WILBUR SMITH

Yırtıcı Kuş

ALTIN KİTAPLAR

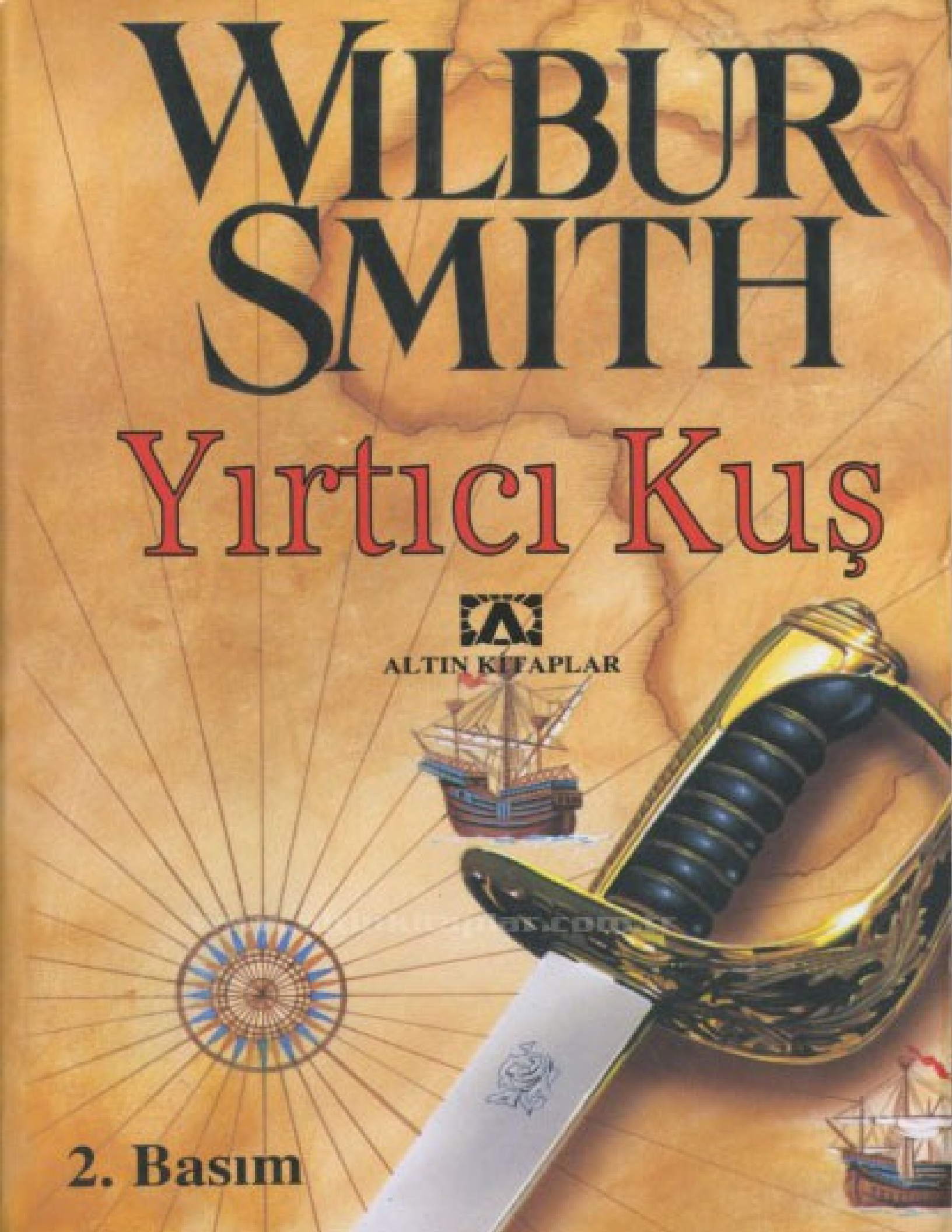

2. Basım

Yırtıcı Kuş
(Birds of Pray)
Wilbur Smith

Çeviren: Deniz Niven

3. Hm. Kağıt
772 sayfa
13,5x19,5 cm
Karton Kapak

ISBN:9754057805

Yayınevi: Altın Kitaplar
Baskı Tarihi : 1999

Karanlık sulara çarparak dantel dantel köpüklerin belirmesine neden oldular.

Çok geçmeden dalan kuşların ve oburca beslendikleri gümüş tirhosların çırpınışlarından suyun yüzü bembeyaz kesildi. Hal bakışlarını bu sahneden ayırarak belirmeye başlayan ufku taradı.

Bir yelkenin pırıltısını gördüğü an kalbi tekledi sanki. Sadece bir fersah ötede dörtköşe seren yelkenleri olan yüksek bir gemi belirmişti. Hal ciğerlerini havayla doldurdu ve kıç güvertesine seslenmek için ağzını açtı. Ama sonra tekneyi tanıdı. Bu, Doğu Hindistan'dan gelen bir Hollanda gemisi değil, Moray Martısı adlı firkateyndi. Her zamanki yerinden çok uzaktaydı. Hal bu yüzden yanılmıştı.

Hollandalılara abluka uygulayan küçük filonun önemli bir gemisiydi Moray Martısı. Geminin görünmemesi için "Akbaba" diye tanınan kaptanının doğu ufkunun aşağısında beklemesi gerekiyordu. Hal branda bezinden gözetleme yerinin yanından eğilerek aşağıya, güverteye baktı. Babası da ellerini beline dayamış, başını yukarı kaldırmış, ona bakıyordu.

Delikanlı aşağıya seslenerek gördüğü tekneyi bildirdi. "Rüzgâr yönünde Martı." Babası doğuya doğru bakmak için döndü. Sir Francis koyu renk gökyüzünün önünde kapkara duran Akbaba'nın gemisini tanımıştı. İnce boru biçimindeki pirinç teleskopu gözüne götürdü. Hal babasının omuzlarının duruşundan, teleskopu kapatışından ve yeleye benzeyen siyah saçlarını arkaya atışından onun öfkeli olduğunu anladı. Gün sona ermeden iki komutan ağız dalaşına girişeceklerdi. Delikanlı usulca güldü. Sir Francis demir gibi iradesi, sivri dili, yumrukları ve kılıcıyla hedef seçtiği insanların ödünü patlatırdı. Aynı mezhepten şövalyeler bile ondan çekinirlerdi. Hal o gün babasının öfkesinin odak noktasının kendisi değil de, başkaları olacağı için sevindi.

Moray Martısı'nın gerisine doğru bakarak yeni gün başlarken gitgide belirginleşen ufku taradı. Keskin genç gözlerine yardımcı olması için bir teleskopa ihtiyacı yoktu. Zaten gemide o pahalı gereçten sadece bir tane vardı. Hal diğer yelkenleri fark etti. Tekneler tam olmaları gereken yerdeydi, koyu renk denizde küçücük beneklere benziyorlardı. Durumlarını bozmayan bu iki büyük filika yanlarda, Lady Edwina'dan on beş fersah ötedeydiler. Hal'ın babasının Hollandalıları yakalamak için oluşturduğu geniş ağın birer parçasıydılar.

Filikalar üzerleri açık teknelerdi. Her birinde tepeden tırnağa silahlı on iki

denizci vardı. Filikalara gerek olmadığı zaman bunlar parçalanıyor ve Lady Edwina'nın ambarına konuyordu. Sir Francis filikalardaki mürettebatı sürekli değiştirirdi. Çünkü sert West Country'lilerin, Gallilerin ve hepsinden daha sağlam olan eski esirlerin bu küçük teknelerdeki şartlara uzun süre dayanmaları ve savaşabilmeleri imkânsızdı.

Sonunda güneş doğu okyanusundan yükselirken gündüzün çeliğe benzeyen ışığı etrafa yayıldı. Hal güneşin sularda çizdiği alev gibi yola baktı. Okyanusta yabancı yelkenler olmadığını anlayınca da keyfi kaçtı. Daha önceki altmış beş şafakta olduğu gibi, görünüşte yine hiçbir Hollandalı yoktu.

Sonra kuzeye, kayada oyulmuş dev bir sfenkse benzeyen karaya bir göz attı. Ufuktan yükselen bu kara parçası anlaşılmaz, simsiyah bir kütleydi. Burası Afrika'nın en güney ucundaki Agulhas Burnu'ydu.

Afrika! Dudağından dökülen bu gizemli ad kollarındaki tüyleri diken diken etti. Ensesindeki gür siyah saçları sanki dimdik oldu.

Afrika! İnsan eti yiyen ejderhaların ve başka korkunç yaratıkların haritası çizilmemiş olan toprakları. Yine insan eti yiyen ve kemiklerini süs olarak taşıyan karaderili vahşilerin vatanı.

Afrika! Altın, fildişi, köleler ve başka hazinelerin bulunduğu kıta. Bütün bunlar bu hazineleri arayacak ve belki de bu çabası sırasında ölecek kadar cesur bir insanı bekliyordu. Hal bu adın söylenişi ve gizlediği vaatler yüzünden hem büyüleniyor, hem de korkuyordu. Bu hem tehdit doluydu, hem de bir meydan okuma.

Delikanlı Latince fiilleri çekmesi ya da gökyüzündeki takımyıldızları ezberlemesi gerekirken babasının kamarasında saatlerce haritalara bakıyordu. Fil, aslan ve ejderha resimleriyle dolu geniş toprakları, Ay Dağları'nı, "Koikhoi", "Capdeboo", "Sofala", "Prester John'un Krallığı" adları verilmiş gölleri ve dev nehirleri inceliyordu. Ama babasından hiçbir uygar insanın Afrika'nın huşu uyandıran içerlerine yolculuk yapmadığını öğrenmişti. Delikanlı pek çok kez yaptığı gibi, oraya ilk giren insan olmak nasıl bir duygu uyandırırdı, diye düşünüyordu. Özellikle Prester John çok ilgisini çekiyordu. Afrika kıtasının derinliklerindeki çok büyük ve güçlü Hıristiyan imparatorluğunun efsanevi hükümdarı Avrupa mitolojisinde yüz yıllar önce yer almıştı. Hal onun bir tek adam mı olduğunu, yoksa bir dizi imparatorun mu yaşadığını merak ediyordu.

Kıç güverteden bağırılarak verilen emirlerle daldığı hayallerden uyandı.

Rüzgâr yüzünden sesler hafif geliyordu. Gemi de rotasını değiştirmişti. Aşağıya bakan delikanlı, babasının Moray Martısı'nın yolunu kesmek niyetinde olduğunu anladı. Batıya, Ümit Burnu'na ve Atlas Okyanusu'na doğru giden iki geminin yolları kesişecekti. İkisinin de yelkenleri camadanla küçültülmüştü. Sadece gabyadan yararlanıyor, ağır ağır gidiyorlardı. Bu sıcak güney sularında fazla kalmışlardı ve tahtalara Toredo kurtçukları doluşmuştu. Hiçbir gemi burada uzun süre dayanamazdı. Herkesi korkutan o gemi kurtları bir erkeğin parmağı kalınlığında ve kolu uzunluğundaydı. Tahtalara birbirlerine çok yakın delikler açıyor, keresteleri adeta kovana dönüştürüyorlardı. Hal direkteki yerinden bile iki gemideki tulumbaların sintine suyunu azaltmak için çalıştığını duyuyordu. Hiç kesilmeyen bu ses geminin yüzmesini sağlayan bir kalbin atışları gibiydi. İşte bu da Hollandalıları bulmalarını gerektiren nedenlerden biriydi. Gemi değiştirmeleri şarttı. Lady Edwina ayaklarının altında kemirilip delik deşik ediliyordu.

İki gemi denizcilerin birbirlerine seslerini duyurabilecekleri kadar yaklaşınca tayfalar iğlere tırmandılar ya da küpeşteye dizildiler, aralarında açık saçık şakalar yapmaya başladılar.

Hal onları böyle gördüğü zaman gemilere sığınan insanların çokluğu karşısında şaşırıyordu hep. Lady Edwina yüz yetmiş tonluk bir gemiydi. Uzunluğu yirmi bir metreden biraz fazlaydı. Ama şimdi iki filikadaki tayfalar da dahil gemide yüz otuz kişi vardı. Martı, Lady Edwina 'dan daha büyük değildi. Ama teknede bunun yarım katı fazla tayfa bulunuyordu.

Doğu Hindistan Şirketi'nin Hollandalı dev kalyonlarını yakalamak için bütün bu savaşçılara ihtiyaç vardı. Sir Francis diğer şövalyelerden güney okyanusun her köşesiyle ilgili bilgi toplamıştı. Bu nedenle de o gemilerden en aşağı beşinin hâlâ denizde olduğunu biliyordu.

Bu mevsimde o güne kadar şirketin yirmi bir kalyonu buradan geçmiş, Hollandalıların "Tafelberg" diye tanımladığı kıtanın güneyindeki, dev Masa Dağı'nın eteğindeki küçücük malzeme deposuna uğramıştı. Ondan sonra da dönüp Amsterdam'a gitmek için Atlas Okyanusu'nda kuzeye doğru çıkmıştı.

Geride kalan ve hâlâ Hint Okyanusu'nda ilerleyen bu beş geminin güneydoğudan esen alizeler kesilmeden ve rüzgâr sertleşerek kuzeybatıya dönmeden önce Ümit Burnu'nu dolanması gerekiyordu. Yakında olacaktı bu.

Moray Martısı hükümetin izniyle korsanlık yapmadığı zamanlarda Cumbrae Kontu Angus Cochran, Zanzibar pazarlarında köle alışverişiyle kesesini dolduruyordu. Zavallılar ince uzun köle ambarının yukarısında güvertedeki

halkalı cıvatalara zincirleniyorlardı. Gemi doğudaki limanlardan birine ulaşıp yolculuk sona erince ancak prangaları çözülebiliyordu. Hint Okyanusu aşılırken o korkunç tropik yolculuğa dayanamayarak ölen biçareler, sağların yanında kalıyor ve iki güverte arasında yattıkları o dar yerde çürüyorlardı. Çürüyen cesetlerin kokularıyla, yaşayanların pisliklerininki birbirine karışıyordu. Bu nedenle köle gemilerinin çok belirgin bir kokusu vardı; rüzgâr aynı yönden estiği zaman fersah fersah öteden duyuluyordu. İyice temizlenmeleri bile köle taşıyan gemilere özgü o belirgin kokuyu gideremiyordu.

Martı rüzgâra karşı dönerken Lady Edwina 'nın mürettebatı abartılı bir tiksintiyle ulur gibi bağırdılar. "Tanrım! Gübre yığını gibi kokuyor."

Bir tayfa küçük, güzel firkateyne, "Siz poponuzu hiç silmez misiniz, hastalıklı böcekler?" diye haykırdı. "Daha buradan kokunuzu alabiliyoruz!" Martı'dan gelen cevaplar Hal'ı güldürdü. Tabii insan bağırsaklarının onun için gizli bir yanı yoktu. Ama tayfaların sözlerinin gerisini anlayamıyordu. Çünkü kadın vücudunun iki geminin mürettebatının da açık açık ayrıntılarının üzerinde durdukları o bölümlerini hiç görmemişti. Onların ne işe yaradıklarını da bilmiyordu. Ama bu tanımlamalar hayal gücünü çalıştırıyordu. Babasının bu sözleri duyduğu zaman ne kadar öfkeleneceğini düşündükçe daha da neşeleniyordu.

Sir Francis dindar bir adamdı; gemideki her tayfanın Tanrı korkusuyla davranmasının savaşı kazanma olasılığını olumlu yönde etkileyeceğine inanırdı.

Gemide kumarı, küfürü ve sert içkilerin içilmesini yasaklamıştı. Günde iki kez mürettebata dua ettiriyor, onlara bir limana çıktıklarında nazik ve onurlu davranmalarını öğütlüyordu. Ama Hal tayfaların, babasının bu nasihatlerine pek ender uyduklarını biliyordu. Şimdi adamlarının

Akbaba'nın tayfalarıyla karşılıklı hakaretler yağdırmasını dinlerken kaşları hiddetle çatıldı. Ancak hoşnutsuzluğunu belirtmek için gemicilerin yarısını kırbaçlatamazdı. Bu nedenle firkateyn kolaylıkla konuşabileceği yakınlığa gelinceye kadar sesini çıkarmadı.

O arada uşağını pelerinini getirmesi için kamarasına yolladı. Akbaba'ya söyleyecekleri resmi şeylerdi, onun için de uygun kılıkta olması gerekiyordu. Uşak geri geldiği zaman Sir Francis gösterişli kadife pelerini omuzlarına aldı ve ancak ondan sonra megafonu ağzına götürdü. "Günaydın, sayın Lord!"

Akbaba küpeşteye yaklaşarak Sir Francis'i selamlamak için bir elini kaldırdı. Kareli eteğinin üstünde günün ilk ışıklarında parlayan yarım zırhı vardı ama başı açıktı. Kızıl saçı ve sakalı saman yığınını andırıyor, kızıl bukleleri rüzgârda dans ediyordu. Sanki kafası tutuşmuştu. Akbaba, "İsa seni sevsin, Franky!" diye kükredi. Gür sesi rüzgârın uğultusunu kolaylıkla bastırdı.

Senin yerin doğu kanatta! Sir Francis öfkesi ve rüzgâr yüzünden kısa konuşmuştu. "Yerinden neden ayrıldın?"

Akbaba özür diler gibi abartılı bir tavırla ellerini iki yana açtı. "Suyum azaldı. Sabrım da tükendi. Altmış beş gün ben ve cesur adamlarım için yeterli. Sofala kıyısında kolaylıkla ele geçirilecek altın ve köle var." Aksanı bir İskoç fırtınasını andırıyordu.

Elindeki belge sana Portekiz gemilerine saldırma izni vermiyor.

Cumbrae Kontu bağırarak cevap verdi. "Hollandalı, Portekizli ya da İspanyol... onların altınları da güzel güzel ışıldıyor. Bildiğin gibi hattın gerisinde barış yok."

Sir Francis öfkeyle kükredi. "Akbaba adı sana çok uyuyor! Sende de o leş yiyen kuşun açlığı var." Ama aslında Cumbrae'nin söylediği doğruydu. Hattın ötesinde barış yoktu.

Yüz elli yıl önce, yani 25 Eylül 1493'te Papalık Bülteni Inter Caetera yayınlanmıştı. Buna göre Papa VI. Alexander dünyayı İspanyollarla Portekizliler arasında bölüştürmek için Atlas Okyanusu'nun ortasına kuzeyden güneye bir çizgi çekmişti. Bu işe katılmayan ve hasetle öfke duyan kaç Hıristiyan ülkesi bu emre uyacaktı? Aynı anda başka bir doktrin daha doğmuştu: "Hattın ötesinde barış yoktur." Bu hem resmi, hem de bağımsız korsanların parolası halini almıştı. Denizcilerin kafasında bu sözlerin anlamı genişlemiş ve okyanusların keşfedilmemiş bölgelerini de içine almıştı.

Kuzey kıtasının sularında korsanlık, yağma ve cinayet hattın ötesinde olduğu zaman hoş görülüyor, hatta alkışlanıyordu. Oysa daha önce Hıristiyan Avrupa'nın filoları hep birarada suçluyu arayıp yakalar ve onu kendi gemisinde serenin tepesine asardı. Papalık emrinden sonra tacize uğrayan her hükümdar resmi izin belgeleri imzalayarak, ticaret gemilerini bir anda korsan teknelerine dönüştürdüler. Sonra bu savaş gemilerini sınırları genişleyen dünyanın yeni keşfedilen okyanuslarına yağmaya yolladılar.

Sir Francis Courteney'in belgesini Majeste Kral II. Charles adına İngiltere Lordlar Kamarası Başkanı ve Adalet Bakanı Clarendon Kontu Edward Hyde

imzalamıştı. Buna göre Sir Francis'in İngiltere'nin savaşta olduğu Hollanda Cumhuriyeti gemilerini avlama izni vardı.

Sir Francis birbirine iyice yakın olan iki geminin arasındaki açıklığın üzerinden, "Yerini terk ettiğin takdirde, ödülden pay alma hakkından da vazgeçmiş sayılırsın!" diye seslendi. Ama Akbaba dümencisine emir vermek için dönmüştü.

Sonra da hazır bekleyen gaydacısına bağırdı. "Sir Francis'in bizi hatırlaması için bir parça çal!" Dokunaklı "Adalara Elveda" şarkısı suyun üzerinden Lady Edwina 'ya ulaşırken Akbaba'nın tayfaları maymunlar gibi halatlara tırmandılar ve camadanları gevşettiler. Martı'nın üst arması şişti. Üst yelkeni top sesine benzeyen bir gürültüyle rüzgârla doldu. Gemi güneybatı rüzgârına doğru adeta hevesle yattı. Mavi iri bir dalgayı yararak parçaladı.

Martı hızla uzaklaşırken Akbaba tekrar küpeşteye döndü. Gaydalardan yükselen müzik ve rüzgârın iniltisi arasında sesini yükseltti. "Saygıdeğer kardeşim şövalye, İsa'mızın barışı seni korusun." Ama bu sözler Akbaba'nın ağzından çıkarken sanki sövgüye dönüştü.

Mezhebin, uçları pençeye benzeyen kırmızı haçını taşıyan pelerini geniş omuzlarından geriye doğru şişip dalgalanan Sir Francis, İskoçyalının arkasından baktı.

Tayfaların alaylı bağrışmaları ve kaba şakaları yavaş yavaş sona erdi. Gemiciler zaten az olan güçlerinin bir anda yarıdan bile azaldığını kavrarlarken gemiye yeni, sıkıntılı bir hava hakim oldu. Hollandalıların güçleri ne olursa olsun, onlarla yalnız karşılaşacaklardı. Lady Edwina'nın güvertesine ve donanımına doluşmuş olan tayfalar sessizleşmişlerdi. Birbirlerine bakamıyorlardı.

Sonra Sir Francis başını arkaya atarak güldü. "Böylece paylarımız daha büyük olacak!" diye haykırdı. Gemiciler de onun kahkahalarına katıldılar. Pupanın altındaki kamarasına giderken ona, "Yaşa!" diye bağırdılar.

Hal yarım saat daha direğin tepesinde kaldı. Tayfaların neşesinin ne kadar süreceğini düşünüyordu. Çünkü artık onlara günde sadece iki defa bir maşrapa su veriliyordu. Aslında kara ve tatlı sulu nehirler yarım günlük yoldan bile ötede değildi. Ama Sir Francis fıçıların doldurulması için bir tek filikayı bile göndermeye çekiniyordu. Hollandalılar her an gelebilirlerdi. Sir Francis'in o zaman her adamına ihtiyacı olacaktı.

Sonunda nöbeti Hal'dan devralmak için bir tayfa yukarı tırmandı.

Delikanlının yanına, branda bezinden gözetleme yerine süzülürken, "Görülecek ne var, evlat?" diye sordu.

Pek bir şey yok. Hal ufuktaki iki filikanın küçücük yelkenlerini işaret etti. "Hiçbirinde işaret yok. Kırmızı bayrak çekip çekmediklerine dikkat et. Bu, avın gözüktüğü anlamına geliyor."

Gemici, "Neredeyse bana yellenmeyi de öğreteceksin," diye homurdandı. Ama delikanlıya babacan bir tavırla gülümsüyordu. Gemide herkes çocuğu severdi.

Hal da denizciye gülümsedi. "Bu doğru. Ama sana ders vermek hiç gerekli değil, Simon Usta. Sen tuvaletteyken gelen sesleri duydum. Teknedeki her tahtayı kıracaktın. Doğrusu, bir Hollanda gemisinin borda ateşini tercih ederim."

Simon gürültülü bir kahkaha attı. Sonra da Hal'ın omzuna yumruğuyla vurdu. "Sana bir albatros gibi uçmasını öğretmeden hemen aşağı in, evlat."

Hal çarmıhlardan aşağı inmeye başladı. Önce hareketleri tutuktu, çünkü o uzun nöbet sırasında kasları soğuk yüzünden sertleşmişti. Sonra ısındı ve çevikçe aşağıya indi.

Tulumbanın başında çalışan ya da rüzgârın yırttığı yelkenleri tamir eden gemicilerden bazıları durup ona baktılar. Hal kendisinden üç yaş büyük bir delikanlı gibi güçlü kuvvetli ve geniş omuzluydu. Bacakları da uzundu, şimdiden babasıyla aynı boydaydı. Ama yine de cildi çocukluğundaki gibi taze ve düzgün, yüzü neşe doluydu. Ensesinde deri bir şeritle bağladığı saçları kepinin altından çıkmıştı, sabahın ilk ışıklarında mavimsi siyah ışıltılarla parlıyordu. Bu yaşta güzelliğinde hemen hemen kadınımsı bir şeyler vardı hâlâ. Tayfalar dört aydan beri denizdeydiler, altı aydan beri de kadın görmemişlerdi. Bu nedenle içlerinden sapık eğilimleri olanlar çocuğu ilgiyle seyrediyorlardı.

Hal mayistra serenine erişmişti. Bu yüzden güvenli olan direkten uzaklaştı. Ana güverteden ve suları yaran pruvadan on iki metre yukarıda mayistra sereninin üzerinde çabucak koştu. Bir akrobat kadar dengeliydi. Şimdi bütün gemiciler ona bakıyorlardı. Gemidekilerin pek azı bunu yapabilirdi.

Ned Tyler, "Bunu yapmak için ahmak ve genç olmak gerekir," diye söylendi. Ama dümene dayanarak yukarı bakarken bir yandan da sevgiyle başını sallıyordu. "Bari babası küçük budalayı bu oyunu oynarken yakalamasa."

Hal mayistra sereninin ucuna erişerek hiç duraklamadan prasyaya geçti ve

aşağıya doğru kaydı. Güverteyle arasında üç metre kalınca da çevik bir hareketle yere atladı. Fırçalanarak temizlenmiş beyaz tahtalara atlarken çıplak ayaklarının fazla acımaması için dizlerini bükmüştü.

Zıplayıp kıça doğru döndü ve bir insanınkine benzemeyen çığlığı duyarak dondu kaldı. İlkel bir haykırıştı bu. Büyük bir yırtıcı hayvanın tehdit dolu meydan okuması.

Hal bir an öylece kalakaldı. Sonra uzun boylu biri üzerine saldırırken sezgilerine uyarak döndü. Havayı yaran kılıcı görmeden onun çıkardığı tiz sesi duydu ve hemen eğildi. Gümüşümsü çelik, başının üzerinden geçti. Saldırgan tekrar gürledi. Kükreyişi öfke doluydu.

Delikanlı rakibinin suratını gördü. Parlıyordu bu kara surat. Adamın mağaraya benzeyen ağzındaki kare biçimi kocaman dişleri bembeyaz, bağırırken bir leoparınki gibi bükülmüş dili pespembeydi.

Gümüş kılıç havada kavis çizerek inerken Hal dans eder gibi bir hareketle sallandı. Kılıcın ucu deri yeleğin omzunu çizerken Hal'ın kolu çekiştiriliyormuş gibi oldu.

Gözlerini saldırgandan ayırmadan arkasında duran dümenciye, "Ned!" diye bağırdı. "Bir kılıç!" Zencinin gözleri obsidyen taşı gibi simsiyahtı. İrisleri öfkesinden bulanıklaşmış, akları kan çanağına dönmüştü.

Zenci çılgın gibi tekrar saldırırken Hal yana sıçradı ve darbenin yarattığı rüzgârı yanağında hissetti. Arkasında porsunun denizci kılıcını kınından çektiğini işitti. Kılıç güvertede ona doğru kaydı. Hal çevik bir hareketle eğilip kılıcı kaptı. Gardım alarak kılıcın ucunu hasmının gözlerine doğru çevirirken kabzayı doğal bir biçimde kavradı.

Hal'ın kılıçla tehdidi uzun boylu adamı saldırmaktan vazgeçirdi. Delikanlı kemerinden yirmi beş santim boyundaki kamayı çekerek sivri ucunu da siyah tayfaya doğru çevirdi. Zencinin gözlerindeki çılgınca bakışın yerini soğuk bir ifade aldı; çocuğu bakışlarıyla tarttı. İki hasım ana direğin aşağısındaki açık güvertede birbirlerinin etrafında döndüler. Bir açık yakalamaya çalışırken kılıçlarını sallayarak birbirlerine hafifçe vurdular.

Güvertedeki tayfalar işlerini bir yana bıraktılar. Tulumbaların başındakiler bile. Koşarak ikisinin etrafında bir daire oluşturdular. Sanki horoz dövüşü seyrediyorlardı. Kanların fışkıracağı beklentisiyle gözleri parlıyordu. Her saldırı ve savunmada homurdanıp alayla bağırıyor, tuttukları kavgacıyı teşvik ediyorlardı.

“ Onun kara hayalarını kes, genç Hal!”

“Yavru horozun kuyruk tüylerini yol, Aboli!”

Aboli, Hal'dan on iki santim daha uzundu. İnce, çevik vücudunda hiç yağ yoktu. Afrika'nın doğu kıyısından, köle tüccarlarının çok değer verdikleri savaşçı bir kabiledendi. Aboli'nin kafasındaki her saç dikkatle alınmıştı. Başı cilalı siyah mermer gibi parlıyor, yanaklarını geleneksel dövmeler süslüyordu. Helezonlar çizen kabarık yara izleri görünüşünü korkunçlaştırmaktaydı. Uzun kaslı bacaklarının üzerinde kendine özgü bir zarafetle hareket ediyor, belinden yukarısını kara bir kobra gibi dalgalandırıyordu. Aboli sadece branda bezinden yapılmış yırtık pırtık bir etek giymişti. Göğsü çıplaktı. Gövdesiyle kollarının üst kısmındaki kaslar sanki bağımsız hareket ediyor, yağlıymışçasına parlayan derisinin altında sürünen ve çöreklenen yılanlara benziyordu.

Aboli birdenbire saldırdı. Hal çaresizce bir çabayla kılıcı döndürdü. Ama zenci aynı anda yön değiştirip kılıcı tekrar çocuğun kafasına doğru salladı. Bu darbe öylesine güçlüydü ki, delikanlı buna sadece kılıçla karşı koyamayacağını anladı. Kılıçla kamayı havaya kaldırarak çaprazlamasına tuttu ve zencinin kılıcını başının yukarısında karşıladı. Çelik çeliğe çarparak şangırdadı. Kalabalık savunmadaki bu ustalık ve zarafet karşısında ulur gibi bağırdı.

Ama Hal saldırının şiddetiyle bir adım geriledi. Aboli onu sıkıştırırken bir adım daha, sonra bir adım daha. Zenci çocuğa aman vermiyor, daha uzun boyunu ve üstün gücünü delikanlının doğal yeteneğine karşı kullanıyordu.

Hal'ın yüzünden çaresizlik okunuyor, şimdi daha kolaylıkla geriliyordu. Hareketleri düzgün değildi; yorulmuştu ve korku yüzünden çabuk karşılık veremiyordu. Zalim seyirciler onun aleyhine dönerek, kan dökülmesi için bağırmaya, acımasız hasmını desteklemeye başladılar.

“ Onun güzel suratını yar, Aboli!”

“ Bize onun bağırsaklarını göster!”

Hal'ın yanakları yağlı bir terle parlıyordu. Aboli'nin hamlesiyle direğe dayanıp kalırken yüzü buruştu. Birdenbire küçük bir çocuğa dönüştü, neredeyse ağlayacaktı. Dudakları yorgunluk ve korkuyla titriyordu. Artık karşı saldırıya geçemiyor, sadece kendini savunmaya çalışıyordu. Çocuk canını kurtarmak için savaşmaktaydı.

Aboli yeniden amansızca saldırıya geçti. Kılıcı Hal'ın gövdesine doğru sallarken yön değiştirdi ve onun bacaklarını kesmeye çalıştı. Çocuğun gücü

tükenmek üzereydi. Ancak darbeleri savuşturmayı başarabiliyordu.

Sonra Aboli saldırı yönünü tekrar değiştirdi. Kılıcı çocuğun sol kalçasının aşağısına doğru sallarken onu fazla uzanmaya zorladı. Sonra ağırlığını diğer tarafa verdi, uzun sağ kolunu kaldırarak atıldı. Işıltılı kılıç Hal'ın savunmasını aştı. Seyirciler çok istedikleri kanı görünce kükrediler.

Hal yalpalayarak direkten yanlamasına uzaklaştı. Güneşte soluk soluğa durdu. Kanlar ağır ağır yeleğine damlıyordu. Ama derisi sadece sıyrılmış, yara bir cerrahın ustalığıyla açılmıştı.

Aboli, "Bir kadın gibi dövüşürsen, her seferinde seni yaralayacağım," diye çocuğu azarladı.

Hal olanlara inanamıyormuş gibi bitkince sol elini kaldırdı. Kama hâlâ elindeydi. Yumruğunun tersiyle çenesinden akan kanı sildi. Kulak memesinin ucu yarılmıştı. Ama akan kanlar nedeniyle yara çok daha ciddiymiş gibi gözüküyordu.

Seyirciler alay ve keyifle böğürdüler.

Filika serdümenlerinden biri, "Şuraya bakın hele," diye bağırdı. "Bu çocuğun kanı cesaretinden çok fazla."

Bu alay üzerine delikanlı birdenbire değişti. Kamayı indirerek gardını aldı ve kılıcı ileri doğru uzattı. Çenesinden damlayan kanlara aldırmıyordu artık. Yüzü ifadesizleşmiş, bir heykelinkini andırıyordu. Dudakları gerilmiş, bembeyaz kesilmişti. Gırtlağından hafif bir homurtu yükselirken zenciye saldırdı.

Öyle hızlı hareket etti ki, gafil avlanan Aboli geriledi. Kılıçlar birbirine kilitlendiği zaman çocuğun kolundaki yeni gücü hissetti ve gözleri kısıldı. Sonra Hal tuzaktan kurtulan bir yaban kedisi gibi zenciye saldırdı.

Can acısı ve öfke çocuğun ayaklarına kanat takmıştı sanki. Bakışları acımasızdı. Dişlerini sıktığı için yüz kasları gerilmişti. Bir maskeye dönüşen suratında o çocuksu ifade yoktu artık. Ama Hal'ın öfkesi mantık ve kurnazlığını elinden almamıştı. Güvertede yüzlerce saat ve gün çalışırken öğrendikleri birdenbire biraraya geldi.

Seyirciler gözlerinin önünde gerçekleşen bu mucize karşısında ulur gibi sesler çıkardılar. Sanki o anda çocuk bir erkek olmuştu. Boyu uzamış gibiydi. Şimdi kara hasmıyla çene çeneye, göz göze duruyordu.

Aboli çocuğun saldırısına karşı koyarken, bu iş fazla süremez, diye

düşündü. Gücü kesilir. Ama karşısında yeni biri vardı. Ve zenci onu henüz tanımıyordu.

Aboli saldırıya karşı koyarken geriledi. Kendi kendine, yakında yorulur, derken gözlerinin önünde dans eden iki kılıç doğaüstü güçlermiş gibi gözüktü. Bunlar bir zamanlar vatanı olan karanlık ormanlardaki, insanı korkutan hayaletlere benziyordu.

Aboli delikanlının rengi uçmuş yüzüne ve alev saçan gözlerine baktı. Onları tanıyamadı ve batıl inanca benzeyen bir huşu duydu. Bu yüzden sağ kolu yavaşladı. Karşısındaki bir iblisti. Onda da iblislerin o anormal gücü vardı. Aboli hayatının tehlikede olduğunu anladı.

Kılıç zencinin savunmasını bir güneş ışını gibi yardı ve hızla adamın göğsüne doğru geldi. Aboli belinden yukarısını yana doğru çevirdi. Ama kılıç havaya kaldırdığı sol kolunun altını yardı. Aboli can acısı duymadı. Sadece kılıcın ustura kadar keskin yanının kaburgalarına süründüğünü ve sıcakkanın aktığını hissetti. Hal'ın sol elindeki kamaya da aldırmadı. Oysa delikanlı her iki elini de aynı derecede ustalıkla kullanıyordu.

Aboli göz ucuyla daha kısa ve sert silahın hızla kalbine doğru geldiğini gördü, ondan kurtulmak için kendini geriye doğru attı. Topuğu kangal yapılmış seren prasyasının ucuna takıldı ve yere yuvarlandı. Kılıcı tuttuğu eli bükülerek dirseğini borda tirizine çarptı. Kolu parmak uçlarına kadar felce uğradı. Kılıç elinden uçtu.

Arka üstü yatan Aboli çaresizce yukarıya baktı. Ve o korkutucu yeşil gözlerden bakan ölümü gördü. Son on yıl özel olarak ilgilendiği, koruması altındaki çocuğun suratı değildi bu. O uzun on yıl boyunca üzerine titrediği, sevdiği ve eğittiği çocuk yoktu artık. Onun yerini kendini öldürmeye hazırlayan bir erkek almıştı. Kılıcın parlak ucu aşağıya doğru indi. Hal, Aboli'nin boğazına nişan almış ve genç vücudunun tüm gücünü bu işe vermişti.

Henry! Otoriter, sert bir ses güvertede yankılanarak, kan görmekten çılgına dönmüş olan güruhun gürültüsünü yardı.

Hal irkildi. Kılıcın ucu Aboli'nin boğazına dayalı öylece durdu. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi... Rüyadan uyanan birininki gibi. Sonra başını kaldırıp pupadaki açıklıkta duran babasına baktı.

“Bırak bu ahmaklıkları! Hemen kamarama in.”

Hal güvertede etrafını sarmış olan heyecanlı suratlara baktı. Şaşkın şaşkın kafasını salladı. Sonra başını eğerek elindeki kılıca bir göz attı. Parmaklarını

açıp onun tahtaların üzerine düşmesine izin verdi. Bacaklarının gücü birdenbire kesildi. Delikanlı Aboli'nin üzerine yığıldı. Zenciye, bir çocuğun babasına yaptığı gibi sarıldı.

Aboli! diye fısıldadı. "Seni kötü yaralamışım." Zencinin ona öğrettiği ormanların diliyle konuşuyordu. Bu sırrı gemideki başka hiçbir beyaz bilmiyordu. "Kan! Tanrım! Seni öldürebilirdim!"

Aboli hafifçe gülerek aynı dilde cevap verdi. "Bunun zamanı gelip de geçmişti bile. Sonunda savaşçı kanının kaynağını buldun. Bunu hiçbir zaman yapamayacağını sanıyordum. Bunu başarman için seni zorlamam gerekti."

Zenci doğrulup oturarak Hal'ı itti. Ama delikanlıya bakarken gözlerinde yeni bir pırıltı vardı. Karşısındaki çocuk değildi artık. "Haydi, git. Babanın emrini yerine getir."

Hal titrek bacaklarla ayağa kalkarak etrafındakilerin suratlarına tekrar baktı. Bu yüzlerde tanımadığı bir ifade vardı. Saygıyla korku karışımı bir şey.

Ned Tyler, "Aptal aptal ne bakıyorsunuz?" diye bağırdı. "Oyun sona erdi. İşiniz yok mu sizin? Şu tulumbaların başına geçin! Babafingolara bakın! Bütün tembelleri asacak kadar direk tepesi bulabilirim." Suçlu suçlu görevlerinin başına koşan tayfaların çıplak ayaklarının sesi güvertede yankılandı.

Hal eğilerek yerden kılıcı aldı ve kabzasını porsuna doğru çevirerek ona uzattı. "Sağol, Ned. Bu gerekliydi."

Kılıcı iyi kullandın. Bu dinsizle kimse başa çıkamıyordu. Tabii senden önce baban da bu işi başardı, o da başka.

Hal branda bezinden yapılmış pantolonunun iplikleri sarkan paçasından bir parça yırtarak kanı durdurmak için kulağına bastırdı. Sonra da kıçtaki merdivenden aşağıya indi.

Sir Francis elinde kaz tüyü kalemi, seyir jurnalinden başını kaldırdı. Hal'a bakarak, "Kendini o kadar beğenme, fino yavrusu," dedi. "Aboli seninle oynadı. Her zaman yaptığı gibi. Sen sonunda o şanslı darbeyi vuruncaya kadar seni on defa şişlerdi."

Sir Francis ayağa kalktığı zaman baba oğul küçücük kamaraya zor sığdılar. Bölmelerin önüne, yere kitaplar yığılmıştı. Ranza görevini yapan dar bölmeye deri kaplı kitaplar sıkıştırılmıştı. Hal babasının nerede uyuduğunu merak etti.

Sir Francis Latince konuşmaya başladı. İkisi yalnızken eğitim görmüş, kültürlü insanların diliyle konuşmalarında ısrar ederdi. "Bir kılıç ustası

oluncaya kadar öleceksin. Ancak yalnız elinde değil, kalbinde de çelik olmasını sağlarsan durum değişir. Daha ilk karşılaşmamızda iriyarı bir Hollandalı seni ikiye biçer." Kaşlarını çatarak oğluna baktı. "Kılıç yasasını tekrarla."

Hal, Latince, "Onun gözlerine karşılık bir göz," diye mırıldandı.

Yüksek sesle konuş, çocuk! Sir Francis'in kulakları patlayan toplar yüzünden ağır işitiyordu. Yıllar boyunca başının etrafını binlerce borda ateşinin gürültüsü sarmıştı. Bir çarpışmadan sonra topların yanında duran gemicilerin kulaklarından kanlar damlardı. Geminin kıçında duran subayların bile kulakları günlerce çınlardı.

Hal yüksek sesle tekrarladı. "Onun gözlerine karşılık bir göz." "Hasmının gözleri kafasının pencereleridir. O gözlerde, adam harekete geçmeden, niyetini okumayı öğren. O gözlerde darbeyi daha indirilmeden oku. Başka?"

“ Kılıcın ucunu yukarı doğru tut.”

Bu ana kural. Kılıcın ucunu hiçbir zaman indirme. Kılıcı hasmının gözlerine doğru tut.

Sir Francis daha önce de sayısız kez yaptığı gibi Hal'a kuralları saydırdı. Sonunda da, "İşte sana bir kural daha," dedi. "İlk darbeden itibaren dövüşmeye başla. Yaralandığın ya da öfkelendiğin zaman değil. Yoksa ilk yaradan sonra yaşayamazsın."

Başının üstündeki tavandan sarkan kum saatine baktı. "Duadan önce ders için zamanın var." Hâlâ Latince konuşuyordu. "Livy'ni al ve yirmi yedinci sayfanın başından çevirmeye başla."

Hal bir saat Roma tarihini eserin aslından okudu. Her dizeyi İngilizceye çeviriyordu. Sir Francis sonunda kendi kitabını gürültüyle kapattı. "Biraz ilerleme var. Şimdi durare fiilini çek."

Bunu seçmesi takdirini gösteriyordu. Hal soluk soluğa fiili çekti. Bildirme kipine gelince yavaşladı. "Durabo. Dayanacağım."

Bu, Courteney armasında yazılı olan sözcüktü. Hal bunu söylerken Sir Francis soğuk bir tavırla güldü.

Tanrı'nın bunu sana lütfetmesini dilerim. Ayağa kalktı. "Artık gidebilirsin. Ama duaya geç kalma."

Kurtulduğu için sevinen Hal yerinden firlayıp kamara iskelesinde koştu.

Aboli burnun yakınındaki dev bronz toplardan birinin rüzgâr altında

çömelmişti. Hal onun yanında diz çöktü. "Seni yaraladım."

Aboli eliyle bunun önemli olmadığını belirten bir işaret yaptı. "Tozu eşeleyen bir tavuk bile toprağı bundan daha ciddi bir biçimde yaralar."

Hal, Aboli'nin omzundaki katranlı muşamba pelerini çekti. Zencinin dirseğini kavrayarak iri kaslı kolunu kaldırdı. Aboli'nin kaburgalarının üzerindeki derin yarığa baktı. Alaycı bir sesle, "Yine de bu küçük tavuk seni iyi gagalamış," dedi. Aboli elini açıp ona yelkenci ipliği geçirilmiş iğneyi gösterince güldü. İğneye uzandı ama zenci onu durdurdu.

Yarayı sana öğrettiğim gibi yıka.

Hal, "O uzun kara pitonunla yaraya erişebilirsin," diye cevap verdi.

Küçük beyaz solucanla idare etmemiz gerekiyor.

Hal ayağa kalkarak pantolonunu tutan sicimi gevşetti. Pantolonu dizlerine kadar düşünce sağ eliyle organını tuttu.

Aboli, sana 'Tavukların Efendisi' adını veriyorum. Babasının dua ederkenki ses tonunu başarıyla taklit ediyordu. Sonra idrarı açık yaraya doğru püskürttü.

Hal bunun yarayı ne kadar acıttığını biliyordu. Aboli aynı şeyi onun için kaç kez yapmıştı. Ama adamın kara suratı ifadesizdi. Hal yarayı idrarın son damlasına kadar yıkadı, sonra da pantolonunu çekti. Aboli'nin kabilesine özgü bu tedavinin ne kadar etkili olduğunu biliyordu. İlk sefer bu yöntemden tiksinmişti. Ondan sonraki yıllarda böyle tedavi edilen yaraların hiçbir zaman kangren olmadığını görmüştü.

Delikanlı iğneyle sicimi aldı. Aboli sol eliyle yaranın iki yanını birleştirirken Hal da yelkencilerin düzgün dikişiyle yarayı dikti. İğnenin ucunu esnek deriye batırıyor ve sicimi sıkıca düğümlüyordu. Bu iş bitince Aboli'nin hazırladığı sıcak ziftle dolu kaba uzandı. Diktiği yaraya bolca zift sürdü. Sonra da yaptığı işten memnun olduğunu belirten bir tavırla başını salladı.

Aboli ayağa kalkarak yelken bezinden eteğini kaldırdı. Hal'a, "Şimdi kulağınla ilgileneceğiz," derken avucundan daha uzun aletini kavradı.

Hal irkildi. "Bu sadece küçük bir çizik," diye itiraz etti. Ama Aboli onu saç örgüsünden yakaladığı gibi suratını yukarıya doğru kaldırdı.

Çan çalarken, denizciler geminin orta kısmında toplandılar. Güneşte başları açık, sessizce beklediler; sadece haça gerilmiş olan İsa'ya değil, memleketlerindeki kara ormanların derinliklerinde yaşayan diğer tanrılara tapan zenciler de.

Elinde deri kaplı büyük İncil'i tutan Sir Francis etrafta yankılanan bir sesle, "Ulu Tanrım, zafere erişmemeleri için İsa'nın düşmanlarını elimize düşür..." diye dua ederken sadece kendisi hâlâ gökyüzüne doğru bakıyordu. Diğer hepsinin de gözleri düşmanın gümüş ve baharat yüklü gemileriyle geleceği doğuya doğru kaymıştı.

Uzun ayinin ortalarında doğudan esen rüzgâr kara bulutları başlarının üzerine doğru sürdü. Güverteleri gümüş gibi bir yağmurla ıslattı. Ama doğal olaylar Sir Francis'in Tanrı'yla konuşmasını engelleyemezdi. Mürettebat zifir sürülmüş bez ceketlerinin içinde büzüldüler. Başlarındaki aynı kumaştan yapılmış şapkalarının bağlarını çenelerinin altında bağladılar. Yağmur damlaları karaya vurmuş morsların derilerinden aktığı gibi üzerlerinden aktı. Ama Sir Francis vaazının bir kelimesini bile sektirmedi. "Fırtınanın ve Rüzgârın Efendisi, bize yardım et. Savaş Hattının Tanrısı, bizim kalkanımız ol..."

Yağmur bulutları hızla uzaklaştı; güneş yeniden gözüküp mavi dalgaları ışıldattı ve güvertelerden buharların yükselmesine neden oldu.

Sir Francis başına şövalyelerinki gibi geniş kenarlı bir şapka geçirdi. Bunu süsleyen ıslak beyaz tüyler sanki takdirle sallandılar. "Ned Reis, topları çıkarın."

Hal bunun çok yerinde bir karar olduğunu anladı. Sağnak toplara doldurulmuş olan barutu ıslatmış, falyayı sırılsıklam etmiş olmalıydı. Topları boşaltıp yeniden doldurmak uzun sürecekti. Babası bunun yerine mürettebatın biraz talim yapmasını sağlayacaktı.

Lütfen yerlerinizi alın.

Trampet sesi teknede yankılandı. Mürettebat gülerek, şakalaşarak yerlerine koştular. Hal ucuna paçavralar sarılmış ince bir çırayı direğin dibindeki odun kömürü dolu mangala soktu. Çıranın ucu yanmaya başlayınca dizlerinin arasına sıkıştırıp direğin tepesindeki kendi savaş yerine tırmandı.

Dört denizci ambardan boş bir su fıçısını çıkarıp kıç güvertesinden denize attılar. Fıçı teknenin peşinde inip çıkmaya başladı. O arada topçular takozları çıkardılar. Makaralardaki halatlara asılarak topların yanlardaki yuvalarından uzanmalarını sağladılar. Alt güvertenin iki yanında sekiz top vardı. Hepsine bir kova barut ve bir top doldurulmuştu. Üst güvertedeyse iki yana daha küçük beşer top yerleştirilmişti. Bunların uzun namluları demir parçalarıyla doluydu.

Lady Edwina'da iki yıl süren uzun yolculuk yüzünden demir azalmıştı. Bu

nedenle topların bazılarına gemiye su almak için gittikleri nehir ağızlarında bulunan, dalgaların yuvarlaklaştırdığı çakmak taşları doldurulmuştu. Gemi ağır ağır dönerek yeni rotasına oturdu. Şimdi rüzgâra karşı gidiyordu. Denizde yüzen fiçı hâlâ iki palamar öndeydi ama açıklık gitgide daralıyordu. Topçular bir silahtan diğerine gidiyor, yükseltme takozlarını itiyor ve makaraların ayarlanmalarını denetliyorlardı. Bu uzmanlık isteyen bir işti. Gemide sadece beş kişi topu doldurup nişan almasını biliyordu.

Hal direğin tepesindeki gözetleme yerinde uzun namlulu küçük topu döndürdü ve aşağıya, akıntıyla kayan kahverengi yosun yığınına nişan aldı. Sonra hançerinin ucuyla silahın falya tavasındaki ıslanıp topak topak olmuş barutu temizledi. Barutluğundan aldığı tozu dikkatle tavaya doldurdu. Babasının on yıl boyunca verdiği derslerden sonra geminin baştopçusu Ned Tyler kadar usta olmuştu. Asıl yeri top güvertesindeydi. Babasına kendisini orada görevlendirmesi için yalvarmıştı. Ama Sir Francis ona sadece sert bir cevap vermişti. "Sen gönderdiğim yere gideceksin." İşte delikanlı şimdi bu yüzden yukarıda, o kargaşadan uzakta oturuyordu. Oysa ateşli genç kalbi diğerlerine katılmayı, o kargaşanın bir parçası olmayı çok istiyordu.

Hal güverteden gelen top sesi yüzünden birdenbire irkildi. Uzun yoğun bir duman çıktı ve gemi patlama yüzünden hafifçe yan yattı. Bir dakika sonra elli metre sağdan ve yüzen fiçının yirmi metre ötesinden, köpükten bir sütun yükseldi. Bu uzaklıktan hiç de fena bir atış sayılmazdı. Ama güverteden alaylar ve ıslık sesleri yükseldi.

Ned Tyler telaşla ikinci topa gitti ve durumunu çabucak kontrol etti. Makaradan geçen halatı tutan adamlara topu soldaki bir noktaya doğru çevirmelerini işaretle anlattı. Sonra öne çıkarak yanan çırayı deliğe tuttu. Önce dumanlar çıktı, derken topun ağzından kıvılcımlar, yarı yanmış barut ve ıslak topaklar fışkırdı. Top bronz namludan yuvarlanıp hedef olan fiçının yakınında denize düştü. Mürettebat alayla ulur gibi sesler çıkardı.

Ondan sonraki iki top iyi ateş almadı. Ned öfkeyle küfrederek topların gerisinden geçerken denizcilere ıslak barut parçalarını uzun tirbuşonlarla çıkarmalarını emretti.

Hal ünlü Sir Francis Drake'in sözlerini tekrarladı. "Ziyan edilen bol miktarda barut ve kurşun." Babasına onun adı verilmişti. Sir Francis Drake bu sözleri İspanya Kralı II. Philip'in Medina Sidonia Dükü'nün komutasındaki donanmasıyla girişilen savaşın ilk gününde söylemişti. Bütün o uzun gün boyunca kahverengi barut dumanlarının arasında iki büyük filo birbirlerini

borda ateşine tutmuşlardı. Ama bir tek geminin bile batmasını sağlayamamışlardı.

Babası Hal'a, "Onları topla korkutmalısın," diye öğretmişti. "Ama güvertelerini kılıçla süpürmelisin." Böylece gürültülü ama etkisiz deniz topçuluğunu küçümsediğini belirtmişti. Bir geminin yükselip alçalan güvertesinden bir diğerinin gövdesindeki belirli bir noktaya nişan almak imkânsızdı. Bu işde dakiklik topçunun değil, Tanrı'nın elindeydi.

Şimdi aşağıda da sanki bu iddiayı destekleyecek şeyler oluyordu. Ned'in ateşlediği ağır toplardan altısı iyi ateş almadı. Topu yüzen fiçının yirmi metre yakınına isabet ettirebildi ancak. Hal başını üzüntüyle sallayarak her atışın dikkatle yapıldığını ve iyi nişan alındığını düşündü. Ama savaşın en kızgın anında sonuç bu kadar bile başarılı olamayacaktı. Etrafa yayılan duman hedefi örtecek, barutla top namlulara telaşla doldurulacaktı. Namlular aşırı ısınacak, topu heyecana ve dehşete kapılan denizciler ateşleyeceklerdi.

Sonunda babası başını kaldırıp Hal'a baktı. "Direk tepesi!" diye kükredi.

Hal onun kendisini unuttuğundan korkmuştu. Rahatlayarak içini tatlı bir heyecan dalgası sardı. Elindeki ağır yanan çıranın ucunu üfledi. Paçavralar parlak alevler çıkararak yanmaya başladı.

Sir Francis güverteden ona bakıyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı. Oğluma olan sevgimi hiçbir zaman belli etmemeliyim, diye düşünüyordu. Onu her zaman eleştirmeli, haşin davranmalıyım. Kendi iyiliği, hatta yaşaması için onu öğrenmeye, çabalamaya, dayanmaya, önündeki yolda her adımı bütün gücü ve kalbiyle koşmaya zorlamam gerekiyor. Ama yine de belli etmeden oğluma yardım etmeli, ona cesaret aşılamalıyım. Hal'ı kaderine doğru akıllıca, kurnazca yönlendirmeliyim. Sir Francis, Hal'a seslenmek için fiçı geminin yakına yaklaşıncaya kadar beklemişti.

Oğlu, Ned'in büyük topla yapamadığı şeyi başardığı, küçük silahıyla fiçıyı parçaladığı takdirde, mürettebat arasındaki saygınlığı artacaktı.

Adamların çoğu gürültücü serserilerdi. Cahil ve basit adamlar. Ama Hal ilerde bir gün onlara ya da bu adamlara benzeyen kişilere liderlik etmek zorunda kalacaktı. Hal bugün mürettebatın gözleri önünde Aboli'yi yenerek bu konuda dev bir adım atmıştı. Şimdi bu kazancını sağlamlaştırmak için bir fırsat çıkmıştı. Sir Francis sessizce, Savaş Tanrısı, onun elini ve topun uçuşunu kontrol et, diye yalvardı. Gemiciler yukarıdaki delikanlıyı görmek için başlarını kaldırdılar.

Hal dikkatini işine verirken usulca bir şarkı mırıldandı. Gözlerin kendisine dikilmiş olduğunun farkındaydı. Ancak verilen emrin önemini sezmemişti. Babasının dualarının da farkına varmadığı gibi. Bu onun için bir oyundu. Üstün olabilmek için bir başka şans. Kazanmaktan hoşlanıyor, başarıya her ulaşışında daha da çok hoşuna gidiyordu. Genç kartal kanatlarının gücünün zevkini çıkarmaya başlıyordu.

Uzun pirinç çubuğu kavradı, küçük topu döndürerek aşağıya doğru eğdi. Yaklaşık bir metre uzunluğundaki namlunun üstünden baktı. Tavanın üzerindeki yarıkla namlunun ucundaki çıkıntıyı aynı hizaya getirdi.

Doğrudan doğruya hedefe nişan almanın bir işe yaramadığını öğrenmişti. Ağır yanan ince çırayı kullanmasıyla topun patlaması arasında saniyelik bir gecikme olacaktı. O sırada gemiyle fiçı aksi yöne doğru gidecekti. Ayrıca namludan firlayan toplar havada uçarken de zaman geçiyordu. Top hedefe eriştiği sırada fiçının nerede olacağını hesaplaması gerekiyordu. Çırayı tavaya bastırdığı sırada fiçının bulunduğu yere nişan almamalıydı.

Arpacığı düzgünce hedefe doğru çevirdi. Barut ateş aldığı zaman irkilmemek ve patlamayı bekleyerek gerilememek için kendini zorladı. Namluyu seçtiği çizgiye doğru usulca döndürdü.

Küçük top Hal'ın kulak zarlarını sancıtan bir gürültüyle kaidesinin üzerinde sarsıldı. Her şey gri bir duman içinde gözden kayboldu. Hal çaresizce başını sağa sola uzatarak dumanın ötesini görmeye çalıştı. Sonra kulaklarının çınlaması arasında güvertelerden yükselen alkışları duydu ve kalbi hop etti. Rüzgâr dumanı sürükleyip götürdüğü zaman da parçalanmış olan fiçının tahtalarının geminin gerisinde yuvarlanıp döndüklerini gördü. Sevinçle gülerek şapkasını aşağıda, güvertedekilere salladı.

Aboli burundaki yerindeydi. İlk vardiyada serdümen ve top komutanı görevi yapan zenci, Hal'ın mutlu gülümseyişine karşılık verdi. Bir yumruğunu göğsüne vurdu, diğer elindeki kılıcı da çıplak başının üstüne kaldırdı.

Trampetin gürültüsü talimin sona erdiğini bildirdi. Artık mürettebat savaşta alacakları yerlerden ayrılabileceklerdi. Hal direkten inmeden önce küçük topu tekrar dikkatle doldurdu. Tavanın etrafında onu çiy, yağmur ve köpüklerden korumak için zifte batırılmış bir branda parçası vardı.

Ayakları güverteye değdiği zaman kıça doğru baktı. Babasıyla göz göze gelmeye çalışıyordu. Onun takdirini kazanıp kazanmadığını anlamalıydı. Ama Sir Francis gemi subaylarından biriyle konuşmaya dalmıştı. Ancak bir dakika

sonra omzunun üzerinden Hal'a soğuk bir tavırla baktı. "Neden öyle aptal aptal duruyorsun? Topların yeniden doldurulması gerekiyor."

Hal dönerken suratı düş kırıklığıyla asılmıştı. Ama mürettebatın gürültülü kutlamaları, top güvertesinde ilerlerken sırtına ve omuzlarına kabaca vurmaları yeniden gülümsemesini sağladı.

Ned Tyler onun geldiğini görünce topun kuyruğundan gerileyerek top tomarını Hal'a uzattı. "Her ahmak topla ateş edebilir," diye homurdandı. "Ama silahı ancak usta biri doldurabilir." Hal'ın deriden yapılmış barut kovasından ölçüyle toz almasını eleştiren bakışlarla izledi. Sonra sordu. "Barutun ağırlığı ne kadar?" Hal daha önce yüz defa verdiği yanıtı yineledi.

"Yuvarlak topunki kadar."

Barut tozu aslında kaba zerrelerden oluşuyordu. Eskiden geminin hareketi ya da başka sarsıntılar yüzünden barut üç ana elementine ayrılıyordu: kükürt, mangal kömürü ve güherçile. O zaman barut hiçbir işe yaramıyordu. Daha sonra yeni bir işlem uygulanmaya başlamıştı. İnce toz haline getirilen barut idrar ya da alkolle karıştırılarak kalıp haline getiriliyor, sonra da zerrelere ayrılması için eziliyordu. Ama bu işlem de kusursuz değildi; topçunun barutunun durumuna her zaman dikkat etmesi gerekiyordu. Nem ya da uzun süre durmak barutu bozardı. Hal zerreleri parmaklarıyla yokladı ve bir tutam tozu tattı. Ned Tyler ona iyi ya da bozulmuş barutu böyle anlayabileceğini öğretmişti. Delikanlı kovadaki barutu namludan içeri döktü, ardından üstüpülü paçavraları tıktı.

Sonra da hepsini uzun tahta saplı top tomarıyla sıkıştırdı. Bu da işlemin önemli noktalarından biriydi. Barut fazla sıkıştırılırsa alev ona erişemez ve top patlamazdı. Yeterince sıkıştırılmadığı zaman da kara toz yanar ama ağır topu namludan dışarı fırlatacak kadar gücü olmazdı. Doğru sıkıştırma bir sanattı ve insan bunu uzun çalışmalardan sonra öğrenebilirdi. Hal çalışırken Ned ona bakarak başını onaylarcasına salladı.

Delikanlı ancak neden sonra güneşe çıkabildi. Bütün toplar doldurularak bağlanmıştı. Hal'ın çıplak gövdesi, dar top güvertesinin sıcağı ve tomarla yaptığı çalışma yüzünden terle parlıyordu. Terler akan yüzünü silmek, rahat soluk almak ve aşağı güvertenin önündeki dar yerde uzun süre iki büklüm çalıştığı için ağrıyan sırtını germek amacıyla bir an durakladı. Aynı anda babası müthiş bir alayla, "Bay Henry," diye seslendi. "Geminin durumu sizi ilgilendirmiyor mu?"

Hal irkildi ve başını kaldırarak güneşe baktı. Güneş tepedeydi. Bütün sabah saatleri hızla geçmişti. Kamara iskelesine koşup merdivenden inerek babasının kamarasına daldı. Ağır yükseklik ölçme aletini kutusundan aldı. Sonra döndü ve yine koşa koşa pupa güvertesine çıktı.

Kendi kendine, "Geç kalmadığımı umarım," diye fısıldayarak güneşe baktı. Sancak seren cundasının yukarısındaydı güneş. Arkasını serene döndü ve mayistra sereninin gölgesinin kendisini engellemeyeceği bir biçimde durdu. Oradan güney ufkunu da iyice görebiliyordu.

Hal bütün dikkatini aletin çeyrek bölümüne verdi. Ağır aletin geminin hareketi yüzünden sarsılmaması gerekiyordu. Güneşin omzunun üzerinden süzülen ışınlarının aletle yaptığı açıyı saptayacak, böylece güneşin ufka doğru yaptığı eğilimi bulacaktı. Bu, güç ve ustalık isteyen bir işti.

Hal sonunda güneşin tam öğle zamanı bulunduğu noktayı ve en yüksek noktaya eriştiği zaman ufukla yaptığı açıyı buldu. Aleti indirdi. Kolları ve sırtı sızlamaya başlamıştı. Delikanlı vardığı sonucu telaşla rota taştahtasına yazdı.

Sonra da merdivenden inerek kıçtaki kamaraya gitti. Ama gökyüzündeki açıları gösteren kitap her zaman durduğu rafta değildi. Endişeyle dönerken babasının peşinden gelmiş olduğunu gördü. Sir Francis dikkatle onu süzüyordu. Baba oğul konuşmadılar. Ama Hal babasının kendisine meydan okuduğunu anladı. Adam cevabı hafızasının yardımıyla bulmasını istiyordu. Hal babasının yazı masası görevi yapan sandığının önüne oturdu. Gözlerini yumarak cetvelleri kafasından geçirdi. Bir gün önceki sayıları hatırlaması ve onlardan bir sonuç çıkarması gerekiyordu. Delikanlı şişmiş kulağını ovuşturdu, dudakları sessizce kıpırdıyordu.

Birdenbire Hal'ın yüzünde sevinçli bir ifade belirdi. Gözlerini açarak taştahtaya başka bir sayı karaladı. Bir dakika daha çalışarak öğle güneşinin açısını enlem derecesine çevirdi. Sonra da zaferle başını kaldırdı. "Otuz dört derece kırk iki dakika güney enlemi."

Babası taştahtayı ondan alarak sayıları kontrol etti. Sonra da tahtayı delikanlıya geri verdi. Sonucu kabul etmiş gibi başını hafifçe eğdi. "Yakın. Tabii güneşin durumuyla ilgili hesabın doğruysa. Peki boylam nedir?"

Boylamı tamı tamına hesaplamak kimsenin içinden çıkamadığı bir problemdi; gemilerde hiçbir saat Dünya'nın haşmetli dönüşlerini belirtecek kadar dakik olamazdı. Sadece pusula dolabının yanında asılı olan rota saptayıcı Hal'ın hesaplarına yardımcı olabilirdi. Delikanlı dümencinin daha

önceki vardiyada her rota değiştirişinde delikli tahtaya soktuğu çubukları inceledi. Bu değerleri toplayıp ortalamayı hesapladı. Sonra babasının kamarasındaki haritada yeri buldu. Ama bu, boylamın kabaca bir tahminiydi. Onun için de babası doğal olarak itiraz etti. "Ben olsaydım bunu biraz daha doğuya kaydırırdım. Geminin dibi yosun kaplı, sintineleri de su dolu. Bu yüzden rüzgâr altı tarafına doğru iyice yatıyor. Ama şimdi seyir jurnaline öyle yaz."

Hal hayretle başını kaldırdı. Bu gerçekten çok önemli bir gündü. Gemici sandığının üzerinde, İncil'in yanında duran deri kaplı jurnale babasından başka kimse bir şey yazmazdı.

Sir Francis ona bakarken delikanlı seyir jurnalini açtı. Bir an babasının okunaklı, zarif yazısına ve kenardaki ustalıkla çizilmiş insan, gemi ve kara resimlerine baktı. Sir Francis gerçekten yetenekli bir sanatçıydı. Hal korka korka kaz tüyü kalemi altın mürekkep hokkasına batırdı. Bu hokka babasının yakaladığı Hollanda Doğu Hindistan Şirketi'nin kalyonlarından Heerlycke Nacht'ın kaptanına aitti. Hal kalemin ucundaki fazla mürekkebi sildi, yoksa kutsal sayfaya damlayabilirdi. Sonra dilini dişlerinin arasına sıkıştırarak müthiş bir dikkatle yazmaya başladı. "Hazreti İsa'nın

1667'nci yılında, Eylül ayının 3'üncü günü. Öğleden sonra vardiyası, saat 12.30. Yer: 34 derece 42 dakika güney. 20 derece 5 dakika doğu. Kuzey tarafında, ana direğin tepesinden Afrika kıtası gözüküyor." Hal daha fazlasını yazmaya cesaret edemedi. Sayfayı çizmediği ve kirletmediği için rahatlamıştı. Kaz tüyü kalemi bir yana bırakarak düzgünce yazdığı harflerin üzerine gururla rıh döktü. Elyazısının güzel olduğunu biliyordu. Ama belki babasınınki kadar değildi. Yazıları kıyaslayarak bu sonucu kabullendi.

Sir Francis oğlunun bıraktığı kalemi alarak onun omzunun üzerinden eğildi ve yazmaya başladı. "Bugün öğleden önce Asteğmen Henry Courtney gereksiz bir kavga sırasında ciddi bir biçimde yaralandı." Sonra bu cümlenin yanına çabucak alaycı bir karikatür çizdi. Hal'ın şiş kulağı çarpılarak yana doğru uzanmıştı. Dikişteki düğüm de bir kızın saçlarına bağladığı fiyonka benziyordu.

Hal gülmemeye çalışırken neredeyse öğürüyordu. Ama başını kaldırdığı zaman babasının yeşil gözlerindeki muzip pırıltıyı gördü. Sir Francis bir elini oğlunun omzuna koydu. Bu, oğlunu kucaklaması anlamına geliyordu. Hal'ın omzunu sıkarak, "Ned Tyler donanım ve yelkenleri rüzgâra göre ayarlamak konularında ders vermek için seni bekliyor," dedi. "Onu bekletme."

Hal üst güvertede ilerlerken bir hayli geç olmuştu. Ama yine de yerde uyuyan tayfaların arasından kolaylıkla geçmesini sağlayacak kadar aydınlıktı etraf. Bu denizcilerin vardiyası sona ermişti. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Bu kadar çok yıldız bir kuzeylinin gözlerini kamaştırdı. Ama bu gece Hal onları görecek halde değildi. Öyle yorgundu ki, adeta yalpalıyordu.

Aboli ona burunda, ön topun rüzgâr altı tarafında yer ayırmıştı. Orayı rüzgâr tutmuyordu. Zenci yere saman dolu bir şilte sermişti. Delikanlı minnetle kendini onun üzerine attı. Mürettebat için yer yoktu gemide. Adamlar açık güvertede, bulabildikleri yerde yatıyorlardı. Güneye özgü bu sıcak gecelerde üst güverteyi, alttaki boğucu yere tercih ediyorlardı. Sıralar halinde, omuz omza uyuyorlardı. Ama Hal pis pis kokan bu kadar çok insanın yakınında olmasına alışmıştı. Tayfaların horlamaları ve homurtuları bile onun uyumasını engellemiyordu. Delikanlı, Aboli'ye biraz yaklaştı. On yıldan beri her gece böyle uyuyor, yanındaki o dev zenci onu rahatlatıyordu.

Aboli, "Baban reislerin reisi," diye mırıldandı. "O bir cengâver. Denizin ve göklerin sırlarını da biliyor. Yıldızlar onun çocukları."

Hal da aynı dilde cevap verdi. "Bütün bunların doğru olduğunu biliyorum."

Aboli, "Bugün sana kılıçla saldırmamı o istedi," diye itiraf etti.

Delikanlı dirseğinin üzerinde doğrularak yanındaki kara adama baktı. Hayretle sordu. "Yani babam beni yaralamanı mı istedi?"

"Sen diğer çocuklar gibi değilsin. Şimdi yaşamın zor ama ilerde daha da zorlaşacak. Sen seçildin. İlerde bir gün babanın omuzlarından kırmızı haçlı o büyük pelerini alacaksın. Onu hak etmelisin."

Hal şilteye tekrar uzanarak yıldızlara baktı. "Ya ben bunu istemiyorsam?"

O senin. Bu bakımdan hiçbir seçeneğin yok. Nautonnier Şövalyesi yerini alacak kişiyi seçer. Hemen hemen dört yüz yıldan beri bu böyle. Ancak ölüm senin bundan kaçmanı sağlayabilir.

Hal çok uzun süre sesini çıkarmayınca Aboli onun uykuya daldığını sandı. Ama delikanlı sonra, "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

Bunları babandan öğrendim.

Sen de Tarikatın Şövalyeleri'nden misin?

Aboli usulca güldü. "Cildim çok koyu renk. Tanrılarım da yabancı. Beni asla seçmezler."

Korkuyorum, Aboli.

Bütün erkekler korkar. Damarlarında bizim gibi cengâver kanı olanların korkuyu yenmeleri gerekir.

Beni hiçbir zaman terk etmeyeceksin, değil mi, Aboli?

Bana ihtiyacın olduğu sürece yanında kalacağım.

Eh, artık o kadar korkmuyorum.

Aboli saatler sonra rüya görmeden derin derin uyuyan delikanlıyı uyandırdı. "Orta vardiya. Saat gecenin dördü, Gundwane." Hal'a taktığı adı kullanmıştı. Bu zencinin dilinde "Çalılık Faresi" anlamına geliyordu. Ama çocuğa bu adı onu aşağılamak için takmamıştı. On yıldan daha uzun bir süre önce ona teslim edilen dört yaşındaki çocuğa sevgiyle bu ismi vermişti

Sabahın dördü. Bir saat sonra hava aydınlanacaktı. Hal telaşla yerinden fırlayarak gözlerini ovuşturdu. Sendeleye sendeleye buruna gidip oradaki pis kokulu kovaya çişini etti. Artık uykusu açılmıştı. Dalgalanan güvertede aceleyle ilerledi. Oraya doluşmuş derin uykudaki tayfalara basmamaya çalışıyordu.

Aşçı bölmeleri tuğla kaplı kuzinede ateşi yakmıştı. Hal'a bir maşrapa dolusu sıcak çorbayla sert bir peksimet verdi. Delikanlı çok acıkmıştı. Sıcak sıvıyı, dilinin yanmasına rağmen çabucak içti. Peksimeti yerken içindeki buğday bitlerinin dişlerinin arasında patladıklarını hissetti.

Hal telaşla ana direğin dibine giderken pupanın gölgesinde babasının piposunun ateşini gördü. Tatlı gece havasına tütünün keskin kokusu yayılıyordu. Delikanlı duraklamadı. Çarmıhlardan yukarı tırmanırken rotanın değiştiğini fark etti. O uyurken yelkenlerin durumu da değişmişti.

Direğin tepesine erişerek oradaki gözcünün yerini aldı. Gözetleme yuvasına yerleşip etrafına bakındı. Ay yoktu. Yıldızlar dışında gökyüzü kapkaranlıktı. Delikanlı dev Siriüs'ten Orion'un ışıltılı kemerindeki küçücük Mintika'ya kadar ad konmuş her yıldızı biliyordu. Onlar seyir görevlisinin şifreleri, gökyüzündeki yol tabelalarıydı. Hal alfabeyle birlikte yıldızların adlarını da öğrenmişti. Gözleri Aslan burcundaki Regulus'u bulmak için o tarafa kaydı. Bu, Zodyak'taki en parlak yıldız değildi. Ama Hal in özel yıldızıydı o. Yıldızın sadece kendisi için ışıldadığını düşünmek ona zevk veriyordu. Bu, Hal'ın uzun gününün en mutlu saatiydi. Kalabalık gemide yalnız kalabildiği bu dakikalar. Sadece bu sürede düşüncelerinin yıldızların arasında dans etmesine ve hayal gücünün özgürce çalışmasına izin verebiliyordu.

Sanki bütün duyuları keskinleşmişti. Rüzgârın iniltisi ve donanımın gıcırtısı

arasında aşağıdaki güvertede dümenciyle konuşan babasının sesini duyabiliyordu. Sir Francis tütünün dumanını içine çekerken kızıl ışıkta onun gaga gibi burnunu ve alnını görebiliyordu. Ona babası hiç uyumuyormuş gibi geliyordu.

Hal denizin iyot kokusunu alıyordu. Yosun ve tuzun taze kokusunu da. Tatlı deniz havasının aylar boyunca temizlediği burnu iyice hassaslaşmıştı Bu yüzden itfanın hafif kokusunu bile duyabiliyordu. Afrika'nın kızgın fırından çıkan çöreklerine benzeyen sıcak kokusunu.

Ama bir koku daha vardı. Bu o kadar hafifti ki, Hal burnunun kendisini aldattığını bile Ancak bir dakika sonra aynı kokuyu yine aldı. Rüzgârın getirdiği hafif, bal gibi tatlı bir şeydi bu. Hal kokuyu tanıyamadı Başını öne arkaya sallayarak hafif kokuyu tekrar yakalayabilmek için, heyecanla etrafı kokladı.

Birdenbire aynı kokuyu duydu. Bu o kadar keskin ve sarhoş ediciydi ki konyak kokusunu almış bir ayyaş gibi başı döndü. Heyecanla bağırmamak için kendini zer tuttu. Koku genzine dolarken gözetleme yerinden yuvarlanırcasına çıktı. Çarmıhlardan hızla güverteye indi. Çıplak ayaklarıyla öyle sessizce koştu ki, babasının koluna dokunduğu zaman adam irkildi.

Yerinden nede: ayrıldın?

Size direğin tepesinden seslenemezdim. Çok yakınımızdalar. Sesimi onlar da duyabilirler:

Sen neler sayıklıyorsun, çocuk? Babası öfkeyle ayağa kalktı. "Doğu dürüst konuşsana.

Baba, o kokuyu almıyor musunuz? Hal babasının kolunu kavrayacak sarstı.

Ne kokusu? Sir Francis piponun sapını ağzından çekti. "Ne kokusu duyuyorsun?"

Hal, "Baharat kokusu," dedi. "Havaya baharatın güzel kokusu yayılıyor.

Ted Tyler, Aboli, Hal güvertede hızla ilerleyerek vardiyası olmayan nöbetçileri uyandırdılar. Onları savaş yerlerine doğru iterken her birini sessiz olması için uyardılar. Yerlerini almaları için trompet çalmıyordu. Heyecan bulaşıcıydı sanki. O bekleyiş sona ermişti. Hollandalı oralarda, yakın bir yerdeydi. Karanlıkta, rüzgâr yönünde. Artık geminin o şahane yükünün kokusunu alabiliyorlardı.

Sir Francis gemide şık olmaması için pusula dolabındaki mumu söndürdü.

Sonra da porsuarına silah sandıklarının anahtarlarını verdi. Bu sandıklar av gözükünceye kadar kilitli tutuluyordu. Çünkü her kaptanın kafasının derinliklerinde o isyan korkusu vardı. Diğer zamanlarda sadece subayların denizci kılıçları oluyordu.

Sandıklar çabucak açıldı ve silahlar elden ele geçirildi. Denizci kılıçları sağlam Sheffield çeliğinden yapılmıştı. Kabzaları tahtadan, gardları da sepet gibiydi. Bir seksen uzunluğundaki mızrakların İngiliz meşesinden yapılmış sapları vardı. Ağır demir başları altı köşeydi. Kılıç kullanmada usta olmayan gemiciler ya bu sağlam mızrakları seçiyorlardı ya da bir vuruşta insanın kafasını omuzlarından ayıran bordalama baltalarını.

Tüfekler barut deposundaydı. Onları da yukarı çıkardılar. Hal tüfeklerin doldurulmasına varclım etti. Önce bir avuç barut, sonra da bir avuç kurşun saçma. Bu tüfekler ancak yirmi, otuz metre kadar uzaktan etkili olabilen, hantal silahlardı. Tetik çekildiği ve yanan çakmak otomatik olarak barutu tutuşturduğu zaman silah dumanlar arasında patlıyordu. Ama sonra tüfeğin yeniden doldurulması gerekiyordu ki, bu işlem hayati önemi olan iki, üç dakikanın harcanmasına neden oluyordu. O sırada tüfekli gemici de düşmanlarının karşısında savunmasız duruma düşüyordu.

Hal oku tercih ediyordu. Agincourt'ta Fransız şövalyelerinin çoğunu öldüren ünlü, uzun İngiliz yayını. Bir tüfek yeniden doldurulunca kadar on iki ok atabiliyordu delikanlı. Uzun yayla düşman elli adım öteden tam göğsünün ortasından vurulabiliyordu. Yay öyle güçlüydü ki, düşman göğüs zırhı takmış olsa bile okun ucu belkemiğine kadar dayanıyordu. Hal hazırlıklı olmak için gözetleme yerinin yanına iki demet oku bağlamıştı.

Sir Francis ve subayları yarım zırhlarını taktılar. Başlarına yuvarlak miğferleri geçirdiler. Bunlar deniz tuzu yüzünden paslanmış, diğer çarpışmalar sırasında yer yer ezilmişlerdi.

Gemi kısa sürede savaşa hazırlandı. Mürettebat silahlanıp zırhlarını taktı. Ancak topların lombar kapakları hâlâ kapalıydı. Küçük toplar da henüz uzatılmamıştı. Ned'le diğer porsunlar tayfaların çoğunu aşağıya indirdiler. Diğerlerineyse güverteye uzanarak küpeştenin altına saklanmaları emredildi. Bir tek ağır yanan fitil bile çakılmadı. Işık ve duman avın tehlikede olduğunu sezmesine yol açabilirdi. Ama her direğin dibinde mangallar yanıyordu. Ses çıkarmaması için bez sarılmış tahta balyozlarla topların takozları çıkarıldı.

Aboli telaşla koşuşan denizcilerin arasından geçerek direğin dibinde duran Hal'ın yanına gitti. Çıplak kafasına kırmızı bez sarmış, uçlarını sırtından

aşağıya bırakmıştı. Kuşağına da bir kılıç sokmuştu. Bir kolunun altına rulo yapılmış renkli bir ipek parçasını sıkıştırmıştı. "Bunu baban yolladı." Ruloyu Hal'ın kollarına bıraktı. "Bunu ne yapacağını biliyorsun." Delikanlının saç örgüsünü çekiştirdi. "Baban dövüş nasıl giderse gitsin, direğin tepesinde kalmanı istiyor. Beni duyuyor musun?"

Zenci dönüp hızla buruna doğru gitti. Hal, Aboli'nin enli sırtına bakarak isyanla yüzünü buruşturdu. Ama yine de söz dinleyip yukarı tırmandı. Direğin tepesine eriştiği zaman karanlıkları çabucak taradı. Henüz görünürde bir şey yoktu. Baharat kokusu bile kaybolmuştu. Delikanlı kendisine öyle gelmiş olabileceğini düşünerek bir an endişelendi. Sonra, "Aslında koku bizim yarattığımız rüzgâr yüzünden dağıldı," diye kendi kendini teselli etti. "Herhalde gemi şimdi bordamızın tam orta hizasında."

Bayrağı işaret kandilisayasına iliştirdi. Babası emreder etmez dalgalanmaya hazırdı. Küçük topun tava kapağını açtı. Yayı, doksan santim uzunluğundaki okların yanına, rafa koymadan önce ipin gerginliğini kontrol etti. Artık beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Aşağıda gemi anormal derecede sessizdi. Hatta saatlerin geçtiğini bildiren çan bile çalmıyordu. Sadece yelkenlerin hafif hışırtısı ve ona eşlik eden halatların boğuk gıcırtısı duyuluyordu.

Güneş Hal'ın bu Afrika denizlerinde çok iyi öğrenildiği gibi birdenbire doğdu. Ölmekte olan gecede yüksek, parlak bir kule belirdi. Buzlarla kaplı bir dağ gibi pırıltılı ve sanki yarı saydamdı. Yelkenleri ışıldayan büyük bir gemiydi bu. Direkleri o kadar uzundu ki, sanki gökyüzündeki son soluk yıldızları süpürüyordu.

Hal aşağıdaki güverteden duyulacak ama yabancı gemiden işitilmeyecek bir sesle, "Dikkat," dedi. Tekne karanlık sularda bir fersah ötedeydi. "İskele tarafında."

Sonra babasının sesini duydu. "Direğin tepesindeki. Bayrağı aç."

Hal işaret kandilisayasına asıldı. İpek rulo direğin tepesine doğru yükseldi. Sonra açıldı ve Hollanda Cumhuriyeti'nin renkleri gözüktü. Turuncu, kar beyazı ve mavi bayrak güneydoğudan esen rüzgârda dalgalandı.

Birkaç dakika sonra ön direkle mizenede de başka bayraklar ve uzun flamalar açıldı. Bunlardan birinin üzerinde VOC yazılıydı. Die Verenidge Ostindische Compagnie, yani Birleşik Doğu Hindistan Şirketi'nin baş harfleri. Bu bayraklar gerçekti. Sadece dört ay önce Heerlycke Nacht gemisinde ele

geçirilmişti. Hatta Onyediler Konseyi'nin flaması bile gerçekti. Hollanda kalyonunun kaptanının, kardeş geminin ele geçirildiğini öğrenecek kadar zaman olmamıştı. Bu yabancı karaveladan şüphelenmeyecekti.

İki geminin rotaları kesişecekti. Sir Francis karanlıkta bile bunu iyi hesaplamıştı. Rotayı değiştirip Hollandalı kaptanı endişelendirmesine gerek yoktu. Ancak birkaç dakika sonra Lady Edwina'nın, kurtların kemirdiği gövdesine rağmen suda kalyondan daha hızlı olduğu anlaşıldı. Çok geçmeden kalyona yetişip onu geçecekti. Buna mutlaka engel olunmalıydı.

Sir Francis teleskopuyla bakıyordu. Kalyonun neden o kadar hantal ve yavaş olduğunu çabuk anladı. Ana direk eğretiydi. Diğer direklerin ve yelkenlerin zarar gördükleri de belliydi. Sir Francis geminin doğu okyanuslarında korkunç bir fırtınaya yakalanmış olduğunu anladı. Agulhas Burnu'nun açıklarına böyle geç erişmesinin nedeni bu olmalıydı. Sir Francis, Hollandalı kaptanı telaşlandırmadan yelkenlerin yönünü değiştiremeyeceğini biliyordu. Ama kalyonun arkasından geçmesi gerekiyordu ki, buna da hazırdı. Küpeştede bekleyen gemi marangozuna işaret etti. Adam yardımcısıyla birlikte branda bezinden yapılmış çok büyük bir kayığı kaldırarak kıçtan aşağıya attı. Kayık denizin derinliklerine dalarken Lady Edwina'nın hızı kesildi. Huysuz bir atın dizginlerinin çekilmesi gibi bir şeydi bu. Sir Francis tekrar iki geminin farklı hızını hesapladı ve memnun memnun başını salladı.

Sonra da başını eğerek kendi güvertesine baktı. Tayfaların çoğu güvertelerin aşağısına saklanmışlar ya da küpeştelerin dibinde yatıyorlardı. Onları kalyonun ana direğinin tepesindeki gözcülerin bile fark etmeleri imkânsızdı. Görünüşte hiçbir silah da yoktu. Bütün toplar lombar kapaklarının arasında gizliydiler. Francis bu karavelayı ele geçirdiği sırada tekne bir Hollanda ticaret gemisiydi. Batı Afrika kıyılarının açıklarında sefer yapıyordu. Karavelayı bir korsan gemisine dönüştürürken geminin zararsız havasını ve sade hatlarını muhafaza etmişti. Halatlarda ve güvertelerde sadece birkaç kişi gözüküyordu. Bu da hantal bir ticaret gemisi için normaldi.

Sir Francis avına tekrar bakarken direklerde ulusal bayrak ve şirketin flaması belirdi. Hollandalı biraz gecikmeyle onun selamına karşılık veriyordu. Ned, Lady Edwina'yı rota üzerinde tutarken, "Bizi kabul etti," diye homurdandı. "Kuzu postumuzu beğendi."

Sir Francis, "Belki. Ama yine de başka yelkenler açıyor," dedi. Onlar avlarına bakarlarken kalyonun babafingo ve kontra babafingo yelkenleri sabah ışığında açıldı. Sir Francis bir dakika sonra, "İşte!" diye bağırdı. "Rota

değiştirip bizden uzaklaşıyor. Hollandalı ihtiyatlı biri."

Etrafa hafif bir baharat kokusu yayılırken Ned kendi kendine konuşurmuş gibi fısıldadı. "Şeytanın dişleri! Bir bakire kadar tatlı. Ve iki katı güzel."

Sir Francis aşağıda güvertedeki adamların kendisini duyabilecekleri bir sesle, "Burnuna gelebilecek kokuların en güzeli bu," dedi. "Bu uğurda savaşmayı düşünüyorsan adam başına elli sterlin ödül düşecek." İngiliz işçilerinin ancak on yılda kazanabilecekleri bir paraydı bu. Tayfalar kımıldandılar ve kayışlarla bağlanmış av köpekleri gibi homurdandılar.

Sir Francis pupa güvertesinin küpeştesine gitti, başını kaldırarak halatlara tırmanmış olan adamlarına usulca seslendi. "O teknedeki peynir kafalılara kardeşlerinizmiş gibi davranın. Onları alkışlayın. Cesaretle karşılayın." Yukarıdaki adamlar neşeyle uludular ve Lady Edwina diğer geminin arkasına sokulurken başlıklarını salladılar.

***

Katinka van de Velde doğrulup oturdu ve kaşlarını çatarak yaşlı dadısı Zelda'ya baktı. Somurtkan bir ifadeyle, "Beni neden bu kadar erken uyandırdın?" diye sordu. Yüzüne düşen altın buklelerini geriye doğru itti. Uykudan yeni kalkmış olmasına rağmen pembe yüzü bir meleğinki kadar güzeldi. Tropiklerde yaşayan bir kelebeğin kanatlarına benzeyen menekşe rengi gözleri insanı şaşırtıyordu.

Zelda sızlanır gibi, "Yakınımızda bir gemi daha var," dedi. "Şirketin gemilerinden biri. Fırtınalarla geçen şu korkunç birkaç haftadan beri gördüğümüz ilk gemi bu. Ben artık dünyada bir tek Hıristiyan daha kalmadığını düşünmeye başlamıştım. Sense her zaman içinin sıkıldığından yakınıyorsun. Bu gemi seni bir süre oyalayabilir."

Dadı Zelda'nın rengi soluktu. Bir zamanlar sürdüğü rahat yaşam sayesinde dolgun, düzgün ve tombul olan yanakları çökmüştü. İri göbeği erimiş, gevşek deriler aşağıya sarkmıştı, neredeyse dizlerine değecekti. Katinka bunu kadının ince geceliğinin altından görebiliyordu.

Katinka tiksintiyle, bütün yağlarını ve etlerinin de yarısını kustu, diye düşündü. Trincomalee kıyısından ayrıldıktan sonra Standvastigheid gemisini yakalayan ve amansızca sarsan siklonlar Zelda'yı mahvetmişti.

Katinka saten çarşafları açtı. Uzun bacaklarını yaldızlı ranzanın yanından uzattı. Kamara onun için özel olarak yeniden düzenlenmiş ve döşenmişti. Net de olsa o çok güçlü Zeventien'lerden birinin kızıydı. Yani şirketin on yedi yöneticisinden birinin kızı. İçersi yaldız, kadife, ipek yastıklar ve gümüş kaplarla doluydu. Katinka'nın moda olan Amsterdam'lı ressam Pieter de Hoogh'un yaptığı portresi yatağın karşısındaki bölmeye asılmıştı. Onu çok seven babasının düğün hediyesiydi bu. Ressam, genç kadının başının o şehvetli duruşunu yakalamayı başarmıştı. Katinka'nın gözlerinin o şahane rengini bulmak için herhalde boya çanaklarını iyice karıştırmıştı. Bu gözlerde hem masum, hem de ahlaksız bir ifade vardı.

Katinka altın brokardan bir pelerini omuzlarına alır ve ipincecik beline de mücevherli bir kemer takarken yaşlı kadına, "Kocamı uyandırma," diye tembih etti. Zelda komplocu bir tavırla gözünü kırptı. Vali, Katinka ısrar ettiği için yandaki o kadar süslü olmayan küçük kamarada kalıyordu. Genç kadın ara kapıyı da kilitlemişti. Mazeret olarak da kocasının kötü bir biçimde horladığını, kendisinin de deniz tuttuğu için hastalandığını göstermişti. Aslında bütün bu haftalar boyunca kamarasında kapalı kaldığı için canı sıkılmış ve huzursuzlaşmıştı. Gençlere özgü o enerjiyle doluydu. Şişman ve yaşlı

kocasının hiçbir zaman söndüremeyeceği kadar ateşli isteklerle alev alev yanıyordu.

Katinka, Zelda'nın elini tutarak kıçtaki dar kamara güvertesine çıktı. Bu aslında özel bir balkon gibiydi. Melek ve küçük aşk perileri oymalarıyla süslenmişti. Geminin dümen suyuna bakıyordu. Genç kadın böylece tayfaların o bayağı bakışlarından sakınmış oluyordu.

Sihirli güneşin göz kamaştırdığı güzel bir sabahtı, Katinka ciğerlerini denizin tuzlu kokusuyla doldururken vücudunun bütün sinir ve kasları yaşam gücüyle titredi. Rüzgâr uzun mavi dalgaların tepelerinde beyaz tüylere benzeyen köpükler oluşturuyor, genç kadının altın bukleleriyle oynuyordu. Göğüslerini ve karnını örten ipeği bir âşığın parmakları gibi okşuyordu. Katinka bakımlı, sarı bir kedi gibi şehvetle gerindi. Sırtını büktü.

Sonra diğer gemiyi gördü. Bu kalyondan daha küçüktü ama hatları daha zarifti. Direklerinde dalgalanan güzel bayrakları ve flamaları beyaz yelkenleriyle tezat oluşturuyordu. Gemi yakın olduğu için Katinka halatlardaki birkaç tayfayı görebiliyordu. Başlıklarını sallayarak onları selamlıyorlardı. Katinka içlerinden bazılarının genç olduğunu fark etti. Sadece kısa etek giymişlerdi.

Genç kadın küpeşteye dayanarak gemiye baktı. Kocası, Katinka gemide olduğu sürece denizcilerin doğru dürüst giyinmelerini emretmişti. Bu yüzden yabancı gemideki adamlar ilgisini çekiyordu. Göğüs uçları kabarıp sertleşmeye başlamıştı. Katinka kollarını kavuşturdu. Bir erkek istiyordu. Onun için çıldıran, gücü kuvveti yerinde genç bir erkek. Amsterdam'da öyle bir erkek tanımıştı. Ama babası durumu fark etmiş ve onu Doğu Hint Adaları'na yollamıştı. Şirkette iyi bir konumda olan ve daha da yükseleceği bilinen güvenli, yaşlı bir koca seçmişti kızına. Petrus Jacobus van de Velde artık Katinka'yla evli olduğu için şirketin yönetim kurulunda bir boşalma olur olmaz oraya seçilecekti. Zeventien'e, yani Onyediler'e katılacaktı.

Zelda, Katinka'nın kolunu çekiştirdi. "İçeri gir, Lieveling. O gemideki haydutlar sana bakıyorlar."

Katinka silkinerek dadısının elinden kurtuldu. Ama yaşlı kadının söylediği doğruydu. Bu uzaklıktan bile adamların ne kadar heyecanlandıkları taşkınlıklarından anlaşılıyordu. Burundaki iriyarı bir tayfa müstehcen el hareketleri yapmaya başlamıştı.

Zelda ısrar ediyordu. "İğrenç! İçeri gir. Vali bu hayvanın yaptıklarını

görürse çok kızar."

Katinka tatlı tatlı, "Aynı başarıyı gösteremediği için kendi kendine zsın," diye yanıt vererek pembe diliyle dolgun dudaklarını yaladı.

Lütfen, küçük hanım.

Katinka razı değildi. "Biraz sonra. Haklıymışsın, Zelda. Bu beni çok eğlendiriyor." Beyaz elini kaldırarak diğer gemiye doğru salladı. Tayfalar hemen onun dikkatini çekmek için giriştikleri çabayı artırdılar.

Zelda, "Bu çok edepsizce," diye inledi.

Ama çok eğlenceli. Bu yaratıkları bir daha görmeyeceğiz. Her zaman edepli davranmak çok sıkıcı oluyor. Genç kadın küpeştenin üzerinden eğilerek elbisesinin önünün açılmasına izin verdi.

Aynı anda kocasının kamarasına açılan kapıya şiddetle vuruldu. Katinka dadısının tekrar ısrarına gerek kalmadan kamarasına dalıp kendini ranzaya attı. Saten çarşafı çenesine kadar çekerek başıyla Zelda'ya işaret etti. Yaşlı kadın kol demirini kaldırdı. Vali hızla içeri dalarken biçimsizce bir reverans yaptı. Adam ona aldırmadı. Robdöşambrının kuşağını iri göbeğinin üzerinden bağladı, ördek gibi yalpalayarak Katinka'nın yattığı ranzaya doğru gitti. Peruğunu takmamıştı. Kafası beyaz seyrek kıllarla kaplıydı.

"Hayatım, kalkabilecek kadar iyi misin? Kaptan haber yolladı. Giyinip beklememizi istiyor. Yakında yabancı bir gemi var ve davranışları şüphe uyandırıyor."

Katinka yabancı denizcilerin şüphe uyandıran davranışlarını hatırladı ve gülmemeye çalıştı. Onun yerine içe dokunacak bir tavır takındı. Başım sanki çatlıyor. Midem de..."

Zavallı, sevgilim. Ümit Burnu Valisi Petrus van de Velde karısının üzerine eğildi. Bu serin sabahta bile sarkık yanakları ter içindeydi. Soluğu insana bir gece önceki yemekleri hatırlatıyordu: curryli Cava balığı, sarımsak, ekşi rom.

Katinka'nın midesi bu sefer gerçekten bulandı. Ama yine de yanağını uysalca kocasına uzattı. "Belki kalkacak gücü bulabilirim," diye fısıldadı. "Madem kaptanın emri..."

Zelda yatağın yanına koşarak onun doğrulup oturmasına yardım etti. Sonra da genç kadını ayağa kaldırdı. Kolunu onun beline dolayarak kamaranın köşesindeki küçük Çin paravanına götürdü. Vali paravanın karşısındaki banka oturdu. Boyalı ipek panoların gerisinden pırıltılı beyaz ten belli belirsiz

gözüküyordu. Adam daha fazlasını görebilmek için başını iyice uzattı.

Katinka, "Bu korkunç yolculuk daha ne kadar sürecek?" diye yakındı.

Kaptan kesinlikle, 'Rüzgâr devam ederse on gün sonra Masa Körfezi'ne demir atarız,' dedi.

Bu kadar uzun süre dayanabilmem için Tanrı bana güç versin.

Vali, "Kaptan bizi subaylarıyla birlikte akşam yemeği yememiz için davet etti," diye açıkladı. "Ne yazık ki, ona rahatsız olduğunu bildirmem gerekiyor."

Katinka'nın başı ve omuzları paravanın yukarısında belirdi. "Öyle bir şeyi yapayım deme," dedi öfkeyle. Düzgün ciltli beyaz, yuvarlak göğüsleri hiddetle titriyordu.

Subaylardan biri onu bir hayli ilgilendiriyordu. Yani Albay Cornelius Schreuder. O da genç kadının kocası gibi Ümit Burnu'na göreve gidiyordu. Albay, Petrus van de Velde'nin valilik yapacağı yerleşim merkezine garnizon komutanlığına atanmıştı. Katinka'nın her güverteye çıkışında onu pek zarifçe selamlıyordu. Uçları sivri bir bıyığı vardı. Sakalı moda olan Van Dyck tarzında kesilmişti. Cornelius Schreuder'in bacakları biçimli, koyu renk gözleri bir kartalınkiler gibi ışıl ışıldı. Katinka'ya baktığı zaman kadının tüyleri ürperiyordu. Bu bakışlarda sadece Katinka'nın durumuna duyulan saygı yoktu. Albay genç kadının uzun kirpiklerinin altından kendisini usulca tartmasına onu memnun edecek bir biçimde karşılık veriyordu.

Ümit Burnu'na ulaştıkları zaman Albay, valinin emrinde olacaktı. Katinka'nın emrinde de. Genç kadın onun dünyanın bir ucundaki o yerleşim merkezinde üç yıl sürecek sürgünü sırasında tekdüze bir yaşamın sıkıntısını gidereceğinden emindi.

Katinka ses tonunu çabucak değiştirdi. "Yani kaptanın bu nazik davetini reddetmek kabalık olmaz mı?"

Vali itiraz etti. "Ama sağlığın daha önemli."

Gerekli gücü bulurum. Zelda kurdelelerle süslü beş iç eteğini Katinka'nın başından geçirdi.

Genç kadın paravanın arkasından çıkarak kollarını kaldırdı. Dadısı 0na mavi ipek bir elbiseyi giydirip iç eteklerinin üzerine doğru çekti. Sonra diz çöktü ve eteğin bir ucunu, iç etekleriyle Katinka'nın beyaz ipek çoraplarını sardığı ince bileklerinin görülmesini sağlayacak biçimde yana sıkıştırdı. Son moda böyleydi. Vali büyülenmiş gibi karısını seyrediyordu. Katinka alayla,

keşke vücudunun diğer tarafları da gözlerin kadar iri ve hareketli olsaydı, diye düşünerek uzun aynanın önünde döndü.

Sonra çıldırmış gibi bağırarak elini göğsüne bastırdı. Tam tepelerinden, güverteden birdenbire kulakları sağır edecek bir top sesi gelmişti. Vali de karısı gibi tiz bir sesle bağırdı. Kendini banktan yerdeki Şark halılarının üzerine attı.

Sir Francis Courteney teleskopla kalyonun yaldızlı, yüksek kıç yatırmasındaki adı okudu. De Standvastigheid! Bu sözcük "azim" anlamına geliyordu. Teleskopu indirerek homurdandı. "Bu adı biraz sonra sınayacağız."

O konuşurken diğer geminin üst güvert6sinden parlak renkli dumanlar fışkırdı. Birkaç saniye sonra rüzgâr topun gümbürtüsünü etrafa yaydı. Ağır top Lady Edwina 'nın burnundan yarım palamar ötede denize daldı, bembeyaz köpükler havaya fışkırdı. Diğer gemide trompetlerin telaşla çalındığını duyuyorlardı. Sonra kalyonun alt güvertesindeki top delikleri açıldı. Uzun namlular dışarıya çıktı.

Sir Francis, "Uyarı ateşi için bu kadar beklemesine şaşıyorum," diye mırıldandı. Teleskopu kapatarak başını kaldırıp yelkenlere baktı. "Ned Usta, dümen kır ve bizi onun arkasına iyice yaklaştır." Bayraklar onlara yeteri kadar zaman kazandırmıştı. Böylece kalyonun tehlikeli borda ateşinden kaçmayı başarmışlardı.

Sir Francis kıç küpeştesinde elinde bordalama baltasıyla hazır bekleyen marangoza döndü. "Halatı kes," diye emretti.

Adam baltayı başının yukarısına kaldırdı, sonra da indirdi. Branda bezi kayığın halatı bir kamçının şakırtısını andıran bir sesle ayrıldı. Bu engelden kurtulan Lady Edwina ileri atıldı. Sonra Ned dümeni kırarken yan yattı.

Sir Francis'in uşağı Oliver kırmızı haçlı pelerin ve tüylü şövalye şapkasıyla koşarak geldi. Sir Francis çabucak giydi, sonra direğin tepesine doğru bağırdı. "Hollanda renkleri aşağı. Şimdi İngiltere'ninkileri görelim." Britanya bayrağı rüzgârda uçuşurken tayfalar sevinçle çılgınca haykırdılar.

Aşağı güvertelerden yukarı fırladılar. Karıştırılan bir yuvadan kaçı' şan karıncalara benziyorlardı. Denizciler küpeştelerin gerisine dizilip tepelerine heyula gibi dikilmiş olan dev gemiye kükreyerek meydan okudular. Hollanda gemisinin güvertelerine ve halatlarına adamlar doluştu.

Kalyonun topları döndü. Ama pek azı Hollanda gemisinin yüksek gövdesinin gizlediği ve rüzgârla uçarcasına gelen karavelaya nişan almayı

başarabildi.

Borda ateşi iki gemi arasındaki daralan açıklıkta gümbürdedi. Ama topların çoğu ya Lady Edwina'dan yüz metre açığa düştü ya da zarar vermeden üstünden uçtu. Bir topun geçerken yarattığı esinti Hal'ın kepini uçurdu ve başlık rüzgâra kapılarak uzaklaştı. Delikanlı anında eğildi. Bir buçuk metre kadar yukarıda birdenbire yelkende düzgün bir delik belirdi. Hal yüzüne düşen uzun saçlarını iterek aşağıya, kalyona baktı.

Kış güvertesinde az sayıdaki subaylar doğru dürüst giyinememişlerdi. Bazıları gömlekliydi. Biriyse merdivenden çıkarken geceliğinin eteklerini pantolonunun içine sokmaya çalışıyordu.

O kargaşada uzun boylu bir adam Hal'ın dikkatini çekti. Van Dyck sakallı, çelik miğferli adam tüfekli tayfaları ön güverteye toplamaya çalışıyordu. Omzunda Albay olduğunu belirten sırma işlemeli o enli şerit vardı. Emir veriş tarzından ve adamların bunlara çabucak uymalarından bu Hollandalıyı gözden kaçırmamaları gerektiği anlaşılıyordu. O tehlikeli bir düşman olabilirdi.

Adamlar, Albayın emriyle kıça doğru koştular. Her birinin elinde "katil" denen, özellikle gemiye atlamaya kalkan tayfaları kaçırmak için kullanılan küçük silahlar vardı. Katilin demir pimi kalyonun kıç küpeştesindeki yarıklara sokuluyordu. Böylece öldürücü küçük silah döndürülebiliyor ve bordalayan düşman gemisinin güvertesine nişan alınıyordu. Heerlycke Nacht'a geçtikleri zaman Hal katilin yakından ne kadar zarar verdiğini görmüştü. Bu, kalyonun bütün toplarından daha tehlikeli bir silahtı.

Delikanlı küçük topu çevirdi ve elindeki ağır yanan çıranın ucuna üfledi. Tüfekli Hollandalılardan oluşan sıra, kıça erişmek için güvertenin merdiveninden pupaya çıkmak zorundaydılar. İki tekne arasındaki açıkj. jnzla kapanırken delikanlı merdivenin başına nişan aldı. Basamakların ilk Hollandalı Albay çıktı. Kılıcı elindeydi. Yaldızlı miğferi güneşte cesurca parlıyordu. Hal onun koşarak güverteyi aşmasına izin verdi. Sonra adamlarının onu izlemelerini bekledi.

İlk tüfekli merdiven başında ayağı takıldığı için güverteye yuvarlandı. Düşerken katil elinden düştü. Onu izleyenler arkasında sıkışıp kaldılar. Adam kendini toplayıp ayağa kalkıncaya kadar ileri gidemediler. Hal küçük topun kaba nişangâhından ufak gruba baktı. Çıranın yanan ucunu tavaya bastırdı ve barut tutuşurken hedeften şaşmamaya çalıştı. Küçük top gümbürdeyerek zıpladı. Dumanlar dağıldığı zaman delikanlı beş adamın yerde yattıklarını gördü. Üçü top yüzünden paramparça olmuştu. İkisiyse çığlıklar atıyor, beyaz

güverteye yayılan kanlarının içinde çırpınıyorlardı.

Hal katliamı seyrederken birdenbire midesi bulanmaya başladı. O zamana kadar hiç insan öldürmemişti. Bu, su fıçısını parçalamaya hiç benzemiyordu. Bir an kusacağını sandı.

Kıçtaki küpeştenin önünde duran Hollandalı Albay başını kaldırıp ona baktı. Kılıcıyla Hal'ın suratını işaret etti. Delikanlıya haykırarak bir şeyler söyledi. Ama rüzgâr ve devamlı top sesleri yüzünden ne söylediği anlaşılamıyordu. Ancak Hal öldürücü bir düşman edinmiş olduğunu anladı.

Bu, kendini toparlamasına yardım etti. Topu tekrar doldurmak için zamanı yoktu. Zaten silah da görevini yapmıştı. Bir tek ateşle adamlarının pek çoğunun hayatlarını kurtarmış olduğunu biliyordu. Hollandalıları, onlar gemiye atlayan tayfalarını katille biçmeden önce yakalamıştı. Gururlanması gerektiğini biliyordu ama böyle bir şey hissetmiyordu. Hollandalı Albaydan korkuyordu.

Hal uzun yayı aldı. Yayı çekebilmek için dimdik durması gerekiyordu. İlk okla Albaya nişan aldı. Ama Hollandalı artık ona bakmıyordu. Adamlarından geri kalanlarına kalyonun kıç küpeştesinde yer almaları için emirler veriyordu. Arkası Hal'a dönüktü.

Delikanlı bir an bekledi. Rüzgârı ve geminin hareketini hesaba katması gerekiyordu. Oku fırlatıp hızla uçmasını izledi ve bir an Albayın enli sırtına saplanacağını sandı. Ama rüzgâr oku birazcık saptırdığından bir karış arayla hedefi ıskaladı ve güvertenin tahtalarına saplanarak titredi. Hollandalı başını kaldırarak delikanlıya baktı. Bıyığı Hal'ı aşağılarcasına kıvrıldı. Ama güvenli bir yer bulmaya kalkmadı, tekrar adamlarına döndü.

Hal telaşla bir oka daha uzandı. Ama aynı anda iki gemi birbirine yanaştı. Delikanlı nerdeyse gözetleme yerinin yanından aşağıya yuvarlanıyordu.

Gıcırtı ve çatırtıyla karışık bir gürültü duyuldu. Tahtalar kırıldı. Kalyonun kıçındaki koridorların camları çarpışma yüzünden kırıldı. Hal aşağıya baktı. Burunda duran Aboli kara bir deve benziyordu. Zenci borda kancasını başının etrafında döndürerek geniş daireler çiziyordu. Sonra kancayı yukarı doğru fırlattı. Yılan gibi dalgalanan halat çengeli izledi.

Demir kanca pupa güvertesinde sekti. Ama Aboli halatı çektiği zaman kıç küpeştesine sıkıca takıldı. Hollandalı gemicilerden biri koştu ve halatı kesmek için baltasını kaldırdı. Hal bir okun tüylerini ağzına yaklaştırarak yayı gerdi. Bu sefer rüzgârın etkisini kusursuzca hesaplamıştı. Okun ucu tayfanın boğazına saplandı. Adam baltayı elinden düşürdü. Oku çekmeye çalışarak sendeleye

sendeleye geriledi ve yere yığıldı.

Aboli bir kanca daha almıştı. Onu da kalyonun kıçına doğru fırlattı. Bunu diğer porsunların attığı yirmi kadar çengel daha izledi. Birkaç dakika içersinde iki tekne birbirine Manila kenevirinden yapılmış halatlardan oluşan bir örümcek ağıyla bağlandı. Halatların sayısı kalyonun güvertesinde koşuşan kılıçlı ve baltalı savunucuların başa çıkamayacakları kadar fazlaydı.

Lady Edwina büyük toplarıyla ateş etmemişti. Sir Francis borda ateşini en gerekli olacağı ana kadar bekletmişti. Toplar kalyonun kalın tahtalarına fazla zarar veremeyeceklerdi. Sir Francis zaten avını batacak derecede yaralamayı hiç istemiyordu. Ama şimdi iki gemi birbirine kenetlenmiş ve top ateşinin sırası da gelmişti.

Topçular! Sir Francis adamların dikkatini çekmek için kılıcını başının üstüne kaldırdı. Tayfalar ellerinde ağır yanan çıralarla topların yanında bekliyorlardı, gözlerini ona dikmişlerdi. Kaptan, "Şimdi!" diye kükreyerek kılıcını indirdi.

Toplar aynı anda cehennemden gelen bir koro gibi gümbürdedi. Namluları kalyonun kıç tarafına dayanmıştı. Oymalı, yaldızlı tahtalar dumanlar arasında parçalandı. Beyaz tahta parçaları ve pencerelerdeki vitraylar etrafta uçuştu.

Bu bir işaretti. Bu gürültüde hiçbir emir duyulamaz, birbirine kenetlenmiş tekneleri saran dumanlar arasında hiçbir işaret fark edilemezdi. Ama dumanların arasından çılgınca savaş naraları yükseldi. Lady Edwina'nın mürettebatı kalyona aktı.

Tayfalar gemiye kıç güvertesinden atladılar. Bir tavşanın yuvasına dalan sansarlara benziyorlardı. Bir maymun çevikliğiyle halatlara tırmanıyor, küpeşteyi aşıyorlardı. Silahlı Hollandalılar döne döne yayılan dumanlar yüzünden onları göremiyorlardı. Diğerleri Lady Edwina'nın serenlerinin üzerinden koşarak kalyonun güvertelerine atladılar.

Franky ve Aziz George! Hal tayfaların savaş çığlıklarını direğin tepesinden duyabiliyordu. Adamlardan üçü ya da dördü katillerle vuruldu. Ama sonra Hollandalıları biçtiler. Onları izleyen tayfalar kalyonun pupasına kolaylıkla atladılar. Kimse onlara karşı koymadı. Hal babasının çok daha genç bir adamın hızı ve çevikliğiyle ilerlediğini gördü.

Aboli kaptanın küpeşteyi aşmasına yardım etti. Sonra kırmızı türbanlı zenci ve tüylü şapkalı şövalye yan yana savaşmaya başladılar. Sir Francis'in pelerini ezilmiş göğüs zırhının etrafında dalgalanıyordu.

Kaptanlarının savaştığını gören tayfalar, "Franky ve Aziz George!" diye bağırdılar. Onu izleyerek şıngırdayan çelik kılıçlarla pupa güvertesini süpürdüler.

Hollandalı Albay geride kalan birkaç adamını toplamaya çalıştı. Ama Hollandalılar amansızca geri sürüldü ve adamlar merdivenlerden kıç güvertesine yuvarlandılar. Abdi'yle Sir Francis onların peşinden aşağıya indiler. Arkalarındaki tayfalar tilki kokusu almış bir köpek sürüsü gibi bağırıyorlardı.

Ama burada daha ciddi bir engelle karşılaştılar. Kalyonun kaptanı adamlarını ana direğin altındaki güverteye toplamıştı. Hollandalılar tüfeklerle yakından ateş ettiler. Sonra da kılıçlarını çekerek Lady Edwina 'nın mürettebatına saldırdılar.

Hal küçük topu yeniden doldurmuştu ama ateş edebileceği bir hedef yoktu. Dostla düşman birbirine karışmıştı. Aşağıda güvertede adamlar çarpışarak ileri geri giderlerken çaresizce onları seyrediyordu.

Birkaç dakika sonra düşmanın sayısının Lady Edwina'nın mürettebatından çok daha fazla olduğu ortaya çıktı. Geride kimse yoktu. Çünkü Sir Francis karavelada Hal'dan başkasını bırakmamış, her adamını savaşa sürmüştü. Kumar oynamış, her şeyi sürpriz etkisiyle ilk vahşice saldırıya bağlamıştı. Tayfalarından yirmi dördü fersahlarca uzaktaki filikadaydılar. Bu savaşa katılmaları imkânsızdı. Oysa şu anda onlara çok ihtiyaç vardı. Hal küçücük tekneleri aradığı zaman onların hâlâ millerce uzakta olduklarını gördü. İki filika da randa yelkenlerini açmışlardı, ama güneydoğudan esen rüzgâra, iyice yükselip kıvrılan dalgalara karşı ancak bir sümüklüböcek hızıyla ilerleyebiliyorlardı. Onlar savaşan iki gemiye ulaşıncaya kadar her şey olup bitecekti.

Hal tekrar kalyonun güvertesine baktı ve savaşın aleyhlerine döndüğünü endişeyle fark etti. Hollandalılar babasıyla Aboli'yi kıça doğru sürüyorlardı. Karşı saldırıyı Hollandalı Albay yönetiyordu. Yaralı bir boğa gibi kükrüyor ve adamlarına örnek oluyordu.

Lady Edwina'nın tayfalarının gerisinden küçük bir grup ayrıldı. Bu adamlar savaşa katılmamışlardı. Başlarında Sam Bowles adlı, sinsi, sansara benzeyen bir adam vardı. Onu "baş kasarası avukatı" diye tanımlayabilirdiniz. En büyük yeteneği çenebazlık, ganimetin pay edilmesi sırasında tartışma çıkarmak, tayfaların arasına nifak sokmak ve hoşnutsuzluk yaratmaktı.

Sam Bowles kalyonun kıç tarafına koştu ve küpeştenin üzerinden Lady Edwina 'nın güvertesine atladı. Dört tayfa da onu izledi.

Birbirine bağlı olan iki gemi rüzgârla ağır ağır dönmüşler, şimdi Lady Edwina onları birarada tutan halatları germeye başlamıştı. Beş kaçak panik içinde balta ve kılıçla halatları kesmeye giriştiler. Her ip Hal'ın direğin tepesinden duyduğu bir çatırtıyla koptu.

Delikanlı, "Hey aşağıdakiler!" diye haykırdı. "Durun!" Ama kalleşçe işe dalmış olan adamlardan hiçbiri başını kaldırmadı.

Hal diğer geminin güvertesine doğru bağırdı. "Baba! Oraya sıkışıp kalacaksınız! Geri gelin! Geri gelin!"

Ama rüzgâra karşı ve savaş gürültüsü arasında sesini duyurması imkânsızdı. Babası Hollandalı üç gemiciyle dövüşüyordu. Bütün dikkatini onlara vermişti. Hal onun tayfalardan birinin saldırısına kılıcını kaldırarak karşı koyduğunu, sonra da hamle yaptığını gördü. Adam kolunu tutarak geriledi, gömleğinin kolu birdenbire kıpkırmızı kesildi.

Aynı anda, son halat da çatırdayarak koptu ve Lady Edwina bağlarından kurtuldu. Burnu hızla döndü, yelkenleri şişti ve yalpalayan kalyonu geride bırakarak ilerledi. Hollanda gemisinin sarkık yelkenleri geriye doğru uçtu. Tekne hantalca geriledi.

Hal hızla aşağıya inerken ellerinin arasından hışırtıyla kayan ip yüzünden avuçları yandı. Güverteye öyle hızla atladı ki, dişleri birbirine vurarak takırdadı. Delikanlı tahtaların üzerinde yuvarlandı. Ama bir anda ayağa kalktı ve çaresizce etrafına bakındı. Kalyon bir palamar boyu uzaklaşmıştı bile. Savaşın gürültüsü rüzgârda hafifliyordu. Delikanlı kendi gemisinin kıçına bakınca Sam Bowles'ın dümene geçmek için koştuğunu gördü.

Bir Hollandalının öldürdüğü bir denizci frengi deliğinde yatıyordu. Ateş edemediği tüfeği de yanındaydı. Fitilse çıtırdayarak dumanlar çıkarıyordu. Hal tüfeği kaptı ve Sam Bowles'ı engellemek için güvertede koştu. Kıça ondan on iki adım kadar önde erişti. Sam Bowles'a dönerek tüfeğin iri namlusunu karnına dayadı. "Geri git, aşağılık, korkak köpek! Ya da bağırsaklarını güverteye dökerim."

Sam irkildi. Diğer dört tayfa onun arkasında gerilediler. Hal'a bakıyorlardı. Yüzleri hâlâ kaçtıkları andaki kadar bembeyaz ve dehşet doluydu.

Hal, "Gemi arkadaşlarını terk edemezsin!" diye haykırdı. Yeşil gözleri çılgınca bir öfkeyle ateş saçıyordu. Babasıyla Aboli'nin akıbetlerinden endişe

duyduğu için delirmiş gibiydi. Tüfeği tayfalara doğru salladı. Fitilin dumanları başının üzerinde dönüyordu. İşaret parmağını tetiğe geçirmişti. Gözlerine bakan kaçaklar onun ne kadar kararlı olduğunu anlayarak güvertede gerilediler.

Hal dümeni yakalayıp çevirdi. Gemi onun emrine girerken ayaklarının altında titredi. Delikanlı dönüp kalyona bakınca yüreğine indi. Bu yelkenlerle Lady Edwina,yı rüzgâra karşı süremeyeceğini biliyordu. Babasıyla Aboli'nin canlarını kurtarmak için çabaladıkları yerden hızla uzaklaşıyorlardı. Sam Bowles'la hempaları aynı anda delikanlının karşılaştığı sorunu anladılar. Sam zaferle gıdaklar gibi güldü. "Kimse geri dönmeyecek. Senin de bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, genç Henry. Babana dönebilmen için diğer yelkenlerden yararlanman gerekiyor. Ve hiçbirimiz de senin için yelkenlerle ilgilenmeyeceğiz. Öyle değil mi, çocuklar" "Seni kıstırdık."

Hal umutsuzca etrafına bakındı. Sonra birdenbire azimle dişlerini sıktı. Sam delikanlıdaki değişikliği fark ederek onun bakışlarını izledi. Sonra filikanın yarım fersah ötede olduğunu görünce yüzündeki zafer ifadesi değişti. Filika silahlı tayfalarla doluydu.

Hemen suç ortaklarını teşvike çalıştı. "Ona saldırın, çocuklar! Tüfeğinde sadece bir kurşun var. Ondan sonra elimize geçecek."

Hal, "Bir kurşun ve bir kılıç," diye kükredi. Ve elini kalçasının üzerindeki kılıcın kabzasına vurdu. "Yarınızı birlikte götüreceğim. Yemin ederim. Bu çok da hoşuma gidecek."

Sam cırlak bir sesle bağırdı. "Hep birlikte saldıralım! Kılıcını kınından bile çekemez!"

Hal, "Evet! Evet!" diye haykırdı. "Gelin! Lütfen! Siz korkakların bağırsaklarınızı görme şansını vermeniz için yalvarıyorum."

Hepsi de bu genç yaban kedisini çalışırken görmüşlerdi. Aboli'yle düello ederken de. Hiçbiri ilk adımı atmak istemiyordu. Tayfalar ayaklarını yere sürerek homurdanırken bakışlarını Hal'dan kaçırdılar.

Delikanlı meydan okudu. "Haydi, Sam Bowles! Hollanda gemisinden kaçarken yeteri kadar hızlı davrandın. Şimdi bana saldırma konusunda ne kadar hızlı hareket edebileceğini görelim."

Sam bütün cesaretini topladı. Sonra kararlı bir tavırla ilerleyecek oldu. Hal tüfeğin namlusunu uzatarak adamın karnına nişan aldı. Sam o zaman telaşla geriledi ve arkadaşlarından birini öne itmeye çalıştı.

Karganınkine benzeyen bir sesle, "Ona saldırın, çocuklar!" dedi. Hal hemen ikinci tayfanın yüzüne nişan aldı. Ama adam Sam'in elinden kurtularak yanındaki arkadaşının arkasına saklandı.

Filika artık iyice yaklaşmıştı. Teknedeki denizcilerin heyecanlı seslerini duyabiliyorlardı. Sam'in suratında çaresiz bir ifade vardı. Birdenbire fırlayıp korkmuş bir tavşan gibi merdivenden alt güverteye indi. Bir an sonra da diğerleri panik içinde onu izlediler.

Hal tüfeği yere atarak iki eliyle dümeni kavradı. Geminin yükselip alçalan burnuna baktı. Uygun anı dikkatle seçerek bütün gücüyle dümen asıldı ve teknenin burnunu rüzgâra doğru çevirdi.

Gemiyi faça edip durdurdu. Filika iyice yaklaşmıştı. Hal, Koca Daniel Fisher'in burunda durduğunu görüyordu. Lady Edwina'nın en iyi porsunlarından biriydi. Koca Daniel fırsattan yararlanarak küçük tekneyi geminin yanına yaklaştırdı. Tayfaları Sam'le ortaklarının kestikleri halatların uçlarını yakaladılar. Hızla karavelanın güvertesine tırmandılar.

Hal, "Daniel!" diye bağırdı. "Gemiyi döndüreceğim. Yelkenleri açmaya hazır olun! Savaşa tekrar katılacağız!"

Koca Daniel ona gülümsedi. Kırık dişleri bir köpekbalığınınki gibi sivriydi. Porsun adamlarını seren prasyalarına doğru götürdü. Hal sevinçliydi. Yorulmamış on iki kişi. Delikanlı rüzgârı geminin burnu değil de kıç tarafından almak için o tehlikeli manevrayı yapmaya hazırlandı. Yanlış hesap yaparsa seren kırılacaktı. Ama gemiyi döndürebildiği ve rüzgârı kıçtan alabildikleri takdirde savaşın sürdüğü kalyona erişmek için çok önemli birkaç dakika kazanmış olacaktı.

Hal dümeni iyice rüzgâr altına doğru döndürdü. Gemi rüzgârı kıçtan almaya çalışırken sarsıldı, sanki inat ediyordu. Ama Daniel gerilimi azaltmak için seren prasyalarını gevşetti. Yelkenler gökgürültüsü gibi bir sesle rüzgârla doldular. Lady Edwina birdenbire yön değiştirdi. Sanki rüzgârı pençeliyor, savaşa katılmak için hızla geri dönüyordu.

Daniel neşeyle bağırarak kasketini çıkardı. Hepsi de Hal'ı alkışladılar. Çünkü manevra cesaret ve ustalıkla yapılmıştı. Ama delikanlı onlara pek bakmadı bile. Bütün dikkatini Lady Edwina 'nın dönmesine vermişti, sürüklenmekte olan Hollanda gemisine doğru gidiyordu. Savaş hâlâ devam ediyor olmalıydı. Çünkü zaman zaman hafif bağrışmalar ve patlayan tüfeklerin sesleri duyuluyordu. Sonra rüzgâr altı yönünde beyaz bir şey belirdi. İkinci

filikaydı bu. Tayfalar Hal'ın dikkatini çekmek için deli gibi el sallıyorlardı. Hal, savaşa katılacak on iki dövüşçü daha, diye düşündü. Onları almak için zaman harcamaya değer mi? On iki keskin kılıç? Lady Edwina'nın bir derece dönmesini sağlayarak küçücük tekneye doğru gitti.

Daniel atmak için halatı hazır etmişti. Birkaç saniye içersinde filikadaki tayfalar da gemideydiler. Filikayı Lady Edwina'nın arkasına bağlamışlardı.

Hal, "Daniel, o adamların sessizce beklemelerini sağla," diye bağırdı, "Peynirkafalılara geldiğimizi haber vererek onları uyarmaya hiç gerek yok."

Tamam, Bay Hal. Onlara küçük bir sürpriz yapalım.

Alt güvertedeki ambar kapaklarını kapatın. Yükümüz kalleşler ve korkaklar. Onlar ambarda saklanıyorlar. Sir Francis onlarla ilgileninceye kadar kapaklan kilitli tutun.

Lady Edwina sessizce kalyonun meyilli gövdesinin altına süzüldü. Belki de Hollandalılar onun kısaltılmış yelkenlerle yaklaştığını göremeyecek kadar dövüşmeye dalmışlardı. Çünkü iki gövde gıcırdayarak birbirine bindirirlerken bir tek kişi bile yukarıdaki küpeşteden aşağıya bakmadı. Daniel'le adamları kancaları kalyonun küpeştesinin üzerinden fırlattılar. Hemen arkasından da halatlardan yukarıya tırmanmaya başladılar.

Hal bir dakikada dümeni bağladı, sonra da güvertede koşup gerilmiş olan halatlardan birini yakaladı. Koca Daniel'in peşinden hızla tırmandı, kalyonun küpeştesine eriştiği zaman durdu. Bir ayağı halatta, diğer ayağı da kalyonun tahtalarında, kılıcını çekerek dişlerinin arasına sıkıştırdı. Sonra halata tutunup havalandı ve Daniel'den bir saniye sonra küpeşteyi aştı.

Böylece gemiye çıkan grubun önünde yer aldı. Yanında Daniel, sağ elinde de kılıcı, bir an güvertede etrafına bakındı. Savaş hemen hemen sona ermek üzereydi. Tam zamanında yetişmişlerdi. Babasının adamları güvertede küçük gruplar halinde dağılmışlardı. Etraflarını saran Hollandalılarla canlarını kurtarmak için savaşıyorlardı. Tayfaların yarısı yerlere serilmişti. Birkaçının ölmüş oldukları belliydi. Gövdesinden kesilmiş bir kafa frengi deliğinden Hal'a sırıtıyor, kanından oluşan gölcükte öne arkaya yuvarlanıyordu. Hal dehşetle titredi. Lady Edwina 'nın aşçısını tanımıştı.

Diğerleri yaralıydılar. Güvertede çırpınıyor, yuvarlanıyor ve inliyorlardı. Tahtalar kanlar yüzünden iyice kayganlaşmıştı. Bazılarıysa bitkince oturuyorlardı. Cesaretleri kırılmış, silahlarını atmışlardı. Ellerini başlarının tepesinde kenetleyerek düşmana teslim olmuşlardı.

Bazıları ise hâlâ savaşıyorlardı. Düşman Sir Francis'le Aboli'yi ana direğin dibinde kıstırmıştı. Etraflarını uluyarak kesip biçen Hollandalılar sarmıştı. Sol kolundaki bir yarık dışında Sir Francis pek yaralanmamış gibiydi. Belki de çelik zırhı onun ciddi bir biçimde yaralanmasını engellenişti. Her zamanki heyecanıyla dövüşüyordu. Yanında zarar görmesi imkansızmış gibi gözüken dev Aboli vardı. Hal'ın kafası küpeştenin yukarında belirdiği zaman zenci kendi dilinde bir savaş çığlığı attı.

Delikanlı hiç düşünmeden onların yardımına koşmak için ilerledi. Olanca sesiyle, "Franky ve Aziz George için!" diye bağırdı. Koca Daniel aynı sözleri yineleyerek onun solundan koştu. Filikalardan çıkan tayfalar da peşlerindeydi. Tımarhaneden firlamış bir deli sürüsü gibi çığlıklar atıyorlardı.

Hollandalılar da berbat durumdaydılar. Yirmi kişi yerde yatıyordu. Hâlâ savaşanların çoğuysa yaralıydı. Omuzlarının üzerinden kan dökme meraklısı İngilizlerin bu son grubuna baktılar. Tam bir sürpriz olmuştu bu. Terden ıslanmış, her yorgun yüzde şok ve dehşet vardı. Birçoğu silahlarını attı; yenilmiş mürettebatın çoğu saklanmak için aşağıya koştular.

Birkaç cesur Hollandalı saldırıya karşı koymak için döndü. Hollandalı Albayın emrindeki, direğin altında dövüşen adamlardı bunlar. Hal'ın grubunun çığlıkları diğer bitkin ve yaralı İngiliz tayfaları canlandırdı. Onlar da saldırıya katılmak için yeni bir azimle ileri atıldılar.

Albay Schreuder o kargaşa ve gürültü arasında Hal'ı tanıdı. Onu karşılamak için hızla döndü. Sağ elindeki kılıcı sol omzuna doğru götürerek delikanlıyı kafasından yaralamaya çalıştı. Bıyığı bir aslanın bıyıkları gibi dikleşmişti. Kılıç elinde vızıltıya benzeyen bir ses çıkarıyordu. Sanki bir mucize sonucu hiç yaralanmamıştı. Hal'ın ona saldırttığı adamlar kadar güçlüydü. Delikanlı bileğini bükerek saldırıyı önledi ve hamle yapmaya hazırlandı.

Schreuder, Hal'ın saldırısını karşılamak için Aboli'ye arkasını dönmüştü. İhtiyatsızca bir hareketti bu. Hal'ın kılıcını engeller ve saldırıya geçmek için ayak değiştirirken Aboli arkadan atıldı. Hal bir an zencinin kılıcı Hollandalının belkemiğine saplayacağını sandı. Ama Aboli'nin böyle yapmayacağını bilmesi gerekirdi. Zenci de gemideki her denizci gibi fidyenin değerini biliyordu. Ölü bir düşman subayı, gemiyi izleyen köpekbalıklarına atılacak çürümüş etti. Ama bir tutsak pek çok altın gulden değerindeydi.

Aboli kılıcı çevirerek ucundan tutup kabzasını Albayın başının arkasına indirdi. Hollandalının gözleri şokla irileşti. Sonra dizleri büküldü ve yüzükoyun güverteye kapaklandı.

Schreuder yere yığılırken kalyon mürettebatının son azmi de söndü. Hemen silahlarını yere attılar. Lady Edwina 'nın düşmana teslim olan tayfaları ayağa fırladılar. Yorgunluklarını da, yaralarını da unutmuşlardı. Attıkları kılıçlarını kaparak yenilgiye uğrayan Hollandalılara döndüler. Onları ileriye doğru sürdüler. Ellerini başlarının arkasında kenetleyen, bitkin ve umutsuz adamların dizi dizi yere çömelmelerini sağladılar.

Aboli, Hal'ı kucakladı. Soluk soluğa, "Sam Bowles gemiyle uzaklaşırken seni bir daha görmeyeceğimi sandım," dedi.

Sir Francis hızla oğluna doğru geldi. Oğlunun etrafında sevinçle bağıran tayfaları yararak Hal'a yaklaştı. "Direğin tepesindeki görev yerinden ayrıldın!" Kolunun üst kısmındaki yaraya bir bez parçası sararak dişlerinin yardımıyla bağladı. Kaşlarını çatmış Hal'a bakıyordu.

Delikanlı, "Baba," diye kekeledi. "Ben düşündüm ki..."

Bir kere olsun akıllıca düşünmüşsün. Sir Francis'in yüzündeki öfkeli ifade kayboldu. Yeşil gözleri ışıl ışıldı. "Seni iyi bir savaşçı yapabileceğiz sanırım. Tabii hamle sırasında kılıcın ucunu yukarıda tutmayı unutmazsan. Bu peynirkafa..." Ayağının burnuyla yerde yatan Albayı itti. "Seni şişleyecekti. Ama neyse ki Aboli onun kafasına vurdu." Sir Francis kılıcını hızla kınına soktu. "Gemiyi henüz tam anlamıyla elimize geçirmiş sayılmayız. Alt güverteler ve ambarlar Hollandalı kaynıyor. Onları dışarı çıkarmamız gerekli. Aboli'yle benim yanımdan ayrılma."

Hal, "Ama siz yaralanmışsınız, baba," diye itiraz etti.

Bir dakika daha gecikseydin belki daha kötü yaralanacaktım.

İzin verin de yaranızla ilgileneyim.

Aboli'nin sana öğrettiği oyunları biliyorum. Kendi babanın üzerine mi işeyeceksin? Sir Francis gülerek Hal'ın omzuna vurdu. "Belki biraz sonra bu zevke erişmene izin veririm." Dönerek güvertede kükredi. "Koca Daniel, adamlarını aşağıya indir ve oraya saklanan peynirkafalıları yakala! Bay John, ambar kapaklarının başına nöbetçi dik. Malları yağmalamalarına izin verme. Herkes eşit pay alacak. Bay Ned, dümene geç ve yelkenleri paçavraya dönmeden geminin rüzgâr almasını sağla." Sonra diğerlerine gürledi. "Sizinle gururlanıyorum, haytalar! Bugün iyi iş çıkardınız Hepiniz ceplerinizde elli altınla evlerinize döneceksiniz! Ama Hlynuth'lu kızlar sizi hiçbir zaman benim kadar sevmeyecekler."

Tayfalar, "Yaşa!" diye bağırdılar. Çaresizce savaşmaktan, yenilgi ve ölüm korkusundan kurtuldukları için çılgına dönmüşlerdi.

Haydi, gelin. Sir Francis başıyla Aboli'ye işaret ederek merdivene doğru gitti. Buradan subayların ve yolcuların bölümüne iniliyordu.

Onlar güverteyi aşarlarken Hal da koşarak peşlerine takıldı. Aboli omzunun üzerinden, "Tetikte ol," diye mırıldandı. "Aşağıda hançeri kaburgalarının arasına saplamaktan hoşlanacak birileri var."

Hal babasının nereye gittiğini biliyordu. İlk olarak bu konuyla ilgilenecekti Sir Francis. Hollandalı kaptanın haritalarını, jurnalini ve seyirle ilgili aldığı emirleri ele geçirmek istiyordu. Bütün bunlar onun için gemide bulunabilecek mis kokulu baharat, değerli madenler ve parlak mücevherlerin hepsinden daha değerliydi. O belgeleri ele geçirdiği zaman Hint Adaları'ndaki bütün Hollanda limanları ve kalelerinin anahtarlarını almış olacaktı. Baharat konvoylarının sefer emirlerini ve yük manifestolarını okuyacaktı. Sir Francis için bunlar on bin altın değerindeydiler.

Sir Francis hızla merdivenden indi ve alttaki ilk kapıyı açmayı denedi. Kapı içerden kilitlenmişti. Gerileyip sonra kapıya yüklendi. Bir tekmede kapı açılarak hızla arkaya çarptı.

Kalyonun kaptanı yazı masasının üzerine eğilmişti. Traş edilmiş kafasına peruk takamamıştı. Elbiseleri terden sırılsıklamdı. Dehşetle başını kaldırdı. Yanağındaki kesikten ipek gömleğine kan damlıyordu. Gömleğin modaya uygun geniş kolları yeşil biyelerle süslenmişti.

Branda bezinden ağır bir çantaya geminin defterlerini tıkmakta olan kaptan, Sir Francis'i görünce dondu. Sonra çantayı kaparak kıç lombozlarına koştu. Lady Edwina 'nın topları çerçeveleri ve camları uçurduğundan bu bölme açıktı. Deniz aşağıya çarpıyor ve girdaplar oluşturuyordu. Hollandalı kaptan çantayı denize atmak için kaldırdı. Ama Sir Francis onu kolundan yakalayarak geriye, ranzaya doğru savurdu. Aboli çantayı kaptı. Sir Francis nezaketle hafifçe eğilerek selam verdi. "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu.

Kaptan öfkeyle yanıt verdi. "İngilizce yok." O zaman Sir Francis Hollanda dilinde konuşmaya başladı. Tarikatın Nautonnier Şövalyesi olduğu için büyük denizci milletlerin dillerini biliyordu. Hollanda dili dışında Fransızca, İspanyolca ve Portekizce. "Benim tutsağımsınız, Mijnheer. Adınız nedir?"

Limberger. VOC'nin hizmetinde, birinci sınıf kaptan. Adam homurdanarak ekledi. "Ve siz, Mijnheer, bir korsansınız."

Yanılıyorsunuz, efendim! Majeste Kral II. Charles'ın izin kâğıdıyla sefere çıkıyorum. Geminiz şimdi bir savaş ganimeti.

Hollandalı, Sir Francis'i suçladı. "Sahte bayraklar açtınız!"

İngiliz neşesizce gülümsedi. "Bu yasalara uygun bir savaş hilesi." Bu konuyu önemsemediğini belirten bir tavırla elini sallayarak konuşmasını sürdürdü. "Siz cesur bir insansınız, Mijnheer. Ama savaş artık sona erdi. Bana söz verir vermez size saygı duyulan bir konuk gibi davranacağız. Fidyenizin ödendiği gün de özgürlüğünüze kavuşacaksınız."

Kaptan ipek gömleğinin yeniyle yüzündeki kanı ve terleri sildi. Suratında sıkıntılı, teslimiyet dolu bir ifade belirdi. Ayağa kalkıp kılıcının kabzasını Sir Francis'e uzattı.

Size söz veriyorum. Kaçmaya kalkışmayacağım.

Sir Francis hatırlattı. "Adamlarınızı karşı koymaya teşvik etmeyeceksiniz."

Kaptan kederle başını salladı. "Kabul."

Kamaranız bana lazım, Mijnheer. Ama size başka yerde rahat bir kamara bulacağım. Sir Francis dikkatini branda bezinden çantaya verdi ve içindekileri masaya boşalttı.

Hal babasının artık belgeleri okumaya dalacağını biliyordu. Kapıda nöbet bekleyen Aboli'ye baktı. Zenci ona izin verdiğini belirtmek için başını salladı. Hal da kamaradan dışarı süzüldü. Babası onun çıktığını fark etmedi bile.

Delikanlı elinde kılıcı, ihtiyatla dar koridorda ilerledi. Diğer güvertelerden gelen bağrışmaları ve takırtıları duyuyordu. Lady Edwina'nın mürettebatı yenilmiş olan Hollandalı tayfaları yakalayarak açık güvertede toplanmalarını sağlıyordu. Burası boş ve sessizdi. Hal'ın yokladığı ilk kapı kilitliydi. Delikanlı durakladı, sonra da babası gibi yaptı. İlk saldırıda kapı açılmadı. Bunun üzerine gerileyip tekrar yüklendi. Kapı bu kez hızla açıldı ve delikanlı uçarcasına kamaraya daldı. Dengesini kaybederek yere serilmiş olan şahane Şark halısının üzerinde kaydı. Kamaranın yarısını kaplayan koskocaman yatağa yuvarlandı.

Sonra doğrulup etrafındaki harika şeylere baktı. Burnuna baharatınkinden çok daha sarhoş edici bir koku gelmişti. Bu şımartılmış bir kadının odasına sinen o kokuydu. İçerdeki sadece parfümcünün sanatı sayesinde ele geçirilen çiçeklerin değerli yağlarının kokusu değildi. Buna sağlıklı ve genç bir kadın vücudunun, ten ve saçlarının belli belirsiz kokuları da karışıyordu. Bu o kadar

eşsiz ve etkileyici bir kokuydu ki, Hal ayağa kalktığı zaman bacaklarının gücünün kesilmiş olduğunu fark etti. Heyecanla etrafı kokladı. Şimdiye kadar burun kanatlarını titreten kokuların en nefisiydi bu.

Hal elinde kılıcı, kamarada etrafına bakındı. Zengin duvar halılarını, şeker, kuruyemiş ve kokulu çiçek yapraklarıyla dolu gümüş kapları hayal meyal fark etti. İskele bölmesinin önündeki tuvalet masasına işlemeli tıpaları olan kesme camdan kozmetik ve parfüm şişeleri dizilmişti. Delikanlı masaya gitti. Şişelerin yanında gümüş bir fırça takımı ve bağa bir tarak duruyordu. Tarağın dişlerinin arasına Hal'ın kolu kadar uzun, ipek ibrişim kadar ince bir tek saç teli takılmıştı.

Hal tarağı, kutsal bir emanetmiş gibi yüzüne doğru götürdü. Yine o kokuyu duydu. Baş döndüren o kadın kokusunu. Delikanlı saç telini parmağına sararak taraktan kurtardı. Onu ter kokan, lekeli gömleğinin cebine koydu.

Aynı anda kamaranın dibindeki rengârenk Çin paravanasının arkasından hafif ama içe dokunan bir hıçkırık sesi geldi.

Hal kılıcını kaldırarak, "Kim var orada?" diye meydan okudu. "Çık oradan! Yoksa kılıcı saplayacağım!"

Yine bir hıçkırık sesi duyuldu. Bu öncekinden daha da acıklıydı. "Bütün azizler adına! Çok ciddiyim." Hal hızla paravanaya doğru gitti.

Kılıcı paravanaya doğru sallayarak boyalı panolardan birini yırttı. Paravana bu darbenin şiddetiyle yere devrildi. Dehşet dolu bir çığlık duyuldu. Hal kamaranın köşesine diz çökerek büzülmüş olan o şahane yaratığa hayretle bakakaldı.

Genç kadın yüzünü avuçlarına gömmüştü. Yere kadar sarkan gür ve ışıltılı sarı saçları yeni basılmış altın paralar gibi parlıyordu. Elbisesinin yanlara yayılmış olan etekleri bir kırlangıcın kanatları gibi masmaviydi.

Hal, "Madam, lütfen," diye fısıldadı. "Size zarar verecek değil. Lütfen ağlamayın." Bu sözlerinin hiçbir etkisi olmadı. Kadının onun söylediklerini anlamadığı belliydi. Hal'a ilham gelmiş gibi Latince konuşmaya başladı. "Korkmanıza gerek yok. Güvendesiniz. Size zarar vermeyeceğim."

O ışıltılı saçların süslediği baş kalktı. Kadın onun sözlerini anlamıştı Hal genç kadının yüzüne baktı ve göğsünün ortasına saçmalar saplanmış gibi sarsıldı. Can acısı öylesine fazlaydı ki, yüksek sesle inledi. Delikanlı böyle bir güzellik olabileceğini hayal bile etmemişti.

Genç kadın Latince, içe dokunacak bir biçimde, "Merhamet," diye fısıldadı. "Lütfen bana zarar vermeyin." Gözleri dolu doluydu. Ama yaşlar gözlerinin daha iri durmasını sağlıyor ve yanardöner menekşe rengini iyice belirginleştiriyordu. Rengi uçmuştu, yanaklarında mermerin yarı saydam pırıltısı vardı. Gözyaşları bu yanaklarda küçük inci taneleri gibi ışıldıyorlardı.

Hal yine Latince, "Çok güzelsiniz," dedi. Sesi, işkence aletinde vücudu iyice gerilen bir kurbanınki gibiydi. Delikanlının soluğu kesilmiş, varolduğunu hayal bile etmediği bazı duyguların pençesinde kıvranıyordu. Bu kadını korumayı, onu el üstünde tutmayı istiyordu. O sonsuza kadar kendisinin olacaktı. Genç kadını sevecek, ona tapacaktı. Onu görünceye dek okuduğu ve tekrarladığı ama hiçbir zaman doğru dürüst anlayamadığı o şövalyelere özgü sözler dilinin ucuna kadar geldi. Ama delikanlı sadece orada öyle durarak kadına baktı.

Sonra arkasından gelen hafif bir sesle kendine geldi. Hızla dönerek kılıcını kaldırdı. Büyük yatağın yere kadar sarkan saten çarşaflarının altından domuza benzeyen biri sürünerek çıktı. Adamın karnı ve sırtı öyle yağlıydı ki, her hareketiyle bu kıvrımlar titreşiyordu. Yağlar ensesinde katmerler oluşturuyor, yanaklarından aşağıya sarkıyordu. Hal, "Teslim ol!" diye kükreyerek adamı kılıcının ucuyla dürttü. Vali tiz bir çığlık atıp yere yığıldı.

Hıçkırarak Latince, "Lütfen beni öldürme," diye yalvardı. "Ben zengin bir adamım. İstediğin her fidyeyi öderim."

Ayağa kalk. Hal adamı tekrar dürttü. Ama Petrus van de Velde'nin ancak dizlerinin üzerinde doğrulacak kadar cesaret ve gücü vardı. Şimdi orada durmuş ağlıyordu.

“Kimsin sen?”

“Ben Ümit Burnu Valisi'yim. Bu hanım da karım.”

İşte bunlar Hal'ın o zamana kadar duyduğu dünyanın en korkunç sözleriydi. Delikanlı adama dehşetle bakakaldı. O şahane kadını uğrunda anını feda edecek kadar sevmeye başlamıştı bile. Ama genç kadın evliydi. Hem de önünde diz çökmüş olan bu çirkin insan karikatürüyle.

Kayınpederim şirketin yönetim kurulu başkanıdır. Amsterdam'ın en zengin ve güçlü tüccarlarından. Her şeyi... istediğiniz her şeyi verir. Lütfen beni öldürmeyin.

Hal bütün bu sözlere bir anlam veremedi. Kalbi paralanıyordu. Birkaç dakika içinde çılgınca bir sevinç duyarken birdenbire karanlıkların

derinliklerine yuvarlanmıştı. Uçuşan bir aşktan müthiş bir umutsuzluğa düşmüştü.

Ama valinin sözleri Sir Francis için daha anlamlıydı. Şimdi kamaranın kapısında duruyordu, Aboli de arkasındaydı.

Lütfen sakin olun, sayın vali. Karınız ve siz güvenli ellerdesiniz. Fidyenizin yollanması için gerekli işlemleri çabucak yapacağım. Tüylü şapkasını çıkararak bir reveransla Katinka'yı selamladı. O bile genç kadının güzelliğine pek kayıtsız kalamamıştı. "Kendimi takdim edebilir miyim, madam? Kaptan Francis Courteney emrinizde. Lütfen bir süre dinlenip kendinizi toplayın. Çan dört kez çaldığı zaman, yani bir saat sonra kıç güvertesinde bana katılırsanız memnun olurum... Tayfaları biraraya toplayıp yoklama yapacağım."

***

İki gemi de yelken açmıştı. Küçük karavelanın sadece gabya ve cunda yelkenleri açılmıştı. Dev kalyonun ise mayistra yelkenleri. Birlikte kuzeydoğuya doğru gidiyor ve Agulhas Burnu'ndan uzaklaşıyorlardı. Rotaları Afrika kıtasının doğu kıyılarıydı. Sir Francis kalyonun ortasına toplanmış olan tayfalara babaca bir şefkatle baktı.

Her birinize ödül olarak elli altın verileceğini söyledim. Mürettebat Çılgın gibi onu alkışladı. İçlerinden bazıları yaralanmışlar, küpeştenin önündeki şiltelerde yatıyorlardı; kan kaybından ayakta duramayacak kadar bitkinlerdi. Ama bu törenin bir kelimesini bile kaçırmak istemiyorlardı. Ölüleri branda bezlerine sararak kefenleri dikmişlerdi. Her birinin ayaklarına bir Hollanda topu bağlanmıştı. Şimdi burunda yatıyorlardı On altı İngiliz ve kırk iki Hollandalı ölüm yüzünden yol arkadaşı olmuştu. Şimdi sağ kalanların hiçbiri onları düşünmüyordu.

Sir Francis bir elini kaldırınca tayfalar sustular ve kaptanın ondan sonraki sözlerini kaçırmamak için öne doğru ilerlediler.

Sir Francis, "Size yalan söyledim..." diye açıkladı. Kulaklarına inanamayan mürettebat sersemledi. Sonra inleyerek öfkeyle homurdandılar. "İçinizde kısa günün kârı olarak..." Sir Francis sözlerinin etkisini artırmak için durdu. "İki yüz sterlin daha zengin olmayan hiç kimse yok."

Tayfalar ona hayretle bakarlarken sessizlik uzadı. Sonra adamlar sevinçten sanki çılgına döndüler. Zıplayıp hoplayarak ulur gibi sesler çıkardılar. Birbirlerini yakalayarak döndürdüler. Çılgınca bir "cig" dansıydı bu. Yaralılar bile doğrularak sevinçle haykırdılar.

Sir Francis onlara şefkatle gülümseyerek bir süre sevinçlerini açıklamalarına izin verdi. Sonra elindeki elyazılarıyla doldurulmuş bir deste kâğıdı başının üzerinde salladı. "İşte bu geminin manifestosundan çıkardığım özet."

Mürettebat, "Onu okuyun," diye yalvardı.

Bu iş hemen hemen yarım saat sürdü. Çünkü Kaptan yüksek sesle konşimentoyu okuyarak sözleri İngilizceye çevirirken tayfalar listedeki her maldan sonra, "Yaşa!" diye bağırıyorlardı. Koşinel, biber, vanilya, safran, karanfil ve kakule. Bunların toplam ağırlığı kırk iki tondu. Mürettebat bu baharatın her gramının gümüş külçeler kadar değerli olduğunu biliyordu. Adamlar haykırırlarken Sir Francis yine elini kaldırdı. "Bu sonu gelmeyen listeyi okuyarak sizi sıktım mı? Bu kadarı yetti mi?"

Tayfalar, "Hayır!" diye gürlediler. "Okuyun!"

Eh. Geminin ambarlarında birkaç ton kereste de var. Baluvetek. Ekvator'un kuzeyinde hiç görülmeyen türden keresteler. Bunların ağırlığı üç yüz tondan fazla. Mürettebat gözleri heyecandan parlayarak bu sözleri dinliyordu. Kaptan ekledi. "Daha çok var ama sizi yorduğumu görüyorum. Herhalde artık dinlemek istemiyorsunuz."

Gemiciler yalvardılar. "Lütfen okuyun!"

Mavili beyazlı, en nadide Çin porselen takımları. Toplar halinde ipek. İşte bu hanımları memnun edecek. Mürettebat "hanım" sözcüğünü duyunca kızgın erkek filler gibi böğürdüler. Ceplerinde iki yüz sterlinle li,,atıa eriştikleri zaman istedikleri tipte ve güzellikte pek çok kadın bulabileceklerdi.

Altın ve gümüş de var. Ama onları kilitli çelik sandıklarla ana ambarın dibine yerleştirmişler. Üzerlerinde üç yüz ton ağırlığında kereste var. Altınla gümüşü ancak limana ulaşıp ana ambarı boşalttıktan sonra ile geçirebileceğiz.

Tayfalar yine yalvardılar. "Ne kadar altın? Bize ne kadar gümüş olduğunu söyleyin."

Elli bin gulden değerinde gümüş para. Yani değeri on bin İngiliz sterlininden daha fazla. Kandy'de, Krishna Nehri'nin üzerindeki Kollur madenlerinden çıkarılmış üç yüz külçe altın. Onları Londra'da sattığımız zaman kaç para getireceklerini Tanrı bilir.

Hal ana direk çarmıhlarına tutunmuştu. Oradan kıç güvertesinde duran babasını görebiliyordu. Sir Francis'in söylediklerinin hiçbirinden pek bir anlam çıkaramıyordu. Sadece belli belirsiz bunun Hollandalılarla girişilen savaş sırasında İngilizlerin ele geçirdikleri ganimetin en büyüklerinden biri olduğunu anlıyordu. İyice sersemlemiş, sarhoş gibi olmuştu. Dikkatini hiçbir şeye veremiyordu. Aklı fikri kendi kılıcıyla ele geçirdiği o hazinelerin en büyüğündeydi. Genç kadın şimdi ağırbaşlı bir tavırla oturuyordu. Hizmetçisi de yanındaydı. Sir Francis şövalyece bir nezaketle kaptanın kamarasındaki oymalı, minderli koltuklardan birini Hollanda Valisi'nin karısının oturması için kıç güvertesine koydurmuştu. Petrus van de Velde de karısının arkasında duruyordu. Kıyafeti çok güzeldi. Ayağında yumuşak İspanyol derisinden yapılmış, dizlerine kadar gelen çizmeler, başında da peruğu vardı. Şişman göğsünü kalın kurdele ve madalyalar örtüyordu.

Hal adamdan nefret ettiğini fark ederek şaşırdı. Vali sürüne sürüne yatağın altından çıktığı zaman onu şişlemediği için pişmanlık duyuyordu. Böylece

adamın bir melekten farksız olan karısı dul kalmış olacaktı.

Delikanlı hayatını Guinevere'ine adayan bir Lancelot olmayı hayal ediyordu. Katinka'nın her kaprisine boyun eğecek, alçakgönüllü davranacaktı. Genç kadına olan saf ve temiz aşkı ona kahramanlıklar yapmak için ilham verecekti. Hatta Katinka'nın isteği üzerine bir şövalye gibi

Kutsal Kupa'yı bile aramaya çıkacaktı. O kutsal emaneti genç kadının gü zel, beyaz ellerine bırakacaktı. Bu düşünce Hal'ın zevkle titremesine neden oldu. Delikanlı özlemle aşağıya, kadına baktı.

Hal çarmıhlarda böyle hayal kurarken, aşağıda, güvertedeki tören sona erdi. Valinin arkasına kaptan ve esir alınan diğer subaylar dizilmişlerdi. İçlerinde sadece Albay Cornelius Schreuder şapkasızdı. Çünkü başı sargılıydı. Aboli'nin kafasına indirdiği darbeye rağmen gözleri hiç de bulanık değil, hâlâ berraktı. Sir Francis ganimeti sayarken Albayın yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

Sir Francis mürettebata, "Hepsi bu kadar değil, çocuklar!" diye açıkladı. "Çok şanslı olduğumuz için gemide bir şeref konuğumuz da var. Ümit Burnu'ndaki Hollanda yerleşim merkezinin yeni valisi." Alaylı ve abartılı bir tavırla van de Velde'yi selamladı. Adam ona öfkeyle bakıyordu. Kendisini yakalayanlar durumunu ve değerini anlamışlardı. Vali de bu yüzden kendini daha güvende hissediyordu.

İngilizler yine bağrıştılar ama gözlerini Katinka'ya dikmişlerdi. Sir Francis kadını tanıtmak zorunda kaldı. "Yine şanslı olduğumuz için valinin güzel eşi de bizimle beraber..." Mürettebat kadının güzelliğini överken kaptan duraklamak zorunda kaldı.

Van de Velde, "Kaba köylü sürüsü," diye homurdanarak elini Katinka'yı korumak istermiş gibi onun omzuna koydu. Genç kadın irileşmiş menekşe gözleriyle mürettebata bakıyordu. Güzelliği ve saflığı tayfaların utanarak susmalarına neden oldu.

Mevrouw van de Velde, Amsterdam Valisi Hendrik Coetzee'nin tek kızı. Heer Coetzee, Hollanda Doğu Hint Şirketi yönetim kurulunun da başkanı.

Mürettebat genç kadına huşuyla baktı. Pek azı böyle üstün bir kimsenin önemini kavrayabildi. Ama Sir Francis'in bu unvanları sayarken takındığı tavır onları etkiledi.

Vali ve eşi fidyeleri ödeninceye kadar bu gemide tutulacaklar. Esir alınan Hollandalı subaylardan biri Ümit Burnu'na gönderilecek. Şirketin ilk gemisiyle fidye isteği Amsterdam'daki yönetim kuruluna bildirilecek.

Tayfalar bu sözleri düşünürlerken irileşmiş gözlerle valiyle karısına baktılar. Sonra Koca Daniel, "Ne kadar, Sir Francis?" diye sordu. "Fidye ne kadar olacak? Neye karar verdiniz?"

Vali için istediğimiz fidye iki yüz bin altın.

Mürettebat afallamıştı, bu rakam onların kavrayabilecekleri gibi bir meblağ değildi.

Daniel tekrar bağırdı. "Kaptanı alkışlayalım, çocuklar!" Tayfalar sesleri kısılıncaya kadar haykırdılar.

Sir Francis esir aldıkları Hollandalı denizcilerin oluşturdukları sıranın önünde ağır ağır ilerledi. On sekizi yaralı, kırk yedi kişi vardı.

Kaptan önünden geçtiği her adamın yüzünü inceledi. Sağlam, kaba suratlı ve yüzlerindeki ifade pek de zekice olmayan insanlardı bunlar. Hiçbirinin fidye bakımından bir değeri olmadığı belliydi. Aslında yük olacaklardı. Bu tayfaları yedirip içirmek gerekecekti. Başlarına nöbetçi dikilmesi de. Çünkü cesaretlerini toplayıp ayaklanmaları tehlikesi her zaman vardı.

Sir Francis kendi kendine, "Onları başımızdan ne kadar çabuk atarsak o kadar iyi olur," diye mırıldandı. Sonra da tayfalara kendi dillerinde, Görevlerinizi çok iyi yaptınız," dedi. "Serbest bırakılacak ve Ümit Burnu'ndaki kaleye gönderileceksiniz. Torbalarınızı yanınıza alabilirsiniz. Gitmeden önce hakkınız olan ücreti almanızı da sağlayacağım." Adamların yüzlerinde sevinçli ifadeler belirdi. Böyle bir şeyi beklemiyorlardı. Kaptan yeni kamarasına inen merdivene giderken, bu sayede gürültü çıkarmayacak, sessizce bekleyecekler, diye düşündü. O çok şanlı şerefli tutsakları onu kamarada bekliyorlardı.

Sir Francis kamaraya girip maun masanın başına geçerken, "Baylar," dedi. "Bir kadeh Kanarya şarabı içer misiniz?"

Vali van de Velde açgözlü bir ifadeyle başını salladı. Boğazı kurumuştu. Yarım saat önce yemek yemiş olmasına rağmen karnı guruldayıp duruyordu. Sir Francis'in uşağı Oliver uzun saplı kadehlere sarı içkiden doldurdu. Hollandalı kaptanın dolabında bulduğu meyve şekerlemelerini ikram etti. Kaptan şekerlemeleri tanıyarak yüzünü ekşitti. Ama Kanarya Şarabından bolca bir yudum aldı.

Sir Francis not aldığı kâğıt destesine baktı. Sonra da kaptanın yazı masasında bulduğu mektuplardan birine bir göz attı. Bu, Hollanda'nın tanınmış bir bankasından geliyordu. Başını kaldırarak kaptana baktı ve sert bir sesle, "Sizin gibi hizmet gören ve VOC' de mevki sahibi olan bir kimsenin kendi

adına ticaret yapmasını anlayamıyorum," dedi. "İkimiz de Onyedi'lerin bunu kesinlikle yasakladıklarını biliyoruz."

Kaptan itiraz edecekmiş gibi bir tavır takındı. Ama Sir Francis parmaklarını mektuba vurunca bundan vazgeçti. Yanında oturan valiye suçlu suçlu baktı.

Sizin zengin bir adam olduğunuz anlaşılıyor, Mijnheer. İki yüz bin guldenlik bir fidye sizi sarsmaz. Bunun farkına bile varmazsınız. Hollandalı kaptan kaşlarını çatarak homurdandı. Ama İngiliz nazik nazik konuşmasını sürdürdü. "Bankerlerinize bir mektup yazarsanız, bu sorun centilmence aramızda halledilir. Ben bu paranın altın karşılığını alır almaz serbest kalırsınız." Hollandalı kabul ettiğini belirtmek için başını eğdi.

Sir Francis konuşmasını sürdürdü. "Gemi subaylarına gelince... Mürettebat kayıtlarınızı inceledim." Defteri önüne çekerek açtı. "Hepsinin de önemli akrabaları ya da paraları olmadığı anlaşılıyor." Başını kaldırarak Hollandalı kaptana baktı. "Bu doğru değil mi?"

Evet, doğru, Mijnheer.

Onları da tayfalarla birlikte buruna yollayacağım. Artık bir sorun kalıyor. Vali van de Velde ve sayın eşi için fidye istediğimizi şirketin yönetim kuruluna kim bildirecek? Ayrıca sizin bankerlerinize yollayacağınız mektubu kim götürecek?

Sir Francis başını kaldırarak valiye baktı. Van de Velde ağzına bir meyve şekerlemesini daha tıkıp, "Schreuder'i yollayın," diye yanıt verdi.

Schreuder'i mi? İngiliz masasındaki desteyi karıştırdı, sonunda Albayla ilgili belgeyi buldu. "Albay Cornelius Schreuder. Ümit Burnu'ndaki garnizona yeni atanmış."

Evet, o. Van de Velde bir şekerlemeye daha uzandı. "Kayınpederime fidye mektubunuzu o verirse sizi daha çok ciddiye alırlar."

Sir Francis şekerlemeyi çiğneyen adamı süzdü. Vali neden Albayı başından atmak istiyor, diye düşündü. O becerikli ve deneyimli biri. Van de Velde'nin onu yanında tutmak istemesi daha mantıklı olurdu. Ama valinin Schreuder'i ciddiye almalarıyla ilgili sözleri doğruydu. Ayrıca Albay Schreuder'in kalyonda bir süre hapis tutulduğu takdirde birtakım sorunlar yaratabileceğini de seziyordu Sir Francis. "Pekâlâ," dedi. "Onu yollayacağım"

Vali pudra şekeri bulaşmış dudaklarını memnunlukla büzdü. Karısın

yakışıklı Albayla ilgilendiğinin farkındaydı. Katinka'yla evleneli birkaç ay olmuştu ama karısının bu sürede en aşağı on sekiz âşığı olduğunu biliyordu. İçlerinden bazılarıyla bir saat beraber olmuştu, bazılarıyla da bir akşam.

Van de Velde dadı Zelda'yı maaşa bağlamıştı. Kadın ona hanımının her macerasını haber veriyordu. Her müstehcen ayrıntıyı anlatırken ikinci elden büyük bir zevk duyuyordu.

Van de Velde, Katinka'nın cinsel açlığını fark ettiği zaman çok öfkelenmişti. Karısına hiddetle çatmıştı ama bu, genç kadını hiç etkilememişti. Van de Velde, Katinka'yı hiçbir zaman kontrol edemeyeceğini anlamıştı. Ne fazla karşı çıkabiliyor, ne de onu geri gönderebiliyordu. Bir kere Katinka için deli oluyordu. İkincisi kadının babası çok zengin ve nüfuzluydu. İyice zengin olması ve yükselmesi hemen hemen tümüyle karılına bağlıydı. Sonunda tek çarenin, Katinka'nın baştan çıkmasını ve eline fırsat geçmesini engellemek olduğuna karar, verdi. Yolculuk sırasında kansını neredeyse kamaraya hapsetmeyi başardı. Böyle yapmazsa karısının, Albayın gösterişli bir tavırla sergilediği özelliklerini deneyeceğinden emindi. Schreuder'i gemiden uzaklaştırdığı takdirde Katinka'nın eğlencesi iyice kısıtlanmış olacaktı. Genç kadın uzun süre böyle şeylerden yoksun kalırsa belki valinin terli terli kendisine yaklaşmasına izin verirdi.

Sir Francis başını salladı. "Pekâlâ. Albay Schreuder'i elçiniz olarak yollayacağım." Masadaki almanağın sayfalarını çevirdi. "Ümit Burnundan Hollanda'ya gidiş geliş, uygun rüzgâr ve ulu Tanrı'nın izniyle sekiz aydan fazla sürmez. Noel'de, burundaki görevinize başlamak için özgürlüğünüze kavuşacağınızı sanıyorum."

Fidyeyi alıncaya kadar bizi nerede tutacaksınız? Karım kibar bir hanımefendidir. Ayrıca zayıf ve nahiftir de.

"Sizi güvenli ve rahat bir yere götüreceğiz. Bundan emin olabilirsiniz, efendim."

"Fidyeleri getirecek gemiyle nerede buluşacaksınız?"

"Otuz üç derece güney enlemi ve dört derece otuz dakika doğu paralelinde."

"Nerede bu yer? "

"Ah, sayın vali, bu, şu anda bulunduğumuz nokta." Sir Francis kolay kolay tuzağa düşüp üssünün yerini açıklayacak değildi.

***

Kalyon sisli şafak zamanı Afrika kıyısında kayalık bir burnun arkasındaki daha sakin sularda demir attı. Rüzgâr hafifleyip dönmeye başlamıştı. Yaz mevsiminin sonu gelmiş, sonbahar gündönümüne hızla yaklaşıyorlardı. Tulumbaları durmadan çalışan Lady Edwina kalyonun yanına yanaştı. Tekneler arasında üstüpülü keçeler vardı. Karavela daha büyük olan Hollanda gemisine bağlandı.

Hemen Lady Edwina'nın boşaltılmasına başlandı. Kalyonun serenlerine halat ve makaralar takılmıştı bile. Önce topları çıkardılar. Dev bronz borular arkalarından sarkan kovalarıyla havalandı. Otuz denizci halatları çektiler, sonra her topu kalyonun güvertesine indirdiler. Tekne bu toplar yerlerine takıldıktan sonra şirketin gemileri kadar ateş gücüne sahip olacaktı. Şirket kalyonlarına, eşit güçte olduğu için daha rahatça saldırabilecekti.

Sir Francis topların gemiye yüklenmesini seyrederken Hint Adalarındaki herhangi bir Hollanda ticaret limanına saldıracak güçte olduğunu anladı. Standvastigheid'in ele geçirilmesi sadece bir başlangıçtı. Sir Francis bundan sonra Hint Okyanusu'nda Hollandalıların kâbusu olmayı planlıyordu. Bir önceki yüzyılda Sir Francis Drake'in de İspanyolları kendi denizlerinde silip süpürdüğü gibi.

Şimdi barut dolu fıçılar karavelanın cephaneliğinden çıkarılıyordu. Bu kadar uzun yolculuktan ve şiddetli savaşlardan sonra fıçıların çoğu boşalmıştı. Ama kalyonda hemen hemen iki ton en iyi cins barut vardı. Bu, on iki çarpışma ya da Trincomalee ya da Cana kıyılarında zengin bir Hollanda antreposunu ele geçirmek için yeterliydi.

Eşyalar, araç gereçler, su fıçıları ve silah sandıkları da gemiye taşındı. Sonra fıçı fıçı tuzlanmış et, un ve ekmek torbaları. Sonunda filikalar da gemiye alındı ve marangozlar onları parçalarına ayırdı. Bu parçalar ana ambara, ender bulunan kerestelerin üzerilerine yerleştirilecekti ve bir hayli yer tutuyordu. Kalyonun kendi yükü de vardı. Sir Francis hepsini sığdırmak için ana ambar kapaklarının açık ağızlarının kapatılmamasını emretti. Hazine, Sir Francis'in gizli üssüne götürülünceye kadar ambarlar açık olacaktı.

Albay Schreuder ve serbest bırakılan Hollandalı mürettebat Lady Edwina 'ya binmeye hazır olduğu sırada geminin bütün yükü boşaltılmış, ¡yice hafiflemişti tekne. Sir Francis Albayı kıç güvertesine çağırtarak ona kılıcını ve Hollanda Doğu Hindistan Şirketi yönetim kuruluna yazdığı mektubu verdi. Mektubun üzeri branda beziyle kaplanarak dikilmiş, dikiş yerleri kırmızı balmumuyla kapatılmış ve paket bir kurdeleyle bağlanmıştı. Albay Schreuder

bu özel hazırlanmış paketi kolunun altına sıkıştırdı.

Sir Francis'e tehlikeli bir tavırla, "Tekrar karşılaşacağımızı umarım, Mijnheer" dedi.

Sir Francis onun endişelerini gidermek istermiş gibi, "Sekiz ay sonra randevu yerinde olacağım," diye yanıt verdi. "O zaman sizi tekrar görmek çok hoşuma gidecek. Tabii bana iki yüz bin altını getirdiğiniz takdirde."

Albay Schreuder tehdit edici tavrını sürdürüyordu. "Ne demek istediğimi anlamadınız."

Sir Francis sakin sakin, "Anladığımdan emin olabilirsiniz," dedi.

Albay sonra Katinka van ve Velde'nin kocasının yanında durduğu kıç tarafına doğru baktı. Yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. Bakışları özlem doluydu. Tabii bu tavırları sadece valiyle ilgili değildi. Karı kocaya, Sıkıntınızı sona erdirmek için çabucak dönmeye çalışacağım," dedi.

Vali, "Tanrı sizinle beraber olsun," diye yanıt verdi. "Kaderimiz sizin elinizde."

Katinka küçük bir kızınkini andıran bir sesle, soluk soluğa, "Geri döndüğünüz zaman size derin bir minnet duyacağım, sevgili Albay," diye fısıldadı. Hollandalı sanki sırtına bir kova dolusu buzlu su dökülmüş gibi titredi. Genç kadını yeniden selamladıktan sonra dönüp kalyonun küpeştesine doğru gitti.

Hal iskele tarafında Aboli ve Koca Daniel'le bekliyordu. Albay gözlerini kısarak delikanlının önünde durdu ve bıyığını büktü. Ceketindeki kurdeleler rüzgârda uçuşuyordu. Belinin yanındaki kılıcına dokunurken rütbesini belirten kuşağı ışıldadı.

Schreuder güzel, aksansız bir İngilizceyle usulca, "Dersimiz yarıda kesildi, delikanlı," dedi. "Ama dersi tamamlamak için ilerde bir gün, bir yerde bir fırsat bulacağım."

Öyle olacağını umalım, efendim. Hal, Aboli yanında olduğu için cesaretlenmişti. "Bana ders verildiği zaman minnet duyarım."

Bir an Hal'la Albay birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sonra Schreuder kalyonun yanından karavelanın güvertesine atladı. Gemi hemen demir aldı ve Hollandalı mürettebat yelkenleri açtı. Lady Edwina huysuz bir tay gibi kıç tarafını havaya kaldırdı, sonra yelkenler rüzgârla dolarken yana yattı. Karadan uzaklaşarak açık denize doğru döndü.

Sir Francis, "Lütfen Ned Usta," dedi. "Biz de yola çıkalım, demir alın."

Kalyon Afrika kıyılarından uzaklaşarak güneye doğru indi. Hal direğin tepesindeki yerinden Lady Edwina'yı hâlâ görebiliyordu. Daha küçük gemi Agulhas Burnu'ndaki tehlikeli sığlıklardan uzaklaşmaya çalışıyordu. Sonra dönecek ve rüzgârı arkasına alarak Afrika kıtasının güneybatıdaki son ucunu koruyan, üzeri masa gibi dümdüz büyük dağın aşağısındaki Hollanda Kalesi'ne gidecekti.

Hal bakarken karavelanın yelkenlerinin durumu değişti. Delikanlı uzanıp aşağıya doğru, "Lady Edwina rota değiştiriyor!" diye seslendi.

Babası da bağırarak sordu. "Nereye gidiyor?"

Hal, "İyice açıldı," dedi. "Yeni rotası tam batıya doğru sanırım."

Gemidekiler tam bekledikleri gibi davranıyorlardı. Güneydoğudan esen rüzgârı kıçtan alan karavela doğruca Ümit Burnu'na yönelmişti.

Onu gözden kaybetme.

Hal karavela küçülünceye ve yelkenleri ufukta rüzgârın çalkaladığı dalgaların köpüklerinden ayırt edilemeyinceye kadar arkasından baktı.

Sonra da kıç güvertesine, "Gitti!" diye seslendi. "Artık buradan gözükmüyor!"

Sir Francis de bu anı bekliyordu. Kalyonu uygun yöne doğru döndürttü. Dümenciye rotayı doğuya doğru çevirmesini söyledi. Gemi Afrika kıyılarına paralel olarak ilerlemeye başladı.

Hal gözetleme yerindeki görevini başka bir denizciye devredip aşağı güverteye indiği zaman Sir Francis, "Direğin eğri olmasına rağmen yine de hızlı gidiyor," dedi. "Yeni hanımımızın isteklerini ve kaprislerini öğrenmeliyiz. Lütfen hızı hesapla."

Hal camı eline alarak tahta paraketeyi makarasının üzerinde döndürdü. Parakete savlosunu güvertede burundan kıça kadar uzattı. Taş tahtada çabucak bir hesap yaptı. Sonra başını kaldırarak babasına baktı. Suda altı mil."

Bu hız yeni bir ana direkle on mile çıkar. Ned Tyler geminin ambarda iyi Norveç çamından yapılmış bir direk buldu. Limana erişir erişme! onu dikeriz. Sir Francis çok memnundu. İşte Tanrı onlara gülümsüyordu. "Mürettebatı toplayın. Tanrı'dan gemiyi kutsamasını isteyecek ve ona yeni bir isim vereceğiz."

Tayfalar rüzgârda başları açık durdular. Başlıklarını göğüslerine

başarmışlardı. Mümkün olduğu kadar dindarca sözcükler kullanmaya çalıştılar, Sir Francis'in gözünden düşmek istemiyorlardı.

Din değiştirenlere, dinsizlere ve Şeytan'ın oğlu Luther'i izleyen karanlıklarda boğuşan insanlara karşı zaferi kazanmamızı lütfettiğin için sana şükranlarımızı sunuyorum, ulu Tanrım.

Mürettebat yüksek sesle, "Amin!" diye bağırdı. İçlerindeki Afrika yerlileri dışında hepsi dinine bağlı Anglikanlardı. Ama zenciler de diğerleriyle birlikte, "Amin!" diye bağırdılar. Bu sözcüğü Sir Francis'in gemisine ilk bindikleri gün öğrenmişlerdi.

"Sana, savaşın ortasında, tam zamanında merhametle işe karışarak bizi yenilgiden kurtardığın için teşekkür ediyorum..."

Aynı fikirde olmayan Hal ayaklarını yere sürdü ama başını kaldırmadı: Doğruyu söylemek gerekirse, işe zamanında kendisi de karışmıştı. Ama babası bunu açık açık söylemiyordu.

"Bu güzel gemiyi bize verdiğin için de sana şükrediyor ve övgülerimizi sunuyoruz. Bu gemiyi düşmanlarını aşağılamak ve cezalandırmak için kullanacağımıza söz veriyoruz. Senden bu gemiyi kutsamanı diliyoruz. Ona merhametle bakmanı ve şimdi vereceğimiz yeni adı kutsamanı istiyoruz. Bundan sonra gemi Azim diye bilinecek."

Babası kalyonun Hollanda dilindeki adını İngilizceye çevirmişti. Hal yeni gemiye annesinin adı verilmediği için üzüldü. Kendi kendine, babanım annemle ilgili anıları sonunda silikleşmeye mi başladı, diye sordu. Yoksa annemin anısını yaşatmaktan vazgeçmesinin başka bir nedeni mi var? Ama tabii Sir Francis'e bunu sormak için gerekli cesareti bulamayacağını ve onun kararını kabul etmek zorunda kalacağını biliyordu.

"İmansızlara karşı giriştiğimiz sonsuz savaşımızda bize devamlı yardım etmeni diliyoruz. Bize büyük bir cömertlikle yağdırdığın ödüller için de alçakgönüllülükle teşekkür ediyoruz. Sana tapmamızı ve özverilerin,; zi, bize olan sevginin yeni kanıtlarıyla ödüllendireceğine inanıyoruz."

Bunlar gerçek Hıristiyan ya da putpereset, gemide herkesin kabul edebileceği, paylaşabileceği duygulardı. Yeryüzünde Tanrı'nın işini yapan herkes ödüllendirilmeyi hak ederdi. Sadece ölümden sonraki yaşamda değil. Azim'in ambarlarını dolduran hazineler de Tanrı'nın onları düşündüğünün ve takdir ettiğinin elle tutulur kanıtlarıydı.

Şimdi Azim gemisini ve onunla yolculuk yapan herkesi kutlayalım.

Tayfalar sesleri kısılıncaya kadar haykırdılar. Sir Francis sonunda onları susturdu. Geniş kenarlı şapkasını giyerek tayfalara başlarını örtebileceklerini işaret etti. Yüzünde sert ve ürkütücü bir ifade belirdi. Tayfalara, "Şimdi yapmamız gereken bir iş daha var," dedi. Sonra da Koca Daniel'e döndü. "Mahkûmları güverteye çıkar, Bay Daniel."

Ambardan çıkarak güneş ışığında gözlerini kırpıştıran çaresizlerin başında Sam Bowles vardı. Onları kıça götürerek tayfaların karşısında diz çöktürdüler.

Sir Francis elindeki parşömenden onların adlarını okudu. "Samuel Bowles, Edward Broom, Peter Law, Peter Miller ve John Tate. Düşman karşısında korkaklık etmek ve kaçmak, görevlerinizi yerine getirmemek suçlarından gemi arkadaşlarınızın karşısında diz çöktünüz."

Tayfalar homurdanarak gruptakilere öfkeyle baktılar.

Bu suçlamalara nasıl yanıt veriyorsunuz? Sizi suçladığımız gibi korkak ve hain misiniz?

Sözcüleri Sam Bowles yalvardı. "Merhamet, sayın efendimiz. Bir an delirdik. Gerçekten çok pişmanız. Bizi affedin. Size evlerimizde bıraktığımız eşlerimiz ve küçük bebeklerimiz adına yalvarıyoruz."

Koca Daniel alay etti. "Eşleriniz mi? Sizin eşleriniz Rıhtım Sokağı'ndaki genelevlerde gördüğünüz fahişeler." Tayfalar kükrediler.

Onları seren cundasına asalım! Şeytan için biraz dans etmelerini seyredelim!

Sir Francis onları engelledi. "Ayıp, ayıp, utanın! Bu ne biçim bir İngiliz adaleti? Her insanın adilce yargılanması gerekir. Ne kadar aşağılık olursa olsun." Tayfalar ciddileştiler. Kaptan sözlerini sürdürdü. "Bu sorunu uygun bir biçimde çözümleyeceğiz. Onları kim suçlayarak?"

Mürettebat bir ağızdan, "Biz!" diye gürledi. "Tanıklarınız kimler?"

Adamlar tek ses gibi, "Biziz!" diye yanıt verdiler.

"İhanetlerine ve korkaklıklarına tanık oldunuz mu? Bu iğrenç yaratıkların savaştan kaçarak gemi arkadaşlarını kaderlerine terkettiklerini gördünüz mü?" "Gördük!"

"Aleyhinizdeki tanıklığı duydunuz. Kendinizi savunmak için söyleyeniniz bir şey var mı?"

Sam Bowles, "Merhamet..." diye sızlandı. Diğerlerininse dilleri tutulmuş gibiydi.

Sir Francis mürettebata döndü. "Kararınız nedir?" "Suçlular!"

Koca Daniel hiçbir kuşku kalmaması için ekledi. "Hem de ne suçlu!" Sir Francis, "Onları hangi cezaya layık görüyorsunuz?"

"Hepsi de asılmalı!"

"Bu köpeklere asılmak azdır! Onları geminin omurgasının altından geçirelim."

"Hayır, hayır! Kollarını, bacaklarını koparalım, onları parçalayalım. Onlara kendi hayalarını yedirelim."

"Biraz domuz kızartalım. Köpekleri direğe bağlayıp yakalım." Sir Francis mürettebatı tekrar susturdu. "Aramızda fikir ayrılığı olduğu anlaşılıyor." Koca Daniel'e işaret etti. "Onları aşağıya indirip kapat. Bir iki gün beklesinler. Onlarla limana girdiğimiz zaman ilgileniriz. O güne kadar ilgilenmemiz gereken daha önemli işlerimiz var."

***

Hal'ın yaşamında ilk kez gemide kendine ait bir kamarası oluyordu. Artık uykuda ya da uyanık, her anını diğer insan sürüleriyle burun buruna geçirmek zorunda kalmayacaktı. Kalyon küçük karavelaya göre çok genişti. Babası ona kendi gösterişli kamarasının yanında bir yer bulmayı başardı. Bu aslında Hollandalı kaptanın uşağının dolabıydı. Yani küçük bir yerdi. Sir Francis bu cömertliğim haklı çıkarmaya çalışarak, "Derslerine devam etmen için aydınlık bir yer gerekiyor," dedi. Geminin marangozuna bir ranza ve çocuğun kitaplarıyla kâğıtlarını koyması için bir raf yaptırdı.

Hal'ın başının üstünden bir gazyağı lambası sarkıyordu. Lamba yukardaki tahtaları isliyordu ama ışığı kitapları okuması ve babasının verdiği dersleri yazması için yeterliydi. Delikanlının gözleri yorgunluktan yanı yor, babasının ele geçirdiği, Hollandalı kaptanın seyir talimatını parşömene geçirirken esnememeye çalışıyordu. Her kaptanın seyirle ilgili kendi kişisel elkitabı vardı. Bu değerli deftere okyanuslarla denizlerin, akıntıların, kıyıların, kara ve limanların ayrıntılarını yazardı. Gemi yabancı denizlerde seyrederken pusuladaki esrarlı değişiklikleri de. Her kaptan bu bilgiyi ömrü boyunca kendi gözlemlerine, deneyimlerine ve diğerlerinin anlattıklarına dayanarak topluyordu. Babası Hal'ın sabaha karşı dörtte direğin tepesine nöbet yerine çıkmadan önce işi tamamlamasını istemişti.

Bölmenin arkasından gelen hafif bir ses Hal'ın dikkatini çekti. Elinde tüy kalem, başını kaldırdı. Valinin karısının lüks kamarasından kolaylıkla duyulamayacak kadar hafif bir ayak sesi gelmişti. Hal varlığının bütün zerreleriyle içeriyi dinlemeye başladı. Kulağına gelen her sesi yorumlamaya çalışıyordu. Kalbi ona kamarada dolaşanın güzel Katinka olduğunu söylüyordu. Ama bundan emin olamazdı. Genç kadının o çirkin hizmetçisi de olabilirdi. Hatta o acayip, şişman kocası bile. Bu düşünce Hal'ın kendini aldatılmış ve bir şeylerden yoksun kalmış gibi hissetmesine neden oldu.

Ancak içerde dolaşanın Katinka olduğuna inandırdı kendini. Aralarında bölmenin tahtaları vardı, ama genç kadının yakınlığı yine de onu heyecanlandırdı. Katinka'ya karşı öyle çaresizce bir özlem duyuyordu ki, kendini işine verecek, hatta yerinde oturacak halde bile değildi.

Delikanlı ayağa kalkarken alçak tavan yüzünden başını eğmek zorunda kaldı. Usulca bölmeye yaklaştı. Tahtalara dayanarak dinlemeye başladı. Hafif bir hışırtı duydu. Sanki bir şey yerde çekiliyordu. Bunu kumaş hışırtısı izledi. Sonra da Hal'ın anlayamadığı başka sesler. Bunun ar kasından bir leğen ya da kâseye doldurulan suyun şırıltısı işitildi. Hal ku lağım bölmeye dayamış yan

kamaradaki her hareketi hayalinde canlandırıyordu. Katinka çukurlaştırdığı ellerimi leğene sokarak yüzüne su çarptı. Soğuk su yanaklarına çarparken hafifçe inledi. Sonra damlalar tekrar leğene düştü.

Delikanlı başını eğdi. Tahtaların arasındaki ince bir çatlaktan hafif mum ışığı süzülüyordu. Geminin hareketine uyarak dalgalanan ince bir ışık. Hal yaptıklarının nelere sebep olabileceğine aldırmadan diz çöküp gözünü çatlağa uydurdu. Fazla bir şey göremiyordu. Çünkü çatlak dardı. Mumun yumuşak ışığı da tam gözüne geliyordu. Sonra onunla mumun arasından biri geçti. Dalgalanan ipek ve dantellerden oluşan bir şey. Hal dikkatle baktı ve kusursuz beyaz bir tenin incirine benzeyen pırıltısını fark ederek inledi. Anlık bir şeydi bu. Kadın hızlı geçmişti ki, delikanlı sadece onun çıplak sırtını seçebildi.

Hal yüzünü bölmeye iyice bastırdı. Bu güzelliği tekrar görmeyi umutsuzca istiyordu. Denizde ilerleyen geminin tahtalarının normal sesin arasında hafif bir soluk duyduğunu sandı. Bu tıpkı tropik meltemin altısına benziyordu. Delikanlı duyabilmek için soluğunu tuttu. Sonunda ciğerleri yanmaya başladı. Duyduğu huşu yüzünden başı dönüyordu.

Aynı anda yan kamaradaki mum hızla götürüldü. O sırada ışık yanan gözünün önünden hızla geçip kayboldu. Hal yumuşak adımların yaklaştıklarını duydu. Bölmenin gerisi sessizleşerek karanlığa gömüldü.

Hal uzun süre öyle dizüstü durdu. Bir tapınakta dua eden biri gibi. Sonra ağır ağır kalkarak tekrar masa görevini de yapan rafın önüne oturdu. Yorgun kafasını babasının verdiği ödevi yapmaya zorladı. Ama zihni sık sık eğiticinin ilmeğinden kaçan huysuz bir tay gibi kontrolden çıkıyordu. Önündeki sayfada harfler eriyerek mermer gibi bir cilt ve altın saçlara dönüştüler. Hal'ın genzinde kadının kamarasına ilk daldığı gün duyduğu o iç gıcıklayıcı koku vardı. Delikanlı hayallerin ağrıyan başına dolmasını engellemek için bir eliyle gözlerini kapattı.

Ama bir işe yaramadı. Aklı kontroldan çıkmıştı. Delikanlı defterinin anında duran İncil'e uzandı. Kitabın deri kapağını açtı. Sayfaların aranda ince altın bir tel vardı. Katinka'nın fırçasından çaldığı bir tek saç teli.

Hal saçı dudaklarına dokundurdu. Sonra da teldeki parfümün kokusunu hâlâ duyduğunu düşünerek hafifçe inledi, gözlerini yumdu.

Delikanlı ancak bir süre sonra hain sağ elinin neler yaptığını fark etti. Hain el bir hırsız gibi havasız, sıcak bölmede giydiği branda bezinden ceketin altına doğru kaymıştı. Ne olduğunu anladığı zaman elini durdurmak için çok geçti

artık. Kendini elinin hareketlerine bıraktı çaresizce. Vücudundaki her delikten ter fışkırıyordu. İçinde bir dalga giderek kabardı kabardı; delikanlının tüm benliğini sararken, Hal başını arkaya atıp yüksek sesle inledi.

Hal ter içinde oturuyor, usulca, kesik kesik soluyordu. Kendinden duyduğu tiksinti ve suçluluk duygusunun oluşturduğu dalgalarda boğuluyordu. Babasının güvenine ihanet etmiş, verdiği sözü tutmamıştı. Bedensel şehvetiyle bir azizenin tertemiz ve güzel hayalini kirletmişti.

Kamarada bir dakika daha bile duramayacaktı. Branda bezinden gemici ceketini giydi. Merdivenden hızla güverteye çıktı. Bir süre küpeştede durarak derin derin soluk aldı. Serin tuzlu hava tiksinti ve suçluluk duygusundan arındırdı onu. Kendini biraz topladıktan sonra neler olduğunu anlamak için etrafına bakındı.

Gemi hâlâ rüzgârı bordanın ortasından alıyordu, yelkenler de buna göre ayarlanmıştı. Direkleri yıldızların oluşturduğu ışıltılı kubbenin altında ileri geri sallanıyordu. Hal rüzgâr altı yönünde heyula gibi gözüken karayı seçebiliyordu. Karanın siyah siluetinin sanki hemen bir parmak üstünde Büyük Ayı parlıyordu. Bu ona doğduğu ülkeyi hatırlatan nostaljik bir görünümdü. Geride bıraktığı çocukluğunu da.

Güneyde, sağ omzunun hemen üstünde ışıltılı Yay burcu göz kamaştırıcıydı. Bunun tam ortasında dev Anteres alev alev yanıyordu. O, hattın ötesindeki bu yenidünyanın bir simgesiydi.

Hal dümene doğru baktı ve kıç güvertesindeki rüzgâr almayan yerde babasının piposunun parıldadığını gördü. O anda Sir Francis'le konuşmak istemiyordu. Çünkü suçunun ve sapıklığının suratına kazınmış olduğundan emindi. Babası bu karanlıkta bile durumu fark edecekti. Ama babasının onu gördüğünün de farkındaydı. Gidip ona saygılarını sunmadığı takdirde Sir Francis bu durumu garip bulacaktı. Hal çabucak onun yanına gidip, "İzninizle, baba," diye mırıldandı. "Kafamı toplamak için biraz hava almaya çıktım." Babasının gözlerine bakamıyordu.

Sir Francis onu uyardı. "Burada fazla oyalanma. Direkteki görev yerine çıkmadan önce ödevinin tamamlanmış olduğunu görmek isterim."

Hal telaşla ilerledi. Bu geniş güverte ona hâlâ yabancı geliyordu. Karaveladan getirilen yük ve mallar kalyonun zaten tıka basa dolu olan ambarlarına sığmamış, bir kısmını güverteye bağlamışlardı. Delikanlı bronz topların, fıçı ve sandıkların arasından dikkatle geçti.

Pişmanlık ve suçluluk duygularıyla öylesine doluydu ki, etrafında olanların pek farkında değildi. Ama bir ara komplocularınkini andıran hafif bir fısıltı duyduğu zaman kendine geldi. Aklını çabucak başını topladı ve buruna doğru baktı.

Başkasarasının altına yığılmış yüklerin gölgesine birkaç kişi gizlenmişti. Sinsice davranışları delikanlıya durumun sıradan bir şey olmadığını haber verdi.

Sam Bowles ve adamları, onlara eşit durumda olan gemiciler tarafından yargılandıktan sonra kalyonun alt güvertelerine indirilmiş ve küçük bir yere atılmışlardı. Burası marangozun dolabına benziyordu; karanlık ve çok da havasızdı. Karabiber ve sintine kokusu boğucuydu. Yer öylesine dardı ki, beş adamın aynı anda yere uzanmaları imkânsızdı. Gruptakiler ellerinden geldiğince bu cehennem deliğine sığışmaya çalıştılar. Sonra da umutsuzca, çaresizce sessizliğe hüründüler.

Ed Broom üzüntüyle, "Neredeyiz?" diye sordu. "Sizce su çizgisinin altında mıyız?"

Sam Bowles homurdandı. "Hiçbirimiz bu Hollanda teknesinin girdisini çıktısını bilmiyoruz."

Peter Law elebaşlarına baktı. "Sence bizi öldürecekler mi?"

Sam, "Bizi kucaklayıp öpmeyeceklerinden emin olabilirsin," diye söylendi.

Ed fısıldadı. "Geminin omurgasının altından geçirmek... Bunu bir kere gördüm. Zavallı herifi geminin altından geçirip diğer taraftan yukarı aldılar. Bira fıçısına düşmüş bir sıçan gibi boğulmuştu. Vücudunda fazla et kalmamış, teknenin altındaki midyeler etlerini kazıyıp kopartmıştı. Bembeyaz kemikleri gözüküyordu."

Asiler bir süre bunu düşündüler. Sonra Peter Law, "Doksan dokuzda Tyburn'de kralı öldürenlerin asıldıklarını, bazılarının da dört ata bağlanarak parçalandıklarını gördüm," diye anlattı. "Şu Kara Oğlan'ın babası Kral Charlie'yi öldürenlerin. Adamların karınlarını yardılar. Balıkları yarar gibi. Sonra demir bir çengeli içlerine sokup bütün bağırsaklarını ip gibi dışarı çektiler. Ondan sonra adamların hayalarını ve organlarını kestiler..."

Sam, "Kes sesini!" diye homurdandı. Diğerleri karanlıkta sessizliğe gömüldüler.

Ed Broom bir saat kadar sonra, "İçeriye bir yerden hava giriyor," dedi.

"Enseme çarptığını hissediyorum."

Peter Law da az sonra, "Biliyor musunuz, o haklı," dedi. "Havayı ben de hissediyorum."

Bu bölmenin gerisinde ne var?

Bunu kimse bilmiyor. Belki de orası ambardır.

Bir tıkırtı oldu. Sam, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Burada tahtaların arasında bir açıklık var. Hava oradan geliyor.

Durun bakayım. Sam sürünerek ilerledi. Birkaç dakika sonra, "Haklısın. Parmaklarımı deliğe sokabiliyorum," dedi.

O deliği genişletebilseydik...

Bunu yaparken Koca Daniel seni yakalarsa başın belaya girer.

Ne yapar ki? Vücudumuzu dörde mi ayırır? Zaten bunu yapmayı planlıyor.

Sam bir süre karanlıkta çalıştı. Sonra da, "Tahtaları ayırabilecek bir şey olsaydı," diye söylendi.

Ben bir tahta yığınının üzerinde oturuyorum.

Bana bir tahta parçası ver.

Şimdi hepsi bir arada çabalıyorlardı. Sonunda sağlam bir tahta payanda parçasını bölmedeki yarığa sokmayı başarabildiler. Sonra tahtayı manivela gibi kullanarak bütün ağırlıklarıyla hep birlikte dayandılar. Tahtalar çatırdayarak kırıldı. Sam açıklıktan kolunu uzattı. "Burada bir boşluk var. Belki buradan kaçabiliriz."

Hepsi de açıklığın kenarındaki tahtaları koparmak için sokuldular. O telaşları arasında tırnakları kırıldı, avuçlarına kıymıklar battı.

Sam, "Gerileyin!" dedi. "Geri çekilin!" Sonra başını delikten uzatarak kıvrıla büküle diğer tarafa geçti. Ötekiler onun sürünerek uzaklaştığını duyar duymaz, aceleyle peşinden gittiler.

Sam etrafı yoklayarak ilerlerken biberin keskin kokusu boğazını yaktı. Baharat fıçılarının bulunduğu ambardaydılar. Burası biraz daha aydınlıktı. Ambar ağzındaki aralıklardan ışık sızıyordu.

Adamlar dev fıçıları hayal meyal seçebildiler. Her biri insan boyunj0 daha yüksekti. Sıra sıra dizilmişlerdi. Üzerlerine çıkılması imkânsızdı, çünkü tavan çok alçaktı. Ancak fıçıların aralarından zorlukla da olsa geçebilirlerdi. Fakat bu da tehlikeliydi.

Ağır fıçılar geminin hareketi yüzünden hafifçe oynuyordu. Tahtaları üzerinde kayıyor, tangırdıyor ve bağlı oldukları ipleri geriyorlardı. İnsan onların arasına sıkışırsa hamamböceği gibi ezilebilirdi.

Gruptaki en ufak tefek adam Sam Bowles'ti. Sam sürünerek ilerledi, diğerleri de onu izlediler. Sonra birdenbire tiz bir çığlık ambarda yankılandı. Hepsi de donmuş gibi kalakaldılar.

Peter Law, "Kolum!" diye haykırdı. "Fıçıyı üzerimden kaldırın!"

O dev fıçılardan biri teknenin yalpalanması yüzünden yukarı kalkmış, sonra tekrar aşağıya inmiş ve bütün ağırlığıyla tayfanın kolunu yere mıhlamıştı. Fıçı hâlâ kayıyor ve adamın kolunu eziyordu. Diğerleri Peter'ın dirseğiyle ön kolunun kemiklerinin kırıldığını duyuyorlardı. Değirilen taşlarının arasında ezilen buğdaylarınkine benzeyen bir ses çıkıyordu. Tayfa sinir krizi geçiriyor ve olanca sesiyle çığlıklar atıyordu. Onu susturmak imkânsızdı. Can acısından mantıklı söz dinleyecek halde değildi.

Sam geri döndü ve sürünerek onun yanına gitti. "Kapa çeneni!" Peter'ı omuzlarından kavrayarak çekmeye çalıştı. Ama adamın kolu sıkışmıştı. Peter daha da yüksek sesle bağırmaya başladı.

Diğerleri hiçbir şey söylemediler. Boğulan adamın cesedini hareket eden fıçıların altında kıymaya dönmesi için bıraktılar.

Sam, "Bana yardım edin," dedi. Diğerleri onun ambar kapağının hemen aşağısındaki fıçının üzerine çıkması için yardım ettiler.

Elebaşı zaferle, "Artık güverteyle aramızda sadece bir branda bezi var," diye fısıldadı. Sonra elini uzatarak iyice gerilmiş olan beze dokundu

Ed Broom da fısıltıyla, "Haydi, çıkalım şuradan," dedi.

Dışarısı hâlâ günlük güneşlik. Sam bez kapağı yerinde tutan ipleri gevşetmeye çalışan arkadaşına engel oldu. "Karanlık bastırıncaya kadar bekle. Az kaldı."

Branda kapağın etrafından aşağıya süzülen ışık yavaş yavaş sönükleşti, sonra da kayboldu. Geminin çanının vardiyaları haber verdiğini duydular.

Ed, "Öksüz vardiyasının sonu," dedi. "Haydi, artık gidelim."

Sam ısrar etti. "Biraz daha bekleyelim." Bir saat sonra başını salladı. "Bezi gevşetin."

Yukarı çıkınca ne yapacağız? Harekete geçme zamanı geldiği için korkuya kapılmışlardı. "Gemiyi ele geçirmeyi düşünmüyorsun ya?"

Hayır, aptal. O lanet olasıca Kaptan Franky'den bıktım. Yüzebilecek bir şey buldum mu, yandan denize atlayacağım. Kara fazla uzak değil.

Ya köpekbalıkları ne olacak?

Kaptan Franky'nin ısırması denizde karşılaşacağın lanetli her köpekbalığınınkinden daha kötü.

Kimse buna itiraz etmedi.

Branda bezinin bir köşesini çözdüler. Sam bezi kaldırarak dışarı baktı. "Kimse yok. Ön direğin aşağısında bazı boş fiçılar var. Onlar çok işimize yarayacak."

Sam sürünerek bezin altından çıkıp güvertede hızla ileri atıldı. Diğerleri teker teker onu izlediler. Boş fiçıları bağladıkları ipleri çözmesi için Sam'e yardım ettiler. Birkaç saniye içersinde iki fiçıyı çözdüler.

Sam, "Şimdi, hep birlikte, çocuklar," diye fısıldadı. İlk fiçıyı güvertede yuvarladılar. Havaya kaldırarak küpeştenin üzerinden denize attılar. Sonra koşa koşa geri dönüp ikinci fiçıyı da aldılar.

Hey! Siz! Orada ne yapıyorsunuz? Yanlarından gelen bu ses tayfamın §ok geçirmelerine neden oldu. Renkleri uçtu, dönüp bakınca Hal'ı gördüler.

Adamlardan biri, "Franky'nin piçi bu!" diye bağırdı. Fıçıyı atarak geminin yanına doğru koştular. İlk atlayan Ed Broom oldu, denize balıklama daldı. Peter Miller'la John Tate hemen arkasındaydılar.

Hal durumu ancak bir dakikada kavrayabildi. Sonra da Sam Bowles'ı yakalamak için ileri atıldı. Elebaşıydı o. Gruptaki en suçlu adam. Sam küpeşteye eriştiği sırada Hal üzerine atladı.

Baba! diye haykırdı. Sesi güvertenin her tarafından duyulacak kadar yüksekti. "Baba, bana yardım et!"

Delikanlıyla Sam göğüs göğüse boğuşmaya başladılar. Hal tayfayı sıkıca yakaladı. Ama Sam başını arkaya doğru eğdi, sonra da delikanlının burnunu kırmak umuduyla ona kafa attı. Ama Hal'a güreşmeyi Koca Daniel öğretmişti. Bu saldırıya karşı hazırdı. Çenesini göğsüne dayadı ve kafası Sam'inkiyle çarpıştı. İkisi de bu çarpışma yüzünden sersemlediler. Birbirlerinin ellerinden kurtuldular.

Sam hemen sendeleyerek küpeşteye gidecek oldu. Dizüstü yere çökmüştü. Hal onu bacaklarından yakaladı. Tekrar, "Baba!" diye bağırdı. Sam onu tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalıştı. Ama delikanlı onu bırakmadı. Sonra Sam

başını kaldırdı ve Sir Francis Courteney'in kıç güvertesinden aşağıya indiğini gördü. Kaptan kılıcını çekmişti, çeliği yıldızların ışığında parıldıyordu.

Onu bırakma, Hal! Geliyorum!

Sam'in belindeki ipi çözecek zamanı yoktu. Onun yerine eğilerek ellerini delikanlının boynuna doladı. Ufak tefek bir adamdı ama parmakları işi yüzünden iyice güçlenmişti. Demir kavelalar kadar sertti. Hal'ın nefes borusunu bularak amansızca bastırmaya başladı.

Hal can acısıyla boğulur gibi oldu. Sam'in bacaklarını kavrayan elleri çözüldü. Adamı engellemek için bu kez bileklerini kavradı. Ama Sam bir ayağını onun göğsüne dayayıp bir tekmede geri devirdi. Sonra da yana doğru fırladı. O koşarken Sir Francis kılıcını salladıysa da, Sam eğilip altından geçti ve küpeşteyi aşarak denize atladı.

Sir Francis ulur gibi. "Kalleş köpek kurtulacak!" diye bağırdı. "Porsun, bütün tayfaları çağır, yön değiştireceğiz. Geri dönüp o köpekleri ala cağız."

Sam Bowles suya hızla daldığı için derinlere kadar indi. Suyun soğukluğunun yarattığı şok yüzünden ciğerlerindeki hava boşaldı. Neredeyse boğuluyordu. Bunu hisseden Sam çabalayarak yukarıya çıktı. Sonunda başını sudan çıkarabildi. Ciğerlerini havayla doldurdu. Başının dönmesi ve bitkinliği geçti.

Başını kaldırarak yanından geçen geminin görkemli gövdesine baktı. Sonra da teknenin dümen suyunda yapayalnız kaldı. Su yıldızların ışığında yağlıymış gibi parlıyordu. İşte bu, Sam'in fıçıya erişmesini sağlayacak olan yoldu. Dalgalar silmeden yolu izlemeliydi, yoksa karanlıkta hiçbir şey göremeyecekti. Sam'in ayakları çıplaktı. Arkasında yırtık pırtık pamuklu bir gömlek ve branda bezinden etek vardı. Bunlar hareketlerini engelleyemeyecekti. Yüzmeye başladı. Diğer denizcilerin çoğunun tersine güçlü bir yüzücüydü.

Sam on iki kulaç attıktan sonra yakınından, karanlıkların arasından bir ses yükseldi. "Bana yardım et, Sam Bowles." Ed Broom'un çılgınca haykırışını tanıdı. "Bana yardım et, gemi arkadaşım. Yoksa mahvolacağım."

Sam sadece ayaklarını oynatarak suyun içinde durdu. Yıldızların ışığında Ed'in çırpınarak etrafa suları sıçrattığını gördü. Ama gördüğü başka bir şey daha vardı. Ed'in gerisinde kara bir dalga bir şeyi kaldırıyordu. Siyah ve yuvarlak bir şeyi.

Ed onunla yaşama vaadinin arasındaydı. Sam tekrar yüzmeye başladı ama Ed Broom'a yaklaşmadı. Boğulmakta olan bir adama yaklaşmak tehlikeliydi.

Çünkü insanı sıkıca yakalar ve öldürücü bir güçle sarılırdı. Sonunda sizi de kendisiyle birlikte derinlere sürüklerdi. "Sam, lütfen! Beni bırakma." Ed'in sesi hafifliyordu. Sam suda yüzen fıçıya erişip musluğunu kavradı. Bir süre dinlendi. Sonra yanında başka bir kafa daha belirince, "Kimsin sen?" diye soluk soluğa sordu.

Fıçıyı!

Yüzücü, "Benim ben," dedi. John Tate fıçıya tutunmaya çalışırken yüzerek deniz sularını tükürdü.

Sam belindeki ipi çözdü; fıçının musluğuna bağladı ve ilmekten kolunu geçirdi. John Tate de ipi yakaladı.

Sam onu itmeye çalıştı. "Çek elini! Benim bu!" Ama paniğe kapılmış olan John ipi çaresizce kavramıştı. Sam de az bir çabadan sonra onu itmekten vazgeçti. Kendisinden daha iri olan bu adamla boğuşarak gücünü boş yere harcamayacaktı.

İki adam düşmanca bir uzlaşma sonucu ipe birlikte tutundular. Jon Tate, "Peter Miller'a ne oldu?" diye sordu.

Sam, "Peter Miller'ın canı cehennem," diye homurdandı.

Sular karanlık ve soğuktu. İkisi de ayaklarının altında nelerin dolaştığını düşünüyorlardı. Bu denizde "kaplan" diye bilinen dev köpekbalıkları vardı. Her zaman tekneden denize dökülen tuvalet kovalarının içindekiler ve pisliklerle beslenmek için gemiyi izlerlerdi. Sam o korkunç yaratıklardan birini görmüştü. Köpekbalığı Lady Edwina'nın büyük filikasının boyundaydı. Şimdi bunu düşünüyor, soğuk ve balığın onu ikiye bölmek için vücuduna saplanan dişlerinin uyandırdığı o korku yüzünden titriyordu. O elmayı nasıl ısırıyorsa, köpekbalığı da onu öyle ısıracaktı.

Bak! John Tate'in yüzüne bir dalga çarpınca ağzına tuzlu sular doldu. Boğulurcasına, "Bak!" dedi. Sam başını kaldırdığı anda gecenin karanlıkları arasından koyu renkli, dağ gibi bir şeyin çıktığını gördü.

Çatırdayan dişlerinin arasından, "Lanet olasıca Franky bizi bulmak için dönmüş," dedi. İki tayfa üzerlerine doğru gelen kalyona dehşetle baktılar. Gemi her geçen saniye daha devleşiyordu. Sonunda sanki bütün yıldızları örttü. İki asi güvertede konuşan adamların seslerini duyabiliyorlardı.

Bir şey görebiliyor musun, Bay Daniel? Seslenen Sir Francis'ti.

Burundan Koca Daniel'in gür sesi yükseldi. "Hiçbir şey göremiyorum,

kaptan." Çalkalanan kara sulara bakanların koyu renk tahtadan yapılmış fiçıyı ya da onun yanında inip çıkan iki kafayı seçebilmeleri imkânsızdı.

Kalyon geçerken provasının neden olduğu dalga kaçaklara çarptı. İki adam geminin arkasında döndüler, inip çıktılar. Kalyonun kıç lambası da karanlıklarda uzaklaşıp kayboldu.

Asiler gece iki defa daha lambanın pırıltısını gördüler. Ama gemi her seferinde onların uzağından geçti. Saatler sonra şafakta ışık güçlenirken adamlar endişeyle etraflarına bakınarak Azim'i aradılar. Ama gemi görünürlerde yoktu. Herhalde kaptan onların boğulduğuna karar vermiş ve gemiyi asıl rotasına döndürmüştü. Soğuk ve bitkinlikten aptallaşmış olan tayfalar hâlâ o pek de güvenli olmayan ipe tutunuyorlardı.

Bir dalga onları yukarı kaldırırken Sam, "İşte kara," dedi. Afrika'nın kara kıyıları gözüküyordu. "Orası çok yakın. Kıyıya kadar kolaylıkla yüzebilirsin."

John Tate yanıt vermeden kıpkırmızı kesilip şişmiş gözleriyle ters ters ona baktı.

En iyi şansın bu. Senin gibi güçlü bir adam için bu iş kolay. Benim için endişelenme. Sam'in sesi tuz yüzünden boğuklaşmıştı.

John gıcırtılı bir sesle, "Beni başından bu kadar kolaylıkla atamayacaksın, Sam Bowles," diye söylendi. Elebaşı sesini çıkarmadı. Gücünü korumaya çalışıyordu. Soğuk yüzünden bütün gücü hemen hemen kesilmişti. Güneş biraz daha yükseldi. İki asi önce kafalarında hafif bir sıcaklık hissettiler. Bu onlara yeni bir güç verdi. Ama sonra güneşin ışıkları açık bir fırından fışkıran alevler gibi derilerini kavurdu, etraflarındaki sudan yansıyarak gözlerini kamaştırdı, sanki kör etti.

Güneş daha da yükseldi, ama karaya hâlâ yaklaşamamışlardı. Akıntı onları amansızca kayalık burunlara ve beyaz kumsallara paralel olarak sürüklüyordu. Sam küçük bir bulutun gölgesine benzeyen bir şeyin yakınlarından geçtiğini fark etti. Bu kara şey suyun yüzeyinde ilerledi. Sonra gölge döndü, rüzgâra karşı kaydı. Sam o zaman kımıldayarak başını kaldırdı. Gözlerini kamaştırıp sancıtan masmavi gökkubbesinde bu biçimde gölgesi düşecek bir bulut yoktu. Tekrar başını eğip bütün dikkatini denizdeki o karaltıya verdi. Bir dalga fiçıyı öylesine havaya kaldırdı ki, Sam bu gölgeye yukarıdan bakabildi.

Tuzun yaktığı çatlak dudaklarının arasından çatallaşmış bir sesle, "Aman Tanrım!" dedi. Su bir bardak cin kadar berraktı. Aşağıda hareket eden iri alacalı şeyi görmüştü. Balığın sırtındaki bir zebranınkine benzeyen çizgileri.

Dehşetle bir çığlık attı.

Jon Tate başını kaldırdı. "Ne var? Seni güneş mi çarptı, Sam Bowles?" Sam'in çılgın ifadeli gözlerinin içine baktı. Sonra da bakışlarını izlemek için başını ağır ağır çevirdi. Balığın uzun gövdesinin ilerlemesini sağlayan çatallı kanadını ağır ağır iki yana salladığını gördüler. Balık yüzeye doğru çıkıyordu. Sırtındaki yüzgeç suyu yardı. Balığın sadece bir parmak uzunluğundaki bölümü göründü; geri kalan kısmı hâlâ suyun altında gizliydi

John Tate hışırtılı bir sesle, "Köpekbalığı," diye fısıldadı. "Kaplan!" fıçıyı balıkla arasına sokmak için fıçıyı döndürmeye çalışarak ayaklarını telaşla suya vurdu.

Sam homurdandı. "Kımıldama. Bu hayvan kedi gibidir. Kımıldarsan sana saldırır."

Balığın, iriliğine ve boyuna göre çok küçük olan gözünü görebiliyorlardı. Canavar ikinci dönüşüne başlarken onlara amansızca baktı. Etraflarında döndü. Tekrar döndü. Her daire daha küçüktü. Merkezi fıçıydı bu dönüşlerin.

"Aşağılık hayvan, bizi keklik peşindeki bir kakım gibi avlamaya çalışıyor."

Sam, "Kes sesini," diye inledi. "Kımıldama." Ama artık duyduğu dehşeti kontrol altında tutacak gibi değildi. Kasları gevşerken, etekliklerinin altında istemeden bağırsaklarından boşalan pis kokulu sıcak dışkının etrafa yayıldığını hissetti. Aynı anda pisliğin tadını alan balık kuyruğunu daha hızlı bir tempoyla vurmaya başladı. Sırtındaki yüzgeç denizin yüzeyinde iyice belirdi; hasat yapan bir çiftçinin tırpanı kadar uzun ve kavisliydi.

Köpekbalığı ilerlerken yüzeye vuran kuyruğu bembeyaz köpükler oluşturdu. Sonra hayvanın burnu fıçının yanına çarptı. Köpekbalığının düzgün hatlı kafası sanki bir mucizeyle değişip de iri ağzı açılırken Sam dehşetle bakıyordu. Canavarın üst dudağı öne doğru kabardı. Sıra sıra sivri dişleri ileriye doğru uzanarak bir yelpaze gibi açıldı. Tahta fıçının yanına vurdu.

İki adam da paniğe kapılmışlardı. Cankurtaran gibi sarıldıkları kırık fıçıya tırmanırcasına vücutlarının alt kısmını sudan yukarı çekmeye çalıştılar. Anlaşılmaz bir şeyler haykırıyor, fıçının tahtalarını ve birbirlerini Çılgınca tırmalıyorlardı.

Köpekbalığı geriledi ve suda yine o korkunç dairelerinden birini çizmeye başladı. Dik dik bakan gözünün aşağısında hilale benzeyen ağzı gülümsüyormuş gibi açılmıştı. Şimdi çırpınan adamların suya vurduk ayakları onun için yeni bir hedef oluşturuyordu. Geniş sırtıyla suları ya!? rak ilerledi.

John Tate'in çığlığı birdenbire yarıda kesildi. Ama ağzı hâlâ açıktı Sam onun pembe boğazını ve yutkunduğunu görebiliyordu. Bu ağızda hiç ses çıkmıyordu. Gemici sadece hafif bir hışırtıyla soluğunu veriyordu Sonra sarsıldı ve yüzeyin altına doğru çekildi. Sol bileğine hâlâ ipin ilme. ği sarılıydı. Aşağıya doğru çekilirken fiçı bir mantar parçası gibi suya dalıp çıktı.

Sam oraya buraya fırlarken, ulur gibi, "İpi bırak!" diye haykırdı. İp bileğine batıyordu. Fıçı birdenbire yüzeye fırladı. John Tate'in bileği hâlâ ipe sarılıydı. Koyu renk, kırmızımsı bir bulut çevreye yayılarak yüzeyin rengini bozdu.

Sonra John'un kafası suyun yüzeyinde belirdi. Tayfa karga gibi kulak tırmalayan bir ses çıkardı. Kanlı tükürüğü Sam'in gözlerine sıçradı. John'un ona hayat veren kanı giderken yüzü buz gibi bir beyaza dönüştü. Köpekbalığı yaklaştı ve yüzeyin altında dişlerini tayfanın vücudunun alt kısmına geçirdi. Onu dişliyor, sarsıyordu. Bu yüzden kırık fiçı yine suya battı. Tekrar yüzeye fırlarken Sam derin bir soluk alarak John'un bileğini çekiştirdi. Hem adama, hem de köpekbalığına, "Defol!" diye haykırdı. Çılgınlığın verdiği bir güçle ilmeği çekip kurtardı ve arkadaşının göğsüne tekmeyi vurdu. Onu iterken bir yandan da bağırıyordu. "Defol!"

John Tate karşı koymadı. Gözleri irileşmiş, dudakları kımıldıyor ama sesi hiç çıkmıyordu. Yüzeyin altında vücudu bel hizasından ikiye bölünmüştü. Kanları suyu koyu kırmızıya boyuyordu. Köpekbalığı onu tekrar yakaladı, sonra da yüzerek uzaklaşmaya başladı. John Tate'in etinden kopardığı parçaları yutuyordu.

Kırılan fiçı su almış, şimdi denize biraz batmıştı. Ama bu durumda yüzeyde içi boş yüzerkenki halinden daha dengeliydi. Sam üç defa çabaladı ve sonunda sürünerek fiçının üzerine çıkmayı başardı. Tahtaları, kollarını ve bacaklarını açarak ata biner gibi kavradı. Fıçının dengesi nazikti. Dengenin bozulmasından ve tekrar yuvarlanmaktan korktuğu için başını kaldırmaya bile cesaret edemiyordu. Bir süre sonra o iri sırt yüzgecinin önünden geçtiğini gördü. Köpekbalığı tekrar fiçının yanına gelmişti. Sam korkudan başını kaldırarak gitgide daralan daireleri izleyemiyordu. Bu nedenle gözlerini yumdu ve canavarın varlığını kafasından silmeye çalıştı.

Fıçı birdenbire altında sarsılınca Sam verdiği kararı unuttu. Gözleri açılarak irileşti ve boğazından bir çığlık koptu. Ama tahtayı dişlemiş olan köpekbalığı geriliyordu. Canavar iki defa daha döndü. İki seferinde de fiçıyı acayip burnuyla itti. Ama her çabası bir öncekinden daha isteksizce geldi de bunun nedeni açlığını John Tate'in ölüsüyle gidermiş olmasıydı. Şimdi tahtanın

tadı ve kokusu cazip gelmiyordu. Sam sonunda kocalığının dönerek uzaklaştığını gördü. Canavar akıntıdan yukarı doğru yüzerken yüksek yüzgeci sağa sola oynuyordu.

Fıçının üzerine yığılmış olan adam kımıldamadan yatıyor, okyanusun tuzlu suyu karnında ilerliyordu. Dalgalarla birlikte yükselip alçalıyordu. Gece . ¡rafını sardı. Artık istese de hareket edemeyecekti. Zaman zaman kendinden geçiyor ve sayıklıyordu.

Rüyasında sabah olduğunu, o karanlık geceden sağ çıktığını görüyordu. Yakınında insanlar konuşuyorlardı. Gözlerini açtığı zaman yakımda yüksek direkli bu yelkenlinin olduğunu görüyordu düşünde. Bunun bir hayal olduğunu biliyordu. Çünkü on iki aylık sürede bu dünyanın bir ucundaki uzak burundan yirmi dört gemi bile dolanmamıştı. Ama Sam bakarken teknenin yanından bir filika indirildi. Gemiciler kürek çekerek yaklaştılar. Sam kaba ellerin bacaklarını kavradıklarını hissettiği zaman ancak gördüklerinin rüya olmadığını kavradı.

***

Azim gemisi sadece birkaç yelkeni açarak kıyıya doğru ilerledi. Mürettebat yelkenleri indirip direklerine sarmak için emir bekliyordu.

Sir Francis'in bakışları yelkenlerden yakındaki karaya hızla kaydı, kandilcinin aleti sallayarak burundan atarken şarkı söylercesine tekrarladığı sözleri dinliyordu. Gemi iskandil aletinin üzerinden geçerken halat Peylemesine geriledi. İskandilci derinliği açıkladı. "Yirmi."

"Bir saat sonra gelgit en yüksek noktasına erişecek." Hal taştahtadan başını kaldırdı. "Üç gün sonra dolunay. Gemi seker gibi olacak."

Sir Francis hafif bir alayla, "Teşekkür ederim, kılavuz," dedi. Hal sadece görevini yapıyordu. Ama gemide almanak ve cetvelleri saatlerce sadece o incelememişti. Sonra Sir Francis yumuşadı. "Direğe çık, 0ğlum, Gözlerini dört aç."

Hal'ın hızla yelkenlere tırmanmasını seyretti. Sonra da dümenciye bakarak usulca, "Bir derece iskele, Bay Ned," dedi.

Bir derece iskele, kaptan. Ned toprak piposunun ucunu dişlerinin yardımıyla ağzının bir yanından diğerine kaydırdı. O da boğazın ağzında ki kayaların oluşturduğu beyaz köpükleri görmüştü.

Kara artık o kadar yakındı ki, girişi koruyan kayalık burunlarda yüksek ağaçların dallarını tek tek görebiliyorlardı. Sir Francis, "Aynı rota üzerinde devam," diye emretti. Azim yüksek kayaların arkasından usul usul geçti. Kaptan bu darboğazın satın aldığı ya da ele geçirdiği hiçbir haritada belirtilmediğini biliyordu. Yalnızca kıyı kayalık ve tehlikeli bir yer olarak gösterilmişti. Ümit Burnu'ndaki Masa Körfezi'nden bin mil kuzeye kadar demirleyecek pek az güvenli yer vardı. Ama Azim gemisi yeşil suların aktığı boğazda ilerlerken karşıda çok geniş, güzel bir göl belirdi. Gölün her tarafını sık ormanlarla kaplı yüksek tepeler çevreliyordu.

Hal direğin tepesinde sevinçle, "Fil Gölü," dedi. Bu gizli yerlerinden yola çıkalı beri iki aydan fazla bir zaman geçmişti. Ormanın aşağısındaki kumsaldan Sir Francis'in buraya verdiği adı haklı çıkarmak istiyorlarmış gibi boruya benzeyen bir ses yükseldi.

Hal kıyıdaki dev gibi gri dört yaratığı seçerek sevinçle güldü. Filler omuz omza duruyorlardı. Bir sıra halinde gemiye doğru dönmüşler, kulaklarını iyice açıp hortumlarını dümdüz yukarı kaldırmışlardı. Hortumların ucundaki burun delikleri onlara doğru gelen acayip şeyin kokusunu almaya çalışırken titreşiyordu. Erkek fil uzun sarı dişlerini kaldırarak başını salladı. O arada

yırtık mayistra sereni açılırken çıkan gürültüyü andıran bir ses duyuldu. Hayvan tekrar boru gibi bir sesle bağırdı.

Geminin burnunda duran Aboli elini havaya kaldırarak bu selama karşılık verdi. Sonra da sadece Hal'ın anladığı dilde, "Seni görüyorum, ihtiyar bilge," dedi. "Huzur içinde git. Çünkü ben senin totemindenim. Sana zarar vermeyi düşünmüyorum."

Zencinin sesini duyan filler suyun kıyısından geriledi̇ler. Sonra aynı anda döndüler ve hantalca koşarak ormana doğru gittiler. Aboli'nin sözlerini duyan Hal güldü ve güçleriyle ormanı sarsan dev hayvanların uzaklaşmalarını seyretti.

Sonra da dikkatini yine sığ yerlere ve kum tepeciklerine verdi. Kıç ötesindeki babasına seslenerek ona durumu bildiriyordu. Azim kıvrılarak uzanan boğaz sularında ilerleyerek geniş, yeşil bir gölcüğe erişti. „ yelkeni de indirilip direğine sarıldı. Demir şıpırdayarak suya daldı. usulca dönüp burnunu zincire sürdü.

Gemi kıyıdan ancak elli metre kadar uzaktaydı. Göldeki küçük bir dağ onu gözlerden gizliyordu. Bu nedenle oradan geçen bir geminin boğazın derinliklerine doğru bakarak Azim 'i görmesi imkânsızdı. Sir Francis daha demir atılırken emirler vermeye başlamıştı. "Marangoz! Filikaların parçalarını birleştir ve denize inmelerini sağla."

Daha öğle olmadan ilk filika güverteden suya indirildi. On tayfa kirli torbalarıyla tekneye doldular. Koca Daniel kürekçilerin yönetimini ele aldı. Filika gölü aştı, tayfalar boğazın iki yanındaki dik kayaların dibine indiler. Sir Francis teleskopla onların fillerin açtığı dik patikadan doruğa tırmanmalarını seyretti. Orada bir nöbetçi bulunacak ve yabancı herhangi bir yelkenli yaklaştığı takdirde kaptana haber verecekti.

Sir Francis, Hal'a, "Yarın ağır topları boğazın girişine götüreceğiz," dedi. "Boğazı kontrola almak için onları taştan yapılara yerleştireceğiz. Şimdi, buraya erişmemizi taze balık yiyerek kutlayacağız. Oltaları ve mikaları çıkarın. Aboli ve dört tayfayla diğer filikaya bin. Kumsalı kazarak birkaç yengeç çıkar. Bana, geminin kuzinesi için bol balık getir."

Filika kürek çekilerek boğaza doğru giderken Hal burunda durmuş denize bakıyordu. Su o kadar berraktı ki, dibi görünüyordu. Gölde balık kaynıyordu. Tekne ilerlerken balık sürüleri kaçışıyorlardı. Balıkların çoğu delikanlının kolu boyundaydı. Bazılarıysa bir metre kadar.

Boğazın en derin yerine demir attıkları zaman Hal yandan oltayı uzattı. Oltanın üzerindeki çengellere kumsaldan kazıp deliklerinden çıkardıkları yengeçlerin etlerini yem olarak takmışlardı. Olta daha denizin dibine erişmeden balıklar yemleri öyle hızla yuttular ki, Hal daha oltayı kontrol edemeden misina parmaklarını yaktı. Delikanlı gövdesini arkaya doğru vererek oltayı yukarı çekti. Gövdesi saf gümüş gibi ışıldayan balığı küpeşteden aşırarak içeri attı.

Balık çırpınarak kuyruğunu güverteye vururken, delikanlı kancayı hayvanın lastik gibi dudaklarından çekip çıkarmaya çalıştı. Aboli heyecanla bağırarak kendi oltasını çekti. O daha balığı yandan tekneye almadan diğer bütün tayfalar çırpınan ağır balıkları gülerek yukarı çekmeye çalıştılar.

Bir saat içersinde filikayı dizlerine kadar gelen ölü balıklar doldurmuştu. Gemiciler de bellerine kadar pislik ve pula bulanmışlardı. Tayfaların halattan nasır tutmuş, sert elleri bile misina yaktığı ve sivri yüzgeçler avuçlarına battığı için kanıyordu. Yaşayan gümüşün oluşturduğu ters akan çağlayanı yandan yukarı almak artık eğlence olmaktan çıkmış, bir göreve dönüşmüştü.

Güneş batmadan hemen önce Hal işini kesti. Kürek çekerek demirli kalyona doğru gittiler. Tekneye yüz metre kala delikanlı içinden gelen sese uyarak kıçta ayağa kalktı ve balık kanı bulaşmış pis kokulu giysilerini çıkardı. Filika oturağında anadan doğma çıplak durarak Aboli'ye seslendi. "Tekneyi gemiye yanaştır ve balıkları boşalt. Ben buradan yüzerek geleceğim." İki aydan daha uzun bir süreden beri hiç yıkanmamıştı. Yani göle son defa demir atıldığından bu yana. Berrak, serin suları cildinde hissetmeyi çok istiyordu. Kaslarını gererek suya daldı. Kalyonun küpeştesindeki tayfalar açık saçık sözlerle onu teşvik ettiler. Sir Francis bile duraklayarak oğluna hoşgörüyle baktı.

Ned Tyler, "Bırak yüzsün, kaptan," dedi. "O hâlâ kaygısız bir çocuk. Ama o kadar iriyarı ve uzun boylu ki, bazen onun çocuk olduğunu unutuyoruz." Ned uzun yıllardan beri Sir Francis'in yanındaydı. Onun için de böyle senli benli konuşması hoş görülebilirdi.

Guerre de course'da düşüncesiz bir çocuğa yer yok. Bu erkek işi. En genç omuzların üzerinde bile sağlam bir kafa olması gerekiyor. Yoksa o boş kafaya bir Hollanda ilmeği geçebilir. Ama kaptan oğlu çıplak esnek vücuduyla bir yunus gibi çeviklikle suda süzülürken onu azarlamadı.

***

Katinka, yukarıdan, güverteden gelen gürültüyü duyarak okuduğu kitaptan başını kaldırdı. François Rabelais'nin Gargantua ve Pantagruel adlı eserini okuyordu. Paris'te özel olarak basılan kitapta elle boyanmış ve gerçek gibi duran ayrıntılı erotik resimler vardı. Bu kitabı alelacele evlenmesinden önce Amsterdam'da tanıdığı bir genç yollamıştı. Adam Katinka'yı çok yakından, çok iyi tanıdığı için onun zevklerini iyi biliyordu. Genç kadın lombozdan dışarı bir göz atınca birdenbire ilgisi arttı, kitabı atarak daha iyi görebilmek için ayağa kalktı.

Zelda, "Lieveling, kocanız," diye onu uyardı.

Katinka, "Kocamın canı cehenneme," diyerek kıçtaki galeriye çıktı, batmakta olan güneşin eğik gelen ışınlarından korunmak için elini yüzüne götürdü.

Hemen dikkatini çeken genç İngiliz küçük bir teknenin kıçında duruyordu. Gölün durgun sularının hemen ötesindeydi. Katinka bakarken delikanlı kirli ve yırtık pırtık giysilerini çıkardı. Çırılçıplak kaldı. Ama utandığı yoktu. Sonra küpeştede zarif bir rahatlıkla durdu.

Katinka genç bir kızken babasıyla İtalya'ya gitmişti. Orada, babası ortakları olan İtalyan tüccarlarla konuşmaya gittiği zaman, Katinka da Zelda'ya para vererek dadısının onu Michelangelo'nun heykellerinden oluşan koleksiyonu görmeye götürmesini sağlamıştı. Kız o sıcak öğleden sonrasının aşağı yukarı bir saatini David heykelinin karşısında geçirmişti. Heykelin güzelliği içinde bir duygu kasırgasının kopmasına neden olmuştu. Katinka hayatında ilk defa çıplak bir erkek heykeli görüyordu. Bu onun bütün yaşamını değiştirmişti.

Katinka şimdi David'in bir heykeline daha bakıyordu. Ama bu seferki soğuk mermerden yapılmamıştı. Tabii delikanlıyı kamaradaki ilk karşılaşmalarından sonra sık sık görmüştü. Çocuk kalbi fazla sevgi dolu bir köpek yavrusu gibi peşini bırakmıyordu. Katinka kamarasından çıkar çıkmaz sanki bir mucize oluyor ve delikanlı belirliveriyordu. Genç kadına uzaktan özlemle bakıyordu. Hal'ın o apaçık tutkusu Katinka'yı birazcık eğlendiriyordu. Çünkü on dörtle seksen yaş arasındaki erkeklerden bu ilgiyi görmeye alışmıştı. Bu güzel çocuk bol ve kirli kılığıyla bir bakıştan daha fazlasını hak etmiyordu. O ilk şiddetli karşılaşmalarından sonra Hal'ın pis kokusu odadan çıkmamıştı. Bu o kadar keskindi ki, Katinka, Zelda'ya kokuyu gidermek için içeri parfüm sıkmasını emretmişti. Ama genç kadın acı deneyimleri sonucu bütün denizcilerin pis pis koktuklarını öğrenmişti. Çünkü gemilerde ancak içme suyu bulunuyordu. O da yeteri kadar değil.

Çocuk şimdi o pis kokulu giysilerini atınca olağanüstü güzel bir yaratığa dönüşmüştü. Hal'ın yüzü ve kolları güneşte bronzlaşmıştı, ama gövdesi ve bacakları bembeyazdı. Ufka yaklaşmış olan güneş vücudunun kıvrımlarını ve açılarını yaldızlıyordu. Siyah saçları sırtına düşüyor, güneşten yanmış yüzünde dişleri bembeyaz duruyordu. Kahkahası çok ahenkli sevinç doluydu. Katinka da bu yüzden gülümsedi.

Sonra çocuğun vücudunun alt tarafına bakınca ağzı açık kaldı. Menekşe gözlerini kısarak hesaplar yapmaya başladı. Hal'ın yüzünün tatlı hatları insanı aldatıyordu. Onun artık bir çocuk olmadığı belliydi. Dümdüz karnının altındaki çıkıntılar rüzgârın şekillendirdiği kum tepeciklerine benziyordu.

Hal göle daldığı zaman Katinka berrak suda onun her hareketini izleyebildi. Delikanlı gülerek yüzeye çıktı ve başını sallayarak yüzüne düşen ıslak saçlarını geriye attı. Uçuşan damlacıklar bir meleğin başının etrafını çevreleyen kutsal bir ışık halesi gibi parıldadı.

Hal kadının kıçın yukarısında durduğu yere doğru geldi. Suda olağandışı zarif ve uyumlu hareketlerle yüzüyordu. Katinka delikanlının arkasında branda bezinden yırtık giysileri olduğu zaman bunu fark etmemişti. Hal hemen hemen kadının durduğu yerin altından geçti ama başını kaldırıp ona bakmadı. Katinka'nın kendisini incelediğinin farkında değildi. Genç kadın Hal'ın belkemiğinin çıkıntılarını ve iki yandaki kabarık kasları görebiliyordu.

Katinka, Hal'ı izleyebilmek için eğildi, ama delikanlı kıçı dolaşarak gözden kayboldu. Canı sıkılan genç kadın dudaklarını sarkıttı. Kitabını almaya gitti. Ama resimler o eski çekiciliklerini kaybetmişti. Gerçek et ve ışıltılı cildin yanında sönük kalıyorlardı.

Katinka açık kitap kucağında öylece oturdu ve o genç vücudu hayal etti. Hal'ın bakir olduğunu sezmişti. Onun bakirliğe özgü o bal kadar tatlı kokusunu duyuyordu sanki. Genç kadını çekiyordu bu koku. Fazla olgunlaşmış bir meyvenin eşekarısını çekmesi gibi. Yaşamında ilk kez cinsel bakımından masum biriyle ilişki kuracaktı. Bu düşünce onun doğal güzelliğine yeni bir çeşni kattı.

Katinka'nın erotik hayallerini uzun süren zoraki yoksunluğu da şiddetlendiriyordu. Genç kadın arkasına yaslanarak kalçalarını sıktı ve oturduğu sandalyede öne arkaya sallanmaya başladı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Hal ondan sonraki üç geceyi burnun dibindeki kumsalda kamp yaparak

geçirdi. Babası ona topu kıyıya taşıma görevini vermişti. Topa taşlardan bir yuva da yapacaktı. Top göle uzanan darboğaza doğru çevrilecekti.

Tabii Sir Francis oğlunun seçtiği yeri onaylamak için filikayla oraya gitmişti. Ama Hal'ın seçimini kusurlu bulması imkânsızdı. Top ateşi iki burnun arasından geçmeye kalkan bir düşman gemisini tarayacaktı.

Dördüncü gün bu görev tamamlanıp Hal gemiye geri dönerken uzaktan kalyonun tamir işlerinin iyice ilerlemiş olduğunu gördü. Marangozla yardımcıları geminin kıç tarafına bir iskele kurmuşlardı; top ateşi sırasında parçalanmış olan tahtaların yerlerine yenilerini geçiriyorlardı. Tabii bu onarım konukları çok rahatsız ediyordu. Hollandalı kaptanın fırtınadan parçalanan gabyanın yerine diktiği biçimsiz direk indirilmişti. Bu yüzden kalyonun yelkenleriyle halatları bir direk eksik olduğu için biçimsiz ve hantal görünüyordu.

Ama Hal lombar ağzından gemiye tırmandığı zaman Ned Tyler ve adamlarının, geminin en ağır yükünü oluşturan egzotik keresteleri yüzerek kıyıya ulaştırmak için göle indirdiklerini gördü.

Yedek direk ambarın dibine yerleştirilmişti. Buradaki kapalı bölmede altın paralar ve külçeler duruyordu. Onları ele geçirmek için yükün boşaltılması gerekmişti. Aboli, Hal'ı karşıladı. "Baban seni istiyor." Delikanlı telaşla koştu.

Sir Francis hiç giriş yapmadan, "Kıyıdayken derslerini üç gün ihmal ettin," dedi.

Evet, baba. Hal dersleri isteyerek kaçırmadığını hatırlatmasının bir yararı olmayacağını biliyordu. Ama kendince, hiç olmazsa bunun için özür dilemeyeceğim, diye karar verdi ve gözlerini babasının bakışlarından kaçırmadı.

Bu akşam yemeğinden sonra sana Tarikat ilmihalini tekrarlatacağım. İkinci öksüz vardiyasından sonra sekizde kamarama gel.

St. Aziz George ve Kutsal Kupa Tarikatı'na girmek için kullanılan soru ve yanıtlar hiçbir zaman yazılmamıştı. Hemen hemen dört yüzyıl boyunca iki yüz gizli soru ve cevap bir insandan diğerine sözle aktarılmıştı. Öğretmenler adaylara Tanrı'ya İtaat'i öğretmişlerdi.

Ön güvertede Aboli'nin yanında oturan Hal yağda kızartılmış çörekle fırınlanmış taze balığı yutarcasına yedi. Artık odun da, taze içecek de vardı. Bu nedenle gemide yiyecek bollaşmıştı. Hal yemeğini yerken hiç konuşmadı. Kafasından soru ve yanıtları geçiriyordu. Çünkü babası kararını verirken sert

davranacaktı. Ona çok kısa gelen bir süre sonra geminin çanı çaldı. Çan sesinin son yankıları hafiflerken Hal babasının kamarasının kapısına vurdu.

Sir Francis masasının başındaydı. Hal yerdeki tahtaların üzerine diz çöktü. Kaptan omzuna konumunu gösteren pelerini almıştı. Göğsünde Tarikat'ın bütün derecelerinden geçmiş bir Nautonnier Şövalyesi'nin işareti olan şahane altın mühür ışıldıyordu. Üzerinde şaha kalkmış İngiliz aslanı vardı. Aslan elindeki ucu pençeli gibi olan haçı (croix patte) havaya kaldırmıştı. Haçın üstünde ana tanrıçanın yıldızları ve hilal biçimi ayı vardı. Aslanın gözleri yakuttan, yıldızlar da pırlantadandı. Sir Francis sağ elinin orta parmağına altından ince bir yüzük takmıştı. Yüzüğün üzerine kaptan olduğunu belirten bir pusula ve gönder şekilleri oyulmuştu. Onların yukarısındaysa taçlı bir aslan vardı. Küçük yüzük mühür gibi gösterişli değildi, dikkati çekmiyordu.

Sir Francis soru ve yanıt törenine Latince konuşarak başladı. Bu dil sayesinde Tarikat'a sadece iyi eğitim görmüş kimseler girebiliyordu.

Sir Francis ilk soruyu sordu. "Sen kimsin?"

Francis ve Edwina'nın oğlu Henry Courteney.

Burada ne işin var?

Buraya Aziz George ve Kutsal Kupa Tarikatı'nın bir adayı olarak kendimi tanıtmaya geldim.

Nereden geldin?

Okyanustan geldim. Çünkü bu başlangıcım. Sonum geldiği zaman da kefenim olacak. Hal bu yanıtla Tarikat'ın denize bağlı kökenlerini açıklıyordu. Ondan sonraki elli soru adayın Tarikat'ın tarihini bilip bilmediğini araştırıyordu.

Senden önce kim vardı?

İsa'nın ve Süleyman Tapınağı'nın Fakir Şövalyeleri. "Templar" diye bilinen bu şövalyeleri Aziz George ve Kutsal Kupa Tarikatı izlemişti. Templar Tarikatı o sırada ortadan kalkmıştı.

Sir Francis ondan sonra Hal'a Tarikat'ın tarihçesini özetlettirdi. 1307 yılında Fransa Kralı Philippe Le Bal, Bordeaux'daki kukla Papası V Clement'in de rızasıyla Templar şövalyelerine saldırmış ve onları ortan kaldırmıştı. Şövalyelerin altın külçeleri ve topraklardan oluşan muhteşem servetine el koymuştu. Şövalyelerin çoğuna işkence yapılmış ve direğe bağlanarak yakılmışlardı. Ancak dostlarının uyardığı Templar denizcileri

Fransız limanlarından gizlice kaçarak İngiltere'ye doğru yol almışlardı. Orada Kral II. Edward'dan kendilerini korumalarını istemişlerdi. Ondan sonra da yeni adlar altında İskoçya ve İngiltere'de merkezler kurmuşlardı. Ama Tarikat'ın temel prensiplerinden vazgeçmemişlerdi.

Sir Francis ondan sonra oğluna şövalyelerin birbirlerini tanımalarını ağlayan el sıkışma yöntemini ve gizli parolaları tekrarlattı.

Sir Francis oğlunun sağ elini avuçlarının arasına almak için ona doğru eğilirken, "In Arcadia habito," dedi. "Ben Arcadia'da yaşıyorum."

Hal saygıyla, "Flumen sacrum bene cognasco," diye yanıt verdi. "Ben kutsal nehri iyi bilirim." İşaret parmağını babasınınkine doladı.

Sir Francis ısrarla, "Bu sözlerin anlamını açıkla," dedi.

Bu Tanrı'yla aramızdaki ahit. Birbirimizle olan bir ahit de. Arcadia tapınak. Biz de nehiriz.

İki yüz sorunun sorulup yanıtlanması sona ermeden geminin çanı iki defa çaldı. Babası Hal'ın zorlukla yerinden kalkmasına izin verdi.

Delikanlı küçük kamarasına girdiğinde gazyağı lambasını bile yakamayacak kadar yorgundu. Hiç soyunmadan kendini ranzasına attı. Kafası iyice yorulduğu için sersemlemişti.

Sonra bölmenin ötesinden gelen hafif sesleri duydu. Sanki bir mucize oldu ve bütün yorgunluğu geçti. Doğrulup oturdu. Bütün duyularıyla dikkatini yandaki kamaraya vermişti. Lambayı yakamayacaktı. Çünkü Çakmak taşına çarpan çeliğin çıkardığı gürültü kaplamanın arkasından duyulabilirdi. Yuvarlanarak ranzadan kalktı. Karanlıkta çıplak ayaklarıyla sessizce bölmeye yaklaştı.

Dizüstü çökerek parmaklarını hafifçe tahtaların ek yerinde dolaştırdı. Sonunda oraya sıkıştırdığı tıkacı buldu. Sessizce tıkacı çıkararak gözünü deliğe uydurdu.

Sir Francis, Katinka van de Velde ve hizmetçisinin her gün Abop gözcülüğünde kıyıya çıkarak kumsalda bir saat dolaşmalarına izin veriyordu. Hal da o gün kadınlar gemide yoklarken, fırsatını bulup bir dalak aşağıya inmiş ve hançerinin ucuyla bölmedeki çatlağı büyütmüştü. Sonrada deliği kapatıp gizlemek için aynı tahtanın bir parçasının yontarak bir tıkaç yapmıştı.

Delikanlı şimdi suçluluk duygusunun altında eziliyordu. Ama kendini tutamıyordu. Yandaki küçük kamarayı rahatça görebiliyordu artık Tam

karşıdaki kaplamaya yüksek bir Venedik aynası takılmıştı. Hal aynadan kamaranın görmesi imkânsız olan taraflarını bile seyredebiliyordu. Bu küçük kamara daha büyük ve lüks olan kabine bir eklentiydi. Valinin karısı bu giyinme ve dinlenme yerine çekiliyor, banyo yapıyor, mahrem ve özel temizliğiyle ilgileniyordu. Kamaranın tam ortasındaki küvet Doğu tarzında seramik bir yarım banyoydu. Bele kadar geliyordu; iki yanı dağ manzaraları ve bambu ormanları resimleriyle süslenmişti.

Katinka kamaranın dibindeki alçak bir taburede oturuyor, hizmetçisi gümüş arkalı fırçalardan biriyle onun saçlarına biçim veriyordu. Katinka'nın saçları beline kadar iniyor, fırçanın her darbesiyle lambanın ışığın da pırıldıyordu. Genç kadın sırma işlemeli sert brokardan bir elbise giymişti. Ama Hal hayretle Katinka'nın saçlarının o değerli madeni iplikten daha parlak olduğunu düşünüyordu.

Genç kadına büyülenmiş gibi bakıyor, beyaz elleriyle yaptığı her hareketi, güzel başını zarifçe sallamasını aklına yerleştirmeye çalışıyordu. Katinka'nın sesi ve hafif kahkahası delikanlının bitkin düşen vücuduna ve kafasına merhem gibi geliyordu. Hizmetçi işini bitirip uzaklaştı. Katinka tabureden ayağa kalkınca Hal'ın bütün keyfi kaçtı. Çünkü genç kadının lambayı alarak kamaradan çıkacağını sanıyordu. Ama Katinka onun yerine Hal'a doğru geldi. Sonra delikanlının göremeyeceği yana doğru gitti ama Hal onu aynadan seyredebiliyordu. Şimdi aralarında sadece bölme vardı. Hal genç kadının hızlı soluklarını duymasından korkuyordu.

Katinka, Hal'ın karşısındaki bölmeye takılı oturaklı iskemlenin kapağını açarken delikanlı aynadan ona bakıyordu. Birdenbire, daha Hal ne olduğunu anlayamadan genç kadın eteklerini beline kadar kaldırdı...

Hal karanlıkta ranzasında yatıyordu. Ellerini göğsünde birbirine kenetlemiş, uyumaya çalışıyordu. Ama Katinka'nın güzelliğinin hayali onun kıvranmasına neden oluyordu. Vücudu yanıyor, huzursuzca sağa sola dönüyordu. Zor duyulacak bir sesle, "Güçlü olacağım," diye fısıldadı eklem yerleri çatırdayıncaya kadar yumruklarını sıktı. Kadının hayalini kafasından kovmaya çalıştı. Ama bu görüntü kafasında öfkeli bir arı süsü gibi vızıldayarak dolaşıyordu. Delikanlı Katinka'nın kahkahasını duyar gibi oldu. Artık dayanamayacaktı. Suçlu suçlu inleyerek boyun eğdi ve elini birden aşağıya doğru kaydırdı...

***

Ambardaki keresteler kaldırıldıktan sonra yedek ana direk güverteye çıkarılabilecekti. Bu iş için hemen hemen tayfaların yarısından yararlanıldı. Dev seren neredeyse kalyonun boyundaydı. Ambarın derinliklerindeki yerinden dikkatle yapılacak bir manevrayla çıkarılması gerekiyordu. Direk boğazdan sürüklendi, sonra karaya çekildi. Orada oranın oluşturduğu geniş tentenin altındaki açıklıkta marangozlar tezgâhını kurdular. Serenin fırtınada kırılan direğin yerine takılması için tekneye çıkarılmasına yardımcı olacak çalışmayı yaptılar. Sereni düzeltip biçimi verdiler.

Sir Francis ancak ambar iyice boşaltıldıktan sonra bütün tayfaları Hollandalı yetkililerin üzerine mahsus en ağır yükleri yerleştirdikleri haine bölmesinin açılışına tanık olmaları için toplayabildi. VOC en değerli malları bu yöntemle güvenlik altına alırdı. Kasa gibi bölmenin girişine yıkılmış olan tonlarca ağırlıkta kereste yığınları en azimli bir hırsızın bile hazineye erişmesini engellerdi.

Mürettebat yukarıda ambar ağzının etrafında toplanırken Sir Francis'le porsunlar aşağıya indiler. Her birinin ellerinde birer fener vardı. Kaptan Tricomalee'nin Hollandalı valisinin girişteki mühürlerini incelemek için ambarın dibinde diz çöktü.

Sir Francis tayfaların endişelerini gidermek için, "Mühürleri yerli yerinde," diye seslendi. Denizciler sevinçle avaz avaz bağırdılar.

Koca Daniel, "Menteşeleri kır," diye emretti. Porsun hevesle bu işe başladı.

Tahtalar parçalandı, pirinç vidalar yerlerinden sökülürken gıcırtıya benzeyen sesler çıktı. Kasa bölmesinin duvarları bakır levhalarla kaplanmıştı. Ama Koca Daniel'in demir çubuğu madeni yardı. Bölmedeki hazine ortaya çıkınca mürettebat sevinçle mırıldandılar.

Paralar kalın on beş çuvala doldurulup ağızları dikilmişti. Daniel onları sürükleyerek çıkardı ve yukarı çekilmeleri için ambar yük ağına yığdı.

Ondan sonra altın külçeleri yukarı çıkarıldı. Altınlar onar onar kaba keresteden, rendelenmemiş tahtalardan yapılmış sandıklara yerleştirilmiş, sandıkların üzerine kızgın demirle külçelerin sayısı ve ağırlığı dağlanmıştı.

Sir Francis ambardan yukarı çıktığı zaman iki çuval dışında diğerlerinin ve külçe dolu sandıkların hepsinin kamarasına taşınmasını emretti.

Adamlarına, "Bu iki çuvaldaki paraları şimdi bölüşeceğiz," dedi. "Paylarınızın geri kalanını sevgili İngiltere'mize döndüğünüz zaman

alacaksınız." Elindeki hançerle para dolu iki çuvalın dikişlerini kesti. On guldenlik gümüş paralar ışıldayarak yere akarken tayfalar kurt sürüsü gibi uludular.

Bunları saymaya gerek yok. O peynirkafalılar bu işi bizim için yapmışlar bile. Sir Francis çuvalların üzerine şablonları yazılmış sayıları işaret etti. "Şimdi adını söylediğim her tayfa öne çıkacak." Adamlar heyecanla kahkahalar ve açık saçık şakalar arasında sıraya dizildiler. Adı söylenen her tayfa ayaklarını sürüyerek öne çıktı. Şapkasını öne doğru uzatmıştı. Gümüş guldenlerden payına düşen miktar ona verildi.

Gemide ganimetten hiç pay almayan tek tayfa Hal'dı. Aslında bir deniz yarsubayı olarak pay almaya hakkı vardı. Mürettebatın hissesinin iki yüzde biri kadar para almaya. Babası bu parayı onun için saklayacaktı. Sir Francis, Hal'a makul bir tavırla, "Kesesinde gümüş ya da altın olan bir çocuktan daha aptalı bulunamaz," diye açıklamıştı. "İlerde bir gün paranı senin adına sakladığım için bana teşekkür edeceksin." Paylaşmadan sonra kaptan yalandan öfkelenmiş gibi mürettebata döndü. "Zengin olduğunuz için artık sizi çalıştırmayacağımı sanmayın!" diye kükredi. "Gemiyi kalafat için kıyıya çekip yan yatırmadan önce ağır yükün geri kalan bölümünün de karaya çıkarılması gerekli. Teknenin kirli dibini temizleyecek, yeni sereni dikecek ve topları yerleştireceğiz. Burada sizi bir iki ay uğraştıracak kadar iş var."

Sir Francis'in gemilerinin herhangi birinde hiç kimsenin uzun süre aylak aylak oturmasına izin verilmezdi. Kaptanın karşılaşabileceği en kötü düşman iç sıkıntısıydı. Sir Francis vardiyadaki grup boşaltmayı, sürdürürken, nöbeti olmayan tayfaları da çalıştırdı. Bunun bir savaş olduğunu hiçbiri unutmamalıydı. Her an bir düşmanla karşılaşmaya hazır olmalıydılar.

Ambar kapakları açılmış ve baharat dolu dev fıçılar çıkarılmaya başlanılmıştı. Bu nedenle güvertede silah talimi yapmak için yer yoktu. Koca Daniel de görevli olmayan adamları karaya çıkardı. Tayfalar omuz omza gelerek silah talimi yaptılar. Üzerlerinden terler akıncaya, soluk soluğa kalıncaya kadar kılıçlarını salladılar: Sola uzat ve geri çek. Sağa uzat ve geri çek.

Koca Daniel sonunda, "Bu kadarı yeter," dedi ama adamları henüz serbest bırakmayacaktı. "Şimdi kanınızı ısıtmak için bir iki güreş," diye bağırarak adamların aralarına daldı ve tayfaları ikişer ikişer ayırdı. Bir çifti enselerinden yakalayarak birbirlerine doğru itti. Sanki gemiciler küçük bir alanda dövüşen horozlarmış gibi.

Çok geçmeden kumsala yarı bellerinden yukarısı çıplak, bağırıp hayran çiftler dağıldı. Birbirlerini kaldırıp döndürüyor, beyaz kumlarda yuvarlanıyorlardı.

Katinka'yla hizmetçisi ormanın ön sıradaki ağaçlarının arasında duruş, ilgiyle seyrediyorlardı. Aboli onlardan bir iki adım gerideydi. Zenci dev sarı ağaçlardan birinin gövdesine yaslanmıştı.

Hal kendisinden yirmi yaş büyük bir denizciyle eşleştirilmişti. Boyları aynıydı ama öbür tayfa delikanlıdan on kilo daha ağırdı. İkisi de birbirinin ense ve omuzlarını kavramaya çalışırken dönüp duruyorlardı. Birbirlerinin dengesini bozmaya ya da çelme takmaya çalışıyorlardı. Katinka, Hal'ı seyrederken, "Kalçanı kullan," diye fısıldadı. "Onu kalçanın üzerinden at." Sahne onu öylesine etkilemişti ki, farkına varmadan yumruklarını sıkmıştı. Hal'ı heyecanla teşvik ederken kendi kalçalarını yumrukluyordu. Yanakları iyice kızarmıştı. Allık kavanozu ya da sıcaklığın neden olabileceğinden daha fazla hem de.

Katinka insanların ya da hayvanların birbirleriyle boğuşmalarını seyretmeye bayılıyordu. Her fırsatta kocasını zorlayarak adamla boğa kızdırma oyunlarına ve horoz dövüşlerine gidiyordu. Ya da teriyer cinsi köpeklerin fare yakalama yarışmalarına.

Kırmızı şarap aktığı zaman sevgilim de mutlu oluyor. Van de Verde karısının kanlı sporlara olan bu olağanüstü merakıyla övünüyor Katinka hiçbir zaman eskrim yarışmalarını kaçırmıyor, hatta İngiliz usulü çıplak yumrukla yapılan dövüşlerden de zevk alıyordu. Ancak en sevdiği eğlencelerden biri güreşti. Bütün hareketleri ve yöntemleri de biliyordu

Şimdi de delikanlının zarif hareketleri onu büyülemiş, tekniği etkilemişti. Hal'ın iyi yetiştirilmiş olduğunu anlıyordu. Rakibi daha ağırdı ama Hal daha çevik ve güçlüydü. Rakibinin ağırlığını ona karşı kullanıyordu Hal dengesini bozarken, ondan daha yaşlı olan adam homurdanıp çırpınıyordu. Delikanlı sonra rakibi saldırdığı zaman ona karşı koymadı. Ama arkaüstü yuvarlanırken gemiciyi de bırakmadı. Yere düşerken darbeyi hafifletmek için belkemiğini geriye doğru büktü. Rakibini, başının üzerinden atmak için tabanlarını onun karnına dayadı. Ondan büyük olan gemici sersem sersem yatarken, Hal sırtına oturmak ve başını eğmek için hızla döndü. Adamın saç örgüsünü yakalayarak yüzünü beyaz ince kumlara soktu. Tayfa sonunda teslim olduğunu belirtmek için iki elini yere vurdu.

Hal adamı bırakıp bir kedi çevikliğiyle ayağa fırladı. Tayfa soluyarak,

kumları tükürerek dizlerinin üzerinde doğruldu. Sonra beklenmedik bir anda, Hal tam dönerken ona saldırdı. Delikanlı göz ucuyla kafasına doğru gelen yumruğu fark etti ve darbeden kurtulmak için başını döndürdü. Ama yeteri kadar hızlı davranmamıştı. Yumruk yüzünü sıyırdı ve burun deliklerinin birinden kan fışkırdı. Hal adamın yumruğu havada çizdiği kavisi tamamlarken onu bileğinden yakaladı. Kolunu büktü ve elini arkaya çekerek kürek kemiklerinin arasına kadar çıkardı. Gemici ayak parmaklarının ucunda yükselirken domuzunkini andıran bir ses çıkardı.

Ah, Meryem'in sütü! Bay John, sen kumun tadından hoşlanıyorsun sanırım. Hal çıplak ayağını tayfanın sırtına dayadı ve adamı yine yüzüstü kumlara devirdi.

Fazla kurnaz ve küstah olmaya başladın, Bay Hal! Koca Daniel hızla delikanlıya yaklaştı. Kaşları çatılmıştı. Öğrencisinin başarısı yüzünden duyduğu sevinci gizlemeye, sert sert konuşmaya çalışıyordu. "Bir dahaki sefere daha zorlu bir maç yapmanı sağlayacağım. Kaptan, Merügili o küfrünü duymasın! O zaman temiz kıyı kumundan başka şeyler de tadarsın."

Daniel'in kolaylıkla gizleyemediği övgüsü ve diğer güreşçilerin gürültülü teşvikleri Hal'ın pek hoşuna gitmişti. Delikanlı kasıla kasıla denize yaklaştı ve üst dudağındaki kanları yıkamak için iki avucuna birden su doldurdu.

Yusuf ve Meryem! Bu çocuk kazanmaktan çok hoşlanıyor. Daniel, filikanın arkasından gülüyordu. "Kaptan Franky ne yaparsa yapsın bu çocuğu sindiremeyecek. Yaşlı köpeğin kendi kanından bir yavrusu var."

***

Katinka düşünceli bir tavırla hizmetçisine, "Sence o kaç yaşında?" diye sordu.

Zelda fazla ciddi bir tavırla, "Bilmiyorum..." dedi. Katinka başını sallayarak gülümsedi. Hal'ın filikanın kıçında çırılçıpk durduğunu hatırlamıştı. "Şu zenci bekçi köpeğimize sor."

Aboli de kendi dilinde, "Kadının ondan istediğini sağlayacak yaşta," dedi. Sanki ne sorulduğunu anlamamış gibi şaşkın şaşkın kaşlarını çatdı. Son birkaç gün Katinka'yı korurken bu güneş rengi saçlı kadını incelemişti. O masum bakışlı menekşe gözlerin derinliklerindeki yırtıcı yanıklara özgü ışıltıyı fark etmişti. Katinka erkekleri, tombul bir tavuğa bakan bir firavun faresi gibi süzüyordu. Başını sözüm ona çok masummuş gibi dik tutuyordu. Ama kat kat parlak ipek ve incecik dantellerin altında yalarını ahlaksızca kıvırması bu tavırlarını yalancı çıkarıyordu. "Bir fayine fahişedir. Saç rengi ne olursa olsun. İster kovan biçimi bir kulübe, ister vilayet konağında yaşasın." Aboli kalın sesiyle konuşurken kabine özgü dilin kısa ve vurgulu heceleri sanki tempo tutuyordu.

Katinka eteklerini havalandırarak döndü. "Ahmak hayvan! O hiçbir şey anlamıyor."

***

İki büyük kayık akıntıya karşı yarın ağzına doğru ağır ağır ilerlerken bir sürü su kuşu ürkerek sığ yerden havalandı. Gemicilerin kuzeyde gördüklerine benzeyen yirmi cins değişik kaz ve ördek gibi vaklayarak, gıdaklar ya da boru çalarmış gibi sesler çıkararak havalandılar. Burada başka türler de vardı. İngiltere'dekilere benzemeyen, daha iri ya da tüyleri daha parlak çulluk, beyaz balıkçıl ve akbalıkçıllar, gagaları acayip biçimli upuzun bacaklı kuşlar. Kalabalık kuş sürüleri yüzünden gökyüzü karardı sanki. Adamlar bir an kürek çekmeyi bırakıp bu sürüleri hayretle seyrettiler.

Sir Francis de başını kaldırmış, bu yabani gösteriyi seyrediyordu. "Burası harikalarla dolu bir ülke," diye mırıldandı. "Biz bu kıtanın sadece çok küçük bir bölümünü inceleyebildik. Bu eşiğin gerisinde, içerlerde hiçbir insanın görmediği başka ne harikalar var kimbilir?"

Derenin ağzına durup eğilerek bir maşrapaya su doldurdu ve tadına baktı. Sonra da memnun memnun başını salladı. "Temiz ve tatlı." Ned Tyler'a seslendi. "Siz firarı burada doldurmaya başlayın. Hal'la ben yukarılara çıkacağız."

Ned kayığı kenara doğru götürürken yarda havlamaya benzeyen kalın, çılgınca bir ses yankılandı. Hepsi başlarını kaldırdılar. Ned, "Bu yaralar da nedir?" diye sordu. "İnsan mı? Yoksa acayip, kıllı cüceler mi?" sesinde hayret ve korku vardı. Başını kaldırmış, yukarıdaki uçurumun kenarına dizilmiş olan, insana benzeyen yaratıklara bakıyordu. Sir Francis küreğine dayanarak seslendi. "Onlar maymun. Berberi kıyısındakiler gibi."

Aboli güldü. Sonra da başını arkaya atarak sürünün lideri erkek Maymunun onlara meydan okurken çıkardığı sesi taklit etti.

Dev maymun bu meydan okumaya karşılık verdi. Uçurumun kenarda dört ayağının üzerinde durarak korkunç beyaz dişlerini göstermek için ağzını açtı. Bu gösteri yüzünden cesaretlenen birkaç genç hayvan aşağıdakilerin üzerine taş ve toprak atmaya başladılar. Gemiciler koruncak için eğilip sinmek zorunda kaldılar.

Sir Francis emir verdi. "Onları kaçırmak için ateş edin!"

Biraz uzaktalar. Koca Daniel tüfeğin dipçiğini omzuna dayayıp ağır yanan fitilin başına üfledi. Patlama sesi yarda gök gürültüsü gibi yankılandı. Ateş yüzünden paniğe kapılan maymun sürüsünün davranışları karşısında gemiciler kahkahalarla gülmeye başladılar. Kurşun uçurumun kenarından bir kaya parçasını kopardı. Sürüdeki genç maymunlar paniğe kapılarak ters taklalar

attılar. Dişiler yavrularını karınlarının altına tutundurup dik kayanın yüzeyine tırmandılar. Hatta cesur erkek maymun da meydan okumaktan vazgeçip hızla kaçan sürüye katıldı. Birkaç saniye içersinde uçurumun yukarısı boşaldı. Dehşetle kaçan maymunların gürültüsü de hafifledi.

Aboli yandan, beline kadar gelen suya atladı. Kayığı kıyıya çekti. Daniel'le Ned de fiçıları doldurmak için tıpaları çıkardılar. Diğer kayıkta Sir Francis'le Hal küreklere asılarak suyun yukarısına doğru çıktılar. Çay yarım mil sonra iyice daraldı. İki yandaki kayalar da dikleşti. Sir Francis nerede olduklarını anlamak için durdu. Sonra kayığı kayadan uzanan kurumuş bir ağaca bağladı. Hal'ı teknede bırakıp dik kayanın dibindeki rafa benzeyen dar yerde yukarıya tırmanmaya başladı. İzleyecek belirgin bit patika yoktu. Ama kaptan tutunabileceği bir yerden diğerine güvenle geçiyordu. Hal onu gururla seyrediyordu. Delikanlıya göre babası yaşlı bir adamdı. Herhalde oldukça ileri yaş sayılan kırkını çoktan geçmişti. Ama yine de güçlü ve çevik hareketlerle tırmanıyordu. Sonra Sir Francis nehrin on beş metre yukarısında, aşağıdan görülmeyen yine raf gibi bir çıkıntıya ulaştı ve üzerinde ayaklarını sürüyerek birkaç adım attı. Sonra kayanın yüzeyindeki dar bir yarığı incelemek için diz çöktü. Mağaramsı yerin ağzı taşlarla düzgünce kapatılmıştı. Kaptan taşların uzun aylar önce bıraktığı biçimde durduklarını görünce rahatlayarak gülümsedi. Onları dikkatle yarıktan çekip yanına dizdi. Açıklık içeriye sürünebileceği kadar genişleyinceye kadar bu işi sürdürdü.

Açıklığın gerisindeki mağara karanlıktı. Ama Sir Francis ayağa kalkarak başının yukarısındaki taş rafa doğru uzandı. El yordamıyla oraya bıraktığı çakmak taşı ve çelik çubuğu buldu. Yanında getirdiği mumu yakarak mağarada etrafına bakındı.

Oraya son gelişinden beri hiçbir şeye el sürülmemişti. Dipteki kayadan duvarın önünde beş sandık duruyordu. Heerlycke Nacht'tan elde edilen ganimetti bu. Çoğunda Batavia'daki Hollanda garnizonuna ödenecek guldenler ve gümüş eşyalar vardı. Girişin yanına gerekli şeyler konmuştu. Sir Francis hemen çalışmaya başladı. Ağır tahta direği mağaranın girişindi rafa yerleştirmesi ve palangayı aşağıdaki bağlı tekneye sarkıtması hemen hemen yarım saatini aldı.

Aşağıya, Hal'a, "İlk sandığı bağla," diye seslendi.

Delikanlı bu emri yerine getirdi. Babası sandığı yukarı çekti. İpe her alışında makara dili gıcırdıyordu. Sonra sandık gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra ip aşağıya, Hal'ın uzanabileceği bir yere kadar sarktı. Delikanlı

ikinci sandığı bağladı.

Baba oğul bir saatten daha uzun bir süre uğraşıp bütün külçeleri ve para torbalarını yukarı çıkardılar. Hepsi de mağaranın dibine yerleştirildi. Daha sonra barut dolu fiçılar ve silah yığınlarıyla uğraştılar. Yukarıya en son hepsinden küçük olan malzeme çekildi: bir pusula, dümen kolu, laMvastigheid'den alınan haritalar, çakmak taşı ve çelik çubuk, branda bezine sarılı cerrah aletleri ve bu keşfedilmemiş, vahşi kıyıda çaresiz kalan bir grup için ağır ağır ölme ya da yaşamak anlamına gelen diğer araç ve gereçler.

Sonunda Sir Francis aşağıya, "Haydi gel, Hal!" diye seslendi. Delikanlı da o genç maymunların hızı ve rahatlığıyla yukarıya tırmandı.

Hal yukarı eriştiği sırada, babası rahatça o dar raf gibi yere oturmuş, ayaklarını aşağıya sallandırmıştı. Ellerinde toprak saplı piposuyla tütün kesesi vardı.

"Bana yardım et, evlat," diyerek piposuyla kayanın yüzündeki dikey yarığı işaret etti. "Onu tekrar ört; Hal yine bir yarım saat uğraşarak mağara ağzını gizlemek ve yabanların içeri girmelerini engellemek için taşları öne yerleştirdi. Başkalarının bu ıssız yarda hazineyi bulmaları imkânsızdı. Ama Hal da, babası da Maymunların geri döneceklerini biliyorlardı. Bu hayvanlar insanlar kadar Muzip ve meraklıydılar.

Hal uçurumdan aşağıya inmeye hazırlanırken, Sir Francis elini oğlunun omzuna koyarak onu durdurdu. "Acelemiz yok. Bizimkiler daha su fiçılarının hepsini doldurmamışlardır."

Baba oğul raf gibi yerde sessizce oturdular. Sir Francis o arada uzun saplı piposunu yakmayı başardı. Sonra da mavi dumanlar arasında, "Ben burada ne yaptım?" diye sordu.

Hazinenin bizim payımıza düşen bölümünü sakladınız.

Sir Francis düzeltti. "Sadece bizim payımızı değil, tahtın ve gemide her adamın paylarını da. Ama bunu neden yaptım?"

Hal babasının daha önce tekrar tekrar söyleyerek kafasına soktuğu bilgiyi yineledi. "Altın ve gümüş dürüst bir adamı bile baştan çıkarabilir."

Sir Francis, "Ben kendi mürettebatıma bile güvenmemeli miyim?" dedi.

Hal dersi tekrarladı. "Kimseye güvenmezseniz o zaman kimse sizi aldatamaz."

Buna inanıyor musun? Sir Francis oğlunun yanıt verirken yüzünde belirecek

ifadeyi görebilmek için ona döndü. Hal durakladı. "Aboli'ye güveniyor musun?" diye sordu babası.

Delikanlı sanki bir günahmış gibi istemeye istemeye itiraf etti. "Evet, ona güveniyorum."

Aboli iyi bir insan. Ondan daha iyisi olamaz. Ama gördüğün gibi onu bile buraya getirmiyorum. Kaptan bir an durdu, sonra da ekledi. "Bana güveniyor musun, oğlum?"

Tabii.

Neden? Ben de sadece bir insanım. Sana hiçbir insana inanmamanı söyledim.

Çünkü siz benim babamsınız. Ben sizi seviyorum.

Sir Francis'in gözleri bulanıklaştı. Hal'ın yanağını okşayacakmış gibi elini uzattı. Sonra içini çekerek elini indirdi ve aşağıdaki çaya baktı. Hal babasının verdiği yanıt yüzünden onu azarlayacağını sanıyordu. Ama böyle bir şey olmadı. "Ben buraya başka ne sakladım? Barut, silahlar, haritalar ve buna benzer şeyler. Onları niçin buraya koydum?"

Hal güvenle, "Belirsiz bir geleceğe karşı," diye yanıt verdi. Bu sözleri daha önce de sık sık duymuştu. "Onları neden buraya sakladım? Zeki bir tilkinin yuvasının birkaç çıkış yolu vardır."

Sir Francis başını salladı. "Bizim gibi guerre de course'da yelken açan herkes daima tehlikededir. İlerde bir gün o birkaç sandığın değeri canımız kadar olabilir."

Kaptan sessizleşerek piposundaki son tütünleri de tüttürdü. Sonra usulca, "Tanrı merhametliyse, Hollandalılarla giriştiğimiz bu savaş yakın bir gelecekte sona erecek," dedi. "O zaman buraya dönecek ve ganimetimi alacağız. Yuvamıza, Plymouth'a doğru yelken açacağız. Uzun bir süreden beri High Weald'in yanındaki Gainesbury Malikânesi'ni almayı hayal ediyorum..." Fazla hayal kurarak kadere meydan okumaktan korkuyormuş gibi sözlerini yarıda kesti. "Başıma bir kötülük geldiği takdirde kazandığımız şeyleri nereye koyduğumu bilmen ve hatırlaman çok önemli. Bu benim sana bırakacağım miras."

Hal endişeyle, "Başınıza hiçbir şey gelmeyecek!" diye bağırdı. Bu bir inancın ifadesinden çok bir yakarışa benziyordu. Hal merkezinde bu etkileyici insanın olmadığı bir yaşamı hayal bile edemiyordu.

Sir Francis, "Hiçbir insan ölümsüz değildir," dedi. "Hepimizin Tanrı'ya bir ölüm borcu vardır." Bu kez sağ elini kısa bir an Hal'ın omzuna koydu. "Haydi, gel, evlat. Karanlık basmadan bizim kayıktaki su fıçılarını doldurmamız gerekiyor."

***

Uzun kürekli kayık karanlıklaşmaya başlayan gölün kenarından kayarken Aboli, Sir Francis'in yerine filika oturağına geçti. Kaptansa akşam soğuğuna karşı koyu renkli, yünlü bir pelerine sarılarak kıça oturdu. Yüzünde çok soğuk ve ciddi bir ifade vardı. Uzun kürekleri çeken Hal'ın yüzü kıça doğruydu; belli etmeden babasını inceleyebiliyordu. Mağaranın önündeki konuşma yüzünden ilerde şanslarının döneceğini sezerek endişeleniyordu.

Delikanlı göle demir attıktan sonra babasının kendi yıldız falına baktığını tahmin ediyordu. Çünkü Sir Francis'in kamarasındaki masada gizli anlamları olan işaretlerle dolu bir Zodyak haritasının durduğunu görmüştü. Babasının içine kapanarak düşüncelere dalmasının nedeni bu olabilirdi. Aboli'nin dediği gibi yıldızlar Sir Francis'in çocuklarıydı ve kaptan onların sırlarını biliyordu.

Sir Francis birdenbire başını kaldırarak serin akşam havasını kokladı. Sonra ormanın kenarına doğru bakarken yüzündeki ifade değişti. Kara düşüncelere ne kadar dalarsa dalsın etrafında olan bitenleri yine de farkediyordu.

Sir Francis adamların yüzüne bakmak için durdu. Tayfaların gözlerinde Kedi'nin uyandırdığı o dehşet vardı. Ayrıca boyunlarından ve bileklerinden kıskaca sokulmadıkları için rahatlamışlardı. Sir Francis Tarikat'tan şövalyelerin çoğunun tersine bu cezadan hoşlanmazdı. Ama böyle bir şey gerektiği zaman da tereddüt etmezdi. O, azılı, sert adamlarla dolu bir gemiye komuta ediyordu. Onların hepsini vahşilikleri yüzünden seçmişti. Bu tayfalar şefkatli herhangi bir hareketi zayıflık olarak alacaklardı.

Sir Francis tayfalara, "Ben merhametli bir insanım," dedi. Arka sıralarda bir tayfa alayla güldü. Kaptan durdu ve sert ifadeli gözleri suçluyu buldu. Suçlu başını eğerek ayaklarını yere sürünce sakin sakin konuşmasını sürdürdü. "Ama bu haytalar merhametimin tükenmesine neden oluyorlar."

Koca Daniel'e döndü. Porsun ilk sehpanın yanında duruyordu. Beline kadar çıplaktı, omuzları ve kollarındaki güçlü kasları iyice kabarmıştı. Kırlaşmaya başlamış olan uzun saçlarını bir bezle ensesinde bağlamıştı. Yaralı elindeki Kedi'nin kamçıları Madusa'nın başındaki yılanlar gibi güvertenin tahtalarına sarkıyordu.

Sir Francis, "On beş darbe olsun, Bay Daniel," diye emretti. "Ama vuruşlar arasında Kedi'yi iyi tara."

Daniel her vuruştan sonra kamçıları parmaklarıyla ayırmazsa şeritler kan yüzünden birbirlerine yapışacak ve kamçılar bir tek kalın kırbaca dönüşerek

suçlunun etini bir kılıç gibi yaracaktı. Hatta kamçıları ayrılmamış bir Kedi'yle indirilecek on beş darbe bir adamın sırtındaki etleri parçalayarak belkemiğinin ortaya çıkmasına neden olabilirdi.

Daniel başını salladı. "On beş vuruş, kaptan." Ucu düğümlü kamçıların birbirlerinden ayrılmaları için Kedi'yi sallayarak ilk kurbanına yaklaştı. Tayfa omzunun üzerinden ona bakmak için başını döndürdü. Yüzü korkusundan bembeyaz kesilmişti.

Daniel elini iyice havaya kaldırdı. Kamçılar omzunun üzerinden arkaya sarktı. Sonra onun gibi iriyarı birinden beklenmeyecek zarif bir hareketle Kedi'yi öne doğru salladı. Kırbaç yüksek bir ağacın dallarının arasında dolaşan rüzgârınkini andıran ıslık gibi bir ses çıkardı. Sonra tayfanın çıplak derisinde şiddetle şakladı.

Mürettebat bir ağızdan şarkı söyler gibi, "Bir," dedi. O sırada kurban can acısı yüzünden tiz bir çığlık attı. Tayfanın sırtında acayip bir iz belirdi. Her kızıl çizgide daha parlak kırmızı yıldızcıklar vardı. Bu noktalarda deri delinmişti. Sanki tayfanın sırtını denizanasının zehirli dokunaçları sokmuştu.

Daniel kırbacı parmaklarıyla taradı. Sol elinin parmaklarına parlak kırmızı taze kan bulaştı.

Seyirciler, "İki," diye saydılar. Tayfa yine bir çığlık attı ve bağlarına rağmen kıvrılıp büküldü. Can acısıyla ayakuçlarını dans edermiş gibi güvertenin tahtalarına vurdu.

Sir Francis kıçtaki kamaralara giden güvertenin başında hafif bir gürültü olduğunu fark ederek, "Cezayı durdur!" diye seslendi. Kaptan merdivene doğru hızla giderken, Daniel itaatle kırbacı indirerek bekledi.

Vali van de Velde'nin tüylü şapkası açıklıkta belirdi. Bunu adamın yassı, kırmızı suratı izledi. Hollandalı hırıltılı hırıltılı soluyarak güneşte durdu. Sarkık yanaklarını ipek bir mendille silerek etrafına bakındı. Sehpalardan sarkan bir dizi adamı görünce de gözleri parladı. Memnun memnun, "Ja! Goed!" dedi. "Geç kalmadığımız görülüyor."

Onun arkasından Katinka hevesle çevik adımlar atarak yukarı çıktı. Eteklerini, küçük incilerle işlenmiş saten ayakkabıları gözükecek kadar yukarı kaldırmıştı.

Sir Francis valiye kısaca selam verdi. "Günaydın, Mijheer. Burada cezaları uyguluyoruz. Bu sahne eşiniz gibi nazik yetiştirilmiş bir hanımın görebileceği bir şey değil."

Katinka hafifçe gülerek söze karıştı. "Ama kaptan, ben çocuk değilim. Tanrı da biliyor ya, bu gemide eğlence pek kıt. Düşünün, ben can sıkıntısından ölürsem siz de fidye alamazsınız." Sir Francis'in koluna yelpazesiyle vurdu. Kaptan kadının onu aşağı gördüğünü belirten bu hareketi yüzünden geriledi ve yine valiye döndü.

Mijnheer, bence karınızı kamarasına götürmelisiniz.

Katinka sanki Sir Francis hiç konuşmamış gibi iki adamın arasına girdi. Peşinden gelen Zelda'ya işaret etti. "Taburemi şu gölge yere koy." Tabureye yerleşip eteklerini yaydı ve Sir Francis'e bakarak sevimli bir tavırla dudaklarını büzdü. "Çok sessizce oturacağım. Benim burada olduğumu bile bilmeyeceksiniz."

Kaptan valiye bir göz attı. Ama van de Velde yapacağı bir şey olmadığını belirtmek için tombul ellerini sahneye yakışacak bir biçimde iki yanına açtı. "Nasıl olduğunu bilirsiniz, Mijnheer. Güzel bir kadın bir şeyi çok istedi mi..." Katinka'nın arkasına geçerek gurur ve hoşgörüyle ellerini onun omuzlarına koydu.

Sir Francis haşince, "Böyle sahneler karınızın duygularını incitebilir» diye uyardı. "O zaman beni bundan sorumlu tutamazsınız." Valiyle Hollanda dilinde konuştukları için mürettebatın söylenenleri anlamadığım biliyor, buna seviniyordu. Yoksa tayfalar onun tutsakların baskısı karşısında boyun eğdiğini düşüneceklerdi.

Van de Velde, "Bence fazla endişelenmeniz yersiz," dedi. "Karımın midesi sağlamdır." Kandy ve Trincomalee'de görevde bulunduğu sırada karısı kalenin talim yerinde devamlı sürdürülen idamları hiç kaçırmamıştı. Cezalar suçun cinsine göre değişiyordu: direğe bağlayarak yakmak, dağlamak, vidalı halkayla boğmak ve kafa uçurmak. Katinka'nın kemikleri Dang humması yüzünden kırılmışçasına sancıdığı ve doktorun tavsiyesine uyarak yataktan kalkmaması gerektiği günlerde bile arabası darağacını gören her zamanki yerinde olurdu.

O halde bu sizin sorumluluğunuz, Mijnheer. Sir Francis başıyla kısa bir selam vererek Daniel'e döndü.

Cezayı uygulamaya devam edin, Bay Daniel, diye emretti. Porsun kırbacı omzunun üstünden geriye doğru attı. İri kol kaslarını süsleyen renkli dövmeler canlıymış gibi oynadılar.

Kırbaç islik çalar ve şakırdarken mürettebat, "Üç," diye haykırdı.

Katinka kaskatı kesilerek taburesinde öne doğru eğildi.

Dört! Genç kadın Kedi'nin şakırtısı ve bunu izleyen acı dolu tiz çığlık yüzünden irkildi. Yüzü yavaş yavaş mum gibi bembeyaz kesilmeye başladı.

Beş! Kanlar kızıl yılanlar gibi tayfanın sırtından süzüldü ve branda bezinden eteğinin beline sızdı. Katinka menekşe gözlerindeki ışıltının fark edilmemesi için uzun, altın gibi kirpikli gözkapaklarını yarı kapattı.

Altı! Kadın küçücük bir damlanın ona sıçradığını hissetti. Sıcak tropik yağmurun bir damlası gibiydi. Gözlerini, sehpada kıvranıp bükülerek inleyen adamdan zorla ayırarak başını eğdi ve zarif ellerine baktı.

Islak kırbaçtan fırlayan bir damla kan işaret parmağına gelmişti, Katinka'nın beyaz teninin üzerinde değerli bir yüzükteki yakut gibi parıldıyordu. Katinka diğer elini onun üzerine kapatarak gözlerden gizledi. Etraftaki yüzlere baktı. Ama herkes karşılarındaki o korkunç, kanlı sahneye dalmıştı. Kimse kanın Katinka'nın eline sıçradığını görmemişti. Şu an ona bakan da yoktu.

Katinka farkına varmadan üzüntüyle davranıyormuş gibi elini dolan, yumuşak dudaklarına doğru kaldırdı. Dilinin pembe ucuyla parmağındaki küçük damlacığa dokundu. O madensi, tuzlu tat hoşuna gitti... ,genç bir erkeğin sperm sıvısını andırıyordu. Katinka uyarıldığını hissederek kalçalarını kasıp bacaklarının iç taraflarını birbirine sürttü.

***

Rehinelerin, gemi kumsalda kalafata çekildiği, teknedeki yosunlar temizlendiği ve ahşap kurdu olup olmadığı kontrol edildiği sırada kıyıda kalması için yer gerekiyordu.

Sir Francis rehinelerin kalacakları yerin yapılması işini oğluna verdi. Hal valinin karısının kalacağı kulübeye özellikle itina etti. Bu küçük evin geniş ve rahat olmasını sağladı. Kadının vahşi hayvanlardan ve meraklı gözlerden korunabileceği bir yer seçti. Sonra bütün tutsaklar için oluşturulan yerin etrafını dikenli dallarla çevirtti.

İlk gün çalışma karanlık yüzünden sona erdiği zaman delikanlı gölün ayısına inerek kendini sıcak, tuzlu sulara bıraktı. Sonra vücudunu, derisi karıncalanıncaya kadar avuç avuç ıslak kumla ovdu. Ama yine de kendini o sabah seyretmek zorunda kaldığı kırbaç cezası yüzünden kirlenmiş gibi hissediyordu. Ancak geminin kuzinesinden etrafa yayılan sıcak çörek kokusunu duyduğu zaman ruh hali değişti. Pantolonunu giyerek kıyıda koştu ve sahilden uzaklaşmak üzere olan filikaya atladı.

O kıyıdayken, babası taştahtaya çözmesi için seyirle ilgili bazı problemler yazmıştı. Hal taştahtayı kolunun altına sıkıştırdı. Bir kâse balık yahnisi ve bira dolu kurşunla kalay alaşımı küçük bir maşrapayı kaptı. Çöreği dişlerinin arasına sıkıştırarak merdivenden hızla kamarasına indi. Gemide problemleri çözmek için yalnız kalabileceği tek yer orasıydı.

Hal birdenbire kamarada bir yere su doldurulduğunu duyarak başını kaldırdı. Kuzinede kömür ateşinin üzerine dizilmiş olan taze, nehir suyu dolu kovaları görmüştü. Aşçı acı acı ateşinin banyo suyu ısıtmak için kullanıldığından yakındığı zaman da gülmüştü. Hal şimdi o kovalardaki dumanları tüten suyun kimin için hazırlandığını anlıyordu. Zelda'nın gırtlağından gelen o boğuk sesiyle Sir Francis'in uşağı Oliver'a çattığını işi Oliver sert bir yanıt verdi. "Söylediklerinin bir kelimesini bile anlamadı… seni iğrenç, yaşlı dişi köpek! Ama hoşuna gitmiyorsa o lanet olasıca banyoyu kendin doldur!"

Hal yarı neşe, yarı beklentiyle kendi kendine güldü. Diz çökerek lambasını söndürdü ve gözetleme deliğindeki tahta tıpayı çıkarmak için diz çöktü. Kamaraya buharlar yayılmıştı. Dipteki bölmeye takılı ayna buğulandığı için görüş alanı kısıtlıydı. Gözünü deliğe uydurduğu sırada Zelda da Oliver'ı kamaradan çıkarıyordu.

Uşak boş kovaları kamaradan çıkarırken Hollandalı kadının damarına

basmaya çalıştı. "Pekâlâ, yaşlı fahişe! Yapabileceğin hiçbir şey beni burada bir dakika daha tutamaz."

Oliver çıkıp gittikten sonra Zelda ana kamaraya geçti. Hal onun hanımıyla konuştuğunu duydu. Kadın bir dakika sonra Katinka'yı içeri soktu. Genç kadın dumanları tüten küvetin yanında durup parmaklarını suya soktu. Sonra tiz bir sesle bağırarak elini geri çekti. Zelda özür dileyerek telaşla atıldı. Küvetin yakınında duran kovadaki soğuk suyu boşalttı. Katinka tekrar suyun ısısını kontrol etti. Sonra memnun memnun başını sallayarak gidip tabureye oturdu. Zelda arkasından yaklaşarak Katinka'nın o şahane ışıltılı saçlarını tepesine toplamak için iki eliyle kavradı. Sonra bu saçları olgun bir buğday başağı gibi penslerle tutturdu.

Katinka öne eğilerek parmaklarının ucuyla aynanın küçük bir yerinin buğusunu sildi. Bu berrak yerde görüntüsünü seyretti, sonra dilini çıkardı. Dilinin paslı olup olmadığım anlamaya çalışıyordu. Ama dili bir gül yaprağı kadar pembeydi. Genç kadın gözlerini iri iri açarak onların derinliklerine baktı. Parmaklarının uçlarıyla gözlerinin altındaki deriye dokundu. "Şu korkunç kırışıklara bak," diye yakındı.

Zelda bu iddiayı şiddetle reddetti. "Bir tek kırışık bile yok."

Yaşlanıp çirkinleşmeyi hiç istemiyorum. Katinka'nın yüzünde acıklı bir ifade vardı.

Zelda, "O halde şimdi ölmen daha iyi olur," dedi. "Yaşlılıktan ancak böyle kaçabilirsin."

Katinka, "Ne korkunç sözler bunlar," diye yakındı. "Bana çok zalim davranıyorsun."

Hal konuşulanları anlamıyordu. Ama Katinka'nın sesinin tonu benliğinin derinliklerini etkiliyordu. Zelda genç kadını azarladı. "Haydi, haydi. Güzel olduğunu biliyorsun.

Sahi güzel miyim, Zelda? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?

Evet. Sen de öyle düşünüyorsun. Zelda genç kadını ayağa kaldırdı.

Hanımının elbisesinin düğmelerini açtı. Sonra arkasına geçerek giysiyi çıkardı. Şimdi Katinka aynanın önünde çırılçıplak duruyordu. Hal istemeden hışırtılı bir ses çıkararak soluğunu tuttu. Ama aradaki bölme ve karinenin hafif gürültüsü sesini boğdu.

Katinka'nın vücudu ince boynundan yine incecik ayak bileklerine kadar

insanın kalbini sızlatan tertemiz bir çizgi oluşturuyordu. Kalçaları kusursuz simetrik birer daire çiziyordu. Hal'ın Zanzibar pazarlarında satılığını gördüğü devekuşu yumurtalarına benziyorlardı. Ama dizlerinin arasında savunmasız, çocuksu birer gamze vardı.

Katinka'nın buğulu aynadaki görüntüsü belirsizdi. Bu yüzden dikkatini uzun süre aynaya vermedi, dönüp Hal'ın tam karşısında durdu. Delikanlının bakışları genç kadının göğüslerine kaydı. Katinka'nın göğüsleri dar omuzlarına göre bir hayli iriydi. Ayrıca bunlar delikanlının tahmin ettiği gibi yusyuvarlak da değillerdi.

Hal bu göğüslere gözleri sulanıncaya kadar baktı. Sonunda gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Sonra bakışları aşağıya, kadının hafifçe çıkık ama büyüleyici karnına indi. Sonra da daha aşağıya...

Katinka uzun bir süre böyle durdu. Delikanlının umduğundan daha uzun bir süre. Genç kadın Zelda suya kristal bir şişeden parfümlü yağ döker, sonra diz çöküp karıştırırken küvetin içine baktı. Sonra hafifçe, sinsice gülerek elini ağır ağır göğüslerinden birine uzattı.

Zelda karıştırdığı sudan başını kaldırdı ve hanımının ne yaptığını gördü. Öfkeyle onu azarladı. Katinka gülerek dilini çıkardı. Ama elini indirip banyoya girdi. Zevkle içini çekerek sıcak, parfümlü suya uzandı. Şimdi sadece küvetin kenarından kafasının tepesindeki altın gibi gür saçlarının oluşturduğu topuz gözüküyordu.

Zelda bir fanila parçasını sabunlayarak hanımını yıkadı. Tatlı sözler mırıldanıyor, Katinka'nın yanıtlarına gıdaklar gibi gülüyordu. Sonra birdenbire topuklarının üzerinde geriye doğru gitti ve genç kadına bir şeyler söyledi yine. Katinka da ayağa kalktı ve sabunlu sular vücudundan aşağıya aktı. Arkası Hal'a dönüktü. Şimdi kalçaları sıcak sudan pembeleşmişti. Zelda'nın sözleri üzerine yaşlı kadının bacaklarını sırayla sabunlaması için uysalca döndü.

Sonunda Zelda zorlukla ayağa kalktı. Ayaklarını sürüyerek kamaradan çıktı. O gider gitmez, hâlâ küvetin içinde ayakta duran Katinka omzunun üzerinden baktı. Hal suçlu suçlu kadının tam ona diktiği gözlerinin içine baktığını sandı. Ama bu bir dakika sürdü. Katinka sonra ağır ağır eğildi. Hal dudaklarından yükselen hafif feryadı engelleyemedi...

Zelda kucağında havlularla hızla kamaraya girdi. Katinka doğrulup küvetten çıktı. Hizmetçi onun omuzlarına uçları genç kadının ayak bileklerine kadar inen bir havlu koydu. Sonra hanımının altın topuzunu açarak saçlarını fırçaladı.

Sonra da örüp altın gibi kalın bir ip oluşturdu. Katinka'nın arkasında durarak giymesi için bir giysi tuttu. Ama genç kadın, "Hayır," der gibi başını sallayıp sert sert konuştu. Zelda itiraz ettiyse de, Katinka ısrarlıydı. Hizmetçi kadın elbiseyi taburenin üzerine atarak öfkeyle kamaradan çıktı.

O uzaklaştığı zaman Katinka havluyu yere atıp tekrar çırılçıplak kaldı. Kapıya giderek sürgüyü itti. Sonra döndü ve ilerledi. Hal artık onu göremiyordu.

Delikanlı sadece buğulu aynadan belli belirsiz pembe bir şeyin hareket ettiğini seçebiliyordu. Sonra birdenbire şok geçirdi. Katinka'nın dudakları gözetleme deliğinden ancak birkaç santim ötedeydi. Genç kadın nefret dolu hışırtılı bir sesle, "Seni küçük pis korsan," diye fısıldadı. Latince konuşuyordu. Hal, Katinka yüzüne bir kova dolusu kaynar suyu boşaltmış gibi irkildi.

O şaşkınlığı arasında bile bu sözler ona çok dokunmuştu. Düşünmeden yanıt verdi. "Ben korsan değilim. Babamda izin belgesi var."

Bana karşı çıkma cüretini gösterme! Kadın kâh Latince, kâh Hollandaca ve İngilizce konuşuyor, Hal'ın aklını karıştırıyordu. Ama Katinka'nın sesi sert ve yaralayıcıydı.

Delikanlı yine cevap verme gereğini hissetti. "Sizi gücendirmek istemedim"

Soylu kocam beni gözetlediğini öğrendiği zaman o korsan babana gidecek. Seni de geçen gün o tayfalara yaptıkları gibi sehpaya bağlayarak kırbaçlayacaklar.

Ben sizi gözetlemiyordum...

Yalancı! Kadın Hal'ın sözlerini tamamlamasına bile izin vermedi. Seni yalancı pis korsan!" Bir an durakladı. Hem soluğu kesilmiş, hem de başka hakaret bulamamıştı.

Ben sadece...

Katinka yeniden öfkelendi. "Beni senin ne istediğini biliyorum. Bana bakmak istedin..." Bunu açık saçık sözler izledi.

Hal neredeyse bağıracaktı. "Hayır!" Bu kadın onun utanç verici sırrını nasıl öğrenmişti? Delikanlı çok utandı, midesi de bulanıyordu.

Katinka, ıslık çalar gibi, "Sus," dedi. "Zelda seni duyacak. Yakalanırsan kırbaçla dövülürsün."

Hal da, "Lütfen..." diye fısıldadı. "Lütfen beni affedin. Böyle yapmak istemedim."

"O halde bunu kanıtla. Ayağa kalk. Deliğin önünde dur ve eteğini kaldırıp bana göster. Masum olup olmadığını o zaman anlarım."

"Hayır, lütfen bana bunu yaptırmayın."

"Hemen dediğimi yap, çabuk! Yoksa kocamı çağırırım."

Hal utanç içinde deliğe yaklaşıp branda bezinden eteğini kaldırdı. Genç kadının böyle iğrenç bir görüntü karşısında kusacağını sanıyordu ama karşı taraftan ses gelmedi. Sessizlik uzayınca Hal yavaşça eteğini indirdi.

Katinka titrek bir sesle, "Hayır, utancını örtmeye çalışma. Bu senin suçlu olduğunu kanıtlıyor. Yoksa hâlâ masum olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Hal zayıf bir sesle, "Etmiyorum," diye mırıldandı.

Öyleyse babana söylemem gerekecek.

Lütfen söylemeyin. Beni kendi elleriyle öldürür.

Pekâlâ, o zaman cezanı ben vereceğim. Deliğe iyice yaklaş bakalım.

Hal çaresizce kalçalarını deliğe doğru bastırdı.

Katinka bir süre sonra, "Bu yaptığını affettiğimi sanma," dedi. "Çezan henüz başladı. Anlıyor musun?"

Evet. Hal'ın sesi boğuk ve çatallıydı.

Bu bölmeye gizlice bir kapı açmalısın. Kadın elinin üzeriyle usulca tahtaya vurdu. "Bu panoyu gevşet. Böylece bana gelirsin. Ben de seni daha ciddi bir biçimde cezalandırırım. Anlıyor musun?"

Delikanlı soluk soluğa, "Evet," dedi.

O açıklığı dikkatle kapamalısın. Başka hiç kimse bunu bilmemeli.

***

Sir Francis, Hal'a, "Görüşüme göre," dedi. "Pislikle hastalığın acayip bir ilişkisi var. Bunun nedenini bilmiyorum. Ama durum böyle." ' Kaptan oğlunun ihtiyatla sorduğu soruyu yanıtlıyordu. Delikanlı gemiyi dumanla dezenfekte etmek gibi sıkıcı ve iğrenç bir şeye neden gerek olduğunu öğrenmek istemişti. Yükün hepsi boşaltılmıştı. Tayfalara da çoğu karada kalıyordu. Sir Francis bu nedenle tekneyi haşarattan temizlemeyi denemeye karar vermişti. Tahtalardaki her çatlakta sürüyle bit vardı. Ambarlardaysa fareden geçilmiyordu. Kuzine onların siyah pislikleriyle doluydu. Ned Tyler su fıçılarında farelerin şişmiş, kokmuş ölülerinin yüzdüğünü haber vermişti.

Göle eriştikleri günden beri karaya çıkan bir grup odun yakıyor ve bugada suyu hazırlamak için külleri eliyordu. Sir Francis, Aboli'yi kabilesinin kulübeleri iğrenç haşarattan temizlemek için kullandığı o özel otları bulmaya ormana yollamıştı. Şimdi ön güvertede bir grup denizci kovalar dolusu yakıcı maddeyle bekliyordu.

Sir Francis, "Teknedeki her çatlak ve ek yerinin iyice fırçalanıp temizlenmesini istiyorum," dedi. Sonra da adamları uyardı. "Ama dikkatli olun. O yakıcı sıvı el derilerinizi kavurabilir..." Birdenbire durakladı. Gemideki her baş uzaklardaki kayalık boğaza doğru döndü. Kumsaldaki tayfalar etrafı dinlemek için ellerindeki işi bıraktılar.

Bir topun kuru gümbürtüsü gölün girişindeki kayalarda yankılandı. Geniş koyun durgun sularında titreşti.

Ned Tyler, "Bu gözcünün verdiği tehlike işareti, kaptan," diye seslendi. Suyun ilersini işaret ediyordu. Girişi koruyan top yuvasının üstünde patlamanın neden olduğu beyaz bir bulutçuk vardı. Onlar bakarlarken küçük kara bir şey batı yakasındaki derme çatma bayrak direğine hızla tırmandı. Sonra açılarak kırmızı bir kırlangıçkuyruğuna dönüştü. Bu genel alarm işaretiydi. Bir tek anlamı olabilirdi. Yabancı bir yelkenli görülmüştü.

Sir Francis hemen emretti. "Kıça git, Bay Daniel. Silah sandıklarını al. Tayfalara silah ver. Ben girişe gideceğim. Uzun kayığın küreklerini çekmek için dört tayfa istiyorum. Diğerleri karadaki savaş yerlerini alsınlar."

Kaptanın yüzü ifadesizdi. Ama için için kendi kendine kızıyordu. Böyle gafil avlanmamalıydı. Direkleri sökülmüş, bütün toplar tekneden aşınmıştı. Ned Tyler'a döndü. "Tutsakların kıyıya çıkarılmalarını istiyorum. Onları kıyıdan uzakta, sıkı bir kontrol altında tutun. Kıyıdan açıkta yabancı bir gemi olduğunu anlarlarsa, teknedekilerin dikkatini çekmeye kalkışabilirler."

Oliver kolunda Sir Francis'in peleriniyle kamara iskelesinde hızla ilerledi. O, pelerini efendisinin omuzlarına koyarken kaptan emirlerini ona erdirdi. Sonra da dönerek lumbara doğru gitti. Uzun kayık gemiye yanaşmıştı ve Hal orada bekliyordu. Babasının onu görmemesi imkânsızdı. Delikanlı kaptanın ona katılmasını emretmeyeceğini düşünerek endişeleniyordu.

Sir Francis, "Pekâlâ," diye homurdandı. "Benimle gel bakalım. Senin o gözlerine ihtiyacım olabilir." Hal halattan aşağı kaydı. Babası kayığa atlar atlamaz da halatı çözdü.

Kaptan küreklerin başındaki adamlara, "Bağırsaklarınız patlayıncaya kadar çekin," diye emretti. Kayık gölde sekerek ilerledi. Sir Francis yandan atlayıp kayanın dibindeki kumsala doğru gitti. Sular dizlerine kadar gelen çizmelerinin üzerinden aşıyordu. Hal fil patikasında babasına yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı.

Gölün doksan metre yukarısındaki, okyanusa bakan doruğa eriştiler. Yukarıya tırmanırken onları sarsan rüzgâr denizin iyice dalgalanmasına neden olmuştu. Ama Hal keskin gözleriyle, belirip kaybolan beyaz köpüklerin arasındaki pırıltılı noktaları daha gözcü onlara işaret edemeden fark etti.

Sir Francis teleskopla baktı. Sonra Hal'a, "E, ne diyorsun?" diye sordu.

Hal ona, "Ben iki gemi görüyorum," dedi.

Ama ben bir tekne görüyorum... hayır, dur dur! Haklısın. Bir gemi daha var. Biraz daha doğuya doğru. Sence o bir firkateyn mi?

Hal elini gözlerine siper etti. "Üç direk. Tüm yelkenler açılmış. Evet bu bir firkateyn olabilir. Diğer gemi iyice uzakta. Onun ne tip olduğunu bilemiyorum." Bunu itiraf etmek Hal'a acı geldi. Diğer ayrıntıları görebilmek için gözlerini kıstı. "İki gemi de doğruca bize doğru geliyor."

Sir Francis teleskopu indirmeden, "Ümit Burnu'na gideceklerse çok geçmeden dönüş yapmaları gerekir," diye mırıldandı. Baba oğul endişeyle gemileri izlediler.

Hal umutla fikir yürüttü. "Bunlar batıya doğru giden iki Hollanda Doğu Hint gemisi olabilir."

Sir Francis, "O halde neden rüzgâr altında kıyıya bu kadar yaklaşıyorlar?" diye sordu. "Hayır, doğruca girişe geliyorlar sanırım." Teleskopu kapattı "Haydi, gel!" Peşinde oğluyla koşarak patikadan, kumsalda büyük kayığın beklediği yere indi. "Bay Daniel, diğer taraftaki silahların yanına git. Oranın

komutasını sen al. Ama ben ateş açıncaya kadar bekle!"

Büyük kayığın gölde hızla kayarak ilerlemesini seyrettiler. Daniel tekneyi dar bir koya çektirdi. Kayık oradan gözükmüyordu. Sonra Sir Francis kayaya yerleştirilmiş topların önünden ilerledi. Ağır yanan çıralarla topların üzerine eğilmiş olan adamlarına gerekli emirleri verdi.

Ben emir verir vermez öndeki gemiye ateş edin. Bir kez. Su hattına nişan alın. Sonra da zincirleme ateş edip yelkenleri indirin. Bu darboğazda yarısı yırtık yelkenlerle manevra yapmayı göze alamazlar. Top yuvasının önündeki korkuluk duvarının üzerine sıçrayan Sir Francis dar girişten denize doğru baktı. Ama sarp kayalar yaklaşan gemileri gözlerden gizliyorlardı.

Birdenbire batı yanındaki burnun arkasından bütün yelkenleri açılmış bir gemi çıktı. Kıyıdan iki mil bile uzakta değildi. Diğerleri endişeyle bakarlarken tekne rota değiştirdi ve yelkenlerini rüzgâra göre ayarlayarak doğruca boğazın girişine doğru geldi.

Sir Francis, "Topları deliklerden uzatılmış," diyerek duvardan indi. Anlaşılan canları savaş istiyor. Eh, biz de onlara istediklerini vereceğiz, çocuklar."

Hal, "Hayır, baba!" diye bağırdı. "Bu gemiyi biliyorum!"

"Kim..." Sir Francis sorusunu tamamlayamadan yanıtı aldı. Geminin direğinin tepesinde uzun, kırlangıç kuyruklu bir bayrak açıldı. Kar gibi beyaz ve kırmızı bayrak rüzgârda çırpınarak dalgalandı. Hal, "Pençeli haç!" diye seslendi. "Moray Martısı bu. Gelen Lord Cumbrae, baba!"

'Tanrım! Evet, o. O kızıl sakallı kasap burada olduğumuzu nereden öğrendi?"

Moray Martısı'nın kıç tarafında diğer yabancı gemi belirdi. Onun yelkenleri de ayarlandı ve rotasını düzelterek boğaza doğru gelen Akbaba'yı izledi.

Hal rüzgârda bağırdı. "Ben bu gemiyi de tanıyorum. İşte! Gemi aslanını bile tanıdım! Bu Tanrıça gemisi. Okyanusta burnunda çıplak Venüs olan başka bir tekne yok."

Sir Francis de buna karşılık olarak şapkasını çıkardı, ama dişlerinin arasından, "Seni bir avuç kurşunla karşılamayı tercih ederdim, İskoç haydudu," diye homurdandı. "Ganimetin kokusunu aldın değil mi? Şimdi hazineyi çalmaya ya da yalvararak pay kapmaya geldin. Ama haberi nasıl aldın?"

Hal yine bağırdı. "Baba! Şuraya bak! Döşek yelkenine. O sırıtkan alçağı

nerede olsa tanırım! Burayı işte ondan öğrendiler. İki gemiyi buraya o getirdi."

Sir Francis teleskopu döndürdü. "Sam Bowles! Köpekbalıklarının bile o leşi yiyemedikleri anlaşılıyor. Fırsat varken tayfaların onun icabına bakmalarına izin vermeliydim."

Martı ağır ağır önlerinden geçerken arka arkaya yelkenleri küçülterek gölde ilerliyordu. Tanrıça onu ihtiyatlı bir uzaklıktan izliyordu. Onun ana direğinde de pençeli haç dalgalanıyordu. Onun yanında Aziz George haçı ve İngiliz bayrağı vardı. Richard Lister da Tarikat'ın Şövalyelerindendi. Lister küpeşteye yaklaşarak suların üzerinden bir şeyler haykırırken, baba oğul ufak tefek adamı seçtiler. Ama rüzgârda ne söylediği anlaşılmıyordu.

Yanında acayip dostlar var, Richard. Galli şövalyenin kendisini duyamayacağını bilen Sir Francis ona yanıt olarak şapkasını salladı. Heerlyeke gemisini yakaladıkları sırada Lister da yanındaydı. İki şövalye ganimeti dostça paylaşmışlardı. Sir Francis, Lister'ı bir dost sayıyordu. Agulhas Burnu'nda o abluka sırasında onun da Sir Francis ve Akbaba'nın yanında olması gerekirdi. Ancak adam Mauritius Adası'nda Port Louis'deki randevuyu kaçırmıştı. Sir Francis onu bir ay beklemiş, sonra Akbaba'nın ısrarlarına boyun eğmek zorunda kalmıştı. Lister'ı almadan yola çıkmışlardı.

Kaptan oğluna, "Eh," dedi. "Yürekli davranmalı, gidip bu davetsiz misafirlerimizi karşılamalıyız." Daniel büyük kayığı iki kayanın arasında boğazdan geçirirken, baba oğul da kıyıya indiler.

Kürek çekerek gölde ilerlerken yeni gelen iki gemi boğazda demirlemişlerdi bile. Moray Martısı, Azim'in yarım halat ötesinde, kıç tarafındaydı. Sir Francis, Daniel'e doğruca Tanrıça'ya gitmesini emretti. Kaptanla Hal tekneye çıkarlarken Lister onları girişte karşıladı.

Cehennemin alevleri, Franky! Hollandalılardan müthiş bir hazine kaptığını duydum. Şimdi onu demirli görüyorum. Richard kaptanın elini yakaladı. Başı Sir Francis'in omzunun hizasına bile gelmiyordu. Ama eli güçlüydü. Kıpkırmızı bir çana benzeyen iri burnuyla havayı kokladı. Sonra da Kelt aksanıyla şarkı söyler gibi konuşmasını sürdürdü. "Hava baharat kokmuyor mu? Sizi Port Louis'de yakalamadığım için kendi kendime küfrediyorum."

Sen neredeydin, Richard? Otuz iki gün gelmeni bekledim.

Bunu itiraf etmek beni üzüyor ama Mauritius'un hemen güneyinde tayfuna yakalandım. Tayfun direğimi kırdı ve beni kıyıdan St. Lawrence Adası'na kadar sürükledi.

«Hollanda gemisinin direğini de o tayfun kırmış olmalı." Sir Francis kalyonu işaret etti. "Onu yakaladığımız zaman uydurma bir direği vardı, peki, Akbaba'yla nasıl buluştun?"

Tanrıça yola çıkacak hale gelir gelmez Agulhas Burnu açıklarında oyalanmaya karar verdim. Hâlâ orada nöbet bekliyor olabilirdin. Akbaba da işte o zaman rastladım. O beni buraya getirdi.

Eh, seni tekrar görmek çok hoş, eski dost! Ama söyle, vatanımızdan yeni haberler var mı? Sir Francis heyecanla öne doğru eğildi. Burada, hattın ötesinde karşılaşan her insan önce birbirlerine bu soruyu soruyordu. Bilinmeyen denizlerin en uzak kıyılarına kadar gidebilirlerdi, ama yine de için için vatanlarının özlemini çekerlerdi. Sir Francis de İngiltere'den haber almayalı hemen hemen bir yıl olmuştu.

Bu soru Richard Lister'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmesine neden oldu. "Port Louis'den yola çıktıktan beş gün sonra Rüzgârın Şarkısı gemisiyle karşılaştım. Majestelerinin firkateynlerinden biri. Plymouth'tan ayrılalı elli altı gün olmuştu. Coromandel kıyısına gidiyordu."

Sir Francis sabırsızca arkadaşının sözünü kesti. "E, gemidekilerden ne haberler aldın?"

Tanrı da şahidimdir, haberlerin hiçbiri de iyi değildi! Söylediklerine göre bütün İngiltere'de veba salgını başlamış. Kadın, erkek, çocuk binlerce ve on binlerce insan ölmüş. Onları gömmeye yetişememişler. Bu yüzden cesetler sokaklarda çürüyüp kokmuş.

Veba! Sir Francis, dehşetle haç çıkardı. "Tanrı'nın gazabı!"

"Veba her kentte ve köyde insanları öldürürken, korkunç bir yangın Londra'yı kül etmiş. Söylediklerine göre alevlerden geriye pek ev kalmamış."

Sir Francis dehşetle arkadaşına baktı. "Londra yanmış mı? Olamaz! Kral... o güvende mi? Londra'yı Hollandalılar mı yakmış? Daha anlat, adam, daha anlat!"

"Evet, Kara Oğlan güvende. Ama hayır, bu sefer suçlu olanlar Hollandalılar değil. Yangın Pudding Lane'de bir fırıncının tavasından çıkmış. Üç gün durdurulamadan devam etmiş. Aziz Paul Katedrali yanıp kül oluş. Guldhall, Kraliyet Borsası, yüz kilise ve Tanrı bilir daha kaç yer yanlış. Zararın on milyon sterlinden daha fazla olduğunu söylüyorlar."

On milyon! Sir Francis, Galliye dehşetle baktı. "Dünyanın en zengin

hükümdarı bile bu parayı bulamaz. Kralın bir yıllık geliri bir milyonu bile bulmuyor, Richard! Kral da, ülke de fakirleşecek."

Richard Lister felaket habercisi olmaktan zevk alıyordu sanki. "Bundan başka kötü haberler daha var. Hollandalılar iyice canımıza okumuşlar. De Ruyter denilen o iblis Medway ve Thames'e girmiş. Royal Charles'ı Greenwich rıhtımlarında bağlı olduğu yerde ele geçirerek çeke çeki Amsterdam'a götürmüş."

Amiral gemisi! Filomuzun çiçeği ve gururu! İngiltere böyle bir yenilgiye dayanabilecek mi? Hem de veba ve yangından sonra?

Lister tekrar başını salladı. "Kralın Hollandalılarla barış yapmaya çalıştığını söylüyorlar. Belki de savaş şu anda sona ermiştir. Ama tabii bizim haberimiz olmadan aylar önce de sona ermiş olabilir."

Öyle olmaması için yürekten dua edelim. Sir Francis Azim gemisine baktı. "Bu ganimeti ancak üç hafta önce ele geçirdim. Savaş o sırada sona erdiyse, krallığın bana verdiği izin de artık geçersiz demektir. Bu gemiyi ele geçirmem korsanlık sayılır."

Bunlar savaşın cilveleri, Franky. Barıştan haberin yoktu ki. Hollandalılar dışında hiç kimse seni suçlayamaz. Richard Lister kırmızı bir trompete benzeyen burnuyla boğazın diğer yanını, Moray Martısı'nı işaret etti. "Lord Cumbrae'nin bu kavuşmadan uzak tutulmasına sinirlenmiş olduğu anlaşılıyor. Bak, bize katılmaya geliyor."

Akbaba suya bir kayık indirmişti. Şimdi tekne boğazdan onlara doğru geliyor, Cumbrae kıçta ayakta duruyordu. Kayık Tanrıça'nın yanına çarptı. Akbaba da ip merdivenden güverteye tırmandı.

Sir Francis'i, "Franky!" diye selamladı. "Ayrıldığımızdan beri bir gün bile senin için dua etmeyi unutmadım." Kareli eteğini dalgalandırarak güverteye hızla yaklaştı. "Dualarım kabul oldu. Bu güzel, küçük bir kalyon. Duyduğumuza göre filika küpeştelerine kadar baharat ve gümüş doluymuş."

Yerini terk etmeden önce bir iki gün daha bekleseydin, ganimetten sana da pay düşerdi.

Akbaba hayret etmiş gibi ellerini açtı. "Ama, sevgili Franky, sen neler söylüyorsun? Ben nöbet yerimden hiç ayrılmadım ki. Doğuya doğru kısa bir dönüş yaptım. Hollandalıların açıktan geçerek bizi aldatmasını engellemek için. Mümkün olur olmaz hızla senin yanına döndüm. Ama o sırada sen gitmiştin."

Sana kendi sözlerini hatırlatmama izin ver. 'Artık hiç sabrım kalmamış beş gün bana da, cesur adamlarıma da yetti!' "Ben böyle mi söyledim, Franky?" Akbaba başını salladı. "Herhalde kulakların seni yanılttı. Rüzgâr sana oyun oynadı, sen de söylediklerimi işitemedin."

Sir Francis hafifçe güldü. "İskoçya'nın en büyük yalancısı olarak yedeklerini ziyan ediyorsun. Burada şaşırtabileceğin hiç kimse yok. Ben de, Richard da seni çok iyi tanıyoruz."

Franky, bunun beni aldatacağın, ganimetten payıma düşeni bana vermeyeceğin anlamına gelmediğini umarım. Cumbrae hem üzülmüş, hem de şaşırmış gibi bir tavır takınmayı başardı. "Evet, gemiyi ele geçirdiğin sırada ben görünürlerde yoktum. Bana tam yarım hisse vermeni de bekleyemem. Bana ganimetin üçte birini ver de boş yere tartışmayalım."

Sir Francis oğluna bir göz attı ve belli belirsizce başını salladı,

"İyi ya. Böyle bir fırsatı yıllar sonra yakalayabilirsin. İşte burada birazdayız. Üç Nautonnier Şövalyesi. Bir adayı birinci dereceye sokmak için en aşağı üç kişi olması gerekiyor. Bir daha bir Loca oluşturmak için üç Şövalyeyi nerede bulacaksın? Yani burada, hattın ötesinde."

Çok düşüncelisin. Tabii bunun bir dakika önce üzerinde hak iddia ettiğin ganimeti bölüşmekle bir ilgisi yok, öyle değil mi? Sir Francis'in sesi alaycıydı.

Bundan bir daha söz etmeyeceğiz. Sen dürüst bir insansın, Franky. Sert ama adil. Sen kardeş bir şövalyeye hiçbir zaman kalleşlik etmezsin! Öyle değil mi?

***

Sir Francis, Moray Martısı'nda Lord Cumbrae'yle yediği akşam yemeğinden gece yarısı vardiyasından çok önce döndü. Kamarasına iner inmez Oliver'ı, Hal'ı çağırması için yolladı.

Oğluna, "Önümüzdeki pazar," dedi. "Yani üç gün sonra. Ormanda. Her şey ayarlandı. Ay doğarken Loca'yı açacağız. İkinci öksüz vardiyasında, dokuzdan biraz sonra."

Hal, "Ama Akbaba," diye itiraz etti. "Ondan ne hoşlanıyorsunuz, ne de ona güveniyorsunuz. O bizi yüzüstü bıraktı..."

Ama Cumbrae yine de haklı. İngiltere'ye dönünceye kadar bir daha üç şövalye biraraya gelmeyebilir. Bu firsattan yararlanarak senin Tarikat'a girmeni ve güvende olmanı sağlamalıyım. Tanrı elimize başka bir firsat geçemeyeceğini biliyor.

Hal babasını uyardı. "Kıyıdayken Akbaba'nın elinde olacağız. Bir kalleşlik edebilir."

Sir Francis başını salladı. "Kendimizi Akbaba'ya asla teslim etmeyeceğiz. Bu bakımdan hiç korkun olmasın." Ayağa kalkarak sandığına gitti. "Senin Tarikat'a katılacağın gün için önceden hazırlık yaptım." Sandığın kapağını açtı. "İşte üniforman." Kucağında bir çıkınla kamarada ilerledi ve onu ranzaya attı. "Şunu giy. Üstüne uymasını sağlamalıyız." Sesini yükseltti. "Oliver!"

Uşağı koltuğunun altında dikiş kutusuyla hemen geldi. Hal eski branda bezinden ceketini ve eteğini çıkardı. Oliver'ın yardımıyla Tarikat'ın tören üniformasını giydi. Böyle harika bir kılığı olacağını hayal bile etmemişti.

Çoraplar beyaz ipekti. Pantolonu ve kollu yeleği gece mavisi satendendi. Kolun yırtmaçları altın lameyle süslenmişti. Ayakkabılarının ağır gümüş tokaları vardı; cilalı siyah deri, çapraz kemerininkine uyuyordu.

İht¡yar delikanlının birbirine karışmış gür buklelerini taradı, sonra başına şövalye şapkasını geçirdi. Şapkanın geniş kenarını süslemek için Zanzibar pazarından en güzel devekuşu tüylerini seçmişti.

Hal giyindikten sonra Oliver başını yana eğerek onu inceledi. Omuzlar biraz dar, Sir Francis. Bay Hal'ın omuzları her gün daha genişliyor. Ama ben bu işi göz açıp kapayıncaya kadar hallederim."

Sir Francis başını sallayıp yine sandığın içine uzandı. Hal babasının elindeki katlanmış pelerini gördüğü zaman kalbi 'hop' etti. Bu, erişmek için çok çalıştığı şövalyeliğin sembolüydü. Sir Francis oğluna yaklaşarak elerini açıp

omuzlarına koydu, sonra öndeki klipsi kapattı. Beyaz pelerinin kıvrımları delikanlının dizlerine kadar geliyordu. Sırtındaysa kırmızı haç vardı.

Sir Francis gerileyerek Hal'ı dikkatlice süzdü. "Bir tek eksiği var," diye mırıldanıp sandığa döndü. Sandıktan bir kılıcı aldı. Ama bu öyle sıradan bir şey değildi. Hal da bunu çok iyi biliyordu. Courteney'lerin atalarından kalan değerli bir silahtı. Ama Hal yine de kılıcın görkemi karşısında huşu duydu. Babası bunu ona getirirken delikanlıya kılıcın tarihçesini hatırlattı. "Bu kılıç büyükbabanın babası Charles Courteney'indi. Bunu ona seksen yıl önce Sir Francis Drake hediye etti. Karayipler'de Ranchería limanının ele geçirilmesi ve yağmalanması sırasındaki yardımları yüzünden. Bu kılıcı Sir Francis Drake'e İspanya Valisi Don Francisco Manso teslim etmişti."

Altın ve gümüş işlemeli kını incelemesi için Hal'a uzattı. Kılıç tahtında oturan denizler tanrısı Neptün'ün etrafını saran deniz perileri, taçlar ve yunuslarla süslenmişti. Sir Francis silahı tersine çevirerek Hal'a kabzayı uzattı. Kabzanın ucuna iri bir yıldız safir kakılmıştı. Hal kılıcı kınından çekince onun bir İspanyol züppesine ait bir süs eşyası olmadığını anladı. Kılıç en güzel Toledo çeliğinden yapılmıştı. Altın süslemeleri vardı. Delikanlı silahı ellerinin arasında hafifçe büktü. Kılıcın esnekliği ve sağlamlığı Çok hoşuna gitti.

Babası onu uyardı. "Dikkatli ol. O kılıçla traş olabilirsin."

Hal kılıcı kınına soktu. Babası da silahı onun çapraz kemerindeki yerine taktı. Oğlunu dikkatle incelemek için yine geri çekildi. Oliver'a, "E, ne diyorsun?" diye sordu.

Uşak, "Sadece omuzlar..." dedi. Avuçlarını saten yeleğin üzerinde dolaştırdı. "Böyle genişlemesine bütün o güreşler ve kılıç oyunları neden oluyor. Kenarları yeniden dikmem gerekecek."

O halde Hal'ı kamarasına götürüp bu işi hallet. Sir Francis böylece ikisine de gidebileceklerini açıklayarak yazı masasına döndü. Yerine geçip deri kaplı seyir jurnalini açtı.

Hal kapıda durdu. "Teşekkür ederim, baba. Bu kılıç..." Belindeki safirle süslü kılıcın kabzasına dokundu ama konuşmasına devam etmek için yeterli söz bulamadı. Sir Francis başını kaldırmadan bir şeyler mırıldandı Tüy kalemini mürekkebe batırarak parşömen kâğıda yazmaya başladı. Hal birkaç dakika daha kapıda bekledi. Sonunda babası sinirli sinirli başını kaldırdı. Hal geri geri çıkarak kapıyı usulca kapattı. Koridora girerken karşıdaki kapı açıldı.

Hollanda Valisi'nin karısı ipek eteklerini havalandırarak dışarıya öyle hızlı çıktı ki, neredeyse Hal'la çarpışıyorlardı.

Delikanlı yana sıçrayarak tüylü şapkasını başından çıkardı. "Özür dilerim, madam."

Katinka durup onun karşısına dikildi.

Hal'ı yeni ayakkabılarının gümüş tokalarından yukarıya kadar ağır ağır inceledi. Delikanlının yüzüne erişince gözlerinin içine soğuk soğuk baktı ve usulca, "Bir korsanın enciği yüce bir soylu gibi giyinmiş," dedi. Sonra birdenbire eğildi. Suratını Hal'ınkine iyice yaklaştırarak, "Panoyu kontrol ettim," diye fısıldadı. "Orada bir açıklık yok. Sana verdiğim görevi yerine getirmemişsin."

Görevlerim yüzünden kıyıda kalmam gerekti. Hiç fırsat bulamadım. Hal uygun Latince sözleri ararken kekeledi.

Kadın, "Bu işi hemen bu gece yap," diye emrederek hızla delikanlının yanından geçti. Geride parfümünün kokusu kalmıştı. Yelek Hal'a fazla kalın ve darmış gibi geldi. Göğsünde ter tanelerinin belirdiğini hissetti.

Oliver yeleğin oturması konusuyla bir hayli ilgilendi. Hal'a bu iş gecenin geri kalan bölümünün yarısı kadar sürmüş gibi geldi. Oliver içi rahat edinceye kadar omuz dikişini iki defa söktü ve dikti. Delikanlıysa sabırsızlıktan çıldırıyordu.

Sonunda uşak Hal'ın yeni şık kılığını alarak çıktı. Delikanlı fazla bekleyemedi. Kapıya kol demirini vurdu ve bölmenin önünde diz çöktü

Panonun meşe çerçeveye tahta çivilerle takılmış olduğunu gördü. Çiviler iyice çakılmış, tepeleri tahtayla aynı düzeye getirilmişti.

Delikanlı hançerinin ucuyla tahta çivileri yontup matkapla açılmış yerlerinden çıkardı. Bu işi ağır ağır yapmak zorunda kaldı. Gürültü yapmaktan kaçınıyordu. Bir vuruş ya da sürtünme bütün gemide yankılanırdı

Son tahtayı da yerinden çıkardığı sırada neredeyse şafak sökecekti, delikanlı hançeri kenardan sokarak panoyu açtı. Tahta, meşe çerçeveden adeta itiraz dolu bir gıcırtıyla ayrıldı. Bu ses bütün teknede duyulmuş gibi geldi Hal'a. Herhalde hem babasını, hem de valiyi endişelendirmişti.

Hal soluğunu tutarak o korkunç cezayı bekledi. Ama dakikalar geçti ve delikanlı sonunda soluk alabildi.

Hal başını ve omuzlarını dikdörtgen biçimi açıklıktan uzattı. Katinka'nın

tuvalet kamarası karanlıktı. Ama kadının parfümünün kokusu soluk soluğa kalmasına neden oldu. Dikkatle etrafı dinledi. Ama ötedeki ana kamaradan hiçbir ses gelmiyordu. Sonra kulağına geminin güvertede çalan çanının sesi hafifçe geldi. Hal o zaman üzüntüyle şafak sökmek üzere olduğunu anladı. Vardiyası yarım saat sonra başlayacaktı.

Başını açıklıktan geri çekerek panoyu kapattı, tahta çivilerle gevşekçe tutturdu. Onları birkaç saniye içinde çıkarabilirdi.

Hal babasına saygıyla, "Akbaba'nın adamlarının karaya çıkmalarına izin vermeniz doğru mu?" diye sordu. "Affedersiniz, baba, Akbaba'ya bu kadar güvenebilir misiniz?"

Sir Francis soruyu yine bir soruyla yanıtladı. "Kavga çıkarmadıkça ona engel olabilir miyim? Akbaba odun ve suya ihtiyacı olduğunu iddia etti. Bu kara bizim değil. Hatta göl bile. Onun buraya gelmesini nasıl yasaklayabilirim?"

Hal belki biraz daha karşı çıkacaktı, ama babası kaşlarını çatarak onu susturdu. Sonra büyük kayığın omurgası kıyıdaki kumları yalarken Lord Cumbrae'yi selamlamak için döndü. Akbaba karaya sıçradı. Kareli eteğinin altında çıplak bacakları tel gibi kızıl kıllarla örtülüydü. Bir ayınınkini andırıyordu bu bacaklar.

Cumbrae babayla oğula doğru gelirken, "Bu güzel sabahta Tanrının bütün kutsamaları üzerine olsun, Franky," diye bağırdı. Gür kızıl sakalının gölgelediği uçuk mavi gözlerini huzursuzca etrafta dolaştırıp duruyordu. Bir gölcükte oradan oraya yüzen golyan balıklarına benziyordu

"Onun gözünü diye fısıldadı. Baharatta. "

"Hal, senin gözünden hiçbir şey kaçmıyor," nereye depoladığımızı öğrenmeye geldi."

Sir Francis, "Baharatı saklayamayız," Ama hırsızlığı onun için zorlaştırabiliriz." Cumbrae yanlarına gelince de sıkıntıyla gülümsedi. "Sağlığının yerinde olduğunu ve gece viski yüzünden uykunun kaçmadığını umarım."

O hayat iksiri demek, Franky. Damarlarımdaki kinim. Akbaba'nın gözlerinin akları kanlanmıştı. Bakışlarını ormanın kenarındaki kampta dolaştırıp duruyordu. "Su fıçılarımı doldurmam gerekiyor. Buralarda iyi, tatlı su olmalı."

Gölden bir mil yukarıda. Tepelerden akan bir dere var.

Balık da bol. Akbaba açıklığa yerleştirilmiş olan sıra sıra direği işaret etti. Bunlara yarılmış balıklar dizilmişti. Altlarında dumanları ağır ağır tüten taze yeşil odunlar yanıyordu. "Benim çocuklara bizim için de balık tutmalarını söyleyeceğim. Ama ya et? Ormanda geyik ya da yaban sığırları var mı?"

Filler ve yaban öküzü sürüleri var. Ama hepsi de vahşi. Kaburgalarına saplanan bir tüfek kurşunu bile onları yere sermiyor. Yine de gemi kalafata çekilir çekilmez bir grup avcıyı içerlere göndereceğim. Tepelerin arkalarına baksınlar. Belki daha kolay avlar bulabilirler.

Cumbrae'nin bu soruyu biraz zaman kazanmak için sorduğu belliydi.

Yanıtı dinlemek zahmetine bile katlanmadı. Etrafta dolaşan gözleri parlayınca Hal onun bakışlarını izledi. Akbaba yüz adım ilerde ağaçların altındaki saz damlı küçük bölmeleri fark etmişti. Dev baharat fıçıları sıra sıra dizilmişti.

Demek kalyonu karayla baharat deposuna arkasında kalafat ediyordu.

"Akbaba da birinci sınıf üç marangoz var."

Sir Francis, "Çok iyisin," dedi. "Senden yardım isteyebilirim."

"Kardeş bir şövalyeye yardım için elimden geleni yaparım. Senin de bizim için aynı şeyleri yapacağından eminim." Akbaba dostça bir tavırla Francis'in omzuna vurdu. "Kıyıdaki adamlarım gidip su fıçılarım tekrar doldururlarken biz de seninle Loca'mızı kurabileceğimiz uygun bir yer ararız. Genç Hal'ı onurlandırmalıyız. Bu onun için önemli bir gün."

Sir Francis oğluna bir göz attı. "Aboli seni bekliyor." Başıyla iriyarı zencinin ilerde sabırla beklediği yeri işaret etti.

Hal babasının Cumbrae'yle uzaklaşmasını ve ormandaki bir patikadan inerek gözden kaybolmasını seyretti. Sonra da koşarak Aboli'nin yana gitti. "Neyse, artık hazırım. Haydi, gidelim."

Aboli hemen kumsalda gölün ağzına doğru koşmaya başladı. Hal da onun yanına geçti. "Sopan yok mu?"

Ormandaki ağaçlardan keseceğiz. Aboli elindeki küçük baltanın sapına vurdu. Baltanın başını omzuna takmıştı. Kumsaldan içeriye doğru sapıp bir mil kadar ilerlediler ve sonunda sık dikenlere eriştiler. "Bu ağaçları daha önce işaretledim. Kabile bunlara kweti der. En güzel atma sopaları bunlardan kesilir."

Sık dikenli bodur ağaçların arasından geçerken yapraklar gürültüyle uçuştu,

dallar kırıldı. Dev bir hayvan önlerinden fırladı. Zenciyle delikanlı kabuk kabuk siyah bir deriyi ve iri boynuzları görebildiler.

Aboli, Hal'a, "Nyati!" dedi. "Yaban öküzü." "Onu avlamalıyız." Hal tüfeği omzundan indirerek ağır yanan fitili tutuşturmak için kesesindeki çakmak taşıyla çeliğe uzandı. "Öyle bir devden bütün gemi için et çıkar."

Aboli gülerek, "Hayır," der gibi başını salladı. "Önce o seni avlar. Ormanda ondan daha vahşi bir hayvan yoktur. Yaban öküzü aslandan bile yırtıcıdır. Başının tepesinde taşıdığı o koskocaman mızraklarıyla karnını deşerken senin o küçük kurşunlarına da güler." Baltayı omzundan indirdi. "İhtiyar Nyati'yı kendi haline bırak. Mürettebatı beslemek için başka yiyecekler buluruz."

Aboli kweti fidanlarından birinin dibine baltayı vurdu. On iki vuruş sonunda fidanın soğan gibi kökü ortaya çıktı. Zenci yine birkaç darbeyle kökü topraktan çıkardı. Gövde hâlâ köke bağlıydı.

Zenci uğraşırken Hal'a, "Kabilem bu sopaya iwisa der," diye açıkladı "Sana bunu nasıl kullanacağını göstereceğim." Ustaca vuruşlarla gövdeyi kısalttı. Kabuğu soydu. Sonra da kökü yontarak demir kadar sert bir topa dönüştürdü. Bu bir topuza benziyordu. Aboli işi tamamlayınca sopayı kaldırıp ağırlığını ve dengesini denedi. Sonra onu bir yana bırakarak başka bir fidan daha aradı. "Sana ve bana ikişer tane gerekiyor."

Hal çömelerek çeliğin darbeleriyle uçuşan tahta parçalarını seyretti "Köleciler seni yakaladıkları zaman kaç yaşındaydın, Aboli?" diye sordu Zencinin usta kara elleri bir an durakladı, siyah gözleri bulanıklaştı. Sonra yanıt vermeden önce yine elindeki işe döndü. "Bilmiyorum. Sadece çok küçüktüm."

"Olanları hatırlıyor musun, Aboli?

"Onların gece geldiklerini hatırlıyorum. Ellerinde uzun tüfekler olan beyaz entarili adamlardı. Aradan çok uzun zaman geçti. Ama adamlar köyümüzü sararlarken karanlıkta fışkıran alevleri hâlâ hatırlıyorum."

"Kabilen nerede yaşıyordu? "

"İyice kuzeyde. Büyük bir nehrin kıyılarında. Babam kabile reisiydi. Ama onu yine de kulübeden sürükleyerek çıkardılar. Bir hayvanmış gibi öldürdüler. Bütün cengâverleri de öyle. Sadece çok küçük çocuklarla kadınlara dokunmadılar. Bizi sıra sıra birbirimize zincirlediler. Boyunlarımızdan. Sonra yürümeye zorladılar. Günlerce, günlerce yürüdük. Güneşin doğduğu yere

doğru gidiyorduk. Kıyıya doğru." Aboli birdenbire ayağa kalkarak hazırladığı sopaları aldı. "Avlanacak yerde, ihtiyar kadınlar gibi gevezelik ediyoruz."

Ağaçların arasından geldikleri yoldan döndüler. Tekrar göle eriştikleri zaman zenci dönerek Hal'a baktı. "Tüfeğinle barut keseni burada bırak. Suyun içinde sana bir yararları olmaz."

Hal silahını otların arasına saklarken Aboli iwisa'ların en düzgün ve en hafif olanlarından ikisini seçti. Delikanlı yanına dönünce sopaları ona uzattı. Soyunurken, "Beni seyret," diye emretti. "Benim yaptıklarımı yap "

Sığ suya girdi. Çırılçıplak kalan Hal da onun peşinden sık sazlara doğru gitti.

Aboli su beline kadar geldiği zaman durdu ve uzun sazların saplarını başının üzerine çekti. Onları örerek tepesinde bir paravana oluşturdu.

Sonra suya girdi. Artık sadece kafası gözüküyordu. Hal ondan biraz öte yer aldı. Sazlardan çabucak kendine bir dam ördü. Damdan su almadan gelen tayfaların seslerini duyuyordu. Gemiciler tatlı su kaynağından su doldurdukları fıçılarla geri dönerken kayıkların kürekleri gıcırdıyordu. Aboli usulca, "İyi," diye seslendi. "Artık hazır ol, Gundwane! Bunlar kuşların havalanmalarına neden olacaklar." Birdenbire müthiş bir kanat sesi duyuldu. Gökyüzünü daha önce de gördükleri kuşların oluşturduğu büyük bulut kapladı. İngiliz yaban ördeğine benzeyen ama gagaları parlak sarı olan kuşlar V biçiminde dizilerek, delikanlının saklandığı yere doğru alçaktan uçtular. Aboli, Hal'ı fısıltıyla uyardı. "İşte geliyorlar." Delikanlının kasları büküldü. Sürüye liderlik geden yaşlı ördeğe bakmak için başını kaldırdı. Ördeğin kanatları bıçaklara benziyor, havayı sertçe, çabucak yarıyordu. Aboli, "Şimdi!" diye bağırarak ayağa fırladı. İyice doğruldu. Sağ kolunu geriye attı, iwisa elindeydi. Sopayı fırlattı. Sopa döne döne uçarken şaşıran ördekler panik içinde kaçıştılar. Aboli bu tepkiyi hesaplamıştı. Dönen sopası baştaki erkek ördeğin göğsüne çarparak onu birdenbire durdurdu. Kanatları, yüzgeçleri ayaklarına karışan hayvan tüyleri uçuşarak düştü. O daha suya erişmeden Aboli ikinci sopayı attı. Bu da dönerek daha genç bir kuşa çarptı. Sopa dişi ördeğin uzatmış olduğu boynunu kırdı. O da yaşlı ördeğin suda yüzen ölünün yanına düştü.

Hal da kendi sopalarını arka arkaya fırlattı. Ama ikisi de hedeften çok uzağa düştü. Dağılan ördek sürüsü saz yığınlarının üzerinden alçaktan uçarak kaçtı.

Aboli delikanlıyı teşvik etti. "Yakında öğreneceksin. Zaten iki atışın sürüye

yakındı." Suları şapırdatarak sazların arasından geçti. Önce ördekleri, sonra da iwisalarını aldı. İki ölü kuşu önündeki gölcükte yüzdürdü. Birkaç dakika sonra bu kuşlar öterek ilerleyen başka bir sürüyü yakarına çekti. Ördekler hemen hemen sazların tepelerine kadar alçaldı.

Hal o zaman sopalarını attı.

Aboli vurduğu diğer iki ördeği almak için suda ilerleyen Hal'a güldü, iyi atıştı, Gundwane. Bu sefer daha yakındın. Yakında bir kuşa bile isabet ettirebilirsin."

Hal bu kehanete rağmen ancak öğleye doğru ilk ördeğini vurabildi. Ama kuşun sadece kanadını kırmıştı. Bu yüzden ördeği yakalayıp boynunu bir büküşte kırmak için gölün ortalarına kadar yüzmek zorunda kaldı. Ondan sonra kuşlar uçmaktan vazgeçerek daha derin suda dinlendiler Onlara erişmek mümkün değildi.

Aboli avı sona erdirdi. "Bu kadarı yeter!" Ölü ördekleri birbirlerine bağlamak için suyun kenarındaki bir ağacın gövdesinden şeritler halinde kabuklar kesti. Onları bükerek sicime dönüştürdü. Kuşlar Aboli'nin geniş omuzları için bile ağır sayılırdı. Ama Hal kumsalda ilerlerken az ganimetini kolaylıkla taşıdı.

Buruna eriştikleri zaman artık koya demirlemiş olan üç gemiyi görebiliyorlardı. Aboli kuşları kumların üzerine attı. "Burada dinlenelim." Hal zencinin yanına çöktü. İki arkadaş bir süre sessizce oturdular. Sonra Aboli, "Akbaba buraya neden gelmiş?" diye sordu. "Baban bir şey söyledi mi?"

Akbaba, benim Tarikat'a girmem için bir Loca hazırlamak amacıyla geldiğini söylüyor.

Aboli başını salladı. "Benim kabilemde genç cengâverler erkek sayılmak için sünnet olurlar."

Hal titreyerek elini kasığına attı. Her şeyin yerli yerinde olup olmadığını anlamak istermiş gibi. "Senin gibi bıçağa boyun eğmeyeceğim için seviniyorum."

Ama Akbaba'nın peşimizden buraya gelmesinin nedeni bu değil. 0 babanı izliyor. Sırtlanın aslanı izlemesi gibi. Adam pis pis kalleşlik kokuyor.

Hal usulca zencinin endişesini gidermeye çalıştı. "Babam da aynı kokuyu aldı. Ama onun elindeyiz. Çünkü Azim'in ana direği yok. Toplar da gemiden indirildi."

İkisi de göldeki Moray Martısı'na baktılar. Sonra Hal endişeyle kımıldandı. "Akbaba şimdi ne işler karıştırıyor?"

Martı'nın büyük kayığı teknenin yanından uzaklaşmış, palamarın gölün yüzeyinden aşağıya uzandığı yere doğru gidiyordu. Hal'la Aboli kayıktaki mürettebatın palamarı tutarak onun üzerinde birkaç dakika çalışmalarını seyrettiler.

"Kumsaldan gözükmüyorlar. Onun için babamın onların ne işler kandıklarını görmesi imkânsız." Hal yüksek sesle düşünüyordu. "Sinsice halleri var. İşte bu da benim hiç hoşuma gitmiyor."

O konuşurken tayfalar gizli işlerini bitirdiler ve yine Martı'nın yanına doğru gittiler. Şimdi Hal onlar ilerlerken ikinci bir palamarı geminin kıçına döşediklerini görebiliyordu. Delikanlı bunu fark edince telaşla ayağa fırladı. "Demirlerine bir yay takıyorlar," diye bağırdı.

Bir yay mı? Aboli delikanlıya baktı. "Bunu neden yapsınlar ki?"

Akbaba'nın ırgatın birkaç dönüşü sayesinde gemisini istediği yöne çevirebilmesi için.

Aboli de ayağa kalktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Akbaba böylece borda toplarını bizim savunmasız gemiye doğru çevirebilecek. Ya da? Kumsaldaki kampımızı tarayabilecek. Hemen koşup kaptanı uyarmalıyız."

Hayır, Aboli. Acele etme. Akbaba'ya oyununu anladığımızı belli etmemeliyiz.

***

Sir Francis, Hal'ın anlattıklarını dikkatle dinledi. Oğlunun konuşması sona erince de düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. Sonra ağır ağır Azim'in küpeştesine gitti ve teleskopu kayıtsızca gözüne götürdü. Geniş gölü ağır ağır taradı. Akbaba'nın gemisiyle ilgilendiğini kimsenin anlamaması için Martı'nın üzerinde pek durmadı. Sonra teleskopu kapatıp onu bekleyen Hal'ın yanına geldi. Sir Francis, "Aferin, oğlum," derken gözlerinde saygı vardı. "Akbaba yine her zamanki oyunlarını oynamaya hazırlanıyor. Haklıymışsın. Ben kıyıdaydım ve onun yayı yerleştiğini göremezdim. Belki de bunu hiçbir zaman fark edemezdim."

"Ona yayı çıkarmasını emredecek misiniz, baba?" Sir Francis gülümseyerek, "Hayır," der gibi başını salladı. "Hilesini öğrendiğimizi öğrenmemesi daha iyi olur."

"Peki, biz ne yapacağız?"

"Ben kumsaldaki ağır topları Martı'ya doğru çevirttim bile. Daniel'le bütün tayfaları uyardı..."

"Ama, baba, Akbaba'nın bizim için bir sürpriz hazırladığı kesin. Bizim de ona yapabileceğimiz bir oyun yok mu?" Hal o telaşı arasında babasının sözünü kesecek cesareti bulmuştu. Sir Francis'in kaşları he çatıldı ve sert bir yanıt verdi.

"Herhalde bir teklifte bulunacaksınız, Bay Henry. "

Bu resmi tavır Hal'a babasının öfkelenmeye başladığını açıklayarak onu uyardı. Delikanlı hemen pişman oldu. "Küstahlığımı affedin, baba Küstahça davranmak istemedim."

"Buna memnun oldum. " Sir Francis hâlâ dimdik duruyordu. Dönecek oldu.

Büyükbabamın babası Charles Courteney, Gravelines savaşında Drake'le beraber değil miydi?

Evet, gerçekten de onunla beraberdi. Sir Francis döndü. "Ama yanıtı çok iyi biliyorsun. Onun için şimdi bu soruyu sorman biraz garip değil mi?"

Belki de Calais'de demirli olan İspanyol Donanması'na karşı şeytan gemilerini kullanılmasını Drake'e öneren de oydu. Böyle olamaz mı?

Sir Francis başını ağır ağır çevirerek oğluna baktı. Önce gülümsedi. Sonra güldü. Sonunda da kahkahalar atmaya başladı. "Tanrım! Bu çocuğun damarlarında gerçekten Courteney kanı var! Hemen aşağıya kamarama gel ve ne düşündüğünü açıkla."

Hal taştahtaya bir deseni çizerken, kaptan onun omzunun dibinde bekledi. "Bunların sağlamca yapılmış olmaları şart değil. Sonuçta fazla uzağa gitmeyecekler. Dalgalı denize dayanmaları da zordur." Hal bütün bunları saygıyla açıklamıştı.

Babası, "Ama denize indirildikten sonra doğru rota üzerinde ilerlemeleri gerekiyor," dedi. "Ayrıca bir hayli yük taşımaları da şart." Tebeşiri Hal'dan aldı. Taştahtaya çabucak birkaç çizgi çizdi. "İki tekneyi birbirine bağlayabiliriz. Teknelerin hedefe erişmeden önce alabora olmamaları gerek."

Hal, "Biz buraya demirlediğimizden beri rüzgâr devamlı güneydoğudan esiyor," dedi. "Rüzgârın kesileceği de yok gibi. Onun için tekneleri rüzgâra karşı dizmeliyiz. Onları boğazdaki küçük adaya götürürsek, tekneleri saldığımız zaman rüzgâr bizim işimizi görür."

Sir Francis başını salladı. "Pekâlâ. Kaç tekne gerekiyor?" Oğluna böyle fikrini sorduğu için onu ne kadar sevindirdiğinin farkındaydı.

Drake, İspanyollara karşı sekiz tekne yollamış. Ama bizim bu sayıda tekne yapacak kadar zamanımız yok. Beş olabilir mi? Hal başını kaldırarak tekrar babasına baktı. Kaptan yine başını salladı.

Evet, beş yeterli olur sanırım. Kaç adama ihtiyacın olacak? Danin kıyıdaki toplara komuta etmesi gerekiyor. Akbaba biz hazır olmadan oyuna başlayabilir. Ama Ned'le marangozu sana teknelerin yapılmasında yardım etmeleri için yollayacağım. Tabii Aboli'yi de.

Hal babasına hayranlıkla baktı. "Yani teknelerin yapılması işiyle ilgilenmem konusunda bana güveniyor musunuz?" diye sordu.

Babası, "Bu senin planın," diye yanıt verdi, hafifçe gülümsüyordu yine. "Başarısız olursa o zaman elime seni suçlama fırsatı geçer. Adamları al ve kıyıya çık. Hemen çalışmaya başlamanı istiyorum. Dikkatli ol. Akbaba'nın işini kolaylaştırma."

Hal'ın' adamları boğazın karşısındaki sık ağaçlıklı adanın diğer tarafında küçük bir yer açtılar. Moray Martısı'ndan onların görülmeleri imkânsızdı. Delikanlı anakaradaki ormanı dolaştıktan sonra, adamlarını ve malzemeyi Akbaba'nın gemisindeki gözcülere gözükmeden adaya taşımayı başarmıştı.

O ilk akşam zifte batırılmış meşalelerin titreyen ışığında gece yarısından sonraya kadar çalıştılar. İşlerinin ne kadar acil olduğunu hepsi de biliyordu. Bitkin düştüklerinde kendilerini ağaçların altındaki çürümüş yaprakların oluşturduğu yumuşak şiltelere attılar ve etraf yeniden çalışmalarını sağlayacak

kadar aydınlanıncaya dek uydular. ? Ertesi gün öğleye doğru acayip beş tekne gölün kıyısındaki gizli yerlerine taşınmaya hazırdı. Deniz çekildiği zaman Sir Francis yapılanları incelemek için suda ilerleyerek anakaradan geldi ve adayı kaplayan sık ağaçların arasındaki patikadan indi.

Sonra kuşkuyla başını sallayarak düşünceli bir tavırla, "Onların yüzeceğini içtenlikle umuyorum," diye mırıldandı. Hantal teknelerden birinin etrafında ağır ağır dolaşıyordu.

Hal yorulmuştu ve öfkesini kolaylıkla kontrol edecek halde değildi. "Bunu ancak onları salıverdiğimiz zaman öğreneceğiz. Sizi memnun etmek için bile Lord Cumbrae'nin işine yarayacak bir gösteri düzenlemem."

Babası ona baktı ama hayretini gizledi. Babaca bir gurur ve acıyla küçük yavru gelişip genç bir köpek oluyor ve homurdanmayı öğreniyor diye düşündü. Hal saygı istiyor. Gerçeği itiraf etmek gerekirse bunu da hak etti.

Sonra yüksek sesle, "Sana verilen sürede başarılı oldun," diyerek Hal'ın öfkesinin yön değiştirmesini sağladı. "Sana onları taşıtman için başkalarını yollayacağım. Tekneleri koruya yerleştirin.

Hal o kadar yorgundu ki, Azim'in ip merdiveninden kaportaya zorlukla tırmanabildi. İşini tamamlamıştı, ama babası onun kamarasına kaçmasına yine de izin vermemişti.

Hal dalıp gittiği uçurumundan istemeye istemeye geri döndü. Birkaç dakika kendisini neyin uyandırdığını anlayamadı. Sonra bölmeden yine o tırmalamaya benzeyen ses geldi.

Hal birdenbire iyice uyandı. Yorgunluğunu tamamiyle unutmuştu. Yuvarlanarak şiltesinden kalktı ve panonun önünde diz çöktü. Tırmalama sesi şimdi daha sabırsızca ve emredermiş gibiydi. Delikanlı çabucak vurarak yanıt verdi. Sonra gözetleme deliğine tıkadığı tıpayı bulmak için karanlıkta etrafı araştırdı. Tıkacı çıkarır çıkarmaz lambanın sarı ışığı içeri süzüldü. Ama sonra Katinka dudaklarını diğer taraftan açıklığa yapıştırdığı için ışık kayboldu. Kadın hiddetle, "Dün gece neredeydin?" , fısıldadı.

Hal da fısıltıyla yanıt verdi. "Kıyıda görevlerim vardı." Katinka, "Sana inanmıyorum," dedi. "Cezadan kaçmaya çalışıyorsun, bana mahsus itaatsizlik ediyorsun."

"Hayır, hayır. Böyle bir şeyi..."

Panoyu hemen yerinden çıkar.

Delikanlı ranzasının ayakucundaki çengele asılı kemerinden sarkan kamasını el yordamıyla buldu. Tahta çivileri çıkardı. Pano hafif bir gıcırtıyla yerinden çıktı. Hal tahtayı yana koydu. Dörtköşe delikten tatlı bir şık süzüldü.

Hal genç kadının sesini duydu. "Haydi, gel." Delikanlı sürünerek açıklıktan geçmeye çalıştı. Burası bir hayli dardı ama Hal biraz çabaladıktan sonra kendini Katinka'nın kamarasında buldu. Avuçlarını ve dizlerini yere dayamıştı. Delikanlı kalkacak oldu. Ama Katinka onu engelledi.

Orada dur. Hal başını kaldırarak tepesine dikilmiş olan kadına aktı. Katinka ince bir kumaştan yapılmış uzun bir gecelik giymişti. Saçları beline kadar iniyordu. Lambanın ışığı geceliğinin kumaşından içeriye üzülüyor ve vücudunun siluetini çiziyordu. İpeğin şeffaf kıvrımlarının arasında ışıltılı cildi parlıyordu.

Genç kadın, "Hiç utanmıyorsun!" dedi. Hal onun karşısında, Katinka kutsal bir heykelmiş gibi dizlerinin üzerinde duruyordu. "Yanıma çırılçıplak geldin. Bana saygı göstermiyorsun."

Hal, "Affedersiniz..." diye inledi. Katinka'nın emrine hemen uyma telaşı arasında çırılçıplak olduğunu unutmuştu. Şimdi elleriyle mahrem yerlerini örtmeye çalışıyordu. "Saygısızlık etmek istemedim." Delikanlı iyice heyecanlanmıştı.

Hayır! Utancını ellerinle örtme! Bu iğrenç davranışlarını sona erdirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu? Şeytanın yolunda çok fazla mı ilerledin?

Katinka, Hal'ın saçlarının bir tutamını yakalayarak onu ayağa kaldırdı ve delikanlının onun güzelliğini ilk gördüğü kamaraya sürükledi...

***

Üç Şövalye Loca'larını gölcüğün yukarısındaki tepelerden birinin yamacına kurmuşlardı. Yosunlar ve sarmaşıklarla kaplı gölcüğe küçük bir çağlayan akıyordu.

Mihrap taşlardan oluşan bir dairenin ortasındaydı. Önünde ateş yanıyordu. Böylece bütün eski elementler temsil edilmiş oluyordu. Ay hilal halindeydi. Yeniden doğuş ve dirilmenin sembolüydü bu ay.

Tarikat'ın Şövalyeleri Loca'yı birinci derecede açarlarken, Hal ormanda yalnız başına bekledi. Sonra kılıcını kınından çekmiş olan babası onu götürmek için karanlıkta hızla yanına geldi. Delikanlıyı patikadan götürdü.

Diğer iki şövalye kutsal dairenin içinde ateşin yanında bekliyorlardı. Onlar da kılıçlarını çekmişlerdi. Çelikleri alevleri yansıtarak pırıldıyordu. Hal taş mihraptaki kadife bir örtünün altında, büyükbabasının babasının Neptün kılıcının yattığını biçiminden anladı. Baba oğul taş dairenin dışında durdular. Sir Francis Loca'ya girmek için izin istedi.

Baba'nın, Oğlu'nun ve Kutsal Ruh'un adına.

Lord Cumbrae, "Aziz George ve Kutsal Kupa Tarikatı'nın Tapınağı'nın Locası'na girmek isteyen kim?" diye kükredi. Sesi tepelere çarparak yankılandı. Uzun, iki yanlı kılıcı kıllı elinde parlıyordu.

Hal yanıt verdi. "Tapınağın esrarlarına girmek için gelen bir aday."

Cumbrae onu, "Sonsuz yaşamını tehlikeye atarak girebilirsin," diye uyardı. Hal dairenin içine girdi. Birdenbire sanki hava soğudu ve delikanlı ürperdi. Oysa nöbet ateşinin ışığında yere diz çöküyordu.

Akbaba tekrar sordu. "Ona kim kefil oluyor?"

Ben oluyorum. Sir Francis ilerledi ve Akbaba da tekrar Hal'a döndü.

Sen kimsin?

Ben Francis'le Edwina'nin oğlu Henry Courteney'im. Yukarıda gökyüzünün yıldızlı çarkı ağır ağır döner ve nöbet ateşinin alevleri ufalırken, soru ve yanıtlardan oluşan sınav devam etti.

Sir Francis sonunda Neptün kılıcını örten kadife örtüyü kaldırdığında gece yansını geçmişti. Babası kılıcı verirken kabzadaki safir ayışığının uçuk mavi bir ışınının Hal'ın gözlerine yansımasına neden oldu.

Bu kılıca bakarak inancının kurallarını açıklayacaksın.

Hal, "Ben şunlara inanıyorum," diye başladı. "Onları hayatım pahasına

savunacağım. Üçlünün sadece bir Tanrı olduğuna inanıyorum. Ölümsüz Baba, Ölümsüz Oğul ve Ölümsüz Kutsal Ruh olduğuna."

Üç Nautonnier Şövalyesi bir ağızdan, "Amin," dediler.

İngiltere Kilisesi'nin temsil ettiği mezhebe inanıyorum. Onun yerendeki temsilcisi ve inancın savunucusu olan İngiltere, İskoçya, Fransa ve İrlanda Kralı Charles'ın yüce hakları olduğuna da inanıyorum.

Amin. Hal inandığı şeyleri açıkladıktan sonra Cumbrae ondan şövalyelik yeminini etmesini istedi.

İngiltere Kilisesi'ni destekleyeceğim. Hükümdar Efendim Charles'ın düşmanlarının karşısına dikileceğim. Delikanlının sesi içtenlik ve inançla titriyordu. "Şeytanı ve onun bütün yaptıklarını reddediyorum. Bütün sahte doktrinler, hizipler ve delaletten kaçınacağım. Bütün diğer tanılar ve onların sahte peygamberlerinden yüz çeviriyorum.

"Zayıfları koruyacağım. Hacıları savunacağım. İhtiyacı olanların imdadına yetişeceğim. Adalete ihtiyacı olanların da. Zalimlere ve zorbalara karşı kılıcımı kullanacağım.

Kutsal yerleri savunacağım. İsa, Mesih ve Azizleri'nden kalan kutsal emanetleri arayıp bulacak ve onları koruyacağım. İsa'nın mukaddes kanını taşıyan Kutsal Kupa'yı aramaktan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim."

Hal bu yemini ederken Nautonnier Şövalyeleri haç çıkardılar. Çünkü Kutsal Kupa'yı arama, inançlarının merkezini oluşturuyordu. Onların tapınağının tavanını yukarıda tutan granit sütundu bu.

"Kurallara kesinlikle uyacağıma yemin ediyorum. 'Kesin İtaat'i uygulayacağım. Şövalyeliğimin prensiplerine uyacağım. Sefahat ve zinadan kaçınacağım." Hal zina sözcüğünü söylerken hafifçe kekeler gibi oldu ama kendini çabuk topladı. "Benim gibi şövalyelere saygı göstereceğim. Hepinden önemlisi Loca'mın bütün işlemlerini gizli tutacağım."

Üç Nautonnier Şövalyesi bir ağızdan, "Tanrı ruhuna merhamet göstersin," diye gürlediler. Sonra ilerleyerek yere diz çökmüş olan adayın etrafında bir daire oluşturdular. Her biri elini Hal'ın eğmiş olduğu başına koydu. Diğer elini ise kılıcının kabzasına. Elleri hemen hemen üst üsteydi.

Henry Courteney, seni Kupa Birliği'ne alıyor ve 'Hoşgeldin,' diyoruz. Seni Aziz George Tarikatı ve Kutsal Kupa Tapınağı'nın bir şövalyesi kardeşimiz olarak kabul ediyoruz.

Sonra önce Henry Richard Lister konuştu. O tınılı Galli sesiyle kutsamasını şarkı söylermiş gibi tekrarladı. "Seni tapınağa kabul ediyor ve 'Hoşgeldin,' diyorum. Her zaman Kesin İtaat'i yerine getirmeni dilerim" Onu Cumbrae izledi. "Seni tapınağa kabul ediyor ve 'Hoşgeldin,' diyorum. Yeminlerine, Tanrı'na ve kendine daima sadık kalmanı dilerim."

Sonra Nautonnier Şövalyeleri bir arada Hal'ı ayağa kaldırdılar ve sırayla delikanlıyı kucakladılar. Lord Cumbrae'nin sakal ve bıyığı sertti, insana batıyordu. Kalleşin çalısından koparılan dikenlerden bir taç gibi.

Richard Lister, Sir Francis'in sağ elini kavrayarak gizli Nautonnier usulünce sıktı. "Ambarlarımı seninle birlikte Haarlycke Nacht 'tan aldığımız baharatla tıka basa doldurdum. Bu sayede Galler'in en iyi topraklarından beş bin dönüm ve bir şato alabileceğim. Üç yıldan beri görmediğim genç bir karım ve sapasağlam iki oğlum var. Güzel, yeşil yerlerde biraz dinleneceğim. Beni sonra rüzgârın çağıracağını biliyorum! Belki uzak sularda seninle tekrar karşılaşırız, Francis."

O halde denizi kalbinde taşı, Richard. Dostluğun için teşekkür ederim. Oğlum için yaptıklarına da. Sir Francis de arkadaşının elini aynı biçimde sıktı. "İlerde bir gün iki oğlunu da tapınağa kabul edeceğimi umuyorum."

Lister onu bekleyen büyük kayığına doğru baktı. Ama durakladı, sonra geri döndü. Bir kolunu Sir Francis'in omzuna attı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Alçak sesle, "Cumbrae bana seninle ilgili bir öneride bulundu. Ama bu hiç hoşuma gitmedi. Bunu ona açık açık da söyledim. Arkanı kolla, Franky. Cumbrae yakınındayken sadece tek gözünü kapatarak uyu."

Sen iyi bir dostsun. Sir Francis, Lister'ın filikasıyla giderek Tanrıça gemisine gitmesini seyretti. Kaptan merdivenden kıç güvertesine çıkar çıkmaz, mürettebat hemen demir aldı. Geminin bütün yelkenleri şişti. Tanrıça boğazda ilerledi. Ağızdan çıktı, açık denize doğru giderken gözden kaybolmadan önce bayrağını indirerek selam verdi.

Şimdi sadece yanımızda Akbaba kaldı. Hal boğazın ortasında yatan Morav Martısı'na baktı. Etrafına toplanmış olan kayıklarından çıkarılan, fiçıları, odun yığınları ve kurutulmuş balıklar ambarlara indiriliyordu.

Sir Francis, "Bay Courteney," dedi. "Lütfen gemiyi karaya çekmek için gerekli hazırlıkları yap." Hal dimdik durdu. Babasının kendisine böyle hitap etmesine alışık değildi. Ona sıradan bir tayfa değil de, bir şövalye ve tam bir gemi subayı gibi davranılmasını garipsiyordu. Yeni durumu yüzünden kılığı

bile değişmişti. Babası ona giymesi için güzel, ince Madras pamuklusundan yapılmış bir gömlek ve "köstebek derisi" diye tanımlanan kumaştan bir pantolon vermişti. O günden önce giydiği kaba branda bezinden sonra kumaş cildine ipek kadar yumuşak gelmişti.

Babası verdiği emri açıklama tenezzülünde bulunduğu zaman Hal buna daha da şaştı. "Hiçbir kalleşlikten kuşkulanmıyormuş gibi işimizi sürdürmeliyiz. Zaten savaş çıktığı takdirde Azim karada daha güvende olur."

"Anlıyorum, efendim." Hal zamanı anlamak için gökyüzüne baktı. Sabah nöbeti sırasında dokuz vardiyasında gelgit gemiyi karaya çekmemiz için uygun olacak. Hazırlıklı bulunacağız."

O gün bütün sabah Martı'nın mürettebatı denize açılmaya hazırlanan herhangi bir gemideki tayfalar gibi davrandılar. Daniel ve adamları topları doldurup nişan almışlardı. Ağır yanan çıralar ellerindeydi. Ormanın kenarındaki kumlu toprağa kazılmış gizli yerlerinden Martı'yı gözetliyorlardı. Ama ortada bir kalleşlik yapılacağına dair hiçbir işaret yoktu.

Öğleye doğru Lord Cumbrae filikayla kıyıya yanaştı ve ateşin yakınında duran Sir Francis'in yanına geldi. Ateşte zift kazanı kaynıyordu. Azim yan yatırıldıktan sonra gövdenin kalafatı için her şey hazırdı.

"Vedalaşmaya geldim." Akbaba, Sir Francis'in omzuna kalın kızıl kolunu atarak onu kucakladı. "Richard haklı. Burada, kıyıda oturup kıçımızı kaşırsak hazine filan ele geçiremeyiz."

Demek harekete hazırsın? Sir Francis'in sesi sakindi; çok şaşırdığını belli etmemeye çalışıyordu.

Yarın sabah deniz çekilirken yola çıkacağım. Ama senden ayrılmak hiç hoşuma gitmiyor, Franky. Şimdi Martı'ya gelip benimle son bir yudum içki içmez misin? Standvastigheid'dan aldığın paralardan payıma düşeni seninle konuşmayı çok istiyorum.

Senin payına hiçbir şey düşmüyor. Böylece konuşmamız sona eriyor. Yola çıktığın zaman rüzgârın uygun olmasını dilerim.

Cumbrae gürültülü bir kahkaha attı. "Senin şakalarından her zaman hoşlandım, Franky. Beni o ağır baharat yükünü Firth Kalesi'ne kadar taşıma angaryasından kurtarmak istediğini biliyorum." Dönerek kıvırcık sakalıyla ormandaki ağaçların gölgelediği baharat deposunu işaret etti "Onun için bu işi benim adıma yapmana izin vereceğim. Ama o arada payımın hesabını düzgünce tutmanı ve bir dahaki karşılaşmamızda bunu bana teslim etmeni

bekliyorum. Tabii artı her zamanki faiz. Sana güveniyorum."

Ben de sana aynı derecede güveniyorum. Sir Francis şapkasını çıkardı. Eğilirken şapkasının tüyü kumları süpürdü.

Cumbrae bu selama karşılık verdi ve yine gürültüyle gülerek büyük sandala gidip Martı'ya döndü.

Sabah saatleri sırasında Hollandalı rehineler karaya çıkarılarak, Hal'la adamlarının onlar için hazırladıkları yeni yerlerine kapatılmışlardı. Kulübeler gölden uzaktı. Azim gemisinin mürettebatının kaldığı kamptan da ayrıydı.

Artık gemi bomboştu ve karaya çekilmeye hazırdı. Deniz kabarırken Hal ve Ned Tyler'ın yönettiği mürettebat, tekneyi palamarın yardımıyla kıyıya yaklaştırdı. En güçlü ağaçlara makaraları bağlamışlardı. Azim'in burnuna ve kıçına palamarlar bağlanmıştı. Elli adam halatlara asılırken gemi kıyıya paralel olarak yaklaştı.

Teknenin dibi beyaz kumlara süründüğü zaman gemiyi oraya bağladılar. Deniz geçilirken Azim 'i hâlâ yerinde olan ön direkleri ve mizanaya bağlı palangayla çektiler. Tekne iyice yan yattı ve sonunda direkleri ağaçların tepelerine dokundu. Böylece gövdenin sancak tarafı omurgaya kadar ortaya çıktı. Hal'la Sir Francis durumu incelemek için suya girdiler. Deniz kurtlarının fazla bir zarar vermemiş olduğunu görüp sevindiler.

Birkaç tahtanın değiştirilmesi gerekiyordu. Çalışma hemen başladı. Karanlık bastırdığı zaman meşaleler yakıldı. Çünkü gövde üzerindeki çalışma deniz kabarıp buna engel oluncaya kadar sürecekti. O an geldiği zaman Sir Francis yeni yerinde yemek yemeye gitti. Hal gövdenin o gece için bağlanmasını emretti. Meşaleler söndürüldü ve Ned yemekleri geciken adamları doyurmak için onları alıp götürdü.

Hal acıkmamıştı. O başka bir şeyin açlığını çekiyordu. Ama bunu gidermek için hiç olmazsa bir saat daha beklemesi gerekiyordu. Kumsalda yalnız kalan delikanlı darboğazdaki Martı'yı inceledi. Gemidekiler sessiz sedasız yatmaya gitmişler gibi gözüküyordu. Küçük kayıklar teknenin etrafındaydı. Ama onları gemiye almak ve denize açılmak için ambar kapaklarını kapatmak fazla zaman almayacaktı.

Hal dönerek ağaçların arasına girdi. Topların arkasından geçip oraya nöbet bekleyen tayfalarla usulca konuştu. Her topun durumunu tekrar kontrol etti. Toplarla, karanlık bir silüete dönüşen Martı'ya doğru dürüst nişan alınıp alınmadığına baktı. Martı durgun ve kara gölün yüzeyinden ansıyan yıldızların

ışıkları arasında öylece duruyordu.

Hal bir süre Koca Daniel'in yanında oturdu. Ayaklarını bir top çukuruna sallandırmıştı.

Endişelenme, Bay Henry. Daniel bile bu yeni ve daha saygın unvanı doğal bir tavırla söylemişti. "O kızıl sakallı köpeği göz hapsine aldık. Gidip akşam yemeğini yiyebilirsin."

Hal, "En son ne zaman uyudun, Daniel?" diye sordu.

Benim için endişelenme. Nöbet biraz sonra değişecek. Yerimi Timothy'e bırakacağım.

Aboli, Hal'ın kulübesinin önünde bir gölge kadar sessizce oturuyordu. Kızarmış ördek, dilim dilim ekmek ve küçük bir maşrapa bira getirmişti.

Hal, "Ben acıkmadım, Aboli," diyecek oldu.

Ye. Aboli yemek kabını delikanlının eline tutuşturdu. "Bu gece seni bekleyen iş için güce ihtiyacın olacak."

Hal kabı alırken Aboli'nin yüzündeki ifadeyi görmeye çalıştı. Böylece zencinin uyarısının gerçek anlamını anlayabilecekti. Ateşin ışıkları Aboli'nin gizemli kara yüzünde şekiller çiziyordu. Yerlilerin taptıkları bir Puta benziyordu o. Işık yanaklarındaki dövmeleri aydınlatıyordu ama Sözlerindeki ifadeyi anlamak imkânsızdı.

Hal hançeriyle ördeği ikiye bölerek yarısını Aboli'ye uzattı. Dikkatle "Yapmam gereken iş hangisi?" diye sordu.

Aboli ördekten bir parça koparıp yemeye başladı. Omzunu silkerek, Görevini yapmak için çitteki delikten geçerken, vücudunun en nazik yerini bir dikenin çizmemesine dikkat etmelisin," dedi.

Hal yemeği çiğnerken durakladı. Ağzındaki ördek etinin de tadı kaçtı. Anlaşılan Aboli, Hal'ın Katinka'nın kulübesinin arkasında, dikenli çitte gizlice açtığı deliği görmüştü.

Hal ağzında yemekle, "Bunu ne zamandan beri biliyorsun?" diye sordu.

Aboli soruyu soruyla yanıtladı. "Bilmemem mi gerekiyordu?"

Hal afalladı. Çok dikkatli ve kurnazca davranmıştı. Endişeyle, "Babam da bunu biliyor mu dersin?" diye sordu.

Aboli hatırlattı. "Hâlâ yaşıyorsun. Baban durumu bilseydi seni sağ bırakmazdı."

Hal, "Bunu kimseye söylemeyeceksin değil mi?" diye fısıldadı. "Özellikle babama?"

Aboli başını salladı. "Özellikle babana. Ama bacaklarının arasındaki o kürekle kendi mezarını kazmamaya dikkat et."

Hal yine fısıltıyla, "Onu seviyorum, Aboli," dedi. "Onu düşünmekten uykularım kaçıyor."

"Senin uyumadığını duydum. Uykusuzluğun yüzünden bütün gemiyi ayağa kaldıracağını sandım. "

"Benimle alay etme, Aboli. Onsuz öleceğim. "

"O halde seni kadına götürerek hayatını kurtarmam gerekiyor.

Bu teklif Hal'ın şok geçirmesine neden oldu. "Benimle mi geleceksin?"

"Seni çitteki deliğin yanında bekleyeceğim. Seni korumak için. Kocası istediği o yerde senin olduğunu anladığı takdirde, sana yardım etmem gerekebilir. "

Hal öfkeyle, "O şişman hayvan," dedi. Validen bütün kalbiyle nefret ediyordu.

O belki şişman. Sinsi olduğu hemen hemen kesin. Güçlü olduğu kuşku götürmez. Onu küçümseme, Gundwane. Aboli ayağa kalktı. "Önce etrafta kimsenin olup olmadığına bakacağım."

Delikanlıyla zenci karanlıkta sessizce süzüldüler ve çitin arkasında durdular.

Hal, "Beni beklemen şart değil, Aboli," diye fısıldadı. "Biraz gecikebilirim."

Aboli kendi dilinde, "Gecikmezsen beni düşkırıklığına uğratırsın," dedi "Şu öğüdümü hiçbir zaman unutma, Gundwane. Çünkü yaşamın boyunca işine yarayacak. Bir erkeğin ihtirası uzun ve kuru otların tutuşması gibidir. Sıcak ve şiddetlidir ama çabuk söner. Bir kadın sihirbazın kazanına benzer. İnsanı büyülemeden önce uzun süre ateşte kaynaması gerekir. Her bakımdan çabuk olmalısın. Aşk dışında."

Hal karanlıkta içini çekti. "Neden kadınlar bizden bu kadar farklılar, Aboli?"

"Öyle oldukları için Tanrı'na şükret. Benimkilere de öyle." Zenci gülerken karanlıkta dişleri ışıldadı. Sonra Hal'ı usulca çitteki açıklığa doğru ¡tti.

"Seslenirsen ben buradayım."

Katinka'nın kulübesinde lamba hâlâ yanıyor, sazların seyrek yerlerinin arasından sarı ışık parçacıkları süzülüyordu. Hal duvarın dibinde durup içeriyi dinledi. Ama hiçbir ses duyamadı. Usulca kapıya doğru süzüldü. Kapı birazcık aralıktı. Delikanlı aralıktan adamlarının, kadının Azim'deki kamarasından taşıdıkları dört sütunlu dev karyolaya baktı. Karyolanın perdeleri böceklerin içeri girmemesi için kapatılmıştı. Bu yüzden Hal karyolada biri olup olmadığına karar veremedi.

Sessizce kapıdan içeri girerek yatağa doğru gitti. Perdelere dokunurken küçük, beyaz bir el kıvrımların arasından uzandı. Delikanlının uzattığı elini yakalayıp onu içeri çekti. Katinka ıslık çalar gibi, "Konuşma," dedi. "Bir tek kelime bile söyleme." Parmakları uçarcasına delikanlının gömleğinin düğmelerini beline kadar açtı. Sonra tırnaklarını Hal'ın göğsüne canını acıtacak kadar batırdı.

Aynı anda dudakları Hal'ınkileri buldu. Kadın o zamana kadar delikanlıyı hiç öpmemişti. Katinka'nın dudaklarının yumuşaklığı ve sıcaklığı Hal'ı şaşırttı.

Hal çok sonra öyle derin bir uykuya daldı ki, bu biraz da ölüme benziyordu.

Delikanlı çıplak kolunu ısrarla kavrayan bir el yüzünden uyandı ve korkuyla doğruldu. "Ne..." diyecek oldu ama o el hızla ağzını kapatarak konuşmasını engelledi.

Gundwane! Gürültü etme. Elbiselerini bul ve benimle gel. Çabuk ol!

Hal usulca dönerek yataktan kalktı. Dikkatli davranıyor, yanında ya tan Katinka'yı rahatsız etmemeye çalışıyordu. Pantolonunu firlattığı yerden aldı.

Delikanlı da, zenci de çitteki açıklıktan geçinceye kadar konuşmadılar. Sonra orada durdular. Hal başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Dev Yay burcunun ufukla yaptığı açıdan şafağa sadece bir saat kadar kalmış olduğunu anladı. Bu, insan gücünün iyice azaldığı o etkileyici saatti. Hal Aboli'nin kara siluetine bir göz attı. "Ne var, Aboli?" diye sordu. "Beni neden kaldırdın?"

"Dinle. " Zenci delikanlının omzuna elini koydu. Hal başını yana eğdi.

"Ben hiçbir şey duymuyorum. "

"Bekle! " Aboli delikanlının susması için onun omzunu sıktı.

Sonra Hal o sesi duydu. Uzaklardan geliyordu ve hafifti. Ağaçlar sesi boğuklaştırıyordu. Birileri kontrolsüzce gürültüyle gülüyorlardı.

"Onlar nerede? " Hal şaşırmıştı.

"Kumsalda. "

Hal, "Tanrım," dedi. "Ne biçim iblislik bu?" Yanında Aboli'yle koşmaya başladı. Göle doğru gidiyorlardı. Karanlıkta engebeli orman topraklarında sendeliyor, ağaçların alt dalları yüzlerine çarpıyordu.

Kamptaki ilk kulübelere eriştikleri sırada ilerden gelen diğer gürültüleri de duydular. Biri peltek peltek şarkı söylüyor, diğerleri de deli gibi kahkahalar atıyorlardı.

Hal soluk soluğa, "Top yuvaları," dedi. Sonra sönmekte olan nöbet ateşinin son ışıklarında, ilerdeki uçuk renkli insan siluetini fark etti.

Sonra babasının sesini duydu. Kaptan meydan okurcasına, "Kimsin?" dedi.

Baba, benim. Hal.

Ne oluyor? Sir Francis'in yeni uyanmış olduğu belliydi. Arkasında gömleği vardı. Sesinden uyku sersemi olduğu anlaşılıyordu. Ama kılıcı elindeydi.

Hal, "Bilmiyorum," diye yanıt verdi. Yine o gürültülü, budalaca kahkahalar duyuldu. "Sesler kumsaldan geliyor. Top yuvalarından."

Üçü de daha fazla konuşmadan koşmaya başladılar. İlk topa birlikte eriştiler. Burada, gölün kıyısında yaprakların oluşturdukları tentede aralıklar vardı. Ayın son ışıkları bu yerlerden süzülüyordu. Bu ışık sayesinde topçulardan birinin alçak bronz namlunun üzerine yığılmış olduğunu gördüler. Sir Francis adama öfkeyle tekme atınca tayfa kumların üzerine yığıldı.

Hal o zaman çukurun kenarında duran küçük fiçıyı fark etti. Onların geldiğini fark etmeyen diğer bir topçu, fiçının önünde dört ayak vaziyetinde duruyordu. Bir köpek gibi. Musluktan damlayan sıvıyı yalıyordu. Hal şekerli kokuyu duydu. Zehirli bir çiçeğin kokusu gibi etrafa iyice yayılmıştı. Delikanlı çukura atlayarak topçuyu saçlarından yakaladı.

Romu nereden buldunuz? diye homurdandı. Adam bulanık gözlerle ona baktı. Hal yumruğunu tayfanın suratına indirdi. Adamın alt ve üst dişleri birbirine çarptı. "Lanet olasıca sarhoş! İçkiyi nereden buldunuz?" Delikanlı tayfayı hançerinin ucuyla dürttü. "Yanıt ver. Yoksa nefes borunu yararım."

Can acısı ve tehdit tayfanın kendini toplamasını sağladı. "Sayın lordun bir veda armağanıydı," diye inledi. "Sağlığına içmemiz ve denizde hızla ilerlemesini dilememiz için Martı'dan bir fiçı yolladı."

Hal sarhoş adamı yana fırlatarak çukurdan kenardaki alçak duvara sıçradı. "Diğer topçu grupları. Akbaba onların hepsine de hediye yolladı mı acaba?"

Üçü birden top yuvalarının önünden koştular. Her birinde tatlı tatlı kokan meşe fiçılar ve hareketsiz yatan tayfalar buldular. Mürettebattan birkaç kişi hâlâ ayaktaydılar, ama onlar da sarhoşluktan salyalarını akıtarak sendeleye sendeleye dolaşıyorlardı. Pek az İngiliz gemicisi şekerkamışının yakıcı özüne dayanabilirdi.

Sir Francis'in güvendiği porsunlardan biri olan Timothy Reilley bile dayanamamıştı. Sir Francis'in suçlamalarını yanıtlamaya çalıştı ama ayakta sallanıyordu. Kaptan kılıcının kabzasıyla porsunun kafasının yanına vurdu. Denizci kumların üzerine yığıldı.

Aynı anda Koca Daniel kamptan koşarak geldi. "Gürültüyü duydum, kaptan. Ne oldu?"

Akbaba topçulara içki vermiş. Hepsi de kafayı bulmuş. Kaptanın sesi öfkesinden titriyordu. "Bunun bir tek anlamı olabilir. Kaybedecek bir tek dakikamız bile yok. Kamptakileri uyandır! Mürettebata silah ver Ama sessizce!"

Daniel koşarak uzaklaşırken, Hal karanlık gemiden, gölün sakin sularının üzerinden gelen sesi duydu. Uzaklardan gelen bu ses ırgat kastanyolasının gıcırtısına benziyordu. Hal'ın belkemiğinin üzerinde karıncalanmalar oldu.

Delikanlı, "Irgat," diye bağırdı. "Martı demir palamarını geriyor."

Boğaza doğru baktılar.' Ayışığında Martı'nın siluetinin değişmeye başladığını gördüler. Demirden ırgata uzanan palamar geminin kıç tarafının dönmesine neden oluyordu. Sonunda tekne bordasını tamamiyle kumsala doğru döndürdü.

Sir Francis, "Toplar deliklerden uzanıyor!" diye haykırdı. Ayışığı namluları ışıldatıyordu. Kumsaldakiler her topun arkasında bekleyen Martı'nın topçularının ellerindeki ağır yanan çıraların hafif ışığını görebiliyorlardı.

Sir Francis kükredi. "Şeytanın soluğu! Bize ateş edecekler! Yere yatın." Hal top yuvasının kenarındaki alçak duvardan kendini kumların üzerine attı.

Birdenbire gece gündüz gibi aydınlandı. Sanki şimşek çakmıştı. Bir dakika sonra gökgürültüsü kulaklarını sancıttı ve top ateşi kıyıyı taradı, etraflarındaki ormana gülleler düştü. Martı bütün toplarıyla kampa ateş etmişti. Bir tek, ama güçlü bir borda ateşiydi bu.

Top mermileri yukarıdaki dalları ve yaprakları parçaladı. Yaprak yığınları ve ıslak ağaç kabuğu parçaları üzerlerine yağdı. Havaya ağaç gövdelerinden

kopan öldürücü odun parçaları saçıldı.

Çerden çöpten kulübelerin içindeki adamları korumaları imkânsızdı. Borda ateşi her şeyi yarıp geçti. Direkler uçuştu. Sağlam olmayan kulübeleri, sanki denizin altında deprem olmuş da, dev dalgalar karaya vurmuş gibi yamyassı etti. Bir kâbusla uyanan adamların çığlıklarını duydular. Misket yağmuru yüzünden yaralanan ya da vücutlarına sivri, diş diş tahta parçaları saplanan gemicilerin hıçkırıklarını, çığlıklarını ve iniltilerini işittiler.

Martı kendi toplarının dumanlarının yarattığı sisin arkasında kayboldu. Ama Sir Francis ayağa fırladı ve sarhoş bir topçunun cansızlaşmış dumanları tüten çırayı kaptı. Topun nişangâhından baktı. Namlu Martı'nın arkasında gizlendiği, döne döne yayılan top dumanlarına çevriliydi. Sir Francis çırayı deliğe bastırdı. Dev top gürlerken namlusundan uzun gümüş rengi bir duman fışkırdı ve silah geri tepti, toptan merminin nereye düştüğünü bilmiyordu, ama emirlere uyacak kadar ayık olan topçulara, "Ateş!" diye kükredi. "Ateş açın! Mümkün olsu kadar çabuk ateş etmeye çalışın."

Düzgün olmayan bir ateş başladı. Ama sonra topçulardan çoğu zorla ayağa kalkıp sarhoş sarhoş yalpalayarak ağaçlarına arasına girdiler.

Hal top yuvasının kenarındaki alçak duvara sıçrayarak Aboli'yle Daniel'e bağırdı. "Haydi, gelin! İkiniz de birer çıra alıp beni izleyin! Adaya erişmeliyiz."

Daniel, Sir Francis'in topu tekrar doldurmasına yardım ediyor, kıvılcımları söndürmek için dumanları tüten namluyu siliyordu.

Bırak bu işi, Daniel! Bunu başkaları yapsın! Senin yardımına ihtiyacım var!

Hep birlikte kıyıdan giderlerken Martı'yı örten dumanlar yana doğru kaydı ve yeniden borda ateşi başladı. İlk ateşten beri sadece iki dakika geçmişti. Topçular iyi yetiştirilmişlerdi ve hızla hareket ediyorlardı. Ayrıca diğerlerini gafil avladıkları için üstün durumdaydılar. Top ateşi yine karayı taradı. Mermiler ormana dalarak yine öldürücü etkilerini gösterdiler. '

Hal ağır toplardan birine kurşun bir güllenin isabet ettiğini gördü. Palanga takımı parçalandı ve top geriye doğru savrularak yerinden çıktı. Namlusu yıldızlara doğru döndü.

Adamlar yerlerini terkederek ağaçların arasından kaçarlarken yaralıların ve ölmekte olanların çığlıkları yükseldi. Top yuvalarından gelişigüzel ateş edilirken, atışlar giderek azaldı. Sonunda arada bir top ışık saçarak gürledi. Toplar susturulduktan sonra Akbaba geride kalan kulübelere ve Azim'in

mürettebatının saklandığı çalılara nişan aldı.

Hal, Martı'nın mürettebatının topları doldurarak ateş ederlerken sevinçle bağırdıklarını duydu. Adamlar, "Martı ve Cumbrae," diye haykırıyorlardı.

Artık borda ateşi kesilmişti. Ama toplar doldurulur doldurulmaz ateş ediliyor ve gökgürültüsü gibi ses devam ediyordu. Kükürtlü bey duman bulutunun içinde topların namlularından cehennem alevleri benzeyen kıvılcımlar fışkırıyordu.

Hal koşarken babasının sesini duydu. Kaptan sarsılan, morali bozulan mürettebatı toplamaya çalışıyordu. Uzaklaştıkça ses de hafifledi Aboli yanında koşuyordu. Koca Daniel ise birkaç adım gerideydi. Delikanlıyla zenci daha hızlı koştukları için giderek arkada kalıyordu.

Daniel soluk soluğa, "Tekneleri suya indirmek için daha fazla adam gerekli," dedi.

Hal, "Artık sana yardım edecek adam bulamayacaksın," diye homurdandı. Hepsi ya zilzurna sarhoş ya da canlarını kurtarmak için kaçıyorlar." Daha konuşması bitmeden Ned Tyler'ın biraz ilerde ormandan fırladığını gördü. Arkasında beş denizcisi vardı. Hepsi de ayıya benziyordu.

Hal, "Aferin, Ned!" diye bağırdı. "Ama acele etmeliyiz. Akbaba toplarımızı susturur susturmaz adamlarını karaya çıkaracak."

Grup halinde koşarak adayla aralarındaki sığ boğazdan geçtiler. Deniz öyle çekilmişti ki, önce sıvışık çamur ayaklarına yapıştığı için sendeleyerek ilerlediler. Sonra da açık denize daldılar. Yürüdüler, yüzdüler ve zorlukla adaya eriştiler. Martı'nın top ateşi onları hızlandırıyordu.

Üzerlerinden sular akarak, sendeleyerek kıyıya çıktıkları zaman Koca Daniel, "Güneybatıdan esen rüzgâr pek hafif," dedi soluyarak. "Bizim işimize yarayacak kadar sert değil."

Hal yanıt vermeden kuru bir dalı kopardı ve onu ağır yanan çırasıyla tutuşturdu. Yolu görebilmek için meşaleyi yukarı kaldırdı. Sonra koşarak ormana daldı. Birkaç dakika içersinde adayı aşarak diğer taraftaki kumsala ulaştılar. Hal orada durup ana boğazdaki Martı'ya baktı.

Şafak zamanı hızla yaklaşıyor, gece onun önünden kaçıyordu. Işık grimsi gümüşe dönüşüyor, göl cilalanmış kurşun gibi parlıyordu.

Akbaba demir yayını kullanarak toplarıyla sağa sola, öne arkaya nişan alıyordu. Demirli Martı'yı kıyıdaki herhangi bir hedefi vurabilmek için

döndürüyordu.

Kumsaldaki top yuvalarında arada sırada bir parlama olunca Akbaba hemen buna karşılık veriyordu. Gemisini döndürüp güçlü bir bordo ateşe başlıyor, topların misket ateşi, uçan kumlar ve devrilen ağaçlarla vuruyordu.

Hal'ın grubundakilerin hepsi de boğazdan geçer ve çamurla savaşırken iyice yorulmuştu. "Dinlenecek zaman yok." Delikanlının soluğu boğadan ıslık çalarak yükseliyordu. Şeytan teknelerinin üzerleri kesilmiş dal yığınlarıyla örtülmüştü. Dalları çektiler. Sonra ilk teknenin etrafında b¡r daire oluşturdular. Her biri tekneyi yanından tuttu.

Hal, "Hep birlikte!" diye onları teşvik etti. Beraberce çift gövdeli teknenin omurgasını kumlardan kaldırdılar. Tekne içindeki yük yüzünden ayağı ağırlaşmıştı. Yük daha iyi yanması için zifte batırılmış ince odun demetlerinden oluşuyordu.

Denizciler tekneyi kıyıya taşıyıp sığ bir yere bıraktılar. Tekne küçük ilgaların üzerinde yalpalayıp eğildi. Küt direğindeki kare biçimi kirli bez yelken, kayalardan esen hafif rüzgârda ağır ağır dalgalandı. Hal, tekenin sürüklenmemesi için pruva halatını bileğine doladı.

Koca Daniel gökyüzüne bakarak, "Rüzgâr yeterli değil," diye yakındı. Tanrı aşkına, bize rüzgâr yollayın."

Dualarını sonraya sakla. Hal tekneyi bağladı ve adamlarını koşa koşa tekrar ağaçların arasına soktu. İki tekneyi daha taşıyarak, çekerek, ¡erek suyun kenarına götürdüler.

Rüzgâr hâlâ yeterli değil. Daniel, Martı'ya baktı. Tekneleri suya indirmekle geçen kısa sürede sabah ışığı güçlenmişti. Gemiciler bir an soluk almak için durdular ve Akbaba'nın tayfalarının topların başından ayılarak sevinçle çılgıncasına bağırdıklarını gördüler. Adamlar ellerinde kılıç ve mızraklarla aşağıdaki kayıklara doluştular.

Ned Tyler, "Şu köpeklere bakın," diye homurdandı. "Savaşın sona erdiğini sanıyorlar. Ganimeti yağmalamaya gidiyorlar."

Hal duraksadı. Ormanın kenarında iki şeytan teknesi daha vardı, ama onları suya indirmek fazla zaman alacaktı. Delikanlı sert bir sesle, "O halde onlara fikirlerini değiştirmeleri için bazı şeyler vermeliyiz," diyerek yanan çırayı dişlerinin arasına sıkıştırdı. Denize girip kıyıdan hemen ötede ilk şeytan teknesinin yalpaladığı yere kadar gitti. Şimdi sular koltukaltlarına kadar geliyordu. Delikanlı ağır yanan çırayı odun yığının üzerine attı. Yığın

birdenbire alev aldı ve yükselen mavi duman ziftli odunlar tutuşurken hafif rüzgârda uçuştu.

Hal burundaki halatı yakalayarak tekneyi boğaza çekti. On iki metre kadar sonra su derinleşti. Ayakları dibe değmiyordu artık. Delikanlı yüzerek kıça doğru gitti. Oraya tutunup iki ayağıyla suyu var gücüyle dövme ye başladı. Tekne hareket etti.

Aboli onun ne yaptığını görmüştü. Hemen göle balıklama daldı. Güçlü birkaç kulaçla Hal'ın yanına erişti. İkisi birden yüzdürünce tekne hızlandı.

Bir eliyle kıça tutunan Hal nerede olduğunu anlamak için başını sudan kaldırdı. Martı'dan ayrılan küçük filika filosu kumsala doğru gidiyordu. Teknelere deli gibi haykıran denizciler doluşmuşlardı. Silahları sabah ışığında parıldıyordu. Akbaba zaferden o kadar emindi ki, gemiyi korumaları için birkaç denizci bırakmıştı.

Hal omzunun üzerinden baktı. Hem Ned, hem de Daniel onun gibi yapmıştı. Geri kalan tayfaları denize sokmuşlar, iki teknenin daha kıç taraflarına tutunmuş, onları boğaza doğru itiyor ve ayaklarını vurarak suda köpükler oluşturuyorlardı. Üç tekneden de iyice tutuşan ziftli odunların dumanları yükseliyordu.

Hal gerileyerek Aboli'nin yanına geçti. Yine azimle ayaklarını vurarak tekneyi boğazda, Martı'nın demirli olduğu yere doğru itti. Sonra yükselen deniz sel gibi onları kavradı. Yaralı üç ördek gibi daha hızla sürükledi.

Hal'ın teknesinin burnu dönerken delikanlı kıyıyı daha iyi görebildi. Kampa saldırmak için ilerleyen kayıklardan en öndekinde Akbaba'nın olduğunu gördü. Adamı alev rengi saçları ve sakalından tanıdı. Hatta ona o gürültüde Akbaba'nın kahkahalarını duyuyormuş gibi de geldi.

Sonra dikkatini başka bir şeye vermek zorunda kaldı. Çünkü yukarısındaki yük canlanarak gürül gürül yanmaya başladı. Alevler çatırdayarak yükseldi, yoğun kara dumanlar çıkıyordu. Sıcaklık kendi akımını yaratırken alevler dans edip titreşiyorlardı. Tek yelken o zaman iyice şişti.

Hal yanındaki Aboli'ye soluk soluğa, "Onu itmeyi sürdür," dedi "Tekneyi iki derece iskeleye doğru çevir."

Sıcak hava dalgası delikanlıyı sardı, sanki ciğerlerindeki havayı emdi. Hal başını suya soktu, sonra burnundan soluyarak çıkardı. Sular ıslak saçlarından yüzüne aktı. Ama hâlâ ayaklarını vurup duruyordu. Martı tam önündeydi. Aralarındaki uzaklık halat boyu bile değildi. Daniel'le Ned onun hemen

gerisindeydiler. İki tekneden de ziftli siyah duman ve koyu turuncu alevler yükseliyor, yukarılarında hava çöldeki bir serap gibi titriyordu.

Hal, "İtmeyi sürdür..." diyebildi. Bacakları dayanılamayacak kadar zorlanmaya başlamıştı. Zaten bu sözleri Aboli'den çok kendine söylemişti. Şeytan teknesinin burnuna bağlı olan halat geriye doğru kaymıştı, neredeyse bacaklarına dolanacaktı. Ama Hal onu tekmeleyerek uzaklaştırdı, halatlı çözecek zaman yoktu.

Hal, Martı'nın büyük filikalarından ilkinin kıyıya yanaştığını ve umbrae'nin kumsala atladığını gördü. İki ağızlı İskoç kılıcını sallayarak havada ışıltılı daireler çiziyordu. Kumsala atlarken başını arkaya atıp kanı donduran İskoç savaş naralarından birini attı. Sonra da dik kıyıda koşmaya başladı. Ağaçlara ulaşınca adamlarının peşinde olup olmadıklarını anlamak için geriye baktı. Sonra kılıcı havada öylece kalakaldı. Dumanlar ve alevler saçarak doğruca demirli Martı'ya giden şeytan teknelerini görmüştü.

***

Hal, "Hemen hemen eriştik," dedi soluk soluğa. Başının üzerinden geçen sıcak dalgaları göz kürelerini çukurlarında kavurmuş gibi geldi. Serinlemek için kafasını tekrar suya soktu. Başını sudan çıkardığınla bu kez Martı'nın sadece on beş metre ötede olduğunu gördü.

Delikanlı alevlerin çatırtısı ve gürültüsü arasında Akbaba'nın kükrediğini duydu. "Geri dönün! Martı'ya geri dönün! Bu köpekler gemiye ateş tekneleri gönderiyorlar!" Firkateyn uzun ve çetin bir korsanlık süresince ele geçirilen ganimetle doluydu. Mürettebat üç yıllık çabalarının tehlikede olduğunu görünce öfkeyle deli gibi bağırdı. Adamlar kumsalda ilerlediklerinden daha büyük bir hızla kayıklarına koştular.

Akbaba filikasının burnunda ayakta durdu. Ayaklarını oynatıyor, işaretler ediyordu. Neredeyse kayığın dengesini bozacaktı. "Bu çiçekbozuğu köpekleri bir elime geçireyim, nefes borularını sökeceğim. O pis kokulu..." Aynı anda öndeki ateş teknesinin kıç tarafında yüzen Hal'ı tanıdı. Döne döne yükselen alevlerin ışığı delikanlıyı aydınlatıyordu. Akbaba'nın sesi iyice yükseldi. "Tanrım, bu Franky'nin piçi!" diye haykırdı. "Onu ben yakalayacağım! Karaciğerini kendi ateşinde kavuracağım!" Yüzü kıpkırmızı olan adam artık öfkesinden anlaşılmaz bir şeyler haykırıyor, mürettebatın daha hızlanması için kılıcını havada sallıyordu.

Hal artık Martı'nın yüksek gövdesinden on iki metre uzaktaydı bitkin bacakları yeniden güçlendi. Yorulmamış olan Aboli de yüzmeyi sürdürüyordu. Kurbağalama yüzerken güçlü bacakları suları itiyor ve geride girdaplar bırakıyordu.

Akbaba'nın büyük kayığı hızla üzerlerine gelirken son birkaç metreyi de aştılar. Hal ateş teknesinin burnunun Martı'nın kıç tahtalarına çarptığını hissetti. Akıntı teknenin oradan uzaklaşmasını engelledi. Ateş teknesini yan döndürdü. Alevler bu yüzden sabah rüzgârında canlandı ve Martı'nın yanını yalamaya başladılar. Tahtalar yanarak karardı.

Akbaba, "Ateş teknesini yakalayın!" diye böğürdü. "Ona halat bağlayın ve tekneyi uzaklaştırın." Kürekçiler ateş teknesine doğru gittiler. Ama şiddetli sıcak etraflarını sararken irkildiler. Akbaba da yüzünü örtmek için ellerini kaldırdı. Kırmızı sakalı yalazlandı. "Gerileyin!" diye kükredi. 'Yoksa kavrulacağız." Filika serdümenine baktı. "Bana demiri ver. Tekneyi yakalayacağım ve onu çekerek uzaklaştıracağız."

Hal yeniden dalmak ve sıcaklığın çizdiği daireden uzaklaşmak için

derinden yüzmek niyetindeydi. Ama Cumbrae'nin emrini işitti. Halat halâ bacaklarının arasında kayıyordu. Suyun altında halatı araştırdı ve onu ayaklarının arasına sıkıştırdı. Sonra suya dalarak ateş teknesinin gövdesinin altından geçti. Onunla Martı arasında dar aralıkta yüzeye çıktı.

Martı'nın dümen kolu sudan çıkıyordu. Hal ağzına dolan suları tükürerek halatı pruva milinin etrafından geçirdi. Sıcaklık sanki kafasına balyozla vuruyordu. Delikanlıya suratı su toplamış gibi geliyordu. Ama yine de alev alev yanan tekneyi Martı'nın kıç tarafına bağlamayı başardı.

Sonra tekrar dalarak Aboli'nin yanında sudan başını çıkardı. "Kıyıya gidelim," diye soludu. "Yangın Martı'nın barut deposuna erişmeden önce."

Yüzmeye başladılar. Hal kayığın çok yakınlarında olduğunu gördü. Neredeyse ona dokunabileceklerdi. Ama Akbaba ikisiyle de ilgilenmiyordu artık. Küçük demiri başının üzerinde döndürüyordu. Hal bakarken demiri yanan tekneye fırlattı. Demir oraya takıldı.

Akbaba mürettebata, "Küreklere asılın!" diye bağırdı. "Tekneyi uzaklaştırın." Kayıktaki tayfalar bütün güçlerini kullandılar. Ama ateş teknesi Hal'ın bağladığı halat yüzünden kımıldamadı. Kayıktakilerin kürekleri sulara boşuna çarptı. Ateş teknesini çekerek uzaklaştırmaları imkansızdı. Artık Martı'nın yan tahtalarından tehlikeli bir biçimde yoğun dumanlar yükseliyordu. Yangın bütün denizcileri korkuturdu. Gemi yanacak maddeden yapılmıştı ve patlayacak şeylerle doluydu: tahta, zift, branda bezi, kendir, rom, baharat fıçıları ve barut. Kayıktaki mürettebatın suratı dehşetle çarpılmıştı. Akbaba başını kaldırıp amansızca yaklaşan diğer iki ateş teknesini görünce, alevlerin ışığında gözlerinde delice bir ifade belirdi. "Dillerini durdurun!" Kılıcıyla işaret ediyordu. "Onları uzaklaştırın." Sonra dikkatini Martı'ya bağlı olan ve alev alev yanan küçük tekneye verdi.

Hal'la Aboli artık elli metre ötedeydiler ve kıyıya doğru yüzüyorlar, Ama delikanlı olanları görmek için arkaüstü dönerek ayaklarını hafife suya daldırıp çıkarmaya başladı. Akbaba'nın ateş teknesini uzaklaştırmayı başaramadığını hemen fark etti.

Cumbrae kayıkla gemisinin burnundan dolaştı ve telaşla güverteye çıktı. Mürettebat peşinden gelirken, "Kovalar!" diye bağırdı. "Kovaların elden ele geçirilmesi için yan yana dizilin! Tulumbalar. Tulumbalara on kişi. Alevlere su püskürtün." Mürettebat onun emirlerine uymak için koşuştu. Ama yangın hızla yayılıyordu. Kıç tarafını kemiriyor, küpeşte boyunca dans ediyor ve direklere sarılı yelkenlere doğru yavaşça uzanıyordu.

Martı'nın kayıklarından biri filika kancasıyla Ned'in ateş teknesini yakalamıştı. Aceleyle kürek çekerek onu gemiden uzaklaştırıyorlardı. Bir başkasıysa Koca Daniel'in teknesine yanaşmaya çalışıyor ama alevler yüzünden tekneye sokulamıyordu. Kancayı her takışlarında Daniel o tarafa yüzüyor ve halatı bıçağıyla bir vuruşta kesiyordu. Kayıktaki tüfek ve tabancaları olan tayfalar adamın suda belirip kaybolan kafasına doğru çılgınca ateş ediyorlardı. Kurşunların çevresindeki suları sıçratmasına karşın, hiçbiri Daniel'e isabet etmiyordu.

Aboli yüzerek uzaklaşmıştı. Hal da yüzüstü dönüp onun peşinden kıyıya doğru gitti. İkisi birlikte beyaz kumlan koşarak aştılar ve top ateşinin mahvettiği ormana daldılar. Sir Francis hâlâ bıraktıkları yerde, yani top yuvasındaydı, ama etrafına Azim 'den kalan birkaç kişiyi toplamıştı. Hal babasına doğru koşarken onlar da topu dolduruyorlardı. Delikanlı ne yapmamı istiyorsunuz?" diye bağırdı.

Yanına Aboli'yi al ve diğerlerini bul. Sir Francis başını toptan kaldırmamıştı. Hal ağaçların arasından koşarak döndü. Bulduğu altı kişiyi Aboli'yle birlikte sürükleyerek, tekmeleyerek sindikleri deliklerden ve çalılıklardan çıkardılar. Sessizleşmiş olan topların yanına götürdüler.

Hal'ın topçu bulmak için çabaladığı birkaç dakika içersinde göldeki sahne tamamiyle değişmişti. Daniel ateş teknesini Martı'nın yanına götürmüş ve onu oraya bağlamıştı. Tekneden yükselen ateşler firkateyndeki kargaşa ve paniği artırıyordu. Daniel şimdi kıyıya doğru yüzüyor, yüzemeyen iki adamını yakalamış, onları suda sürüklüyordu.

Martı'nın mürettebatı Ned'in ateş teknesini yakalamıştı. Tekneye halatlar bağlamış, onu Martı'dan uzaklaştırıyorlardı. Ned'le üç adamı tekneyi terketmiş, kıyıya doğru yüzmeye çabalıyorlardı. Ama Hal baktığı sırada tayfalardan biri çabalamayı bırakıp sulara battı.

Adamın boğulması Hal'ın öfkesini daha da artırdı. Bir topun deliğine bir avuç barut döktü. Aboli namluyu döndürmek için bir maniveladan yararlandı. Top kulakları sağır edecek bir gürültüyle patladı. Hal'ın adamları mermi Ned'in terkedilmiş ateş teknesini çeken kayığa geldiği için sevinçle bağırıştılar. Bu patlama kayığın parçalanmasına neden oldu. İçindekiler göle firladılar. Çırpındılar, çığlıklar atarak yardım istediler ve yakındaki başka bir filikaya tırmanmaya çalıştılar. Ama tekne zaten fazla kalabalıktı. Kayıktakiler paniğe kapılan tayfaları küreklerle vurarak uzaklaştırmaya çalıştılar. Ama bazıları küpeşteye tutunmayı başardı. Kendi aralarında bağrışıp kavga ederek

teknenin iyice yan yatmasına neden oldular. Sonunda kayık alabora oldu. Yanan kayığın etrafı tahta parçalan ve sularla boğuşan tayfaların kafalarıyla doluydu.

Hal dikkatini topu yeniden doldurmaya vermişti. Tekrar başını kaldırdığı zaman sudaki adamlardan bazılarının Martıya erişmiş olduklarını gördü. Tayfalar ip merdivenlerden güverteye tırmanıyorlardı.

Akbaba sonunda tulumbaları çalıştırmayı başarmıştı. Yirmi tayfa bütün ağırlıklarını kollara verirken dua eden keşişler gibi doğrulup eğiliyorlardı. Martı'nın kıç tarafına doğru yayılan alevlerin dibine tutulan branda bezinden hortumlardan beyaz sular fışkırıyordu.

Hal'in ondan sonraki atışı Martı'nın iskele tarafındaki tahta parmaklıkları parçaladı. Sonra mermi burundaki tulumbanın başına geçmiş olan oların arasına daldı. Dördü sanki onları görülmeyen pençeler yakaladığı gibi geriye fırladı. Kanları yanlarındaki adamların üzerine fışkırdı.

Hortumdan püsküren su kesildi.

Buraya daha adam yollayın! Cumbrae'nin sesi gölde yankılandı, ilerin yerlerini başkaları aldı. Hortumdan tekrar su fışkırmaya başladı, ama artık Martı'nın kıç tarafını iyice sarmış olan alevden dillere karşı verilen savaş aciz kalıyordu.

Koca Daniel kıyıya erişerek kurtardığı iki adamı kumların üzerine bıraktı. Ağaçlara doğru koşarken Hal, "Toplardan birinin komutasını al," ve bağırdı. "Misket doldur ve güvertelere nişan al. Onların yangını söndürme çabalarına engel ol." Koca Daniel kararmış dişlerini göstererek delikanlıya gülümsedi.

Ellerinin eklemlerini alnına dayadı. "Lord hazretlerinin dans etmesi için güzel bir parça çalacağız," diye söz verdi.

Martı'nın sinsice saldırısı yüzünden Azim'in morali bozulmuş olan mürettebatı, şansları döndüğü için yeniden cesaretlenmeye başladı. Bir kaç kişi daha ormanda gizlendikleri yerden çıktılar. Sonra kumsaldaki toplar gürültüyle ateş eder ve mermiler Martı'nın gövdesine çarparken, diğerleri de toplarla ilgilenmek için koşup geldiler.

Çok geçmeden ağaçların arasından fışkıran alevler ve dumanlar suların yüzünde ilerledi. Alevler artık Martı'nın mizana serenlerini de sarmıştı. Şimdi sarılı yelkenleri etkiliyordu. , Hal, Akbaba'nın dumanların arasında ilerlediğini gördü. Yanan geminin alevleri onu aydınlatıyordu. Elinde bir balta vardı. İyice gerilmiş olan palamarın başında durdu. Bir tek vuruşla halatı kesti. Gemi hemen rüzgârla sürüklenmeye başladı. Akbaba kafasını kaldırarak tayfalarına

bağıra bağıra bir emir verdi. Adamlar yelkenlere tırmanıyorlardı. Tayfalar ana yelkeni açtılar. Gemi buna hemen karşılık verdi. Sertleşen rüzgârı yakalarken alevler dışarıya doğru aktılar sanki. Yangınla uğraşan adamlar da koşarak hortumlardaki suları alevlerin diplerine püskürtmeyi başardılar.

Martı iki ateş gemisini kısa bir süre sürükledi. Ama sonra onları gemiye bağlayan halatlar yandı. Martı da boğazda ağır ağır ilerlerken teknelerini geride bıraktı.

Kıyıda toplar art arda gemiye ateş ediyorlardı. Ama Martı ateş alanından çıkarken toplar da sustu. Firkateyn sonra ağızdaki dik kayalar arasına girdi. Martı'dakiler artık kurtulduklarını sanıyorlardı, ama kayalarda gizli olan toplar ateşe başladı. Kurşuni kayaların arasından barut dumanları yükseldi. Toplar Martı'nın su hattının yanında denizi köpürttüler ya da yelkenlerine delikler açtılar.

Gemi zorlukla bu beladan kurtulabildi. Sonunda dumanları tüten topları geride bırakmayı başardı.

Sir Francis, Hal'a seslendi. "Bay Courteney!" Kaptan çarpışmanın en şiddetli anında bile oğluna resmi bir tavırla hitap ediyordu. "Bir kayığa binerek boğazın girişine git. Martı'yı göz hapsine al."

Hal'la Aboli koyun diğer ucuna giderek kayalığın tepesindeki yüksek yere çıktılar. Martı kıyıdan bir mil uzaklaşmıştı bile. İki ön yelkeniyle rüzgârı yakalıyordu. Kıç tarafından koyu gri dumanlar yükselmekteydi. Geminin mizina ve randa yelkenleri kararmış, hâlâ dumanları tütüyordu. Güvertelere doluşmuş mürettebat uzaktan küçücük duruyordu. Adamlar son alevleri de söndürüyor, gemiyi tam kontrol altına alarak kolayca ilerlemesini sağlamaya çalışıyorlardı.

Hal sevinçle, "Lord hazretlerine uzun süre unutamayacağı bir ders verdik," dedi. "Onun bir süre bizi rahatsız edeceğini sanmıyorum."

Aboli, "En tehlikeli hayvan yaralı bir aslandır," diye homurdandı. "Onun dişlerini kütleştirdik. Ama hâlâ pençeleri var."

***

Hal kampın aşağısındaki kumsalda kayıktan inince babasının bir grup adamı çalıştırmaya başlamış olduğunu gördü. Kıyıdaki dizili topların gördüğü zararı onarmaya uğraşıyorlardı. Yine alçak duvarlar yapıyor, Martı'nın borda ateşiyle yerlerinden çıkan topları çeviriyorlardı.

Karaya çekilmiş olan Azım de zarar görmüştü. Martı'nın ateşi tahtalarda büyük yarıklar açmıştı. Yanlarına yağan misketler neyse ki sağlam keresteleri delip geçememişti. Marangozla adamları çalışmaya başlamışlardı bile. Zarar gören kısımları kesip çıkarıyor, altlarındaki çerçeveli kontrol ettikten sonra yerlerine geminin ambarındaki yeni meşe tahtaları geçirmeye hazırlanıyorlardı. Kömürlerin üzerinde zift kazanları dumanları tüterek kaynıyordu. Testerelerin vızıltısı ve planyaların gıcırtısı sahilde yankılanmaktaydı.

Hal babasını daha geride, ağaçların arasında buldu. Yaralıları alelacele dikilen branda bezinden tentenin altına yatırmışlardı. On yedi kişiydiler ve içlerinden çoğunun şafağı göreceği kuşku götürürdü. Ölüm havası üzerlerine çökmüştü bile.

Ned Tyler aynı zamanda gemi cerrahı görevini de yapıyordu. Bu göreve kendini top güvertesi denilen acımasız deneysel okulda hazırlamıştı. Ama ne yazık ki, aletlerini Azim'in delinmiş gövdesi üzerinde çalışan marangozlar gibi kabaca bir kayıtsızlıkla kullanıyordu.

Hal, Ned'in tayfalardan birinin bacağını kestiğini gördü. Misketler gabyacılardan birinin hemen dizinin altına gelmişti. Bir et parçası haline gelen bacaktan beyaz kemik parçaları gözüküyordu. Ned'in adamlarından ikisi hastanın kan içindeki branda bezinden kalkmasına engel olmaya çalışıyorlardı. Adam kıvranıyor, çırpınıyordu. Hastanın dişlerinin arasına iki kat yaptıkları deri kemeri sıkıştırmışlardı. Gemici dişlerini deriye öylesine geçirmişti ki, boynunun kirişleri kendir ipler gibi kabarmıştı. Hatları gerilmiş yüzü kıpkırmızıydı, gözleri yuvalarından uğramıştı. Dişleri insanı korkutan bir biçimde, gülüyormuş gibi ortaya çıkmıştı. Hal adamın deri kemere bastırdığı siyah çürük dişlerinden birinin fırladığını gördü.

Delikanlı bakışlarım bu şahneden kaçırarak Sir Francis'e durumu bildirdi. "Martı son gördüğümde batıya doğru gidiyordu. Akbaba'nın yangını kontrol altına aldığı anlaşılıyor. Ama gemiden yine de dumanlar çıkıyordu..."

Çığlıklar sözlerini yarıda kesmesine neden oldu. Ned bıçağını bırakmış, kırılmış kemiğin uçlarını düzeltmek için testereyi eline almıştı. Sonra hasta birdenbire sustu. Onu tutan adamların ellerinin arasında vücudu gevşeyiverdi.

Ned gerileyerek başını salladı. "Zavallının artık karaya çıkma izni var." Pıhtılaşmış kanların yapıştığı eliyle yüzündeki is ve terleri sildi. Yanağında kırmızı bir iz bıraktı.

Hal'ın midesi ağzına gelmişti ama sakin bir sesle açıklamasını sürdürmeyi başardı. "Cumbrae, Martı 'da geri kalan bütün yelkenleri açıyordu." Delikanlı adamlarının ve babasının önünde zayıflık göstermek istemiyordu. Ama Ned başka bir gemicinin sırtından büyük bir tahta parçasını çıkarırken sesi hafifledi. Gözlerini bu sahneden ayıramıyordu.

Ned'in iriyarı iki yardımcısı hastanın üzerine ata biner gibi oturarak onu sıkıca yakaladılar. Porsun tahtanın ucunu nalbant maşasıyla tuttu Güç almak için bir ayağını hastanın sırtına dayadı ve vücudunun bütün ağırlığıyla geriye doğru eğildi. Kıymıklı tahta parçası Ned'in başparmağı kalınlığındaydı. Ucu bir okunki gibi olduğu için yaşayan etteki yerinden çok zorlukla çıktı. Hastanın çığlıkları bütün ormanda yankılandı.

Ayna anda Vali van de Velde ağaçların arasında badi badi yürüyerek onlara doğru geldi. Karısı koluna girmişti, içler acısı bir halde ağlıyor, zorlukla ayakta duruyordu. Zelda onun hemen arkasındaydı. Hanımının burnuna doğru yeşil şişeye konmuş amonyak ruhunu uzatmaya çalışıyordu.

Van de Velde, "Kaptan Courteney," dedi. "En şiddetli sözleri kullanarak sizi protesto etmek zorundayım. Bizim müthiş bir tehlikeyle karşı karşıya gelmemize neden oldunuz! Bir gülle oturduğum yerin damından geçti. Ölebilirdim." Boynundaki eşarpla sarkık yanaklarının terlerini sildi.

Aynı anda Ned'in tedavi ettiği zavallı, yardımcılardan biri sırtındaki derin yaranın kanamasını durdurmak için sıcak zifir dökerken tiz sesle bir çığlık attı.

Bu kaba saba adamlarınızın sessiz olmalarını sağlamalısınız. Van de Velde elini birkaç yaralı denizciye doğru onları aşağılarcasına salladı. "Ahırlara yakışacak melemeleri karımı korkutuyor ve rahatsız ediyor."

Hasta son defa inleyerek olduğu yere yığıldı ve sesi kesildi. Ned'in tedavisi onu öldürmüştü. Sir Francis'in yüzünde sert bir ifade vardı, ama yine de şapkasını çıkararak Katinka'yı selamladı. "Mevrow, duyarlılığınıza saygı duyduğumuzdan kuşkunuz olamaz. Anlaşılan bu kaba saba adam da sizi daha fazla rahatsız etmemek için ölmeyi tercih etti." Konuşmasını sürdürürken yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Ciyak ciyak bağırıp şımarıkça yarı baygınlığın zevkini çıkaracağınıza yaralılara bakma konusunda Bay Ned'e yardım etmek istersiniz belki de."

Van de Velde bu öneri üzerine dikleşerek öfkeyle kaptana baktı. "Mijnheer, karıma hakaret ediyorsunuz. Onun bu kaba saba köylülere hizmet etmesini nasıl önerirsiniz?

Karınızdan özür diliyorum. Ama burayı güzelleştirmekten başka yapacak işi yoksa, o zaman size onu kulübesine götürmenizi ve oradan çıkmadı sağlamanızı önereceğim. Karınızın sabrını zorlayacak başka çirkinlikler duyacağı ve iğrenç şeyler göreceği kesin. Sir Francis başıyla Hal'a «inden gelmesini işaret etti. Valiye de arkasını döndü. Baba oğul yan X kıyıya doğru yürüdüler. Yelkenciler ölüleri branda bezinden kefenine sararak bunları dikiyorlardı. Bir grupsa mezarları kazmaya başlarlardı bile. Bu sıcakta ölülerin hemen aynı gün gömülmeleri gerekiyordu. Hal branda bezi örtülü adamları saydı.

Babası ona, "Sadece on ikisi bizden," dedi. "Diğer yedisi Martı'dan. Cesetleri karaya vurdu. Sekiz de tutsağımız var. Şimdi onlarla ilgileneceğim."

Başlarında nöbetçiler duran tutsaklar kumsalda sıra halinde yere oturmuş, ellerini başlarının arkasında kenetlemişlerdi. Baba oğul onlara yaklaşırlarken Sir Francis hepsinin duyabileceği bir sesle, "Bay Courteney" dedi. "Adamlarınıza şu ağaçtan sekiz ilmek sarkıtmalarını söyleyin." Dev bir yabani incir ağacının etrafa uzanan dallarını işaret ediyordu. "O dallardan yeni meyveleri sallandıracağız." Öyle meşum bir sesle güldü ki, delikanlı irkildi.

Sekiz tutsak inleyerek, bağırarak itiraz ettiler. "Bizi asmayın, efendim. Biz lord hazretlerinin emirlerini yerine getirdik. Biz sadece emirlere uyduk."

Sir Francis onlara aldırmadı. "İpleri bağlat, Bay Courteney." Hal bir an kararsızca durdu. Böyle soğukkanlılıkla idam cezası uygulanacağı fikri onu dehşete düşürüyordu. Ama sonra babasının yüzündeki ifadeyi görünce hemen onun emirlerini yerine getirmeye gitti.

Kısa sürede sağlam dallara ipler atıldı ve uçlarına ilmekler yapıldı. Azim tayfalarından bir grup, kurbanları yukarı kaldırmak için hazır bekliyordu.

Martı'dan esir alınan sekiz tayfa birer birer ipe doğru sürüklendiler. Elleri arkalarından bağlanmıştı. Adamların başlarını bekleyen ilmeklere soktular. Hal babasının emri üzerine sıranın önünden geçerek her kurbanın kulağının altındaki düğümü düzeltti. Sonra yine babasına döndü. Rengi uçmuştu, midesi bulanıyordu. Elini alnına götürdü. "İdam cezasını yerine getirmeye hazırız, efendim."

Sir Francis arkasını idam mahkûmlarına dönmüştü. O durumda usulca,

"Onları öldürmemem için bana rica et," dedi. "Efendim?" Hal şaşalamıştı.

Kahretsin! Sir Francis'in sesi çatallaşmıştı. "Bana, onları affetmem için yalvar."

Hal yüksek sesle, "Özür dilerim, efendim," dedi. "Bu insanları bağışlayamaz mısınız?"

Sir Francis, "Bu köpekler ipin ucunu hak ettiler," diye homurdandı "Onların iblis için bir jig dansı yapmalarını istiyorum."

"Ama onlar sadece kaptanlarının emirlerini yerine getiriyorlardı. Hal avukat rolüne ısınmaya başlamıştı. "Onlara bir fırsat veremez misiniz"?

Sekiz tayfa bu tartışmayı dinlerken ilmek geçirilmiş başlarını sağa sola çeviriyorlardı. Yüzlerinde acınacak bir ifade vardı. Ama gözleri hafif bir umutla parlamaya başlamıştı.

Sir Francis çenesini ovuşturdu. "Bilmem ki..." Onları ne yapayım? Vahşi hayvanlara ve yamyamlara yem olmaları için ormana mı salıvereyim? Hepsini asmak daha merhametlice olur."

Hal yalvardı. "Lütfen. Onlara yemin ettirir ve kaybettiğimiz adamların yerlerini almalarına izin verirsiniz."

Sir Francis daha da kuşkulu bir tavır takındı. "Bana sadık kalacaklarına yemin ederler mi hiç?" Öfkeyle idam mahkûmlarına baktı. Adamlar boyunlarında ilmekler olmasaydı, dizlerinin üstüne düşeceklerdi.

"Size sadakatle hizmet ederiz, efendim. Bu genç centilmen doğruyu söylüyor. Bizden daha iyi ve sadık hizmetkârlar bulamazsınız. "

Sir Francis, "Kulübemden İncil'imi getir," diye homurdandı. Sekiz denizci boyunlarında ilmeklerle hizmet yemini ettiler.

Koca Daniel iplerini çözerek onları götürdü. Sir Francis memnun bir tavırla adamların arkasından baktı. "Kayıplarımızdan bazılarının yerini alacak sekiz usta denizci," diye mırıldandı. "Azim'i ay sona ermeden denize açılacak hale getirmek istiyorsak, her insana ihtiyacımız olacak." Gölün üzerinden kayaların arasındaki girişe baktı. "Burada kalırsak bundan sonra bizi kimin ziyaret edeceğini sadece Tanrı bilir."

Hal'a döndü. "Şimdi geriye Akbaba'nın romunu yalayıp yutan ayyaş köpekler kaldı. Bir kırbaç cezasına daha hazır mısın, Hal?"

«Mürettebatın yarısını Kediyle işe yaramayacak hale getirmenin faydası ne, baba? Akbaba, biz denize açılacak duruma gelmeden geri döner bu adamlar

etleri yarı dökülmüş sırtlarıyla daha iyi savaşamazlar."

Sir Francis soğuk bir tavırla, "Yani onları hiç cezalandırmadan salıverelim, öyle mi?" dedi. Yüzünü oğlununkine yaklaştırmıştı.

Neden onlara para cezası vermiyorsunuz? Standvastigheictdan aldığınız ganimetten paylarına düşen miktarı almıyorsunuz? Bunu ayık olan savaşan tayfaların arasında bölüştürürsünüz.

Sir Francis hâlâ oğluna bakıyordu. Sonra haşince gülümsedi. "Süleyman'ın hükmü. Keseleri tayfaların canını sırtlarından daha fazla yakacak, öylece bizim payımıza da birkaç gulden daha düşecek."

***

Cumbrae Kontu Angus Cochran dağdaki geçidin tepesine çıktı. Burası Martı'dan kıyıya çıktığı kumsaldan en aşağı üç yüz metre yüksekti. Porsunuyla iki tayfa peşindeydiler. Hepsinin de tüfekleri ve Kılıçları vardı. Adamlardan biri içi tatlı su dolu küçük bir fıçıyı omzunda taşıyordu. Çünkü Afrika güneşi insanın vücudundaki nemi çok çabuk emiyordu.

Cumbrae'nin çok iyi bildiği bu gözetleme yerine ulaşmak için sabahın yarısını zor bir yürüyüşle geçirmişlerdi. Dik uçurumların kenarındaki raf gibi dar çıkıntılarda av hayvanlarının açtığı patikaları izlemişlerdi, Cumbrae buraya daha önce de birkaç defa gelmişti. Onu ilk kez buraya kıyıda yakaladığı bir Hotanto getirmişti. Akbaba şimdi bir kayanın oluşturduğu taht gibi yere rahatça yerleşti. Hotanto'nun beyaz kemikleri ayaklarının altındaki otların arasında duruyordu. Kafatası inci gibi parlıyordu. Çünkü üç yıldan beri oradaydı ve karıncalarla diğer böcekler kemikleri iyice kemirmişlerdi. Tabii vahşi yerlinin, oraya geldiğini Ümit Burnu'ndaki Hollanda kolonisine açıklamasına izin vermek delilik olurdu.

Cumbrae buradan iki okyanusu ve sıra dağların doruklarını görebiliyordu. Soluk kesici bir manzaraydı. Kaptan geldikleri tarafa baktığında Moray Martısı'nı görebiliyordu. Gemi dağların denize indiği yerde, dik kayaların dibindeki küçücük, daracık kumsalın yakınında demirlemişti.

Deniz kıyısındaki bu sıra dağlarda birbirinden belirgin tam on iki doruk daha vardı. Bunlar ele geçirdiği Hollanda haritalarında Oniki Havari diye işaretlenmişti.

Akbaba teleskopla Martı'ya baktı. Buradan kıç tarafında yangının verdiği zararı fark etmek imkânsızdı. Cumbrae mizana direklerinin yerine yenilerini dikmeyi başarmıştı. Onlara yeni yelkenler de takmıştı. Bu yükseklik ve uzaklıktan, kimsenin göremediği Havariler'in aşağısındaki koyda bekleyen gemi her zamanki kadar güzel görünüyordu.

Cumbrae'yi karaya getiren büyük kayık kumsala çekilmişti. Kaptanın karada başı derde girdiği takdirde oradan çabucak uzaklaşmaları için hazırdı tekne. Ama Akbaba bir belaya çatacağını sanmıyordu. Çalılıkların arasında birkaç Hotanto'yla karşılaşabilirdi. Ama onlar yarı çıplak dolaşan zararsız yerlilerdi. Elmacık kemikleri çıkık, gözleri Asyalılarınki gibi çekik, kırsal bölgeye alışık insanlardı onlar. Başlarının yukarısına tüfekle ateş edilirse çabucak kaçışırlardı.

Bu çetin, evcilleştirilmemiş yerde çok bol olan vahşi hayvanlar daha

tehlikeliydi. Bir gece önce demirli Martı'nın güvertesinde karadan gelen dehşet verici, kan dondurucu kükremeler duymuşlardı; ses kâh yükseliyor, kâh alçalıyordu. Sonra gürültü homurtular ve iniltiler arasında sona ermişti. Sanki cehennemdeki zebaniler koro halinde şarkı söylüyorlardı.

Bu kıyıyı bilen daha eski denizciler birbirlerine, "Aslanlar," diye fısıldamışlardı. Mürettebat gürültüyü adeta huşu dolu bir sessizlikle dinlemişti. Şafak zamanı o korkunç sarı kedilerden birini görmüşlerdi. Bir midilli büyüklüğündeki hayvanın başını ve omuzlarını koyu renk, sık bir yele kaplıyordu. Aslan beyaz kumların üzerinde bir krala yakışan tembellikle yürüyordu. Ondan sonra Cumbrae ve yanındakileri kıyıya götürmeleri için kayığın mürettebatını kırbaçla tehdit etmek gerekmişti.

Akbaba kareli eteğinin önünden sarkan deri kesesini alıp içinden kurşun ve kalay alaşımından yapılmış bir matara çıkardı. Matarayı başına dikip iki yudum içti. Sonra da zevkle derin bir soluk aldı ve mataranın tıpasını kapattı. Porsunla iki tayfa dikkatle ona bakıyorlardı. Akbaba onlara gülerek başını salladı. "Bu size zarar verir. Bu sözlerimi unutmayın, viski iblisin kendi sıcak çişidir. Benim gibi şeytanla bir anlaşma yapmadıysanız, ağzınıza hiçbir zaman viski koymamalısınız."

Matarayı tekrar kesesine soktu ve teleskopu gözüne götürdü. Sol tarafında denizden karaya bakan ilk gemicilerin Aslan Kafası diye adlandıkları sfenks biçimi doruk yükseliyordu. Sağ taraftaysa dev Masa Dağının dümdüz tepesine doğru yükselen dimdik kayalar vardı. Oturduğu yerin aşağısında Masa Körfesi kollarıyla küçük bir adayı sararak açık denizle kucaklaşıyordu. Hollandalılar ona Robben Adası adını vermişlerdi. Oraya doluşan binlerce fok balığının ismiydi bu.

Bunun ötesinde rüzgârın dalgalandırdığı o uçsuz bucaksız Güney Atlas Okyanusu uzanıyordu. Cumbrae yabancı bir yelkenlinin gelip gelmediğini anlamak için orayı taradı. Ama hiçbir şey görmeyince dikkatini Ümit Burnu'ndaki Hollanda kolonisine verdi.

Koloniyi etrafındaki kayalık, vahşi yerden ayırt edecek fazla bir şey oktu, Oradaki birkaç binanın damları sazdandı ve çevreden pek farklı durmuyordu. İnsanların oraya geldiklerini gösteren en belirgin işaret, doğuya giden VOC gemileri için kumanya üretilen bostanlardı. Dikdörtgen biçimi düzgün yerler yemyeşil ya da yeni kazılmış toprakların rengindeydi.

Kumsalın hemen yukarısında Hollanda Kalesi vardı, Cumbrae uzaktan bile orasının hâlâ tamamlanamamış olduğunu görüyordu. Hollandalıların

İngiltere'yle savaşa girmelerinden beri yapıyı hızlandırmaya çalıştıklarını diğer kaptanlardan duymuştu. Ama dış surlarda hâlâ tamamlanmamış açıklıklar vardı. Bunlar dişler çekildikten sonra boş kalan yerlere benziyordu.

Cumbrae yarıtamamlanmış kalenin körfezde demirli gemilere ne kadar koruma sağlayabildiğini düşündü. Şu anda körfezde üç büyük gemi vardı. Akbaba bütün dikkatini onlara verdi.

Gemilerden biri donanmaya ait bir firkateyne benziyordu. Ana direğinde Hollanda Cumhuriyeti'nin turuncu, beyaz ve mavili bayrağı uçuşuyordu. Gövdesi siyahtı ama top lumbarları beyazla çevrilmişti. Cumbrae kendi tarafında on altı top saydı. Çarpışma olursa firkateynin ateş gücünün Martı'nınkinden baskın çıkacağına karar verdi. Ama savaşmak gibi bir niyeti yoktu. O daha kolay avlar istiyordu. Yani körfezdeki diğer gemiden birini. Bu iki tekne ticaret gemisiydi ve direklerinde şirketin bayrakları dalgalanıyordu.

Cumbrae teleskopla gemilere daha dikkatle bakarken, "Hangisini seçmeli?" diye mırıldandı.

Gemilerden biri ona tanıdık geliyordu. Suyun yüzeyinden epey yüksek durduğundan yük taşımadığını tahmin etti. Hollandalılara ait sömürgelere gidecek ve oralardan değerli yükler alacaktı.

Akbaba sonra, "Tanrım, hayır!" diye bağırdı. "Gemiyi şimdi biçiminden tanıdım. Bu Lady Edwina Franky'nin eski gemisi. O bana gemiyi fidye talebiyle Ümit Burnu'na gönderdiğini söylemişti..." Cumbrae gemiyi bir süre daha inceledi. "Gemi iyice boşaltılmış. Toplarını bile almışlar."

Gemi bir ganimet olamazdı. Cumbrae'nin ilgisi söndü ve teleskopunu ikinci ticaret gemisine doğru çevirdi. Bu tekne Lady Edwina'dan biraz küçüktü. Ama yük yüzünden çok ağırlaşmış, hemen hemen alt lombozlarına kadar suya gömülmüştü. Dönüş yolunda olduğu belliydi. Ambarları Doğu'nun hazineleriyle doluydu. Gemiyi daha da çekici yapan diğer tekneye göre kıyıdan daha uzağa demir atmış olmasıydı. Gemi kalenin surlarından en aşağı iki halat boyu uzaklıktaydı. En iyi koşullar altında bile kıyıdaki Hollandalı topçuların o kadar uzağa ateş etmeleri olanaksızdı.

"Güzel bir görünüm. Akbaba kendi kendine güldü. İnsan ona bakarken ağzı sulanıyor."

Cumbrae yarım saat daha körfezi inceledi. Kıyı yakınındaki akıntıyı belirten, rüzgârın getirdiği su serpintisi ve köpükten çizgileri izledi. Yukarılardan esen rüzgârı saptadı. Masa Körfezi'ne nasıl gireceğini planladı.

Hollandalıların Aslan Kafası'nın yamaçlarında küçük bir karakolları olduğunu biliyordu. Nöbetçiler topları olan yabancı bir geminin yaklaştığını yerleşim merkezine haber vererek oradakileri uyaracaklardı.

Ayın şimdiki durumuna göre gece yarısı bile Martı daha açıklardayken yelkenlerinin pırıltısını seçebilirlerdi. Akbaba'nın geniş bir daire çizerek ufkun ötesine inmesi ve batıdan yaklaşması gerekiyordu. Robben Adası'nı siper alarak en dikkatli bir nöbetçinin bile göremeyeceği bir biçimde süzülecekti.

Mürettebatı kıyıdaki topların altından hazine ele geçirme konusun da ustaydı. Bu özel bir İngiliz hilesiydi. Hem Hawkins'in, hem de Drake'in çok sevdikleri bir oyundu. Cumbrae bu oyunu daha da geliştirmiş, kusursuz bir hale sokmuştu. Onun için de kendini Elizabeth çağında yaşamış olan o iki ünlü korsandan daha usta sayıyordu. Düşmanın burnun dibinden ganimet ele geçirmek ona çalınan hazineden daha büyük zevk veriyordu. Bu, kocası yanında uyuyan evli bir kadınla sevişmeye benziyordu. Akbaba güldü ve teleskopla körfezi taradı. Oraya son gelişinden beri bir şeylerin değişip değişmediğini anlamaya çalışıyordu. Kıyıya yerleştirilmiş bir top gibi gizli bir tehlike olup olmadığını.

Öğleyi geçiyordu. Filikanın beklediği kıyıya erişmek için uzun bir yol almaları gerekiyordu. Ama Akbaba orada biraz daha kaldı. Ganimetin dikenlerini teleskopla inceledi. Tekneyi ele geçirir geçirmez mürettebatın yelkenleri çabucak açmaları ve karanlıkta rüzgâr altına doğru gitmeleri gerekiyordu.

Gökyüzünün güney bölümünün yarısını kapatan Masa Dağı'nın dev siluetini kerteriz alan Akbaba, Martı'yı batıdan körfeze sokarken saat gece yarısını geçmişti. Yarım ayın aydınlattığı bu yıldızlı berrak gecede bile Aslan Kafası'ndaki nöbetçilerin onu göremeyeceklerinden hâlâ emindi.

Robben Adası'nın balinaya benzeyen kara silueti şaşılacak bir hızla ilerdeki gölgelerin arasında belirdi. Cumbrae bu çorak kaya parçasında daimi bir yerleşim merkezi olmadığını biliyordu. Onun için Martı'yı adanın rüzgâr altı tarafına iyice yaklaştırdı. Demiri, rüzgârdan korunan suya yedi kulaç derine attı.

Güvertedeki filika suya indirilmeye hazırdı. Düğümlü demir hafif dalgaların arasına şapırdayarak dalar dalmaz filika güverteden kaldırılıp denizin yüzeyine bırakıldı. Akbaba ele geçirecekleri gemiye çıkacak grubu incelemişti. Adamlarda tabanca, kılıç ve meşe sopalar vardı. Yüzlerini lamba isiyle karartmışlardı. Bu halleriyle vahşilere benziyorlardı. Sadece gözleri ve

dişleri pırıldıyordu. Arkalarına ziftle karartılmış deniz ceketleri giymişlerdi. İki adam ganimetin demir palangasını kesmek için baltalar taşıyorlardı.

Gemiden filikaya en son Akbaba indi. O tekneye atlar atlamaz hemen yola çıktılar. Küreklerin sesinin duyulmaması için önlem alınmış, ıskarmozlar çekilmiş teknenin dışına üstüpü asılmıştı. Aksi takdirde sağlam tahtalar geminin gövdesine hızla çarparsa teknede bulunan herkesi uyandıracaktı. Çıkan tek ses küreklerin suya batarken çıkarttığı sesti, oda dalgaların ve rüzgarın sesi arasında kayboluyordu.

Adanın arkasından çıkar çıkmaz karadaki ışıkları gördüler karanlık sularında yakılan nöbet ateşleri birkaç kıvılcıma benziyordu. Surların dışındaki, deniz kıyısındaki binalarda lambalar yanıyordu"

Akbaba bu uzaklıktan bir gemiyi diğerinden henüz ayırt edemiyor olmasına rağmen dalgaların arasından gördüğü üç gemi hâlâ körfezde demirliydi. Her birinde ana direkte ve kıçta birer fener asılıydı Cumbrae karanlıkta sırıttı. "Bu peynirkafaların bizi böyle karşılaması güzel, ama savaş olduğunun farkında değiller mi"

"İskele tarafından yanaşmak için manevra yapın" diye porsuna fısıldıyarak emir verdi. Bütün silahların üzerleri örtülmüştü. Ay ışığının çekilmiş kılıç ya da tabancanın namlusundan yansıyarak gemideki nöbetçileri uyarması ihtimali yoktu. Rüzgârın duman kokusunu taşımaması ya da yaklaştıklarını belli etmemesi için bir fitil bile çakılmamıştı.

Demirli gemiye doğru kayarlarken Cumbrae kıç yatırmasındaki adı okudu. De Swael. Bu sözcük "kırlangıç" anlamına geliyordu Tbaba demırın yukarısında bir nöbetçi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. İkinci büyük kayık filikanın kıç tarafina çok yakındı. Cumbrae kendi kendine, "Gemide yirmiden fazla tayfa yok sanırım," dedi.

Filika gemiye bir bakirenin öpücüğü gibi hafifçe dokundu. Bir maymun çevikliğiyle tırmanabildiği için seçilen bir tayfa hemen yandan yukarıya çıktı. Halatı top yerine bağladı ve kangalı aşağıdaki kayığa attı.

Cumbrae bir an durup fırtına lambasının kapağını açtı ve ağır yanan fitili aleve uzatarak tutuşturdu. Sonra da halatı tutup çizmesiz, geyik avlaya avlaya altları sertleşmiş çıplak ayaklarıyla yukarıya tırmandı. Mürettebatı da sessizce ama hızla atılarak onu izlediler. Onlar da yalın ayaktılar.

Cumbrae kavelayı kemerinden çekti ve yanında porsunu, sessizce adama doğru koştu. Demir nöbetçisi güvertenin rüzgâr almayan tarafina oturmuş

uyuyordu. Cumbrae kavelayı hızlıca kafasına indirerek onu daha derin bir uykuya gönderdi.

Cumbrae iyice yüklü geminin şaşılacak kadar kolaylıkla idare edildiği hemen anladı. Bu rota üzerinde Robben Adası'nı rahatlıkla geçebilenlerdi. Akbaba'nın on silahlı adamı onu izlemek için hazır bekliyorlardı. İkisinin ellerinde fırtına fenerleri vardı. Hepsi de tabancaları için fitillerini çakmışlardı. Cumbrae fenerlerden birini alıp adamlarının başına geçti. Onları koşarak kıçtaki subaylara ait bölüme götürdü. Kıç güvertelerine açılması gereken kapıyı yokladı. Kilitli değildi. Akbaba kapıyı açıp hızla ve sessizce girdi. Feneri uzattığı zaman ranzada püsküllü bir gecelik takkesi giymiş olan bir adam doğrulup oturdu.

Uykulu uykulu, "Ve is dat?" diye sordu. Cumbrae adamın bağırmaması için çarşafları başının yukarısına kadar çekti. Kaptanı susturup bağlama işini mürettebata bırakarak koşa koşa koridora çıktı. Yandaki ilk kamaraya daldı. Burada yine Hollandalı bir subay uyanmıştı. Tombul ve orta yaşlı bir adamdı. Kırlaşmaya başlayan saçları gözlerine inmişti. Ranzasının ayakucunda kınının içinde asılı olan kılıcını almak için uzanırken uykulu uykulu sendeliyordu. Cumbrae fenerin ışığını Hollandalının gözlerine tuttu. İki ağızlı kılıcının sivri ucunu adamın boğazına dayadı.

Akbaba, "Angus Cumbrae hizmetinizde," dedi. "Teslim olun yoksa sizi küçük parçalara ayırarak martılara ağır ağır yediririm."

Hollandalı belki r'leri fazla belirgin İskoç aksanı yüzünden bir anlamamıştı. Ama Cumbrae'nin ne demek istediği belliydi. Hayretle una bakan Hollandalı ellerini yukarı kaldırdı. Korsanlar da etrafını alarak çarşafı başına sardılar ve adamı güverteye çıkardılar.

Cumbrae son kamaraya koştu. Ama elini tam kapıya uzattığı sırada kapı öyle şiddetle açıldı ki, Akbaba koridorun bölmesine çarptı. Karanlık kamaradan dev gibi bir adam fırladı. Kanı donduracak bir sesle bağırıyordu. Kılıcını Akbaba'nın kafasına doğru salladı ama dar koridorda kılıç kapının çerçevesine çarptı. Böylece Cumbrae de kendini toparlamak için zaman buldu. Yabancı yine öfkeyle böğürerek tekrar saldırdı. Ama Akbaba bu sefer kendini korudu. Kılıç omzunun üzerinden kaydı ve gerideki panoyu parçaladı. İki iriyarı adam koridorda öfkeyle ilerlediler. Çok yakından, adeta göğüs göğüse dövüşüyorlardı. Hollandalı hem kendi dilinde, hem de İngilizce bağırarak hakaretler yağdırıyordu. Cumbrae ise İskoç aksanıyla ona kendi dilinde karşılık veriyordu. Avaz avaz, "Seni ahmak, peynirkafalı, ırz düşmanı! Senin

ciğerlerini kulaklarına tıkayacağım!" Tayfaları ellerindeki sopaları kaldırmış etraflarında dans ediyor ve Hollandalı subayı devirmek için fırsat kolluyorlardı. Ama Cumbrae "Onu öldürmeyin! " diye bağırdı. "O pek cici bir çocuk. Fidye olarak para kazanmamızı sağlayacak."

Güdük fener ışığında bile hasmının ne tür bir kişi olduğunu anlamıştı. Ranzasından yeni kalkan Hollandalı traş edilmiş kafasına peruğunu geçirmek için zaman bulamamıştı. Ama sivri uçlu bıyığı onun modayı izleyen biri olduğunu açıklıyordu. İşlemeli keten gecelik entarisi ve kılıcını düello ustasının zevkiyle kullanması onun bir centilmen olduğunu kanıtlıyordu.

İki ağızlı İskoç kılıcının uzunluğu dar yerde Cumbrae'yi zor duruma düşürüyordu. Bu nedenle iki ağzı değil de, kılıcın ucunu kullanmak zorunda kalıyordu. Hollandalı saldırdı, sonra kılıcı birdenbire indirerek Akna'nın silahının altından uzandı. Cumbare, çelik kaldırdığı sağ kolunun altından hızla uzanınca öfkeyle ıslık çalar gibi bir ses çıkardı. Bir parmak payla yaralanmaktan kurtulmuştu. Kılıç arkadaki panodan kıymıklar uçurdu.

Hasmı dengesini bulamadan Akbaba sol kolunu hızla adamın boynuna doladı. Ona bir ayı gibi sıkıca sarıldı. Dar koridorda böyle ikisinin birden kılıçlarını kullanmaları imkânsızdı. İki düşman kılıçlarını atarak boğuşmaya başladılar. Koridorun bir ucundan diğerine gidiyor, boğuşan iki köpek gibi dişlerini göstererek homurdanıyorlardı. Biri diğerinin kafana şiddetli bir yumruk indirir ya da dirseğiyle diğerinin karnına vururken can acısı ve öfkeyle uluyorlardı. Cumbrae adamlarına soluk soluğa, "Kafasını kırın," dedi. "Hayvanı devirin." Kas gücü denemesinde yenilgiye alışık değildi. Ama diğer adam onun hakkından gelecek gibiydi. Hollandalı dizini kaldırarak Akbaba'nın kasığına vurdu. İskoçyalı tekrar uludu. "Lanet olsun! Bana yardım edin, sizi korkak köpekler! Şu herifi devirin!"

Bir elini kurtarmayı başararak kolunu Hollandalının beline doladı. Sonra onu kaldırarak döndürdü. Gösterdiği çabadan yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hollandalının arkası şimdi elindeki meşe sopayı kaldırmış bekleyen gemiciye doğruydu. Tayfa adamın çıplak başına ustalıkla ve kontrollü bir biçimde vurdu. Darbe kafatasını kıracak kadar şiddetli değildi. Ama onu sersemletecek kadar güçlüydü. Hollandalının bacakları sanki pelteye dönüştü. Adam Cumbrae'nin kollarına yığılıp kaldı. Kesik kesik soluyan Akbaba onu yere yatırdı. Diğer dört tayfa adama saldırdı. Kollarını ve bacaklarını tuttular, sırtına bindiler. Cumbrae soluk soluğa, "Kendine gelip bizi mahvetmeden, ganimeti parçalamadan bu köpeği bağlayın."

Hollandalı bitkinlikle, "Aşağılık bir İngiliz korsanı daha," diye homurdandı. Onu yakalayan tayfalardan kurtulmak için çırpınarak aklımı başına toplamak için kafasını salladı.

Cumbrae nazik nazik, "Pis hakaretlerine katlanacak değilim," dedi Karışmış olan kızıl sakalını düzeltti, kılıcını aldı. "İstersen bana pis bir korsan diyebilirsin. Ama ben İngiliz değilim. Bunu unutmazsan sevinirim."

Korsanlar! Siz süprüntüler hepiniz de korsansınız.

Sen kim oluyorsun da bana 'Süprüntü' diyorsun? Şu haline bak! Kıllı popon açıkta! Kavga sırasında Hollandalının gecelik entarisi yukarı sıyrılmış ve belinden aşağısı açık kalmıştı. "Böyle edebe aykırı kılıktaki bir adamla tartışmam bile. Hemen elbiselerini giy. Konuşmamızı ondan sonra sürdürürüz."

Cumbrae koşarak güverteye çıktı. Geminin denize iyice açılmış olduğunu gördü. Kapakları kapatılmış olan mahzenden boğuk haykırışlar geliyor, Hollandalılar bölmelere vuruyorlardı. Ama Akbaba'nın adamları güverteyi kontrol altına almışlardı. "İyi iş başardınız, kurnaz deniz fareleri! Keselerinize bir daha bu kadar kolayca bir elli sterlin atamayacaksınız! Kendinizi alkışlayın ve şeytana da nanik yapın!" Öyle bir kükredi ki, yelkenlere tırmanmış olan tayfalar bile söylediklerini duydular.

Tobben Adası sadece bir fersah ötedeydi. Körfez önlerinde açılırken ay ışıklarının aydınlattığı sularda Mam'yı gördüler.

Cumbrae, "Direğe bir fener asın," diye emretti. "Kaledeki peynirkafalıların uykuları açılıncaya kadar aramızda biraz mesafe olmalı."

Fener yukarı çıkarılırken Martı yanıt olarak işareti tekrarladı. Sonra demir alarak ganimetin peşisıra denize açıldı.

Cumbrae adamlarına, "Kuzinede iyi kahvaltılık olmalı," dedi. "Hollandalılar midelerine özen göstermesini bilirler. Onları kendi zincirlerine vurduktan sonra yiyeceklerini deneyebilirsiniz. Porsun, bu rota üzerinde ilerlemeyi sürdür. Ben aşağıya inip manifestoya bir göz atacağım. Bakalım ne yakalamışız."

Hollandalı gemi subaylarının elleri ve ayakları bağlandı. Adamları ana kamarada sıra halinde yere yatırdılar. Her Hollandalının başında silahlı bir gemici bekliyordu. Cumbrae feneri her birinin yüzüne sırayla tutarak onları inceledi. İriyarı dövüşken subay başını kaldırarak böğürdü, okyanuslara doluşan bütün o iblis tohumu İngiliz korsanlarıyla birlikte seninde de ipin ucunda sallandığını görecek kadar yaşamak istiyorum. Bunun için Tanrı'ya dua

ediyorum." Kafasının arkasına yediği darbenin etkiden kurtulmuş olduğu belliydi.

Cumbrae ona, "İngiliz dilini iyi konuştuğunuz için sizi kutlamalıyım," dedi. "Seçtiğiniz sözler gerçekten şiir gibi. Adınız nedir, efendim?"

"Adım Albay Cornelius Schreuder. Hollanda Doğu Hint Şirketi'nin hizmetindeyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, efendim. Ben de Cumbrae Kontu Angus Cochran'ım."

"Siz aşağılık bir korsandan başka bir şey değilsiniz, efendim."

"Albay, tekrarlarınız biraz iç sıkmaya başlıyor. Sizden çok umut verici bir dostluğu bu biçimde mahvetmemenizi rica edeceğim. Sonuçta fideniz ödeninceye kadar bir süre benim misafirim olacaksınız. Ben Majeste Kral İkinci Charles'ın izniyle yelken açan bir görevliyim. Baylar, hepiniz savaş esirisiniz."

Schreuder onu aşağılarcasına, "Artık savaş yok!" diye kükredi. "Siz İngilizleri güzelce patakladık. Savaş sona erdi. Barış anlaşması iki ay önce imzalandı."

Cumbrae Hollandalıya dehşetle bakakaldı. Sonra konuşmayı başarabildi. "Size inanmıyorum, efendim." İnanmamaktan çok, zaman kazanmak için bu yola başvurmuştu. Richard Lister ona İngilizlerin Medway ve Thames'teki savaşlarda yenildikleri haberini vermiş, ayrıca kralın, Hollanda Cumhuriyeti'yle barış yapmaya çalıştığından da söz etmişti. Ama bu olayların üzerinden aylar geçmişti; o arada başka şeyler de olmuş olabilirdi.

"Bu aşağılık adamlarınıza beni bırakmalarını söyleyin. Ben de size sözlerimin doğru olduğunu kanıtlayayım." Albay Schreuder hâlâ müthiş öfkeliydi. Cumbrae adamlarına başıyla işaret etmeden önce bir an kararsızca durakladı.

Sonra, "Onu ayağa kaldırın ve bileklerini çözün," dedi. Albay Schreuder ayağa fırladı. Öfkeyle kamarasına giderken karışan bıyığını düzeltiyordu. Orada ranzasının başucundaki ipek ropdöşambrını aldı. Kuşağını bağlayarak yazı masasına gitti ve bir çekmeyi açtı. Buz gibi bir tavırla Cumbrae'nin yanına dönüp kalın bir deste kâğıdı ona verdi.

Akbaba bunların çoğunun resmi Hollanda bildirileri olduğunu gör dü. Hem İngilizce, hem de Hollanda dilinde yazılmıştı. Aralarında İngilizce bir gazete

de vardı. Akbaba gazeteyi endişeyle açtı ve biraz uzakça tuttu. Gazetenin üzerinde Ağustos 1667 tarihi vardı. Başlık beş santim boyunda kapkara harflerle yazılmıştı.

HOLLANDA CUMHURİYETİ'YLE BARIŞ İMZALANDI!

Cumbrae'nin gözleri satırlarda kayarken kafası koşullardaki bu şaşırtıcı değişikliğe uyum sağlamaya çalışıyordu. Savaş sırasında iki tarafın da verdiği izin kâğıtlarının artık geçersiz olduğunu biliyordu. Bu konuda kuşkusu olsaydı bile sayfadaki üçüncü bölüm şüphelerini giderirdi.

Savaşan iki ülkenin izinli olarak çalışan bütün korsanlarına saldırılardan hemen vazgeçmeleri ve limanlarına dönmeleri emredilmiştir. Orada Amirallik Mahkemeleri'nce durum değerlendirmesi yapılacaktır.

Akbaba daha fazla okumadan gözleri gazeteyi dikili öylece durdu. Seçeneklerini düşünüyordu. Kırlangıç hatırı sayılacak bir ganimetti. Hazinenin değerini sadece Tanrı biliyordu. Cumbrae sakalını kaşıyarak Amirallik Mahkemesi emirlerine karşı gelmeyi düşündü bir an. Ne olursa olsun gemiyi geri vermeyebilirdi. Büyükbabasının babası ünlü bir hayduttu. Moray Kontu ve diğer soylu İskoçyalıları Kraliçe Mary Stuart'a karşı destekleme akıllılığını göstermişti. Carberry Tepesi'ndeki çarpışmadan sonra Mary'i tahttan vazgeçmesi için zorlamışlardı. Tahta kadının küçük oğlu James'i geçirmişlerdi. Akbaba'nın atasına da kampanyada oynadığı rol yüzünden kontluk payesi verilmişti.

Ondan önce bütün Cochran'lar koyun hırsızları ve sınırlara baskın yapan haydutlardı. Bu adamlar servetlerini sadece İngilizleri değil, diğer İskoç aşiretlerinin üyelerini de öldürerek yapmışlardı. Cochran kanında hâlâ aynı şey vardı. Akbaba'nın düşünmesinin nedeni de ahlak kuralları değildi. O sadece ganimeti alıp kaçma şansını hesaplamaya çalışıyordu.

Cumbrae atalarıyla övünürdü. Ama onların darağacı ve cellâdın elinden ustalıkla kurtularak yükseldiklerini biliyordu. Son yüzyılda dünyadaki bütün denizci uluslar biraraya gelerek, eski Mısır'daki firavunlar çağından beri okyanuslara musallat olan korsanlık illetini ortadan kaldırmaya çalışmışlardı.

Cumbrae sessizce kararını vererek, yakanı kurtaramazsın, oğlum, dedi, üzüntüyle başını salladı. Gazeteyi hiçbiri okuma yazma bilmeyen tayfaya doğru tuttu. "Savaşın sona ermiş olduğu anlaşılıyor. Çok yazık, bayları serbest bırakacağız.

Filika serdümeni yakınırcasına, "Bu, fidye parasını kaybedeceğimiz

anlamına mı geliyor, kaptan?" diye sordu.

Evet, gerçekten öyle. Tabii Greenwich rıhtımında darağaçlarından sallanmayı istiyorsanız o başka.

Akbaba sonra Albay Schreuder'e dönerek selam verdi. "Sizden özür dilemem gerektiği anlaşılıyor, efendim." Yaltaklanan bir tavırla gülümsedi. "Benim bakımımdan... bu aslında dürüstçe bir hataydı. Bunu affedeceğinizi umarım. Şu son ay dünyayla ilgili hiçbir haber alamadım." . Albay da soğuk bir tavırla kaptanın selamına karşılık verdi. Cumbrae konuşmasını sürdürdü. "Kılıcınızı size iade etmek bana zevk verecek. Gerçek bir centilmen ve bir cengâver gibi savaştınız." Albay biraz daha nazik bir tavırla eğildi. "Bu geminin tayfalarının serbest bırakılmalarını hemen emredeceğim. Tabii siz de Masa Körfezi'ne dönmekte ve oradan yolunuza devam etmekte serbestsiniz." Sonra kibarca sordu. "Nereye gidiyordunuz, efendim?"

"Siz işe karışmadan önce Amsterdam'a hareket etmek üzereydik, efendim. Ümit Burnu Valisi adına fidye mektuplarını VOC yönetim kuruluna götürecektim. Vali ve bir azize olan karısı başka bir İngiliz korsanının eline düştü. Yani..." Albay düzeltti. "İzin kâğıdı olan başka bir İngilizin eline."

Cumbrae ona hayretle bakakaldı. "Valinin adı Petrus van de Velde mi?" diye sordu. "Korsanların eline, şirketin Standvastigheid gemisindeyken mi düştü? Onu yakalayan Sir Francis Courteney adlı bir İngiliz miydi?"

Albay Schreuder de şaşırdı. "Gerçekten de öyle, efendim. Ama siz bütün bu ayrıntıları nereden biliyorsunuz?"

Sırası gelince bu sorunuzu yanıtlayacağım, Albay. Ama önce bazı Şeyleri öğrenmem gerekiyor. Standvastigheid'ın ülkelerimiz arasındaki anlaşmanın imzalanmasından sonra ele geçirildiğinin farkında mısınız?

"Lordum, gemiye el konduğu sırada ben Standvastigheid 'daydım bir yolcu olarak. Onun kanuna aykırı bir ganimet olduğunu tabii ki biliyorum.

Son bir soru, Albay. Şu korsan Courteney'i yakalamayı başarmanız silah zoruyla Vali van de Velde ve karısını kurtarmanız ve Standvastigheid'daki değerli yükü Hollanda Doğu Hint Şirketi'nin hazinesine iade etmeniz, mesleğinizde yükselmenizi ve ününüzün artmasını sağlamaz mı?"

Bu harika olasılık yüzünden Albayın dili tutuldu sanki. Son gördüğünden beri sık sık düşündüğü o menekşe gözlü, altın saçlı kadının hayali olanca canlılığı ve ayrıntılarıyla karşısında belirdi. O tatlı kırmızı dudaklardaki vaat, sözkonusu külçe altın ve baharattan oluşan hazineden daha değerliydi. Lady

Katinka kurtarıldığı için ona ne büyük bir minnet duyacaktı. VOC'un yönetim kurulu başkanı olan babası da öyle. Bu eline geçen fırsatların en önemlisi olabilirdi.

Albay o kadar heyecanlandı ki, Akbaba'nın teklifine hafif bir selamla karşılık verebildi.

Akbaba'nın gülümsemesi iyice yayıldı. "O halde sizinle, ikimizin de kazançlı çıkmasını sağlayacak konuları görüşmemiz gerekiyor."

***

Ertesi sabah Martı'yla Kırlangıç birlikte Masa Körfezi'ne döndüler. Gemiler topların altında demir atar atmaz Albayla Cumbrae karaya çıktılar. Sığ yere eriştikleri zaman bir grup tayfa omuzlarına kadar gelen suya girerek, büyük bir dalganın sandalı alabora etmemesi için onu kumsala çektiler. İki adam botlarını bile ıslatmadan kumsala ayakbastılar. Kalenin kapısına doğru giderlerken dikkatleri çekecek olağanüstü bir ikili oluşturuyorlardı. Schreuder tören üniformasını giymişti. Kuşağı, kurdeleleri, şapkasının tüyleri güneydoğudan esen rüzgârda uçuşuyordu. Cumbrae ise kırmızı, koyu tuğla rengi, sarı ve siyahlı eteğiyle göz kamaştırıyordu. Bu ıssız, her tarafa uzak uğrak yerinde şimdiye kadar bu kılıkta hiç kimse görülmemişti. Oradaki halk Akbaba'yı görmek için taş döşenmemiş manevra alanını doldurdu.

Bebeğe benzeyen bazı Cavalı köle kızlar Cumbrae'nin dikkatini çekti. Aylardan beri bir kadının tesellisinden yoksundu. Kızların ciltleri cilalı fildişi gibi parlıyordu. Siyah gözlerinde tatlı bir ifade vardı. Çoğu Avrupalı kılığına girerek süslenmişti. Dantelli korsanlarının altından küçük, biçimli göğüsleri belli oluyordu.

Cumbrae kızların hayranlığına yolda yürüyen bir hükümdar tavrıyla karşılık verdi. Kızların en güzel ve en gençlerine doğru kurdeleli başlığını çıkardı. Alev gibi bıyığının üzerinden mavi gözleriyle onlara küstahça bakarak kızların kıkır kıkır gülüp kızarmalarına neden oldu.

Kalenin kapısındaki nöbetçiler çok iyi tanıdıkları Schreuder'e selam erdiler. İki adam iç avluya girdiler. Gözünden hiçbir şey kaçmayan Cumbrae etrafına bakınarak savunmanın gücünü hesapladı. Şimdi barış yapılmıştı, ama birkaç yıl sonra neler olacağını kim bilebilirdi? Günün bilinde bu surların kuşatılmasına komutanlık ediyor olabilirdi.

Akbaba tahkimatın beş köşeli bir yıldız biçiminde oluşturulmuş olduğunu gördü. Bu insanların Anvers'deki yeni kaleyi örnek aldıkları beliydi. Her köşede bir tabya bulunuyordu. Böylece savunma güçleri kalelin surlarını korumak için ateş açabileceklerdi. Daha önce surların savunulması olanaksızdı. Dev dış duvarlar tamamlandığı zaman kaleye giriş hemen hemen imkânsızlaşacaktı. Ancak bir kuşatma durumu değiştirirdi. Surları aşmak için uzun aylar boyunca temellerin altına sıçan yolu kazarak patlayıcı yerleştirilmesi gerekecekti.

Ancak çalışmalar henüz tamamlanmamıştı. Yüzlerce esirle mahkûm hendekte ve yarı yapılmış duvarlarda çalışıyordu. Topların çoğu avluya konmuş, henüz körfeze bakan tabyalara yerleştirilmemişti.

Akbaba, kaçırılmış bir fırsat, diye inledi içinden. Bu durumu artık bir kazanç sağlayamayacak kadar geç öğrenmişti. Tarikat'tan birkaç şövalye bana yardım ettiği takdirde bu kaleyi ele geçirir ve kenti yağmalardım. Richard Lister, hatta Franky Courteney'le. Yani darılmadan önce. Güçlerimizi birleştirseydik üçümüz buraya rahatça yerleşebilirdik. Bütün Güney Atlas Okyanusu kontrolümüzde olurdu. Burnu dönmeye kalkışan her Hollanda kalyonunu ele geçiriverirdik.

Akbaba avluda etrafına bakınırken kalenin bir bölümünün hapishane olarak kullanıldığım fark etti. Ayaklarına pranga takılmış bir dizi esir ve mahkûmu kuzey surlarının altındaki zindana götürüyorlardı. Bu temellerin üzerine askeri garnizon için kışla yapılmıştı.

Avluya molozlar ve inşaat iskeleleri saçılmıştı; arkalarında VOC'un yeşilli sarılı yelekleri olan tüfekli bir bölük cephaneliğin önündeki tek açıklıkta talim yapıyordu.

Öküzlerin çektiği kereste ve taş dolu ağır arabalar kapılardan gürültüyle girip çıkıyor ya da avludaki kargaşaya katılıyordu. Binanın güney bölüğünün girişinde çok güzel bir araba bekliyordu. Arabaya bir çift iyi at koşulmuştu. Hayvanlar öyle iyi tımar edilmişlerdi ki, derileri güneşte pırıldıyordu. Arabacıyla yardımcısının arkasında şirketin yeşilli sarılı üniforması vardı.

Schreuder, "Ekselans bu sabah bürosuna erken gelmiş," diye mırıldandı. "Genellikle onu öğleden önce göremeyiz. Herhalde gelişinizle ilgili haber konağa da ulaştı."

Güney bölüğünün merdiveninden çıktılar ve üzerine şirketin arması oyulmuş tik ağacından kapılardan geçtiler. Zemini cilalı sarı tahtadan olan girişte bir yaver şapkalarını ve kılıçlarını aldı. Onları ön salona götürdü. "Ekselanslarına burada olduğunuzu söyleyeceğim," diyerek izin istedi ve odadan geri geri çıktı. Birkaç dakika sonra da geri döndü. "Ekselansları sizi şimdi görecekler."

Valinin kabul salonunun yarığa benzeyen dapdar pencereleri körfeze bakıyordu. Odada ağır Hollanda eşyalarıyla Doğu'ya özgü sanat eserleri garip bir biçimde birbirlerine karışmıştı. Cilalı zemine çok renkli Çin halıları serilmiş, vitrinlere zarif porselen eşyalar dizilmişti. Bunların o çok belirgin, renkli sırlarından Ming Hanedanı'na ait oldukları anlaşılıyordu.

Vali Kleinhans orta yaşın sonlarında, hazımsızlık çeken uzun boylu bir adamdı. Ömrü tropiklerde geçtiği için cildi sarımsı bir renk almıştı. Yüzü

görevlerinin ağırlığı yüzünden buruşup kırışmıştı. İskelet gibiydi. Gırtlak kemiği öylesine çıkıktı ki, insan bunun deforme olduğunu sanıyordu. Büyük peruğu suratına göre fazla genç işiydi.

Albay Schreuder. Vali subayı soğuk bir tavırla selamladı. Altlarında sarı torbalar olan soluk renkli gözlerini Akbaba'dan ayırmıyordu. "Bu sabah uyandığım ve geminin körfezde olmadığını gördüğüm zaman iznim olmadan Hollanda'ya doğru yola çıktığınızı sandım."

Özür dilerim, efendim. Bu konuda ayrıntılı bir açıklama yapacağım. Ama önce bir İngiliz soylusu olan Cumbrae Kontu'nu takdim edebilir miyim?

Akbaba, "İngiliz değil, İskoç," diye homurdandı.

Ancak bu soyluluk unvanı Vali Kleinhans'ı etkilemişti. Grameri düzgün bir İngilizceyle konuşmaya başladı. Sadece gırtlağından gelen kalın etkiyi biraz azaltıyordu. "Ümit Burnu'na hoşgeldiniz diyorum, bayım. Lütfen oturun. Size hafif bir içki ikram edebilir miyim? Biraz Madeşarabı?"

Vali, Akbaba ve Albay yüksek arkalı berjerlerden bir daire oluşturarak oturdular. Ellerindeki uzun saplı kadehlerde kehribar rengi şarap dolduruldu. Schreuder, Kleinhans'a doğru eğilip, "Size anlatacaklarım çok gizli şeyler, efendim," diyerek etrafta bekleşen hizmetkârlara ve yavere bir göz attı. Vali ellerini çırpınca hepsi rüzgârın sürüklediği dumanlar gibi gözden kayboldular. Meraklanan vali başını Schreuder'e doğru uzattı, şimdi, Albay... bana açıklayacağınız sır nedir?"

Schreuder konuşurken valinin kasvetli suratı açgözlülük ve beklentiyle aydınlandı. Ama Albay sözlerini sona erdirdiğinde Kleinhans mahsus sessiz ve kuşkucu bir tavır takındı. Cumbrae'ye, "Courteney denilen bu korsanın hâlâ onu son gördüğünüz yerde demirli olduğunu nasıl bilebiliriz?" diye sordu.

Akbaba durumu açıkladı. "Daha on iki gün önce çalınan kalyon, yani Standvastiheid kalafata çekilmişti. Bütün yükü boşaltılmış, ana direği sökülmüştü. Ben bir denizciyim. Emin olun Courteney otuz günden önce denize açılmaya hazır olamaz. Yani hazırlık yapmak ve ona saldırmak için iki haftadan daha fazla bir zamanımız var."

Kleinhans başını salladı. "O alçağın saklandığı yer hangi tarafta?" Vali bu soruyu kayıtsızca sormuştu ama humma yüzünden akları sararmış gözleri parlıyordu.

Akbaba bu soruyu alaycı bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Onun çok iyi saklandığından emin olabilirsiniz. Adamlarınız benim yardımım olmadan onu

kıstıramazlar."

"Anlıyorum..." Vali kemikli parmağıyla burnunu karıştırdı. Başını kaldırmadan yine kayıtsızca konuşmasını sürdürdü. "Tabii siz sonuçta bu korsanın yuvasını dağıtmakla ilgili ahlaki ve zorunlu görevinizi yerine getiriyorsunuz. Onun için de bir ödül istemezsiniz sanırım." ? Cumbrae, "Evet," der gibi başını salladı. "Hiçbir ödül istemiyorum. Sadece ettiğim masraf ve harcadığım zamanı telafi için az bir miktar yeterli olur."

Kleinhans, "Kalyonun yükünden kurtarabildiklerimizin yüzde biri," diye önerdi.

Cumbrae itiraz etti. Ben o kadar da az demedim. Yükün yarısını düşünüyordum."

Yarısını mı? Vali Kleinhans doğruldu ve yüzünün rengi eski parşömenlerinkine dönüştü. "Herhalde şaka ediyorsunuz!"

Akbaba, "Emin olun, efendim," dedi. "İş paraya geldi mi, ben ender şaka yaparım. Kızını fidye ödemek zorunda kalmadan şirketinizin genel müdürüne götürdüğünüz zaman onun size ne derin bir minnet duyacağını hiç düşündünüz mü? Bu kadarı bile emekli aylığınızın artırılmasını sağlar. Tabii baharat ve külçe altından oluşan yükü hesaba katmıyorum."

Vali Kleinhans bunu düşünürken diğer burun deliğini araştırmaya başladı ve bir şey de söylemedi.

Cumbrae ikna edici bir tavırla sözlerini sürdürdü. "Tabii van de Velde o ahlaksızın elinden kurtulup buraya geldiğinde görevlerinizi ona devredersiniz. Uzun ve sadık hizmetinizin ödüllerinin sizi beklediği Hollanda'ya dönebilirsiniz." Albay Schreuder ona valinin, şirket adına otuz yıl çalıştıktan sonra emekliye ayrılmayı iple çektiğini söylemişti.

Bu heyecan verici olasılık Kleinhans'ı etkiledi. Ama sesi haşindi. "Bulunan yükün onda biri. Ama buna yakalanacak ve köle olarak satılacak korsanların bedeli dahil değil. Onda bir. Son teklifim bu."

Cumbrae üzüntülü bir tavır takındı., "Ödülü mürettebatımla paylaşmam gerekiyor. Dörtte birden daha azını düşünemem."

Kleinhans hırıltılı bir sesle, "Beşte bir," dedi.

Kabul. Cumbrae sonuçtan memnundu. "Tabii körfezde demirli olan deniz kuvvetlerine ait firkateyne ihtiyacım olacak. Tüfekle askerlerinizden oluşan üç bölüğe de. Onlara Albay Schreuder komuta edecek.

Kendi gemime kartuş ve barut tozu gerekli. Su ve diğer erzağı da unutmayalım."

***

Albay Schreuder'in zorlu çabalarının sonucu, ertesi gün akşama doğru her biri doksan askerden oluşan üç bölük gemiye binmek için kalenin surlarının dışındaki talim yerinde bekliyordu. Subaylar, çavuş ve onbaşıların hepsi de Hollandalıydı. Ama tüfekli askerler karışıktı: Malezyalı Malakka'lar, burundaki kabilelerden getirilen Hotantolar, şirketin Seylan'daki topraklarından Sinhalez ve Tamil'ler. Adamlar silahın ve sırt çantalarının ağırlığı altında kambur gibi eğilmişlerdi. Ama ,işin garip yanı hepsi de yalın ayaktı.

Cumbrae yassı siyah şapkalı, yeşil yelekli ve beyaz çapraz kemerli askerlerin silahlarını sürükleyerek kapılardan çıkışlarını seyrediyordu, ekşi ekşi, "Yürüyüşleri güzel," dedi. "Aynı güzellikte savaşacaklarını da sanırım. Ama Franky'nin deniz fareleriyle karşılaştıkları zaman biraz şaşacaklar sanırım."

Akbaba, Martı'da sürüyle eşyası olan bir tek bölüğü taşıyabilecekti, üstelik güverteler kalabalık ve rahatsız olacaktı. Özellikle yolda fırtınaya yakalandığı takdirde.

Diğer iki piyade bölüğü donanmaya ait firkateyne bindi. Onların yolculuğu daha rahat geçecekti. Çünkü Sonnevogel, yani Güneş Kuşu büyük ve hızlı bir gemiydi. Firkateyni Kentish Knock çarpışması sırasında Hollandalı Amiral de Ruyter, Oliver Cromwell'in filosundan ele geçirmişti. Gemi buruna gelmeden sadece birkaç ay önce de Ruyter'in Thames'e yaptığı saldırı sırasında kullanılmıştı. Parlak siyah boyası, bembeyaz süsleriyle güzel ve biçimliydi. Güneş Kuşu'nun yelkenlerinin Hollanda'dan yola çıkmadan önce yenilendiği kolaylıkla anlaşılıyordu. Bütün yelken ve halatları yepyeniydi. Mürettebatın çoğunu İngiltere'yle girişilen son iki savaştan dönen gaziler oluşturuyordu. Hepsi de savaş deneyimi görmüş usta dövüşçülerdi.

Firkateynin komutanı Kaptan Ryker da derin denizlerde dolaşan sert ve sağlıklı bir gemiciydi. Son zamanlara kadar düşman saydığı ve açgözlü bir korsan olarak gördüğü birinin emrine girmek hiç hoşuna gitmemişti. Bunu da saklamıyordu. Cumbrae'ye karşı soğuk ve düşmanca bir tavır takınıyor, onu aşağı gördüğünü belli ediyordu. Güneş Kuşu'nda bir savaş toplantısı yapmışlardı ama pek de iyi gitmemişti. Cumbrae gidecekleri yeri açıklamaya yanaşmamıştı. Ryker ise her öneriye itiraz etmiş, yapılan her teklifi tartışmıştı. Operasyon daha Masa Körfezi'nden hareket etmeden önce hepten sona erme tehlikesiyle karşılaşmıştı. Bunu ancak Albay Schreuder'in araya girmesi önlemişti.

Schreuder heyecanla, "Evet, öyle," diyerek başını salladı. "Ama burunlardaki toplar safdışı bırakılır bırakılmaz gemileriniz boğazdan geçerek korsanların kampına ateş açacak. Böylece şaşırtmaca yapmış olacak. Bu, korsanlara karada arkadan saldırmam için bir işaret olacak."

Cumbrae, "Size tam destek vereceğiz," diye onayladı. Ama kendi kendine keyifle, şan ve şerefe ne kadar susamış, dedi. Bir amcaya yakışacak bir tavırla Albayın omzuna vurmamak için kendini zor tuttu.

Sonra düşünceli bir tavırla Kaptan Ryker'a baktı. Şimdi geriye Güneş Kuşu'nun birliği boğazdan geçirerek göle sokması ve o arada da Franky'nin ormanın kenarındaki toplarını daha çok kendi üzerine çekmesi kalıyordu. Franky yenilmeden önce firkateynin ağır hasara uğraması kendi lehine olabilirdi. Savaşın sonunda denize açılacak tek gemi Akbaba'nınki olduğu takdirde, sıra ganimetin pay edilmesine geldiği zaman kendi şartlarını ileri sürebilecekti.

Cumbrae azametli ve gösterişli bir tavırla, "Kaptan Ryker," dedi. "Bölüğü kendi küçük, cesur Martı'mla göle sokma şerefinin bana verilmesini istiyorum. Önden gitmenize izin verirsem, benim haytalar beni hiçbir zaman affetmezler."

Ryker dudaklarını inatla süzdü. Soğuk bir tavırla, Güneş Kuşu'nda daha ağır silahlar var, efendim," diye yanıt verdi. "Gemim düşmanın toplarına daha iyi dayanabilir. Göle girişin benim komutamda yapılmasına izin vermeniz için ısrar edeceğim."

Akbaba, eh, işte bu da tamam, diye düşündü. Ama isteksizce razı oluyormuş gibi başını eğdi.

Üç gün sonra Albay Schreuder'i ve onun deniz tutmuş üç bölüğünü ıssız bir kıyıda karaya çıkardılar. Tüfekli askerlerin düzensiz bir sıra halinde Afrika'nın vahşi ovalarına doğru ilerlemelerini seyrettiler.

***

Afrika gecesi sakindi ama hiçbir zaman sessiz değildi. Hal dar patikalar da durakladığı zaman babasının ayak sesleri ilerde hafifledi. Delikanlı etrafındaki ormanda yaşayan türlü canlının yumuşak seslerini duydu: bir gece kuşunun bir müzisyenin telli bir sazdan çıkarabildiğinden daha etkileyici ve güzel cıvıltısı; kemirici hayvanların ve diğer küçücük

Şiilerin kuru yaprakları hışırdatmaları; onları avlayan kedi türünden yırtıcı hayvanların ani öldürücü haykırışları; haşaratın vızıltıları; rüzgârın sonsuz uğultusu. Bütün bunlar Pan'ın tapınağındaki gizli o nun bir parçasıydı.

Fırtına fenerinin ışığı Hal'ın ilersinde gözden kayboldu. Delikanlı babasına yetişmek için adımlarını sıklaştırdı. Kamptan ayrıldıkları zaman babası sorularını yanıtsız bırakmıştı Ama tepelerin aşağısında ormandan koklarında Hal nereye gittiklerini anladı. İçinde yenlin ettiği Loca'nın yerini belirleyen taşlar ayın sönükleşen ışıklarında hayali bir daireye benziyordu. Sir Francis, Loca'nın girişinde bir dizinin üzerine çöktü. Dua etmek için başını eğdi. Hal da onun yanına geçti.

Delikanlı, "Ulu Tanrım," diye dua etti. "Beni değerli bir insan haline getir. Senin adına ettiğim yeminleri yerine getirmem için bana güç ver."

Babası sonunda başını kaldırdı. Ayağa kalkarak Hal'ın elini tuttu. Onun da kalkmasına yardım etti. Sonra yan yana dairenin içine girerek mihrap görevi yapan taşa doğru gittiler. Sir Francis, o kalın ve tatlı sesiyle, "in Arcadia habitoF' dedi. Hal da ona yanıt verdi. K "Flumen sacrum bene conoscoF'

Sir Francis feneri yüksek taşın üzerine koydu. Baba oğul sarı ışığında yeniden diz çöktüler. Uzun bir süre sessizce dua ettiler. Sonra Sir Francis başını kaldırarak gökyüzüne baktı. "Yıldızlar Tanrı'nın şifresidir. Gidiş ve gelişlerimizi aydınlatırlar. Sonsuz okyanuslarda bize yol gösterirler. Kaderimizi ellerinde tutarlar. Yaşayacağımız günlerin sayısını onlar tayin eder."

Hal'ın gözleri hemen kendi yıldızına kaydı. Aslan burcunda ışıldayan Aslan Kalbi yıldızına. Zamanla ilgisi yoktu ve hiç değişmiyordu.

Sir Francis delikanlıya, "Dün gece Horoskop'unu çıkardım," diye açıkladı. "Sana söyleyemeyeceğim pek çok şey var. Ama şunu açıklayabilirim: Yıldızlar olağanüstü bir kaderin olduğunu söylüyorlar. Ama bunun ne olduğunu anlayamadım."

Babasının sesinde ıstırap vardı. Hal başını kaldırarak ona baktı. Sir Francis'in yüzü yorgundu. Gözlerinin altındaki gölgeler iyice koyulaşmıştı.

"Madem yıldızlar iyi şeylere işaret ediyorlar, o halde sizi endişelendiren nedir, baba?"

Sana çok sert davrandım. Seni fazla zorladım.

Hal, "Hayır," der gibi başını salladı. "Baba..."

Ama Sir Francis elini delikanlının koluna koyarak onu susturdu. "sana bunu neden yaptığımı hiçbir zaman unutmamalısın. Eğer seni daha az sevseydim, sana daha şefkatli davranırdım." Hal'ın konuşmak için soluk aldığını hissederek oğlunun kolunu daha sıkıca kavradı. "Yıldızların senin için çizdikleri o belirli kadere karşı seni hazırlamaya, sana gerekli bilgi ve gücü vermeye çalıştım. Bunu anlayabiliyor musun?"

Evet. Bunu başından beri biliyordum. Aboli bana her şeyi açıkladı.

Aboli çok akıllı. Ben gittikten sonra da yine seninle beraber olacak.

Hayır, baba! Böyle söylemeyin.

Sir Francis, "Yıldızlara bak, oğlum," diye yanıt verdi. Hal durakladı. Babasının ne demek istediğini pek anlayamamıştı. "Yıldızımın hangisi olduğunu biliyorsun. Sana onu daha önce belki yüz kez gösterdim. Şimdi Başak burcuna bak ve yıldızımı ara."

Hal suratını gökyüzüne doğru kaldırarak doğuya baktı. Aslan Kalbi hâlâ pırıl pırıl ve berraktı. Bakışları ondan Başak burcuna kaydı. Bu burç Aslan'ın hemen yakınındaydı. Hal inledi. Soluğu dudaklarının arasından batıl inanca bağlı bir korkuyla hışırdayarak çıktı.

Babasının burcunu bir uçtan bir uca pala biçimi bir alev yarıyordu. Bu, ateş kırmızısı bir tüy gibiydi. Kan kadar kırmızıydı.

Hal, "Kayan bir yıldız," diye fısıldadı.

Babası düzeltti. "Bir kuyrukluyıldız. Tanrı beni uyarıyor. Buradaki zamanım artık sona eriyor. Eski Yunanlar ve Romalılar bile gökteki bu alevin bir felaket, savaş, açlık ve veba işareti olduğunu biliyorlardı. Kralların ölümünün habercisi olduğunu da."

Ne zaman? Hal'ın sesi korku doluydu.

Sir Francis, "Yakında," diye yanıt verdi. "Yakında olmalı. Bunun kuyrukluyıldızın burcumdan geçişini tamamlamadan önce olacağı kesin. Belki de seninle son defa böyle baş başa kalıyoruz."

Bu şanssızlığı önlemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Bundan

kaçamaz mıyız?

Sir Francis ciddi bir tavırla, "Felaketin nereden geleceğini bilmiyoruz," dedi. "Kaderden kaçamayız. Kaçarsak onun pençesine düşeriz, bu kesin."

Hal azimle, "O halde bekler ve onunla savaşırız," diye bağırdı.

Babası başını salladı. "Evet, savaşırız. Sonuç önceden belli olsa bile. Ama ben seni buraya bunun için getirmedim. Bu gece sana mirasını vermek istiyorum. Tek oğlumsun ve bana ait olan o maddi ve manevi mirası sana devredeceğim." Hal'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözlerinin içine bakabilmesi için başını çevirdi. "Ben öldükten sonra, Kraliçe Elizaeth'in İspanyol Donanması'nın ortadan kaldırılmasından sonra büyükbabanın babası Charles Courteney'e bahşettiği baronet payesi sana geçecek. Sen Sir Henry Courteney olacaksın. Bunu anlıyor musun?"

"Evet, baba."

"Soyağacın İngiltere'deki Arma Koleji'nde kayıtlı." Vadide vahşi bir ses yankılanırken kaptan bir an durdu. Ayışığında kayalarda avlanmaya çıkan bir parsın sesiydi bu. O korkunç, hırıltılı kükreme sona ererken Sir Francis usulca konuşmasını sürdürdü. "Tarikat'ta Nautonnier Şövalyesi payesine erişinceye kadar yükselmeni istiyorum."

Bu hedefe erişmek için çabalayacağım, baba.

Sir Francis sağ elini kaldırınca orta parmağındaki altın halka fenerin ışığında pırıldadı. Kaptan yüzüğü çıkararak ayın ışıklarını yakalaması için kaldırdı. "Bu yüzük Nautonnier Şövalyeleri'nin bir işaretidir." Hal'ın elini tutup yüzüğü onun orta parmağına geçirmeyi denedi. Ama yüzük çok büyüktü. Bu nedenle onu Hal'ın işaret parmağına taktı. Sonra pelerininin yüksek yakasını açtı. Böylece göğsündeki mevkiini açıklayan büyük mühür ortaya çıktı. İngiltere'nin şaha kalkmış aslanının küçük yakut gözleri ve yukarısındaki pırlanta yıldızlar sönük ışıkta hafifçe parıldadı. Sir Francis mührün zincirini başından geçirerek çıkardı ve Hal'ın başının üstünde tuttu. Sonra da zinciri oğlunun omuzlarına bıraktı. "Bu mühür de yine işaretin diğer bir parçası. Tapınağa girmen için gerekli olan anahtar bu."

Bana güvendiğiniz için onur duyuyorum. Ama utanıyorum da. "Sana bırakacağım manevi mirasın bir parçası daha var." Sir Francis pelerinin kıvrımlarının arasına elini soktu. "Annenin anısı bu." Elini açtı. Şimdi avucunda Edwina Courteney'in minyatürü olan bir madalyon duruyordu.

Işık Hal'ın portrenin ayrıntılarını seçmesini sağlayacak kadar iyi değildi.

Ama annesinin hayali delikanlının kafasına ve kalbine oyulmuştu. Hal hiçbir şey söylemeden madalyonu yeleğinin cebine koydu.

Sir Francis usulca, "Annenin ruhunun sükûna kavuşması için birlikte dua etmeliyiz," dedi. Baba oğul başlarını eğdiler. Kaptan birkaç dakika sonra kafasını kaldırdı. "Artık geriye sadece sana bırakacağım dünyevi mirastan söz etmek kaldı. Önce Devon'daki malikânemiz High Weald Benim yolduğumda malikâne ve topraklarla Thomas Amca'nın ilgilendiğini biliyorsun. Belgeler Plymouth'daki avukatımda..." Sir Francis uzun bir süre konuşarak İngiltere'deki mal ve mülkünü ayrıntılarıyla anlattı. "Bütün bunları senin için günlüğüme yazdım. Ama sen defteri inceleyemeden biri onu çalar ya da yırtabilir. Sana söylediklerimin hiçbirini unutma."

Hal söz verdi. "Hiçbirini de unutmayacağım."

Sonra bu yolculuk sırasında ele geçirdiğimiz ganimet var. Hem Heerlycke Nacht, hem de Stanvastigheid'den aldığımız ganimeti sakladığım sırada sen de benimleydin. O ganimetle İngiltere'ye döndüğün zaman her tayfaya hak ettiği payı vermeyi unutma.

Bunu kesinlikle yapacağım.

Tahtın payının her penisini Kral'ın gümrük memurlarına ver. Sadece ahlaksız biri hükümdarını kandırmaya kalkışır.

Kralımın hakkını ona vermeyi unutmayacağım.

Sir Francis, "Sen ve Kral'ım için kazandığım bütün o hazineler kaybolduğu takdirde hiçbir zaman rahat edemem," dedi. "Tarikat'ın bir şövalyesi olarak yemin etmeni istiyorum. Ganimetin yerini başka hiç kimseye açıklamayacağına yemin etmelisin. Önümüzdeki çetin günlerde kızıl kuyrukluyıldız burcumu yönetir ve kaderimizi çizerken bazı düşmanlar seni bu yemininden dönmeye zorlayabilirler. Aklında her zaman ailemizin düsturu olsun. Durabo! Dayanacağım."

Hal, "Şerefim ve Tanrı adına dayanacağım," diye söz verdi. Bu sözleri kolaylıkla söyledi. Onları ilerde hatırladığı zaman bu sözlerin çok acı ve kalbini ezecek kadar ağır olacağını bilmiyordu.

***

Albay Cornelius Schreuder bütün askerliği boyunca kendi ırkı ve ülkesinden kimselerden çok, yerli birliklerle seferlere katılmıştı. Albay yerlileri tercih ediyordu. Çünkü onlar zor şartlara dayanmışlardı. Sıcak ve güneş ya da soğuk ve nem onları pek etkilemiyordu, yerliler tropik iklimlere gelen beyazları yere seren humma ve bulaşıcı hastalıklara karşı dirençliydiler. Daha az yiyecekle yaşayabiliyorlardı. Bu korkunç ve vahşi toprakların sağladığı az bir yiyecekle yaşamayı ve savaşmayı başarıyorlardı. Oysa Avrupalı askerler aynı mahrumiyete göğüs germek zorunda kaldıklarında hastalanıp ölürlerdi.

Albayın bu tercihinin bir başka nedeni daha vardı. Hıristiyan askerlinin hayatları değerli sayılıyordu. Ama bu dinsizler böyle şeyler düşünülmeden harcanabilirlerdi. Sığır sürülerinin insan kadar değerleri olmaması ve pişmanlık duyulmadan mezbahaya gönderilmeleri gibi bir şeydi bu. Tabii yerliler hırsızlıklarıyla ün yapmışlardı. Kadınların ya da içkinin yanına yaklaştırılmamaları da gerekirdi. Kendi inisiyatifleriyle hareket etmeleri gerektiği zaman küçük çocuklara dönüyorlardı. Ama onları yönetecek usta Hollandalı komutanlar olduğu zaman cesaret ve dövüşkenlikleri bu zayıflıklarından baskın çıkıyordu. Schreuder bir tepecikte durup piyadelerden oluşan uzun sıranın önünden geçmesini seyretti. Bir gün önce çoğunun yere serilmesine neden olan o korkunç deniz tutmasından çabuk kurtulmuşlardı. Şaşılacak bir şeydi bu. Sert toprakta bir gece yatıp dinlenmişler, birkaç avuç kurutulmuş balık ve kömürde pişirilmiş süpürge darısı ekmeği yemişlerdi. Şimdi, bu sabah gemiye bindikleri zamanki kadar neşeli ve güçlüydüler. Beyaz çavuşların peşinde çıplak ayaklarıyla yürüyerek Albayın önünden geçiyorlardı. Yüklerinin altında kolaylıkla yürüyor ve birbirleriyle kendi dillerinde konuşuyorlardı. Schreuder, Masa Körfezi'nden gemiye bindiklerinden beri ilk defa onlara güveniyordu. Şapkasını çıkarıp alnını kuruladı. Güneş ağaçların tepelerinde yeni beliriyordu ama iyice sıcak basmıştı bile. Etraf bir ekmekçinin fırınından yayılan hava kadar kavurucuydu. Albay onları bekleyen tepelerle ormana baktı. Kızıl saçlı İskoçyalının onun için çizdiği harita ilkel bir şeydi. Cumbrae sadece kıyıları belirtmiş, şimdi karşılaştıkları engebeli araziden hiç söz etmemişti.

"Albay önce kıyıdan ilerlemişse de, böylesi zor olmuştu. Adamı yükleri yüzünden ayak bileklerine kadar kumlara batmışlardı. Ayrıca geniş kumsallarda onların daha da gecikmelerine neden olacak dik kayalar ve burunlar vardı. Schreuder bu nedenle içerilere doğru dönmüş, tepelerden ve ormandan geçecek yol bulmaları için devriyelerini ileri göndermişti.

Birdenbire önden biri bağırdı. Biri koşarak sıranın yanından geçiyordu. Soluk soluğa kalmış olan Hotanto dikleşti ve abartılı bir selam verdi "Albay, ilerde geniş bir nehir var." Askerlerin çoğu gibi o da Hollanda dilini iyi konuşuyordu.

Schreuder, "Kahretsin!" diye sövdü. "Büsbütün gecikeceğiz. Oysa buluşma yerine ulaşmak için sadece iki günümüz var. Bana yolu göster." Rehber onu tepenin doruğuna doğru götürdü.

Albay tepeye eriştiği zaman ayaklarının altında yanları dik ve geniş bir nehir yatağı belirdi. İki yamaç hemen hemen altmış metre derinliğinde ve sık ağaçlarla kaplıydı. Dipte suları kahverengi geniş bir haliç gelgitin etkisiyle hızla denize akıyordu. Schreuder teleskopunu deri muhafazasından çıkarıp vadinin içerdeki tepeleri iyice oyduğu yeri dikkatle inceledi. "Karşıya kolaylıkla geçebileceğimiz bir yer yok. Geçiş yeri arayacak zamanım da olmadığı gibi." Aşağıya baktı. "Şu tepedeki ağaçlara ip bağlayın. Adamlar onlara tutunarak yamaçtan insinler."

İki yüz adamı aşağıya indirmek sabah saatlerinin yarısını aldı. Bir ara aşağıya inerken kaymamak için ipe sıkıca tutunan elli adamın ağırlığı yüzünden halat koptu. Çoğu yuvarlanarak nehrin kıyısına inerlerken bilekleri burkuldu, oraları buraları çizilip berelendi. Ama sadece bir teki ciddi bir biçimde yaralandı. Genç bir Sinhalez piyadesi aşağıya yuvarlanırken sağ bacağı bir ağaç köküne takıldı. Bacak dizin aşağısında on iki yerinden kırıldı. Yerlinin bacağından kemik parçalarının sivri uçları çıktı.

Schreuder teğmenine memnun memnun, "Neyse aşağıya indik ve sadece bir kaybımız oldu," dedi. "Bu bize daha pahalıya gelebilirdi. Geçecek başka bir yer bulmak için günlerce uğraşabilirdik."

Teğmen Maatzuyker, "Yaralı adam için bir sedye yaptıracağım," diye açıkladı.

"Sen aklını mı kaçırdın? Yürüyüşü yavaşlatır. O beceriksiz budalaya dolu bir tabanca ver ve onu burada bırak. Sırtlan ona yaklaştığı zaman onu mu, yoksa kendisini mi vuracağına karar verir. Neyse, yeterince kaldık! Şimdi karşıya geçelim. Albay kıyıdan yüz metre genişliğindeki nehrin karşı tarafına baktı. Deniz çekilirken çamurlu su hızlanıyor, yüzeyinde küçük girdaplar beliriyordu."

Teğmen Maatzuyker, "Sallar yapmamız gerekecek," diye fikrini açıkladı. Ama Schreuder öfkelendi. "Bu iş için de zamanım yok. Karşı kıyıya ip uzatın.

Nehrin geçilip geçilemeyeceğini anlayalım."

Maatzuyker diplomatça, "Akıntı güçlü," diye işaret etti.

Schreuder tehlikeli bir tavırla, "Bir budala bile bunu fark eder, Maatzuyker," dedi. "Belki de bu yüzden bu gözlemi yapabildin. En güçlü yüzünü seç!"

Maatzuyker selam verdi ve hızla sıraya dizili askerlerin yanından geçti. Yerlilerin hepsi de ne olacağını anlamışlardı. Bu yüzden Maatzuyker'le göz göze gelmemek için gökyüzünde ya da ormanda incelenecek ilginç şeyler buldular.

Teğmen onbaşılarından birine, "Ahmed!" diye bağırarak yerliyi omuzlarından yakaladı. Gruba katılarak dikkati çekmemeye çalışan adamı dışarı sürükledi.

Ahmed tüfeğini bıkkınca bölüğünden birine verdi ve soyunmaya başladı. Çıplak vücudu tüysüz ve sarıydı. Gövdesini esnek ve güçlü kaslar sarıyordu.

Maatzuyker ipi Ahmed'in koltukaltlarından geçirerek bağladı. Sonra adama suya girmesini emretti. Ahmed ağır ağır akıntıya doğru giderken su beline kadar çıktı. Schreuder'in karşıya hızla ve kolaylıkla geçme umudu da arttı. Ahmed'in kıyıdaki arkadaşları ipi salıverirken ona teşvik edici közler haykırdılar.

Ama yerli tam nehrin ortalarına yaklaştığı sırada birdenbire sendeledi ve kafası sularda kayboldu.

Albay, "Onu geri çekin!" diye emretti. Askerler Ahmed'i sığ yere doğru çektiler. Adam burnundan soluyor, öksürerek yuttuğu suları tükürüyordu. Bir taraftan da dengesini bulmaya çalışıyordu.

Schreuder birdenbire daha da telaşla haykırdı. "Çekin! Onu sudan çıkarın!"

Albay elli metre yukarıda bulanık suyun yüzeyinde dev bir girdabı oluştuğunu görmüştü. Sonra V biçimi bir dalga hızla onbaşının çırpındığı sığ yere doğru geldi. İpi tutan grup bunu fark ettiler ve korkuyla haykırdılar. Ahmed'i öyle güçlü bir biçimde çektiler ki, adam arkası üstü devrildi. Çırpınıp tekme atan onbaşıyı kıyıya doğru sürüklediler. Ancak yüzey altındaki şey daha hızlıydı. Bir ok gibi çaresiz adama doğru gitti.

Ahmed'e birkaç metre kala kara bir kütüğe benzeyen pullu, yamru yumru biçimsiz burnu sudan uzandı. Bu kafadan altı metre geride timsahlara özgü o sorguçlu kemik kemik kuyruk sudan hızla çıktı. İğrenç canavar aradaki açıklıkta

ilerleyerek sudan yükseldi. Ağzı açılmış, sıra sıra biçimsiz, sivri dişileri ortaya çıkmıştı.

Ahmed timsahı görünce canhıraş bir çığlık attı. Hayvan dişlerini adamın belinden aşağısına geçirdi. Hem de indirilen demir bir kepengi anımsatan bir gürültüyle. Adamla hayvan köpükten bir girdap oluşturarak suya battılar. İpi tutan askerler hızla çekildikleri için ayakları yerden kesildi. Çırpınarak suyun kenarına doğru sürüklendiler.

Schreuder arkalarından atılarak ipin ucunu yakaladı, iki defa bileğine sararak bütün ağırlığını geriye verdi. İlerde hızla akan kahverengi sulardan yine köpükler fışkırdı. Dişlerini Ahmed'in karnına geçirmiş olan dev timsah başdöndürücü bir hızla arka arkaya yuvarlandı. İpi tutan diğer adamlar ayağa kalkarak halata olanca güçleriyle asıldılar. Ahmed'in vücudu ikiye bölünürken kahverengi suda birdenbire kırmızı bir leke belirdi. Bir oburun, kızarmış bir hindinin budunu koparmasına benziyordu bu.

Hızlı akıntı kan lekesini sürükledi, sonra sulara yayılarak kayboldu. İpi çekiştiren askerler diğer uçta gevşeme olduğu için, geriliediler. Ahmed'in gövdesinin üst kısmı kıyıya sürüklendi. Adamın kolları oynuyor, ağzı ölmekte olan bir balığınki gibi açılıp kapanıyordu.

Nehirde, uzaklarda timsah tekrar sudan yükseldi. Ahmed'in gövdesinin alt kısmını ve bacaklarını ağzına çaprazlamasına almıştı. Hayvan başını gökyüzüne doğru kaldırarak kurbanının parçalarını yutmaya çalıştı. Parçalanmış ceset ağzına kayarken diğerleri timsahın yumuşak, açık renkli, pullu boğazının şiştiğini gördüler.

Schreuder öfkeyle kükrüyordu. "İzin verdiğimiz takdirde bu pis hayvan günlerce gecikmemize neden olacak." Ahmed'in yarı vücudunu sürükleyerek götüren ve şok geçirmiş olan askerlere döndü. "O et parçasını getirin!"

Adamlar yarım cesedi Hollandalının ayaklarının dibine attılar. Albay soyunur ve karşılarında çırılçıplak dururken ona hayranlıkla baktılar, Schreuder'in karın kasları yassı ve sertti. Sabırsızca verdiği emir üzerine askerler ipi onun koltukaltlarından geçirerek bağladılar. Sonra ona dolu bir tüfek ve ağır yanan fitili verdiler. Fitil emniyet mandalına takılıydı. Albay tüfeği omzuna vurdu. Diğer eliyle Ahmed'in cansız, gevşek kolunu yakaladı. Kanları akan yarım cesedi sürükleyerek nehre girerken diğerleri hayretle, gözlerine inanamıyormuş gibi mırıldandılar. Su dizlerine çıktığı zaman Hollandalı öfkeyle, "Haydi gel, pis havyan!" diye bağırdı. Yürümeyi sürdürdü. "Yemek mi istiyorsun? Eh, sana çiğneyebileceğin bir şey getirdim."

Kıyıdaki herkes dehşetle inledi. Schreuder'in durduğu yerin yukarıda yine müthiş bir girdap belirdi. Timsah beline kadar çıkan suda Hollandalıya doğru hızla ilerledi. Kahverengi suyun yüzeyinde yağlı uzun bir iz bırakıyordu.

Schreuder ayaklarını sağlamca yere bastı. Sonra kolunu kaldırdığı gibi Ahmed'in kanlar damlayan vücudunun üst kısmını hızla gelen timsahın önüne doğru fırlattı. Tüfeği omzundan indirirken, "Bunu ye!" diye haykırı. İki kol boyu uzaklıktaki suda yüzen insan yeme doğru nişan aldı. O iğrenç kafa sudan hızla çıktı. Hayvan Ahmed'in içe dokunacak bir biçimde parçalanmış olan gövdesini yutmak için ağzını iyice açtı. Schreuder tüfeğin nişangâhının üzerinden timsahın açık ağzına baktı. O biçimdi sivri dişleri gördü. Bunlara insan eti parçaları takılmıştı. Onların gerimde timsahın boğazının içi düğün çiçeği gibi güzel bir sarıydı. Hayvan ağzını açarken kalın bir zar suların timsahın ciğerlerine dolmaması için boğazını otomatik olarak kapatıyordu.

Schreuder timsahın açık boğazının derinliklerine doğru nişan alarak emniyeti açtı. Oraya takılı olan ve alev alev yanan fitil düştü. Çanaktaki barut tozu alev alırken anlık bir gecikme oldu. Hollandalı tüfeği hiç oynatmadan tutuyordu. Kulakları sağır edecek bir gürültü duyuldu. Namludan fışkıran gümüşümsü mavi bir duman timsahın boğazından aşağıya indi Antimuanla sertleştirilmiş yaklaşık doksan gram ağırlığındaki kurşunlar zarı delip geçti. Hayvanın nefes borusunu, atardamarlarını ve boğazını yardı. Göğüs boşluğuna dalarak sürüngenin o soğuk kalbini ve akciğerini parçaladı.

Dev sürüngen öyle bir sarsıldı ki, dört buçuk metre uzunluğun gövdesi bükülerek sudan çıktı. Biçimsiz kafası neredeyse kemik kemik kuyruğuna dokunacaktı. Sonra hayvan suya daldı ve nehirden köpükler yukarılara fışkırdı. Sonra timsah yuvarlandı, suya daldı, tekrar çıktı. Dev gövdesi eğrilip bükülüyordu.

Schreuder durup bu iğrenç ölüm çırpınışlarını seyretmedi. Dumanları tüten tüfeği atarak nehrin en derin yerine balıklama daldı. Timsahın çırpınışlarının diğer öldürücü sürüngenleri şaşırtıp dikkatlerini dağıtacağına inanıyordu. Hızla kulaç atarak karşı kıyıya yüzdü.

Maatzuyker şok yüzünden felce uğrayan adamlara, "İpi gevşetin!" diye bağırdı. Askerler kendilerini topladılar. İpin suya değmemesi için ellerini havaya kaldırdılar. İpi gevşetirken Albay da kıyıya doğru yüzüyordu.

Maatzuyker, "Dikkat!" diye bağırdı. Önce bir, sonra da ikinci bir timsah kafası sudan çıkmıştı. Gözleri boynuz kadar sert çıkıntıların ucunda olduğu

için, ölmekte olan arkadaşlarının çırpınışlarını kafalarını tamamiyle sudan çıkarmadan seyredebiliyorlardı.

Schreuder'in yarattığı hafif dalgalar önce onların dikkatini çekmedi. Ama adamla diğer kıyı arasında on iki kulaçlık bir mesafe kaldığı sırada canavarlardan biri onu sezdi. Dönerek Hollandalıya doğru hızla gitti. Dalgalar alnındaki çifte yumrunun iki yanından yelpaze gibi açılıyorlardı.

Maatzuyker, "Daha hızlı yüzün!" diye haykırdı. "Timsah peşinizde!" Timsah hızla yaklaşırken Schreuder daha hızlı yüzmeye başladı. Diğer kıyıda herkes bağırarak onu teşvik ediyordu. Ama Albayın ayağı dibe değdiği sırada timsah ondan ancak bir insan boyu gerideydi. Schreuder kendini öne doğru atarken hayvan son metreyi hızla aştı. Dev ağzını Hollandalının ayaklarından ancak birkaç santim geride çatırtıyla kapattı.

Albay ipi bir kuyruk gibi sürükleyerek ağaçlığa doğru gitti. Ama henüz tehlikeden kurtulmuş değildi. Çünkü ejderhaya benzeyen yaratık kıyıya çıkarak kısa çarpık bacaklarının üzerinde yükseldi. Olayı seyredenlerin pek de inanamadıkları bir hızla yalpalayarak avının peşinden gitti. Schreuder timsahtan ancak bir metre kadar öndeyken ilk ağaçlara erişti aşağıya doğru sarkan bir dala doğru sıçradı. Timsah sivri dişli ağzını kapatırken o da bacaklarını biraz kaldırmayı başardı. Son gücüyle yukarı tırmandı.

Avını kaçıran sürüngen aşağıda bekliyordu. Ağacın gövdesinin etrafında döndü. Sonra ıslığa benzeyen bir sesle kükredi. Dönerek ağır ağır kıyıdan aşağıya indi. Dev bir horozibiğine benzeyen uzun, kemik kemik kuyruğunu havaya kaldırmıştı. Ama nehre erişince kuyruğunu indirerek suya soktu.

Timsah daha gözden kaybolmadan Schreuder nehrin ötesinden, ipin ucunu bağlayın," diye bağırdı.

Elindeki ipi dalına tünediği ağacın gövdesine sararak düğümledi. Sonra da bağıra bağıra emir verdi. "Maatzuyker! O adamlara hemen bir sal yaptır. Akıntıya karşı ipe tutunarak bu tarafa geçebilirler!"

***

Azim'in gövdesi yosun ve midyelerden temizlenmişti. Mürettebattı çekme halatlarını gevşetirken gemi de kabaran denizin baskısına karşı ağır ağır doğruldu.

Azim kumsalda kalafata çekildiği sırada marangozlar ana direğe biçim verip cilalamışlardı. Direk artık dikilmeye hazırdı. Uzun, ağır direğin kumsala taşınması ve enli ucunun küpeşteden aşırılması işinde her tayfa alıştı. Geminin diğer iki direğine palanga takıldı. Yeni direği kaldırmak için izbirolar ayarlandı.

Koca Daniel'le Ned emirler verirken tayfalar halatları ihtiyatla çektiler. Böylece parlak çam tahtasından yapılmış dev direği dikeylemesine kaldırdılar. Sir Francis direğinin dibinin ana güvertedeki deliğe sokulması gibi önemli bir işi kimseye bırakmak niyetinde değildi. Direk sonra gövdeden aşağıya kayacak ve geminin iç omurgasına oturacaktı. Elli inal gücü isteyen nazik bir işti bu; hemen bütün gün sürdü, sonunda dev direğin son birkaç santimi de aşağıya kayar ve ucu haklanan oyuğa girerken Sir Francis tayfalara, "İyi iş başardınız, çocuklar," dedi. "Halatları gevşetin." Artık halatların tutmadığı on beş metre boyundaki direk kendi başına durabiliyordu.

Koca Daniel beline kadar suya girmişti. Güverteye doğru, "O peynirkafalıların başı derde girecek!" diye seslendi. "On gün sonra gemiyi boğazdan açık denize çıkaracağız. Bu sözlerimi unutmayın."

Sir Francis küpeşteden ona gülümsedi. "Ana direğe yelken takmadan olmaz. Sen orada ağzı bir karış açık durur ve dilini oynatırken bu başarılamaz."

Kaptan dönecekken birdenbire kıyıya bakarak kaşlarını çattı. Valinin karısı, peşinde hizmetçisiyle ağaçların arasından çıkmıştı. Şimdi kumsalın yukarısında durmuş, şemsiyesinin sapını uzun beyaz parmaklarının arasında çeviriyordu. Şemsiye başının üstünde fırıl fırıl dönüyordu. Bütün mürettebatın dikkatini çeken parlak renkli bir daireydi bu. Ön güvertede tayfaları çalıştıran Hal bile dönmüş, ağzı bir karış açık, aptal aptal kadına bakıyordu. Katinka bugün yeni, güzel bir elbise giymişti. Yakası o kadar açıktı ki, göğüsleri dekoltesinden dışarı taşıyordu. Neredeyse uçları gözükecekti.

Bay Courteney! Sir Francis oğlunu mürettebatın önünde utandıracak kadar yüksek sesle bağırmıştı. "Dikkatini işine ver! O direği dimdik tutacak takozlar nerede?"

Hal irkildi ve yanık teni kıpkırmızı kesildi. Küpeşteden dönerek ağır bir balyozu aldı. Adamlarına, "Kaptanı duydunuz," diye çattı.

Sir Francis sesini alçaltarak yanıbaşında duran Aboli'ye usulca, "Bu fahişe Cennet'teki Havva'ya benziyor," dedi. "Hal'ın daha önce de ona alık alık baktığını gördüm. Tanrım! Kadın da bu bakışlara karşılık veriyor. Bir fahişe cüretiyle. Göğüsleri de ortada. Tanrım, Hal daha bir çocuk."

Siz ona bir babanın gözleriyle bakıyorsunuz. Aboli gülümseyerek başını salladı. "Artık o bir çocuk değil, bir erkek. Bir keresinde bana kutsal kitabınızda gökteki bir kartal, kayanın üzerindeki bir yılan ve bir erkekle bir kızdan söz edildiğini söylemiştiniz."

Hal işlerinden pek az zaman ayırabiliyordu. Ama Katinka'nın davetlerine, yumurtlama mevsiminde ilk çıktığı nehre dönen som balıkları gibi karşılık veriyordu. Kadın çağırdığı zaman delikanlıyı hiçbir şey durduramıyordu. Şimdi de patikadan koşarak yukarı çıkarken, hızla çarpan kalbi uçuşan ayaklarına tempo tutuyordu. Katinka'yla son defa yalnız kalalı beri hemen hemen bir gün geçmişti. Bu, delikanlının hoşuna gitmeyecek kadar uzun bir süreydi. Hal bazen bir gün içersinde kadınla buluşmak için iki üç kez usulca kamptan kaçıyordu. Çoğu zaman sadece birkaç dakika baş başa kalabiliyorlardı. Ama bu da o iş için yeterliydi. İkiside değerli zamanlarını nezaket sözcükleriyle ya da tartışarak ziyan etmiyorlardı.

Sonunda buluşmak için kadının kulübesinden başka bir yer bulmak zorunda kalmışlardı. Hal'ın esir kampına yaptığı gece yarısı ziyaretleri az alsın felaketle sonuçlanacaktı. Vali van de Velde'nin horlamasına rağmen uykusunun pek derin olmadığı anlaşılıyordu. Hal'la Katinka da dikkatsizce davranmaya ve gürültü etmeye başlamışlardı.

Vali van de Velde kadının hiçbir şeye aldırmadan çığlık çığlığa bağırması, Hal'ın da gürültülü yanıtları yüzünden uyanmıştı. Feneri kapıp usulca karısının kulübesine gitmişti. Dışarda nöbet bekleyen Aboli ışığı zamanında görerek ıslık gibi bir sesle Hal'ı uyarmıştı. Delikanlı da giysierini toplayıp çitteki delikten kaçacak kadar zaman bulabilmişti. Aynı anda van de Velde hızla kulübeye dalmıştı. Bir elinde fener, bir elinde de yalın kılıç vardı.

Adam ertesi sabah Sir Francis'e acı acı şikâyet etmiş, "Sizin şu hırsız gemicilerinizden biri," diye suçlamalarda bulunmuştu. Sir Francis sormuştu. "Karınızın kulübesinden değerli bir şey kaybolmuş mu?" Van de Velde, "Hayır," der gibi başını sallayınca da imalı imalı eklemişti. "Karınız mücevherlerini öyle fazla teşhir etmemeli. Çünkü böyle yapması açgözlü düşüncelere yol açıyor. İlerde bütün mallarınıza göz kulak olursanız çok iyi edersiniz, efendim."

Sir Francis nöbeti sona eren adamını da sorguya çekmişti. Ama valinin karısı hırsızı tarif edemediği için konu çabuk kapanmıştı. Katinka o sırada mışıl mışıl uyuduğunu iddia etmişti. Hal'ın kampa, yapma cesaretini gösterdiği son ziyaret olmuştu bu.

Katinka'yla delikanlı buluşmak için gizli bir yer bulmuşlardı. Gözlerden saklı bir yerdi burası. Ama Hal'ın kadının çağrısına karşılık verecek, birkaç dakika içinde ona erişmesini sağlayacak kadar da yakındı. Delikanlı şimdi mağaranın önündeki dar düzlükte durdu. Telaş ve heyecanla derin bir soluk aldı. Mağarayı Aboli'yle birlikte avdan dönerlerken bulmuşlardı. Aslında bu bir mağara değil, raf gibi uzanan bir kayaydı. Sert kayadaki kırmızı yumuşak kumtaşı zamanla aşınmış ve bir veranda oluşturmuştu.

Oradan geçen ilk insanlar onlar değillerdi. Verandanın dibinde kayadan duvarın önündeki taş ocakta eskiden kalan küller vardı. Alçak tavan isten kararmıştı. Yerlere balık kılçıkları ve küçük memeli hayvanların kemikleri saçılmıştı. Ocakta hazırlanan yiyeceklerden kalmıştı bunlar Kemikler tertemiz ve kupkuruydu. Küllerse etrafa saçılmış ve soğuktu Ocağın çoktan beri kullanılmadığı belliydi.

Ama orada insanların oturduğunu belirten tek işaretler de bunlar değildi. Dipteki duvar aşağıdan yukarıya kadar renkli resimlerle kaplıydı Hal'ın tanımadığı boynuzlu antilop ve ceylanlardan oluşan büyük sürüler düzgün kayanın düzeyinde koşuyorlardı. Peşlerinde çöp gibi insan avcılar vardı. Ama bu avcıların erkeklik organları pek büyüktü. Resimler çocuksu ve renkliydi. İnsanlarla hayvanların boyutları orantısızdı. Bazı insan figürlerinin yanında kovaladıkları fil cüce gibi kalıyordu. Kartallar açtıkları kanatlarının altında koşan kara yaban öküzlerinin iki katı büyüklükteydi. Ama resimler Hal'ı büyülüyordu. Çoğu zaman çılgınca sevişme aralarında yattığı yerden avlanan ve birbirleriyle savaşan bu acayip küçük adamlara bakıyordu. Böyle anlarda bu yabancı ressamlar ve resimlerde canlandırılan cesur küçük avcılar ve cengâverler hakkında daha fazla bir şeyler bilmek istiyordu.

Hal, Aboli'ye onları sorduğu zaman iriyarı zenci küçük adamları aşağı görüyormuş gibi omzunu silkti. "Onlar San. Aslında insan değil, küçük sarı maymunlar. Şansın dönüp onlarla karşılaşırsan boya kaplarından çok, zehirli okları konusunda bilgin artar. Tanrı'na dua et de seni onlardan korusun."

Hal bugün resimlerle ancak bir dakika ilgilenebildi. Çünkü yere, duvarın önüne otlardan yaptığı yatak boştu. Bu şaşılacak bir şey değildi. Sonuçta randevuya erken gelmişti. Ama delikanlı yine de Katinka'nın gelip

gelmeyeceğini düşündü. Genç kadın kapris yapıyor da olabilirdi. Sonra yamacın aşağısından gelen sesi duydu. Kuru bir dal kırılmıştı.

Hal saklanacak bir yer bulabilmek için çabucak etrafına bakındı. Girişin bir yanında sarmaşıklar bir perde oluşturmuştu. Yeşil yaprakların arasında şaşılacak kadar parlak san çiçekler vardı. Çiçeklerin hafif, tatlı kokusu etrafa yayılıyordu. Hal sarmaşıkların arkasına girerek kayanın önünde büzüldü.

Bir dakika sonra Katinka çevik bir hareketle öndeki açıklığa sıçradı heyecanla içeriye baktı. İçersinin boş olduğunu fark edince vücudu öfkeyle kaskatı kesildi. Genç kadın bir tek kelime söyledi. Hal bunu Katinka'dan sık sık duymuştu. Müstehcen bir sözcüktü. Ve Hal'ın tüm vücudu heyecan titreşimleri sardı.

Delikanlı sessizce saklandığı yerden çıkıp genç kadına yaklaştı. Bir ve hızla onun gözlerini kapattı. Diğer kolunu Katinka'nın beline sararak onu havaya kaldırdı ve ot yatağa doğru koştu.

Daha sonra delikanlı otların üzerinde yatarken kadın Hal'ın boynunun sarkan altın madalyonla oynamaya başladı.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı. "Aslanın yakut gözleri hoşuma gitti, edir bu?" Hal, Katinka'nın kendi dilinde sorduğu bu karmaşık soruyu ılayamadı. Kadın da sorusunu ağır ağır, sözcüklere basa basa tekrarladı, delikanlı kaçamak bir yanıt verdi. "Bunu bana babam hediye etti. Madalyonun değeri benim için büyük."

Katinka, "Bunu istiyorum," dedi. "Madalyonu bana verir misin?" Hal tembelce gülümsedi. "Bunu asla yapamam." Genç kadın dudaklarını sarkıttı. "Beni seviyor musun? Benim için çıldırıyor musun?"

Delikanlı, "Evet, sana çılgınca aşığım," diye itiraf ederek kolunun içiyle gözlerine giren terleri sildi. ? "Öyleyse madalyonu bana ver."

Hal sessizce, "Hayır," der gibi başını salladı. Sonra, "Beni, benim seni sevdiğim kadar seviyormusun?" diye sordu.

Katinka neşeli bir kahkaha attı. "Aptal olma. Tabii ki seni sevmiyorum. Benim tek aşkım sekstir." Söylediklerini kanıtlamak istercesine elini Hal'in kasıklarının üzerine koydu. "Ama küçük ve yumuşak olursa onu da sevmem." Parmakları bir süre meşgul oldu. Sonra yine keyifle güldü. "İşte böyle olunca onu daha çok seviyorum. O büyüdükçe benim aşkım da büyüyor."

Aynı anda aşağıdaki gölde bir gümbürtü koptu ve tepelere çarparak

yankılandı.

Katinka, "Gökgürültüsü!" diye bağırarak doğrulup oturdu. "Gökgürültüsünden nefret ederim. Tâ çocukluğumdan beri."

Hal, "Bu gökgürültüsü değil," dedi. Katinka'yı öyle sertçe itti ki kadın tekrar bağırdı.

Ah! Domuz oğlu domuz. Canımı yaktın!

Ama Hal onun bu şikâyetine aldırmadan ayağa fırladı. Çırılçıplak mağaranın girişine koşarak dışarı baktı. Burası bir hayli yüksek olduğu için gölün etrafını saran ağaçların tepelerinin üzerinden aşağıyı görebiliyordu. Azim'in çıplak direkleri öğle saatlerine özgü masmavilikteki gökyüzüne doğru uzanıyordu. Gökyüzüne deniz kuşları doluşmuştu. Gökgürültüsüne benzeyen ses ürkerek suyun yüzeyinden havalanmalarına neden olmuştu. Güneşin ışıkları kanatlarını pırıldatıyordu. Bu nedenle havada daireler çizerlerken buz ve kristalden yapılmış yaratıklara benziyorlardı.

Ağır ağır dönen bir sis tabakası gölün yarısını örtüyordu. Sis boğazın başındaki kayaları da gümüşümsü mavi bulutçuklarla kaplıyordu. Ama birdenbire bu bulutçukların arasında acayip ışıklar çakmaya başladı. Zaten Hal'ın gördüğü de sis değildi.

Gökgürültüsü tekrar duyuldu. Ses Hal'a çakan ışıklardan daha sonra ulaştı. Dönenen bulutlar koyulaştı, yağ kadar ağır ağır gölün sularının üzerine yayıldı. Bu bulut kümesinin üstünde iki büyük geminin yüksek direkleri ve yelkenleri belirdi. Sanki tekneler suyun yukarısından gidiyorlardı. Gemiler sakin boğazdan geçerlerken aptallaşmış olan Hal onlara bakakaldı. Öndeki gemiden tekrar borda ateşi açıldı. Delikanlı hemen geminin bir firkateyn olduğunu anladı. Siyah gövdesinde beyaz süsler vardı. Top yuvaları açılmıştı, tekneden ateş ve duman fışkırıyordu. Dumanların iyice yukarısında Hollanda Cumhuriyeti'nin üç renkli bayrağı hafif öğle rüzgârında dalgalanıyordu. Martı gemisi de nazlı nazlı firkateyni izliyordu. Ağır topları savaş şarkısı söyleyen geminin direkleriyle yelkenlerim

Aziz George ve Aziz Andrew'un renkleri ve tapınağın kırmızı dev haresi süslüyordu.

Hal, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Neden girişteki toplar karşılık vermiyorlar?"

Sonra çıplak gözle yeşil üniformalı yabancı askerlerin kayaların dibindeki top yuvalarını sardıklarını gördü. Topçuları öldürür ve cesetlerini alçak

duvarların üzerinden aşağıdaki denize atarlarken kılıçlarıyla mızraklarının çelik uçları güneşte ışıldıyordu.

Sığınaktaki adamlarımızı gafil avladılar. Akbaba, Hollandalıları buraya getirdi. Onlara toplarımızın yerlerini gösterdi. Hal'ın sesi öfkesinden titriyordu. "Akbaba bugünün hesabını kanıyla ödeyecek. Buna yemin ediyorum."

Katinka ot yataktan fırlayarak dışarı, Hal'ın yanına koştu. "Bak! Bir, İrlanda gemisi. Beni iğrenç korsan babanın ininden kurtarmaya geldi! Tanrı'ya şükürler olsun! Yakında bu lanet olasıca yerden kurtulacak ve Ümit Burnu'nda güvende olacağım." Heyecanla dans ediyordu. "Seni ve babanı kalenin dışındaki talim yerinde darağaçlarından sallandıracaklar, ben de orada olacağım. Sana son bir öpücük gönderecek ve 'Elveda,' diye el sallayacağım." Alayla güldü. Hal ona aldırmadı. Koşarak mağaraya geri döndü. Telaşla elbisesini giyerek beline Neptün kılıcını taktı.

Kadına, "Çarpışma olacak," dedi. "Büyük bir tehlike var. Ama her şey sona erinceye kadar burada kalırsan güvende olursun." Yamaçtan inmeye başladı.

Katinka onun peşinden, "Beni burada yalnız başıma bırakamazsın!" diye haykırdı. "Geri dön! Sana emrediyorum!"

Ama Hal kadının sözlerine aldırmadan ağaçların arasındaki patikanı koşarak indi. Koşarken sessizce acı acı, onun beni baştan çıkarmasıa, babamın yanından uzaklaştırmasına hiçbir zaman izin vermemeliydim, diye yakınıyordu. Babam kızıl kuyrukluyıldızın tehlikeli olduğunu söyleyerek beni uyardı. Beni şimdi nasıl bir zalim kader bekliyorsa ben bunu hak ettim.

O kadar sarsılmıştı ki, ihmal ettiği görevinin başına dönmekten başa bir şey düşünemiyordu. Bu yüzden az kalsın ilerdeki ağaçların altında ilerleyen askerlerin arasına dalacaktı. Neyse ki, tam zamanında Hollandalıların çaktıkları fitilin kokusunu aldı. Sonra askerlerin yeşil yelekeni ve beyaz çapraz kemerlerini fark etti. Hollandalılar ağaçların arandan geçiyorlardı! Hal kendini yere attı ve yuvarlanarak yüksek bir yabani incir ağacının arkasına sindi. Ağacın yanından usulca baktı. Acayip yeşil üniformalı dizi dizi adamın ondan uzaklaştıklarını, kampa doğru gittiklerini gördü. Mızrak ve tüfekleri hazırdı. Beyaz bir subayın emrinde özenli olarak ilerliyorlardı.

Hal subayın Hollanda dilinde alçak sesle, "Aranızdaki uzaklığı koruyun," diye seslendiğini duydu. "Birbirinize sokulmayın." Artık bu askerlerin hangi ülkeden oldukları kuşku götürmezdi. Hollandalının arkası hal'e dönüktü. Hal

düşünebilecek zaman buldu. Babamı uyarmak için kampa yetişmeliyim. Ama yandan dolaşıp yol bulacak kadar zamanım yok. Savaşarak düşman hatlarını yarmam gerekiyor. Kılıcını kınından çekerek bir dizinin üzerinde doğruldu. Sonra bunun bir işe yaramayacağını anladı Düşman karada da, denizde de bizden sayıca üstün. Bu kez Akbabaya Hollanda firkateynini uzaklaştırmak için ateş teknelerinden de yararlanamayız. Bu bizim için çetin bir çarpışma olabilir."

Delikanlı kılıcının ucuyla yabani incirin dibindeki yumuşak, humuslu toprağa bir çukur kazdı. Parmağındaki yüzüğü çıkardı, annesinin minyatürü olan madalyonu da cebinden çıkarıp çukura attı. En son boynundaki Nautonnier mührünü çıkararak onu diğer hazinelerinin üzerine koydu. Gevşek toprakla üzerlerini örtüp avucuyla toprağı sıkıştırdı.

Bu iş ancak bir dakika sürmüştü. Ama tekrar ayağa kalktığında Hollandalı subayın ilerde, ormanda kaybolmuş olduğunu gördü. Hal usul usul ilerledi. Avının ne tarafta olduğunu ağaçların altındaki çalıların hışırtı ve çıtırtılarından anlıyordu. Başlarında subayları olmazsa bu adamlar doğru dürüst dövüşemezler, diye düşünüyordu. O subayı yakalarsam askerlerin cesareti kırılır. Peşinde olduğu adama yaklaşırken yavaşladı. Çalıların arasından geçmeye çalışan Hollandalıya arkadan sokuldu. Subayın ilerlerken çıkardığı gürültü, Hal yaklaşırken duyulan hafif sesleri boğuyordu.

Hollandalının serj ceketinin sırtında terden koyu ıslak lekeler belirmişti. Hal adamın apoletlerinden onun şirketin ordusundan bir teğmen olduğunu anladı. Uzun boylu ve zayıftı genç adam. Sıska ensesinde kıpkırmızı sivilceler vardı. Yalın kılıcını sağ elinde taşıyordu. Günlerden beri yıkanmamıştı ve bir yaban domuzu gibi kokuyordu.

Gardınızı alın, Mijnheer. Hal adamı arkasından vuramazdı. Onun için teğmene Hollanda dilinde meydan okudu. Subay hızla ona doğru dönerek kılıcını kaldırdı ve korunma vaziyeti aldı.

Gözleri uçuk maviydi. Düşmanın çok yakınında olduğunu fark edince gözleri şok ve korkuyla irileşti. Hal'dan fazla büyük değildi. Yüzü dehşetten bembeyaz kesilirken çenesindeki sürüyle mor ergenlik sivilcesi büsbütün, belirginleşmişti.

Hal uzandı. Kılıçları birbirine çarparak tınladı. Delikanlı çabucak filedi ama daha ilk hafif dokunuşta düşmanını tartmayı başarmıştı, Hollandalı ağır hareket ediyordu. Bileğinde de kılıç ustalarına özgü o gevşeklik ve güç yoktu. Hal'ın kulağında babasının sözleri çınladı. "Daha ilk vuruştan itibaren

savaşmaya başlamalısın. Öfkeleninceye kadar bekle. Hal o buz gibi öldürme isteğinin kalbine dolmasına izin verdi. "Kılını mahsus yukarı kaldırdı ve ucunu Hollandalının gözlerine doğru tuttu, saldırmak için dengede bekliyordu. Teğmen ağır ağır karşılık verdi. Hal böyle bir düşman karşısında Daniel'in öğrettiği hızlı saldırıyı deneme riskini göze alabileceğini anladı. Hollandalıyı çabucak öldürmeye çalışacaktı. Güvertede Aboli'yle saatlerce çalışmış ve bileği su verilmiş çeliğe dökmüştü. Hollandalının kılıcını durdurdu. Onu hızla döndürürken kılıcın ucu savunma hattından çıktı. Delikanlı böylece bir açıklık sağlamış luyordu. Ama ileri atılmak için gardını indirmesi gerekiyordu. O zaman Hollandalının doğal hamlesinin yaratacağı tehlikeye karşı savunmasız kalacaktı. Usta bir hasmın karşısında bir intihar sayılırdı bu.

Hal onun tepesine dikilerek Neptün kılıcının safirli kabzasını çekiştirdi. Ama Toledo çeliği ıslak ete yapışmıştı sanki. Maatzuyker acıyla inledi ve parçalanan ellerini yalvarırcasına kaldırdı.

Hal dehşetle, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. Tekrar kılıcının kabzasını çekiştirdi. Maatzuyker bu kez ağzını iyice açarak hıçkırdı. Kılıç akciğerini delip geçmişti. Hollandalının solgun dudaklarının arasından birdenbire kanlar fışkırdı. Maatzuyker'ın ceketinin önünden akarak Hal'ın botlarına sıçradı.

Maatzuyker kaburgalarının arasındaki kılıçla arkaüstü devrilirken Hal, "Ah, Tanrım..." diye mırıldandı. Bir an çaresizce durup düşmanın kendi kanıyla boğulmasını seyretti. Sonra hemen arkasındaki çalıların arasından çılgınca bir çığlık yükseldi.

Yeşil ceketli bir asker delikanlıyı görmüştü. Bir tüfek gümbürdedi; saçmalar Hal'ın başının üstündeki yapraklara çarptı ve vızıldayarak yanındaki ağacın gövdesinden sekti. Hal birdenbire harekete geçti. Aslında başından beri ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama bunu yapmaya içi el vermemişti. Şimdi botlu ayağını Maatzuyker'ın kabarıp kabarıp inen göğsüne dayadı ve sıkışmış kılıcı kurtarmak için ağırlığını geriye verdi. Kılıcı bir defa çekti, sonra bütün gücüyle tekrar. Kılıç yavaş yavaş kaydı. Sonra birdenbire Hollandalının vücudundan çıktı, Hal da sendeleyerek geri geri gitti.

Delikanlı hemen dengesini buldu ve Maatzuyker'in üzerinden atladı. Aynı anda bir tüfek daha patladı ve saçmalar hışırdayarak başının yanından geçti. Ateş eden asker tüfeği yeniden doldurmaya çalışıyor, barut kesesini karıştırıyordu. Hal doğruca ona doğru koştu. Asker korkuyla başını kaldırdı. Sonra boş silahı atarak dönüp kaçmaya başladı.

Hal kılıcı askerin ensesine, kulağının hemen altına doğru salladı. Ustura

gibi silah eti kemiğe kadar yardı. Askerin boynunun yanı sırıtan kırmızı bir ağız gibi açıldı. Adam sessizce yere yığıldı. Ama Hal'ın etrafında çalılar yeşil ceketli adamlarla doluydu. Delikanlı yüzlerce asker olduğunu anladı. Bu sıradan bir baskın değildi. Küçük bir ordu kampa saldırıyordu.

Hal endişe ve öfke dolu haykırmalar duydu. Olanca gücüyle koşarken ona tüfeklerle devamlı ateş edilmeye başlandı. Bunların çoğu onu ıskalıyordu. Ama saçmaların bazıları iki yanındaki çalılara geliyordu. Hal bu gürültüde gür bir ses duydu. Onu otoriter ve güçlü oluşundan tanıdı.

Hollanda dilinde, "Şu adamı yakalayın!" diye böğürüyordu. "Kaçmasına izin vermeyin! Onu istiyorum!" Hal sesin geldiği tarafa doğru baktı.

Albay Cornelius Schreuder'in yolunu kesmek için ağaçların arasından tuğunu görünce şok geçirdi, az kalsın ayağı takılıyordu. Hollandalının şapkası ve peruğu kafasından uçmuştu. Ama rütbesini belirten sırmalı kuşağıve kurdeleleri yerindeydi. Traşlı kafası bir yumurtanın kabuğu gibi parıldıyordu. Gür bıyığı yüzünde kalın bir çizgiye benziyordu. İriyarı olmasına rağmen hızlı koşuyordu. Ama korku Hal'ın daha da hızlı koşmasına neden oldu.

Schreuder, "Seni istiyorum!" diye bağırdı. "Bu sefer elimden kurtulamayacaksın!"

Hal daha da hızlandı. Uçar gibi attığı otuz adımdan sonra ağaçların arasından kampın etrafını saran çiti gördü. Kamp boştu. Delikanlı düşmanların babasını ve diğerlerinin hepsini iki savaş gemisinin güçlü ateşiyle gölün kıyısına çektiklerini anladı. Herhalde şimdi yuvalarındaki topların başına geçmişlerdi.

Hal koşarken, "Silahlarınızı alın!" diye bağırdı. Schreuder on adım gerisindeydi. "Azim'in tayfaları bana gelin! Arkanızdayım!" , Delikanlı kampa dalarkan Koca Daniel'le on iki gemicinin haykırışına karşılık verdiklerini fark ederek müthiş rahatladı. Adamlar onu desteklemek için kıyıdan koşarak geliyorlardı. Delikanlı hemen Hollandalıya doğru döndü.

"Öyleyse gel bakalım," diyerek hemen gard vaziyeti aldı. Ama Schreuder, Azim'in tayfalarının üzerine geldiklerini görünce durakladı ve o zaman kendi askerlerini geride bırakmış olduğunu kavradı. Onları komutansız bırakmıştı üstelik. Şimdi yalnızdı ve karşısında on iki kişi vardı. Bikarşı on iki.

Hal'a bakarak öfkeyle, "Yine şansın yardım etti, köpek yavrusu," diye homurdandı. "Ama bugün sona ermeden seninle tekrar konuşacağız."

Koca Daniel, Hal'ın otuz adım gerisinde birdenbire durup elindeki tüfeği

kaldırdı. Schreuder'e nişan aldı. Ama emniyet açılırken Albay eğildi ve topuklarının üzerinde döndü. Kurşun ıskaladı. Hollandalı da koşarak tekrar ormana daldı. Ağaçların arasından Hal soluk soluğa, "Bay Daniel," dedi. "Hollandalının emrinde güçlü bir birlik var. Orman onun adamlarıyla dolu."

Kaç kişiler?

Yüz ya da daha fazla. İşte! Delikanlı saldırıya geçen ilk askerleri işaret etti. Yerliler koşarak, yarı eğilerek onlara doğru geliyorlardı. Ateş etmek için duruyor, tüfeklerini tekrar dolduruyor ve yeniden koşmaya başlıyorlardı.

Daniel delikanlıya, "Daha da kötüsü körfezde iki savaş gemisi var" dedi. "Onlardan biri Martı. Diğeriyse bir Hollanda firkateyni."

Onları tepeden gördüm. Hal'ın solukları normalleşmişti. "Önümüzde bizimkinden çok üstün bir ateş gücü var. Arkamızda ise sayılan bizden fazla askerler. Burada duramayız. Neredeyse bize yetişecekler. Hemen kıyıya dönelim."

Hal döndü ve adamlarının başına geçerek onları koşa koşa geri götürdü. Arkalarında zenci askerler av köpekleri gibi uluyorlardı. Gülleler ve kurşunlar etraflarında ıslık çalıyor, hemen arkalarında ıslak toprak parçalan uçuşuyordu. O yüzden daha da hızlandılar.

Hal ağaçların arasından top yuvalarının etrafındaki toprak yığınlannı ve havada süzülen barut dumanlarını görebiliyordu. Ağır topları tekrar dolduran topçularını da seçebiliyordu. Gölde kendi barut dumanlarına bürünmüş olan görkemli Hollanda firkateyni kıyıya doğru geliyordu. Hal o tarafa bakarken gemi dümen kırıp yan döndü. Topları yine alevler saçarak patladı. Birkaç saniye sonra gülleler gürültüyle başlarının üzerinden geçti. Misketler de etraflarında uçuştu.

Hal havada dalgalanmalar olurken irkildi. Kulakları çınlıyordu. Ağaçlar boylu boyunca devrildi, üzerlerine dallar ve yapraklar yağdı. Hal tam önünde bir güllenin toplardan birine geldiğini gördü. Top yerinden fırladı. Azim 'den iki tayfanın cesedi döne döne havaya uçtu.

Baba, neredesiniz? Hal o kargaşada sesini duyurmaya çalışıyordu. Sonra gürültülerin arasından Sir Francis'in sesini duydu.

Toplarınıza hakim olun, çocuklar. Hollanda gemisinin top deliklerine nişan alın. Oradaki peynirkafalıları biz İngilizler usulü alkışlayın.

Hal top çukuruna, babasının yanına atladı. Kolunu yakalayarak telaşla

sarstı.

Neredeydin, oğlum? Sir Francis, Hal'a bir göz attı. Ama giysilerindeki kanları görünce oğlunun yanıtını beklemedi. Onun yerine, "Sol taraftaki topların komutasını al," diye emretti. "Ateşi..."

Hal telaşla, soluk soluğa onun sözünü kesti. "Düşman gemileri sadee bizi oyalıyorlar, baba. Asıl tehlike arkamızda. Orman Hollanda askerliyle dolu. Yüzlerce askerle." Kanlı kılıcıyla geriyi işaret etti. "Bir dakika sonra tepemizde olacaklar."

Sir Francis duraksamadı. "Topçularla sırayla konuş. Arkadaki topları geriye doğru çevirsinler ve hepsine misket doldursunlar. Öndeki toplar yelkenlilere ateşi sürdürsün. Ama gerideki toplar düşman bize arkadan saldırıncaya kadar beklesin. Ateş emrini ben vereceğim. Şimdi git!" Hal çukurdan çıkarken Sir Francis, Koca Daniel'e döndü. "Adamlarını ve bulabildiğin bütün tembelleri topla. Geri giderek arkamızdaki düşmanı mümkün olduğu kadar yavaşlat."

Hal topların önünde koşmaya başladı. Her yuvanın önünde duraklıvor, bağırarak emir veriyor, sonra koşmayı sürdürüyordu.

Bombardıman devam eder ve kıyıdaki toplar da buna karşılık verirsen çıkan gürültü kulakları sağır ediyor, insanın aklını karıştırıyordu. Hal siyah firkateynin borda ateşi bir tayfunun yarattığı iblis rüzgârları gibi onu sarsarken sendeledi, az kalsın yere kapaklanıyordu. Gülleler ormana dalıyor, delikanlının etrafında toprakları kaldırıyorlardı. Hal kendini toplamak için kafasını salladı ve koşmasını sürdürerek devrilmiş olan bir ağacın gövdesinin üzerinden aştı.

Her top yuvasının önünden geçerek topçuları uyarırken adamlar da silahları çevirmeye ve ormana nişan almaya başladılar. Oradan tüfek sesleri ve öfkeli bağrışmalar geliyordu. Koca Daniel ve bir avuç denizci ormandan adeta akan sürüye saldırıyorlardı.

Hal sıranın sonundaki top yuvasına ulaşıp çukura, Aboli'nin yanına atladı. Zenci oradaki topçulara komuta ediyordu. Aboli fitili dokunma deliğine tuttu. Top geri teperek gürledi. Pis kokulu duman döne döne üzerlerine inerken zenci Hal'a gülümsedi. Kara suratı is yüzünden daha da kararmış, gözleri dumandan kızarmıştı. "Zamanında gelip savaşa katılamayacağından korkuyordum. Oraya gelip seni yaka paça getirmem gerekeceğini sanıyordum.."

Hal sert bir sesle, "Kuyruk tüylerine bir misket yersen bu kadar mutlu mutlu

gülümseyemezsin," diye homurdandı. "Etrafımız sarıldı. Arkadaki orman Hollandalı dolu. Daniel onları durdurmaya çalışıyor ama fazla dayanamayacak. Yüzlerce asker var. Şunu ormana çevir ve içine misket doldur." Top yeniden doldurulurken delikanlı emir vermeyi sürdürdü. "Sadece bir atışlık zamanımız var. Sonra dumanlardan yararlanarak onlara saldıracağız." Uzun top tomarıyla barutu sıkıştırdı. Çubuğu çekerken bir gemici içi misket dolu branda bezinden yapılmış ağır keseyi kaldırdı ve namludan içeri zorla soktu. Hal kesenin barutun üzerine gelmesi için onu iyice itti. Sonra topun iki yanındaki alçak duvarların arkasına siper alıp ormana doğru baktılar. Birbirine çarpan çelik kılıçların şakırtısını duyuyorlardı.

Daniel'in adamları çılgınca bağırarak saldırıyorlardı. Sonra yeşil ceketlilerin karşı saldırısı yüzünden geriliediler. Schreuder'in adamları tüfeklerini tekrar doldurup yeniden ateş etmek için öne doğru koşarlarken silah sesleri birbirini izliyordu.

Hal ve Aboli şimdi kendi denizcilerinin ağaçların arasından geri geldiğini görüyorlardı. Daniel diğerlerinin tepesinden bakıyordu; bir omzuna yaralı bir tayfayı almıştı, diğer elindeyse kılıcı vardı. Yeşil ceketliler onu ve denizcilerini adamakıllı zorluyorlardı.

Hal etrafindaki denizcilere hırıltılı bir sesle, "Hazır olun," dedi. Alçak duvarın aşağısında çömelerek mızrak ve kılıçlarını yokladılar. "Aboli, Daniel önümüzden çekilinceye kadar ateş etme."

Koca Daniel birdenbire omzundaki denizciyi yere bırakarak döndü. Düşmanların arasına dalıp kılıcıyla geniş daireler çizerek adamları dağıttı. Sonra tekrar yaralı denizciye koşup onu omzuna aldı ve Hal'ın sindiği yere doğru geldi.

Hal top yuvalarının oluşturduğu sıraya baktı. Ön tarafa dönük toplar hâlâ göldeki gemilere ateş ediyordu. Ama her iki toptan biri ormana doğru döndürülmüştü ve saldıran piyadelerin oluşturdukları sıralara fırtına gibi misketler yağdırmak için uygun anı bekliyorlardı.

Aboli, "Bu kadar kısa mesafeden misketler dağılamayacak," diye mırıldandı. "Askerler birbirlerine yaklaşmadan ilerliyorlar."

Hal, "Schreuder onları iyi kontrol ediyor," dedi. "Bir tek atışla sürüyle askeri deviremeyiz."

Schreuder mi? Aboli'nin gözleri kısıldı. "Bana saldıranın o olduğunu söylemedin."

"Bak, işte orada!" Hal ağaçların arasından hızla onlara doğru gelen uzun boylu, peruksuz adamı işaret etti. Albay askerlerine ilerlemelerini emrederken bıyıkları dimdik olmuştu.

Aboli, "O bir iblis," diye homurdandı. "Başımıza bela açacak." Bir demir çubuğu ağır topun altına sokarak onu birkaç derece daha çevirdi. Albaya nişan almaya çalışıyordu.

Schreuder'i ikna etmek istermiş gibi, "Biraz kımıldamadan dursana," dedi. "Sadece bir atış için." Ama Albay adamlarının önünde gidip geliyor, onlara ilerlemeleri için elini sallıyordu. Artık iyice yaklaşmıştı. Hal adamarına bağıran Schreuder'in sesini duyabiliyordu. "Sıranızı bozmayın. ilerlemeyi sürdürün. Dikkatli olun. Şimdi ateş etmeyin." Yerlilerin üzerindeki etkisi adamların ağır ağır ama kararlılıkla yaklaşmalarından anlaşılıyordu. Askerler topların onları beklediğinin herhalde farkındaydılar. Ama yine de duraklamadan ilerliyorlar, ateş de etmiyorlardı. Tüfeklerindeki tek kurşunu ziyan etmek niyetinde değillerdi. Adamlar Hal'ın yüzlerini seçmesini kolaylaştıracak kadar yakındılar. Delikanlı şirketin askerlerinin çoğunu Doğu'daki sömürgelerden topladığını biliyordu. Zaten bu da yaklaşan askerlerin çoğunun Doğululara özgü suratlarından anlaşılıyordu. Ciltleri koyu kehribar rengi, gözleri badem gibiydi.

Hal birdenbire, iki savaş gemisinden açılan borda ateşinin kesilmiş olduğunu fark etti. Omzunun üzerinden çabucak baktı. Kara firkateynle Martı'nın kıyıdan ancak bir halat boyu ötede olduğunu gördü. Topları susmuştu. Hal, Cumbrae'yle firkateyn komutanının Schreuder'le bazı işaretleri kararlaştırmış olduklarını anladı. Gemidekiler kendi adamlarını yaralamaktan korktukları için ateşi kesmişlerdi.

Hal, böylece soluk alacak kadar zaman bulabileceğiz, diye düşünerek tekrar öne döndü.

Daniel'in adamlarının sayısının iyice azalmış olduğunu gördü. Gemicilerin yarısını kaybetmişlerdi. Geri kalanlannsa saldırı ve şiddetli çatışma yüzünden bitkin halde oldukları belliydi. Düzensizce adım atıyorlardı. Çoğu zorlukla yürüyebiliyordu. Gömlekleri ter ve yaralarından akan kanlarla ıslanmıştı. Teker teker yukarı tırmanıyor, alçak duvarı aşarak çukurun dibinde kesik kesik soluyarak yatıyorlardı.

Sadece Daniel hiç yorulmuyordu. Yaralıları duvarın üzerinden topçulara teslim etti. O kadar öfkeliydi ki, neredeyse dönüp tekrar düşmana saldıracaktı. Ama Hal onu durdurdu. "Geri gel, seni iri öküz! Düşmanı misket atışıyla biraz

yumuşatalım. Ondan sonra tekrar saldırırsın."

Aboli ise hâlâ sağa sola giden Schreuder'e nişan almaya çahşıyor kendi dilinde, "O elli askere değer," diye homurdanıyordu. Hal artık zenciyle ilgilenmiyor, en uçtaki çukurda olan babasını görmeye çalışıyordu Hareketlerini onunkilere uyduracaktı.

Sinirli sinirli, "Tanrım!" diye söyleniyordu. "Onların fazla yaklaşmalarına izin veriyor. Uzaktan ateş edilirse misketler etrafa daha kolay dağılabilir. Ama babam emir vermedikçe ateş edemem."

Delikanlı sonra tekrar Schreuder'in sesini duydu. "İlk sıra ateş etmeye hazır ol!" Elli adam dizüstü çöktü, tam alçak duvarların önünde hem de. Tüfeklerinin dipçiklerini yere dayadılar.

Hal etrafını sarmış olan denizcilere usulca, "Hazır olun, çocuklar!" diye seslendi. Babasının bombardımanı neden o ana kadar beklettiğini anlamıştı. Sir Francis düşmanların tüfeklerini boşaltmalarını bekliyordu. Askerler silahlarını yeniden doldurmaya çalışırken kısa bir an üstünlük kendisinde olacaktı.

Hal tekrarladı. "Hazır olun! Onların ateşini bekleyin."

Schreuder'in emri ani sessizlikte yankılandı. "Tüfek omza! Nişan alın!" Sıra halinde diz çökmüş olan adamlar tüfeklerini kaldırarak alçak duvara nişan aldılar. Emniyet mandallarındaki ağır yanan fitillerin mavi dumanları başlarının üstünde dönüyordu. Askerler dumanların arasından nişan alabilmek için gözlerini kıstılar.

Hal, "Başlarınızı eğin!" diye haykırdı.

Top yuvalarındaki gemiciler duvarın aşağısına sinerlerken Schreuder de kükredi. "Ateş!"

Düzensizce, uzun uzun ateş edilirken kurşunlar topçuların başlarının üzerinden geçerek gürültüyle toprak rampaya saplandılar. Hal ayağa fırlayarak en uçtaki top yuvasına baktı. Babasının kılıcını çekerek alçak duvarın üzerine sıçradığını gördü. Delikanlı onun emrini tam duyamayacak kadar uzaktaydı, ama Sir Francis'in işaretleri amacını açıklıyordu.

Hal olanca sesiyle, "Ateş!" diye bağırdı. Toplar aynı anda patlayarak, alev ve vızıldayan misketleri püskürttüler. Misketler Hollanda piyadelerinin oluşturduğu ince yeşil çizgiyi taradı. Hal tam önünde bir adamın vurulduğunu gördü. Asker yırtık yeşil ve parçalanmış pembe etlere dönüştü. Kafası havaya

uçtu. Sonra e düşerek bir çocuğun topu gibi yuvarlandı. Hal'ın etrafında savaşan adamlar küfrediyor, bağırıyor ve birbirlerini parçalamaya çalışıyorlardı, delikanlının yaşamı daralarak öfke ve korku dolu suratlarla, çoğu taze ala körleşmiş çelik kılıçların şakırtısından oluşan bir daireye dönüştü.

Bir yeşil ceketli uzun mızrağıyla Hal'ı yüzünden yaralamaya çalıştı, delikanlı eğilerek saldırıdan kurtuldu. Sol eliyle mızrağın ucunu hemen yanından yakaladı. Asker mızrağı çekiştirince delikanlı karşı koymadı, hareketten yararlanarak karşı saldırıya geçti. Sağ elindeki Nepal kılıcıyla adamın yüksek yeşil yakasının yukarısındaki, kasları gerilmiş boynuna nişan aldı. Kılıcın ucu ete temizce girdi. Asker mızrağı düşürerek gerilerken, Hal yere yığılan adamın cesedinin ağırlığı sayesinde kılıcı kurtardı.

Delikanlı hemen savunma vaziyeti alıp yeni hasmını seçebilmek için etrafına çabucak bir göz attı. Ama saldıran denizciler tüfeklilerin oluşturduğu sırayı hemen hemen ortadan kaldırmışlardı. Sadece birkaç kişi ayakta kalmıştı. Onların etrafını da saldırıya geçen gemiciler sarmıştı, Hal umutlandı. O iki geminin göle girdiğini gördüğünden beri ilk kez bu savaşı kazanma şansları olduğunu düşündü. Şu son birkaç dakika çersinde ana saldırıyı engellemişlerdi. Şimdi sadece Hollanda firkateyni Martı'dan karaya çıkmaya çalışacak gemicileri durdurmaları gerekiyordu.

Hal, "Bravo çocuklar!" diye bağırdı. "Bu işi başarabileceğiz! Onları ezeceğiz!" Etrafına bakındı. Yeşil ceketlilerin sonuncularını öldüren damlarının hepsinin yüzlerinde zafer dolu ifadeler vardı. Aboli gülüyor ve o putperest savaş şarkılarından birini söylüyordu. Sesi çarpışmanın gürültüsü arasında duyuluyor ve bunu duyan herkes için esin kaynağı oluyordu. Aboli ve kendileri için sevinçle bağırıyorlardı. Kolaylıkla zafer kaldıkları için sevinçten kendilerinden geçmiş gibiydiler.

Hal'ın sağında uzun boyuyla Daniel belirdi. Yüzüne ve kalın kollarına kurbanlarında açtığı yaralardan fışkıran kanlar sıçramıştı ağzını iyice açmış, vahşice gülerken çürük dişleri gözüküyordu.

Hal, "Schreuder nerede?" diye haykırınca Daniel hemen ciddile Ağzını hızla kapatırken kahkahaları sona erdi. Öfkeyle sessizleşmeye başlayan savaş alanına baktı.

Delikanlının sorusunu Schreuder kendisi kuşku götürmeyecek bir biçimde yanıtladı. Hollandalı avaz avaz, "İkinci dalga! İleri!" diye bağırdı Onlardan sadece yüz adım ötede, ormanın kıyısında duruyordu. Hal Aboli ve Daniel ona

doğru gidecek oldular. Ama sonra Schreuder'in durduğu yerin arkasından ağaçların arasından yine yeşil ceketlilerden oluşan bir kol akmaya başlayınca durakladılar.

Hal çaresizce, "Tanrım..." diye soludu. "Onların yarısını bile ortadan kaldırmamışız. O köpek ana gücünü geride tutmuş!"

Daniel gözlerine inanamıyormuş gibi başını salladı. "O domuzlar iki yüz kadar olmalı."

Schreuder, "Sıraya girin!" diye haykırdı. Yaklaşan piyadeler düzen değiştirerek Hollandalı subayın arkasında üç sıra oluşturdular. Arka arkaya, düzgünce. Schreuder onları koşturarak ilerlemelerini sağladı. Askerler bir hizadaydılar ve silahlarını ileri doğru tutuyorlardı. Schreuder birdenbire onları durdurmak için silahını yukarı kaldırdı. "İlk sıra! Ateş etmeye hazır ol!" Adamları dizüstü çöktüler. Arkalarındaki iki sıra hazır bekledi.

Tüfek omza! Tüfekler sırayla kaldırıldı ve şaşalamış olan denizcilerin oluşturduğu gruba nişan alındı.

Schreuder, "Ateş!" diye gürledi.

Silahlar patladı. Kurşunlar Hal'ın sadece elli adım ötedeki adamlarını taradı. Hemen hemen her kurşun hedefi buldu. Ağır kurşun toplar vücutlarına girerken tayfalar sendeleyip devrildiler. İngilizlerin oluşturduğu sıra dalgalanıp karıştı. Bağırmalar birbirine karıştı. Denizcilerin seslerinde acı, öfke ve korku vardı.

Hal, "Hücum!" diye haykırdı. "Orada durup sizi vurmalarına izin vermeyin!" Neptün kılıcını havaya kaldırdı. "Haydi, çocuklar! Onlara saldıralım!"

Delikanlının iki yanında Aboli'yle, Daniel ilerlediler. Ama geri kalan çoğu durakladı. Hepsi de savaşı kaybettiklerini anlamaya başlamışdı. Çoğu geriye, daha güvenli olan top yuvalarına bakıyordu. Bu, kumun tehlikeli olduğuna işaret ediyordu. Adamlar omuzlarının üzerinden geriye bakmaya başladıkları zaman her şey ona ermiş sayılırdı.

Schreuder, "İkinci sıra!" diye bağırdı. "Ateşe hazır olun!" Elli tüfekli daha öne çıktı. Silahlar doldurulmuş, fitiller yanıyordu. Ateş etmiş olan arkadaşlarının aralarındaki açıklıklardan geçtiler. Hızla iki adam daha atar ve diz çöktüler.

Tüfek omza! Hal ve iki yanındaki korkusuz adamlar bile onlara irili elli

namluya bakarken kararsızlaştılar. Tayfalarsa korku ve dehşetle inlediler. O zamana kadar böylesine disiplinli askerlerle hiç karşılaşmışlardı.

Schreuder kılıcını indirdi. "Ateş!" Tereddüde kapılan denizcilerin üzerlerine kurşunlar yağdı. Bir kurşun Hal'ın kulağının yakınından geçerin delikanlı irkildi. Kurşunun yarattığı rüzgâr saçının bir buklesini gözlerine çarptı.

Daniel yanında inledi. "Vuruldum." Bir kukla gibi kesik hareketlerle döndü ve yere hantalca çöktü. Ateş sırasında Azim'in on iki tayfası daha vurulmuştu. Hal, Daniel'e yardım etmek için eğildi. Ama iriyarı porsun, Burada böyle bocalayıp durma, ahmak," diye homurdandı. "Kaç! Yenildik. Ve onlar yeniden ateş edecekler."

Schreuder onun haklı olduğunu ispatlamak istercesine tekrar emir erdi. Sesi artık çok yakından geliyordu. Üçüncü sıra. Tüfek omza!" ? Azim'in hâlâ ayakta kalan mürettebatı onlara çevrili tüfekleri görünce dayanamayarak dağıldı. Top yuvalarına doğru sendeleyerek koşmaya taşladılar.

Hal, "Bana yardım et, Aboli!" diye haykırdı. Zenci de Daniel'in öbür kolunu kavradı. İkisi birlikte porsunu ayağa kaldırarak kıyıya doğru gitmeye başladılar.

Schreuder, "Ateş!" diye bağırdı. Hal'la Aboli hiç konuşmadan kendilerini yüzüstü yere attılar. Daniel'i de yanlarına çektiler. Üçüncü kurşun yağmuru başladı. Dumanlar ve kurşunlar başlarının üstünden gürültüyle geçti. Delikanlıyla zenci hemen ardından ayağa fırladılar ve Daniel'i sürükleyerek daha güvenli olan top çukurlarına doğru koştular.

Aboli, Hal'a, "Yaralandın mı?" diye sordu. Delikanlı soluk tüketmemek için sadece, "Hayır," der gibi başını salladı. Birkaç tayfa hâlâ ayaktaydı, yalnızca bir avuç denizci top yuvalarına erişerek güvenli çukurlara atladılar.

Delikanlıyla zenci Daniel'i yarı taşıyarak sendeleye sendeleye koştular. Arkalarından neşeli bağırışmalar yükseliyordu. Yeşil ceketli askerler silahlarını sallayarak ilerlediler. Hal'la Aboli top çukuruna ulaşıp Daniel'i aşağı çektiler.

Ona yarası konusunda soru sormaya gerek yoktu. Vücudunun sol yanı kan içindeydi. Aboli başına sarılı olan bezi çözdü. Onu top haline getirerek Daniel'in gömleğinin önüne soktu.

Porsuna, "Bunu yaraya daya," dedi. "Mümkün olduğu kadar sıkıca bastır. "Daniel'i yerde yatar durumda bırakarak Hal'ın yanında ayağa kalktı.

Hal, "Ah, kutsal Meryem..." diye fısıldadı. Duvarın üzerinden gördüğü sahne yüzünden terden çizgi çizgi olan suratının rengi öfke ve dehşetle uçmuştu. "Şu aşağılık kasaplara bak!"

Yeşil ceketliler bağırarak ilerlerken arada sırada sadece yollarının üzerinde yatan denizcileri kılıçtan geçirmek için duraklıyorlardı. Kurbanlarından bazıları sırtüstü dönerek saldırıyı önlemek için ellerini kaldırıyorlardı. Diğerleriyse, "Merhamet!" diye çığlıklar atarak sürüne sürüne uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Ama yeşil ceketliler alayla bağırıp gülerek onların peşinden koşuyor, kılıçlarını batırıyor, adamları kesip biçiyorlardı. Bu kanlı iş çabucak yapıldı. Schreuder ise o arada birbirlerine yaklaşıp ilerlemeleri için böğürüyordu.

Bu anlık arada Sir Francis eğilip doğrularak koşa koşa geldi ve çukura, oğlunun yanına atladı.

Hal umutsuzca, "Yenildik, baba," dedi. Baba oğul etraflarına, yaralanan ve ölen adamlarına baktılar. "Daha şimdiden adamlarımızın yarısından fazlasını kaybettik."

Aboli, "Hal haklı," diyerek başını salladı. "Her şey sona erdi. Artık kaçmaya çalışmalıyız."

Sir Francis acı bir tavırla gülümseyerek, "Nereye kaçacağız?" diye sordu. "Şu tarafa doğru mu?" Ağaçların arasından gölü işaret etti. Orada sandallar hızla kıyıya yaklaşıyordu. Savaşa katılmak için sabırsızlanan düşman gemicileri küreklere asılıyorlardı.

Hem firkateyn, hem de Martı filikalarını indirmişti. Tıklım tıklım tayfa doluydu kayıklar. Kılıçlarını çekmişlerdi. Fitilli tüfeklerinin dumanın havayı maviye boyuyor, dumanlar suyun yüzeyinde onları izliyordu. Tayfalar öndeki yeşil ceketliler gibi çılgınca bağırıp çağırıyorlardı.

İlk tekneler kumsala yaklaşırken silahlı adamlar hemen dışarı fırlaklar ve beyaz kumlu dar kıyıyı hızla aştılar. Vahşice bir hevesle uluyarak top yuvalarına saldırdılar. Orada boş toplar sessizce yatıyordu. Azim'in geri kalan mürettebatı şaşkın şaşkın çukurlara sinmişlerdi.

Sir Francis, "Bu adamlar bize aman vermeyecekler, çocuklar," diye bağırdı. "Şu kan emici dinsizlerin onlara teslim olmaya çalışan gemicilere yaptıklarına bir bakın!" Kılıcıyla katledilen adamların topların önündeki açıklığı dolduran cesetlerini işaret etti. "Kral Charles için bir kere daha, Yaşa,' diyelim ve ondan sonra savaşarak ölelim." Küçücük grubundaki adamların sesleri hafif ve

boğuktu. Tayfalar zorlukla alçak duvarı yeniden aştılar ve hiç yorgun olmayan, hevesli iki yüz askerin saldırısını karşılamak için ilerlediler. Aboli on iki adım kadar öndeydi. Zenci karşısına çıkan iki yeşil ceketliyi biçti. Kurbanı bu darbeyle yere yığıldı ama o sırada Aboli'nin kılıcı da kabzanın hemen altından kırıldı. Zenci kabzayı bir yana atarak yerde yatan ölü İngiliz denizcilerinin birinin elinden mızrağı aldı. .

Hal'la Sir Francis yanına koşarlarken Aboli uzun meşe mızrağı kaldırdı. Kılıcını yukarı kaldırarak kendisine saldıran diğer bir askerin karnına sapladı. Mızrağın ucu adamın kaburgalarının hemen altına girerek gövdesini delip geçti. İki kürek kemiğinin arasından yarım kol boyu uzandı. Yeşil ceketli zıpkın yemiş bir balık gibi çırpındı. Ağır mızrak Aboli'nin ellerinin arasında kırıldı. Zenci elindeki parçayı üzerine saldıran üçüncü askere karşı kısa bir sopa gibi kullandı. Sonra etrafına bakındı. Çıldırmış bir canavar gibi sırıtıyor, iri gözlerini deviriyordu.

Sir Francis beyaz bir Hollandalı çavuşla dövüşüyordu. Adamın her saldırısına karşılık onu yaralıyordu. Kılıçları birbirine sürünerek şangırdıyor, hışırdıyordu.

Hal kılıcını bir onbaşının boğazına saplayarak onu öldürdü. Sonra Aboli'ye bir göz attı. "Bir saniye sonra filikadan inen adamlar üzerimize saldıracaklar."

Düşman tayfalarının top yuvalarını aşarlarken çılgınca haykırdıklarını duyuyorlardı. Oraya saklanmış olan denizcileri de çabucak öldürüyorlardı. Hal'la Aboli'nin geriye bakmalarına hiç gerek yoktu.

Aboli soluk soluğa, "Elveda, eski dost," dedi. "Seninle güzel günler geçirdik. Keşke bu süre daha uzun olsaydı."

Hal ona yanıt verme fırsatını bulamadı. Çünkü aynı anda biri boğuk sesle, İngilizce, "Hal Courteney," dedi. "Seni gidi küstah köpek yavrusu! Şansın şu anda sona erdi!" Cornelius Schreuder iki adamını yana itti. Hal'ın karşısına dikilmek için hızla ilerledi.

Sen ve ben! diye haykırarak süratle atıldı. Önce sağ adımını atıyordu. Usta bir düellocunun yaptığı gibi çabucak ikişer adım atıyor, hızla saldırarak Hal'ı gerilettikten sonra hemen dengesini buluyordu.

Hal, Schreuder'in saldırılarındaki güç yüzünden yeniden şok geçirdi. Onları karşılayarak önlemek için bütün ustalık ve gücünden yararlanmak zorunda kaldı. Toledo çeliğinden yapılmış kılıcı o sert vuruşlar karşısında tiz sesler çıkarıyordu. Delikanlı böyle müthiş bir güce karşı koyamayacağını anlayarak

umutsuzluğa kapıldı.

Schreuder'in gözleri mavi, soğuk ve acımasızdı. Hal'ın yapacağı her hareketi önceden kestiriyordu. Delikanlının hamlelerini sanki çelikten örülmüş bir duvarla karşılıyordu. Hollandalı, Hal'ın kılıcını bir vuruşta yana eğiyor, sonra amansızca saldırıyordu.

Delikanlının yakınında olan Sir Francis kendi düellosuna dalmıştı. Hal'ın bir ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunun farkında değildi. Aboli'nin elindeyse mızrağın bir parçası kalmıştı. Cornelius Schreuder gibi birinin karşısına çıkacak silahı yoktu. Hal'ın henüz doruğuna erişmemiş olan gücünün daha önceki çarpışmalar yüzünden tükenmekte olduğunun farkındaydı.

Aboli, Schreuder'in yüzündeki ifadeden beklediği anın geldiğini düşündüğünü ve delikanlıyı öldürmeye hazırlandığını anladı. Bu, kesin ve kaçınılamayacak bir sondu. Hal düşmanının üzerine fırlatacağı yıldırıma asla karşı koyamayacaktı.

Aboli saldırıya geçen kara bir kobra gibi atıldı. Son darbeyi indirmeye hazırlanan Schreuder'den daha hızlı davrandı. Hal'ın arkasına doğru atıldı ve meşe sopayı kaldırdı. Delikanlının kulağının yukarısına, şakağına sert bir darbe indirirken bir çatırtı duyuldu.

Schreuder kurbanını tam öldüreceği sırada onun kendinden geçerek yere yığılması karşısında afalladı. O duraklarken, Aboli kırılan sopayı atarak hareketsiz yatan Hal'ı korumak istercesine onun tepesine dikildi.

Yere düşmüş bir insanı öldüremezsiniz, Albay. Hollandalı bir subayın şerefi böyle bir şeye izin vermez.

Schreuder öfkeyle, "Seni kara iblis!" diye kükredi. "Madem köpek yavrusunu öldüremiyorum, o halde seni gebertirim!"

Aboli ellerini Hollandalıya doğru kaldırarak açık renkli boş avuçlarını gösterdi. Usulca, "Ben silahsızım," dedi.

Schreuder ona horgörüyle baktı. "Silahı olmayan bir Hıristiyanın hayatını bağışlayabilirim. Ama sen Tanrı'sı olmayan bir hayvansın!" Kılıcını geriye doğru atarak Aboli'nin tam göğsüne nişan aldı. Zencinin göğüs kasları güneşte terden parlıyordu. Sir Francis Courteney kılıca aldırmadın ani bir hareketle Aboli'nin önüne geçti.

Nazik bir tavırla, "Ama ben bir Hıristiyan centilmeniyim," dedi. "Ben ve adamlarım, merhametinize sığınarak size teslim oluyoruz." Schreuder ona

öfkeyle baktı. Düşkırıklığı ve hiddetinden dili tutulmuştu sanki. Sir Francis'in kılıcını almak için hiçbir hareket yapmadı, tersine kendi kılıcının ucunu İngilizin boğazına dayayarak hafifçe batırdı. "Yana çekilin. Yoksa yemin ediyorum, sizi biçerim. İster Hıristiyan olsun, ister dinsiz." Tehdidini yerine getirmeye hazırlanırken kılıcın kabzasını kavrayan sağ elinin eklemlerinin üzerleri bembeyaz kesildi. Sonra biri ona seslendiği için durakladı. "Yapmayın, Albay! Ben şeref meselelerine karışmaktan hiç hoşlanmam. Ama can kardeşim Franky Courteney'i öldürürseniz, bizi kim Standvastigheid adlı güzel kalyonunuzdan alınan hazinenin saklı olduğu yere götürür?"

Schreuder hızla onlara yaklaşan Cumbrae'nin yüzüne bir göz attı. İskoçyalının elindeki iki yanlı büyük kılıç kanlar içindeydi.

Hollandalı Albay, "Yükü mü söylüyorsunuz?" diye sordu. "Korsanın yuvasını ele geçirdik. Hazine nasıl olsa burada."

Bundan o kadar emin olmayın. Akbaba gür kızıl sakalını üzüntüyle titretti. "Sevgili Hıristiyan kardeşim Franky'yi iyi tanıyorum. O hazinenin en değerli bölümünü bir yerlere saklamış olmalı." Başlığının altında gözleri aç aç parlıyordu. "Hayır, Albay, onun canlı kalmasını sağlamalı Hiç olmazsa bugün Tanrı'nın işlerini yaptığımız için bunun karşılığı olan bir avuç gümüş parayı alıncaya kadar."

***

Hal kendine geldiği zaman yere diz çökmüş olan babasını gördü

Kaptan onun üzerine eğilmişti. Delikanlı, "Ne oldu, baba?" diye sordu. "Kazandık mı?" Babası onun gözlerine bakmadan, "Hayır," der gibi başını salladı. Gömleğinin eteğinden yırttığı kirli bir bez parçasıyla oğlunun yüzündeki ter ve isi silmeye çalışıyormuş gibi bir tavır takındı.

Hayır, Hal. Biz kazanmadık. Delikanlı ileriye doğru baktığı an her şeyi hatırladı. Azim gemisinin mürettebatından çok az denizcinin kalmış olduğunu gördü. Yerde yatan Hal'ın etrafında birbirlerine sokulmuşlardı. Başlarında da tüfekleri dolu, yeşil ceketliler bekliyordu. Diğerleri düştükleri yerde kalmışlardı. Top yuvalarının önünde yatıyorlardı. Ya da alçak' duvara yığılmışlardı.

Hal, Aboli'nin Daniel'le ilgilendiğini fark etti. Zenci porsunun göğsündeki yaraya kırmızı bir eşarbı sarıyordu. Daniel doğrulmuş oturuyordu, biraz kendine gelmiş gibiydi. Ama fazla kan kaybetmiş olduğu belliydi, savaş kirlerinin altında yüzü geceki kamp ateşinin külleri kadar beyazdı.

Hal başını çevirdi ve Lord Cumbrae'yle Albay Schreuder'in yakınında durduklarını gördü. İkisi heyecanlı bir konuşmaya dalmıştı. Sonunda Akbaba sözü yarıda kesti, adamlarından birine bağırarak bir emir verdi. "Geordie, Martı'dan esir prangalarını getir. Kaptan Courteney'in bizi tekrar bırakmasını istemeyiz." Gemici aceleyle kıyıya gitti. Albayla Akbaba da nöbetçilerin tüfekleri altında tutsakların çömeldikleri yere doğru geldi.

Albay Schreuder tehlikeli bir tavırla Sir Francis'le konuşmaya başladı. "Kaptan Courteney, sizi ve mürettebatınızı açık denizlerde korsanlık yaptığınız için tutukluyorum. Bu suçla yargılanmanız için sizi Ümit Burnuna götüreceğiz."

Sir Francis vakarla ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum, efendim. Adamlara savaş suçluları oldukları için uygun bir biçimde davranmalısınız."

Schreuder buz gibi bir sesle, "Artık savaş yok," dedi. "Hollanda Cumhuriyeti'yle İngiltere arasındaki savaş aylar önce imzalanan bir anlaşmayla sona erdirildi."

Sir Francis dehşetle Albaya bakakaldı. Sonra bu haberin yarattığı şoktan kurtulmayı başardı. Sonunda, "Barış anlaşmasının imzalandığının haberim yoktu," diye mırıldandı. "Ben iyi niyetle davrandım. Zaten majestelerinin izniyle sefere çıkmıştım."

Daha önceki karşılaşmamızda da bu izin mektubundan söz ettiniz. Schreuder

bir an durdu, sonra da, "Sözü edilen bu belgeyi görmekte ısrar edersem küstahça mı davranmış olurum?" diye sordu.

Majestelerinin izin belgesi kulübemdeki gemici sandığında duruyor. Sir Francis kampı işaret etti. "İzin verirseniz belgeyi size getirebilirim."

"Lütfen zahmete girme, eski dostum Franky." Akbaba kaptanın omzuna vurdu. "Ben senin yerine gidip onu getiririm." Hızla gidip Sir Francis'in işaret ettiği kulübenin kapısından girmek için eğildi. Schreuder tekrar kaptana döndü. "Rehineler nerede, efendim? Vali van de Velde ve zavallı karısı... onlar neredeler?"

"Valiyle karısı kalyonun kaptanıyla birlikte hâlâ kampta olacak. Çarpışma başladıktan sonra onları görmedim."

Hal bezi kafasına bastırarak sendeleye sendeleye ayağa kalktı. "Valinin karısı çarpışmadan kurtulmak için şu yukarıdaki mağaraya sığındı."

Hollandalı sertçe, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Güvende olması için onu mağaraya ben, kendim götürdüm." Hal babasının haşin bakışlarına aldırmadan cüretle konuşmuştu. "Size ormanda rastladığım sırada mağaradan dönüyordum, Albay."

Schreuder başını kaldırarak tepeye baktı. Göreviyle genç kadının yardımına koşma isteği arasında bocalıyordu. Aslında onun için bu saldırının temel nedeni Katinka'nın kurtarılmasıydı. Ama aynı anda Akbaba kabara kabara kulübeden çıktı. Elinde kırmızı kurdeleyle bağlanmış, rulo halinde bir parşömen vardı. Kurdelenin ucundan kırmızı kraliyet mühühürleri sallanıyordu.

Sir Francis rahatlayarak resmi bir tavırla konuştu. "İşte belge, Albay Bana ve mürettebatıma haklı bir dava uğruna savaşan onurlu tutsaklar gibi davranmanızı istiyorum."

Akbaba parşömeni açıp belgeyi şöyle uzağına tuttu. Sonra da Donanma Bakanlığı'ndan bir kâtibin siyah çiniyle yazdığı süslü yazıyı görmeleri için diğerlerine doğru çevirdi. Başıyla bir gemicisine işaret ederek yanına çağırdı. Adamın elindeki dolu tabancayı aldı. Emniyet deliğinde yanan fitile üfledi. Sonra Sir Francis'e sırıtarak fitili elindeki belgenin ucuna tuttu.

Parşömen tutuşur ve sarı alev yayılırken belge kıvrılıp kararmaya başladı. Sir Francis dehşetle bakıyordu. "Tanrım, Cumbrae! Seni kalleş köpek!" Akbaba'ya doğru gidecek oldu ama Schreuder kılıcının ucunu onun göğsüne dayadı.

Bunu vücudunuza sokmak bana büyük bir zevk verecek, dedi. "Canınıza değer veriyorsanız, sabrımı daha fazla zorlamayın, efendim."

Bu köpek izin belgemi yakıyor.

Hollandalı arkasını mahsus Akbaba'ya döndü. "Ben hiçbir şey göremiyorum. Sadece karşımda adı kötüye çıkmış bir korsanı görebiliyorum. Masum insanların ellerine bulaşan kanları hâlâ sıcak ve ıslak."

Cumbrae belgenin yanışını seyretti. Sırıtırken bıyığının arasından dişleri gözüküyordu. Çıtırdayan parşömeni bir elinden diğerine geçiriyor, alevlerin bütün belgeyi yutması için onu parmaklarının arasında döndürüyordu.

Sir Francis, Schreuder'e öfkeyle, "Sizin gevezelikleriniz sırasında şereften de söz ettiğinizi duydum, efendim," diye bağırdı. "Ama onun sizin için bir hayal olduğu anlaşılıyor."

Şeref mi? Schreuder soğuk soğuk güldü. "Neler işitiyorum? Bir korsan bana şereften mi söz ediyor? Herhalde kulaklarım beni yanıltıyor."

Cumbrae alevlerin parmaklarının uçlarını yalamasına izin verdi. Sonra belgenin son kararmış parçasını da yere atarak küllere bastı. Onları ince bir toz haline getirdi. Sonra Schreuder'e yaklaştı. "Korkarım bizim Franky yine o oyunlarından birini oynamaya kalkıştı. Kralın imzaladığı izin belgesi bulamadım."

Ben böyle olacağını biliyordum. Schreuder kılıcını kınına soktu, sirleri sizin gözetiminize veriyorum, Lord Cumbrae. Rehinelerin iyi olup olmadıklarına bakmalıyım." Hal'a bir göz attı. "Beni hemen valinin karısını bıraktığın yere götür." Omzunun dibinde hazır durumda beklen Hollandalı çavuşa baktı. "Ellerini arkasından bağla. Boynuna da ipi geçir. O uyuz bir köpek yavrusu. Onu böyle tasmasıyla götür."

Albay Schreuder, Katinka'yı kurtarma operasyonunu kayıp peruğunun bulunması için geciktirdi. Gururu genç kadının yanına biçimsiz kılıkta gitmesini engelliyordu. Islak toprak parçaları ve kuru yapraklar arasında yapış yapış peruğu ormanda buldular. Hollandalı onu kalçasına vurdu. Sonra da peruğu başına geçirmeden önce bukleleri dikkatle düzeltti. Artık güzelliği ve vakarı yerine gelmişti. Hal'a dönerek başını salladı. "Bize yolu göster."

Mağaranın önündeki açıklığa geldikleri sırada Hal kötü durumdaydı. Elleri arkasından bağlanmış, boynuna da bir ilmek geçirilmişti. Yüzü toprak ve top dumanlarından kararmış, giysileri yırtılmış, kan lekelerinin rengi terleri yüzünden açılmıştı. Delikanlı bitkinliği ve üzüntüsüne rağmen hâlâ endişeyle

Katinka'yı düşünüyordu. Mağaraya girerken kaygıyla titredi.

Katinka görünürlerde yoktu. Hal, ona bir şey olursa yaşayamam, diye düşündü. Sonra Schreuder'e, "Merrouw van de Valde'yi burada bıraktım," dedi. "Başına bir şey gelmiş olamaz."

"Canın kıymetliyse, bu sözlerinin doğru olmasını dilerim." Schreuder bu sözleri tıslar gibi söylediği için tehdidi daha tehlikeli görünmüştü. Sonra sesini yükselterek, "Mevrouw van de Velde," diye seslendi. "Güvendesiniz. Ben Albay Schreuder'im. Sizi kurtarmaya geldim."

Mağaranın ağzını yarı kapayan sarmaşıklar usulca hışırdadı. Sonra Katinka çekine çekine çiçeklerin arkasından çıktı. İpiri menekşe gözleri dolu dolu olmuştu. Rengi uçmuş yüzünde çekiciliğini daha da arttıran acıklı bir ifade vardı. Duyguların etkisiyle boğuklaşan bir sesle, "Ah..." dedi. Sonra dramatik bir tavırla iki elini birden Albay Schreuder'e uzattı. Geldiniz! Sözünüzde durdunuz!" Albaya doğru koştu. Ayaklarının ucunda yükselerek ince kollarını Hollandalının boynuna doladı. "Geleceğinizi biliyordum! Bu korkunç katillerin elinde küçük düşmeme, beni taciz etmelerine izin vermeyeceğinize inanıyordum."

Schreuder onun kendisine böyle sarılması karşısında bir an ne yapacağını şaşırdı. Sonra kadına sarıldı. Katinka yüzünü Albayın göğsünü kaplayan kurdelelerine ve kordonlarına dayayarak ağlarken onu korumaya teselli etmeye çalıştı. "En ufak bir hakarete uğradıysanız, yemin ediyorum, bunun acısının yüz katını çıkaracağım!"

Katinka, "Başıma gelenler anlatılamayacak kadar korkunç," diye inledi.

Şu? Hollandalı, Hal'a bakarak sordu. "Size kötü davrananların biri de o mu?"

Katinka yan yan delikanlıya baktı. Yanağı hâlâ Schreuder'in göğsüne dayalıydı. Kadın gözlerini kötü niyetli bir ifadeyle kıstı. Dolgun dudakları hafif, sadistçe bir tebessümle büküldü. "İçlerinde en kötüleri oydu." Hıçkırdı. "Onun bana söylediği iğrenç sözleri size tekrarlayamam. Beni rahatsız etti, küçük düşürdü." Sesi titriyordu. "Ben sadece Tanrı'ya şükrediyorum! Bana bu adamın ısrarlarına dayanabilmem için güç verdi."

Schreuder güçlü öfkesi yüzünden şişti sanki. Katinka'yı usulca yana çekti, sonra da Hal'a döndü. Sağ yumruğunu sıkarak delikanlının başının yanına müthiş bir darbe indirdi. Hal gafil avlanmıştı. Sendeleyerek geriledi. Hollandalı hızla atıldı ve yumruğunu bu kez de delikanlının midesine gömdü.

Hal'ın ciğerlerindeki hava boşaldı ve delikanlı ikibüklüm oldu.

Soylu bir kadına hakaret etmek cüretini nereden buldun? Ona kötü davranmak cesaretini? Schreuder öfkeyle titriyordu. Bütün kontrolünü kaybetmişti.

Hal soluk almaya çalışıyor, hırıltılı sesler çıkarıyordu. Başı neredeyse dizlerine değecekti. Schreuder yüzünü tekmelemeye kalkıştı. Ama Hal bunu fark edip başını yana eğdi. Hollandalının çizmesi omzuna çarptı. Delikanlı geriye sendeledi.

Schreuder öfkesinden köpürüyordu. "Sen bu hanımın ayakkabılarının tabanlarını bile yalamaya layık değilsin!" Delikanlıyı tekrar yumruklamaya hazırlandı. Ama Hal çok çabuk davrandı. Ellerinin arkadan bağlı olmasına rağmen Schreuder'e doğru ilerledi ve adamın kasığına bir tekme attı. Ne çare ki, bağlı olduğu için güçlü bir darbe olamamıştı.

Hollandalının canı pek yanmadı ama adam şaşırdı. "Tanrım! Fazla ileri gidiyorsun, köpek yavrusu!" Hal dengesini kaybetmişti. Schreuder vuruşta onun ayaklarını yerden kesti. Delikanlı yere yığıldı. Hollandalının tepesine dikilerek tekmelemeye başladı. İki ayağını da kullanıyor, elleri kıvrılmış yatan Hal'ın gövdesine iniyordu. Delikanlı homurdanarak döndü. Durmadan inen tekmelerden çaresizce kurtulmaya çalışıyordu.

Katinka heyecanla cıvıldıyordu. "Evet! Ah, evet! Bana yaptıklarının acısını ondan çıkarın!" Çok çabuk öfkelenen Schreuder'i kışkırtıyordu, ana acı çektirdi. Siz de ona acı çektirin."

Hal, Katinka'nın bu adamın önünde böyle davranmak zorunda olduğuna inanıyordu. Canının yanmasına rağmen genç kadını bağışladı. Daha savunmasız yerlerini korumak için ikibüklüm oldu. Tekmeler daha çok omuzlarına ve kalçalarına iniyordu. Ama tabii bu darbelerin hepsinden kurtulması imkânsızdı. Tekmelerden biri ağzının yanına geldi ve kanlar çenesinden aktı.

Katinka akan kanları görünce gıcırtıya benzeyen bir ses çıkararak ellerini çırptı. "Ondan nefret ediyorum! Evet! Canını yakın! O küstah ifadeli güzel yüzünü parçalayın!" Ama kanlar Schreuder'in aklını başına germiş gibiydi. Gözle görülür bir çabayla öfkesine hakim oldu. Ve geriledi, soluk soluğa kalmıştı ve hâlâ hiddetle titriyordu. "Bu başına geleceklerin bir örneği. Bana inanın, Mevrouw, Ümit Burnu'na vardığımız zaman yaptıklarının karşılığını alacak." Katinka'ya dönerek selam verdi. "İzin verin ie sizi körfezde bekleyen gemiye götüreyim. Orada güvende olursunuz." Dedi. Katinka içe dokunacak bir

biçimde hafifçe bağırdı. Parmaklarını yumuşak pembe dudaklarına bastırdı. "Ah, Albay, korkarım bayılacağım." ayaklarının üzerinde yalpaladı. Schreuder onu tutmak için atıldı. Kadın ona yaslandı. "Bacaklarımın beni taşıyabileceğini sanmıyorum." Hollandalı kadını kucağına aldı. Onu rahatlıkla taşıyarak yamaçtan indi. Katinka yatmaya götürülen bir çocukmuş gibi adama sarıldı.

"Gel bakalım, darağacı bülbülü." Çavuş boynundaki ipi çekerek Hal'ı ayağa kaldırdı. Çenesinden hâlâ kanları akan delikanlıyı kampa doğru götürdü. "Albay işini burada bitirseydi, senin için daha iyi olurdu. Ümit Burnu'ndaki cellât çok ünlüdür. Bir sanatçı o, bir sanatçı!" İpe asıldı. "Seninle bir hayli eğleneceğinden eminim."

***

Bir filika prangaları kıyıya, Azim'den sağ kalan mürettebatın beklediği yere getirdi. Zarar görmemiş olanlar ve yaralılar orada kızgın güneşin altında başlarında nöbetçilerle yere çömelmişlerdi.

İlk prangaları Sir Francis'e götürdüler. "Seni tekrar görmek çok hoş kaptan." Gemici ellerinde zincirlerle onun tepesine dikildi. "Son karşılaşmamızdan beri seni her gün düşündüm."

Bense seni hiç düşünmedim bile, Sam Bowles. Sir Francis eski tayfasına pek bakmadı ama sesi aşağılama doluydu.

Ben artık Porsun Sam Bowles'im. Tayfa küstahça gülüyordu. "Sayın lord beni terfi ettirdi."

O halde Akbaba'ya yeni porsunu için mutluluklar dilerim. Bu, cennette kararlaştırılmış bir evlilik.

Ellerini uzat, kaptan. Bileğinde demir bileziklerle ne kadar azametli olduğunu görelim. Sam Bowles kinle karışık bir zevk duyuyordu. "Tanrım! Bunun bana ne büyük bir zevk verdiğini bilemezsin." Prangaları Sir Francis'in el ve ayak bileklerine taktı. Onları anahtarla öyle sıkıştırdı ki, halkalar kaptanın etine battı. "Bunların sana o süslü pelerinin kadar yakışacağını umarım." Gerileyerek Sir Francis'in suratına tükürdü. Sonra da kahkahayla gülmeye başladı. "Sana ciddi bir söz veriyorum. Senin gabya yelkenini camadanla küçülttükleri gün ben de Ümit Burnu'ndaki talim yerinde olacak ve sana, 'Tanrı hızlı gitmeni sağlasın,' diyeceğim. Acaba ne şekilde yollayacaklar? Yakacaklar mı? Yoksa seni asacak ve parçalayacaklar mı?" Sam gülerek bu kez Hal'ın yanına gitti. "Günaydın, genç Bay Henry. Karşınızda alçakgönüllü hizmetkârınız Porsun Sam Bowles. İhtiyaçlarınızı karşılamaya geldi."

Hal usulca, "Çarpışma sırasında seni görmedim, korkak köpek," dedi. "Bu kez nereye saklanmıştın?" Sam avcundaki ağır zincirleri sallayarak delikanlının kafasına vurdu. Hal kendini toplayarak adamın gözlerinin içine buz gibi bir ifadeyle baktı. Sam ona tekrar vuracaktı. Ama koskocaman kara bir el uzanıp bileğini kavradı. Porsun, Hal'ın yanına çömelmiş olan Aboli'nin ateş saçan gözlerini gördü. Zenci hiçbir şey söylemedi ama Sam Bowles, Hal'a vuramadı. Onu öldürecekmiş gibi süzen Aboli'nin bakışlarına daha fazla dayanamayarak başını eğdi. Çabucak yere diz çöküp Hal'ın kollarına ve bacaklarına prangaları taktı.

Ayağa kalkarak Aboli'ye yaklaştı. Zenci ona hâlâ ifadesiz bir suratla bakıyordu. Porsun, Aboli'ye de zincirlerini taktıktan sonra yerde yatan a

Daniel'in yanına gitti. Sam Bowles kollarını zalimce çekiştirirken porsun yüzünü buruşturduysa da sesini çıkarmadı. Kurşun yarasından kan almıyordu artık. Ama Sam'in hoyratça davranışı yüzünden yara tekrar açıldı ve Aboli'nin, Daniel'in göğsüne sardığı kırmızı mendilin altın, sulu bir kan akmaya başladı. Kanlar göğsünden akarak kumlara damladı.

Bütün tutsaklar zincire vurulduktan sonra onlara ayağa kalkmaları emredildi. Sıra halinde daha büyük ağaçlardan birine doğru giderlerken Hal'la Aboli, Daniel'i yarı taşıdılar. Orada tekrar yere oturmak zorunda kaldılar. Zincir ağacın gövdesine dolandı ve ucuna demirden iki büyük kilit takıldı.

Azim'in mürettebatından geride sadece yirmi altı kişi kalmıştı. Onlar arasında dört eski esir vardı. Aboli de bunlardan biriydi. Tayfaların hemen hepsi hiç olmazsa hafif yaralar almışlardı. Ama içlerinde Daniel'in de olduğu dört kişinin yaraları ağırdı ve hayatları tehlikedeydi.

Ned Tyler'ın bacağının üst kısmına kılıçla derin bir yara açılmıştı, zincirler yüzünden zorlukla hareket eden Hal'la Aboli ölmüş olan bir denizcinin gömleğinden yırttıkları bir parçayla yarayı sardılar. Çarpışma anında sürüyle ceset yatıyordu; rüzgârın süpürdüğü bir kıyıya vurmuş olan enkaz parçalarına benziyorlardı.

Başlarında Hollandalı çavuşların bulunduğu yeşil ceketli askerler ölenleri topluyorlardı. Onları ayaklarından yakalayıp ağaçların arasındaki bir açıklığa sürüklüyorlardı. Ölüleri soyuyor, Standvastigheid'da ele geçirilen ganimetten onların payına düşen gümüş paraları ve diğer değerli şeyleri arıyorlardı.

İki astsubay atılmış olan giysileri dikkatle arıyor, dikişleri açıyor, çizmelerin tabanlarını söküyorlardı. Üç kişiden oluşan diğer bir grupsa kollarını sıvamış, parmaklarını bir kavanoz yağa batırmışlardı. Cesetlerin makatlarını, bir şeyler saklamak için kullanılan geleneksel yerleri inceliyorlardı.

Elde edilen ganimet boş bir su fıçısına atılıyordu. Yavaş yavaş değerli şeylerle dolmaya başlayan fıçının başında eli tabancalı beyaz bir çavuş bekliyordu. Üç ölü soyucu bu işi bitirdikten sonra başka bir grup, çıplak cesetleri itekleyerek götürdü ve ölülerin yakıldığı odun yığınlarından birinin üzerine attı. Odunlar çok kuru olduğu için alevden diller iyice yükseliyor ve açıklığın etrafındaki büyük ağaçların yeşil yapraklarını kavurup buruşturuyordu. Yanan etlerin kokusu tatlı ve mide bulandırıcıydı. Yanan dogpil yağınınki gibi.

O arada Schreuder'le, Cumbrae baharat dolu fıçıları sayıyorlardı. Onlara kalyonun kaptanı Limberger yardım ediyordu. Adamlar vergi tahsildarları gibi işgüzarca davranıyorlardı. Ellerinde listeler ve defterler vardı, geri kalan fıçıların içindekileri ve ağırlıklarını geminin asıl manifestosuyla karşılaştırıyorlardı. Fıçıların üzerine beyaz tebeşirle işaretler koyuyorlardı.

Karşılaştırmadan sonra başka bir denizci grubu dev fıçıları kıyıya yuvarlıyor ve Kalyona götürülmeleri için en büyük filikaya yüklüyorlardı. Ana direği halatları yenilenmiş olan gemi boğazda demirliydi. Bu faaliyet fener ve yanan odunların ışığında bütün gece devam etti. Cesetlerin yakıldığı odunların sarı alevleri de onlara katıldı.

Saatler geçerken Daniel'in ateşi yükseldi. Derisi alev alev yanıyor, zaman zamanda sayıklıyordu. Mendil hiç olmazsa kanı durdurmuştu. Tamponun altındaki çirkin deliğin üzerinde yumuşak bir kabuk oluşuyordu. Ama yaranın etrafındaki deri şişmiş ve morarmaya başlamıştı.

Hal, Aboli'ye, "Kurşun hâlâ içerde," diye fısıldadı. "Sırtında, kurşunun vücudundan çıktığını gösteren bir belirti yok."

Aboli, "Kurşunu çıkarmaya çalışırsak onu öldürürüz," dedi. "Kurşunun giriş açısına bakıyorum da... kalbine ve akciğerlerine yakın olmalı."

Hal başını ladı. "Korkarım etleri çürütecek."

"O bir öküz kadar güçlüdür." Aboli omzunu silkti. "Hatta belki de kötü ruhları yenecek kadar güçlü." Aboli bütün hastalıklara kana doluşan kötü ruhların yol açtığına inanırdı. Bu bir temele dayanmayan batıl bir inançtı. Ama Hal onun bu inancını hoşgörüyle karşılıyordu.

Bütün adamların yaralarını sıcak ziftle yakmalıyız. Gemiciler her şeyi böyle tedavi ederlerdi. Hal nöbetçilerden Hollanda dilinde kamptaki marangozun yerinden zift kaplarından birini getirmelerini rica etti. Ama Hotantolar ona aldırmadılar.

Schreuder'i tekrar ancak gece yarısından sonra gördüler. Albay karanlıkların arasından çıkarak doğruca ağacın dibinde diğerlerine zincirlenmiş yatan Sir Francis'in yanına gitti. Kaptan bütün adamları gibi bitkindi. Ama zaman zaman bir iki dakika uyuyordu. Çalışan adamların hareketleri, gürültüleri ve yaralıların feryatları ve iniltilerini dinlemesine engel oluyordu.

"Sir Francis." Schreuder eğilerek kaptanı uykusu açılıncaya kadar, sarstı. "Acaba birkaç dakikanızı alabilir miyim?" Sesinin tonundan sakin olduğu

anlaşılıyordu.

Sir Francis doğrulup oturdu. "Albay, önce sizden biraz merhametli davranmanızı rica edebilir miyim? Adamlarım en son dün öğleden sonra su içtiler. Ondan sonra ağızlarına bir damla su girmedi. Gördüğünüz gibi dördünün yarası çok ağır."

Schreuder'in kaşları çatıldı. Sir Francis o zaman Hollandalının adamlarına esirlere mahsus kötü davranmaları için emir vermemiş olduğunu anladı. Zaten Albayın zalim ya da sadist biri olduğunu sanmıyordu. Daha önceki vahşice davranışlarının nedeninin çabuk heyecanlanması olduğu belliydi. Buna çarpışmanın yarattığı gerilim ve baskı yol açıyordu büyük olasılıkla. Schreuder şimdi nöbetçilere dönerek esirlere su ve yiyecek getirilmesini emretti. Bir çavuşu Sir Francis'in harap olan kulübesinden ecza kutusunu almaya gönderdi.

Albay bu emirlerin yerine getirilmesini beklerken kumda bir ileri bir geri dolaştı. Ellerini arkasından kavuşturmuş, başını çenesi göğsüne değecek kadar eğmişti. Hal birdenbire olduğu yerde dikleşti.

Aboli, diye fısıldadı. "Kılıç."

Zenci, Schreuder'in kemerinden Hal şövalye olduğu zaman kendisine verilen, büyükbabasının kakmalı ve işlemeli Neptün kılıcının sarktığını gördü. Delikanlının Schreuder'e çatmasını engellemek için elini onun omzuna koydu. Usulca, "Savaş ganimeti, Gundwane," dedi. "Kılıcı kaybettin. Ama hiç olmazsa onu takan yine de bir cengâver." Hal sakinleşti. Zencinin sözlerinde zalimce bir mantık olduğunu anlamıştı.

Sonunda Schreuder, Sir Francis'e döndü. "Kaptan Limberger'le ambarlara koyduğunuz baharat ve keresteleri kontrol ettik. Yükün önemli bir bölümü yerli yerinde. Herhalde yükün biraz eksik olmasının nedeni kalyonu ele geçirirken malın deniz suyundan zarar görmesi. Bana top mermilerinden birinin ana ambarı deldiğini ve bir bölüme su dolduğunu söylediler."

Sir Francis yorgun bir alayla başını salladı. "Şirketinizin bütün mallarını geri almayı başarmış olmanıza sevindim."

Ne yazık ki, durum aslında böyle değil. Siz de bunun pekâlâ farkındasınız. Kalyonun yükünün önemli bir bölümü hâlâ ortada yok. Çavuş yanına döndüğü için sözlerini sürdürmedi. Onun yerine adama emir verdi. "Zenciyle delikanlının zincirlerini çıkarın. Onlar diğerlerine su versinler." Çavuşun peşinden gelen adamlar su dolu bir fıçı getirmişlerdi. Onu ağacın altına

koydular. Hal'la Aboli hemen yaralılara taze su vermeye başladılar. Hepsi de o değerli sıvıyı gözleri kapalı, gırtlak kemiklerini titreterek içtiler.

Çavuş Albaya, "Cerrah aletlerini buldum," diye açıkladı. Elinde rulo yapılmış branda bezi vardı. "Ama Mijnheer, bunun içinde keskin bıçaklar var. Onları silah olarak kullanabilirler. Kaplardaki zifti de adamlarımızın üzerine atabilirler."

Albay ağacın gövdesinin yanına çömelmiş olan üstübaşı berbat, yorgun kaptana baktı. "Bir centilmen olarak tıbbi malzemeyi adamlarına zarar vermek için kullanmayacağınıza yemin eder misiniz?"

Sir Francis, "Size şeref sözü veriyorum," dedi.

Schreuder çavuşa dönerek başını salladı. "Her şeyi Sir Francis'e bırak," diye emretti. Çavuş küçük ecza sandığını, zift kabını ve sargı bezi olarak kullanılabilecek bir top temiz kumaşı kaptana verdi.

Schreuder konuşmasına bıraktığı yerden devam etti. "Şimdi, kaptan... ele geçirdiğiniz baharat ve keresteyi geri aldık. Ama Standvastigheid'ın ambarındaki gümüş paraların yarısı hâlâ yok. Bütün altın külçeleri de kayıp."

Ganimeti mürettebatım arasında pay ettik. Sir Francis neşesizce gülümsedi. "Onların hisselerini ne yaptıklarını bilmiyorum. Çoğu da öldüğü için bizi bu konuda aydınlatamayacaklar."

Hesaplarıma göre mürettebatın payının önemli bir bölümünü geri aldık. Schreuder çarpışma alanındaki ölülerden korkunç bir biçimde toplanan değerli eşyaların durduğu fıçıyı işaret etti. Bir grup denizci onu kıyıda bekleyen bir filikaya götürüyorlardı. Fıçıyı kılıçlarını çekmiş olan Hollandalı subaylar koruyordu. "Subaylarım adamlarınızın kamptaki kulübelerini aradılar. Ama ganimetin öbür yarısı hâlâ ortada yok."

Sir Francis usulca, "Size bir hizmette bulunmayı çok isterim," dedi. Ama kayıplar konusunda size bilgi verecek durumda değilim." Hal babasının bu yalanını duyunca ilgilendiği yaralı adamlardan başını kaldırdı. Ama kaptan onun tarafına doğru hiç bakmadı.

Schreuder, "Lord Cumbrae kayıp hazineyi bir yere sakladığınıza inanıyor," diye açıkladı. "Ben de onunla aynı fikirdeyim."

Sir Francis sakin bir tavırla yanıt verdi. "Lord Cumbrae ünlü bir yalancı ve kalleş bir adamdır. Ve siz, efendim, inancınız bakımından yanılıyorsunuz."

"Lord Cumbrae kendisine sizi sorguya çekme fırsatı verildiği takdirde

kayıp hazinenin yerini öğrenmeyi başarabileceğini düşünüyor. Bildiklerinizi açıklamanız için sizi ikna etmeyi çok istiyor. Buna ancak zorlukla engel olabildim."

Sir Francis omzunu silkti. "Nasıl uygun görüyorsanız, öyle davranın, Albay. Ama eğer yanılmıyorsam sizin gibi bir asker tutsaklara işkence yapılmasına göz yumamaz. Yaralı adamlarıma gösterdiğiniz merhamet için size minnet duyuyorum."

Schreuder yanıt verecekti, ama Ned Tyler'ın acı dolu çığlığı engel oldu. Aboli denizcinin bacağının üzerindeki yaraya kepçeyle buharları tüten zift döküyordu. Çığlık yerini hıçkırıklara bırakırken, Schreuder hiçbirşey olmamış gibi, "Ümit Burnu'ndaki kalede sizi korsanlık suçuyla yargılayacak olan mahkeme heyetinin başında yeni valimiz olacak," dedi. "Vali Petrus Jacobus van de Velde'nin benim kadar merhametli olabileceğini hiç sanmıyorum." Bir an durdu, sonra sözlerini sürdürdü. "Ah, evet, aklıma gelmişken. Güvenilir biri bana şirketin Ümit Burnu'ndaki cellâdının ustalığıyla övündüğünü söyledi."

Valiye ve cellâdına da size verdiğim yanıtı tekrarlayacağım, Albay.

Schreuder çömeldi. Bir komplocu edasıyla, hatta dostça denilecek bir tavırla, "Sir Francis," dedi. "Sizi tanıyalı pek az oldu. Ama bir savaşçı, bir gemici ve bir centilmen olarak size büyük bir saygı duyuyorum. Mahkemede izin belgeniz olduğuna ve yasal bir biçimde sefere çıktığınıza dair tanıklıkta bulunursam, davanın sonucu değişebilir."

Sir Francis, "Vali van de Velde'ye güvendiğiniz anlaşılıyor," diye yanıt verdi. "Ama ben güvenmiyorum. Keşke kayıp külçeleri ortaya çıkararak mesleğinizde ilerlemenize yardım edebilseydim. Ama size yardım etmem imkânsız, efendim. Külçelerin nerede oldukları konusunda hiçbjr bilgim yok."

Schreuder ayağa kalkarken yüz hatları gerildi. "Size yardım etmeye çalıştım. Teklifimi reddettiğiniz için üzülüyorum. Ancak haklısınız, efendim. Sizin işkenceyle konuşturulmanıza göz yumacak değilim. Ayrıca Lord Cumbrae'nin bu işi üstlenmesine de engel olacağım. Ben sadece görevimi yapacak ve sizi Ümit Burnu'ndaki mahkemeye teslim edeceğim. Lütfen, tekrar düşünemez misiniz, efendim?"

Sir Francis, "Hayır," der gibi başını salladı. "Size yardım edemeyeceğim için üzgünüm, efendim."

Hollandalı Albay içini çekti. "Pekâlâ. Moray Martısı yarın sabah harekete hazır olur olmaz sizi ve adamlarınızı gemiye bindireceğiz. Güneş Kuşu

firkateyninin Hint Adaları'nda başka görevleri var. O da aynı zamanda hareket edecek ama başka yöne gidecek. Standvastigheid gerçek komutanı Kaptan Limberger'in yönetiminde burada kalacak. Baharat ve keresteleri yükledikten sonra yarıda kalan yolculuğuna devam ederek Amsterdam'a gidecek."

Schreuder topuğunun üzerinde dönerek baharat deposuna doğru gitti ve gölgelerin arasında kayboldu.

Ertesi sabah düşmanları tutsakları uyandırdılar. Ned Tyler ve Daniel'de dahil dört yaralı yürüyecek halde değillerdi. Bu yüzden arkadaşları onları taşımak zorunda kaldılar. Prangalar fazla hareket etmelerini engelliyordu. Tutsaklar düzensiz bir sıra halinde, ayaklarını sürüyerek kıyıya indiler. Filikanın küpeştesini aşmak için ayaklarını yeteri kadar kaldıramadılar. Nöbetçiler onları itmek zorunda kaldı.

Filika Martı'nın yanından sarkan ip merdivenin altında durdu. Prangalı adamların oradan güverteye tırmanmaları korkutucu ve tehlikeli olacaktı. Sam Bowles yukarıda, girişte duruyordu. Filikadaki nöbetçilerden biri ona seslendi. "Esirlerin zincirlerini gevşetebilir miyiz, porsun?"

Sam Bowles, "Bunu yapmayı neden istiyorsun?" diye sordu.

"Yaralıların merdivene tırmanmaları imkânsız. Diğerleri de onları sırtlarında yukarıya taşıyamayacak. Zincirleri gevşetmezsek merdivenden tırmanamazlar."

Sam, "Merdivenden çıkamazlarsa kaybeden onlar olur," diye homurdandı. "Sayın lordun emirleri böyle. Prangalar çıkarılmayacak."

Sir Francis sıranın başına geçti. Merdivenden tırmanırken her harelini arkasındaki birbirlerine zincirle bağlı tayfalar zorlaştırıyorlardı. Saklayarak inleyen dört adam, özellikle Koca Daniel güçlerini tüketiyordu. Onu ellerinden kaçırdıkları takdirde porsun filikaya yuvarlanacak ve zincirli yirmi altı denizciyi de birlikte sürükleyecekti. Küçük tekne alabora olacaktı o zaman. Göle yuvarlanırlarsa, o ağır demir zincirlerle kendilerini dört kulaç aşağıda, suyun dibinde bulacaklardı. Aboli'nin o boğa gibi gücü olmasaydı Martı'nın güvertesine hiçbir zaman ulaşamayacaklardı. Ama sonunda onun da gücü tükendi. Daniel'in gevşek vücudunu küpeşteden aşırdıktan sonra fırçalanmış beyaz güverteye, onun yanına yığıldı. Bütün esirler orada soluk soluğa yattılar. Sonunda billur bir kahkaha akıllarını biraz başlarına getirir gibi oldu. Hal kendini zorlayarak kafasını kaldırdı. Martı'nın kıç güvertesine, çadır tentenin altına kahvaltı sofrası kurulmuştu. Bardaklar kristaldi. Gümüşler sabah

güneşinde ışıldıyordu. Delikanlının burnuna, altında ispirto ocağı yanan sahandan yükselen domuz sucuğu, taze yumurta ve sıcak çöreğin o sarhoş edici kokusu geldi.

Sofranın başında Akbaba oturuyordu. Geminin ortasına yığılmış olan insanların oluşturduğu yığına doğru kadehini kaldırdı.

"Gemiye hoşgeldiniz, baylar. İnsanı şaşırtan sağlığınızın şerefine içiyorum." Viskisini içti, sonra bıyık ve sakalını damas bir peçeteyle sildi. Gemideki en güzel yerler sizin için hazırlandı. Rahat bir yolculuk yapmanızı diliyorum."

Katinka van de Velde yine tatlı tatlı güldü. Akbaba'nın sol tarafında oturuyordu. Başı açıktı, altın buklelerini başının tepesinde toplamıştı. Oval biçimi kusursuz, yüzü pudralıydı. İri iri açtığı menekşe gözlerinde masumca bir ifade vardı. Biçimli boyalı dudaklarının yanına kalemle bir ben yapmıştı.

Vali karısının karşısındaydı. Hollandallı kızarmış domuz sucuğu ve Peynirle dolu çatalını ağzına götürürken durakladı. Ama lokmasını çiğnemeyi sürdürdü. Van de Velde gülerken sarkık dudaklarının arasından bir damla yumurta sarısı fırlayarak çenesinden kaydı. "Umutsuzluğa kapılmayın, Sir Francis! Aile düsturunuzu hatırlayın. Dayanacağınızdan eminim." Çataldaki yiyecekleri ağzına tıktı ve o halde konuşmasını sürdürdü "Bu yiyecekler gerçekten harika. Ümit Burnu'ndan taze taze gelmiş. Ne yazık ki, bize katılamıyorsunuz."

Katinka, Hollanda dilinde, "Bizi eğlendirmeye çalışmanız çok düşünceli bir davranış, sayın lord," dedi. "Bu trup bize şarkı söyleyecek mi? Yoksa biraz daha cambazlık yaparak bizi eğlendirecekler mi?" Şirin şirin ağzını büzerek boyalı Çin yelpazesiyle Cumbrae'nin koluna vurdu.

Aynı anda Koca Daniel sağa sola çevirdiği başını tahtalara vurmaya başladı. Ateşi arasında bağırarak sayıklıyordu. Akbaba gürültülü kahkahalar attı. "Gördüğünüz gibi ellerinden geleni yapıyorlar, madam. Ama repertuvarları her zevke uyacak gibi değil." Başıyla Sam Bowles'a işaret 'etti. "Lütfen onlara yerlerini göster, Bay Samuel. Hepsine de özen gösterilmesini sağla."

Sâm Bowles düğümlü bir iple tutsaklara vurarak onları ayağa kalkmaya zorladı. Tayfalar yaralı arkadaşlarını kaldırarak ayaklarını sürüye sürüye merdivenden indiler. Teknenin derinliklerinde, ana ambarın altında esirlerin kapatıldığı alçak tavanlı bir yer vardı. Sam Bowles ambar kapağını açtığı zaman yükselen koku onun bile irkilmesine neden oldu. Oraya kapatılan yüzlerce talihsiz insanın çektiği ıstırabın kokusuydu bu.

Buranın tavanı ancak insanın beline kadar geliyordu. Tutsaklar sürünerek içeri girmek ve yaralıları da birlikte sürüklemek zorunda kaldılar. Ambar boyunca uzanan ağır meşe kirişe demir halkalar takılmıştı. Sam'le dört adamı onların arkasından sürünerek içeri girdiler. Tutsakların zincirlerini halkalara taktılar. Bu iş sona erdiği zaman adamlar bir fıçıdaki ringa balıkları gibi yan yana yatıyorlardı. El ve ayak bileklerinden bağlıydılar. Zincirler sadece oturmalarına izin verecek kadar uzundu. Ama dönmeleri ya da kollarını ve bacaklarını fazla oynatmaları imkânsızdı.

Hal babasıyla cansız gibi yatan Koca Daniel'in arasındaydı. Daniel'in diğer tarafında Aboli vardı. Onun yanında da Ned Tyler.

Son esir de zincirlendikten sonra Sam sürünerek ambar ağzına gitti ve başını eğerek onlara sırıttı. "Bu rüzgârla Ümit Burnu'na on gün sonra varırız» Her adama günde yarım litre su ve yüz gram peksimet. Tabii onları size getirmeyi hatırladığım zaman. Yattığınız yere bağırsaklarınızı boşaltır, çişinizi de yapabilirsiniz. Ümit Burnu'nda görüşürüz, güzellerim."

Kapağı hızla çarptı, bir müddet sürgüler kapatılırken çıkan çekiç seslerini dinlediler. Tokmak sesleri kesilince oluşan ani sessizlik korkutucuydu. İlk başta tam bir karanlık vardı, ancak gözleri karanlığa alıştıkça paketlenmiş dostlarının karanlık sliluetlerini seçmeye başladılar.

Hal ışığın kaynağını aradı. Başının tam yukarısında tahtaya küçük bir demir ızgara takılmıştı. Demir çubuklar da olmasa yetişkin birinin delikten başını uzatması olanaksızdı. Delikanlı oradan kaçmalarının imkânsız olduğuna karar verdi. Ama hiç olmazsa ızgaradan içeriye biraz taze hava giriyordu.

Koku dayanılacak gibi değildi. Hepsi de boğucu yerde inliyorlardı. Burası bir ayının ini gibi kokuyordu. Koca Daniel inledi. Bu da diğerlerinin dillerinin çözülmesini sağladı. Hemen konuşmaya başladılar.

"Tanrım! Burası kayısı mevsiminde kokusu etrafa yayılan bir tuvalet gibi."

"Buradan kaçma imkânımız var mı, kaptan?"

"Sam Bowles'la beş dakika yalnız kalabilmek için yedi denizde dolaşan bir gemideki ganimetten payıma düşen her şeyin yarısını verirdim."

"Ayrıca Cumbrae'yle de beş dakika kalmak için bütün payımı."

"Ya da o peynirkafalı köpek Schreuder'le."

Daniel birdenbire sayıklamaya başladı. "Ah, anneciğim, güzel yüzünü görebiliyorum. Haydi gel, küçük Danny'i öp." Şikâyet dolu feryadı diğerlerinin

umutlarını kırdı. Karanlık, pis kokulu esir ambarına çaresiz bir sessizlik çöktü. Tayfalar yavaş yavaş umutsuzluğun neden olduğu bir uyuşukluğa kendilerini bıraktılar. Bu sessizliği arada sırada sayıklayan yaralıların iniltileri ve daha rahat bir biçimde yatmaya çalışan adamların zincirlerinin şakırtısı bozuyordu.

Ağır ağır geçen zamanın bir anlamı kalmadı. Üst güvertedeki demir bucurgatın sesi bütün teknede yankılandığı ve Martı'nın yola çıkması için emirleri tekrarlayan gemi astsubaylarının hafif seslerini duydukları zaman gece mi, yoksa gündüz mü olduğunu bilemediler.

Hal teknenin hızı ve yan yatış açısından geminin rotasını ve yönünü anlamaya çalıştı. Ama çok geçmeden işin içinden çıkamaz hale geldi. Ancak Martı birdenbire burundan hafifçe daldığı ve geminin kıçı yükselip alçaldığı zaman gölden çıkarak boğazdan geçtiklerini anladı.

Martı saatler boyunca denize açılabilmek için güneydoğudan esen rüzgârla savaştı. Teknenin hareketiyle tutsaklar çıplak tahtaların üzerinde ileri geri gittiler. Zincirlerinin izin verdiği kadar sırtüstü birkaç santim kaydılar ve sonunda kelepçeleri bileklerine battı. Sonra diğer tarafa doğru kaymaya başladılar. Bir süre sonra teknenin çırpınışları sona erdi.

Sir Francis hepsinin adına konuştu. "Neyse. Bu daha iyi. Akbaba kıyıdan uzaklaşmayı başardı. Döndü. Şimdi güneydoğu rüzgârını arkamıza aldık ve batıya, buruna doğru gidiyoruz."

Zaman geçerken Hal başının yukarısındaki ızgaraya bakarak kaç gündür orada olduklarını hesapladı. Geceleri esir ambarı korkunç bir karanlığa gömülüyordu. Sanki bir kömür madeninde, bir kuyunun dibindeydiler. Sonra şafak sökerken ışıkların en sönüğü Hal'a doğru süzülüyordu. Işık gitgide parlaklaşıyor, delikanlı da Aboli'nin, Koca Daniel'in beyaz yüzünün ötesindeki kara yuvarlak kafasını görebiliyordu.

Ancak öğle zamanı bile esir ambarının diğer tarafları karanlık oluyordu. Bu karanlıkların arasından yükselen iç çekişler ve iniltiler, diğer adamların zaman zaman fısıldaşmaları meşe bölmelerin arasında garip bir biçimde yankılanıyordu. Sonra ışık kayboluyor ve yerini, bir günün daha sona erdiğini belirten o zifiri karanlığa bırakıyordu.

Üçüncü gün fısıltıyla verilen bir haber kulaktan kulağa yayıldı. "Timothy O'Reilley öldü." Ağır yaralılardan biriydi; yeşil ceketlilerden biri kılıcını göğsüne saplamıştı.

Sir Francis üzüntüyle, "O iyi bir insandı," dedi. "Tanrı ruhuna huzur versin.

Keşke onu bir Hıristiyana yakışacak bir biçimde gömebilseydim." Beşinci günün sabahı Timothy'nin cesedi esir ambarına yayılmış olan pis ve zehirli havaya, çürümüş şeylerden yayılan kokuya katkıda bulundu.

Çoğu zaman Hal çaresizliğin neden olduğu sersemlikle yatarken tavşan büyüklüğünde gri fareler hızla üzerinden geçiyorlardı. Sivri tırnakları canını acıtacak kadar derisini tırmalıyordu. Sonunda fareleri uzaklaştırmak için onlara vurmaktan ve tekme atmaktan vazgeçti. Bu sıkıntıya dayanmaya çalıştı. Yalnız farelerden biri kavisli sivri dişlerini elinin üzerine geçirdiği zaman haykırdı ve tiz bir sesle bağıran hayvanı boynundan yakaladı. Fareyi kendi elleriyle boğdu.

Daniel yanında can acısıyla bağırınca farelerin ona da saldırdıklarını anladı. Koca Daniel'in onlara karşı kendini savunması imkânsızdı. Bu olaydan sonra Hal'la Aboli sırayla doğrulup oturdular. Açgözlü kemiricileri baygın adamdan uzaklaştırmaya çalıştılar.

Prangalar pisliklerini götürmek için bölmenin hemen önüne açılmış olan dar oluğun üzerine çömelmelerine engel oluyordu. Hal zaman zaman adamlardan birinin yattığı yerde gürültüyle bağırsaklarını boşalttığını duyuyordu. Hemen sonra dar ve pis havalı yere taze pislik kokusu yayılıyordu.

Daniel mesanesini boşalttığında sıcak sıvı Hal'ın altındaki tahtalara yayılarak gömleğiyle pantolonunu ıslattı. Delikanlının bundan kurtulmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece kafasını yerden kaldırabilirdi.

Çoğu gün Hal'ın öğle olduğunu tahmin ettiği saatte ambar kapağındaki sürgüler birdenbire gürültüyle, balyozlarla vurularak açılıyordu. Kapak açıldığı zaman içeri dolan sönük ışık neredeyse onları körleştiriyordu. Gözlerini korumak için ağır zincirlere bağlı ellerini kaldırıyorlardı.

Sam Bowles şarkı söyler gibi, "Bugün siz, neşeli beylere özel baharatlı sıcak bir içki getirdim," diyordu. "En eski fıçılarımızdan aldığım su. İçinde birkaç küçük hayvancık yüzüyor. Tadını artırmak için suya tükürüyorum." Porsunun suya arka arkaya tükürdüğünü duyuyorlardı. Sam kalay ve kurşun alaşımı ilk maşrapayı vermeden önce anırır gibi gülüyordu. Her maşrapanın zincirli ellerden ellere dikkatle geçirilmesi gerekiyordu. Su döküldüğü zaman maşrapa yeniden doldurulmuyordu.

Sam Bowles neşeyle, "Her centilmen için bir maşrapa getirdik," diyordu. "Fazlası yok."

Daniel artık yardım edilmeden su içecek halde değildi. Aboli porsunun

başını kaldırıyor, Hal da dudaklarının arasına su damlatıyordu. Diğer hastalara da aynı şeyin yapılması gerekiyordu. Sular gevşek dudakların arasından akarak ziyan oluyordu. Bir hastaya su vermek uzun işti. Tam ortasında Sam Bowles'in sabrı tükeniyordu. "Başka su isteyen yok mu? Öyleyse ben gidiyorum." Kapağı kapatıp sürgüleri itiyordu. Tutsaklar kurumuş boğazları ve çatlak dudaklarıyla kendi payları için boşuna yalvarıyorlardı. Ama Sam acımasızdı. Böylece su içebilmek için bir gün daha beklemek zorunda kalıyorlardı.

Bu olaydan sonra Aboli ağzına su alarak işi halletmeye çalıştı. Suyu baygın adamın ağzına akıtıyordu. Diğer yaralılara da aynı şeyi yaptılar. Bu yöntem Sam Bowles'i bile memnun edecek kadar hızlıydı. Ayrıca o değerli sıvının çok azı ziyan oluyordu.

O gün adamlardan biri Sam Bowles'a, "Tanrı aşkına, porsun, burada bir ölü var!" diye bağırdı. "Timothy O'Reilly pis pis kokuyor. Kokusu burnuna gelmiyor mu?"

Sam Bowles neşeyle güldü. "Bunu bana söylemene sevindim," diye yanıt verdi. "Bu, onun artık payına düşen suyu içmeyeceği anlamına geliyor. Yarından itibaren sadece yirmi beş maşrapa su vereceğim."

Daniel ölüyordu. Sayıklamıyor, ateş yüzünden çırpınmıyordu artık.

Bir ceset gibi yatıyordu. Mesanesi bile kurumuştu. Üzerinde yattıkları pis kokulu tahtalara bilinçsizce işemiyordu. Hal, Daniel'in başını tutarak ona mücadeleyi bırakmamasını fısıldıyordu. "Şimdi her şeyden vazgeçemezsin. Biraz daha dayan. Sen daha farkına varmadan burunda olacağız. İstediğin kadar tatlı su içebileceksin. Güzel esir kızlar sana bakacaklar. Sadece bunları düşün, Danny."

Delikanlı yolculuklarının altıncı günü olduğunu düşünüyordu. Aboli'ye, "Sana göstermem gereken bir şey var," dedi. "Elini uzat." Aboli'nin parmaklarını tutarak onları Daniel'in kaburgalarının üzerinde dolaştırdı. Porsunun derisi alev alev yanıyordu. Neredeyse insanın parmaklarını kavuracaktı. Daniel çok zayıflamıştı. İyice belirginleşen kaburgaları fiçı tahtalarına benziyordu.

Delikanlı Daniel'i zincirlerin izin verdiği kadar döndürdü. Aboli'nin parmaklarını porsunun kürek kemiğine doğru çıkardı. "İşte. Orada yumruyu fark ettin mi?"

Zenci, "Onu hissedebiliyorum," diye mırıldandı. "Ama göremiyorum." Zincirleri onu engelledikleri için Daniel'in gevşek vücudunun üzerinden

bakamıyordu.

"Emin değilim ama o yumrunun ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum" Hal yüzünü porsuna yaklaştırarak sönük ışıkta gözlerini kıstı. "Orada ceviz büyüklüğünde bir şiş var. Bir çürük gibi kapkara bu." Yumruya hafifçe dokundu. Ama bu hafif baskı bile Daniel'in inlemesine ve zincirlerinden kurtulmak ister gibi çırpınmasına neden oldu.

"Orası çok hassas olmalı." Sir Francis de doğrulmuş ve mümkün olduğu kadar o tarafa eğilmişti. "İyi göremiyorum. Nedir bu?"

Hal, "Kürek kemiğinin ortasında," dedi. "Bence bu bir misket. Daniel'in göğsünden geçmiş. Şimdi derisinin altında duruyor."

Sir Francis, "O halde Daniel'i öldürmek üzere olan da bu," diye fikrini açıkladı. "Onu kemiren çürümenin yeri ve kaynağı."

Hal, "Bir bıçak olsaydı, misketi çıkarmaya çalışabilirdik. Ama ecza kutusunu Sam Bowles aldı," dedi.

"Ama ben ondan önce bıçaklardan birini sakladım," diyen Aboli pantolonunun belini araştırdı, sonra ince bir bıçağı havaya kaldırdı. Bıçak Hal'ın başının yukarısındaki ızgaradan süzülen hafif ışıkta pırıldadı. "Bununla Sam'in gırtlağını kesmek için fırsat kolluyordum."

Sir Francis, "Misketi çıkarma riskini göze almalıyız," dedi. "Misketin Daniel'i bıçaktan daha çabuk öldüreceği kesin."

Aboli, "Yattığım yerden şişi göremiyorum," dedi. "Onun için deriyi yaramayacağım."

Bir hışırtı oldu, zincirler şıkırdadı. Sir Francis homurdandı. "Zincirlerim çok kısa Daniel'e erişemiyorum."

Kısa bir süre üçü de konuşmadılar. Sonra Francis, "Hal," dedi.

Delikanlı, "Bu işi başarmak için ne bilgim var, ne de ustalığım," diye itiraz etti.

Aboli kısaca, "O halde Daniel ölür," dedi. "Ona bir hayat borçlusun, Gundwane. Haydi, şu bıçağı al."

Hal'a avucundaki bıçak kurşun bir çubuk kadar ağırmış gibi geldi, ağzı endişesinden kurumuştu. Bıçağı başparmağının ucuna sürerek denedi, fazla kullanıldığı için körleşmişti.

Delikanlı, "Bu kör," diye yakındı.

Aboli haklı, oğlum. Sir Francis elini Hal'ın omzuna koyarak sıktı. "Daniel'in tek şansı sensin."

Hal ağır ağır sol elini uzatarak Daniel'in alev alev yanan derisine dokunarak yumruyu yokladı. Yumru parmaklarının altında oynadı. Delik etin kürek kemiğine hafifçe sürtündüğünü hissetti.

Can acısı Daniel'i uyandırdı; porsun çırpınarak zincirlerini salladı "Hazreti İsa bana yardım et!" diye haykırdı. "Ben Tanrı'ya ve insanlara karşı günah işledim. Şeytan beni almaya geliyor. Kapkara karanlıkları aşıyor."

Hal, "Onu tut, Aboli," diye fısıldadı. "Hiç kımıldamasın."

Aboli iri kara bir piton gibi Daniel'e sarıldı. "Haydi. Şu işi çabuk yap."

Delikanlı porsuna doğru zincirlerin izin verdiği kadar eğildi. Şimdi yüzü Daniel'in sırtından bir el uzaklığındaydı. Hal artık şişi daha iyi görebiliyordu. Deri yumrunun üzerinde iyice gerilmişti. Parlak ve fazla olgunlaşmış bir erik gibi mosmordu. Delikanlı sol elinin parmaklarını şişin iki yanına dayayarak deriyi daha da gerdi.

Derin bir soluk aldı ve bıçağın ucunu şişe dayadı. Bütün cesaretini toplayarak sessizce üçe kadar saydı. Sonra da kılıçta ustalaşmış olan sağ kolunun bütün gücüyle bıçağı bastırdı. Bıçağın Daniel'in sırtına battığını hissetti. Sonra bıçağın ucu kesilemeyecek sert bir şeye geldi. Maden madene çarptı.

Daniel bir çığlık attı. Sonra vücudu Aboli'nin kendisine sıkıca sarılmış olan kollarının arasında gevşedi. Bıçağın açtığı derin yaradan mor ve sarı irin fışkırdı. Marangozun tutkalı kadar koyu ve sıcaktı. Hal'ın ağzına sıçrayarak çenesine yayıldı. İltihabın kokusu esir ambarındaki diğer kokulardan daha da iğrençti. Hal'ın midesi ağzına geldi ve boğazı yandı. Kusmuğunu yuttu ve kolunun tersiyle yüzündeki irini sildi. Ancak ondan sonra tekrar yaraya bakabildi.

Yaradan hâlâ kara bir irin akıyordu. Ama taze yaranın ağzın madeni gördü. Onu bıçağın ucuyla oynattı. Koyu renk ve lifli bir madenden oluşan topağı çıkardı. Buna kırılan kürek kemiğinin parçacıkları, pelteye dönüşmüş kan ve iltihap yapışmıştı.

Hal hayretle, "Danny'nin ceketinin bir parçası bu," dedi. Misket yaranın içine çekmiş olmalı."

Sir Francis sordu. "Kurşunu bulabildin mi?"

"Herhalde hâlâ içerde."

Yaranın derinliklerini araştırdı. "Evet. İşte burada."

"Onu çıkarabilecek misin?"

Hal birkaç dakika sessizce uğraştı. Daniel baygın olduğu için seviniyordu porsun bu kabaca araştırma yüzünden acı çekmeyecekti. İltihap akışı azaldı ve kara yaradan temiz bir kan akmaya başladı. Hal "Onu bıçakla yakalayamıyorum," diye fısıldadı. Bıçağı bırakarak parmağını Daniel'in sıcak, canlı etine daldırdı. Duyduğu dehşet yüzünden hırıltılı hırıltılı soluk alıyordu. Parmağını derine, daha da derine sokumunca parmağının ucu kurşun yumrusunun arkasına erişti. Birdenbire, "İşte!" diye bağırdı. Misket yaradan fırlayarak gürültüyle tahtaların üzerine düştü. Kemiğe şiddetle çarptığı için biçimi bozulmuştu. Yumuşak kurşun ayna gibi parlıyordu. Delikanlı müthiş rahatlayarak miskete baktı, sonra parmağını yaradan hızla çekti.

Yaradan yeniden iltihap aktı. Bir de bir yumru fırladı. "Misket tamam." Delikanlı öğürdü. "Artık her şey çıktı sanırım." Kan ve irin bulaşmış ellerine baktı. Onlardan yükselen koku yüzüne inen bir yumruk gibi delikanlıyı sarstı.

Üçü de bir süre konuşmadılar. Sonra Sir Francis, "Aferin, Hal," diye fısıldadı.

Hal güç duyulacak bir sesle yanıt verdi. "O öldü sanırım. Hiç kımıldamıyor."

Aboli kollarını Daniel'in gövdesinden çözdü. Sonra da porsunun çıplak göğsünü yokladı. "Hayır. Yaşıyor. Kalp atışlarını duyabiliyorum. Gundwane, şimdi Daniel'in yarasını yıkamalısın." Dekanlıyla zenci, porsunu zincirlerin izin verdiği kadar çektiler. Hal, porsunun üzerinde yarı diz çöktü. Pis pantolonunun önünü açtı. Zayıf idrar akışı iltihabı temizlemeye yetti. Hal idrarın son damlarını ellerindeki kirleri temizlemek için kullandı. Sonra da kendini bıraktı, bitkin düşmüştü. Aboli "Gudwane tam bir erkek gibi başardın," diyerek kırmızı eşarbı ona uzattı kurumuş kan ve iltihap yüzünden kaskatı olmuştu. "Kanı durdurmak için bunu kullan. Başka bir şeyimiz yok."

Hal yarayı sararken Daniel ölmüş gibi yattı. Artık inlemelerin arasında çırpınmıyordu.

Hal o kadar sevinip rahatladı ki, porsuna kendi maşrapasını verdi onun suyu içmesini seyretti. Daniel ertesi gün zincirlerinin izin verdiği kadar doğrulup oturmayı başardı.

Sir Francis iyileşen Daniel'e hayretle bakıyordu. Oğluna, "Ameliyatın sıradan on iki insanı öldürürdü," dedi. "Ama Daniel Fisher'a yaradı'"

Yolculuğun dokuzuncu günü Sam Bowles ambar kapağını açarak neşeyle, şarkı söyler gibi, "Size bir müjdem var, baylar," diye seslendi. "Şu son elli fersah boyunca rüzgâr bize kalleşlik etti. Sayın lord burnu ancak beş gün sonra dönebileceğimizi düşünüyor. Onun için bu eğlenceli yolculuğunuz biraz daha uzayacak!"

Pek az tayfanın bu korkunç haberle ilgilenecek ve isyan edecek gücü vardı. Hepsi de telaşla kurşun kalay alaşımı maşrapalara uzandılar. 0 günlük su töreni sona erdiği zaman Sam Bowles programı değiştirdi. Ambar kapağını gürültüyle kapatacağı yerde başını aşağıya doğru uzatarak seslendi. "Kaptan Courteney, lord hazretleri saygılarını sunuyor, efendim. Başka bir işiniz yoksa kendisiyle birlikte akşam yemeği yemenizi rica ediyor." Aşağıya esir ambarına indi. İki adamının yardımıyla Sir Francis'in el ve ayak bileklerindeki prangaları açtı. Zincirleri bölmeye bağlayan halkalardan çıkardı.

Sir Francis zincirlerinden kurtulmuştu, ama ancak üç adamın yardımıyla ayağa kalkabildi. Güçsüz kalmış, kasları tutulmuştu. Canı yanan kaptan diğerlerinin yardımıyla ambar ağzından çıkarken bir sarhoş gibi yalpalayıp sendeliyordu. Sam ona bakarak güldü. "Özür dilerim, kaptan Ama güller gibi koktuğunuz söylenemez. Senden daha iyi kokan ağılı ve lağımlar gördüm, oğlum Franky."

Adamlar, güverteye sürükleyerek sıskalaşmış vücudundan o pis parça parça olmuş giysileri çıkardılar. Dört denizci tulumbaları çalıştırırken Sam branda hortumu Sir Francis'e çevirdi. Martı kıtanın batı kıyısından inen soğuk yeşil Benguela akıntısının ucuna girmişti. Hortumdan buz gibi deniz suyu neredeyse Sir Francis'in yere yığılmasına neden olacaktı Kaptan yuvarlanmamak için yelkene tutunmak zorunda kaldı. Sam suyu yüzüne tuttuğu zaman az kalsın boğuluyordu. Titremeye başlamıştı ama yine de yüzünü ve vücudunu kabuk gibi saran kirlerin çoğunu temizlemeyi başardı. Katinka van de Velde'nin kıç güvertesinin kültesine dayanarak çıplak vücudunu hiç utanmadan incelemesine de aldırmadı.

Sir Francis ancak su kesildiği ve onu rüzgârda kuruması için yalnız taktıkları zaman etrafına bakma, Martı'nın yerini ve durumunu biraz olsun saptama fırsatını bulabildi. Sıskalaşmış vücudu soğuktan mosmor kesilmişti. Ama bu yıkanma onu canlandırıp güçlendirmişti. Yandan aşara bakarken dişleri takırdıyor, vücudu elinde olmadan soğuk yüzünden kızarıyordu. Isınmak

için kollarını kavuşturdu. Afrika kıtası on fersah kadar kuzeydeydi. False Körfezi'nin girişini koruyan burnun dik kayalarını ve uçurumlarını tanıdı. Yarımadanın diğer tarafındaki Masa Körfezi'ne girebilmek için o vahşi burnu aşmaları gerekiyordu.

Rüzgâr hemen hemen kesilmişti. Denizin yüzeyi yağlı gibi dümdüzdü. Sadece kabarıp alçalıyor, sanki uyuyan bir canavar derinlerde solunuyordu. Sam Bowles doğruyu söylemişti. Rüzgâr şiddetlenmediği takdirde ancak günler sonra burnu dönerek Masa Körfezi'ne demir atabilecektiler. Kaptan, esir ambarından çıkarılıncaya kadar daha kaç adamım Timothy'i izleyecek, diye düşündü.

Sam Bowles Francis'in ayağının dibine eski ama temiz giysiler attı. "Sayın lord seni bekliyor. Onu fazla bekletme."

Kaptan Martının kıç kamarasına girmek için başını eğdi. "Franky!" Cumbrae onu karşılamak için ayağa kalktı. "Güverte altındaki kısa yolculuğun seni hırpalamamış olmasına sevindim." Sir Francis kaçamadan Cumbrae onu ayı gibi sardı. "Sana kötü davranıldığı için özür dilerim. Ama Hollanda valisiyle karısı ısrar ettiler. Ben kardeş bir şövaleye iğrenç bir biçimde davranmazdım."

Akbaba konuşurken ellerini çabucak Sir Francis'in üzerinde gezdirdi. Üzerine bir bıçak ya da başka bir silahı gizlemiş olabilir diye kontrol etti. Sonra kaptanı kamaradaki en geniş ve büyük koltuğa itti.

Sevgili eski dostum, bir kadeh şarap iç. Bardağı kendi özel şarabı ile doldurdu, sonra da kamarotuna Sir Francis'in önüne bir kâse yahni için işaret etti. Hemen hemen iki haftadan beri verilen ilk sıcak yemek kokusu kaptanın ağzını sulandırdı. Ama Sir Francis ne kadehe nede yahni dolu kabın yanındaki kaşığa dokundu.

Cumbrae, Sir Francis'in yemeği reddettiğini anladı. Gür kızıl kaşlarından birini kaldırdı ama ısrar da etmedi. Kendi kaşığını alıp yahni kâsesini ve koca bir lokmayı dudaklarını şapırdatarak ağzına attı. Çok iştahlı olduğunu ve yemeği beğendiğini belirten sesler çıkarıyordu. Sonra lokmasını koca bir yudum şarapla yuttu. Elinin tersiyle kızıl bıyığını sildi. "Hayır Franky. Bana kalsaydı sana hiçbir zaman böyle kötü davranmazdım. Geçmişte aramızda bazı anlaşmazlıklar oldu. Ama her zaman sportmence bir rekabetti bu. Öyle değil mi?"

Sir Francis, "Kampımı birdenbire borda ateşine tutman gibi sportmence bir

şey mi?" diye sordu.

Boş yere birbirimize sitem ederek zaman kaybetmeyelim. Akbaba kaptanın sözlerini önemsemediğini belirtmek için elini salladı. "Kalyonda ele geçirdiğin ganimeti benimle paylaşmaya razı olsaydın öyle bir şeye gerek kalmazdı. Ben sadece seninle birbirimizi iyi anladığımızı kastettim. Kalben iki kardeş gibiyiz."

Sir Francis, "Seni anladığımı sanıyorum," diyerek başını salladı.

"O halde sana acı veren bir şeyin bana daha fazla acı verdiğini biliyorsun. Aşağı hapsolduğun her dakika seninle birlikte azap çektim. "Acı çekmeni görmek hiç hoşuma gitmiyor, lordum. Madem oyleyse neden beni ve adamlarımı serbest bırakmıyorsun?"

Emin ol, benim bütün istediğim ve niyetim de bu. Ancak bunu yapmamamı engelleyen küçük bir sorun olduğunu biliyorsun. Sana olan duygularıma karşılık verdiğini belirtecek bir işarete ihtiyacım var. Anlaşmamızın şartlarına göre hakkım olan şeyi bana vermediğin, ganimeti benimle paylaşmadığın için sana çok kırgınım."

"Hollandalıların sana daha önce ele geçiremediğin payı verdiğinden eminim. Hatta bu gemiye bolca baharat yüklediğini de gördüm."

Donanma Bakanı'nın düşmanla böyle alışveriş yapmana ne diyeceğini merak ediyorum.

"Birkaç fiçı baharat," deyip güldü. "Bundan söz ederek sorun etmeye bile değmez. Ama gümüş ve altın gibi şeyler ağabeyce duygular uyandırır. Haydi, Franky, havadan sudan söz ederek yeteri kadar zaman kaybettik. Sen de, ben de kalyondan aldığın altın külçelerini lagündeki kampının yakınlarında bir yere sakladığını biliyoruz. Ve ararsam hazineyi bulacağımdan eminim. Ama o sırada sen ölmüş olacaksın. Ümit Burnu'ndaki cellât seni kötü bir biçimde öbür dünyaya göndermiş olacaktır.'

Francis gülerek başını salladı. "Ben öyle hazine filan saklamadım. Arsan ara. Ama bulabileceğin hiçbir şey yok."

İyi düşün, Franky. Hollandalıların Bali Adası'nda yakaladıkları İngiliz tüccarlarına neler yaptıklarını biliyor musun? Onları çarmıha gerdiler. El ve ayaklarını kükürt meşaleleriyle yaktılar. Seni bu akıbetten kurumak istiyorum."

Söyleyeceğin başka bir şey yoksa mürettebatımın yanına döneceğim. Sir Francis ayağa kalktı. Bacakları güçlenmişti. Akbaba, "Otur," diye homurdandı.

"Bana altını nereye sakladığını söyle, be adam! Ben de o zaman seni ve adamlarını, başka zarar görmeden karaya çıkarırım." Cumbrae bir saat yalvardı, tehditler etti. Sonunda içini çekti. "Çok sıkı pazarlık ediyorsun, Franky. Sana ne yapacağımı söyleceğim. Bunu başkası için yapmazdım. Ama seni kardeşim gibi severim. " Beni hazinenin saklı olduğu yere götürürsen onu seninle paylaşırım. Elli elli. "Yarı yarıya. Artık bundan daha adil davranamam. Öyle değimli?

Sir Francis bu teklifi bile sakin sakin gülümseyerek yanıtladı. Cumbrae kabaran öfkesini gizleyemedi. Avucunu masaya öyle bir kinle vurdu sürahi devrildi, şarap kamarada karşıya sıçradı. Akbaba hiddetle Sam Bowlesi çağırdı. "Bu küstah köpeği alıp götür! Onu yine zincire vur" "Onları sakladığın yeri bulacağım, Franky. Sana yemin ediyorum! Sandığından çok şey biliyorum ben. Senin Ümit Burnu'ndaki talim yerinde asıldığını seyrettikten sonra tekrar göle döneceğim. Hazineyi buluncaya kadar adadan ayrılmayacağım."

***

Masa Körfezi'nde, kıyının yakınında demir atmadan önce Sir Francis'in tayfalarından biri daha öldü. Diğerleri o kadar ölmüşler, kasları öylesine sertleşmişti ki, merdivenden üst güverteye hayvanlar gibi tırmanmak zorunda kaldılar. Güvertede birbirlerine sokuldular. Yırtık giysileri kendi pislikleriyle kaplanmıştı. Etraflarına bakışıyor, kirpiklerini kırpıştırıyor, gözlerini parlak sabah güneşinden korunmaya çalışıyorlardı.

Hal, Ümit Burnu'nun bu kadar yakınına hiç gelmemişti. Savaşın başında nöbetlerinin ilk bölümünde karadan açıkta demir atmış ve körfeze uzaktan bakmışlardı. Ancak bu kısa deneyim delikanlıyı olağanüstü deniz manzarası için hazırlamamıştı. Burada koyu mavi Atlas Okyanusu rügârdan köpük köpük oluyor ve gözkamaştırıcı kıyılara vuruyordu. Işıldıyan kumsallar Hal'ın sönük ışığa alışmış gözlerini sancıtmıştı.

Tepesi dümdüz olan ünlü dağ Afrika'nın masmavi gökyüzünü önemli bir bölümünü kapatıyordu. Sarı kayadan oluşan dev gibi bir heyelandı. Sık ağaçlıklı ormanlarla kaplı derin uçurumlar kayayı yarıyordu. Dağın tepesi geometri bakımından o kadar dümdüz, oranları o kadar hoştu ki, insana bunu ilahi bir mimar yapmış gibi geliyordu. Bu geniş yaylanın üstünde ışıltılı, bir kapta kaynayan süt gibi köpük köpük bir bulut vardı. Gümüş bir çağlayan yamaçların aşağısına erişmiyor, sular tam yarı yolda sihirli bir çabuklukla buharlaşıp yemyeşil doğal ormanlarla göz kamaştıran aşağı yamaçları ıslatmıyordu. Bu ihtişam kar gibi beyaz beyaz yukarısında rahatsız edici bir ürtiker gibi yayılmış olan binaları cüceleştirerek önemsizleştiriyordu. Martı demir atar atmaz küçük teknelerden oluşan bir filo onu karşılamak için hemen kıyıdan açıldı.

Vali van de Velde merdivenden inmeyi reddetti. Onu bir porsun iskemlesine oturtarak vinçle güverteden kaldırdılar. Vali o arada adamlara bağırarak sinirli sinirli emirler verdi. "Dikkatli olun, beceriksiz hayvanlar! Beni düşürürseniz hepinizi sırt derileriniz yüzülünceye kadar kamçılatırım!"

Valiyi, Martı'ya yanaşmış olan büyük sandala indirdiler. Valinin karısı kayıkta bekliyordu. Albay Cornelius Schreuder'in yardım ettiği kadının sandala inişi kocasınınkinden daha zarifçe olmuştu.

Yeni valiyi beş güçlü esir kürek çekerek kıyıya götürdüler. Bembeyaz köpüklerde dans eden karaya ulaştılar ve adamı sandaldan alıp kumların üzerine indirdiler. Afrika topraklarına ayak basarken top patladı. On dört pare top patladı. Güney tabyasının mazgal şevinden uzun bir tüye benzeyen duman fışkırdı. Gökgürültüsüne benzeyen patlama şirketin ilgini o kadar şaşırttı ki,

otuz santim havaya fırladı. Az kalsın şapkasını güneydoğudan esen rüzgara kaptırıyordu.

Vali Kleinhans yerini alacak olan adamın sonunda gelmiş olmasına seviniyordu. Onu karşılamak için kıyıya inmişti. Yerini Albay Schreuder bırakarak ayaklarındaki pis kokulu Afrika tozundan bir an önce kurtulmak için acele eden garnizon kumandanı kalenin surlarına çıkmış teleskopla yeni gelen önemli kişilere bakıyordu. Altı güzel kır at koşulmuş resmi araba kumsalın yukarısında bekliyor... Vali Kleinhans yeni gelenleri karşılamak için arabadan indi. Rüzgârda çıkmaması için şapkasını sıkıca tutuyordu. Arabanın etrafında garnizondan gelen şeref kıtası bekliyordu. Kıyıya birkaç yüz kişi toplanmıştı; Kadınlar, erkekler, çocuklar. Küçük kolonide yürüyebilen ya da sürünebilen herkes gevşek kumlarda ilerlemeye çabalayan Vali van de Velde'yi karşılamaya gelmişti.

Van de Velde sonunda toprak yere erişti. Rahat bir soluk alarak resmi tavır takındı. Vali Kleinhans'ın, "Hoşgeldiniz," sözlerine karşılık verdi el sıkıştılar. O sırada töreni seyretmeye gelmiş olan şirket memurları insanlar ve esirler bağırarak onları alkışladılar. Şeref kıtası silahlarını öne getirerek selam verdi. Bando da neşeli, vatansever bir marş çalmaya başladı. Müzik zillerin şangırtısı ve büyük davulların gümbürtüsüyle sona erdi. İki vali aynı anda birbirlerini kucaklıyordu. Kleinhans artlk kurtulduğu ve Amsterdam'a dönebileceği için seviniyordu, van de Velde'yse fırtına ve korsanlar yüzünden ölmeden yeniden Hollanda topraklarına ayak bastığı için.

Sam Bowles ve adamları cesetlerin zincirlerini açıp onları denize atarken, Tutsakların arasında çömelmiş olan Hal, uzaktan Kantinka'nın bir kolunda Vali Kleinhans, diğerine de Albay Schreuder arabaya gitmesini seyretti.

Katinka'ya olan aşkı yüzünden kalbi parçalanan Hal Aboli'ye, "O dünyanın en güzel kadını değil mi?" diye fısıldadı. Bu ilişkilerini bizi kurtarmak için kullanacak. Artık her şey kocasının elinde, onu bize adil davranması için ikna edecek." İriyarı adamlar inatla yanıt vermediler. Sadece birbirlerine baktılar. Sonra Daniel kırık dişlerini göstererek güldü. Aboli ise gözlerini devirdi.

Katinka deri kaplı kanepeye yerleştikten sonra kocasını da bindirdiler. Araba adamın ağırlığı yüzünden sallanıp sarsıldı. Van de Velde karısının yanına yerleşir yerleşmez bando yine hızlı bir marş çalmaya başladı şeref kıtası tüfeklerini omuzlarına vurarak ilerledi. Beyaz çapraz kuşakları ve yeşil ceketleriyle görenleri etkiliyorlardı. Kortej açık talim alanından kaleye doğru gitti. Kalabalık yolun iki yanına dizilmişti. Bazıları arabanın önünden

koşuyorlardı.

Elveda, baylar. Gemimizde olmanız büyük bir şeref ve zevkti. Sir Francis güvertede zincirlerini sürüye sürüye yürümeye çalışırken, Akbaba elini şapkasının kenarına götürerek alayla selam verdi. Kaptan mürettebatın başında geminin yanında bekleyen sandala indi. Deniz kabarırken prangalı adamlar tekne için fazla ağır bir yük sayılırdı. Martı'nın yanından uzaklaşırlarken sandal iyice suya batmıştı.

Kıyıya yaklaşırlarken kürekçiler büyük sandalın kıçını bembeyaz köpüklü dalgalara doğru çevirmeye çalıştılar. Ama kabaran bir dalga tekneyi döndürdü. Sandal birdenbire orsaya gelerek yan yattı. Su burada yalnızca yirmi santim derinliğindeydi. Hem kürekçiler, hem de tutsaklar bembeyaz suya yuvarlandılar. Alabora olan tekne dalgalara kapıldı.

Boğulur gibi olan, deniz suyunu öksürerek tüküren tutsaklar birbirlerini zincirlerini çekerek kurtardılar. Neyse ki, bir mucize olmuş kimse boğulmamıştı. Ama çabaları yüzünden güçleri tükenmişti. Kalede askerler onları zorlayarak ayağa kaldırır, tüfeklerle dürterek, kıyıdan yukarıya çıkarırlarken, üzerlerinden sular akıyordu. Kuma bulanmışlardı.

Kalabalık resmi arabanın kale kapısından girişini seyrettikten sonra bu aşağılık yaratıklarla biraz eğlenmek için hızla rıhtıma döndü. Tutsakları sığır sürüleriymiş gibi inceliyor, kahkahalarla gülüyor saçık laflar atıyorlardı.

“İngiliz korsanlarından çok dilencilere benziyorlar”

“Ben guldenlerimi saklayacağım. Bu grubu esir pazarında sattıklarında arttırmaya katılmayacağım”

“Bunları satmazlar, onları yakacaklar.”

“Hiç olmazsa biraz eğleniriz. Son köle ayaklanmasınan beri doğru dürüst bir idam seyretmemiştik.”

“Stadige Jan’ın iyi bir ders vereceğinden eminim. Hal adamın işaret ettiği yere doğru baktı. Orada koyu renk, biçimsiz ve Püritenlere özgü o şapkalardan giymiş olan bir adam duruyordu. Etrafındakilerden bir baş daha uzundu. İfadesiz uçuk sarı gözlerle Hal'ı süzüyordu.

“Bu güzeller için ne diyorsun, Stadige Jan? Onların bizim için güzel şarkı söylemelerini sağlayabilecek misin?"

Hal bu adamın etrafındakilerde uyandırdığı ilgi ve tiksintiyi hissetti. Kimse ona sokulmuyordu. Delikanlı kalabalığın bakışlarından adamın, onu uyardıkları

cellât olduğunu sezdi. O uçuk renkli gözlere bakarken tüyleri diken diken oldu.

Ağzını çarpıtarak Aboli'ye sordu. "Onu neden 'Yavaş Jan' diye çağırıyorlar?"

Aboli, Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğimizi umalım," diye yanıt verdi. O sırada bir kadavraya benzeyen uzun boylu bir adamın önünden geçiyordu.

Beyaz ve siyah çocuklar prangalı adamların oluşturduğu sıranın yanında dans ediyorlardı. Tutsaklarla alay ediyor, onlara çakıl taşları ve pislikleri denize taşıyan açık kanalizasyondan aldıkları şeyleri atıyorlardı. Bu örnekten cesaret bulan birkaç sokak köpeği tutsakların Ayaküstü takılarak onların ayaklarını ısırmaya çalıştı. Büyükler bu olacak için en iyi kılıklarını giymişlerdi. Çocukların yaptıklarına bakıyorlardı. Bazı kadınlar berbat halde olan tutsakların kokusunu aldıkları zaman bitki dolu şaseleri burunlarına götürdüler ve dehşetle ve merakla titrediler.

“Ah, ne iğrenç yaratıklar!" Bu zalim ve vahşi suratlara bakın'."

“Şu zencileri insan etiyle beslediklerini duydum. Aboli onlara bakarak yüzünü çarpıttı ve gözlerini devirdi bir tebessümle aralanan dudaklarının arasında iri beyaz dişlerini gösterdi. Yanaklarındaki dövmeler gururla belirginleşti. Kadınlar güleç bir dehşetle bağrıştılar. Zenci geçerken küçük kızlar annelerin eteklerine yüzlerini gömdüler.

Kalabalığın gerisinde kadınlarla erkeklerden oluşan başka topluluk vardı. Onlar kendilerinden üstün insanların tutsakları taciz etme çalışmalarına katılmıyorlardı. Hal onların kentlilerin yanında çalışan köleler olduklarını tahmin etti. Renkleri Afrika'nın kömür karasından Doğu'nun kehribar ve altın sarısına kadar değişiyordu. Çoğu efendi ya da hanımlarının eski elbiselerini giymişlerdi. Ama daha güzel olan kadınlar gözalıcı kıyafetlere bürünmüşlerdi. Giysilerinden onların efendilerinin oyuncakları oldukları anlaşılıyordu.

Bu grup zincirleri şıngırdayarak geçen denizcilere sessizce bakıyorlardı. Hiçbirinin güldüğü yoktu. Hatta Hal ifadesiz yüzlerle gemicileri seyreden bu insanların onların durumunu anladıklarını seziyordu. Sonuç ta bu insanlar da esirdiler. Kalenin kapısından girmenin hemen önce Hal kalabalığın gerisindeki bir kızı özellikle fark etti. Genç kız her şeyi görebilmek için bir moloz yığınının üzerine çıkmıştı. Aradaki dizi dizi seyirciden daha yüksekteydi. Ama Hal'ın onu fark etmesinin tek nedeni bu değildi.

Kız Hal'ın hayal edemediği kadar güzeldi. Hiçbir kadın bu kadar güzel olamazdı. Çiçek gibi bir kızdı. Gür siyah saçları pırıl pırıldı. Kara gözleri

oval biçimi ince yüzü için fazla iriydi. İki genç kalabalığın üzerinden birbirlerine baktılar ve bir an göz göze geldiler. Hal'a kız ona anlayamadığı bir mesajı iletmeye çalışıyormuş gibi geldi. Sadece bu genç kızın kendisine acıdığının ve ıstırabını paylaştığının farkındaydı. Sonra sıra kalenin avlusuna girdi ve Hal da kızı göremez oldu.

Ondan sonraki korkunç günlerde kızın hayali delikanlının gözünün önünden gitmedi, hatta yavaş yavaş Katinka'nın hayalinin yerini almaya başladı. Geceleri Hal'ın azaba dayanma gücü kazanması için karşısında belirdi. Delikanlı o kasvetli taş duvarların ötesinde bu duruma düştüğü için üzülen bir tek kişi olduğu takdirde savaşmaya devam edeceğini düşünüyordu.

Kalenin avlusunda kale muhafızları esirlere kendi zincirlerini taktılar. Sam Bowles'ın adamları yere atılan zincirleri Martı'ya geri götürmek üzere topladılar. Ayrılırken Sam Bowles "Sevgili arkadaşlarım hepinizi özleyeceğim." Diyerek sırıttı.

Martı'nın alt güvertesi sizler olmadan pek yalnız ve mahsun olacak. Ama korkmayın son performanslarınızı sergilerken eski arkadaşınız Sam Bowles geçit töreninde olacak.

Sam Bowles gittikten sonra Hal avluda etrafına bakındı. Babası onu eğitirken karadaki surların yapımı hakkında bilgilendirmişti. Bu nedenle hemen surların ve top bataryalarının klasik tasarımını tanıdı. Bu duvarların donanmaya uygun biçimde tamamlandığı zaman orayı ele geçirmek için tam donanımlı bir ordunun gerekeceğini gördü. Ama işin yarısı bile daha tamamlanmamıştı. Kalenin ya da yeni garibanların deyişiyle Het kesteel'in, yani şatonun kara tarafında sadece kazılmış temeller vardı. İlerde bir gün bu temellerden dev surlar yükselecekti. Ancak acele edildiği belliydi. Son iki İngiliz-Hollanda savaşı buna neden olmuştu kuşkusuz. Etraflarındaki telaşlı çalışmanın nedeni İngiliz Milletler Topluluğu, İskoçya ve İrlanda'nın koruyucusu Lord Oliver Cromwell'in ve sonra da kafasını kestirttiği hükümdarın oğlu Kral Chares, Hollandalılara uzaklardaki sömürgelerinin ne kadar savunmasız olduğunu öğretmişlerdi. Hem de zorla. Yarı tamamlanmış surlara yüzlerce işçi doluşmuşlardı. Tutsakların bekledikleri avluya inşaat için gerekli malzemeler ve tepelerinde yükselen dağdan getirilmiş yontulmuş taşlar yığılmıştı.

Tehlikeli esirler sayıldıkları için onları diğer mahkûmlardan ayrı tutuyorlardı. Tutsakları kalenin güney duvarının altındaki kısa, döner merdivenden indirdiler. Zemini, kubbeli tavanı ve duvarları oluşturan taşlar

ıslaktı ve nem yüzünden parlıyordu. Bu su kalenin etrafındaki kanallardan sızıyordu. Sonbaharda bu güneşli günde bile korkunç rutubetli yer ürpermelerine neden oldu. Gardiyanlar Sir Francis'i sürükleyerek sıradan çıkartarak onu ancak bir kişinin sığabileceği bir hücreye kapattılar. Bu aynı sıradaki altı kadar birbirine benzeyen hücrelerden biriydi. Kapısı sağlam tahtadan yapılmıştı, demir sürgüleri vardı. Her kapıdaki küçücük gözetleme delikleri kapatılmıştı. Diğer mahkûmları görmek imkânsızdı. İriyarı Hollandalı gardiyan kapıyı Sir Francis'in üzerine kapatırken, "Sana özel bir yer ayırdık, Sir Korsan," dedi. Belindeki desteden aldığı kocaman demir bir anahtarla kapıyı kilitledi. "Seni Skellum İni'ne yerine kapatıyoruz. Burada gerçekten kötü insanlar var. Katiller, isyancılar ve hırsızlar var. Burada kendini evinde gibi hissedeceksin, bundan eminim.

Tutsakların geri kalanını bir sürü gibi iterek daha aşağı kata indirdiler. Gardiyan çavuş tünelin ucundaki parmaklıklı kapıyı açıp denizcileri uzun ve dar bir hücreye soktu. Parmaklıklı kapı arkalarından kilitlendiği zaman hepsinin taş zemine yayılmış ıslak samanların üzerine rahatça uzanacakları kadar yer pek kalmadı. Bir köşede doğal ihtiyaçları için kullanacakları bir kova vardı. Ama adamlar parmaklıklı kapının yanındaki büyük su deposunu görünce sevinçle mırıldandılar.

Bir duvarın yukarısında dört küçük pencere vardı. Etrafı inceledikten sonra Hal başını kaldırarak o pencerelere baktı. Aboli delikanlıyı omzuna aldı. Hal o dar pencerelerden birine erişmeyi başardı. Buna da diğerleri gibi sık demir çubuklar takılmıştı. Hal elleriyle çubukları yokladı, çok sağlamdılar. Delikanlı da o yoldan kaçma fikrini kafasından attı

Parmaklıklara tutunarak kendini yukarı çekti ve aralıktan dışarı baktı. Şimdi gözleri dışarıdaki toprak zeminden ancak otuz santim kadar yukardaydı. Bulunduğu yerden kalenin iç avlusunun bir kısmını görebiliyordu. Giriş kapısını, şirketin bürolarını ve valinin dairesine açıldığı tahmin ettiği süslü kapıları. Bir yanda, surların henüz yükselmediği tarafta düz üstlü dağın yamaçlarındaki uçurumların bir bölümünü ve daha yukarıda gökyüzünü görebildi. Bulutsuz masmavi gökyüzünde beyaz bir martı sürüsü uçuyordu.

Hal aşağıya atladı. Denizcilerin arasından geçerek parmaklı kapıya gelip merdivene baktı. Ama babasının hücresinin kapısını göremedi.

Yavaşça, "Baba!" diye seslendi. Gardiyanlardan birinin onu azarlayacağını sanıyordu. Ama öyle bir şey olmadı. Bunun üzerine sesini yükselterek tekrar bağırdı.

Babası da, "Seni duyuyorum, Hal," diye seslendi.

“Bizim için yeni emirler var mı, baba?"

Mahkeme toplanıncaya kadar birkaç gün için bizi rahat bırakacaklarını umuyorum. İyi yürekli adamlarıma ümitlerini kaybetmemelerini söyle."

O anda bir yabancı İngilizce konuşmaya başladı. Ama aksanı pek tanıdık değildi. "Siz haklarında çok şey duyduğumuz İngiliz korsanları mısınız?” diye bağırdı. "Biz kalleşçe suçlanan dürüst gemicileriz. Sen kimsin ve neden buradasın?”

“Skellum İni’nden komşunuzum. Sizden iki hücre aşağıdayım. Benide sizler gibi ölüme mahkûm ettiler."

Sir Francis, "Biz henüz hüküm giymedik," diye karşı çıktı. Bu sadece bir zaman meselesi. Gardiyanlardan yakında mahkûm giyebileceğinizi duydum."

Hal konuşmaya katıldı. Yabancı onu ilgilendirmiyordu. Ama bu konuşma zamanın geçmesini ve başlarındaki belayı düşünmemelerini sağlayacaktı. "Suçun nedir?"

Adım Althuda. Suçum ise özgür olmaya ve başkalarının da özgür olmalarını sağlamaya çalışmak."

0 halde bizler kardeşiz, Althuda. Sen, ben ve buradaki her insan. Hepimiz özgürlük için savaşıyoruz."

Diğerleri de bunu onayladıklarını belirtmek için bağrıştılar. Onlar sustukları zaman Althuda tekrar konuşmaya başladı. "Şirketin kölelerinin kaçmalarına önderlik ettik. Onlardan bazılarını tekrar yakaladılar ve Stadige Jan zavallıları diri diri yaktı. Ama çoğumuz dağlara kaçtık. Kaç defa peşimizden askerleri yolladılar. Onlarla savaştık, tekrar köle olamazdık.

Genç bir sesti, güçlü ve gururlu. Hal görmeden ona karşı dostluk duydu. Denizcilerinden biri öğrenmek istedi. "Kaçtığınızı söylüyor. O halde neden şimdi Skellum'un İni'ndesin?" Hepsi de dinliyorlardı.

Althuda'nın hikâyesi en ilgisizlerini bile etkilemişti, Arkamızda bıraktığım bir köleyi kurtarmak için geri döndüm," diye açıkladı. “Yerleşim merkezine girdiğim zaman beni tanıdılar ve tutuklandım.”

Bir süre hiçbiri konuşmadı.

Sonra biri, "Bir kadın?" diye sordu. "Bir kadın için mi” Althuda, "Evet," dedi. "Bir kadın için."

Biri bağırdı. "Cennette bizi çılgınlığa sürükleyen bir Havva her zaman bulunur." Hepsi de güldüler.

Sonra biri öğrenmek istedi. "O kadın senin sevgilin miydi?" Althuda yanıt verdi. "Hayır. Ben kızkardeşim için geri döndüm."

***

Vali Kleinhans'ın halefinin şerefine verdiği ziyafette otuz konuk uzun bir masa etrafına oturmuşlardı. Koloni yönetiminin en önemli görevlileri ve eşleri birlikte oturuyorlardı.

Şeref yerine geçmiş olan Petrus van de Valde sevinçli bir beklenti ile gül tahtasından yapılmış masaya bakıyordu. Tavanda çok büyük avizeler vardı. Her birinde elli kokulu mum yanıyor, büyük salonu gündüzmüş gibi aydınlatarak gümüş takımları ve kristal bardakları ışıldatıyordu.

Van de Velde, Trincomalee kıyısından hareket ettiğinden beri, yanı aylar boyunca kalyonda pişirilen bulaşık suyu gibi çerçöpü yemek zorunda kalmıştı. Sonra da İngiliz korsanlarının verdiği berbat yemekleri. Şimdi önündeki zengin yiyecek çeşidine bakarken gözleri parlıyor, ağzı sulanıyordu. Önündeki uzun kadehi alarak Champagne'dan getirtilmiş olan ender bulunan şaraptan bir yudum içti. İçkide kaynayan küçücük kabarcıklar damağını gıdıkladı ve iyice açılmış olan iştahını dayanılamayacak bir hale soktu.

Van de Velde buraya vali olarak atandığı için kendini çok şanslı sayıyordu. Tabii bunu karısının Onyediler Komitesi'yle olan ilişkisine borçluydu. Afrika'nın bu ucunda çalışacaktı. Buradan iki yöne de gemiler geçiyor ve Avrupa'yla Doğu'nun bütün lüks şeylerini Masa Körfezi'ne getiriyorlardı. Hiçbir şeyden yoksun kalmayacaklardı.

Van de Velde hoşgeldiniz konuşmasını uzatan Kleinhans'a küfretti. Adamın sözlerinin bir kelimesini bile duymuyordu. Bütün dikkatini arka arkaya önüne konan gümüş kaplara ve tepsilere vermişti. Sofrada neler yoktu ki? Üstleri çıtır çıtır kızarmış, küçük süt domuzları. Etraflarına kızarmış patateslerden surlar çevrilmiş salçalı sığır etleri. Yumuşacık piliç, güvercin, tombul ördek ve kaz yığınları, her tarzda pişirilmiş taze balık. Hindistan'dan getirtilmiş mis kokulu baharat da katılmış Atlas Okyanusu'nda pek bol olan kıskaçsız kırmızı ıstakozlar. Şirketin bahçelerinden gelen pek çok meyve ve sebze. Dondurmalar, kremalar, hamur işleri, pastalar, şekerlemeler, meyveli pandispanyalar. Mutfaktaki kölelerin yaratabildikleri her türlü tatlı şey. Bütün bunların yanısıra, şirketin Hollanda'dan getirdiği peynirler, kavanoz kavanoz tuzlanmış kuzey ringası, füme yaban domuzu ve som balığı. Gereğinden fazla yiyecekler beyazlı mavili porselen tabak takımlara konmuştu. Her iskemlenin arkasında şirketin yeşil üniformasını giymiş bir köle duruyordu. Beyaz eldivenli elleriyle boşalan bardak ya da tabakları çabucak doldurmaya hazırdılar. Van de Velde, bu adam susup yemek yememize hiç izin vermeyecek mi, diye düşündü. Anlamsız ve boş bir ifade ile Kleinhans'a gülümseyerek başını salladı."

Yeni vali, karısına dönerek daha fazla söze gerek yok dedi. Kleinhans'a yanıt vermek için ayağa kalktı. Kendi kendine, iki dakika yeter diye düşündü Valiyi selamladı. Herkes beklentiyle val de Velde'ye aptallaşmış suratlarla baktılar. Misafirlere bekledikleri şeyleri söyledi. Sonra sözlerini neşeyle sona erdirdi. "Sonuç olarak Vali Kleinhas'a vatanımıza sağsalim dönme dilediğimi söylemek istiyorum. Uzun ve mutlu bir emeklilik dönemi geçirmesini dilerim."

Hemen yerine oturarak kaşığına uzandı. Kentliler ilk kez yeni valiyi adada görme şerefine erişiyorlardı. Adamın kâsesindeki çorbasının süratle alçalması karşısında hayret ve saygı dolu bir sessizliğe büründüler. Sanki sular Zuider Zee'nin çamurlu düzlüklerinden hızla akıp gidiyordu. Misafirler sonra şeref konuğu ilk yemeği bitirdiği zaman tabaklarındakileri hatırladılar. Yeni yemek verilecekti. Konuklar aceleyle vali'ye yetişmeye çalıştılar. İçlerinde çok iştahlı olanlar vardı, ama hiçbiri valiyle boy ölçüşemezdi. Özellikle herkesten önce atıştırmaya başladığı için.

Boşalan çorba kaselerinin yerini kalın süt domuzu dilimleri yığılmış tabaklara terk etti. Yemek sessizlik içinde yendi. Sadece ağız şapırtıları ve yutma sesleri duyuluyordu.

Üçüncü yemek sırasında Kleinhans kendini topladı esirler için yeniden konuşulmasını sağlamaya çalıştı. Van de Velde' tabağından kendisine çekmek için öne doğru eğildi. “Herhalde diğer işlerden önce İngiliz korsanları olayıyla ilgilenmek isteyeceksiniz” Velde ağzı nefis ıstakoz etiyle dolu olduğu için sözle yanıt veremedi sadece, "Evet," der gibi başını salladı.

Kleinhans sıkıntılı bir tavırla, "Onların yargılanmaları ve hükümleri konusunda nasıl davranacağınıza karar verdiniz mi?" diye sordu. Van de Velde yanıt vermeden önce lokmasını gürültülü gürültülü yuttu. "Tabii idam edilecekler. Ama önce kaptanlarının, o adı kötüye çıkmış korsan Francis Courteney'in şirketin kayıp yükünün yerini açıklaması gerekiyor. Bu amaçla hemen bir mahkeme heyetinin oluşturulmasını istiyorum.

Albay Schreuder nazik nazik öksürdü. Van de Velde ona sabırsızca baktı. “Evet? Bir şey mi söylemek istiyorsunuz? Söyleyin o halde."

Bugün kalenin tahkimatıyla ilgili çalışmaları inceleme fırsatını buldum, efendim. İngiltere'yle tekrar ne zaman savaşa gireceğimizi Tanrıbilir. Çok yakında bile olabilir. Bu insanlar karakterleri yüzünden hırsızlık ederler. Meslek olarak da korsanlığı seçerler. İşte bu nedenle Amsterdam'daki Onyediler tahkimatı öncelik listesinin en başına yer aldılar. Bana verilen emirde ve kalenin komutasının bana devredileceğini bildiren mektupta bu

nokta açıkça belirtiliyor.

Sofrada herkes kutsal Onyediler'den söz edildiği için ciddi ve dikkatli tavırlar takındılar. Sanki Tanrı'dan söz ediliyordu. Schreuder sözlerinin daha etkili olması için bir süre bekledi. Sonra da ekledi. Çalışmalar ekselanslarının emrettiğinden çok daha geride."

Yerini Schreuder'e bırakacak olan garnizon komutanı Binbaşı Loren atıldı. "Gerçekten de çalışmalar gecikti. Ama bunun sağlam nedenleri var." Kalenin yapılması onun en önemli sorumluluklarından biriydi. Van de Velde'nin bakışları onun suratına kayarken, bir yandan da ağzına bir çatal dolusu ıstakozu tıktı. Sos gerçekten nefisti. Vali beş yıl güzel yemekler yiyeceğini düşünerek zevkle içini çekti. İçinden, Kleinhans'dan ayrılmadan önce aşçısını ondan satın almalıyım, dedi.

Loren mazaeretlerini sıralarken, daha ağırbaşlı bir ifadeyle devam etti. Köle isyanından sonra inşaatta çalışacak adam bulmak sorun oldu. Adam gücü beklentilerini karşılayana kadar bu becerikli İngiliz'i inşaatta çalıştırmak yerine idam etmemiz akıllık olur mu?"

Masadakilerin hepsi de gözlerini van de Velde'ye diktiler. Valinin ne düşündüğünü anlamaya çalışıyor, onlara bu konuda bir ipucu vermesini bekliyorlardı Yeni vali yutkundu. Parmağıyla arka dişlerine takılmış olan bir ıstakoz parçasını itti. Sonunda, "Courteney'i affedemeyiz," dedi. "Kalede çalışması için bile bunu yapamayız. Ben Lord Cumbrae'nin fikirlerine saygı duyuyorum." Oturduğu yerden Akbaba'yı selamladı. "O, İngiliz'in yükün nerede olduğunu bildiğinden emin. Ayrıca karım ve ben..." Kleinhans'la Schreuder'in arasında oturan Katinka'yı başıyla işaret etti. O korsanın elinden çok çektik. Hakarete uğradık." Schreuder, "Ben de aynı fikirdeyim," diye yanıt verdi. "Kaptanı sorgulamalı, onu kayıp külçeler konusunda bütün bildiklerini açıklamaya zorlamalıyız. Ama ya diğerleri? Onlara surlarda ihtiyaç varken hepsini idam etmek ziyankârlık olmaz mı? Siz de aynı fikirde değil misiniz, efendim. Sonuçta onlar gerizekâlı bir sığır sürüsü. Ne müthiş bir suç işlediklerini anlayacak durumda bile değiller. Ama sırtları suçlarının bedelini ödemelerini sağlayacak kadar güçlü." Van ve Velde tarafsızca, "Bu konuda Vali Kleinhans'ın fikrini almak isterim, dedi. Ağzını yine yemekle doldurdu. Başını eğerek küçük gözlerini Kleinhans'a dikti. Akıllıca davranmış, karar verme sorumluluğunu Kleinhans'a bırakmıştı. İlerde bir sorun çıktığı takdirde suçun yarısını eski valinin üstüne yıkabilecekti.

Vali Keinhans kayıtsızca elini salladı. "Tabii bu ara güçlü kuvvetli köleler

hemen hemen bin guldene satılıyor. Şirket bütçesine böyle büyük bir katkı sağlanması ekselanslarının hoşuna gider. Onyediler koloninin kendi kendine yetmesinden, şirketin hazinesini boşaltmamasından memnun olacaklardır.

Sofradakilerin hepsi de ciddiyetle konuşulanları dinlerken, Kalinka o billur gibi sesini yükseltti, “Ev işleri için ellerinden iyi iş gelen bir köleye ihtiyacım olacak. Bu kadar pahalı olmalarına rağmen köleler bulma fırsatı beni sevindirir.”

Schreuder'in kale için işçi bulma umudu azalıyordu. Albay uluslararası anlaşmalar ve protokole göre Hıristiyanların köle olarak satılması yasak," diye hatırlattı. "İngilizlerin bile."

Kleinhans “Yakalanan korsanların hepsi Hıristiyan değil. Aralarında birçok siyah yüz gördüm. Zenciler koloni için çok önemlidir. İyi işçi ve yetiştiricidirler. Onyedileri memnun etmek için onları birkaç gulden karşılığı satmak iyi bir fikir değil. Biz İngiliz korsanlarını ömür boyu küreğe mahkum ediyoruz. Onları kale yapımında çalıştırılabilirler. Bu da yine Onyediler'in hoşuna gider."

Van de Velde sığır etine hazır olduğunu belirtmek için tabağını gürültülü gürültülü sıyırdı. Yeni doldurulmuş bir tabak önüne konurken bu birbirine zıt önerileri düşündü. Çeşitli seçenekleri kafasından geçirdi.

Val de Velde cesur Albayın yakında karısıyla ilişki kuracağı gerçeğini kabul etmek zorunda kalmıştı: Ama bu bilgisini emrindeki insanlarla paylaşılması da canını sıkıyordu.

Henüz yirmi dördüne bile gelmemişti. Ama Katinka'nın bu akşamki canlı ve neşeli halinin tek nedeni bu değildi. Kendini beğenmiş Schreuder'in ağzını her açışında o masum ifadeli iri gözlerini ona dikerek dikkat kesiliyordu. O da sık sık konuşuyordu zaten. Katinka Albayla konuşurken ona dokunuyordu. Bir keresinde narin eliyle onun koluna dokundu ve van de Velde'yi çok utandıran bir şey yaptı. Parmaklarını Schreuder'in kemikli elinin üzerine koydu. Sofradakilerin hepsinin görmesi ve sırıtması için de elini hemen çekmedi.

Bu apaçık flörtün yalnızca kendisinin değil, bütün koloninin burnunun dibinde sürüp gitmesi neredeyse valinin iştahını kaçıracaktı. Karısıyla Albay baş başa kaldıkları zaman bile bu davranış hiç de hoş olmayacaktı.

Van de Velde o güzel yiyeceklerden o kadar çok atıştırmıştı ki, şatonun büyük salonundan yakındaki toplantı odasına giderken soluk soluğa kaldı.

Zaman zaman da durakladı, ama bunu duvarlar süsleyen tabloları incelemek için değil de biraz nefes almak için yapıyordu.

Toplantı odasında brendilerini ve purolarını içerken, ”Önümüzdeki hafta korsanların yargılamak için mahkeme toplanacak. Ondan sonra ben Mijnheer Kleihans’tan resmen görevi devralacağım. Bu ayaktakımının üzerine zaman yitirmenin anlamı yok. Albay Schreuder savcılık görevini üstlenecek. Ben hakim olacağım. Masanın üzerinden ev sahibine baktı, “Subaylarınız gerekli hazırlıkları yapsın lütfen Mijnheer Kleihans.”

"Hemen, Mijnheer van de Velde. Suçlanan korsanları savunması için bir avukat seçilmesi meselesi üzerinde düşündünüz mü?"

Van de Velde'nin suratındaki ifadeden bunu hiç düşünmediği anlatıyordu. Ama tombul elini sallayarak kayıtsızca, "Lütfen bu işi siz halledin," dedi. "Kâtiplerinizden birinin bu görevi uygun bir biçimde yerine getirecek kadar hukuk bilgisi olduğundan eminim." Bir an durdu, sonra "Zaten savunulacak ne var?" diyerek boğuk bir kahkaha attı. Vali Kleinhans başını salladı. "Aklıma biri geldi. Bu görevi ona vereceğini. Mahkûmların ifadelerini alabilmesi için onlarla konuşmasını sağlanacağım."

Tanrım! Van de Velde çok şaşırmıştı. "Bunu neden yapacaksın, O Courteney denilen ahlaksız İngiliz’in, adamın kafasına türlü türlü şeyler sokmasını istemiyorum. Gerçekleri ben ona anlatırım. Ona da bunları mahkemede açıklamak kalır."

Kleinhans, "Anlıyorum," diyerek başını salladı. "Ben gelecek görevi size devrederken her şey halledilmiş olacak." Katinka'ya baktı "Hanımefendi, siz de burada, şatodaki geçici yerinizden çok daha konforlu ve rahat olan vali konağına mümkün olan en kısa sürede taşınmak mümkün olduğu kadar çabuk taşınmak istiyorsunuz sanırım. Pazar günü kiliseden sonra yeni evinizi görebileceğinizi düşündüm. Konağı size kendim dolaştırırım. Bu benim için bir onur olacaktır.”

Çok naziksiniz, efendim. Katinka adama gülümsedi. Kendisiyle tekrar ilgilenilmesi hoşuna gitmişti. Kleinhans bir an genç kadının takdirinin zevkini çıkardı. Sonra da saygıyla konuşmasını sürdürdü. "Kolonide görev yaptığım sırada bir hayli hizmetkâr edindim. Bu akşam yediğimiz o önemsiz yemekleri hazırlayanlar da yine benim kendi kölelerimden bazıları." Van de Velde'ye bir göz attı. "Çabalarını takdir ettiğinizi umarım." Vali rahat bir tavırla başıyla onayladı. Kleinhans da tekrar Katinka'ya döndü. "Bildiğiniz gibi pek yakında vatanımıza döneceğim. Emekli olacak ve kırlar arasındaki küçük malikâneme

çekileceğim. İlerde yirmi köleye ihtiyacım olmayacak. Bu kadarı benim için fazla. Siz Mevrouw, kaliteli köleler istediğinizi söylediniz. Vali konağına gittiğimiz zaman bu firsattan yararlanarak size, satacağım o yaratıkları göstermek isterim. Onları tek tek kendim seçtim. Özel alım satım, açık artırmada teklifte bulunmaktan daha uygundur ve size daha ucuza gelir. Bunu yakında öğreneceksiniz. Köle almanın kötü bir yanı vardır. Esir pazarında işe yarayacak gibi gözüken bir yaratığın gizli ciddi kusurları olabilir. Bir kimsenin kölelerini satmak için sağlam ve yeterli nedenleri olduğunu bilmek insanı rahatlatır. Öyle değil mi?"

***

Birkaç gün içersinde garnizonun programını öğrendiler. Şirket görevlilerinin gidiş geliş saatlerini ve şatoyu düzenli olarak ziyaret eden tüccarların seçtikleri zamanları da.

Hal bütün bu insanları köle ayaklanmasının Skellum'un İni'ndeki liderine tarif ediyordu. Althuda kolonideki herkesi biliyordu, tüccarlarla ilgili bütün ayrıntıları öğrenmişti. O da bu bilgisini Hal'a açıklıyordu. Hal bu insanların sadece isimlerini değil, kişilik ve karakterini de öğrendi.

Hal bir de takvim yaptı. Hücrenin bir köşesindeki kumtaşını çizerek geçen her günü işaretliyor, ayrıca en önemli olayları da kaydediyordu. Bu kayıtlardan ellerine bir şey geçeceğini pek sanmıyordu. Ama hiç olmazsa denizciler bu sayede konuşacak bir konu buluyorlardı. Onların kurtulmanın ya da bu olmazsa kaçmaları için bir plan yaptığına olan inançlarını sağlamlaştırıyordu.

Nöbetçi, "Valinin arabası merdivenin başında," diye Hal'ı uyardı. Diğer duvarın dibinde Aboli'yle Daniel'in arasında oturan delikanlı yerinden fırladı.

“Aşağı in," diye emretti. "Ben oraya çıkacağım." Hal parmaklıkların arasından, şirketin bürolarına ve valinin dairesine çıkan geniş merdivenin önünde resmi arabanın durduğunu gördü, arabacının adı Fredricus'tu. Vali Kleinhans'a ait olan yaşlıca Cavalı bir köleydi. Althuda'nın söylediğine göre bir dost sayılmazdı. Tam otuz yıl Kleinhans'a köpeklik etmişti. Güvenilecek biri değildi. Althuda kendisini Fredricus'un ele verdiğinden şüpheleniyordu. Herhalde onun dağlardan döndüğünü Binbaşı Loten'e arabacı haber vermişti. "Kleinhas koloniden ayrıldığı zaman Fredricus'tan da kurtulacağız sanırım. Arabacısını Hollandaya götürecekmiş."

Bir grup asker silah deposundan çıkarak avluda hızla ilerledi ve merdivenin altında vaziyet aldı.

Hal bu hazırlığın ne anlama geldiğini biliyordu. "Kleinhans sokağa çıkıyor” diye söylenirken çift kanatlı kapı açılarak küçük bir grup dışarı çıkarak arabaya doğru ilerledi.

***

Kleinhans'ın uzun hazımsızlık çeken yüzü, kolundaki genç kadınınkiyle taban tabana zıttı. Katinka'yı görünce Hal'ın kalbi bir an tekledi. Ama duyguları artık eskisi kadar yoğun değildi. Albay Schreuder. Katinka'nın peşinden basamaklardan inerken altın işlemeli kınına sokulu olan Neptün kılıcının yanından sarktığını gören delikanlının gözleri kısıldı. Kılıcı Schreuder'in belinde her görüşünde öfkesi yeniden alevleniyordu.

Fredricus yüksek arabacı yerinden biraz zorlukla indi. Basamağı indirdi ve iki centilmenin Katinka'yı arabaya bindirerek rahatça oturmasını sağlamaları için yana çekildi.

Sir Francis, "Orada neler oluyor?" diye seslendi. Hal suçlu suçlu irkildi. Sevdiği kadını gördüğü andan beri hiç konuşmamış olduğunu anladı. Ama artık Katinka'yı göremiyordu. Araba avlu kapısından çıktı. Fredricus atları koştururken, talim yerindeki askerler selam verdiler.

Işıltılı bir sonbahar günüydü. Yazın durmadan güneydoğudan esen rüzgâr dinmişti. Katinka, Vali Kleinhans'ın yanında oturuyordu.

Yüzü öne doğruydu. Albay Schreuder ise karşısına geçmişti. Kadın kocasını şatodaki bürosunda bırakmıştı. Vali Onyediler'e yollayacağı raporla uğraşıp duruyordu. Şeytani yanı yine canlanmıştı genç kadının. Eteklerini düzeltti ve hışırdayan iç etekleri Albayın yumuşak deri çizmelerini örttü.

Katinka, Kleinhans'la neşeli neşeli konuşurken eteğinin altında iskarpinli ayağını uzattı. Schreuder'in ayak parmaklarını buldu. Cilveli cilveli ayağına basınca Schreuder irkildi. Katinka yine onun ayağına bastı ve genç adamın mahcupça kendisine karşılık verdiğini hissetti. Sonra Kleinhans'tan yana dönerek doğrudan doğruya Albaya, "Siz de aynı fikirde değil misiniz?" diye sordu. "Vilayet konağına giden, iki yanında meşe ağaçları yükselen geniş bir cadde harika olmaz mı? Kalın, sert gövdelerin dimdik durduklarını hayal edebiliyorum. Çok güzel olurdu!" Sözlerine gizli bir anlam vermek için menekşe gözlerini iri iri açtı. Tekrar Schreuder'in ayağına bastı.

Gerçekten de öyle, Mevrouw. Schreuder'in boğuk sesinde de gizli bir anlam vardı. "Sizinle tamamiyle aynı fikirdeyim."

Kasvetli şatodan hemen hemen bir buçuk kilometre ötedeki vilayet konağı, şirket bahçelerinin dağın yamacındaki bölümündeydi. Duvarları iyi badanalı, damı sazdan, zarif bir binaydı. Dört bir yanında geniş verandalar vardı. Haç biçiminde yapılmış binanın dört ucu mevsimleri temsil eden alçı fresklerle süslenmişti. Bahçeler iyi düzenlenmiş, birbirini izleyen şirket bahçıvanları

bahçeye sevgiyle özen göstermişlerdi. Katinka daha uzaktan yeni evini beğendi. Köylere özgü çirkin bir ize yerleştirilmekten korkmuştu. Ama bu bina en iyimser hayallerinden daha güzeldi. Evde çalışanların hepsi de onu karşılamak için geniş ön verandada toplanmışlardı. Araba durdu ve iki uşak Katinka'yı indirmek için telaşla koştular, verandada bekleyen erkek hizmetkârlar önceden kararlaştırılan bir işaret üzerine şapkalarını çıkardılar. Valinin eşi karşısında, şapkalarıyla yeri süpürecek kadar eğildiler. Kadınlarsa reveranslar yaptılar. Katinka bu selamlara başını soğuk bir tavırla hafifçe eğerek karşılık verdi. Kleinhans hizmetkârların hepsini teker teker ona tanıttı. Hizmetkârların çoğunun suratları ya sarı ya da siyahtı. Hiçbiri de Katinka'nın üzerinde bir etki yapmadı. Genç kadın onlara şöyle bir baktıktan sonra ilerledi. Bu sıkıcı küçük töreni olabildiğince çabuk sona erdirmeye çalıştı. Ancak kölelerden bir ikisi dikkatini çekti, onlarla birkaç dakikadan uzun bir süre ilgilendi.

Bu baş bahçıvanımız. Kleinhans parmakları ile bir adamı işaret etti. Geniş kenarlı Püriten şapkasını göğsüne dayamıştı. "Onun toplumumuzda önemli bir yeri var. O sadece bu güzel çevremizden sorumlu değil. Geniş çim alanları ve göz kamaştırıcı çiçek tarlalarını işaret etti. Kendisi Masa Körfezi'ne gelen şirket gemilerine taze meyve ve sebze veriyor. Ama en önemlisi o resmi celladımız.

Katinka yürüyüp gidecekken, heyecanla bu yaratığı incelemek üzere geri döndü. Adam önünde dikildi ve Kalinka gördüğü dehşet sahnelerini hayal ederek adamın solgun gözlerine baktı. Sonra ellerine baktı, bunlar geniş, güçlü ve nasırlı çiftçi elleriydi. Üzereleri sert kıllarla kaplıydı. Bu eller bir kürek veya dağlama demirini, bir yaba ya da insan boğmada kullanılan düğümlü kordonu tutuyorlardı.

Senden Yavaş Jan diye söz ediyorlar. Katinka bu adı hem hayranlık hem de tiksintiyle söylediklerini duymuştu. Tıpkı öldürücü, zehirli bir yılandan söz eder gibi.

Cellât başını salladı. "Evet, Mevrouw. Beni öyle çağırıyorlar."

“Bu garip bir ad. Seni neden öyle çağırıyorlar?” Adamın sarıgözlerindeki ifade genç kadını rahatsız ediyordu. Cellât sanki Katinka'nın çok gerilerindeki bir şeye bakıyordu.

"Çünkü ben yavaş yavaş konuşuyorum. Çünkü hiçbir zaman acele etmiyorum. Çünkü bitkiler ellerimin altında yavaş yavaş gelişip büyüyorlar. Çünkü insanlar yine bu ellerin altında yavaş yavaş acıyla kıvranarak ölüyorlar

Katinka'nın incelemesi için ellerini kaldırdı. Sesi fazla yüksek ama yine de ahenkliydi. Genç kadın garip bir biçimde heyecanlandığı için yutkundu.

Katinka biraz da soluk soluğa hafifçe güldü. "Yakında çalışmanı seyretme fırsatını bulacağız, Yavaş Jan. Yanılmıyorsam şatonun zindanları senin ilgini bekleyen alçaklarla dolu." Birdenbire gözlerinin önünde bir sahne belirdi. Bu enli, güçlü eller Hal Courteney'in ince ve dimdik vücudunun üzerinde çalışıyordu. Kadının çok iyi tanıdığı vücudun üzerinde. Ve onu değiştiriyor, kemiklerini yavaş yavaş kırıyordu. Bu düşünce Katinka'nın karın kaslarının büzülmesine neden oldu. Artık bıktığı o oyuncağın sakatlanıp biçimsizleştirilmesi heyecanının doruk noktasına çıkmasını sağlayacaktı. Ama cellât bu işi ağır ağır yapmalıydı.

Katinka boğuk bir sesle, "Seninle tekrar konuşmalıyız, Yavaş Jan, dedi. "Bana lahanalar ve diğer şeyler hakkında anlatacağın pek çok eğlenceli hikâye olmalı." Adam tekrar eğildi, sonra şapkasını traşlı kafasına geçirdi. Gerileyerek hizmetkârların oluşturduğu sıraya girdi. Katinka ilerledi.

Kleinhans, "Bu kâhyam," diye tanıttı. Ama genç kadın düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, birkaç saniye onun sözlerini duyduğunu belirten hiç bir şey yapmadı. Sonra Kleinhans'ın kendisine takdim ettiği kıza baktı. Birdenbire gözleri irileşti. Bütün dikkatini kıza verdi. Vali ekledi. "Adı Sukeena onun." Kleinhans'ın sesinde Katinka'nın hemen anlayamadığı birşeyler vardı.

Valinin karısı sezgilerinden yararlanmak için zaman kazanmaya çalıştı. "Böyle bir görev için çok genç," diye mırıldandı. Başka bir biçimde kadını da cellât kadar çekici bulmuştu. Köle o kadar ufak tefek ve güzeldi ki, sanki kan ve etten oluşmamış, bir sanatçı tarafından yaratılmıştı. Kleinhans, "Bu ırkın özelliklerinden biri de budur," diye açıkladı. Yaşlarından çok daha genç gözükürler. Vücutları pek ufak tefek, adeta bir çocuğunki gibidir. Belinin ne kadar ince olduğuna bir bakın. Elleri ve ayakları da oyuncak bir bebeğinki gibi." Birdenbire sustu. Başka bir kadın vücudunun ayrıntılarından söz etmekle bir davranış hatası yapmıştı

Katinka'nın yüzünden bu durumla çok eğlendiği anlaşılmıyordu. Bu ihtiyar keçi kadını istiyor, diye düşündü. Kleinhans'ın dikkatini üzerlerine diktiği mücevher gibi ayrıntıları inceledi. Kızın yakası kapalı ve dikti ama bluzunun kumaşı çok inceydi. Örümcek ağı gibi. Göğüsleri küçük ama Kusursuzdu. Diğer tarafları gibi. Kılığı sade, klasik Doğu biçimindeydi. Ama elbisenin en aşağı elli guldene malolduğu da belliydi. Ayakkabıları sırma işlemeliydi. Evde çalışan bir köle için fazla zengin işiydi bu. Kız bluzunun yakasına yeşimden

oyulmuş bir iğne takmıştı. Bu bir Mandarinin sevdiği cariyesine yakışacak bir takıydı. Valinin karısı, kızın Kleinans'ın güzel oyuncağı olduğuna karar verdi.

Katinka cinsel doyumu on üç yaşındayken tatmıştı. Ergenlik çağının eşiğinde. Dadısı ona çocuk odasında o yasak şeyleri öğretmişti. Kadın aklına estiği ve fırsat bulduğu zaman Sahpo'nun adalarına yolculuk yapıyordu. Orada hiçbir erkeğin kendine dokunmamasını sağlayan tılsımları bulmuştu. Şimdi bu çocuksu vücuda bakarken karnından aşağı bir heyecan dalgasının aktığını hisseti.

Sukeena bakışları memleketi Balideki volkanlardan akan lavlar gibi için için yanıyordu. Bunlar iteatkar ama gururlu bir çocuk kölenin değil, meydan okuyan bir kadının bakışlarıydı. Kalinka meydan okumayı hisseti ve onu mahvetmeye karar verdi.

"Beni izle, Sukeena," diye emretti. "Bana evi gezdirmeni istiyorum."

"My Lady." Sukeena avuçlarını birbirine dayadı ve parmakuçlarını dudaklarına değdirerek eğildi. Ama gözlerinde yine o kara, öfkeli ifade vardı. Katinka, bu nefret mi, diye düşündü ve heyecanı arttı.

Kleinhans, Sukeena ilgisini çekti, diye düşündü. Böyle olacağını biliyordum. Valinin karısı onu benden satın alacak. Sonra ben de bu cadıdan kurtulacağım. Kızdan ayrılma fikri onu sarstı ama çıldırmamak ve huzura kavuşmak için böyle yapması şarttı. Sukeena onu mahvediyor, artık en son ne zaman huzur içinde olduğunu hatırlamıyordu. İhtiraslar ve doyuma erişmemiş istekler yakasını bırakmıyor. Bir işkenceydi bu. Kleinhans'ın sağlığı kız yüzünden bozulmuştu. Hazımsızlığın neden olduğu asitler midesini kemiriyordu. O uzun beş yıl boyunca bir gece bile rahat uyuyamamıştı.

Neyse ki, ağabeyinden kurtuldum. O da neredeyse Sukeena kadar başbelasıydı. Şimdi kız da gidecek. Yaşamımın daha da karartılmasına dayanamayacağım.

Sukeena hizmetkârların oluşturdukları sıradan ayrılıp üçlü grubun arkasına geçti, iğrenç efendisi, kaba saba dev gibi asil ve güzel ama zalim altın kadın. Sukeena kaderinin bu kadının ince en ellerinde olduğunu seziyordu.

Kaderimi onun ellerinden kurtaracağım, diye yemin etti. Bu iğrenç ihtiyar bana sahip olamadı. Tabii son beş yıl bundan başka bir şeyi düşünmedi. Bu altın kaplan kadın da bana sahip olamayacak. Babamın kutsal anısı üzerine yemin ediyorum.

Grup halinde konağın yüksek tavanlı, temiz havalı odalarından geçtiler.

Yeşil boyalı panjurlardan Güney Afrika'nın güneşi süzülüyor, fayans döşeli zeminde yaban eşeklerininkine benzeyen çizgiler çiziyordu. Bu güneşli sömürge Katinka'yı keyiflendirdi. Pervasızlığı tutmuştu. Garip maceralar ve anlaşılamayan heyecanlar istiyordu.

Her odaya hafif, ince, kadınca bir hava hakimdi bunun tek nedeni buhur ve çiçek kokuları değildi. Katinka bunun kaynağının yanındaki hasta ve yaşlı adam olmadığını biliyordu. Bu duruma, başka bir canlı neden olmuştu. Odalardaki havayı yaratan kişinin Sukeena olduğu belliydi. Onun peşlerinde olup olmadığını anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu. Kızın ipek giysileri hışırdıyor, küçücük ayaklarındaki altın sandallar fısıltıya benzeyen bir ses çıkarıyordu. Cildi misk kokuyordu. Kömür kadar kara saçlarıysa yasemin.

Buna karşılık Albayın topukları fayansların üzerinde şakırdıyor, deri palaskası hafifçe gıcırdıyor, yanından sarkan kılıcı şıkırdıyordu. Schreuder'in kokusu köle kızınkinden daha güçlüydü. Erkekçe ve keskin bir kokuydu bu. Ter ve kayış. Hayvanca bir şey. İyice zorlanan bir aygırınki gibi bir koku.

Sonunda Kleinhans onları konaktan çıkardı. Çim alandan geçirerek küçük bir çardağa götürdü. Meşe ağaçlarının altında onlar için bir sofra hazırlanmıştı. Sukeena her şeyleriyle ilgilendi. Bir bakış ya da hafif, zarif bir işaretle servisi idare etti.

Katinka, Sukeena'nın sofraya getirilen her yemekten bir lokma ya da içkiden bir yudum aldığını fark etti. Açmış bir orkideye konmaya çalışan bir kelebek gibi. Sessizce bekleyen Sukeena'nın dikkatleri üzerine çekmekten kaçındığı yoktu. Sofradaki üç insan onun varlığının farkındaydılar.

Cornelius Schreuder, Katinka'ya sokulup oturmuştu. Kadınla konuşnak için her eğilişinde bacağı onunkine dayanıyordu. Körfeze bakıyorlardı. Standvastigheid, Moray Martısı'nın biraz ötesine demir atmıştı. Geri alınan baharat ve keresteyle dolu olan kalyon gece gelmişti. Artık Kleinhans'ı kuzeye doğru götürecekti. Vali de bu yüzden buradaki işlerini bir an önce halletmek istiyordu. Katinka şarap kadehinin üzerinden yaşlı adama tatlı tatlı gülümsedi. Pazarlık konusunda ondan üstün durumda olduğunu biliyordu.

Kleinhans ona, "Kölelerimden on beşini satmak istiyorum," diye açıkladı. "Sizin için bir liste hazırladım. Kölelerin kişisel ayrıntıları, eğilimleri ve usta oldukları konular yazılı. Yaşları ve sağlık durumları da. Kadınlardan beşi hamile. Bu nedenle alıcının yaptığı yatırımın artacağı kesin."

Katinka adamın kendisine uzattığı belgelere baktı, sonra da onları masaya

attı. "Bana Sukeena'dan söz edin." Bir emirdi bu. "Onda bir damla kuzeyli kanı yok mu? Yoksa yanılıyor muyum? Babası Hollandalı mı?" Sukeena'nın yakınlarında durmasına rağmen Katinka kızdan, insanca duyguları, kulakları olmayan cansız bir cisimmiş gibi söz ediyordu. Sanki Sukeena güzel bir mücevher ya da bir minyatürdü.

"Çok dikkatlisiniz, Mevrouw." Kleinhans başını eğdi. "Ama hayır, babası Hollandalı değil. Bir İngiliz tüccar, annesi de Balili. Çok iyi bir aileden gelen annesini gördüğüm sırada orta yaşlıydı, ama anladığıma göre gençliğinde çok çok güzelmiş. İngiliz tüccarın cariyesi olmasına karşın adam ona karısı gibi davranmış."

Üçü de açık açık Sukeena'nın yüzünü incelediler. Katinka, "Evet" dedi. "Onda Avrupalı kanı olduğu belli. Cildinin rengi, gözlerinin biçimi"

Sukeena gözlerini yere dikmişti. Yüzündeki ifade değişmedi. Sakin sakin görevini yapmayı sürdürdü.

Katinka, Schreuder'e dönerek bacağını onunkine yaklaştırdı. "Onun görünüşü hakkında ne düşünüyorsunuz, Albay? Erkeklerin neleri çekici buldukları konusu beni her zaman ilgilendirir. Sizce o nefis küçük bir yaratık değil mi?"

Schreuder hafifçe kızardı, iskemlesinin yerini biraz değiştirdi. Artık doğruca Sukeena'ya bakması imkânsızdı.

Mevrouw, ben hiçbir zaman yerli kızlardan hoşlanmadım. Hatta melez olanlarından bile. Sukeena Albaydan bir buçuk iki metre ötedeydi ve bu aşağılayıcı sözleri duymuştu ama yüzündeki ifade değişmedi. "Açıkçası ben daha çok bizim güzel Hollandalı kızları yeğlerim. Maden cürufunu saf altına tercih etmem."

Ah, Albay, ne kadar kibarsınız. Hoşunuza gidecek Hollandalı kıza haset ediyorum. Katinka güldü. Albay ona dilinin ucuna kadar gelen sözlerden daha anlamlı bir ifadeyle baktı. Ama tabii konuşamazdı zaten.

Katinka tekrar Kleinhans'a döndü. "Demek babası İngilizdi. Peki, bu dili konuşabiliyor mu? Bu işe yarayacak bir beceri sayılır, öyle değil mi?"

Evet. İngilizceyi çok iyi biliyor. Ama hepsi bu kadar değil. Harcamalar konusunda da çok usta. Evi büyük bir beceri ve ekonomiyle yönetiyor. Diğer hizmetkârlar ona saygı duyuyor ve itaat ediyorlar. Doğu ilaçlarını ve bütün hastalıkların tedavisini biliyor...

Katinka, Kleinhans'ın sözünü kesti. "Yani kusursuz biri! Ama ya karakteri? Uysal mı, yumuşakbaşlı mı?"

Kleinhans içten bir tavırla hemen yanıt vererek kaçamağa saptığım belli etmemeye çalıştı. "O göründüğü gibi bir kız. Emin olun, Mevrouw beş yıldan beri benim hizmetkârım. Her zaman tam anlamıyla itaatli bir kızdı."

Sukeena'nın yüzü hâlâ yeşimden oyulmuş gibiydi. Güzel ve soğuk ifadeli bir çehreydi bu. Ama kızın ruhu bu yalan yüzünden öfkeyle titriyordu. Tam beş yıl Kleinhans'a karşı koymuştu. Vali ancak birkaç defa bayılttıktan sonra ona sahip olmuştu. Sukeena bunun adam için bir olmadığını anlamış ve böyle oluşu onun için bir teselli kaynağı olmuştu. O anlarda kendine gelir gelmez eskisi gibi olanca gücü ve kararlıkla Kleinhans'la boğuşmuştu.

Kleinhans çaresizce, "Sen bir kadın değilsin," diye bağırmıştı. "Sen bir iblissin." Kızın ısırdığı yerler kanıyordu. Tırmık ve yara bere içindeydi, usulca çıkıp gitmiş, Sukeena bitkin halde olmasına rağmen zafer duygusuyla sevinmişti. Sonunda vali kıza zorla boyun eğdirmekten vazgeçmiş, onu başka yollardan kandırmaya çalışmıştı.

Bir keresinde yaşlı bir kadın gibi ağlayarak Sukeena'ya özgürlük ve evlenme teklif etmişti. Kendisiyle evlendiği gün ona azat edildiğini açıklayan belgeyi verecekti. Kız bu teklife yanıt olarak bir kedi gibi tıslamıştı. Sukeena, Kleinhans'ı iki defa öldürmeye çalışmıştı. Bir keresinde bir hançer, bir keresinde de zehirle. Ama adam artık kızın getirdiği her yemeği ve içkiyi ona tattırıyordu. Ancak Sukeena günün birinde başarılı olacağını ve ölümün eşiğinde kıvranan adamı seyredeceğini düşünüyordu. Onu ayakta tutan da buydu.

Katinka, "Gerçekten de bir meleğe benziyor," diyerek başını salladı. Bu tarifin Sukeena'yı kızdıracağını sezmişti. Sonra, "Buraya gel, Sukeena," diye buyurdu. Kız rüzgârda sallanan bir saz gibi onun yanına gitti.

Katinka, "Çömel," dedi. Kız da onun önünde diz çöktü. "Bana bak!" Sukeena başını kaldırdı. Katinka köle kızın yüzünü inceledi ve Kleinhans'a bakmadan ona, Sağlıklı olduğunu söylediniz sanırım?" dedi. "Genç ve sağlıklı. Ömründe bir gün bile hastalanmadı." Katinka, "Hamile mi?" diye sorarak elini hafifçe kızın karnının üzerinde dolaştırdı. Sert ve dümdüzdü bu karın. Kleinhans, "Hayır! Hayır!" diye bağırdı. "Bakire o." "Bu durumu garanti edecek hiçbir şey yoktur. İblis en iyi korunan kaleye bile girebilir." Katinka gülümsedi. "Ama sözünüzü kabul edeceğim. Kızın dişlerini görmek istiyorum. Ağzını aç." Bir an Sukeena'nın buna yanaşmayacağını sandı, ama sonra kızın

dudakları aralandı. Küçük dişleri güneşte ışıldadı. Yeni oyulmuş fildişinden daha parlaktı bunlar.

Katinka parmağını kızın alt dudağına sürdü. Sukeena'nın gururunu kırmak ona zevk veriyordu. Kleinhans titremeye başladı ve elindeki kadehe doldurulmuş olan tatlı Constantia şarabı yandan döküldü. Cornelius Schreuder kaşlarını çattı ve iskemlesinde endişeyle kımıldadı. Bacak bacak üstüne attı.

Katinka, Kleinhans'a sordu. "Bu kızın babası, şu İngiliz... ona ne oldu? Madem cariyesini o kadar seviyordu, çocuklarının köle pazarında satılmalarına neden razı oldu?"

O, ben Batavia'dayken idam edilen İngiliz haydutlarından biriydi. Bu olayı bildiğinizden eminim, Mevrouw. Öyle değil mi?

Ah, evet, o olayı çok iyi hatırlıyorum. Kadın yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Şirketin celladı suçluların kötülüklerini ortaya çıkarmak için onlara işkence yapmıştı." Sukeena'nın gözlerinin içine bakıyordu. Bu gözlerdeki müthiş ıstırap onu şaşırttı ve merakını çekti. Sonra Kleinhans'a, "O sırada sizin vali olduğunuzu bilmiyordum," dedi. "Bu kızın babasının idam edilmesini siz emrettiniz, değil mi?" Sukeena'nın dudakları titremeye başladı.

Katinka bilerek konunun üstüne gidiyordu. "Onları çarmıha gerdiklerini duydum," dedi. Sukeena'nın gözleri doldu ama yüzünde hâlâ sakin, bir ifade vardı. "Ayaklarını kükürtlü meşalelerle yaktılar sanırım." Sukeena ona nefretle baktı.

Kleinhans başını salladı. "Korkarım bu gerekliydi. Adam inanılmayacak kadar inatçıydı. Bu, İngilizlerin milli karakteristiği sanırım. Cezayı arttırmak için adamın cariyesinin idamı seyretmesini emrettim. Ashreth'ti kadının adı. Tabii o sırada Sukeena ve ağabeyinden hiç haberim yoktu. Benimki kişisel bir zalimlik değildi. Şirketin siyaseti bunu emrediyordu. Bu insanlar merhametten anlamıyorlar. Bunu zayıflık sanıyorlar." Kleinhans onların bu inatları yüzünden üzüldüğünü belirtmek için derin bir soluk aldı.

Vali konuşmasını sürdürürken sessizce duran Sukeena'nın yanaklarından yaşlar akıyordu. "Adamlar bütün suçlarını itiraf ettikten sonra yakıldılar. Meşaleler ayaklarının dibindeki odunların üzerine atıldı. Hepsi birden alev aldı. Bu hepimiz için merhametli bir kurtuluştu."

Katinka hafifçe titreyerek elini Sukeena'nın yüzünden çekti. "Kadın ne oldu? O cariye?" Bakışlarını karşısındaki acıyla dolmuş gözlerden ayırmıyordu. "Onu da çocuklarıyla birlikte köle pazarında mı sattılar?"

Kleinhans, "Hayır," diye yanıt verdi. "Hikâyenin en garip yanı da bu. Ashreth kendini alevlerin arasına attı. İngiliz aşığıyla birlikte yandı. Yerlilerin kafalarından geçenleri anlamak imkânsız. Öyle değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Güneşin önünden bulut geçerken ortalık bir an karardı ve hava soğudu.

Katinka, "Onu satın alacağım," dedi. Sesi o kadar hafifti ki, vali elini kulağına götürdü.

"Affedersiniz, Mevrouw. Ne dediğinizi anlayamadım." Katinka, "Onu satın alacağım," diye tekrarladı. "Şu Sukeena denilen kız. Onu sizden satın alacağım."

Kleinhans şaşırmıştı. İşin bu kadar kolay olacağını ummuyordu. "Henüz fiyat üzerinde anlaşmadık."

"İstediğiniz bedelin makul bir şey olacağından eminim. Tabii bana elinizdeki diğer köleleri satmak istiyorsanız."

"Siz merhametli bir hanımsınız." Kleinhans hayran hayran başını salladı. "Sukeena'nın hikâyesinin sizi etkilediğini ve onu himayeniz altına almak istediğinizi anlıyorum. Teşekkür ederim. Ona merhametle davranacağınızdan eminim."

***

Hal hücrenin penceresindeki çubuklara tutunmuş, onu omzuna almış olan Aboli'ye gördüklerini açıklıyordu.

"Valinin arabasıyla döndüler. Şu üçü. Kleinhans, Schreuder ve Vali van de Velde'nin karısı. Merdivenden çıkıyorlar. Hal birdenbire durakladı, sonra da bağırdı. "Dur, dur! Arabadan biri daha iniyor. Tanımadığım biri. Bir kız,"

Parmaklıklı kapının önünde bekleyen Daniel bu haberi merdivenden akardaki tek kişilik hücrelere aktardı.

Sir Francis, "O yabancı kızı tarif et," diye seslendi. Aynı anda kız arabacı Fredricus'a bir şey söylemek için döndü. Hal lrkildi. Kızı tanımıştı. Tutsaklar talim alanından geçirilirken kalabalıktan akta duran kızdı.

"O çok genç ve ufak tefek. Bir çocuğa benziyor. Balili sanırım. Ya da Malakkalı. Görünüşü öyle." Delikanlı durakladı. "Galiba melez. Bir hizmetçi ya da köle olduğu kesin. Kleinhans'la Schreuder onun önünden gidiyorlar."

Daniel bu açıklamayı yukarıya nakletti. Birdenbire Althuda'nın sesi merdivenden onlara ulaştı. "Kız çok güzel mi? Uzun siyah saçlarını başının tepesine toplamış ve çiçekler takmış. Boynunda yeşil yeşimden bir süs var mı?"

Hal da bağırdı. "Evet, hepsi de dediğin gibi. Ama sadece güzel değil, bir harika! Onu tanıyor musun? Kim bu kız?"

Adı Sukeena onun. Dağlardan buraya onun için geldim. O benim kızkardeşim.

Hal, Sukeena'nın basamaklardan çıkmasını seyretti. Kız rüzgârın uçurduğu bir sonbahar yaprağından da hafifti sanki. Nedense delikanlı bu kızı seyrederken Katinka'yla ilgili düşünceleri etkisini yitiriyordu. Kız gözden kaybolunca Hal'a zindan daha loşlaşmış, taş duvarlar daha soğuklaşıp ıslanmış gibi geldi.

Kalenin zindanında düşmanların onlara karşı takındıkları tavır ve davranışları başlangıçta bütün denizcileri şaşırttı. Her sabah tuvalet görevi yapan kovayı boşaltmalarına izin veriyorlardı. Gemiciler bu bu ayrıcalık için aralarında kura çekiyorlardı. İlk haftanın sonunda şirketin dışarda çalışan esirlerinden biri onlara bir öküz arabası dolusu saman getirdi. Denizcilerin yeri kaplayan böceklenmiş eski samanları atmalarına razı oldular. Dağdan hızla inen derelerden biri bakır bir boruyla su deposunu devamlı dolduruyordu. Her akşam mutfaktan bir araba tekeri büyüklüğünde bir somun

ekmek ve dev bir demir kazan gönderiliyordu. Kazana sebzelerin kabuklarıyla kökleri dolduruluyor ve bunlar Robben Adası'nda yakalanan fok balıklarının etleriyle kaynatılıyordu. Bu yahni boldu ve adamların gemide yedikleri yemeklerden de daha lezzetliydi.

Althuda onların yemekten söz ettiklerini işittiği zaman güldü. "Onlar öküzlerini de iyi beslerler. Kafasız hayvanlar karınları tokken daha iyi çalışırlar."

Daniel rahatça, "Ama şimdi burada fazla bir iş yaptığımız yok," diyerek karnına vurdu.

Althuda tekrar güldü. Sonra da, "Pencereden dışarı bakın," diye cevap verdi. "Kalenin inşa edilmesi gerekiyor. Orada daha uzun süre oturamayacaksınız. Bana inanın."

Daniel, "Hey, Althuda!" diye bağırdı. "Kızkardeşin İngiliz değil. O halde sen de İngiliz değilsin. Öyleyse neden tam bir İngiliz gibi konuşuyorsun?"

"Babam Plymouth'luydu. Ben oraya hiç gitmedim. O kenti biliyor musunuz?"

Bu sözleri gürültülü kahkahalar, bağrışmalar ve el çırpmalarla karşılandı. Sonra Hal hepsi adına açıkladı. "Tanrım! Aboli ve diğer Afrikalı haytalar dışında hepimiz Devon'luyuz. Doğma büyüme. Demek sen de bizdensin, Althuda?"

Althuda onları uyardı. "Beni hiç görmediniz. Size hiç benzemediğimi söylemeliyim."

Hal, "Eğer kızkardeşinin yarısı kadar hoşsan, o zaman mesele yok demektir," diye yanıt verdi. Gemiciler kahkahalarla güldüler.

Tutsaklığın ilk haftasında Manseer adlı gardiyan çavuşu sadece yahni kazanını getirdiği ya da samanlar değiştirildiği zaman gördüler. Sonra sekizinci günün sabahı merdivenin başındaki demir kapı gürültüyle açıldı ve Manseer aşağıya doğru bağırdı. "İkişer ikişer sıraya dizilin. Pis kokunuzun biraz azalması için sizi yıkanmaya götüreceğiz. Yoksa yargıç sizi Yavaş Jan'a gönderme fırsatı bulamadan boğulacak. Haydi, çabuk olun."

On iki nöbetçinin gözetiminde ikişer ikişer yukarı çıkarıldılar. Soyunup ahırların arkasındaki tulumbadan çektikleri suyla yıkandılar. Giysilerini yıkamayı da unutmadılar.

Ertesi sabah şafak sökerken onları yine zindandan çıkardılar. Ama bu sefer onları birbirlerine zincirle bağlamak için silah tamircisi ocak ve örsüyle

bekliyordu. Ne var ki, bu kez prangalarla uzun, hantal bir sıra oluşturmadılar. Gemicileri ikişer ikişer birbirlerine zincirlediler.

Sir Francis'in hücresinin demir çivili kapısı açıldığı ve kaptan dışarı Çıkarıldığı zaman Hal babasıyla birlikte zincirlenmek için ileri atıldı. Kaptanın kirli saçları omuzlarına dökülüyordu. Kırlaşmış sakalları uzamıştı.

Hal endişeyle, "Nasılsın, baba?" diye sordu. Çünkü babasını o zamana kadar hiç böyle bakımsız halde görmemişti.

Sir Francis yanıt vereceği sırada öksürmeye başladı. Öksürük sona erince boğuk bir sesle, "Manş'taki şiddetli fırtınayı buranın havasına tercih ederim," dedi. "Ama yapılması gereken iş için yeterince iyi sayılırım" Hal "Aboli'yle kaçmak için bir plan hazırladık," diye fısıldadı. "Tabii bunu sana bağırarak açıklayamazdım. Hücrenin gerisindeki büyük taşlardan birini kaldırmayı başardık. Duvarın altından geçecek bir tünel kazacacağız."

Sir Francis oğluna gülümsedi. "Ellerinizle mi?"

Hal, "Bir gereç bulmamız gerekiyor," diye itiraf etti. "Ama bunu başardığımız zaman..."

Sir Francis kalbinin sevgi ve gururla patlayacağını sandı. Ben ona bir savaşçı olmayı öğrettim, diye düşündü. Savaş kaybedildiği zaman bile mücadeleyi sürdürmesini de. Tanrım, oğlumun Hollandalıların benim için hazırladıkları akıbete uğramayacağını umarım.

Öğleye bir iki saat kala mahkûmları avludaki merdivenden şatonun ana salonuna çıkardılar. Burası bir mahkeme salonuna dönüştürülmüştü. İkişer ikişer zincirlenmiş olan gemiciler, salonun ortasındaki tahtadan yapılmış dört alçak sıraya götürülerek oraya oturtuldular. Sir Francis'le Hal en öndeki sıranın ortalarındaydı. Kılıçlarını çekmiş olan nöbetçiler arkalarındaki duvarın önüne dizildiler.

Önlerindeki duvarın önüne sahnemsi bir yer yapılmıştı. Burada, mahkûmların sıralarının karşısında koyu tik ağacından yapılmış ağır bir masa ve iskemle vardı. Yargıcın kürsüsü görevini yapacaktı bunlar. Masanın bir ucundaki tabureye zabıt kâtibi oturmuş, günlük defterine bir şeyler yazıp duruyordu. Sahnemsi yerin hemen aşağısında bir çift masa daha vardı. İskemlelerden birinde Hal'ın hücrenin penceresinden pek çok kez gördüğü bir adam oturuyordu. Althuda'nın söylediğine göre şirkette çalışan önemsiz bir kâtipti. Adı Jacobus Hop'tu. Adam mahkûmlara endişeyle bir defa baktı, sonra bir daha onlardan tarafa dönmedi. Belgeleri hışırdatıyor, üzerlerine bir şeyler

yazıyordu. Zaman zaman da ter içinde kalan suratını büyük beyaz bir mendille kuruluyordu.

İkinci masadaysa Albay Schreuder oturuyordu. Romantik bir şairin hayal ettiği nazik ve kibar bir asker gibiydi. Omuzlarında ve göğsünde nişanları ve yıldızları ışıldıyordu. Yeniden yıkanmış peruğunun bukleleri omuzlarına kadar iniyordu. Ayaklarını öne doğru uzatmış, ayak ayak üstüne atmıştı. Kasıklarına kadar gelen çizmeleri yumuşak bir deridendi. Masada önünde karmakarışık kâğıtlar ve kitaplar vardı. Tüylü şapkasını ve Neptün kılıcını onların üzerine bırakıvermişti. İskemlesinde öne arkaya sallanırken amansızca Hal'a bakıyordu. Delikanlı bu bakışlara aynı tavırla karşılık vermeye çalıştı ama sonunda gözlerini yere dikmek zorunda kaldı.

Ana kapılarda birdenbire bir gürültü oldu. Kanatlar açıldığı zaman trendiler hızla içeri daldılar ve salonun iki yanındaki sıralarda yer kapmaya koştular. Son yer de kapıldıktan sonra kapılar geride kalan şanssız meraklıların suratına kapatıldı. Şimdi salon beklenti dolu, heyecanlı sözlerle yankılanıyordu. Şanslı izleyiciler mahkûmları inceliyor ve yüksek sesle onlar hakkındaki fikirlerini açıklıyorlardı.

Salonun bir yanı parmaklıkla ayrılmıştı. Kılıçlarını çekmiş iki yeşil ceketli orada nöbet tutuyordu. Parmaklığın arkasına yastıklı rahat koltukları sırayla dizmişlerdi. Tekrar bir gürültü oldu ve kalabalık sanıklarla ilgilenmeyi bırakıp dikkatini kabul salonundan içeri giren önemli kişilere verdi. Bunların başında Vali Kleinhans vardı. Katinka van de Velde kolundaydı. Onları Lord Cumbrae ve Kaptan Limberger izledi. Gruptakiler aralarında konuşuyor, girişlerinin sıradan insanlarda uyandırdığı heyecanın farkında değilmiş gibi davranıyorlardı.

Katinka sıranın ortasındaki koltuğa oturdu. Hal gözlerini ona dikti. Kadını kendisine bakması, onu tanıdığını göstermesi ve her şeyin yolunda olduğunu belirtmesi için manen zorluyordu sanki. Delikanlı Katinka'nın onu hiçbir zaman terketmeyeceği, kocasına merhamet göstermesi için nüfuzunu çoktan kullandığı inancıyla güç kazanmaya çalışıyordu. Ama Katinka, Kleinhans'la ciddi bir konuşmaya dalmıştı. Bir an dönüp İngiliz denizcilerine bakmadı bile. Hal kendi kendini teselli etmeye çalıştı. Diğerlerinin beni tercih ettiğini, hepimiz için endişelendiğini fark etmelerini istemiyor. Ama tanık yerine çıktığı zaman mutlaka bizim lehimizde konuşacak.

Albay Schreuder çizmeli ayaklarını gürültüyle yere basarak ayağa kalktı. Etrafına, kalabalık salona herkesi horgörüyormuş gibi baktı. Kadın seyirciler

hayran hayran hafifçe içlerini çekerek bağrıştılar.

Bu mahkeme Hollanda, Belçika ve Lüksemburg Cumhuriyeti hükümetinin şerefli Hollanda Doğu Hindistan Şirketi'ne verdiği izin ve yetkiye dayanılarak toplandı. Lütfen susun ve mahkeme heyeti başkanı ekselans Vali Petrus van de Velde'ye saygınızı belirtmek için ayağa kalkın.

Seyirciler hafifçe mırıldanarak ayağa kalktılar. Merakla sahnemsi yerin arkasındaki kapıya baktılar. Mahkûmlardan bazıları da zincirlerini şakırdatarak ayağa kalkmaya çalıştılar, ama Sir Francis'le Hal'ın hiç kımıldamadıklarını görünce yerlerine çöktüler.

Dipteki kapıda mahkeme heyetinin başkanı belirdi. Ağır ağır sahnemsi yere çıkarak sıralarında oturan mahkûmlara öfkeyle baktı. Birdenbire, "Bu ahlaksızları ayağa kaldırın!" diye böğürdü. Seyirciler adamın suratındaki korkunç, öldürücü ifade yüzünden irkildiler.

Bu bağırmayı izleyen o sersemce sessizlik arasında Sir Francis Hollanda dilinde, açık açık, "Ne ben, ne de adamların bu heyetin yetkisini kabul ediyoruz," dedi. "Biz Majeste Kral İkinci Charles'ın tebası olan, özgür İngilizleriz. Kendini mahkeme heyetine başkan seçen kişinin bizi sorguya çekme ve hakkımızda hüküm verme yetkisini de kabul etmiyoruz."

Van de Velde iri bir kurbağa gibi şişti sanki. Yüzü öfkesinden daha da kızardı. "Siz birer korsan ve katilsiniz," diye kükredi. "Cumhuriyetin hükümranlığı ve şirketin izni, uluslararası yasalar ve ahlak kuralları bana bu davaya bakma hakkını veriyor." Derin derin solumak için bir an sustu. "Bu davranışınızı mahkeme açık açık, kaba ve kötü bir hakaret sayıyorum. Sizi cezalandırıyorum. Hemen on kırbaç yiyeceksiniz." Nöbetçilerin komutanına baktı. "Siz güvenlik görevlisi, mahkûmu avluya çıkarın ve kararımı hemen yerine getirin."

Salonun gerisinden dört asker hızla yaklaştı ve Sir Francis'i ayağa kaldırdı. Babasına zincirli olan Hal'ı da onunla birlikte ana kapıya sürüklediler. Arkalarında kadınlar ve erkekler sıraların üzerine sıçrayarak onları görmek için başlarını uzattılar. Sir Francis ve Hal'ı sürükleyerek merdivenden avluya indirirlerken, meraklılar da kapıya ve pencerelere koştular.

Sir Francis hiç sesini çıkarmıyordu. Başını kaldırmış, dimdikti. Onu silah deposunun girişinde subayların atlarını bağladıkları parmaklığa doğru ittiler. Çavuşun bağırarak verdiği emir üzerine onu ve Hal'ı yüksek parmaklığın iki yanına geçirdiler. Baba oğul şimdi yüz yüze duruyorlardı. Askerler ellerini

demir halkalara kelepçelediler.

Hal işe karışacak durumda değildi. Çavuş işaret parmağını Sir Francis'in yakasının arkasına sokarak hızla aşağıya indirdi. Pamuklu gömlek kaptanın beline kadar yırtıldı. Çavuş geri giderek Hint kamışından yapılmış bastonunu salladı.

Sir Francis oğluna, "Şövalyeliğin adına yemin ettin," diye fısıldadı. Şerefin üzerine verdiğin sözde duracak mısın?"

"Duracağım, baba."

Baston ıslık çaldı ve kaptanın çıplak etine inerek şakırdadı. Sir Francis yüzünü buruşturdu. "Bu dayak, olacakların yanında çocuk oyunu gibi kalıyor. Bunu anlıyor musun?"

"Çok iyi anlıyorum."

Çavuş yine vurdu. Bastonu hep aynı yere indiriyor, böylece her darbeyle can acısının daha da artmasını sağlıyordu.

"Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle kızıl kuyrukluyıldızın yolunu değiştiremezsin. Yıldızlar benim kaderimi çizdiler. Sen buna karışamazsın."

Baston yine ıslık çalarak şakırdadı. Sir Francis'in vücudu kaskatı kesildi. Sonra da gevşedi.

"Güçlü ve sadıksan dayanabilirsin. Bu benim ödülüm olacak."

Baston sırtındaki gerilmiş kaslara inerken bu sefer hafifçe, boğuk boğuk inledi.

"Sen benim vücudum ve kanımsın, oğlum. Ben de senin sayende yaşayacağım."

Baston ıslık çalarak şakırdadı yine. Tekrar tekrar.

Bana son defa yemin et. Beni kurtarmak için boş yere çabalamayacağına, bu insanlara hiçbir şeyi açıklamayacağına.

Hal, "Baba, sana yemin ediyorum," diye fısıldadı. Yüzü güneşte kalmış bir kemik kadar beyazdı. Zalim darbeler inerken baston şarkı söylüyordu sanki.

Sir Francis, "Sana bütün kalbimle inanıyor ve güveniyorum," dedi. Askerler onu tutarak parmaklıktan indirdiler. Basamaklardan çıkarlarken kaptan hafifçe Hal'ın koluna yaslandı. Sendelediği zaman delikanlı onu tuttu. Salona girip birlikte ön sıradaki yerlerine giderken Sir Francis başını kaldırdı. Kanlı sırtını yine dimdik tutuyordu.

Vali van de Velde şimdi sahnemsi yerdeki koltukta oturuyordu. Dirseğinin dibine gümüş bir tepsi konmuştu. Üzerinde küçük porselen kâseler dolusu baharatlı çerezler ve mezeler vardı. Adam memnun memnun bunları atıştırıyor, kurşun ve kalay alaşımı küçük maşrapadan bira içiyordu. Bir yandan da aşağıdaki masanın başında oturan Albay Schreuder'le konuşuyordu. Nöbetçiler Sir Francis'le Hal'ı iterek yeniden yerlerine oturttukları zaman van de Velde'nin yüzündeki rahat ifade çok belirgin bir biçimde değişti. Sesini yükseltince salona hemen derin bir sessizlik çöktü. "Davanın tekrar engellenmesine izin vermeyeceğimi size anlatmış olduğumu umarım." Sir Francis'e öfkeyle baktı, sonra da gözlerini salonda dolaştırdı. "Bu sözüm buraya toplanmış olan herkes için geçerli. Bu mahkemeyi gülünç bir hale sokmaya çalışacak herkes bu anki gibi cezalandırılacak." Başını eğerek Schreuder'e bir göz attı. "İddia makamını kim temsil ediyor?"

Albay ayağa kalktı. "Albay Cornelius Schreuder. Emrinizdeyim, ekselans."

Savunmayı kim temsil ediyor? Van de Velde öfkeyle Jacobus Hop'a baktı. Kâtip ayağa fırlarken önündeki belgelerin yarısı yere, fayansların üzerine uçtu.

“Ben ediyorum, ekselans.”

Van de Velde, "Adını söylesene be adam!" diye kükredi.

Hop bir köpek yavrusu gibi kımıldandı. Sonra kekeledi. "Şerefli Hollanda Doğu Hindistan Şirketi'nin yazar ve kâtibi Jacobus Hop." Bunları söylemesi uzun sürdü.

Van de Velde adamı, "Bundan sonra yüksek sesle, anlaşılır bir biçimde konuş," diye uyardı. Sonra yine Schreuder'e döndü. "İddianameyi okuyabilirsiniz, Albay."

“Bu vaka açık denizlerde korsanlık, cinayet ve kaçırmayla ilgili. Sanıklar yirmi dört kişi. İzninizle şimdi onların adlarını okuyacağım. Yargıcın onları tanıması için her sanığın adı okunduğu zaman ayağa kalkmasını istiyorum.” Ceketinin cebinden rulo halinde bir parşömen çıkardı. "Suçlanan şahısların en başında Lady Edwina 'nın kaptanı Francis Courtney var. Ekselans, bu deniz kurtları ve korsanları sürüsünün lideri o. Bütün suçlar da bu adamın teşviki ve kışkırtmasıyla işlendi." Van de Velde anladığını belirtmek için başını salladı. Schreuder okumasını sürdürdü. Henry Courteney, gemi subayı ve ikinci kaptan. Nep Tyler, porsun. Daniel Fisher, porsun..." Sıralarda oturan gemicilerin adlarını ve görevlerini Sundukça, her biri bir an ayağa kalktı. Bazıları başlarıyla selam vererek van de Velde'ye yaltaklanırcasına sırıttılar.

Schreuder'in listesindeki son dört ad siyah tayfalarındı. "Matesi... zenci esir." "Jiri... zenci esir." "Kimatti... zenci esir." "Aboli... zenci esir."

"İddia makamı, Miladi bin altı yüz altmış yedi yılının eylül ayının dördüncü günü Sir Francis'in Lady Edwina adlı karavelasıyla Kaptan Limberger'in yönetimindeki De Standvastigheid isimli kalyona saldırdığını kanıtlayacak. Diğer suçlular da karavelanın mürettebatıydı..." Schreuder notlara ya da kâğıtlara bakmadan konuşuyordu. Hal istememesine rağmen adamın iyi hazırlanmış olmasına ve anlaşılır bir biçimde konuşmasına hayranlık duydu.

"Şimdi izninizle ilk tanığımı çağırmak istiyorum, ekselans." Van de Velde başını salladı. Schreuder dönerek salona baktı. "Kaptan Limberger'i çağırın."

Kalyonun kaptanı parmaklıkla ayrılmış olan yerdeki rahat koltuğundan kalktı. Sahneye çıkıp yargıcın masasının yanındaki tanık sandalyesine oturdu.

Van de Velde ona, "Bu konunun ne kadar ciddi olduğunu anlıyor musunuz?" diye sordu. "Ulu Tanrı adına mahkemede doğruyu söyleyeceğinize yemin ediyor musunuz?"

"Ediyorum, ekselans."

Pekâlâ. Albay, tanığınızı sorguya çekebilirsiniz.

Liberger, Schreuder'in çabucak sorduğu sorulara karşılık vererek adını, rütbesini ve şirketteki görevlerini açıkladı. Albay sonra ona Standvastigheid'ı, yolcuları ve yükü anlattırdı. Limberger yanıtlarını hazırladığı listeden okudu. Sözleri sona erince Schreuder, "Bu geminin ve taşıdığı yükün sahibi kimdi?" diye sordu.

“Şerefli Hollanda Doğu Hint Şirketi.”

“Şimdi, Kaptan Limberger... bu yılın eylül ayının dördüncü günü geminiz otuz dört derece güney enlemi ve dört derece doğu boylamında yol alıyordu. Yani Agulhas Burnu'nun yaklaşık elli fersah güneyindeydi.”

“Evet, efendim.”

“Yani o sırada İngiltere'yle Hollanda arasındaki savaş sona ermiş ve üzerinden bir süre geçmişti. Öyle mi?”

“Evet, öyle.”

Schreuder önündeki masadan deri kaplı seyir jurnalini alarak Limberger'e uzattı. "O sırada geminizde tuttuğunuz seyir jurnali bu mu?"

Limberger defteri kısaca inceledi. "Evet, Albay, bu benim seyir jurnalim."

Albay, van de Velde'ye baktı. "Size şunu açıklamam gerekiyor sanırım, ekselans. Bu jurnal, korsan Courteney şirketin askerleri tarafından yakalandığı zaman onun sandığında bulundu." Van de Velde başını salladı. Schreuder tekrar Limberger'e döndü. "Seyir jurnalindeki son kaydı okur musunuz lüften?"

Kaptan sayfaları çevirdi, sonra yüksek sesle okumaya başladı. "Dört eylül, bin altı yüz altmış yedi. Sabah nöbeti. Bir beş arası. Parakete hesabına göre: dört derece yirmi üç dakika güney enlemi. Otuz dört derece kırk beş dakika doğu boylamı. Güney-güneydoğuya giden yabancı bir yelkenli görüldü. Dost renklerini taşıyor." Limberger jurnali kapatıp başını kaldırdı. "Hepsi bu kadar."

"Seyir jurnalinde sözü edilen yelkenli Lady Edwina adlı karavela mıydı? Cumhuriyet ve şirketin bayraklarını mı taşıyordu?"

"İki sorunuzun yanıtı da evet."

"Lady Edwina 'yı gördükten sonra olanları anlatır mısınız lütfen?"

Limberger gemisinin korsanlar tarafından ele geçirilmesini anlaşılır bir biçimde açıkladı. Schreuder onun, Lady Edwina'nın saldıracak kadar yaklaşırken Sir Francis'in mahsus sahte bayraklar kullanması üzerinde durmasını sağladı. Limberger korsanların kalyona geçerek savaşmalarını anlattıktan sonra Albay ona yaralanan ve öldürülen Hollandalı gemicilerin sayısını sordu. Limberger bir liste hazırlamıştı. Bunu mahkemeye verdi.

"Teşekkür ederim, kaptan. Korsanlar geminizi ele geçirdikten sonra mürettebata ve yolculara olanları anlatır mısınız?" Limberger, Lady Edwina'yla birlikte doğuya gittiklerini, karavelada araç gereç ve yüklerin kalyona aktarılmasını anlattı. Lady Edwina'nın Albay Schreuder'in komutasında fidye talep eden mektuplarla Ümit Burlu'na gönderildiğini açıkladı. Sir Francis ise ele geçirdiği kalyonla onları Filler Gölü'ne götürmüştü. O ve önemli yolcuları tutsak edilmişlerdi, bunun sonunda Schreuder ve Lord Cumbrae'nin komutasındaki güçler onları kurtarmışlardı.

Schreuder'in, Limberger'i sorgulaması sona erdiği zaman van de Velde, Hop'a baktı. "Soracak bir sorunuz var mı, Mijnheer?" Elleri kâğıt dolu olan Hop ayağa kalktı. Kıpkırmızı kesilmişti. Yutkundu, derin bir soluk aldı. Sonra uzun uzun, kekeleyerek bir şeyler söyledi Salondakiler çırpınan adamı ilgiyle seyrettiler. Sonunda van de Velde, "Kaptan Limberger iki hafta sonra Hollanda'ya hareket etmek niyetinde," dedi. "Sorunuzu o zamana kadar sorabilecek misiniz, Hop?"

Hop başını salladı ve sonunda, "Hiçbir sorum yok," diye mırıldanarak yerine çöktü.

Limberger tanık iskemlesinden kalkıp parmaklıklı bölmede yerine geçer geçmez van de Velde, "İkinci tanığınız kim, Albay?" diye sordu.

"Sayın valinin eşi Mevrouw Katinka van de Velde'yi çağırmak istiyorum. Tabii onun için bir sakıncası yoksa."

Katinka ipek ve dantellerini hışırdatarak tanık iskemlesine giderken erkekler takdirle mırıldandılar. Sir Francis oğlunun yanında kaskatı kesildiğini hissetti. Yakalanmalarından sadece birkaç gün önce, Hal uzun süreler kamptan uzaklaştığı ve görevlerini ihmal etmeye başladığı zaman oğlunun altın yaldızlı fahişenin tuzağına düştüğünü anlamıştı. Ama artık işe karışması için çok geçti. Ayrıca genç ve âşık olmanın anlamını da hatırlıyordu. Hatta uygun olmayan bir kadına tutulmanın bile. Olanları engellemeye çalışmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Bu ilişkiyi sona erdirmek için uygun an ve fırsatı bekliyordu. Ama tam o sırada Schreuder'le Akbaba kampı basmışlardı.

Schreuder büyük bir saygı ve şefkatle Katinka'nın adını ve mevkiini açıklamasını sağladı. Sonra ondan Standvastigheid'la yaptığı yolculuğu ve tutsak edilmesini anlatmasını istedi. Kadın duygularla titreyen tatlı ve berrak bir sesle yanıt verdi. Schreuder konuşmasını sürdürdü. "Sizi esir alan bu insanların size karşı nasıl davrandıklarını anlatır mısınız, madam?"

Katinka usulca hıçkırmaya başladı. "O anıyı kafamdan silmeye çalıştım. Çünkü düşünülemeyecek kadar azap verici bir şeydi. Ama onları hiçbir zaman unutamayacağım. Bana kafese kapatılmış bir hayvan gibi davrandılar. Küfredip tükürdüler. Otlardan yapılmış bir kulübeye kapattılar." Bu sözler van de Velde'yi bile şaşırttı. Ama sonra Amsterdam'a gönderilecek rapora geçirilecek bu açıklamanın çok etkili olacağını düşündü. Katinka'nın babası ve Onyediler'in diğer üyeleri raporu okuduktan sonra mahkûmlara verilecek en ağır cezayı onaylamaktan başka çare bulamayacaklardı.

Sir Francis oğlunun, çok güvendiği bu kadının yalanlarını dinlerken bir duygu kasırgasına yakalandığının farkındaydı. Kadın Hal'ın ona olan güvenini sıfıra indirirken kaptan delikanlının omuzlarının düştüğünü gördü.

Yan yan, "Cesaret oğlum," diye mırıldandı. Hal'ın sert sırada doğrulup oturduğunu hissetti.

“Hanımefendi, bu insanlıkla ilgisi olmayan canavarların elinde çok acı çektiğinizi biliyoruz.” Schreuder kadının anlattıkları yüzünden öfkeyle

titriyordu. Katinka başını salladı ve dantelli mendiliyle usulca gözlerini sildi. "Onlar gibi hayvanlara merhamet gösterilmesi gerektiğine inanıyor musunuz? Yoksa onlara yasaların tam gücü ve şiddeti uygulanmalı mı?"

Hazreti İsa da benim, kalbi Tanrı'nın bütün yaratıklarına karşı sevgi dolu, yufka yürekli zavallı bir kadın olduğumu biliyor. Katinka'nın titrek sesi çok dokunaklıydı. "Ama bu iğrenç yaratıkların asılmalarının bile yeterli bir ceza sayılmayacağını söylediğim zaman salondaki herkesin bana hak vereceğinden eminim." Sıralarda oturan seyirciler yavaşça ona hak verdiklerini belirten sözler mırıldandılar. Bütün salona yayılan mırıltı giderek boğuk bir homurtuya dönüştü. Seyirciler şimdi bir çukurda yemek bekleyen ayılar gibi homurdanıyorlardı. Kan istiyorlardı onlar.

Bir kadın olanca sesiyle, "Onları yakın!" diye haykırdı. "Onlar 'erkek' adına layık değiller."

Katinka başını kaldırdı. Salona girdiğinden beri ilk kez Hal'a baktı, gözyaşları arasında bakışlarını ona dikti.

Hal başını dikleştirerek gözlerinin ta içine bakan kadına karşılık verdi. Katinka'ya olan aşk ve saygısının kara küf yüzünden kuruyan bir filiz gibi öldüğünü hissetti. Sir Francis de sezdi bunu. Dönerek oğluna baktı. Hal'ın gözlerindeki buz gibi ifadeyi gördü. Oğlunun kalbinde tutuşan alevlerin sıcaklığını hissetti.

Sir Francis usulca, "O hiçbir zaman sana layık değildi," dedi. "Artık ondan vazgeçtin ve böylece erkekliğe doğru dev bir sıçrama daha yaptın."

Hal, babam durumu gerçekten anlıyor mu, diye düşündü. Olanların farkında mı? Duygularımı seziyor mu? Ama öyle olsaydı beni çoktan reddederdi. Dönüp Sir Francis'in gözlerinin içine baktı. Bu gözlerde tiksinti ve aşağılama olmasından korkmuştu. Ama babasının bakışları şefkat ve anlayış doluydu. Hal, Sir Francis'in her şeyi bildiğini anladı. Belki daha başlangıçta bunu fark etmişti. Babası şimdi onu reddetmiyor, kendisine güç vermeye, onu kurtarmaya çalışıyordu.

Hal, "Ben zina işledim," diye fısıldadı. "Şövalyelik şerefine leke sürdüm. Artık oğlunuz olmaya layık değilim."

Sir Francis elini oğlunun dizine koyarken zincirleri şıkırdadı. "Seni o fahişe baştan çıkardı. Suç sende değil." O da fısıltıyla konuşuyordu. "Sen her zaman benim oğlum olarak kalacaksın. Ben seninle hep gururlanacağım."

Van de Velde kaşlarını çatarak Sir Francis'e baktı. "Susun! Artık mırıldanıp

durmayın! Yoksa yeniden kırbaçla dövülmeyi mi istiyorsunuz?" Karısına döndü. "Mevrouw, çok cesurca davrandınız. Mijnheer Hop'un sizi daha fazla üzmek istemeyeceğinden eminim." Gözlerini zavallı kâtibe dikti. Adam ayağa fırladı.

"Mevrouw" Bu tek kelimeyi bir solukta, sertçe ve anlaşılır bir biçimde söylemişti. Salondaki herkes gibi Hop'un kendisini de şaşırtmıştı. "Tanıklık ettiğiniz için minnet duyuyoruz. Soracak bir sorumuz yok." Sadece 'tanıklık' kelimesini söylerken hafifçe teklemişti. Zaferle yerine oturdu.

Bravo, iyi konuştunuz, Hop. Van de Velde kâtibe bir amca tavrıyla gülümsedi. Sonra da karısına aşkla tebessüm etti. "Yerinize dönebilirsiiz, Mevrouw." Katinka eteklerini beyaz ipeğin sardığı biçimli ayak bilekleri gözükecek kadar kaldırarak sahneden inerken salondaki her erkek ona baktı. Salona ateşli bir sessizlik çöktü.

Katinka yerine oturur oturmaz, Schreuder, "Şimdi," dedi. "Lord Cumbrae, sizi dinleyebilir miyiz?"

Tören kılığına girmiş olan Akbaba sahneye çıktı. Yemin ederken elini hançerinin kabzasındaki sarı taşın üzerine koydu. Schreuder kimliğini tespit ettikten sonra Akbaba'ya, "Korsan Kaptan Courteney'i tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Kardeşimmiş gibi. Cumbrae, Sir Francis'e gülümsedi. "Bir zamanlar birbirimize çok yakındık."

Schreuder çabucak, "Artık değil misiniz?" dedi.

Ah, bu bana çok acı veriyor. Ama eski dostum değişmeye başlayınca yollarımız da ayrıldı. Yine de ona karşı büyük bir sevgim var.

"Eski dostunuz nasıl değişti?"

"Şey... Bizim Franky her zaman cesur bir çocuktu Onunla birlikte çok yolculuk yaptık. Fırtınalarda da, sakin günlerde de. Ondan daha fazla sevdiğim hiç kimse yoktu. Adil bir insandı. Dürüsttü. Cesurdu ve arkadaşlarına karşı çok cömertti..." Cumbrae sözlerini tamamlamadı. Derin bir acıyla kaşlarını çatmıştı.

"Geçmişten söz ediyorsunuz, lordum. Ne değişti?"

"Değişen Francis'ti. Önce önemsiz şeylerde. Kölelerine zalim davranıyor, mürettebatı eziyordu. Gereksiz yere onları kırbaçla dövdürüyor, bazılarını asıyordu. Sonra eski dostlarına karşı değişti. Yalan söylüyor, onlara paylarını

vermiyordu. Çok haşin ve kalbi acı duygularla dolu bir insana dönüşmüştü.”

Schreuder, "Dürüstçe konuştuğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Bu gerçekleri açıklamanın hoşunuza gitmediğinin farkındayım'

Cumbrae dertli dertli başını salladı. "Hem de hiç hoşuma gitmiyor. Eski dostumu zincire vurulmuş görmekten nefret ediyorum. Ama ulu Tanrı da biliyor ya, Hollandalı dürüst gemicilere ve masum kadınlara karşı bir katil gibi davrandığı için merhametimizi hak etmiyor."

“Courteney'le en son birlikte ne zaman sefere çıktınız?” “Aradan pek uzun zaman geçmedi. Bu yılın nisan ayında yola çıktık. İkimizin de gemileri Agulhas açıklarında devriye geziyordu Buraya, Masa körfezi'ne uğrayacak şirket gemileri buruna dönerken onları yakalayacaktık." Seyirciler vatanseverce bir öfkeyle homurdandılar. Van de Velde ona aldırmadı.

"Siz de korsan mıydınız?" Schreuder, Akbaba'ya hiddetle baktı. "Siz de Hollanda gemilerini mi avlıyordunuz?"

"Hayır, Albay Schreuder, ben korsan değildim. İki ülke arasındaki on savaş sırasında izinle sefere çıkmıştım."

"Lordum, lütfen bize bununla korsanlık arasında ne fark olduğunu açıklayın."

"İzinle sefere çıkanlar hükümdarlarının savaş sırasında verdikleri emre göre davranırlar. Yani onlar yasalara göre birer savaşçıdırlar. Bir korsansa yasadışı işler yapan bir soyguncudur. Hükümdarının izni yoktur. 0 sadece Karanlıkların Efendisi şeytana uyar."

"Anlıyorum. Demek Hollanda gemilerini yakalarken resmi izin belgeniz vardı?"

"Evet, Albay. Öyle."

"Bu belgeyi bize gösterebilecek misiniz?"

"Tabii." Cumbrae elini yenine sokarak rulo halinde bir parşömeni çıkardı. Eğilerek bunu Schreuder'e verdi.

"Teşekkür ederim." Albay belgeyi açarak herkesin görmesi için havaya kaldırdı. Parşömen mühürler ve kırmızı kurdelelerle doluydu. Sonra belgeyi yüksek sesle okumaya başladı. "Bu belgeyi taşıyan çok sevgili Cumbrea Kontu Angus Cochran'dır..."

Van de Velde aksi aksi onun sözünü kesti. "Tamam, tamam, Albay. Bize bütün belgeyi okumanıza gerek yok. Lütfen onu bana verin."

Albay eğildi. "Ekselans nasıl isterse..." Belgeyi verdi. Van de Velde ona bir göz attı, sonra da bir kenara koydu. "Lütfen sorularınızı sormayı sürdürün."

“Lordum, sanık Courteney'in de böyle bir izin belgesi var mıydı?”

“Şey... Belki vardı ama ben onu hiç görmedim.” Akbaba, Sir Francis'e bakarak açıkça güldü.

“Öyle bir belge olsaydı herhalde onu görürdünüz. Öyle değil mi?”

“Sir Francis'le çok iyi dosttuk. Aramızda hiç gizli kapaklı bir şey yoktu. Evet, öyle bir belge olsaydı onu görürdüm”.

“İzin belgesinden size hiç söz etmedi mi?” Schreuder öğrencisi söyleyeceklerini unutmuş bir pedagog gibi sinirlenmişti. "Hiçbir zaman?"

“Ah, evet. Şimdi aklıma bir şey geldi. Ona kendisinde kralın izin belgesi olup olmadığını sordum.”

“Ne yanıt verdi?”

"Aman canım, sonuçta o sadece bir kâğıt parçası,” dedi. “Ben öyle saçma sapan şeylerle uğraşamam."

“Demek ki, barış antlaşması imzalandıktan sonra mahkûmla birlikte Agulhas Burnu açıklarındaydınız ve hâlâ Hollanda gemilerine saldırıyordunuz. Bunu bize izah eder misiniz?”

“Çok basit, Albay. Barıştan haberimiz yoktu. Durumu ancak Lizbon'dan Goa'ya giden bir Portekiz gemisiyle karşılaştığım zaman öğrendim. Onu durdurdum. Kaptan da bana barış antlaşmasının imzalandığını söyledi.”

“O Portekiz gemisinin adı neydi?”

“El Dragoa.”

“Gemiyle karşılaştığınız sırada mahkûm Courteney de orada mıydı?”

“Hayır. Onun devriye yeri benimkinin kuzeyindeydi. O sırada ufkun ötesindeydi ve gözükmüyordu.”

Schreuder başını salladı. "Portekiz gemisi şimdi nerede?"

Yanımda Londra'da yayınlanan bir gazete var. Sadece üç ay öncesine ait. Şu anda körfezde demirlemiş olan şirket gemisiyle üç gün önce geldi. Akbaba bir sihirbaz edasıyla, gösterişli bir hareketle gazeteyi yeninden çıkardı. "El Dragoa, Portekiz'e dönerken Biscay Körfezi'nde fırtına sırasında kaybolmuş. Mürettebatı da öyle."

“Yani gemiyle Agulhas açıklarında hiç karşılaşmadığınızı kanıtlayamayız.

Öyle mi?”

“Bana inanmanız gerekiyor, Albay. Cumbrae kızıl sakalını sıvazladı.”

“İngiltere'yle Hollanda arasında barış antlaşmasının imzalandığını öğrendiğiniz zaman ne yaptınız?”

“Dürüst bir insan olduğum için yapabileceğim bir tek şey vardı. Devriye görevini bırakarak Lady Edwina 'yı bulmaya gittim.”

Albay, "Ona savaşın sona erdiğini haber vermek için herhalde?" diye yol gösterdi.

Tabii. Ayrıca Franky'ye izin belgemin artık geçerli olmadığını ve İsa'ya döneceğimi söyleyecektim.”

"Courteney'i bulabildiniz mi? Ona durumu açıkladınız mı?"

"Onu birkaç saatlik bir yolculuktan sonra buldum. Benim olduğum rotanın kuzeyinde, iki fersah kadar uzaktaydı."

"Ona savaşın sona erdiğini söylediğiniz zaman ne yaptı?"

Bana, 'Savaş senin için sona ermiş olabilir,' dedi. 'Ama benim için ermedi. Yağmur yağsın ya da güneş çıksın, fırtına kudursun ya da deniz ikin olsun, savaş ya da barış, ben kendime şişman bir peynirkafa bulacajm.

Koca Daniel ayağa fırlarken zincirleri gürültüyle şangırdadı. O sırada ufak tefek bir adam olan Ned Tyler'ı da sürüklemişti. Porsun gökgürültüsü gibi bir sesle, "Seni yalancı İskoç köpeği," diye bağırdı. "Söylediklerinin hiçbiri doğru değil."

Van de Velde ayağa fırlayarak parmağını Daniel'e doğru salladı. Yerine otur, İngiliz hayvanı! Yoksa sana da dayak attırırım. Hem de hatif bir bastonla değil."

Sir Francis döndü ve uzanıp Daniel'in kolunu tuttu. Usulca, "Sakin ol, Bay Daniel," dedi. "Akbaba bizim acıyla kıvrandığımızı seyretmemeli. Ona bu zevki tattırma." Koca Daniel öfkeyle kendi kendine homurdanarak yerine çöktü. Kaptanına itaatsizlik edecek değildi.

Schreuder, "Vali van de Velde'nin bu alçakların ne kadar çaresiz ve azgın olduklarını fark ettiğinden eminim," dedi. Sonra dikkatini yine Akbaba'ya verdi. "Courteney'i bundan sonra tekrar gördünüz mü?"

“Evet, gördüm. Franky'nin uyarılarıma rağmen şirketin bir gemisini kaçırdığını duyunca onunla konuşmaya, aklını başına toplamasını söylemeye

gittim. Gemiyi ve yükleri geri vermesini isteyecektim. Fidye için yanında tuttuğu esirleri bırakmasını da.”

“O sizin ricalarınıza nasıl karşılık verdi?”

“Toplarını benim gemime çevirdi. Denizcilerimden on ikisini öldürdü. Bana ateş tekneleriyle saldırdı.” Akbaba eski dostu ve gemi arkadaşının bu kalleşliğini hatırlamışçasına başını salladı. "İşte ben de ondan sonra Masa Körfezi'ne geldim. Vali Kleinhans'a kalyonun nerede olduğunu söyleyecek, gemiyi ve yükü geri almak için hazırlanacak birliğe liderlik edecektim."

“Bir asker olduğum için bu örnek davranışınızdan ötürü sizi sadece kutlayabilirim. Başka soracak bir sorum yok, ekselans.” Schreuder, van de Velde'yi selamladı.

Van de Velde, "Hop," dedi. "Sizin soracak bir sorunuz var mı?"

Hop şaşaladı ve yalvarırcasına Sir Francis'e baktı.

Sonra, "E...E," diye kekeledi. "Sir Francis'le yalnız başıma konuşabilir miyim? Sadece bir dakika..."

Van de Velde galiba bu isteği reddedecekti. Ama sonra elini yorgun bir tavırla alnına götürdü. "Davanın akışını böyle sık sık durdurmakta ısrar ederseniz, bütün haftayı burada geçiririz, Hop. Pekâlâ, sanıkla konuşabilirsiniz. Ama çabuk olun."

Hop hızla Sir Francis'in yanına giderek onun üzerine eğildi. Bir soru sordu. Kaptan ona yanıt verirken soluk yüzünde dehşet ifadesi belirdi. Sir Francis kulağına fısıldarken sık sık başını salladı. Sonra da masasına döndü.

Gözlerini belgelerine dikti. Kayığından yirmi kulaç derinliğindeki denize dalmaya hazırlanan bir inci avcısı gibi soluyordu. Sonunda başını kaldırarak Cumbrae'ye, "Savaşın sona erdiğini burada, Masa Körfezi'nde öğrendiniz. Kalenin aşağısında Kırlangıç gemisini kaçırmaya çalışırken durumu size Albay Schreuder açıkladı."

Bütün bunları bir solukta söyledi. Ne durdu, ne durakladı. Ama bu onun için uzun bir konuşmaydı. Sendeleyerek geriledi, kesik kesik soluyordu.

Van de Velde, "Sen çıldırdın mı, Hop?" diye gürledi. "Bir soyluyu yalancılıkla mı suçluyorsun, seni gidi küçük sümüklüböcek!"

Hop tekrar soluk aldı. Zaten pek az olan cesaretini topladı. "Kaptan Courteney'in izin belgesini iki elinizle tuttunuz. Onu tutuşturarak yakarken kaptanın suratına doğru salladınız. Belge sonunda kül oldu." Hop yine bütün

bunları düzgünce söylemişti ama artık tükenmişti. Orada durmuş, soluk almaya çalışıyordu.

Van de Velde ayağa kalkmıştı. "Şirkette yükselmeyi istiyorsan, bunu başarmak için pek garip bir yol seçtin, Hop. Orada durmuş, soylu birine delice suçlamalarda bulunuyorsun! Sen haddini bilmiyor musun, seni gidi sokak süprüntüsü? Böyle davranmaya nasıl cüret ediyorsun? Yerine otur yoksa seni dışarı gönderip kırbaçlatırım!" Hop başına bir misket isabet etmiş gibi yerine çöktü. Kesik kesik soluyan van de Velde, Akbaba'ya selam verdi. "Sizden özür dilemeliyim, lordum. Burada herkes rehinelerin kurtarılmasına ve Standvastigheid'ın bu alçakların elinden alınmasına yardımcı olduğunuzu biliyor. Lütfen bu hakaret dolu sözleri unutun ve yerinize dönün. Bu konuda yardımcı olduğunuz için size minnet duyuyoruz."

Cumbrae salonda ilerlerken van de Velde birdenbire yanındaki zabıt kâtibinin bir şeyler yazıp durduğunu fark etti. "Bu sözleri yazma, ahmak! Bunların davayla bir ilgisi yok! Dur, şu zabıt defterini bana ver bakayım!" Defteri kâtibin elinden kaptı. Orada yazılı olanları okurken kaşları çatılmaya başladı. Eğilerek tüy kalemi aldı. Defterdeki onu rahatsız eden bölümleri kalın çizgiler çekerek zabıtlardan çıkardı. Sonra defteri kâtibe doğru itti. "Kafanı kullan. Kâğıt pahalı bir şey. Önemsiz, saçma sapan şeyler yazarak kâğıdı ziyan etme." Sonra dikkatini iki hukuk görevlisine verdi. "Baylar, bu sorunun bugün çözümlenmesini istiyorum. Fazla zaman kaybederek şirketin gereksiz masraflara girmesini istemiyorum. Albay Schreuder, bence siz korsanların aleyhlerindeki iddiaları inanılacak bir biçimde açıkladınız. Başka tanık daha çağırarak kılı kırk yarmayacağınızı umuyorum."

“Ekselans nasıl isterlerse. Ben daha on...”

“Tanrım!” Van de Velde dehşete kapılmış gibiydi. "Buna hiç gerek yok ki."

Schreuder yerlere kadar eğildi ve iskemlesine oturdu. Van de Velde saldırıya geçmek üzere olan bir boğa gibi başını eğerek savunma avukatına baktı. "Hop!" diye homurdandı. "Albay Schreuder'in ne kadar makul davrandığını gördün. O bu mahkemede az konuştu ve zamanı da ziyan etmedi. Senin niyetin nedir?"

Hop kekeledi. "Sir Francis'i tanıklık etmesi için çağırabilir miyim?"

Van de Velde tehlikeli bir tavırla, "Bunu hiç tavsiye etmem," dedi. "Bunun savunmana bir yararı olmayacağı kesin."

Hop'un inadı tutmuştu. "Onun savaşın sona erdiğinden haberi olmadığını

kanıtlamak istiyorum," diye ısrar etti. "İngiltere Kralı'nın izniyle sefere çıktığını da." Van de Velde kıpkırmızı kesildi.

"Kahretsin, Hop! Söylediklerimin bir kelimesini bile dinlemedin mi? Hepimiz bu savunma yöntemini biliyoruz! Kararı düşünürken bunun üzerinde duracağım. O yalanları tekrar kusmana hiç gerek yok!"

"Sanığın bu sözleri zabıtlara geçmesi için söylemesini istiyorum" Hop neredeyse ağlayacaktı. Kekemeliği yüzünden sözleri zorlukla söyleyebildi.

Sabrımı taşırıyorsun, Hop! Böyle devam edersen kendini Amsterdam'a giden ilk gemide bulursun. Şirketin sadakatsiz bir hizmetkârının koloniye anlaşmazlık, fitne ve fesat yaymasını istemiyorum."

Yeni valinin onu böyle tanımlaması Hop'u korkuttu. Kâtip hemen çabucak baş eğdi. "Bu şerefli mahkemenin çalışmalarını geciktirdiğim için özür dilerim. Savunmanın söyleyeceği başka bir söz yok."

Aferin! Çok iyi çalıştın, Hop. Onyediler'e yollayacağım raporda bundan da söz edeceğim. Van de Velde'nin suratı eski normal rengini aldı. Neşeyle etrafına baktı. "Öğle yemeği için ara veriyoruz. Tabii kararın düşünülmesi için de. Akşamüzeri dörtte tekrar toplanacağız. Mahkûmları zindana götürün."

Gardiyan Manseer zincirleri çıkarmak zahmetine katlanmamak için Hal'ı da Sir Francis'in döner merdivenin yukarısındaki tek kişilik hücresine soktu. Diğerlerini ise aşağı indirdi.

Baba oğul yatak görevi yapan geniş taş kerevete yan yana oturdular. Yalnız kalır kalmaz Hal, "Baba size Katinka'yı açıklamak istiyorum," deyiverdi. "Yani valinin karısını."

Sir Francis zincirler yüzünden oğlunu zorlukla kucakladı. "Belki sana şimdi inanılmayacak bir şeymiş gibi gelecek ama ben de bir zamanlar gençtim. O fahişeden bir daha söz etmene gerek yok. O düşünmene bile layık değil."

Hal acı acı, "Ömrümün sonuna kadar bir daha hiçbir kadını sevmeyeceğim," diye mırıldandı.

O kadına karşı duyduğun şey sevgi değildi ki, oğlum. Sir Francis başını salladı. "Sevgin değerli bir altındır, oğlum. Onu ancak seni bir daha aldatamayacakları bir pazarda satmalısın."

Yandaki hücrenin demir parmaklığına vuruldu. Althuda, "Dava nasıl gidiyor, Kaptan Courteney?" diye sordu. "Size şirketin adaletini biraz tattırdılar mı?"

Sir Francis yanıt vermek için sesini yükseltti. "Her şey senin söyledin gibi oldu, Althuda. Senin de aynı şeyi tattığın anlaşılıyor." "Vali Ümit Burnu denilen cennetteki tek tanrıdır. Burada adalet Doğu Hindistan Şirketi'ne kazanç sağlayan bir araçtır. Ya da şirketin hizmetkârlarına rüşvet olarak verilen bir nesne. Yargıç suçlu olduğunu açıkladı mı?"

“Henüz açıklamadı. Van de Velde tıkınmak için yalağına gitti.” "Dua et de surları için işçi bulmanın, intikam almaktan daha önemli olduğuna karar versin. Belki o zaman cellât Yavaş Jan'ın elinden kurtulabilirsin." Althuda bir an durup sonra da sordu. "Onlardan gizlediğin bir şey var mı? Senden istedikleri bir şey? Örneğin, bir arkadaşını ele vermek gibi? Eğer öyle bir şey yoksa o zaman Yavaş Jan'ın çalıştığı silah deposunun altındaki o küçük odadan yine de kaçma fırsatı bulabilirsin."

Sir Francis, "Bizim hiçbir şeyi gizlediğimiz yok," dedi. "Öyle değil mi, Hal?"

Delikanlı sadakatle onayladı. "Hiçbir şeyi gizlemiyoruz."

Sir Francis ekledi. "Ama van de Velde gizlediğimizi sanıyor."

"O halde, dostum, ben bir tek şey söyleyeceğim. Ulu Tanrı sana acısın."

Babasıyla baş başa kaldıkları bu saatler Hal'a çok çabuk geçmiş gibi geldi. Baba oğul alçak sesle uzun uzun konuştular. Zaman zaman Sir Francis'in öksürüğü konuşmasını kesiyordu. Loş ışıkta gözleri hummalı gibi parlıyordu. Hal babasına dokunduğu zaman cildinin çok sıcak ve nemli olduğunu fark etti. Sir Francis evini bir daha görmeyeceğini bilen bir adam tavrıyla High Weald'den söz etti. Nehri ve tepeyi tarif ederken Hal onları belli belirsiz anımsadı. Baharda sudan yukarı çıkan som balıklarını ve kızgın geyiklerin bağırışlarını da. Sir Francis sözü karısına getirdiği zaman Hal annesinin yüzünü hatırlamaya çalıştı. Ama gözlerinin önünde yaşayan bir insanın çehresini değil de, Filler Gölü'nde gömdüğü minyatürdeki kadın belirdi.

Sir Francis, "Şu son yıllarda hayalimdeki yüzü biraz silikleşmişti," diye itiraf etti. "Ama şimdi yüzünü olanca canlılığıyla hatırlıyorum. Her zamanki gibi genç, taze ve tatlı. Acaba onunla yakında kavuşacak mıyız? Şimdi beni bekliyor mu?"

Hal babasının istediği gibi bu düşünceyi destekledi. "Annemin sen beklediğini biliyorum, baba. Ama en çok benim sana ihtiyacım var.. sen anneme gitmeden birlikte daha pek çok yıl geçireceğimizden eminim."

Sir Francis üzgün üzgün gülümsedi. Sonra taş duvarın yukarısındaki

küçücük pencereye baktı. "Dün akşam oraya tırmanıp parmaklığın arasından bakmaya çalıştım. Kızıl kuyrukluyıldız hâlâ Başak burcundaydı. Daha yaklaşmış, alev almış gibiydi. Kuyruğu yıldızımın görülmesini engelliyordu."

Yaklaşan nöbetçilerin ayak seslerini duydular. Demir kapıda anahtarlar şıngırdadı. Sir Francis, Hal'a döndü. "Seni son defa öpmeme izin ver, oğlum."

Kaptan dudaklarını oğlunun yanağına çabucak değdirdi. Dudakları kanındaki humma yüzünden kurumuş, alev alev yanıyordu. Hücrenin kapısı açıldı.

Çavuş Manseer neşeyle, "Haydi," dedi. "Valiyle Yavaş Jan'ı bekletmeyin. İkiniz de çıkın."

Mahkeme salonundaki kalabalık horoz dövüşü seyretmeye gelmiş gibi heyecanlıydı. Sanki mahmuz takılmış horozlar meydana salıverilecek ve tüyler etrafta uçuşurken birbirlerini parçalayacaklardı.

Sir Francis'le Hal, mahkûmların oluşturduğu sıraya girerek salonda ilerlediler. Delikanlı elinde olmadan salonun yanındaki parmaklıkla ayrılmış özel yere bir göz attı. Katinka ön sıranın tam ortasında oturuyordu. Zelda ise hemen arkasındaydı. Hizmetçi kadın kinle delikanlıya sırıttı. Katinka ise usulca memnun memnun gülümsüyordu. Sanki gözlerinden menekşe rengi ışıklar çıkıyor ve salonun loş köşelerini aydınlatıyordu.

Hal gözlerini çabucak kaçırdı. Kadına son saatlere kadar duyduğu aşkın yerini birdenbire yakıcı bir nefretin alması onu şaşırtmıştı. Nasıl bu kadar çabuk oldu, diye kendi kendine sordu. Elinde bir kılıç olsaydı, ucunu hiç duraksamadan kadının göğsüne saplayacağını biliyordu.

Sıraya çökerken dayanamayarak seyircilere baktı. Bir çift açık renkli göz babasının yüzüne dikilmişti. Bir parsınkiler kadar dikkatliydi bu gözler.

Yavaş Jan, salonda, en ön sırada oturuyordu. Püritenlere yakışacak siyah elbisesi ve kafasına oturttuğu kara şapkasıyla bir vaize benziyordu.

Sir Francis usulca, "Ona bakma," diye mırıldandı. Hal o zaman babam adamın acayip, rengi uçuk gözleriyle kendisini süzdüğünün farkında olduğunu anladı.

Salona beklenti dolu bir sessizlik çöker çökmez, van de Velde arkadaki kabul salonundan içeri girdi. Koltuğuna otururken memnun memun gülümsüyordu. Peruğu hafifçe çarpılmıştı. Vali usulca geğirdi. Doya doya yemek yediği belliydi. Van de Velde sonra mahkûmlara öyle merhamet dolu bir

tavırla baktı ki, Hal gereksiz yere umutlandı.

Vali hiç giriş yapmadan, "Bu mahkemeye sunulan kanıtları inceledim," diye başladı. "Önce hemen şunu söylemek istiyorum: İki avukatın da iddialarını açıklama yöntemleri beni etkiledi. Albay Schreuder az ve öz konuşma konusunda çarpıcı bir örnekti..." Uzunca kelimeleri söylerken dili dolaştı. Sonra da tekrar geğirdi. Hal'a birkaç saniye sonra yüzüne çarpan sıcak havada kimyon ve sarmısak kokusu varmış gibi geldi.

Van de Velde sonra bir baba tavrıyla Jacobus Hop'a baktı. "Savunma avukatı hayran olunacak bir biçimde davrandı. Bu umutsuz vakada ile başarıyla çalıştı. Onun şirketteki siciline bunu kaydedeceğim." Hop evincinden kızararak başıyla selam verdi.

"Ancak!" Vali gözlerini mahkûmların oturdukları sıralara dikti. "Kanıtları incelerken Mijnheer Hop'un savunmasını düşündüm. Yani korsanların İngiltere Kralı'nın verdiği bir izin belgesine uyarak sefere çıktıkları ve Standvastigheid kalyonuna saldırdıkları sırada son savaşta birbirleriyle boğuşan iki ülkenin arasındaki düşmanlığın artık sona erdiğini bilmedikleri noktalarını. Ancak bunun doğru olmadığını gösteren çürütülmeyecek kanıtlar var. O nedenle bu savunmayı tamamiyle reddetmek zorunda kaldım. Bu yirmi dört sanığın açık denizlerde korsanlık, soygunculuk ettiklerine, cinayet işleyerek insanları kaçırdıklarına karar verdim."

Sıralarda oturan gemicilerin renkleri uçtu. Valiye sessizce bakıyorlardı.

Van de Velde, "Cezanızı açıklamadan önce söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sorarak gümüş enfiye kutusunu açtı.

Sir Francis bütün salonda çınlayan bir sesle, "Biz savaş tutsaklarıyız," dedi. "Bizi sıradan esirler gibi zincire vurmaya hakkınız yok. Bizi mahkûm etmeye de hakkınız olmadığı gibi."

Van de Velde burnunun iki deliğine de enfiye çekti. Sonra zevk] aksırdı. Enfiyeler yanında oturan zabit kâtibinin üzerine sıçradı. Kâtip yeni valiye yakın olan gözünü yumdu ama geride kalmamak için yazmayı ' sürdürdü.

Van de Velde, Sir Francis'e alayla bakarak başını eğdi. "Bu fikri da ha önce de tartıştığımızı sanıyorum. Şimdi bu korsanlara verilecek cezayı açıklıyorum. Önce dört zenciden söz edeceğim. Adlarını söyleyeceğim mahkûmlar ayağa kalksın. Aboli! Matesi! Jiri! Kimatti!"

Dört zenci ikişer ikişer birbirlerine zincirlenmişlerdi. Gardiyan onları dürterek ayağa kalkmalarını sağladı. Gemiciler ayaklarını sürüyerek

ilerlediler ve sahnemsi yerin önünde durdular. Van de Velde onları sert bir tavırla süzdü. "Cahil vahşiler olduğunuz gerçeğini hesaba kattım. Bu yüzden uygar Hıristiyanlar gibi davranmanız imkânsız. İşlediğiniz suçların kokusu gökyüzüne kadar yükseliyor ve bunların bedelini ödemeniz gerekiyor. Ama ben size merhamet göstermek niyetindeyim. Sizi ömür boyu köleliğe mahkûm ediyorum. Hollanda Doğu Hindistan Şirketi'nin memuru sizi açık artırmada en fazla para veren kimseye satacak. Bu satıştan elde edilen para da şirketin hazinesine devredilecek. Onları götür, çavuş."

Zenciler salondan çıkarılırken Aboli, Sir Francis'le Hal'a baktı. Dövmeli yüzü ifadesizdi. Ama gözleriyle onlara kalbinden mesaj yolluyordu.

Van de Velde, "Şimdi de beyaz mahkûmlarla ilgileneceğim," diye açıkladı. "Adlarını sayacağım suçluları öne çıkarın." Elindeki listeden okumaya başladı. "Henry Courteney gemi subayı ve ikinci kaptan... Ned Tyler porsun, Daniel Fisher porsun. William Rogers tayfa..." Sir Francis'inki dışında hepsinin adlarını okudu. Kaptan oğlunun yanında ayağa kalktığı zaman da, "Siz değil," dedi. "Siz geminin kaptanı ve bu haydutları kışkırtan elebaşısınız. Sizin için başka planlarım var. Görevliye söyleyin, onu diğer suçlulardan ayırsın." Salonun dibinde duran adam elinde araç gereçlerinin bulunduğu deri torbayla geldi. Hal'ı babasına bağlayan zinciri çabucak açtı.

Sir Francis uzun sırada yalnız kaldı. Hal babasının yanından ayrılarak sahne gibi yerin aşağısında mahkûmların oluşturdukları sıranın başında yer aldı. Van de Velde suçluların suratlarını incelemeye başladı. Bakışları sıkıntıyla bir uçtan başlayarak diğer tarafa doğru ağır ağır kaydı, onunda bakışları Hal'ı buldu. "Sizden daha korkunç katiller ve caniler görmedim. Siz etrafta özgürce dolaşırsanız hiçbir dürüst erkek ya da kadın güvende olamaz. Hepiniz ancak darağacına layıksınız." Gözlerini Hal'a dikmişti. Sonra birdenbire aklına bir şey geldi. Salonun yan tarafına baktı. Güzel Katinka'nın yanında oturan Akbaba'ya, Lordum!" diye seslendi. "Sizinle baş başa konuşabilir miyiz?" Suçluları orada öylece bırakıp yalpalaya yalpalaya ayağa kalktı ve kapıdan arkadaki görüşme salonuna girdi. Akbaba abartılı bir tavırla Katinka'ya selam verdikten sonra valinin peşinden gitti.

Salona girdiği sırada van de Velde cilalı sarı tahtadan yapılmış masadaki gümüş tepside bir şey seçmiş yiyordu. Akbaba'ya döndüğünde ağzı doluydu. "Aklıma birdenbire bir şey geldi. Kayıp yükün yerini öğrenmek için Francis Courteney'i cellada teslim edeceğim. Oğluna da aynı şeyi yapmamız gerekmez mi? Herhalde Courteney oğluna hazinenin yerini söyledi. Ya da altınları

saklarken delikanlı da yanındaydı."

Akbaba ciddi bir tavır takınarak sakalını çekiştirdi. Valinin sorusunu düşünüyormuş gibi duruyordu. Bu iri domuzun ne zaman kendisi gibi düşünmeye başlayacağını merak etmişti. Cumbrae sorunun yanıtını çoktan hazırlamıştı. Sir Francis'in hazinenin yerini asla açıklamayacağından emindi. Bunu en kurnaz ve ısrarcı bir işkenceciye bile söylemeyecekti. Franky çok inatçı ve ters bir adamdı. Ancak bir tek şey konuşmasını sağlayabilirdi. Oğlunu kurtarmak için hazinenin yerini açıklayabilirdi. "Ekselans, o korsanın dışında hiçbir canlı hazinenin yerini bilmiyor. Bu bakımdan hiç endişeniz olmasın. Franky çok açgözlüdür ve herkesten de şüphelenir."

Van de Velde'nin yüzünde kuşku dolu bir ifade belirdi. Vali tepsiden baharatlı bir samosa aldı. Lokmasını çiğnerken, Akbaba tartışma sürdüğü takdirde valiyi ikna etmenin en iyi yolunu bulmaya çalıştı. Hal Coürteney'in Standvastigheid'dan çalınan hazinenin nerede olduğunu bildiğinden emindi. Dahası da vardı. Hal, Heerlycke Nacht'tan taşınan ganimetin nerede saklı olduğunu da herhalde biliyordu. Ama delikanlı, babasının tersine, Yavaş Jan'ın sorgulamasına dayanamayacaktı. Akbaba'nın tahmin ettiğinden daha dayanıklı olsa bile. Ama babası oğlunu insanın vücudunu iyice geren o işkence aletinde gördüğü zaman büyük olasılıkla kendini tutamayacaktı. Bu ikisi şu ya da bu biçimde Hollandalılara hazinenin yerini göstereceklerdi. İşte Akbaba'nın dünyada hiç istemediği şey de buydu.

Henry Courteney'i Yavaş Jan'ın elinden kurtarmak zorundaydı. Akbaba bunun çok garip bir şey olduğunu düşünürken az kalsın gülecekti Ama o hazineyi kendisi için istiyordu. Babanın da, oğulun da hazinenin yerini ondan önce peynirkafalara göstermeleri hiç işine gelmeyecekti. Sir Francis için en iyi yer darağacıydı. Piçi içinse kalenin surlarının altındaki zindan.

Cumbrae, Yavaş Jan dağlama demirlerini Sir Francis'in kanlarıyla soğuturken, Martı'nın adeta uçarcasına Filler Gölü'ne döneceğini düşündü ve kendini tutamayarak sırıttı. O çuvallar dolusu gümüş para ve altın külçelerini Sir Francis'in sakladığı delikten çıkaracaktı.

Akbaba yine gülümseyerek van de Velde'ye baktı. "Hayır, ekselans. Sizi temin ederim. Yükün yerini sadece Sir Francis biliyor. Franky sert bir adam gibi gözüküyor ve cesurca konuşuyor. Ama Yavaş Jan üzerinde çalışmaya başlar başlamaz altın bir gulden teklif edilen bir fahişe gibi uysallaşacak. Bana kalırsa, Henry Courteney'i surlarda çalışmaya gönderin. Babasının sizi hazineye götüreceğine de inanın."

“Ja.” Van de Velde başını salladı. "Ben de öyle düşündüm. Sadece bildiklerimi desteklemenizi istedim." Ağzına son bir samosa'yı daha tıktı. Yine ağzı doluyken sözlerini sürdürdü. "Şimdi geri dönüp şu işi bitirelim."

Prangalı mahkûmlar sabana koşulmuş öküzler gibi hâlâ sahnemsi yerin önünde bekliyorlardı. Van de Velde tekrar koltuğuna yerleşti.

Sizin doğal yeriniz ip ve darağacı. Ama onlar bile sizin için fazla. Hepinizi ölünceye kadar Hollanda Doğu Hindistan Şirketi'nin hizmetinde çalışmaya mahkûm ediyorum. Siz şirketi aldatmak ve soymak için komplo kurdunuz. Şirketin hizmetkârlarını kaçırdınız ve onlara kötü davrandınız. Size merhametli davrandığımı sanmayın! Zayıflık gösterdiğimi de. Öyle bir gün gelecek ki, Tanrı'ya canınızı alması için yalvaracaksınız. Rahat bir ölüm isteyeceksiniz. Ben bugün size bunu vermiyorum! Onları götürün ve hemen çalıştırmaya başlayın! Varlıkları gözlerimi rahatsız ediyor. Bütün dürüst insanların gözlerini de.

Mahkûmlar salondan çıkarılırken Katinka düşkırıklığıyla ıslık çalar gibi bir şeyler söyledi ve öfkeyle bir işaret yaptı. Cumbrae ona doğru eğirek, "Neden sinirlendiniz, madam?" diye sordu.

Korkarım kocam bir hata yaptı. Onları talim alanında yaktırmalıydı!. Yavaş Jan'ın o güzel piçin üzerinde çalışmasını seyredemeyecek, onun çığlıklarını duyamayacaktı. Bu heyecandan yoksun kalmıştı. Oysa ölüm aralarındaki eski ilişki için çok doyurucu bir son olacaktı. Kocası ona bu konuda söz vermişti. Ama sonunda bu zevki elinden almıştı. Katinka, bunun acısını ondan çıkaracağım, diye karar verdi. "Ah, madam, intikamın zevkini ağır ağır çıkarmak gerekir. İyi Virginia tütünü gibi. Bu bir anda yutulmaz. Bundan sonra aklınıza estiği zaman sadece surlara bakmanız yeterli olacak. Onların orada çalıştıklarını ve yavaş yavaş ölüme yaklaştıklarını göreceksiniz." Hal uzun sırada oturan Sir Francis'in yakınından geçti. Babasının zavallı ve hasta gibi bir hali vardı. Saçı ve sakalı sicim gibiydi. Gözlerinin altında soluk rengiyle korkunç bir tezat oluşturan kara gölgeler belirmişti. Hal onun bu haline dayanamadı ve birdenbire, "Baba!" diye bağırdı. Sir Francis'e koşacaktı ama Çavuş Manseer böyle bir şey olacağını tahmin etmişti. Hemen delikanlının önüne dikildi. Elinde o uzun baston vardı. Hal geriledi.

Sir Francis başını kaldırmadı. Hal onun kendisiyle daha önce vedalaşmış olduğunu anladı. Babası artık uzaklarda, sadece Yavaş Jan'ın ona erişebileceği bir yerdeydi.

Zincirli mahkûmlar dışarı çıktıktan ve kapılar da kapandıktan sonra salona

derin bir sessizlik çöktü. Herkes gözlerini uzun sırada oturan o yalnız insana dikmişti.

Van de Velde yüksek sesle, "Francis Courtney," dedi. "Ayağa kalkın ve buraya gelin."

Sir Francis başını arkaya atıp gözlerine düşen kırlaşmış saçlarını itti. Omzunu silkerek gardiyanların elinden kurtuldu ve onların yardımı olmadan ayağa kalktı. Sahne gibi yere doğru giderken başı dimdikti. Yırtık gömleği sırtında dalgalanıyordu. Bastonun açtığı yaralar kurumaya, kara bir kabuk bağlamaya başlamıştı.

Francis Courteney küçük adınızın korsanların en kötüsü sayılan ahlaksız Francis Drake'inkiyle aynı olması bir rastlantı değil sanırım.

Kaptan usulca, "Bana o ünlü denizcinin adını taşıma şerefi verildi." dedi.

O zaman ben de sizi cezalandırarak daha büyük bir şerefe erişeceğim. Sizi ölüm cezasına çarptırıyorum. Van de Velde, Sir Francis'in duygularını biraz olsun belli etmesini bekledi. Ama kaptan ifadesiz bir suratla ona baktı. Sonunda vali konuşmasını sürdürmek zorunda kaldı. "Tekrarlıyorum, cezanız ölüm. Ama ölüm tarzınızı kendiniz seçeceksiniz." Birdenbire, beklenmedik bir biçimde keyifli bir kahkaha attı. "Sizin çapınızdaki ahlaksızların çoğuna böyle şefkatle davranılmaz. Onlara böyle bir lütufta bulunulmaz."

Sir Francis, "İzninizle," dedi. "Teklifinizin geri kalanını öğreninceye kadar minnetimi açıklamayacağım." Van de Velde gülmekten vazgeçti.

Standvastigheid 'daki yükün hepsini ele geçiremedik. Kargonun en değerli kısmı kayıp. Şerefli şirketimizin birlikleri sizi yakalamadan önce bu yükü saklamayı başardığınızdan eminim. Kayıp kargonun yerini şirketin görevlilerine açıklamaya hazır mısınız? Bunu yaparsanız, kafanız çabucak ve temizce uçurulur.

Sir Francis bu konu kendisini ilgilendirmiyormuş gibi, "Size söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi.

O halde aynı soruyu size resmi cellât çok çetin koşullarda soracak korkarım. Van de Velde usulca dudaklarını şapırdattı. Sanki bu sözler ona pek tatlı gelmişti. "Hiçbir şeyi saklamadan bu sırrı açıklarsınız o zaman celladın baltası azabınıza son verir. İnat ederseniz sorgulama devam eder. Her zaman seçim size bırakılır."

"Ekselans bir merhamet timsali." Sir Francis eğilerek selam verdi.

Van de Velde, "O halde Tanrı ruhunuza merhamet göstersin," diyerek Çavuş Manseer'e döndü. "Mahkûmu götürün ve resmi cellada teslim edin."

***

Hal kalenin henüz tamamlanmamış olan doğu tabyasında, iskelenin yukarısında dengede duruyordu. Yaşamının sonuna kadar çalışacağı işin ikinci günüydü. Ama avuçlarının ve omuzlarının derisi kaba ipler ve yontulmamış taşlar yüzünden soyulmuştu. Parmakuçlarından biri ezilmiş, tırnağı kara üzüm rengini almıştı. Her blok taşın ağırlığı bir tondan daha fazlaydı. Onların bambu çubuklar ve tahtadan yapılmış, durmadan sarsılan iskeleden insan gücüyle yukarı taşınması gerekiyordu.

Hal'la birlikte çalışan mahkûmlar grubunda Koca Daniel ve Ned Tyler da vardı. İkisinin de yaraları henüz tam iyileşmemişti. Sadece branda bezinden yırtık pırtık eteklerle çalıştıkları için herkes yaralarını kolaylıkla görebilirdi.

Misket Daniel'in göğsünde derin, koyu mor bir çukur bırakmıştı. Sırtındaysa Hal'ın kestiği yer bir aslanpençesine benziyordu. Porsun çalışırken bu iki yaranın üzerindeki kabuklar çatlamıştı. Şimdi bunlardan sulu, kanla karışık lenfa damlıyordu.

Ned'in bacağının yukarısındaki kılıç yarasından taze kırmızı şarap kıvrıla büküle akıyordu sanki. Porsun iskelede yürürken kötü topallıyordu. Her şeyden yoksun oldukları Martı'nın esir ambarında geçen günlerden sonra vücutlarında bir gram yağ bile kalmamıştı. Av köpekleri gibi inceydiler. Güneşten kızaran derilerinin altındaki ip gibi kasları ve kemikleri iyice belli oluyordu.

Güneş hâlâ parıl parıldı ama kuzeybatıdan ıslık çalarak esen kış rüzgârı derilerini toz haline getirilmiş cam zerreleri gibi acıtıyordu. Hep birlikte kalın kenevir ipin ucuna asıldılar. Makaralar çığlığa benzer sesler çıkarırlarken iri bir sarı taş çok aşağıdaki arabanın arkasından yükseldi. Yüksek iskelenin tepesine doğru o tehlikeli yolculuğuna başladı.

Bir gün önce güney tabyasında taşların ağırlığı altında iskele çökmüş ve orada çalışan üç mahkûm ölüme uçmuşlardı. Çok aşağılardaki taş döşeli yere düşmüşlerdi. Ustabaşı Hugo Barnard yamyassı olan cesetlere bakarak, "Bir taşla üç kuş," diye homurdanmıştı. "Bundan sonra dikkatsizliği yüzünden geberen bir köpeği canı çıkıncaya kadar döveceğim." Sonra da bu tatsız esprisini pek beğenerek kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

Daniel ipi sağlam omzuna sardı. Diğerleri uzanarak ipin ucunda sallanan taşı yakalayıp iskeleye alırlarken o da yerinden kımıldamamaya çalıştı. Taşı hep birlikte surun tepesindeki açıklığa yerleştirdiler. O sırada deri önlüklü Hollandalı duvarcı bağırarak onlara emirler veriyordu.

Gruptakiler taş yerine oturduktan sonra soluk soluğa geriledi.

Vücutlarındaki her kas ağrıyor ve titriyordu. Ama dinlenecek zamanları yoktu. Hugo Barnard aşağıdaki avludan bağırmaya başlamıştı bile. "Beşiği aşağı indirin! Çabuk olun. Yoksa oraya çıkar ve sizi bununla ikna ederim." Kırbacının düğümlü deri şeritlerini salladı.

Daniel iskelenin yanından aşağıya bir göz attı. Sonra birdenbire kaskatı kesilerek omzunun üzerinden Hal'a baktı. "Aboli'yle diğer çocuklar gidiyorlar."

Hal onun yanına gidip aşağıya baktı. Zindan kapısında küçük bir grup belirmişti. Dört siyah denizciyi kış güneşine çıkardılar. Onları yine hafif zincirlerle bağlamışlardı. Ned Tyler, "Şu şanslı köpeklere bakın," diye mırıldandı. Zencileri surlarda çalışacak mahkûmların arasına katmamışlardı. Onları zindanda tutmuş, dinlenmelerini sağlamışlardı. Zenciler satılmayı beklerken onları şişmanlatmak için bir öğün yemek daha verilmişti. Manseer o sabah dört gemiciye çırılçıplak soyunmalarını emretmişti. Sonra şirketin cerrahı Dr. Saar zindana inmiş ve hepsini muayene etmişti. Sağlık durumlarından emin olmak için kulaklarına ve ağızlarına bakmıştı. Cerrah gittikten sonra Manseer onlara taş bir kavanozdaki yağı vücutlarına sürmelerini emretmişti. Şimdi zencilerin ciltleri güneşte cilalı abanoz gibi parlıyordu. Martı'daki günler yüzünden vücutları hâlâ ince ve zayıftı. Ama üzerlerine sürdükleri yağ nedeniyle en iyi durumda olan birer insan örneğine benziyorlardı. Zencileri kale kapısından talim yerine çıkardılar. Oraya bir kalabalık toplanmıştı bile.

Aboli kapıdan çıkmadan önce iri yuvarlak kafasını kaldırarak yukarıda, iskelede duran Hal'a baktı. İki dost bir an göz göze geldiler. İkisinin de birbirlerine bağırarak bir şeyler söylemelerine hiç gerek yoktu. Başlarındaki nöbetçiden sopa yemelerine de. Sonra Aboli arkasına bakmadan ilerledi.

Satış yeri geçici olarak yapılmış bir platformdu. Diğer zamanlarda darağacı olarak kullanılıyor ve idam edilen suçluların cesetleri oraya yığılarak halka teşhir ediliyordu. Dört adam bu yüksek yere çıkarak sıraya dizildiler. Dr. Saar da yanlarına tırmanıp kalabalığa, "Bugün satışa çıkarılan dört esiri de inceledim," diye açıkladı. Başını eğmiş, tel çerçeveli gözlüğünün üzerinden bakıyordu. "Hepsinin de çok sağlıklı olduklarını kesinlikle söyleyebilirim. Gözleri ve dişleri sağlam. Kolları, bacakları ve vücutları da öyle."

Kalabalık çok keyifliydi. Doktorun açıklamasını alkışlarla karşıladılar. Adam platformdan inip hızla kalenin kapısına doğru giderken ona alaylı alaylı bağırdılar. Jacobus Hop öne çıkarak kalabalığın susması için ellerini kaldırdı.

Sonra da elindeki satışla ilgili belgeyi okumaya başladı, kalabalık onunla alay ediyor, her kekeleyişinde kâtibin taklidini yapıyordu. "Şerefli Hollanda Doğu Hindistan Şirketi'nin bu kolonisinin yüce valisinin emriyle dört zenci esiri en fazla pey süren kişiye satma yetkim var." Valinin açık arabası vilayet konağından çıktı. Caddeden inerken kâtip sözlerini yarıda keserek saygıyla şapkasını çıkardı. Derileri parlayan altı beyaz atın çektiği araba açık talim yerine girdi. Valinin karısıyla Lord Cumbrae yan yana öne doğru bakan deri kaplı kanepede oturuyorlardı. Albay Schreuder ise karşılarındaydı.

Kalabalık arabanın platforma kadar gelmesi için ikiye ayrıldı. Zenci arabacı Fredricus atları durdurarak elfrenini çekti. Arabadakilerin hiçbiri inmedi. Katinka kanepede zarif bir tavırla arkasına yaslanmıştı. Şemsiyesini döndürüyor ve iki adamla neşeli neşeli konuşuyordu. Platformda Hop bu önemli ziyaretçilerin gelişi yüzünden iyice şaşalamıştı. Güneşte gözlerini kırpıştırıyor ve kekeliyordu. Sonunda Schreuder sabırsızca seslendi. "Haydi! Devam etsene be adam! Buraya senin ağzın bir karış açık, şaşkın şaşkın bakmanı seyretmek için gelmedik!"

Hop şapkasını giyerek başıyla önce Albaya, sonra da Katinka'ya selam verdi. "İlk esir... Aboli. Otuz yaşlarında kadar. Afrika'nın doğu kıyısında yaşayan Qwanda kabilesinden olduğu sanılıyor. Bildiğiniz gibi tarlada çalıştırılan ve çoban olarak yararlanılan Qwanda zencileri çok takdir ediliyor. Ayrıca onları eğiterek iyi birer araba sürücüsüne dönüştürmek de mümkün." Duraklayarak yüzündeki terleri sildi, kötü kekelemeye başlamıştı. Kendini toplayarak konuşmasını sürdürdü. "Aboli'nin usta bir avcı ve balıkçı olduğu da söyleniyor. Bu işlerin herhangi birinden sahibi için bol para kazanabilir."

Katinka, "Mijnheer Hop," diye seslendi. "Bizden bir şey mi saklıyorsunuz?" Bu soru kâtibi yine şaşırttı. Kekelemesi o kadar arttı ki, artık kelimeleri zorlukla söyleyebiliyordu.

"Sayın hanımefendi, çok saygın hanımefendi..." Hop ellerini çaresize açtı. "Emin olun..."

Katinka, "Bir boğayı üzerinde giysilerle mi satışa çıkarırsınız?" diye sordu. "Göremediğimiz bir şey için artırmaya girmemizi mi istiyorsunuz?"

Hop kadının ne demek istediğini anlayınca yüzündeki endişeli ifade kayboldu ve Aboli'ye döndü. Dev gibi vahşi zenciye bakarak cesaretini toplamak için yüksek sesle emretti. "Soyun!" Aboli bir an kımıldamadan onu süzdü. Sonra Hop'u aşağı görüyormuş gibi bir tavırla belindeki kısa peştemalımsı bezin düğümünü açtı ve bez ayağının altındaki tahtalara düştü.

Çıplak zenci kalabalığın başlarının üzerinden düz üstlü dağa baktı. Aşağıdaki insanlar hışırtıya benzeyen bir ses çıkararak soluklarını tuttular. Kadınlardan biri bir çığlık attı, bir diğeri sinirli sinirli kıkırdadı. Ama kimse bakışlarım siyah esirden ayırmadı.

Cumbrae sessizliği gülerek bozdu. "Vay vay vay! Alıcının eline iyi bir parça geçecek. Beş yüz gulden veriyorum."

Katinka seslendi. "Yüz gulden daha fazla."

Akbaba kadına bakarak ağzının yanından usulca, "Artırmaya gireceğinizden haberim yoktu, madam," dedi.

Katinka onu tatlı tatlı uyardı. "Bu zenciyi ne pahasına olursa olsun alacağım, lordum. O beni eğlendiriyor."

“Güzel bir hanımı hiçbir zaman engellemem. Akbaba eğildi. "Ama diğer üç esir için bana karşı para sürmeyeceğinizi umarım."

Katinka, "Tamam, anlaştık, lordum," diyerek gülümsedi. "Bu zenci benim. Diğerlerini siz alabilirsiniz."

Hop parayı artırması için Cumbrae'ye baktığı zaman İskoçyalı kollarını kavuşturarak, "Hayır," der gibi başını salladı. "Bu benim hazmedemeyeceğim kadar pahalı." Hop kalabalığın arasında başka alıcılarda aradı ama boşuna. Hiç kimse valinin karısına karşı çıkacak kadar aptal değildi. Son zamanlarda mahkemede ekselans valinin nasıl öfkelendiğine tanık olmuşlardı.

Hop, "Esir Aboli altı yüz guldene Mevrouw van de Velde'ye satıldı," diye bağırdı ve arabaya doğru dönerek selam verdi. "Zincirlerin çıkarılmasını ister misiniz, Mevrouw?"

Katinka, "Zincirleri çıkarın da dağlara kaçsın değil mi?" dedi. "Hayır, Mijnheer. Şu askerler onu vilayet konağındaki esir bölüğüne götürsünler." Schreuder'e baktı. Albay kalabalığın gerisinde, bir çavuşun komutasında tekleyen yeşil ceketlilere emir verdi. Askerler kalabalığı dirsekleyerek kendilerine yol açtılar. Aboli'yi platformdan sürükleyerek indirdiler ve caddeden vilayet konağına doğru götürdüler.

Katinka, Aboli'nin arkasından bakıyordu. Sonra tek parmağıyla Akbaba'nın omzuna vurdu. "Teşekkür ederim, lordum." Hop notlarına bakarak okudu. "Şimdi sırada esir Jiri var. Gördüğünüz gibi o da güçlü kuvvetli bir örnek..."

Akbaba, "Beş yüz gulden," diye homurdandı. Diğer alıcılara öfkeyle baktı. Sanki onlara meydan okuyor, para sürdükleri takdirde tehlikeye atılmış

olacaklarını söylemeye çalışıyordu. Ama valinin karısı artırmaya girmediği için adamlar cesaretlenmişlerdi.

Pars derisinden bir ceket giymiş olan bir arabacı bağırdı. "Yüz gulden daha!" Artırma çabucak bin beş yüz guldene çıktı. Yarış Akbaba'yla arabacının arasındaydı.

Cumbrae, "Bu ahmağa lanet olsun!" diye homurdandı. Porsunuyla göz göze gelebilmek için döndü. Sam Bowles üç gemiciyle arabanın arkasında bekliyordu. Porsun başını salladı, gözleri parlamaya başlamıştı. Peşinde adamlarıyla kalabalığın arasından süzüldü ve sonunda arabacının arkasında durdu.

Akbaba, "Bin altı yüz gulden," diye kükredi. "Canın cehenneme!"

Arabacı parayı artırmak için ağzını açtı ama sonra bir şeyin kaburgalarının altına battığını hissetti. Başını eğdi ve Sam Bowles'in eklemleri irileşmiş elindeki bıçağı gördü. Ağzını kapattı. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu.

Hop ona, "Rakibiniz sizden daha fazla para sürdü, Mijnheer Tromp," diye seslendi. Ama adam talim alanından geçerek hızla kente doğru gitti.

Akbaba, Kimatti ve Matesi'yi de aldı. Ama her birine bin guldenden daha az para verdi. Kalabalığın arasındaki diğer müşteriler Sam'le arabacı arasında oynanan küçük dramı görmüşlerdi. Bu yüzden hiçbiri Cumbrae'ye karşı artırmaya katılmamıştı.

Sam Bowles'in adamları üç esiri sürükleyerek kıyıya doğru götürdüler. Matesi kaçmaya kalkınca kafasına kavelayı yedi. Bu onun sakinleşmesini sağladı. Zenciyi diğer iki arkadaşıyla birlikte büyük sandala attılar. Onları sığ yerin yakınına demirlemiş olan Martı'ya götürdüler.

Katinka, Akbaba'ya, "Bu ikimiz için de başarılı bir gezinti oldu, Lordum," diyerek gülümsedi. "Edindiğimiz malların şerefine bu akşam bizimle konutta yemek yiyeceğinizi umarım."

“Hiçbir şey bana bunun kadar zevk vermezdi, madam. Ama ne yazık ki, yolculuğumu sadece bu satış için geciktirdim. İşime yarayacak güçlü kuvvetli denizciler bulabileceğimi umuyordum. Gemim körfezde hazır bekliyor. Rüzgâr ve gelgit bana artık yola çıkmamı emrediyorlar.”

“Sizi arayacağız, lordum. Sizinle beraberken çok eğleniyorduk. Bir daha Ümit Burnu'ndan dolaştığınız zaman bizi arayacağınızı ve bir süre burada kalacağınızı umarız.”

Cumbrae, "Yeryüzünde hiçbir güç, ne fırtına, ne kötü bir rüzgâr ya da bir düşman bunu yapmama engel olamaz, madam," diyerek kadının elini öptü. Cornelius Schreuder ona öfkeyle baktı. Başka bir erkeğin yaşamına hakim olan bu kadına parmağını sürmesine bile dayanamıyordu.

Akbaba, Martı'nın güvertesine adım atar atmaz dümenciye, "Geordie, oğlum," diye seslendi. "Demir alarak yola çıkmaya hazır ol."

Sonra Sam Bowles'a baktı. "O üç zencinin hemen kıç güvertesine çıkarılmasını istiyorum." Esirler karşısına dizilince onları alıcı gözüyle inceledi. "Siz üç dinsiz güzelin içinde Tanrı'nın dilini bilen var mı?" diye sordu. Esirler ona boş gözlerle baktılar. "Demek sadece kendi cahil dilinizi biliyorsunuz?" Kederle başını salladı. "Bu yaşamımı daha zorlaştıracak"

"Affedersiniz... Sam Bowles yaltaklanarak Monmuth kepini çekiştirdi. "Ben onları iyi tanıyorum. Üçünü de. Onlarla aynı gemide çalıştık. Tabii ya! Sizi aptal yerine koyuyorlar. Üçü de İngilizceyi iyi biliyor."

Cumbrae zencilere onları öldürecekmiş gibi bakarak sırıttı. "Artık bana aitsiniz, güzellerim. O yün gibi saçlı kafanızdan iri ayaklarınızın pembe düztabanlarına kadar. Kara derinizin tek parça kalmasını istiyorsanız benimle bir daha oyun oynamaya kalkışmazsınız. Beni duyuyor musunuz?" O iri kıllı yumruğuyla Jiri'yi bir vuruşta güverteye devirdi. "Sizinle konuştuğum zaman bana tatlı İngilizce sözcüklerle anlaşılır bir biçimde yüksek sesle yanıt vereceksiniz. Şimdi Filler Gölü'ne dönüyoruz. Sağlımızın bozulmaması için Kaptan Franky'nin hazinesini sakladığı yeri göstereceksiniz. Beni duyuyor musunuz?"

Jiri telaşla ayağa kalktı. "Evet, kaptan, efendim. Sizi duyuyoruz. Siz bizim babamızsınız."

"Sizin gibilerin dünyaya gelmesine neden olmaktansa bilmemnemi kör bir kürekle kesmeyi tercih ederim." Akbaba esirlere sırıttı. "Şimdi mayistra serenine çıkıp yelkenleri fora edin."

***

Katinka verandanın rüzgâr almayan güneşli bir köşesinde oturuyordu. Cornelius Schreuder de yanındaydı. Servis masasında Sukeena iki kadehe kendi elleriyle şarap doldurarak, Yavaş Jan'ın bahçelerinden koparılmış çiçekler ve meyvelerle süslü sofraya koydu. Katinka'nın önüne helezon biçimi sapı olan uzun bir kadehi bıraktı. Valinin karısı uzanarak onun kolunu hafifçe okşadı.

Kedi mırıltısını andıran bir sesle, "Yeni köleyi çağırttın mı?" diye sordu.

Sukeena kadının kendisine dokunduğunun farkında değilmiş gibi usulca yanıt verdi. "Aboli'yi emrettiğiniz gibi yıkıyor ve ona bir üniforma bulmaya çalışıyorlar, hanımım."

Ama Schreuder, Katinka'nın yaptığını görmüştü. Albayın kıskançlıkla kaşlarını çatması Katinka'yı eğlendirdi.

Kadehini kaldırarak üzerinden ona gülümsedi. "Lord Cumbrae'nin hızlı bir sefer yapmasının şerefine içelim mi?"

Tabii. Schreuder de kadehini kaldırdı. "O ve bütün vatandaşları denizin dibine hızlı ve kısa bir yolculuk yapsınlar!"

Katinka, "Ah, sevgili Albay," diyerek gülümsedi. "Ne komik."

Kaleden iki yeşil ceketli Aboli'yi verandaya getirdiler. Ona bacaklarını sıkıca saran siyah bir pantolon ve geniş omuzlarıyla kalın kollarını rahatça içine alacak kadar bol beyaz bir gömlek giydirmişlerdi. Aboli, Katinka'nın karşısında sessizce durdu.

Kadın İngilizce konuşmaya başladı. "Bundan sonra karşıma geldiğin zaman eğilerek bana selam vereceksin. Bunu unutursan Yavaş Jan'dan sana her şeyi hatırlatmasını isteyeceğim. Onun kim olduğunu biliyor mu sun?"

Aboli ona bakmadan, "Evet, hanımım," diye mırıldandı.

Ah, iyi! Senin can sıkıcı bir tavır takınacağını sanıyordum. Seni ezip evcilleştirmem gerekeceğini. Bu durum ikimizin işini de kolaylaştırıyor Katinka şarabından bir yudum aldı ve başını yana eğerek zenciyi ağır ağır tepeden tırnağa kadar inceledi. "Seni bir kaprisim yüzünden satın aldım. Ama henüz seninle ne yapacağıma karar vermedim. Vali Klienhans Hollanda'ya dönerken arabacısını da götürecek. Benim de yeni bir arabacıya ihtiyacım olacak." Albay Schreuder'e döndü. "Zencilerin hayvanlara iyi davrandıklarını duydum. Siz de böyle bir şeye tanık oldunuz mu?"

Gerçekten oldum, Mevrouw. Zenciler de birer hayvan. Onun için vahşi ve

evcil hayvanlarla iyi anlaşıyorlar. Schreuder başını sallayıp Aboli'yi inceledi. "Fizik bakımından iyi bir örnek. Ama tabii insan onlardan zeki olmalarını beklemiyor. Satın aldığınız bu şey için sizi kutlarım."

Katinka düşünceli bir tavırla, "Daha sonra onun Sukeena'yla üremesini sağlayabilirim..." diye mırıldandı. Köle kız hareketsiz kaldı. Ama sırtı diğerlerine dönük olduğu için yüzünü göremiyorlardı. "Karayla sarı kan karıştığı zaman neler olacağını görmek beni eğlendirebilir."

Schreuder, "İlginç bir karışım," dedi başını sallayarak. "Ama bu adamın kaçacağından korkmuyor musunuz? Onun Standvastigheid'ın güvertesinde nasıl dövüştüğünü gördüm. O dikbaşlı bir vahşi. Ayak bileğine pranga takılması uygun olur. Hiç olmazsa uysallaşıncaya kadar."

Katinka, "Bu zahmete katlanmama gerek olduğunu sanmıyorum," dedi. "Tutsak olduğum sırada onu uzun uzun inceleme fırsatını buldum. O korsan Courteney'e bir köpek gibi sadıktı. Hele onun veledine daha da sadık. Bence birinden biri kalenin zindanında sağ kaldığı sürece bu vahşi kaçmaya kalkışmayacak. Tabii geceleri diğerleriyle birlikte köle bölüğüne kilitlenecek. Ama çalışma saatlerinde görevlerini yapabilmesi için etrafta özgürce dolaşmasına izin verilecek."

Tabii siz daha iyi bilirsiniz, Mevrouw. Schreuder bir an durdu, sonra da genç kadını uyardı. "Ama doğrusu ben böyle bir yaratığa güvenmezdim."

Katinka, Sukeena'ya döndü. "Vali Kleinhans'la anlaştım. Fredricus, Aboli'ye arabacılık etmesi için gereken her şeyi öğretecek. Standvastigheid on gün sonra hareket edecek. Yani bol bol vaktimiz var." Sukeena Doğululara özgü o zarif tavırlarla eğildi. "Hanımım nasıl emrederse..." Aboli'ye kendisini izlemesini işaret etti. Bahçe yolundan ahırlara doğru giderken zenci onu izledi. Fredricus arabayı oraya çekmişti. Aboli, Sukeena'ya bakarken kendi kabilesindeki genç bakirelerin duruş ve tavırlarını hatırladı. Daha küçükken anneleri başlarına su dolu kabakları koyarak onları eğitirlerdi. Sırtları dimdik olur sanki yürürken yerde kayarlardı. Bu kız da onlara benziyordu.

“Ağabeyin Althuda sana kalbini yolladı. Senin hâlâ onun kaplan orkidesi olduğunu söylüyor.”

Sukeena birden durdu. Peşinden giden Aboli az kalsın ona çarpıyordu. Kız çiçekli dala konan ve uçmaya hazırlanan bir şekerkuşuna benziyordu. Tekrar yürümeye başladığı zaman zenci onun titrediğini fark etti.

Sukeena başını çevirip ona bakmadan, "Ağabeyimi gördün mü?" diye

sordu.

Ağabeyinin yüzünü hiç görmedim. Ama onunla hücresinin kapısından konuştuk. Annenizin adının Ashreth olduğunu söyledi. Yakandaki yeşim iğneyi de babanın annene sen doğduğun gün verdiğinden söz etti. 'Kardeşime bunları söyle,' dedi. 'O zaman benim dostum olduğunu anlar.'

Kız başını salladı. "Madem ağabeyim sana güvendi, o halde ben de sana güveniyorum. Senin dostun olacağım, Aboli."

Aboli de usulca, "Ben de senin..." diye fısıldadı.

Sukeena yalvardı. "Lütfen bana Althuda'nın nasıl olduğunu söyle? Onu kötü mü yaraladılar? Ağabeyimi Yavaş Jan'a mı verdiler?"

Althuda bu durumu anlayamıyor. Onu hâlâ cezalandırmadılar. Uzun dört ayı zindanda geçirdi ama ona bir zarar vermediler.

Tanrı'ya şükürler olsun! Sukeena dönerek Aboli'ye gülümsedi. Yüzü, Althuda'nın onu benzettiği kaplan orkidesi kadar güzeldi. "Kleinhans üzerinde biraz etkim var. Onu, ağabeyim konusunda hemen hüküm vermemesi için ikna ettim. Ama o artık gidiyor. Yeni valinin ne yapacağını bilmiyorum. Zavallı Althuda'm. O çok genç ve cesur. Ağabeyimi Yavaş Jan'a verdikleri takdirde kalbimde onunla birlikte ölecek. Onun gibi ağır ağır, acı çekerek."

Aboli usulca mırıldandı. "Sen ağabeyini ne kadar seviyorsan ben de bir dostumu öyle seviyorum. İkisi de aynı zindandalar."

"Kimden söz ettiğini bildiğimi sanıyorum. Onu, hepinizi zincirlere bağlayarak karaya çıkardıkları ve talim yerinden geçirdikleri zaman görmedim mi? Bu arkadaşın uzun boylu ve genç bir prens kadar da gururlu

“Evet, ta kendisi. O da ağabeyin gibi kurtarılmaya layık."

Sukeena yine durakladı ama sonra kayarcasına ilerledi. "Ne demek istiyorsun, dostum Aboli?"

“Sen ve ben birarada. Onları kurtarmak için çabalayabiliriz.”

Kız, "Bu mümkün mü?" diye fısıldadı.

Althuda daha önce özgürdü. Atmaca ayağındaki kösteği kırdı ve göklere yükseldi. Aboli başını kaldırarak Afrika'nın masmavi göğüne baktı. "Bizim yardımımızla özgürlüğüne kavuşabilir. Gundwane de onunla birlikte..."

Ahırların önündeki avluya gelmişlerdi. Arabada uyuyan Fredricus uyandı. Başını eğerek Aboli'ye baktı. Dudakları bükülürken tütünden renkleri kahveye

dönen dişleri ortaya çıktı. Havaya doğru, "Kapkara bir goril arabamı ve altı sevgilimi sürmeyi öğrenebilir mi?" diye sordu.

Fredricus bir düşman. Ona sakin güvenme. Sukeena, Aboli'yi böyle uyarırken dudaklarını pek kıpırdatmadı. "Seninle tekrar konuşuncaya kadar bu evde hiç kimseye güvenmemelisin."

***

Katinka, Kleinhans'tan evdeki kölelerin ve eşyaların çoğunu satın aldı. Ahırdaki bütün atlarla araç gereçleri de. Genç kadın paranın ödenmesi için Amsterdam'daki bankerlerine bir havale yazdı. Meblağ bir hayli kabarıktı. Ama Katinka eksik parayı babasının tamamlayacağından emindi.

Atların içinde en güzeli doru bir kısraktı. Güçlü, zarif bacakları ve güzel, biçimli bir kafası olan harika bir hayvandı. Katinka usta bir biniciydi. Ama bindiği bu hayvana sevgi ya da başka bir duygu beslemiyordu. İnce, beyaz elleri güçlü ve zalimdi. Ata İspanyol suluk zinciri takmıştı. Bu, kısrağın ağzını çok kötü yaralıyordu. Kadın atı aklına estikçe de kırbaçlıyordu. Kısrağı mahvettikten sonra onu satıp bir başkasını her zaman alabilirdi.

Katinka bütün bu kusurlarına rağmen korkusuzdu ve atın üstünde cakayla yan oturuyordu. Kısrak kırbaç ve suluk zincirinin verdiği acı yüzünden kımıldanıp başını havaya kaldırdığı zaman genç kadın hayvanın sırtında rahatça bekliyordu. Pek zarif bir hali vardı. Şimdi de hayvanı iyice zorluyor, olanca hızıyla gitmesini sağlıyordu. Kısrağı dik yolda koşturuyor, at duraklamaya kalktığı ya da yolu kapatan devrilmiş bir ağacın üzerinden atlamak istemediği zaman onu kırbaçlıyordu.

Atın vücudu köpük köpüktü. Ter içinde kalmıştı. Onu gören bir nehre daldığını sanırdı. Açıkağızdan akan köpükler pembemsiydi. Buna suluk zincirinin keskin kenarının ağzında açtığı yaradan akan kan neden oluyordu. Bu köpükler Katinka'nın çizmelerine ve eteğine sıçrıyordu. Dağın beline doğru dörtnala giderlerken genç kadın heyecanla çıldırmış gibi gülüyordu. Bir ara omzunun üzerinden baktı. Schreuder elli metre kadar gerideydi. Onunla gizlice buluşmak için oraya başka yoldan gelmişti. İğdiş edilmiş yağız atı Albayın ağırlığı altında zor koşuyordu. Schreuder de kırbacı indirip duruyordu ama atın kısrağın hızına uyması imkânsızdı.

Katinka belde durmadı. Kamçısı ve binici etekliğinin altındaki çizmelerine takılı iğne kadar sivri mahmuzlarla atını ilerlemeye zorladı. Kısrak yamaçtan inmeye başladı. Burada düşerse bir felaket olacaktı. Hayvan iyice yorulmuştu. Tehlike Katinka'yı heyecanlandırıyordu.

Dağın taşlı yamacından kayarcasına indiler ve suyun kenarındaki çayıra daldılar. Katinka yarım fersah kadar çaya paralel ilerledi. Yine hızla. Ama gözlerden uzak, gümüş yaprak ağaçlarından oluşan koruya geldiği zaman kısrağın dizginlerini çekti. Dörtnala koşan hayvan birkaç defa sarsıldı ve sonunda durmayı başardı.

Katinka bacağını kadınlara özgü yan binilen eğerin kaşından çekti. Eteklerini ve dantelli çamaşırlarını dalgalandırarak yere çevikçe atladı. Tıpkı bir kedi gibi. Kısrağın göğsü bir demircinin körüğü gibi kabarıp iniyor ve hayvan yorgunluktan ayaklarının üzerinde sendeliyordu. Katinka yumruklarını kalçasına dayayarak Schreuder'in peşisıra yamaçtan inmesini seyretti.

Albay çayıra varınca dörtnala kadının durduğu yere doğru geldi. Sonra atını durdurup yere atladı. Yüzü öfkesinden morarmıştı. "Siziki çılgınlık, Mevrouw' diye bağırdı. "Ya düşseydiniz?"

Ama ben hiçbir zaman düşmem, Albay. Genç kadın onun suratına güldü. "Ama tabii siz beni düşürürseniz o başka." Birdenbire uzanarak kollarını Albayın boynuna doladı. Dudakları adamın dudaklarını buldu Schreuder kollarını ona sıkıca sararken Katinka dişlerini onun alt dudağına batırarak kan çıkardı. Schreuder can acısıyla bağırınca binici kılığının eteklerini toplayarak çayın kenarında koşmaya başladı.

Tanrım! Seni küçük şeytan! Bu sana pahalıya patlayacak! Schreuder ağzını sildi. Avucundaki kanı görünce hızla kadının peşinden koşmaya başladı.

Katinka son günlerde onunla oynamış, Schreuder'i deliliğin eşiğine kadar sürüklemişti. Vaat ediyor, sonra cayıyordu. Onun damarına basıp başından savıyordu. Bir an kuzey rüzgârı kadar soğuk bir tavır takmıyor, arkasından öğle güneşi kadar sıcak oluveriyordu. Genç adam istek ve özlemle şaşkına dönmüştü. Ama arzuları, Katinka'yı da ele geçirmişti. O da Schreuder kadar arzuluydu.

Schreuder onu körfeze dönen yolda yakaladı, gümüş yapraklı ağaçlarından birine dayadı. Av köpeklerinin sıkıştırdığı dişi geyik gibiydi. Schreuder'in gözlerinin körce öfkesi yüzünden bulanıklaşıp mermere benzer bir hal aldığını fark etti. Yüzü kızarıp şişmişti. Dudakları gerilmiş ve sıktığı dişleri ortaya çıkmıştı.

Katinka gerçek bir dehşetle uyandırdığı öfkenin bir tür çılgınlık olduğunu anladı. Schreuder'in kontrol edemeyeceği bir duyguydu bu. Kadın hayatının tehlikede olduğunu anladı. Bu yüzden heyecanı daha da arttı.

Adama doğru atıldı. "Beni öldürmek istiyorsun, değil mi?"

Schreuder boğulurcasına, "Seni dişi köpek!" diye homurdanarak ellerini kadının boynuna doğru uzattı. "Kaltak! Daha fazla dayanamayacağım. Seni..."

Katinka eteklerini kaldırıp adamı kendine çekti. "O halde beni bununla öldür... Tâ kalbime kadar girip beni parçalasın."

Genç kadının zevk çığlıkları yalçın kayalıklarda yankılanıyordu.

Katinka dağdan çılgın gibi indi. Kış güneşinin ışıldattığı gökyüzünden birdenbire esmeye başlayan sert rüzgârla uçuyordu sanki. Saçları şapkasının altından çıkmış, parlak renkli bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Rüzgârda hışırdıyor, karışıyordu. Kısrak sanki peşinde aslanlar takılmış gibi koşuyordu. Yukarı bağlara geldiklerinde Katinka onu yüksek duvardan aşırdı. Kısrak bir şahin gibi uçtu.

Genç kadın bahçelerden dörtnala geçerek ahırların önündeki avluyu katetti. Yavaş Jan onun geçişini seyretmek için döndü. Besleyip büyüttüğü yeşil bitkiler kısrağın uçan nallarının altında köklerinden çıkarak parçalandılar, etrafa saçıldılar. Katinka geçtikten sonra Yavaş Jan eğilip bir bitkinin parçalanmış sapını aldı. Onu ağzına götürerek ısırdı. Özsuyunu tattı. Hiç kızmamıştı. Büyüttüğü bitkilerin kaderi kesilip mahvedilmekti. İnsanların da ölmek için doğdukları gibi. Yavaş Jan için önemli olan ölüm tarzıydı.

Cellât kısrakla binicisinin arkasından baktı. Küçük serçelerinden birini ölümlü yaşamdan kurtardıktan sonra hissettiği huşu ve saygıyı duydu.

Kendi ellerinde son bulan yaşamları düşündü. Katinka van de Velde'nin büyüsü altına itilmiş gibi geliyordu. Onda kendi yaşamını belirleyen o gizemli özelliklerin olduğunu fark etmişti. Ama Katinka'ya kıyasla kendisinin bataklıklarda sürünen ilkel bir yaratık olduğunu anlıyordu.

Katinka dokunulamayacak, zalim bir tanrıçaydı. Yavaş Jan da ona tapıyordu. Şimdi elinde tuttuğu bu parçalanmış bitkiler tanrıça için seçilmiş birer kurbandı. Sanki çiçekleri Katinka'nın mihrabına yerleştirmiş, tanrıça da onları kabul etmişti. Genç kadının bu lütfü yüzünden neredeyse ağlayacaktı. O garip sarıgözlerini kırpıştırdı. İlk kez duygularını yansıtıyordu bu gözler. Yavaş Jan, "Bana emret," diye fısıldadı. "Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Katinka kısrağı mahmuzlayarak dörtnala koşturdu. Bahçe yolundan konağın kapısına gitti. Daha hayvan durmadan yere atladı. Verandadan aşağıya inen Aboli'ye bakmadı bile. Zenci atın dizginlerini yakaladı ve onu ahırların önündeki avluya götürdü.

Kısrağa ormanların dilinde şefkatle, "O kadın ağzının kanamasına neden olmuş, küçüğüm," dedi. "Ama Aboli yaranı geçirecek." Avluda kısrağın eyerini çıkarıp üzerinden akan terleri bir bezle sildi. Hayvanı ağır ağır yürüterek daireler çizdirdi. Sonra atı ahırdaki bölmesine sokmadan önce ona su verdi.

Aboli, "Bak kırbacı ve mahmuzları buralarını kesmiş," diye fısıldayarak

atın ağzının yaralanıp morarmış yanlarına melhem sürdü. "O bir cadı Ama Aboli artık burada. Seni koruyacak ve sevecek."

Katinka konakta odalardan geçti. Usulca bir şarkı mırıldanıyordu Yüzüne az önce duyduğu zevkten renk gelmişti. Yatak odasında bağırarak Zelda'yı çağırdı. Sonra yaşlı kadının gelmesini beklemeden soyundu. Giysilerini odanın ortasına attı. Panjurların arasından süzülen kış havası terli vücuduna çok soğuk geldi. "Zelda, neredesin?" diye seslendi. Hizmetçi koşarak odaya girdiği zaman da onu azarladı. "Tanrım! Neredeydin sen, tembel kocakarı? Banyom hazır mı? Yoksa yine ateşin önünde uyukluyor muydun?" Ama sözleri eskisi kadar kırıcı değildi. Seramik banyosundaki buharları tüten, parfümlü suda yatarken kendi kendine usulca gülümsedi. Küveti kalyonun kıç tarafındaki kamarasından getirmişlerdi.

Zelda küvetin yanında durarak hanımının güzel kokulu köpüklere karışan saçlarını kalın tutamlar halinde kaldırdı, tepesinde topladı. Bir bezle Katinka'nın omuzlarını sabunladı.

Genç kadın bir kraliçe edasıyla, "Benimle uğraşıp durma," diye emretti. "Beni bir süre yalnız bırak." Zelda sabun bezini attı ve geri geri giderek banyodan çıktı.

Katinka bir süre daha küvette yattı; bir şarkı mırıldanıyor, arada sırada ayaklarının birini kaldırarak ince bileğine ve pembe parmaklarına bakıyordu. Sonra buğulanmış aynadaki bir hareket dikkatini çekti. Doğrulup oturdu. Hayretle bakıyordu. Sonra çabucak küvetten çıktı. Üzerinden akan suları emmesi için omzuna bir havlu aldı. Usul usul yatak odasının kapısına gitti.

Aynadan gördüğü sahne garipti. Zelda onun fayansların üzerine attığı kirli giysilerini toplamıştı. Şimdi elinde Katinka'nın çamaşırları, onları inceliyordu.

Genç kadın soğuk bir sesle, "Erkek kokusu almaya mı çalışıyorsun? diye sordu.

Zelda genç kadının sesini duyunca hızla ona doğru döndü. Yanakları kül rengine dönüştü. Kekeleyerek anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

Katinka, "Seni cadı," dedi.

Havluyu atarak kayarcasına ilerledi. Vücudu başını kaldırmış dişi bir kobranınki gibi ince ve esnekti. İçeri girdiği zaman yere attığı kırbacını eğilip aldı.

Zelda gerilemeye başladı. "Hanımım, ben sadece güzel eşyalarınıza bir şey

olmasından korkuyordum..."

Katinka, "Yer mantarının kokusunu almış yaşlı şişman bir dişi donuz gibi soluyordun," diyerek kırbacı salladı. Kamçı Zelda'nın ağzına indi. Kadın bir çığlık atarak yatağa devrildi.

Katinka onun tepesine dikildi. Kamçıyla Zelda'nın sırtına, kollarına, bacaklarına vurmaya başladı. Kamçı şaklarken hizmetçinin kol ve bacaklarındaki yağlar titreyip sarsılıyordu. Katinka olanca sesiyle, "Kendimi çok uzun süre bu zevkten yoksun bıraktım!" diye haykırdı. Yaşlı kadın çırpınarak çığlıklar atarken onun öfkesi de gitgide artıyordu. "Senin hırsızlıklarından ve oburluğundan bıktım! Şimdi de hayatımın mahrem sırlarına o pis burnunu sokuyorsun. Seni gidi sinsi, dırdırcı, muhbir acuze!" "Beni öldürüyorsun, hanımım..."

"Güzel! Ama yaşarsan kendini gelecek hafta Hollanda'ya doğru yola çıkan Standvastigheid'da bulacaksın. Artık etrafında dönenmene dayanamayacağım. Seni en berbat kamaraya tıktıracağım. Bir kuruş emekli maaşı bile alamayacaksın. Artık yaşamının geri kalan günlerini fakirler evinde geçirirsin." Katinka şimdi çılgın gibi soluyor, kırbaçla Zelda'nın kafasına ve omuzlarına vuruyordu.

"Lütfen hanımım. Siz bebekken sizi emziren yaşlı Zelda'nıza karşı bu kadar zalim olamazsınız."

"O iri göğüslerinle bana süt vermiş olman midemi bulandırıyor, kusmak istiyorum." Katinka yaşlı hizmetçinin göğüslerine vurdu. Zelda inleyerek kollarıyla göğsünü örttü. "Buradan gideceğin zaman eşyalarını arattıracağım. Benden çaldığın eşyaların hiçbirini götüremeyeceksin. Kesende bir tek gulden bile olmayacak. Bunu sağlayacağım, seni gidi yalancı, hırsız acuze!"

Bu tehdit içe dokunacak bir biçimde kıvranan, yaltaklanan yaşlı kadını çılgına çevirdi. Zelda uzanarak tombul eliyle kendisine tekrar vurmaya hazırlanan Katinka'nın bileğini kavradı. Onun kolunu genç kadının şok geçirmesine neden olan bir güçle tuttu. Zelda müthiş bir kinle Katinka'ya baktı.

Hayır, dedi. "Benden hiçbir şeyimi alamayacaksın. Beni bir dilenci haline sokamayacaksın. Sana tam yirmi dört yıl hizmet ettim. Beni şimdi başından atamazsın. Evet, o kalyona bineceğim. Hiçbir şey bana bu zehirli güzelliğini bir daha görmemek kadar zevk veremez. Ama giderken her şeyimi alıp götüreceğim. Üstelik kesemde de bana emeklilik parası olarak vereceğin bin altın gulden olacak."

Katinka sersemlediği için öfkesi geçti. Kulaklarına inanamıyormuş gibi Zelda'ya baktı. "Deli gibi konuşuyorsun! Bin gulden ha? Kırbaçla açılacak bin yara dersen daha akla yakın olur!"

Kolunu kurtarmaya çalıştı. Ama Zelda çılgınca bir güçle onu bırakmadı. "Deli gibi, öyle mi? Albayla seviştiğini ekselansa kanıtlarsam neler olur dersin?"

Katinka bu tehdit yüzünden dondu kaldı. Sonra kırbaç tutan elini ağır ağır indirdi. Kafasında düşünceler hızla birbirini izliyordu. Zelda'nın gözlerine bakarken yüzlerce esrar aydınlanıyordu. Bu yaşlı dişi köpeğe hiç soru sormadan güvenmişti. Onun kendisine çok sadık olduğundan hiçbir zaman kuşkulanmamıştı. Hatta bu konu aklına bile gelmemişti. Ama şimdi kocasının gizli kalması gereken davranışları ve âşıkları konusunda o mahrem bilgileri kimden aldığı anlaşılıyordu.

Genç kadının kafası şimdi hızla çalışıyordu. İfadesiz suratından bu ihanet yüzünden duyduğu kin ve öfke anlaşılmıyordu. Kocasının Albay Schreuder'le bir maceraya girdiğini öğrenmesi o kadar önemli değildi. Bu sadece Katinka'nın canını biraz sıkacaktı. Çünkü yeni âşığından henüz bıkmamıştı. Ama Albay için durum çok kötü olacaktı.

Katinka geriye baktığı zaman Petrus van de Velde'nin ne kadar kinci olduğunu daha iyi anlıyordu. Kocası ilişkilerini öğrenir öğrenmez bütün âşıklarının başlarına çok kötü şeyler gelmişti. Katinka o ana kadar van de Velde'nin her olup biteni nasıl öğrendiğini anlayamamıştı. Safdilce davranmıştı. Ama koynunda beslediği yılanın Zelda olduğu aklının köşesinden bile geçmemişti.

Katinka usulca, "Sana karşı haksızlık ettim, Zelda," dedi. "Sana böyle sert davranmamalıydım." Elini uzatarak hizmetçinin tombul yanağındaki kırbaç izini okşadı. "Bütün bu yıllar boyunca bana şefkat ve sadakat gösterdin. Artık mutlu bir emeklilik çağına başlamanın zamanı. Hak ettiğin hediyeyi elinden almak aklıma bile gelmez. Kalyona bindiğin zaman kesende bin değil iki bin gulden olacak. Sevgim ve minnetim de seninle birlikte gidecek.

Zelda berelenen dudaklarını yalayarak kinle karışık bir zaferle güldü. "Tatlı hanımım, bana çok müşfik ve merhametli davranıyorsunuz."

"Tabii kocama Albay Schreuder'le ilgili basit ve akılsızca yaramazlıktan söz etmeyeceksin. Öyle değil mi?"

"Sizi zarar veremeyecek kadar çok seviyorum. Sizden ayrılmak zorunda

kalacağım gün kalbim paramparça olacak."

Yavaş Jan verandanın bir ucunun yanındaki çiçek tarhında diz çökmüştü. Güçlü elinde budama bıçağı vardı. Üzerine bir gölge düşerken kafasını kaldırdı. Sonra da ayağa kalktı. Saygılı bir tavırla şapkasını çıkararak göğsüne dayadı. O kalın ve ahenkli sesiyle, "Günaydın, hanımım," dedi.

"Lütfen işine devam et. Çalışmanı seyretmek hoşuma gidiyor."

Bahçıvan cellât tekrar dizlerinin üzerine çöktü. Küçük keskin bıçak elinde ışıldadı. Katinka yakındaki bir banka oturarak onu bir süre sessizce seyretti.

Sonunda, "Ustalığına hayranım," dedi. Yavaş Jan başını kaldırmadı ama kadının sadece budama bıçağını kullanırkenki ustalığını kastetmediğinin farkındaydı. "Senin bu ustalığına çok ihtiyacım var, Yavaş Jan. Ödül olarak da yüz gulden dolu bir kese alacaksın. Benim için bir şey yapar mısın?"

Mevrouw, bu dünyada sizin için yapmayacağım hiçbir şey yok. Yavaş Jan sonunda başını kaldırarak o uçuk sarıgözleriyle Katinka'ya baktı. "İstediğiniz takdirde canımı vermekten bile çekinmeyeceğim. Karşılık, ücret beklemiyorum. İstediklerinizi yaptığımı bilmek benim için en büyük ödül olur. Bundan başka bir şey istemem."

***

Kış gecesi hava iyice soğumuştu. Dağdan gürültüyle inen yağmur pencere camlarına vuruyor ve saz damın saçaklarında çakallar gibi uluyordu.

Zelda geceliğini şişman vücuduna giydi. Doğudan yaptıkları yolculuk sırasında kaybettiği bütün kiloları geri almıştı. Göbeğinde ve kalçalarında toplanmıştı yağlar. Vilayet konağına yerleşeli beri mutfaktaki köşesinde karnını yemek salonundaki sofradan getirilen lezzetli artıklarla doyurmuştu. Üzerlerine de kibarların kadehlerinden arta kalan içkileri maşrapasına doldurarak içmişti; Ren şarabı ve kırmızı şarap, cin ve sert Hollanda içkisi.

Bu gece de midesi nefis yemekler ve içkiyle dolu olarak yatmaya hazırlanıyordu. Önce küçük odasındaki pencerelerin çerçevelerinden içeriye soğuk hava girmesini önlemek için aralık ve çatlaklara bez parçaları tıktı, sonra da perdeleri kapattı. Bakır ısıtma tavasını yatağındaki örtülerin altına soktu. Burnuna yanmaya başlayan çarşafların kokusu gelinceye kadar orada tuttu. Sonra mumu söndürdü ve kalın yün battaniyelerin altına süzüldü.

Burnunu çekerek, soluyarak kendini yumuşak ve sıcak yatağa bıraktı. En son yatağının altındaki altın para dolu keseyi düşündü. Gülümseyerek uykuya daldı.

Gece yarısından bir saat sonra bütün ev uykuya dalmış ve sessizleşmişti. Yavaş Jan, Zelda'nın oda kapısının önünde durup içeriyi dinledi. Kadının horultuları camları sarsan rüzgârın uğultusundan daha yüksekti. Cellât kapıyı sessizce açarak yanan odun kömürüyle dolu bir mangalı içeri bıraktı. Bir an etrafı dinledi. Ama yaşlı kadının solukları düzenliydi. Yavaş Jan kapıyı usulca kapattı. Koridorda sessizce dipteki kapıya doğru gitti.

***

Sukeena şafak sökerken gidip Katinka'yı uyandırdı. Genç kadına kalın bir sabahlığı giydirdikten sonra onu hizmetçilerin bölüğüne götürdü. Korkuya kapılmış, sessiz köleler Zelda'nın kapısının önünde bekliyorlardı. Katinka'nın içeri girmesi için yana çekildiler. Sukeena, "Onun sizin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum, hanımım," diye fısıldadı. "Kalbim sizin için parçalanıyor."

Katinka kederle, "Teşekkür ederim, Sukeena," diye yanıt verdi. Sona da küçücük odada çabucak etrafına bakındı. Mangal götürülmüştü, yavaş Jan dikkatli davranmıştı. Güvenilir biriydi o. "Ne kadar huzur dolu bir hali var." Sukeena yatağın yanında duruyordu. "Yüzünün rengi de ne kadar güzel. Sanki hâlâ yaşıyormuş gibi." ? Katinka da gidip onun yanında durdu. Mangaldan yükselen zehirli dumanlar yaşlı kadının yanaklarını pembeleştirmişti. Zelda'nın ölüsü kadının yaşadığı zamankinden daha güzeldi, Katinka usulca, "Sukeena, lütfen beni onunla biraz yalnız bırak," dedi. "Dua etmek istiyorum. O benim için çok değerliydi."

Genç kadın karyolanın yanında diz çökerken köle kız kapıyı arkasından sessizce kapattı. Katinka elini yatağın altına sokarak keseyi aldı, ağırlığından bir tek altının bile eksik olmadığını anladı. Keseyi sabahlığının cebine koydu. Ellerini önünde birbirlerine kenetledi. Gözlerini öyle sıkıca yumdu ki, uzun altın gibi kirpikleri birbirine karıştı. Katinka, "Canın cehenneme, yaşlı dişi köpek," dedi.

***

Yavaş Jan sonunda geldi. Çok uzun günler ve azap dolu geceler boyunca onu beklemişlerdi. Bu iş o kadar uzamıştı ki, Sir Francis Courteney sonunda celladın gelmeyeceğini sanmaya başlamıştı.

Her akşam karanlık surlardaki çalışmayı sona erdirdiği zaman mahkûm grupları ayaklarını sürüyerek zindana dönüyorlardı. Kış burunda etkisini göstermeye başlamıştı. Esirler çoğu zaman şiddetli yağmur yüzünden ıslanıyor ve iliklerine kadar donuyorlardı.

Hal her akşam babasının hücresinin demir çivili kapısının önünden geçerken, "Ne haber, baba?" diye sesleniyordu.

Yanıt her zaman aynıydı. Kaptanın hastalığının neden olduğu balgam yüzünden sesi iyice boğuklaşmıştı. "Bugün daha iyiyim, Hal. Ya sen?"

“İş çok kolaydı. Hepimiz de umutluyuz.”

Sonra Althuda yandaki hücreden, "Bu sabah cerrah geldi," diye sesleniyordu. "Sir Francis'in Yavaş Jan tarafından sorgulanacak kadar iyi olduğunu söylüyor." Ya da bazen, "Ateşi daha da çıktı sanırım," diyordu. "Sir Francis bütün gün öksürdü."

Mahkûmlar aşağıdaki zindana kapatılır kapatılmaz günün tek yemeğini yutarcasına yiyorlardı. Parmaklarıyla kâseleri sıyırıyor, sonra ölmüş gibi nemli samanların üzerine yığılıyorlardı.

Şafak sökmeden önceki zifiri karanlıkta Manseer hücrenin demir parmaklıklarına vuruyordu. "Kalkın! Kalkın, tembel köpekler. Yoksa Barnard sizi uyandırmak için köpeklerini gönderir!"

Mahkûmlar kendilerini zorlayarak ayağa kalkıyor, tekrar sıra halinde yağmur ve rüzgâra çıkıyorlardı. Barnard dev gibi iki köpeğiyle onları karşılamak için hazır bekliyordu. Kapkara korkunç hayvanlar hırlıyor ve kayışlardan kurtulmak için öne doğru atılıyorlardı. Bazı denizciler çıplak ayaklarına sarmak ya da başlarını örtmek için çuval parçaları bulmuşlardı. Ama bir gün önce ıslanmış olan bezler hiç kurumuyordu. Adamların çoğu fırtınaların estiği bu kış günlerinde yalın ayak ve yarı çıplaktılar.

Sonra Yavaş Jan geldi. Öğle zamanı gözüktüğünde yüksek iskeledeki adamlar birdenbire sustular, çalışma da durdu. Yavaş Jan avlunun kapısından girerken Hugo Barnard bile yana çekildi. Cellât siyah elbisesi ve gözlerine kadar indirdiği geniş kenarlı şapkasıyla kürsüye çıkarak vaaz vermeye hazırlanan bir din adamına benziyordu.

Yavaş Jan zindanın girişinde durdu. Çavuş Manseer avluda anahtarlarını şıngırdata şıngırdata koştu. Alçak kapıyı açtı ve adamın içeri girmesi için yana çekildi. Sonra da celladı izledi. Kapı arkalarından kapandı. Onları seyreden mahkûmlar bir kâbustan uyanıyorlarmış gibi doğruldular ve işlerine döndüler. Ama Yavaş Jan içerdeyken etrafa derin ve kasvetli bir sessizlik çöktü. Kimse konuşmuyor, küfür de etmiyordu. Hugo Barnard bile sessizleşmişti. Mahkûmlar her fırsatta başlarını çevirerek kapalı olan demir kapıya bakıyorlardı.

Yavaş Jan merdivenden indi. Manseer fenerle basamakları aydınlatıyordu. Cellât, Sir Francis'in hücresinin kapısının önünde durdu. Hücredeki duvarın yukarısındaki pencereden içeriye biraz ışık süzülüyordu. Sir Francis yatak görevi de yapan taş kerevetin üzerinde oturuyordu. Başını kaldırarak Yavaş Jan'ın sarıgözlerinin içine baktı.

Kaptanın suratı güneşte rengi iyice açılmış bir kurukafaya benziyordu. Rengi o kadar uçuktu ki, sanki derisi bu sönük ışıkta parlıyordu.

Uzun saçları simsiyah duruyordu, gözleri kara çukurlar gibiydi. Kaptan, “Seni bekliyordum," dedi. Sonra ağzı balgamla doluncaya kadar öksürdü, yere serili samanların arasına tükürdü.

Yavaş Jan kaptana yanıt vermedi. Gözetleme deliğinden bakıyordu, parlak gözlerini Sir Francis'in suratına dikmişti. Dakikalar ağır ağır geçti. Sir Francis cellada avaz avaz bağırmak için delice bir istek duydu. "Yapman gereken şeyi yap! Söylemen gereken şeyi söyle! Senin için hazırım!" Ama kendini zorlayarak sesini çıkarmadı, o da Yavaş Jan'a dik dik baktı.

Sonunda cellât gözetleme deliğinden uzaklaştı. Manseer'e bakarak başını salladı. Gardiyan gözetleme deliğinin kapağını gürültüyle kapattı. Merdivenden hızla çıkıp celladın geçmesi için demir kapıyı açtı. Yavaş Jan avludan geçerken bütün gözler yine ona dikildi. Cellât kapıdan çıkınca herkes rahat bir soluk aldı. Yine bağırılarak emirler verildi. Surların üzerindekiler bunları alçak sesle küfrederek, yakınarak yanıtladılar.

Althuda, Sir Francis'in yanındaki hücresinden usulca, "O Yavaş Jan mıydı?" diye seslendi.

Sir Francis boğuk bir sesle fısıldadı. "Evet. Ama hiçbir şey söylemedi. Bir şey de yapmadı."

Althuda, "Onun yöntemi böyle," diye açıkladı. "Burada yeteri kadar kaldım ve Yavaş Jan'ın oynadığı oyunu pek çok kez seyrettim. Seni aşındıracak. Sen de sonunda o daha sana dokunmadan bütün bilmek istediklerini kendisine

söylemeyi arzu edeceksin. İşte ona bu yüzden Yavaş Jan diyorlar."

"Tanrım! Adam yarı gücümü kesti bile. Hiç kapına gelip sana da baktı mı, Althuda?"

Henüz gelmedi.

"Çok şanslısın. Nasıl oldu bu?"

Bilmiyorum. Bütün bildiğim günün birinde onun benim için geleceği. Ben de senin gibi beklemenin ne demek olduğunu biliyorum.

***

Standvastigheid'm Hollanda'ya hareket etmesinden üç gün önce Sukeena konağın mutfaklarından çıktı. Biçimli kafasına otlardan örülmüş koni biçimi bir güneş başlığı giymiş, sepetini de koluna asmıştı.

Evdekiler onun bu gidişine hiç şaşmadılar. Çünkü Sukeena haftada bir kaç gün baharat ve kök toplamak için dağın yamacına giderdi. Şifalı bitkilerle ilgisi ve tedavi yeteneğini bütün koloni biliyordu.

Kleinhans konağın verandasından kızın arkasından baktı ve bağırsaklarına bir bıçak gibi saplanan sancı yüzünden kıvrandı. Sanki vücudunun derinliklerinde bir yara kanıyordu. Çoğu zaman dışkısı pıhtılaşmış kanlar yüzünden kapkara oluyordu. Ama onu yiyip bitiren sadece hazımsızlık değildi. Kalyona binerek yola çıktıktan sonra Sukeena'nın güzelliğini bir daha göremeyeceğini biliyordu. Artık ayrılma zamanı yaklaştığı için geceleri uyuyamıyordu. Süt ve pirinç lapası bile midesinde aside dönüşüyordu.

Konağı ondan devralan ve artık evsahibesi olan Mevrouw van de Velde ona iyi davranıyordu. Hatta bu sabah Sukeena'yı özel bitkileri toplaması için dağa yollamıştı. Köle kız bu otları kaynatıp süzüyordu. Adamın sancısını kısa bir süre için geçiren tek ilaç da buydu. Hiç olmazsa bu sayede rahatsızca da olsa birkaç saat uyuyabiliyordu. Sukeena, Katinka'nın emirlerine uyarak Kleinhans'ın kuzeye yapacağı uzun yolculuk sırasında ona yetecek kadar ilaç hazırlayacaktı. Eski vali Hollanda'ya vardığında oradaki doktorların onu bu korkunç rahatsızlıktan kurtarmayı başarmaları için dua ediyordu.

Sukeena fundaların arasından sessizce geçti. Bir iki defa arkasına baktı ama peşinden gelen kimse yoktu. Bir ara çiçekli bir ağaççıktan yeşil bir dal kesmek için durakladı. Yürürken dalın yapraklarını kopardı. Bıçağıyla ucunu çatal haline getirdi.

Kış olmasına rağmen etraf yaban çiçekleriyle doluydu. Yüz farklı tür sergileniyordu sanki. Bunlardan bazıları olgun enginar büyüklüğündeydi. Bazılarıysa kızın küçük parmağının tırnağı kadardı. Hepsi de bir ressamın hayal edemeyeceği ya da paletin canlandırmaya gücü yetmeyeceği kadar güzeldi.

Sukeena sanki belirli bir hedefi yokmuş gibi yürüyordu ama aslında ağır ağır, dolaşa dolaşa dümdüz tepeli dağın yanını yaran derin uçuruma doğru gidiyordu. Çevresine yine ihtiyatla baktıktan sonra birdenbire sık ağaçlıklı dik yardan inmeye başladı. Dipten bir su akıyor, neşeyle sık sık bir çağlayana dönüşüyor, yatağındaki hülyalı gölcükleri dolduruyordu.

Sukeena bu gölcüklerden birine yaklaşırken iyice yavaşlayıp sessizleşti. karanlık suyun yanındaki kayaların arasında bir çatlak vardı. Orada küçük toprak bir kap duruyordu. Sukeena kâseyi oraya son gelişinde bırakmıştı. Yukarıdaki raf gibi çıkıntılı kayanın üzerinde durup aşağıya baktı, kaba doldurduğu süt gibi beyaz sıvı içilmişti. Dipte sadece birkaç yanardönerli damla kalmıştı.

Sukeena zarif hareketlerle biraz daha aşağıya, kayadaki yarığın dibini daha iyi görebileceği bir yere kadar indi. Gölgelerin arasında hafifçe parlayan pul pul şeyi görünce soluğunu tuttu. Sepetin kapağını açtı. Ucu çatallı sopayı sağ eline alarak yaklaştı. Yılan kabın yanına çöreklenmişti, işaret parmağı kadar ince ve ışıltılı bir bronz renkteydi. Her pulu küçücük bir şaheser sayılırdı. Sukeena yaklaşırken yılanbaşını birkaç santim saldırdı ve siyah boncuk gibi gözleriyle ona baktı. Ama kaçmaya, yarığın diplerine kaymaya kalkışmadı. Kızın onu ilk bulduğu zaman yaptığı gibi.

Yılan tembel ve uykuluydu. Sukeena'nın ona içirdiği sütlü karışımın etkisiyle böyle olmuştu. Yılan bir dakika sonra kafasını indirerek sanki uykuya daldı. Sukeena ihtiyatsızca davranmaya ya da acele etmeye kalkışmadı. Küçük sürüngenin üst çenesindeki iğne gibi dişlerinin korkunç acı veren müthiş bir ölüme neden olacağını biliyordu. Çatallı değneği usulca uzattı. Sürüngen tekrar kafasını kaldırdı. Sukeena donmuş gibi kalakaldı. Sopanın çatallı ucu yılanın ince boynundan birkaç santim uzaktaydı. Küçük sürüngen ağır ağır gerileyerek kafasını uzattı. Sukeena sopanın çatalıyla onu yere mıhladı. Yılan hafifçe ıslığa benzeyen bir ses çıkardı. Onu sıkıca tutan sopaya sarıldı, sonra gövdesini tekrar çözdü.

Sukeena uzanıp yılanı başının gerisinden yakaladı. İki parmağını sürüngenin kafatasındaki sert kemiklere bastırdı. Yılan uzun, esnek vücudunu kızın bileğine sardı. Sukeena onu kuyruğundan tutarak bileğinden çözdü. Sonra sürüngeni sepetine attı. Aynı anda sepetin kapağını kapattı.

***

Emekli Vali Kleinhans kalyona gemi hareket etmeden bir akşam önce bindi. Araba onu kıyıya götürmeden önce bütün ev halkı eski efendilerine, "Güle güle," demek için konağın ön verandasında toplandı. Kleinhans sıranın önünden ağır ağır ilerleyerek her köleye bir iki söz söyledi. Sukeena'ya geldiğinde kız zarif bir hareketle ellerini birleştirdi ve parmakuçlarını dudaklarına dokundurdu. Adamın kalbi kıza kar duydu aşk ve özlemle sızladı.

Sukeena usulca, "Aboli eşyalarınızı gemiye götürdü," dedi. "Hepsini kamaranıza yerleştirdi. Ecza kutunuz en büyük sandığın dibinde. Ama küçük yol çantanızda dolu bir şişe var. Ondaki ilaç size birkaç gün yeter."

Kleinhans, "Seni hiçbir zaman unutmayacağım, Sukeena," diye mırıldandı.

“Ben de sizi asla unutmayacağım, efendim.” Çılgınca bir an adamın duyguları neredeyse kontroldan çıkacak, az kalsın köle kıza sarılacaktı. Ama sonra Sukeena başını kaldırdı ve Kleinhans onun gözlerindeki o ölmeyen kin ve nefreti fark ederek irkildi.

Kalyon o sabah şafak söker ve denizin suları çekilirken yola çıktı. Fredricus, Kleinhans'ı uyandırmak ve onun ranzasından inmesine yardım etmek için kamaraya geldi. Efendisinin omuzlarına kalın bir kürkten yapılmış paltoyu sardı. Kleinhans güverteye çıktı. Gemi kuzeybatı rüzgârını yakalayarak Atlas Okyanusu'na açılırken eski vali tepesi dümdüz dev dağ ufkun ötesinde kaybolunca kadar kıç küpeştesinde kaldı. Gözleri artık yaşlardan etrafı bulanık görüyordu.

Ondan sonraki dört gün Kleinhans'ın midesindeki sancı her zamankinden daha da şiddetlendi. Beşinci gece sabaha karşı uyandı. Asit içini kavuruyordu. Feneri yakarak rahatlamasını sağlayacak kahverengi şişeye uzandı. Ama şişeyi sallayınca artık boşalmış olduğunu gördü.

Can acısından ikibüklüm olan Kleinhans elinde fenerle kamaranın diğer tarafına gitti ve en büyük sandığının önünde diz çöktü. Sandığı açıp ecza kutusunu Sukeena'nın söylediği yerde buldu. Tik ağacından yapılmış kutuyu alarak diğer bölmenin önündeki masaya koydu. Pirinç anahtarı kilide sokabilmek için fenerin ışığından yararlanmaya çalıştı.

Tahta kapağı açınca bir an irkildi. Kutudaki eşyaların üzerine özenle bir kâğıt konmuştu. Kleinhans üzerindeki siyah harflerle yazılmış olan yazıyı okudu. Hayretle bunun şirket gazetesinin çok eski bir sayısı olduğunu anladı. Bütün sayfayı okurken midesi ağzına geldi. Bu bildiriyi kendisi imzalamıştı. Bir ölüm emriydi bu. Robert David Renshaw'ın sorguya çekilmesi ve idamıyla

ilgili bir emir. Bu İngiliz, Sukeena'nın babasıydı.

Kleinhans yüksek sesle, "Bu ne biçim iblislik?" dedi. "O küçük cadı bu kâğıdı buraya uzun yıllar önce olan bir şeyi hatırlatmak için koymuş! Hiç yumuşamayacak mı? Onun yaşamımdan artık tamamiyle çıktığını biyordum! Ama bana hâlâ ıstırap çektiriyor!"

Kâğıdı alıp yırtmak istedi. Ama parmakları daha dokunamadan kâğıdın altından hafif bir hışırtı geldi. Sonra bir şey kımıldadı. Ve Kleinhans'ın bileğine hafifçe vurdu. Parlak, esnek bir şey kutunun yanından kayarak yere süzüldü. Adam korkuyla geriye sıçradı. Ama o şey gölgelerin arasında kaybolmuştu. Kleinhans onun arkasından şaşkın şaşkın baktı. Sonra yavaş yavaş bileğinin hafifçe yandığını hissetti. Elini fenerin ışığına doğru kaldırdı.

Bileğinin içinde yaşlılara özgü lekelerle dolu derisinin altında damarları mavi sicimler gibi duruyordu. Kleinhans yanan yere dikkatle baktı. Fenerin ışığında iki küçücük kandamlasının mücevherler gibi parladıgını gördü. Bunlar bileğindeki iki delikten akıyorlardı. Eski vali sendeleyerek geriledi ve ranzasının kenarına oturdu. Bileğini kavramış, o yakut gibi damlalara bakıyordu.

Gözlerinin önünde ağır ağır çok gerilerde kalmış bir sahne belirdi. Ciddi yüzlü iki küçük yetim, bir insanın yakıldığı odunların küllerinin önünde duruyorlardı. Sonra acı adamın içinde şişti şişti ve kafasıyla bütün vücudunu doldurdu.

Şimdi sadece bu azap vardı. Damarlarından sıvı bir ateş gibi akıyor, kemiklerinin içine işliyordu. Kleinhans'ın vücudundaki her kası ve siniri parçalıyordu. Adam haykırmaya başladı. Ölünceye kadar da bağırdı.

***

Yavaş Jan bazen iki defa kaledeki zindana geliyor ve Sir Francis'in hücresinin kapısındaki gözetleme deliğinin önünde duruyordu. Hiç konuşmuyor, sesi çıkmıyordu. Bir yılan gibi hareketsiz bekliyordu. Bazen orada birkaç dakika kalıyordu, bazen de bir saat. Sir Francis sonunda cellada bakamaz oldu. Yüzünü taş duvara döndü ama o sarıgözlerin sanki sırtını deldiğini hâlâ hissediyordu.

Pazar günü, yani Tanrı'nın günü Manseer'le dört yeşil ceketli asker Sir Francis'i almaya geldiler. Hiçbir şey söylemediler ama kaptan onların yüzlerinden kendisini nereye götüreceklerini anladı. Hiçbiri de Sir Francis'in gözlerine bakamıyordu. Suratlarında bir tabutu taşıyan adamlarınkine benzeyen ifadeler vardı.

Sir Francis avluya çıktı. Soğuk ve rüzgârlı bir gündü. Dağın yamaçlarına kadar inmiş olan bulut kümesi vardı. Bu tekin olmayan renk eski bir çürüğü andırıyordu. Ayağının altındaki taşlar biraz önce dinen sağanak yüzünden sırılsıklamdı.

Sir Francis sert rüzgârda titrememeye çalıştı. Yanındaki nöbetçiler onun korkudan titrediğini sanabilirlerdi.

“Tanrı sizi korusun!" Çılgınca esen rüzgârda bu genç ve temiz bir ses Sir Francis 'e ulaştı. Kaptan durup yukarıya baktı. Hal yukarıda, yapı iskelesinin üzerinde duruyordu. Rüzgâr siyah saçlarını karıştırıyordu. Çıplak göğsünün üzerinde yağmur damlaları ışıldıyordu.

Sir Francis bağlı ellerini kaldırarak, "in Arcadia habito” diye bağırdı. “Yeminini unutma!" Uzaktan bile oğlunun dehşet dolu yüzünü görebiliyordu. Sonra nöbetçiler onu kalenin silah deposunun altındaki bodruma inen merdivene açılan kapıya doğru ittiler. Manseer onu kapıdan sokarak aşağı indirdi. Aşağıda durup demirli kapıya çekine çekine vurdu. Yanıtı beklemeden kapıyı açtı ve Sir Francis'i içeri itti.

Oda iyice aydınlıktı. On iki mumun ışığı açık kapıdan giren havayla titredi. Bir yanda Jacobus Hop yazı masasının başında oturuyordu. Önünde bir parşömenle bir mürekkep hokkası, sağ elinde de bir tüy kalem başını kaldırarak rengi uçmuş yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle Sir Francis 'e baktı. Yanağında kıpkırmızı bir çıban çıkmıştı. Kâtip tutsağa fazla bakamayarak gözlerini masaya dikti.

Odada duvarın önünde insanları bağlayıp gerdikleri işkence aleti duruyordu. Çerçevesi tik ağacından yapılmıştı. Yatılacak yerine kollarını ve

bacaklarını uzatmış, en uzun boylu bir insan bile sığabilirdi. İki ucuna sağlam makaralar takılmıştı. Bunlarda levyelerin sokulabileceği demir yarıklar bulunuyordu. Kâtibin masasının karşısındaki duvarda bir mangal yanıyor, üstündeki duvara takılı çengellerden korkunç ve acayip aletler sarkıyordu. Mangaldan etrafa insanı yatıştıran hoş bir koku yayılıyordu.

Yavaş Jan germe aletinin yanında duruyordu. Arkasındaki bir çengele ceketiyle şapkasını asmıştı. Nalbantlarınkine benzer deri bir önlük takmıştı

Tavana bir makara vidalanmıştı. Bundan sarkan ipin ucunda demir bir kanca vardı. Nöbetçiler Sir Francis'i taş zeminli odanın ortasına sürüklediler.

Yavaş Jan hiçbir şey söylemedi. Adamlar tavandan sarkan çengeli bileklerindeki bağlara taktılar. Manseer makaradaki ipi gerdi kaptanın kolları yukarıya kalkarak iyice gerildi. Ayaklarını yere basar durumdaydı. Manseer, Yavaş Jan'a selam verdi. Sonra adamları geri geri giderek odadan çıktılar, kapıyı arkalarından kapattılar. Kapının kanatları sesin dışarı çıkmasını engelleyecek kadar kalındı.

"Odaya çöken sessizlikte Hop gürültülü gürültülü öksürdü ve şirket mahkemesinin Sir Francis'le ilgili kararını okumaya başladı. Çok kötü kekeliyordu. Ama sonunda belgeyi masaya bırakarak açık açık, "Tanrı da şahidimdir, Kaptan Courteney!" diye bağırdı. "Buradan yüz fersah ötede olmak isterdim. Bu hoşuma giden bir görev değil. Size bu sorgulamada bizimle işbirliği yapmanızı rica ediyorum."

Sir Francis yanıt vermeden sakin sakin Yavaş Jan'ın sarıgözlerinin iç¡ne baktı. Hop parşömeni tekrar aldı. Yazıyı okurken sesi titriyor, yine kekeliyordu. "İlk soru: Mahkûm Francis Courteney şirketin gemisi Standmigheid'ın manifestosunda eksik olan yükün yerini biliyor mu?"

Kaptan hâlâ karşısındaki sarıgözlere bakıyordu. "Hayır," diye yanıt verdi. Mahkûm sözünü ettiğiniz yük konusunda hiçbir şey bilmiyor."

Hop boğuk bir sesle, "Lütfen tekrar düşünün, efendim," dedi. "Ben çok nazik bünyeli bir insanım. Midem çok rahatsız."

***

Ruzgârın süpürdüğü iskeledeki insanlar için saatler azap veren bir yavaşlıkla geçti. Sık sık silah deposunun basamaklarının altındaki önemsiz kapıya bakıyorlardı. Orada ne bir hareket vardı, ne de bir ses duyuluyordu. Sonra bu soğuk, yağmurlu sabahın ortalarına kapı aniden açıldı ve Jacobus Hop avluya fırladı. Subayların atlarını bağladığı, parmaklığa doğru sendeleyerek gitti ve sanki bacakları artık kendisini taşımıyormuş gibi oradaki demir halkalardan birine tutundu. Boğuluyormuş da kurtarılmış bir insan gibi orada durmuş soluk almaya çalışıyordu. Etrafındaki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibiydi. Bütün çalışmalar durdu. Hugo Barnard ve yardımcıları bile durdular. Hop birdenbire ikibüklüm olup yerdeki taşların üzerine kustu. Sonra elinin tersiyle ağzını silerek, sanki kaçacak yer arıyormuş gibi çılgınca etrafına bakındı.

Sendeleye sendeleye parmaklıktan uzaklaştı. Sonra koşarak avluyu aştı ve valinin dairesine giden basamaklardan çıktı. Merdivenin başındaki nöbetçilerden biri onu durdurmaya kalkıştı ama Hop, "Ekselanslarıyla konuşmam gerekiyor!" diye haykırarak adamın yanından geçti.

Geldiğini haber vermelerini beklemeden valinin kabul salonuna daldı. Van de Velde uzun cilalı masanın başında oturuyordu. İki yanında dört kentli vardı. Vali ona söyledikleri bir şeye gülüyordu.

Hop titreyerek eşikte durduğu zaman valinin kalın dudaklarındaki tebessüm dondu. Kâtibin yüzü bir ölününki gibi bembeyazdı. Gözleri dolmuştu. Ayakkabıları kusmukla beneklenmişti.

Van de Velde, "Buna nasıl cüret ettin, Hop?" diye gürledi ve şişko gövdesini zorlayarak yerinden kalktı. "Buraya böyle dalma cesaretini nereden buldun?"

Hop kekeledi. "E... Ekselans. Bu işi yapamayacağım. O odaya geri dönmeyeceğim. Lütfen bunu yapmam için ısrar etmeyin. Oraya başka birini yollayın."

Van de Velde, "Hemen oraya geri dön," diye emretti. "Bu senin son şansın, Hop. Seni uyarıyorum. Ya görevini bir erkek gibi yaparsın ya da cezasını çekersin."

Hop açık açık ağlıyordu artık. "Anlamıyorsunuz... Bunu yapamayacağım. Orada neler olduğunu bilmiyorsunuz. Ben..."

"Git! Hemen git! Yoksa sana da aynı biçimde davranılır."

Hop ağır ağır, geri geri gitti. Van de Velde arkasından bağırdı. "Şu kapıları kapat, solucan!"

Hop körleşmiş gibi sendeleyerek avluda ilerledi. Gözleri yine dolmuştu. Küçük kapının önünde durdu ve gözle görülecek bir biçimde kendini toplamaya çalıştı. Sonra da hızla kapıdan dalıp gözden kayboldu. Sessiz seyirciler artık kâtibi göremiyorlardı.

Akşamüzeri kapı tekrar açıldı. Yavaş Jan avluya çıktı. Her zamanki gibi kara giysilerine bürünmüş, başına yüksek tepeli siyah şapkasını geçirmişti. Yüzünde sakin bir ifade vardı. Kalenin kapılarından ağır ağır, bir kral edasıyla çıktı. Baktığı bahçelerin arasındaki caddeden konağa doğru yürüdü.

O gittikten birkaç dakika sonra Hop dışarı fırladı. Koşa koşa ana binaya gitti. Döndüğü zaman şirketin cerrahı yanındaydı. Doktor eline deri çantasını almıştı. İki adam silah deposunun merdiveninden inerek gözden kayboldular. Uzun bir süre sonra cerrah tekrar gözüktü ve kapının önünde bekleşen Manseer'le adamlarına kısaca bir şeyler söyledi.

Çavuş ona selam verdi ve adamlarıyla merdivenden indi. Tekrar dışarı çıktıkları zaman Sir Francis de yanlarındaydı. Kaptan yardım edilmeden kendi başına yürüyemiyordu. Elleri ve ayakları sarılıydı. Sargılara kan sızmaya başlamıştı bile.

Adamlar ayakları sallanan ve başı düşmüş olan Sir Francis'i sürükleyerek avludan geçirirlerken Hal, "Ah, Tanrım," diye fısıldadı. "Onu öldürmüşler."

Sir Francis bu sözleri duymuş gibi başını kaldırarak oğluna baktı. Sonra da yüksek ve berrak bir sesle, "Hal," diye bağırdı. "Yeminini unutma!"

Hal da haykırarak yanıt verdi. "Seni seviyorum, baba!" Bu sözleri azapla, boğulurcasına söylemişti. Barnard'ın kırbacı sırtına indi.

"İşine dön, köpek!"

O akşam mahkûmlar ayaklarını sürüyerek sırayla Sir Francis'in hücresinin önünden geçer ve merdivenlerden inerlerken Hal duraklayarak usulca, "Tanrı'ya ve bütün azizlerine seni korumaları için yalvarıyorum, baba," diye seslendi.

Babasının samanları hışırdatarak döndüğünü duydu. Uzun bir sessizlik oldu, delikanlı sonra Sir Francis'in sesini işitti. "Sağol, oğlum. Tanrı önümüzdeki günlere katlanabilmemiz için ikimize de güç versin."

***

Katinka yatak odasındaki panjurların arkasından uzun boylu Yavaş Jan'ın talim yerinden çıkarak caddede ilerlediğini gördü. Cellât çim alanların aşağısındaki duvarın arkasında gözden kayboldu. Genç kadın onun doğruca kulübesine gideceğini anladı. Günün yarısını Yavaş Jan'ın dönüşünü bekleyerek geçirmişti. Şimdi sabırsızlanıyordu. Katinka Şapkasını giyerek aynaya baktı. Ama gördüğü hoşuna gitmedi. Bir bukleyi çekerek omzuna kadar indirdi. Sonra da aynadaki görüntüsüne gülümseyerek küçük kapıdan arka verandaya çıktı. Çardağı saran çıplak sarmaşıkların altındaki taş döşeli yolda ilerledi. Kış rüzgârları sarmaşıklardaki son kızılyaprakları da sürüklemişti.

Yavaş Jan'ın kulübesi ormanın kenarındaydı. Burada başka bir yapı yoktu. Kolonide en aşağı tabakadan biri bile cellâtla komşu olmak istemiyordu. Katinka kulübeye vardığında ön kapının açık olduğunu gördü. Duraklamadan, kapıya vurmadan içeri girdi. Tek oda bir münzevinin hücresi gibi hemen hemen bomboştu. Yere inek gübresi serilmişti. Etrafa bayat duman ve ocaktaki soğuk küllerin kokusu yayılmıştı. İçerde sadece bir yatak, bir tek masa ve sandalye vardı.

Katinka odanın ortasında durdu ve arka avludan gelen su şakırtısını duydu. Sesin geldiği yere doğru gitti. Yavaş Jan su yalağının yanında duruyordu. Belden yukarısı çıplaktı. Deri bir kovayla yalaktan aldığı suları başından aşağıya döküyordu.

Cellât başını kaldırarak kadına baktı. Islak saçlarından sular göğsüne ve kollarına akıyordu. Kol kasları profesyonel bir güreşçininki gibi sert ve yassıydı. Katinka neşeyle ya da Romalı bir gladyatörünkü gibi, diye düşündü.

Sonra, "Beni burada görmek seni şaşırtmadı.” dedi

“Sizi bekliyordum” dedi. 'Tanrıça Kali'yi bekliyordum. Başka hiç kimse buraya gelmeye cesaret edemezdi." Katinka bu acayip ad yüzünden gözlerini kırpıştırdı.

Gidip tulumbanın yanındaki alçak duvara oturdu. Bir süre hiç konuşmadı. Sonra, "Beni neden böyle çağırıyorsun?" diye sordu. Zelda'nın ölümü aralarında garip, gizemli bir bağ oluşturmuştu.

O güzel Seylan Adası'ndaki Trincomalee'de, kutsal Fil Gölü'nün yanında Kali'nin tapınağı var. Kolonideyken her gün oraya giderdim. Kali, Hinduların ölüm ve yok etme tanrıçasıdır. Ben ona tapıyorum. Katinka o zaman celladın deli olduğunu anladı. Bu bilgi ilgisini uyandırmıştı. Kollarının dirsekten aşağı kısmındaki ince, renksiz tüylerin diken diken olmasına yol açtı.

Katinka uzun bir süre sessizce oturarak adamın temizlenme işini bitirmesini seyretti. Yavaş Jan iki eliyle saçlarına bastırarak suları akıttı. O ince, sert kaslı kollarını kare biçimi bir bezle kuruladı. Atletini sırtına geçirdi. Sonra siyah ceketini duvarda asılı olduğu yerden aldı. Onu da çadırının üzerine giydi. Ceketin boynuna kadar çıkan bütün düğmelerini ilikledi.

Sonunda genç kadına baktı. "Küçük serçemle ilgili hikâyeyi dinlemeye geldiniz." Katinka, bu güzel ve ahenkli sesiyle bir vaiz olmalıymış, diye düşündü. Ya da operada şarkı söyleyen bir tenor. Sonra, "Evet," dedi. "Onun için geldim." dedi.

Cellât sanki Katinka'nın aklından geçenleri okuyor, onun ne istediğini tamı tamına biliyordu. Katinka'ya o gün silah deposunun altındaki odada olanları anlattı. Hiçbir ayrıntıyı atlamadı. Şarkı söyler gibi konuşuyor, tarif ettiği korkunç şeylere, bir Yunan tragedyasındaki kaçınılmaz, soylu davranışlarmış gibi bir hava veriyordu. Katinka zevkten uçuyordu. Celladı dinlerken kollarını kavuşturmuş, duvarın üstünde öne arkaya sallatıyordu.

Yavaş Jan'ın sözleri sona erdiği zaman uzun bir süre güzel yüzünde vecd dolu bir ifadeyle öylece oturdu. Sonra. "Beni sadece ikimiz yakızken Kali diye çağır" dedi. "Hiç kimse bu ismi işitmemeli."

"Teşekkürler tanrıçam." kadının duvardaki kapıya gidişini seyrederken uçuk renkli gözleri dindarca denilecek bir ateşle parlıyordu.

Katinka kapıda durdu ve adama bakmadan sordu. "Neden ondan küçük serçem' diye söz ediyorsun."

Yavaş Jan omzunu silkti. "Çünkü o bugünden itibaren bana ait. Onlar sonsuza kadar bana ve Tanrıça Kali'ye ait olacaklar." Katinka bu sözler üzerine sevinçle hafifçe titredi. Sonra da bahçelerin arasından geçen yoldan konağa doğru gitti. Her adımda celladın üzerine dikili bakışlarını daha iyi hissediyordu.

Katinka konağa döndüğü zaman Sukeena onu bekliyordu. "Beni çağırtmışsınız, hanımım." "Benimle gel, Sukeena."

Kızı odasına götürerek panjurları kapalı pencerenin önündeki şezlonguna yerleşti. Sukeena'ya da karşısında durmasını işaret etti.

Kleinhans sık sık bir hekim kadar usta olduğundan söz etti, dedi "Bütün bunları sana kim öğretti?"

Annem böyle şeyleri çok iyi bilirdi. Bir ustaydı o. Daha çok küçükken

annemle birlikte şifalı ot toplamaya giderdim. Annemin ölümünden sonra dayımdan ders aldım.

Buradaki bitkileri tanıyor musun? Onlar doğduğun yerdeki otlardan farklı değiller mi?

Bazıları aynı. Farklı olanlar konusunda da kendim bilgi edindim.

Katinka bütün bunları Kleinhans'tan öğrenmişti zaten. Ama köle kızın müzik gibi tatlı sesini dinlemek hoşuna gidiyordu. "Sukeena, dün kısrağım tökezledi, az kalsın beni fırlatıyordu. Bacağım eyer kaşına takıldı. Cildimde kötü bir iz kaldı. İlaç kutunda bunu iyileştirecek bir şey var mı?"

“Evet, hanımım.”

“Bak.” Katinka arkasına yaslanarak eteğini dizinin yukarısına kadar kaldırdı. Ağır ağır beyaz ipek çorabını indirdi. "Bak!" diye emretti. Sukeena onun önünde, halının üzerine zarif bir tavırla çöktü. Parmağını Katinka'nın bacağına dokundurdu. Çiçeğe konan bir kelebek kadar hafifçe. Kadın, "Ellerinde şifa olduğunu hissediyorum," dedi içini çekerek.

Sukeena sesini çıkarmadı. Siyah saçlarının bir perçemi yüzünü örtüyordu.

Katinka, "Sen kaç yaşındasın?" diye sordu.

Köle kız bir an durdu, sonra da genç kadının dizinin arkasındaki büyük çürüğü incelemeyi sürdürdü. "Ben Kaplan yılında doğmuşum. Onun için gelecek yıl on sekizinde olacağım."

"Sen çok güzelsin, Sukeena. Ama zaten bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

“Ben kendimi güzel hissetmiyorum, hanımım. Bence bir köle kendini hiçbir zaman güzel hissedemez!”

Ne gülünç bir fikir. Katinka konuşmanın bu konuya kaymasından hiç hoşlanmadığını belli etti. "Söyle, ağabeyin de senin kadar güzel mi?"

Sukeena'nın parmağı bir an titredi. Katinka, ah, bu ok yerini buldu, diye düşünerek usulca gülümsedi. Sonra da sordu. "Ne dediğimi duydun mu?"

Sukeena hafif bir sesle, "Bence Althuda bu dünyada yaşayan ve yaşamış olan insanların en güzeli," diye yanıt verdi. Sonra bu sözleri söyler eylemez de pişman oldu. Bu kadının en savunmasız olduğu konuları öğrenmesinin bazı tehlikelere yol açacağını biliyordu. Ama artık o sözleri geri alması imkânsızdı.

"Ağabeyin Althuda kaç yaşında?"

"Benden üç yaş büyük." Sukeena gözlerini yere dikmişti. "İlaçları getirmem

gerekiyor, hanımım."

Katinka, "Dönmeni bekleyeceğim," dedi. "Çabuk ol."

Genç kadın yastıklara dayandı. Kafasında birbirini kovalayan hayaller ve sözler yüzünden kâh gülümsedi, kâh kaşlarını çattı. Beklenti içinde ve sevinçliydi. Ama aynı zamanda huzursuz ve hoşnutsuzdu. Yavaş Jan'ın sözleri kafasında katedral çanları gibi yankılanıyor, onu rahatsız ediyordu. Artık daha fazla hareketsiz oturamayacaktı. Ayağa fırlayarak odada ava çıkmış bir pars gibi dolaşmaya başladı. "Bu kız da nerede kaldı?" diye söylendi. Sonra gözü boy aynasındaki görüntüsüne takılınca o yana döndü.

"Kali!" diye fısıldayarak gülümsedi. "Ne şahane bir ad. Ne gizemli ve harika bir isim!"

Aynada Sukeena'nın görüntüsü belirdi. Köle kız arkasında duruyordu.

Sukeena, "Bere için melhem getirdim, hanımım," dedi. Katinka'nın yakınındaydı ama derin bakışlı gözlerinden duyguları anlaşılmıyordu.

Katinka, "Teşekkür ederim, küçük serçem," diye fısıldadı. Sonra içinden ekledi. Sonsuza kadar bana ait olmanı istiyorum. Sen Kali'ye ait olmalısın."

Kadın şezlonga döndü. Sukeena da tekrar onun önünde diz çöktü. Melhem önce Katinka'nın bacağının derisine serin geldi. Ama sonra ilaçtan çevresine bir sıcaklık yayıldı. Sukeena'nın parmakları çok usta ve deneyimliydi.

Katinka, "Güzel bir şeyin mahvolmasından nefret ederim," diye fısıldadı. "Demek ağabeyin güzel. Onu çok mu seviyorsun, Sukeena?"

Köle kız yanıt vermeyince uzanıp onu çenesinden tuttu ve başını kaldırdı. Böylece Sukeena'nın gözlerinin içine bakabilecekti. Kızın gözlerindeki ıstırap kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

"Benim zavallı küçük serçem," dedi. Kızın ruhunun ta derinliklerini etkilediğini düşünüyor ve seviniyordu.

Demin Yavaş Jan'dan geldim. Ama beni bahçe yolunda gördün. Beni bekliyordun, değil mi?

"Evet, hanımım."

Sana, Yavaş Jan'ın bana anlattıklarını tekrarlayayım mı? Onun kaledeki özel odasından söz edeyim mi? Orada olup bitenlerden? Katinka kızın yanıtını beklemeden yumuşak bir sesle konuşmasını sürdürdü. Sukeena masaj yaparken duraklayınca da sözlerini yarıda kesti. "İşi bırakma, Sukeena. Dokunuşların sihirli."

Konuşması sona erdiği zaman Sukeena sessizce ağlıyordu. Gözyaşları zeytin cenderesinden damlayan yağlara benziyor, kızıl altına benzeyen yanaklarında parıldıyordu. Katinka, "Ağabeyin ne zamandan beri kalede?" diye sordu. "Onun seni almak için dağlardan dört ay önce döndüğünü duydum. Bu çok uzun bir süre. Onu yargılamamış, ceza da vermemişler."

Katinka bir an durup dakikaların ağır ağır akmasını bekledi. Köle kızın gözyaşları gibi. "Vali Kleinhans görevini ihmal etmiş. Ya da biri onu ikna etti. Ama benim kocam görevlerine bağlı, enerjik bir insandır. Adaletin engellenmesine de izin vermez. Hiçbir asi uzun süre onun elinden kurtulamaz."

Sukeena artık rol yapamıyordu. Felakete uğramış biri gibi Katinka'ya bakıyordu. Genç kadın sözlerini sürdürdü. "Kocam Althuda'yı Yavaş Jan'la birlikte o gizli odaya gönderecek. Ağabeyinin o güzelliği kalmayacak. Ne feci, ne yazık! Bu felaketi engellemek için ne yapabiliriz acaba?"

Sukeena, "Hanımım," diye fısıldadı. "Kocanızın gücü var. Her şey onun elinde."

“Kocam şirketin bir hizmetkârı. Sadık ve yumuşamayan bir hizmetkâr. O görevlerini yerine getirmekten hiçbir zaman kaçınmaz.”

“Çok güzelsiniz, hanımım. Hiçbir erkek sizi reddedemez. Onu ikna edebilirsiniz.” Sukeena başını eğdi. "Size bütün ruhumla, bütün kalbimle yalvarıyorum."

Katinka, "Ağabeyinin hayatını kurtarmak için neler yapardın?" diye sordu. "Nasıl bir bedel öderdin, benim küçük serçem?"

"Hiçbir fedakârlıktan kaçınmam, hiçbir bedel bana fazla pahalı gelmez. İstediğiniz her şeyi, her şeyi yaparım, hanımım."

"Onun serbest bırakılmasını sağlayamayız, Sukeena. Bu bakımdan hiç umut yok. Bunu anlıyorsun değil mi?" Katinka'nın sesi şefkatliydi, için için ekledi. Zaten ben de bunu istemem. Ağabeyi kalede olduğu sürece bu küçük serçe kafesinden kaçamaz. "Ben böyle bir şeyi umamam zaten."

Sukeena başını kaldırdı. Katinka tekrar onun çenesini tuttu. Ama iki eliyle. Kıza doğru yavaşça eğildi. "Althuda ölmeyecek." Bir an durdu, sonra da söz verdi. "Onu Yavaş Jan'ın elinden kurtaracağız. Sen ve ben." Katinka kızı ağzından öptü. Sukeena'nın dudakları gözyaşlarından ıslaktı. Sıcak ve tuzlu bir tadı vardı. Neredeyse kan gibi. Sukeena dudaklarını, özsuyunu arayan arıkuşunun gagasına doğru açılan bir orkidenin yaprakları gibi yavaşça araladı.

Sukeena, kendini Katinka'nın öücüklerine bırakırken, Althuda, dedi kendi kendine. Althuda, bunu senin için yapıyorum. Yalnızca senin için.

***

Güneş ertesi gün berrak, bulutsuz bir gökyüzünde doğdu. Hava hâlâ soğuktu ama güneş ışıl ışıldı. Rüzgâr da kesilmişti. Hal iskeleden zindanın kapısına bakıyordu. Daniel de onun hemen yanındaydı. Hal'ın işini kendi geniş omuzlarına yükleniyor, delikanlıyı Barnard'ın kırbacından koruyordu.

Yavaş Jan kapıdan girip avluda ağır ağır ilerledi. Bir cenazeevinin sahibi gibi yürüyordu. Silah deposuna giderken Hal ona dehşet dolu gözlerle baktı. Sonra cellât iskelenin altından geçerken, birdenbire ayağının dibinde, kalın tahtanın üstünde yatan ağır duvarcı çekicini kaptı. Onu ağıya fırlatarak celladın kafasını ezmek için havaya kaldırdı. Ama Daniel iri eliyle onun bileğini kavradı ve çekici delikanlının elinden aldı. Bir çocuktan oyuncağını alıyormuş gibi. Sonra çekici surun üzerine, Hal'ın erişemeyeceği bir yere koydu.

Delikanlı, "Bunu neden yaptın?" diye yakındı. "O köpeği öldürebilirdim."

Daniel, "Ama bu bir işe yaramazdı," dedi. "Bir emir kulunu öldürerek Sir Francis'i kurtaramazsın. Sadece kendi hayatını feda edersin ve eline de bir şey geçmez. Babana başka birini yollayıverirler."

Manseer, Sir Francis'i zindandan yukarı çıkardı. Kaptan kemikleri kırılmış, sargılı ayaklarıyla yardım edilmeden yürüyemiyordu. Ama onu avluda sürüklerlerken başını dimdik tutuyordu.

Hal ıstırapla, "Baba!" diye haykırdı. "Buna izin veremem!"

Sir Francis başını kaldırarak oğluna baktı. Yüksek surların üzerinde duran Hal'a erişebilecek bir sesle, "Güçlü ol, oğlum," dedi. "Benim için güçlü ol." Manseer onu iterek silah deposunun altındaki merdivenden indirdi.

O gün Hal'a pek uzun geldi, geçirdiği günlerin hepsinden çok daha uzun. Sonunda Yavaş Jan silah deposunun altındaki kapıdan çıktığı sırada avlunun kuzey tarafı koyu gölgeler içindeydi.

Hal, "Bu kez zehirli yılanı öldüreceğim," diye homurdandı. Ama cellât iskelenin altından geçerken Daniel delikanlıyı karşı koyamayacağı bir güçle sıkıca tuttu. Yavaş Jan kale kapısından çıktı.

Hop koşarak avluya çıktı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı yine. Şirketin cerrahını çağırdı. İki adam yine merdivenden inerek gözden kayboldular. Bu kez askerler Sir Francis'i sedyeyle dışarı çıkardılar.

Hal aşağıya, ona, "Baba!" diye bağırdı ama kaptan yanıt vermedi, hafif bir hareket bile yapmadı.

Hugo Bernard delikanlıya, "Seni sık sık uyardım!" diye böğürdü. Tahtaların

üzerinde ilerleyerek Hal'ın sırtına on iki defa kırbaçla vurdu. Hal bu darbelerden kaçmak için hiçbir şey yapmadı. Barnard geriledi. Delikanlının canının yandığını belirtecek hiçbir hareket yapmaması onu şaşırtmıştı. Dönerken homurdandı. "Bir daha böyle budalaca gevezelik edip durursan köpeklerimi üzerine salarım!"

O sırada avluda şirketin cerrahı, askerler baygın olan Sir Francis'i aşağıya, hücresine taşırlarken ciddi bir tavırla kaptana baktı. Sonra da yanında Hop'la valinin avlunun güney tarafındaki dairesine gitti.

Van de Velde masasına yayılmış olan kâğıtlardan başını öfkeyle kaldırdı. "Evet? Ne var, Dr. Saar? İşim başımdan aşkın! Buraya zamanımı ziyan etmeye gelmediğinizi umarım."

"Mahkûmdan söz edecektim, ekselans." Dr. Saar'ın hem şaşırmış, hem de özür diliyormuş gibi bir hali vardı. Van de Velde adamın sözlerini sürdürmesine izin vermeden öfkeyle Hop'a döndü. Kâtip endişeyle doktorun arkasında duruyor ve parmaklarının arasındaki şapkasını çevirip duruyordu.

"E, Hop, şu korsan artık boyun eğdi mi? Öğrenmek istediğimiz şeyi size açıkladı mı?" Bağırmaya başlamıştı. Hop bir adım geriledi. "O çok inatçı. Böyle bir şeyin olacağına inanmazdım. Bir insanın..." Bu sözleri üzüntüyle, kekeleyerek söylemişti. Sonra birdenbire sustu. "Ben seni sorumlu tutuyorum, Hop!" Van de Velde tehdit dolu bir tavırla yazı masasının arkasından çıktı. Mutsuz, küçük kâtibe eziyet etme oyununa ısınmaya başlıyordu. Ama cerrah araya girdi.

"Ekselans, mahkûmun hayatından endişe ediyorum. Bir gün daha sorguya çekildiği takdirde... bundan sağ çıkamayabilir."

Van de Velde öfkeyle ona döndü. "Bütün bu işin candamarı da bu, doktor! Courteney ölüme mahkûm edilmiş olan bir adam. O ölecek. Bu bakımdan size ciddi bir söz veriyorum." Masasına giderek ağır ağır yumuşak koltuğuna oturdu. "Buraya gelip bana onun hemen öleceğinden söz etmeyin! Ben sizden sadece mahkûmun can acısını hissedecek durumda olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Courteney konuşacak halde mi? Ya da hiç olmazsa soruyu anladığını belirten bir şey yapıyor mu? Evet, doktor?" Van de Velde hiddetle adama baktı.

Cerrah yanıtını hazırlarken gözlüğünü çıkarıp camlarını sildi. Van de Velde'nin nasıl bir yanıt beklediğini biliyordu. Onun istediğini yapmamanın hiç de iyi bir şey olmayacağını bildiği gibi. "Mahkûm şu anda bilincine hakim değil."

Van de Velde suratını asarak onun sözünü kesti. "Peki, ya celladın o pek övülen ustalığı? Onun hiçbir zaman bir mahkûmu kaybetmediğini duydum. Yani istemeyerek."

“Ben resmi celladın ustalığını küçümsemiyorum, efendim. Mahkûmun yarın sabaha kadar bilincine kavuşacağından eminim.”

“Yani Courteney yarın sabah sorgulamanın sürdürülmesi bakımından yeteri kadar sağlıklı olacak, öyle mi?”

“Evet, ekselans. Ben böyle düşünüyorum.”

“Pekâlâ, Mijnheer, bu sözünüzü unutmayacağım. Mahkûm mahkemenin kararına uygun bir biçimde resmen idam edilmezse, bunun hesabını bana siz verirsiniz. Halk adaletin yerine geldiğini görmeli. Bir adamın surların dibindeki kapalı bir odada rahatça can vermesi bir işe yaramaz Onu herkesin görmesi için talim yerine çıkarmamız gerekir. Onun herkese bir ders olmasını istiyorum. Anlıyor musunuz?”

“Evet, ekselans. Doktor geri geri kapıya doğru gitti.”

“Sen de, Hop! Ne dediğimi anlıyor musun, ahmak? Bu korsanın kalyondan aldığı yükü nereye sakladığını öğrenmek istiyorum. Ondan sonra da heyecan uyandıracak bir biçimde, güzelce idam edilmeli. Kendi iyiliğin için bu iki şeyi sağlamalısın.”

“Peki, ekselans.”

“Yavaş Jan'la konuşmak istiyorum. O yarın sabah çalışmaya başlamadan önce onu bana yollayın. Celladın sorumluluklarını iyice anlaması gerekiyor.”

Hop, "Celladı ben kendim getireceğim," diye söz verdi, Hugo Barnard surlardaki çalışmaları sona erdirdiği sırada yine karanlık basmıştı. Adam bitkin mahkûmlara aşağıya, avluya inmelerini emretti. Hal merdivene doğru giderken babasının hücresinin önünden geçti ve çaresizce Sir Francis'e seslendi. "Baba, beni duyabiliyor

Yanıt alamayınca kapıyı yumruklamaya başladı. "Baba, benimle konuş! Tanrı adına, konuş benimle!" Manseer bu kez olsun biraz anlayışla davrandı ve delikanlıyı merdivenden inmeye zorlamadı. Hal tekrar yalvardı. "Baba, lütfen! Benim ben, oğlun Hal. Beni tanımıyor musun?"

Delikanlının tanıyamadığı boğuk, hırıltılı bir ses, "Hal," dedi. "Sen misin, oğlum?"

Ah, Tanrım! Hal yere dizlerinin üzerine çökerek alnını kapıya dayadı.

"Evet, baba. Benim."

“Güçlü ol, oğlum. Bu daha fazla sürmeyecek. Ama sana emrediyorum. Beni seviyorsan yeminine sadık kalırsın.”

“Istırap çekmene izin veremem. Bunun sürmesine razı olamam.

"Hal!" Sir Francis'in sesi birdenbire güçlenmişti. "Artık canım yanmıyor. Ben bu noktayı geçtim. Artık bana zarar veremezler. Ama senden yararlanmaya kalkışırlarsa o başka."

"Seni rahatlatmak için ne yapabilirim?" Hal yalvarıyordu. "Bana ne yapabileceğimi söyle!"

"Artık yapabileceğin bir tek şey var. Senin güç ve azminin yerinde olduğunu bilerek ölmeme izin. vermen. Beni şimdi düşkırıklığına uğratırsan, boşuna çabalamış oluruz."

Hal yumruğunu ağzına götürerek dişlerini eklemlerinin üzerine geçirdi. Hıçkırıklarını boş yere boğmaya çalışırken parmaklarını kanattı. Sonra tekrar Sir Francis'in sesi duyuldu. "Daniel, orada mısın?"

“Evet, kaptan.”

“Ona yardım et. Oğlumun olgun bir erkek olmasına yardım etmelisin.”

"Sana söz veriyorum, kaptan."

Hal başını kaldırdı. "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok." Sesi şimdi daha güçlüydü. "Sana verdiğim sözde duracağım, baba. Bana karşı olan güvenine ihanet etmeyeceğim."

Elveda, Hal. Sir Francis'in sesi hafiflemeye başlıyordu. Sanki adam dipsiz bir kuyuya yuvarlanıyordu. "Sen benim kanımsın. Sonsuz yaşamla ilgili vaadimsin. Elveda, hayatım."

Sir Francis'i ertesi sabah zindandan çıkardıkları zaman, Hop'la Dr. Saar sedyenin iki yanına geçtiler. İkisi de çok endişeliydi. Çünkü aralarında yatan kemikleri kırılmış mahkûmda bir hayat belirtisi görülmüyordu. Hal, Barnard'ın kırbacına meydan okuyarak surlardan aşağıya haykırdığı zaman da Sir Francis başını kaldırmadı. Kaptanı merdivenden aşağıya indirdiler. Yavaş Jan çoktan gelmiş, mahkûmu bekliyordu. Ama birkaç dakika sonra üçü yeniden güneşe çıktılar: Saar, Hop ve Yavaş Jan. Orada durup bir süre alçak seslerle konuştular. Sonra valinin dairesine doğru giderek merdivenden çıktılar.

Van de Velde vitray geçirilmiş pencerenin önünde durmuş, kıyıdan biraz uzakta demirlemiş olan gemiye bakıyordu. Bir akşam önce geç saatte şirketin

bir kalyonu daha Masa Körfezi'ne girmişti. Vali geminin kaptanının gelip ona saygılarını sunmasını, erzak ve kumanyayla ilgili emrini almasını bekliyordu. Üç adam teker teker salona girdiklerinde vali pencereden sabırsızca onlara doğru döndü.

“Ja, Hop?” Vali en hoşlandığı kurbanına baktı. "Bir kere olsun emirlerimi hatırladın, öyle mi? Resmi celladı onunla konuşmam için getirdin!" Yavaş Jan'a döndü. "Şimdi... korsan sana hazineyi nereye sakladığını söyledi mi? Haydi, konuş, be adam!"

Yavaş Jan usulca, "Mahkûmun üzerinde dikkatle çalıştım," derken yüzünün ifadesi hiç değişmedi. "Ona işe yaramasını engelleyecek kadar zarar vermekten kaçındım. Ama işin sonuna geliyorum. Mahkûm yakında sesimi duyamayacak. Onu ikna etmem de mümkün olmayacak."

“Yani başarısız mı oldun?” Van de Velde'nin sesi öfkesinden titriyordu.

Yavaş Jan, "Hayır, henüz değil," diye yanıt verdi. "O çok güçlü. Onun bu kadar kuvvetli olduğunu söyleselerdi, buna inanamazdım. Ama daha sırada germe aleti var. Hiç kimse germe aletine dayanamaz."

Van de Velde, "Onu hâlâ kullanmadın mı?" diye sordu. "Ya yine karşı koyarsa?"

Yavaş Jan, "O zaman sadece darağacını boylar," dedi.

Vali ağır ağır Dr. Saar'a döndü. "Siz ne düşünüyorsunuz, doktor?"

Ekselans, mahkûmun idam edilmesini istiyorsanız, bunu onun vücudunun gerilmesinden hemen sonra yapmalısınız.

Van de Velde öğrenmek istedi. "Ne kadar zaman sonra?"

“Bugün. Karanlık basmadan önce. Adam germe makinesine yatırıldıktan sonra geceyi çıkaramaz.”

Vali tekrar Yavaş Jan'a baktı. "Beni düşkırıklığına uğrattın." Cellât bu azarın farkında değilmiş gibiydi. Van de Velde'ye bakarken gözlerini hiç kırpmıyordu. "Ama bu kötü durumdan mümkün olduğu kadar yararlanmalıyız. Mahkûmun öğleden sonra saat üçte idam edilmesini istiyorum. O arada geri dön ve Courteney'i germe aletine yatır."

Yavaş Jan, "Anlıyorum, ekselans," dedi.

“Bu kez beni düşkırıklığına uğrattın. Bunu bir daha yapma. Korsan darağacına gönderilirken sağ olmalı.” Van de Velde kâtibe döndü. "Haberciler bütün kentte dolaşsınlar, Hop. Bugünün geri kalan bölümü resmi bir tatil

sayılacak. Ama tabii surlardaki çalışmalar devam edecek. Francis Courteney bugün öğleden sonra saat üçte idam edilecek. Bu kolonideki her özgür insan idamda bulunmalı. Herkesin korsanlarla nasıl başa çıktığımızı görmesini istiyorum. Ah, evet, aklıma gelmişken. Bu haberi Mevrouw van de Velde'ye ulaştırmayı unutma. Bu oyunu kaçırırsa çok öfkelenir."

Saat ikide Sir Francis Courteney'i sedyeyle silah deposunun altındaki hücreden çıkardılar. Kaptanın çıplak vücudunu örtmek zahmetine girmemişlerdi. Kalenin güney surlarında iyice yukarıda olan Hal gözyaşları yüzünden etrafı bulanık görmesine rağmen yine de babasının vücudunun germe aleti yüzünden garip bir biçimde çarpılıp sakatlanmış olduğunu fark etti. Bacakları, omuzları ve kalçasındaki eklemler yerlerinden çıkmış ve şişmişti. Üzerlerinde morumsu siyah çürükler vardı.

Yeşil ceketlilerden oluşan bir idam mangası avluda bekliyordu. Kılıcını çekmiş olan bir subayın komutasında sedyenin etrafını sardılar. Yirmi asker önden ilerledi, yirmisi de geriden. Tüfeklerini eğmişlerdi. Ölüm davulunun güm... güm... gümüne uyarak adım atıyorlardı. Kortej kalenin kapılarından talim yerine çıktı.

Hal'ın yüzü bembeyazdı. Buz gibi rüzgârda titriyordu. Daniel kolunu delikanlının omzuna attı. Hal ondan uzaklaşmak için bir şey yapmadı. Başlarına örtecek bezleri olan gemiciler o pis paçavraları çözdüler. Ölüm sedyesi aşağılarından geçerken haşin ifadelerle sessizce durdular.

Ned Tyler, "Tanrı sizi kutsasın, kaptan!" diye seslendi. "Yelken açan insanların en iyisiydiniz." Diğerleri de boğuk seslerle, düzensizce bağırdılar. Hugo Barnard'ın kapkara dev köpeklerinden biri acı acı uludu. Sesi garip bir biçimde insanın sinirine dokunuyordu.

Talim yerinde kalabalık darağacının etrafını sarmıştı. İnsanlar beklenti ve heyecan dolu bir sessizlik içindeydiler. Kolonideki herkes valinin çağrısına karşılık vermiş gibiydi. Yavaş Jan yüksek platformda bekliyordu. Yine deri önlüğünü takmış, kafasına mesleği icabı maskeli başlığı geçirmişti. Ölüm maskesini. Siyah kumaştaki yarıklardan sadece gözleri ve ağzı gözüküyordu.

Başında davulcunun bulunduğu kortej düzenli bir biçimde ağır ağır cellada doğru giderken o kollarını kavuşturarak bekledi. Ama valinin arabası bahçelerin arasındaki caddeden inerken Yavaş Jan bile dönüp baktı. Araba talim yerine girdi. Aboli altı kır atı darağacına doğru sürerek arabayı platformun hemen altında durdurdu. Yavaş Jan eğilerek valiyle karısını selamladı.

Kara maskesindeki yarıkların arasından parlayan sarı gözleri Katinka'nınkileri bulunca yeniden selam verdi. Bu kez doğrudan doğruya kadına. Katinka hiçbir şey söylenmemiş olmasına rağmen celladın bu kurbanı ona, Tanrıçası Kali'ye adadığını anladı.

Van de Velde söylendi. "Böyle azametli davranması için hiçbir neden yok. Bu ahmak herif işi berbat etti. Adamdan bir kelime bile öğrenemeden onu öldürdü. Baban ve Onyediler'in diğer üyeleri yükün bulunamadığını öğrendikleri zaman ne diyecekler bilmem. Tabii beni suçlayacaklar. Her zaman öyle yaparlar."

Katinka, "Her zaman olduğu gibi seni korumamı isteyeceksin, sevgili kocacığım," diyerek her şeyi daha iyi görebilmek için arabada ayağa kalktı. Manga platformun aşağısında durdu. Sir Francis'in üzerinde cansız yattığı sedye havaya kaldırılarak Yavaş Jan'ın ayaklarının dibine bırakıldı. Cellât iğrenç işine başlamak için sedyenin yanında diz çöktüğünde seyirciler alçak seslerle homurdandılar.

Biraz sonra kalabalık kükrer gibi bir ses çıkardı. Heyecan, dehşet ve müstehcen bir neşe karışımı bir sesti. Kır atlar bu ses ve taze kan kokusu yüzünden ürktüler, koşum takımlarını titreterek sinirli sinirli kımıldandılar. Aboli ifadesiz bir suratla ama şefkatle dizginleri çekerek hayvanları tekrar kontrol altına aldı. Zenci gözlerinin önündeki korkunç sahneden başını ağır ağır çevirerek kalenin tamamlanmamış surlarına doğru baktı.

Mahkûmların arasında duran Hal'ı hemen seçti. Delikanlının boyu hemen hemen Daniel'inki kadardı. Duruşu ve tavırları olgun bir erkeğinki gibiydi. Aboli, ama kalbi hâlâ bir çocuğunki gibi, diye düşündü. Hiçbir erkek ya da çocuk babasının ölümünü seyretmemeli. Zencinin iri kalbi neredeyse fıçı gibi göğsünü yarıp dışarı fırlayacaktı. Ama dövmelerin altında suratı hâlâ ifadesizdi. Sir Francis Courteney ağır ağır havaya kalkarken tekrar darağacına döndü. Kalabalık yine böğürdü. Yavaş Jan, Sir Francis'in boynundaki ipi çekerek onu kaldırıyordu. İpi usulca ama güvenle tutuyordu. Belkemiğinin kırılmaması ve idamın çok çabuk sona erimesi için dikkatli davranılması gerekiyordu. Son yaşam kıvılcımı bacaklar deşilmeden önce o kemikleri kırılmış vücudun içinde sönüp gitmemeliydi. Bu, cellât için bir gurur meselesiydi.

Aboli kesin bir tavırla başını çevirerek yine surların üzerindeki zavallı delikanlıya baktı. Hal Courteney'e sessiz bir mesaj gönderdi. Onun için yas tutmamalıyız, Gundwane. Tam bir erkekti o. Bir erkek gibi de yaşadı. Her

okyanusta yelken açtı ve bir cengâverin yapması gerektiği gibi savaştı. Onun yıldızlar ve insanların davranışları konusunda bilgisi vardı. Hiçbir insana, "Efendim," demedi. Hiçbir düşmandan kaçmadı. Hayır, Gundwane, sen ve ben, onun için yas tutmamalıyız. O kalplerimizde yandığı sürece hiç ölmeyecek.

Sir Francis Courteney'in parçalanmış cesedi dört gün halka teşhir edildi. Her sabah ışık güçlenirken Hal surlardan baktı ve babasının cesedinin hâlâ darağacından sarktığını gördü. Martılar siyah ve beyaz kanatlardan oluşan bir bulut halinde çığlık çığlığa geliyor ve bu ziyafet yüzünden kavga ediyorlardı. Karınlarını tıka basa doyurduktan sonra darağacına tünüyor ve sıvı pislikleriyle tahtaları beyaza dönüştürüyorlar

Hal yaşamında ilk kez gözlerinin çok keskin olmasından nefret ediyordu. Babasına bakarken o korkunç değişimin her ayrıntısını görüyordu. Üçüncü gün kuşlar babasının kafasındaki bütün etleri gagalayarak bitirmişlerdi bile. Şimdi boş göz çukurlarıyla sanki gökyüzüne sırıtıyordu. Açık talim yerinden geçerek kaleye gelen kentliler Sir Francis'in asılı olduğu darağacının rüzgâr yönünde ilerlemeyi tercih ediyorlardı. Kadınlarsa oradan geçerlerken içleri kurutulmuş baharatla dolu şaseleri yüzlerine doğru tutuyorlardı.

Ancak Hal beşinci günün sabahı aşağıya baktığı zaman darağacının boş olduğunu gördü. Babasının zavallı kalıntıları orada değildi artık. Martılar da kıyıya geri dönmüşlerdi.

Ned Tyler, Daniel'e, "Merhametli Tanrı'mıza şükürler olsun," diye fısıldadı. "Artık genç Hal'ın kalbindeki yara iyileşmeye başlayabilir."

Daniel şaşırmıştı. "Cesedi bu kadar çabuk götürmeleri inanılmaya cak bir şey. Van de Velde'nin bu kadar merhametli olduğunu hiç sanmazdım."

***

Sukeena, Aboli'ye köle bölüğünün küçük arka pencerelerinden birindeki ızgarayı nasıl çıkarabileceğini göstermişti. Zenci iri gövdesiyle o pencereden dışarı süzülmeyi başarıyordu. Konaktaki gece nöbetçileri yıllar boyunca işi giderek gevşek tutmaya başlamışlardı. Aboli hiç zorluk çekmeden onlara görünmemeyi başarıp üç gecedir köle bölüğünden kaçıyordu. Sukeena onu uyarmış, şafak sökmeden en aşağı iki saat önce dönmesini söylemişti. Çünkü nöbetçiler o saatte canlanıyor ve uyanmaya başlayan ev sakinlerini etkilemek için sanki tetikteymiş gibi davranıyorlardı.

Aboli duvarı aştıktan sonra karanlıklarda koşarak koloninin sınırına bir saatten daha az bir sürede ulaşıyordu. Buraya valinin emriyle acı bademler dikilmişti. Ağaççıklar hâlâ seyrekti. Sıra boyunca aralarında pek çok açıklık vardı. Bir engel oluşturamıyorlardı. Ancak koloniden hiç kimse valinin izni olmadan bu sınırı aşamıyordu. Buna karşılık, bu çizginin ötesinde uzanan vahşi yerde, ova, dağ ve ormanda yaşayan Hotantoların da çiti aşarak kente girmeleri yasaktı. VOC artık vahşilerin kalleşliğine, sinsice hırsızlıklarına ve içki buldukları zaman sarhoş olmalarına katlanacak değildi. Hotanto kadınlarının hayasızca fahişeliği, bir avuç boncuk ya da ucuz bir süse razı olmaları, kolonide yaşayan ve Tanrı'dan korkan kentlilerin ahlakı bakımından bir tehlike oluşturuyordu. Kabilenin asker ya da hizmetkâr olarak işe yarayabilecek üyelerinin kolonide kalmalarına izin veriliyordu. Ama geri kalanlar ait oldukları yere, yani vahşi bölgeye sürülmüşlerdi.

Aboli her gece bu derme çatma sınırı aşıyor ve dümdüz ovada sessiz, kara bir hayalet gibi ilerliyordu. Bu düzlük Masa Dağı'nı ve aşağısındaki tepelerin Afrika'nın içerlerine doğru uzanmasını engelliyordu. Vahşi hayvanlar bu ovalardan kaçırılmamıştı. Çünkü birkaç beyaz avcının onların peşine düşmeleri için kentten ayrılmalarına izin veriliyordu. Aboli burada ava çıkan aslan sürülerinin çocukluğundan hatırladığı, insanın yüreğini donduran vahşi kükremelerini duyuyordu. Parslar çalıların arasında testere gıcırtısına ve öksürüğe benzeyen sesler çıkarıyorlardı. Zenci çoğu zaman göremediği antilop sürülerini ürkütüyor, hayvanların toynak gürültüleri gecede yankılanıyordu.

Aboli'ye kara bir boğa gerekiyordu. İki keresinde sürüye öyle yaklaştı ki, çalıların arasındaki hayvanların kokusunu almıştı. Koku ona babasının sığır sürüsünü hatırlatmıştı. Aboli çocukluğunda, sünnet olmadan önce çobanlık yapmıştı. Bu sürüyü bir süredir izliyordu. Dev boğaların homurtusunu ve sütten yeni kesilmiş buzağıların bağırışlarını duymuştu. Hayvanların toprağa batan toynak izlerini takip etmiş, ayışığında ıslak pisliklerinden tüten buharları

görmüştü. Ama sürüye her yaklaşışında rüzgâr ona kalleşlik etmişti. Hayvanlar onun yaklaştığını hissetmiş, çalıları ezerek dörtnala uzaklaşmışlardı. Sonunda gürültüleri duyulmaz olmuştu. Aboli'nin onları kovalaması imkânsızdı. Çünkü gece yarısını geçmişti. Acı bademlerden oluşan çite ve köleler bölüğündeki hücresine ancak saatler sonra erişebilecekti.

Aboli üçüncü gece tehlikeyi göze alarak köle bölüğündeki pencereden Sukeena'nın güvenli olduğunu söylediği saatten daha önce çıktı. Bir saat kadar önce. Tazılardan biri ona doğru atıldı. Ama hayvan nöbetçileri uyarmadan önce Aboli onu hafif bir ıslıkla sakinleştirdi. Köpek onu tanıyıp elini kokladı. Zenci tazının başını okşayarak ona ormanların dilinde sözler fısıldadı. Hayvan kuyruğunu sallayarak iniltiye benzeyen sesler çıkarırken Aboli de ayışığının düşürdüğü kara bir gölge gibi duvarı aştı.

Daha önceki araştırmalarında yaban öküzü sürüsünün her gece sık ağaçlı ormandan çıkarak sınırdan bir buçuk kilometre ötedeki gölcükten su içmeye geldiğini öğrenmişti. Gece yarısı oraya ulaşırsa hayvanları su içerken yakalayabileceğini biliyordu. Bir boğayı ancak böyle seçip izleyebilirdi.

Aboli ormanın kıyısındaki bir ağacın kovuğundan yaban zeytini dalından kesip biçim verdiği yayı aldı. Sukeena, Vali Kleinhans'ın Doğu Hint Adaları'ndaki görevi sırasında topladığı ve konağın duvarlarına astırttığı koleksiyondan bir tek demir ok başı çalabilmişti. Koleksiyondaki sürüyle kılıç, kalkan ve bıçakların arasında bunun eksikliği fark edilmeyecekti.

Aboli köle kıza, "Bunu sana geri getireceğim," diye söz vermişti. "Okun kaybolduğu anlaşılırsa seni cezalandırmalarını istemem."

Sukeena bir beze sardığı oku arabanın kanepesinin altına sokarken "Buna olan ihtiyacın benim göze aldığım riskten daha büyük," demişti "Benim babamın da doğru dürüst gömülmesine izin verilmedi."

Aboli okun ucuna bir kamış takmış, onu zift ve sicimle yerine tutturmuştu. Ahırların arkasındaki avluda beslenen avcı şahinlerin döktükleri tüylerden almış ve onları da okun diğer ucuna bağlamıştı. Ancak okun ucuna zehir sürmek için gerekli böcek larvalarını bulacak zamanı yoktu. Onun için bu okla tam hedefi vurması gerekiyordu.

Aboli karanlıkların arasından sessiz bir gölge gibi kaydı. Unuttuğu bazı becerilerini hatırlamaya başlıyor, genç bir delikanlıyken kabilesinin ihtiyarlarının öğrettikleri kafasında canlanıyordu. Gece rüzgârı çıplak göğsünü ve bacaklarını okşuyordu. Aboli rüzgârın yönünün farkındaydı. Gölcüğün

etrafında rüzgâr yüzüne çarpıncaya kadar dolaştı. Böylece burnuna aradığı avın o keskin, öküz kokusu geldi.

Rüzgâr yüksek sazları sarsacak ve Aboli'nin hafif gürültüsünü örtecek kadar güçlüydü. Böylece son yüz adımı hızla attı. Kuzey rüzgârının uğultusu ve sazların iç çekişini andıran hışırtısı arasında öksürüğe benzeyen bir homurtu duydu. Donmuş gibi durup oku yayına geçirdi. Acaba aslanlar öküz sürüsünden önce su içmeye mi geldiler, diye kendi kendine sordu. Çünkü duyduğu ses bir aslanınkini andırıyordu. Az sonra dev toynakların suyun etrafındaki çamurlara basarken çıkan şapırtıyı işitti. Dalgalanan sazların yukarısında kara bir siluet belirdi. Ayışığında bir dağ gibi gözüküyordu.

Aboli, "Bir boğa," diye fısıldadı. "Boğaların boğası."

Boğa su içmişti bile. Yaşlı kurnaz hayvan gölcüğe üreyen sürüdeki dişiler ve yavrulardan önce gelmişti. Suya girdiği için sırtına bulaşan çamurlar ıslak ıslak parlıyordu. Hayvan yine çamurları şapırdatarak Aboli'nin çömeldiği yere doğru geldi.

Boğa sallanan sazların arasında gözden kayboldu. Aboli onun yaklaşmasını bekledi. Hayvanın derin soluklarını duyuyordu. Sağrılarına sürünen sazların hışırtılarını da. Boğa artık çok yakındı. Ama Aboli onu hâlâ göremiyordu. Sonra hayvan birdenbire kafasını salladı. Sazlar boynuzlarına dolaşmıştı. Kulakları yanaklarında çarpıyordu. Aboli, uzanırsam burnuna dokunabilirim, diye düşündü. Vücudunun bütün sinirleri elindeki yay gibi gerilmişti.

Birden önünde sazlar ayrıldı ve boğanın dev kafası belirdi. Ayışığı kıvrık boynuzlarındaki kabarıklıkları ışıldatıyordu. Hayvan ansızın kötü bir şeyler olduğunu sezdi. Yakınındaki tehlikenin kokusunu alıyordu. Havayı koklamak için iri siyah kafasını kaldırdı. Burnu ıslak ve parlaktı. Ağzından sular akıyordu. İrileşen burun delikleri birer çukura dönüştü ve boğa havayı uzun uzun kokladı. Hayvanın sıcak solukları Aboli'nin çıplak göğsüne ve yüzüne geldi.

Boğa başını döndürdü. Gizli avcının kokusunu almaya çalışıyordu. Bu bir insan ya da aslan olabilirdi. Aboli ise bir ağacın gövdesi kadar hareketsizdi. Ağır yayı iyice germişti. Zeytin dalı ve bağırsaktan yapılmış sicim öyle sağlamdı ki, Aboli'nin kolları ve omuzlarındaki granit gibi kasları bile yayı gererken kabarıp titredi. Boğa başını çevirirken boynuyla kafatasının ve boynuzlarının içi dolu kabartılarının birleştiği yerde, kulağının arkasındaki çukur ortaya çıktı. Zenci böyle nişan almış durumda bir kalp atışı kadar daha bekledi. Sonra oku attı. Ok havada parlayarak hışırdadı. Aboli'nin elinden

fırlayıp boğanın kalın boynuna yarıya kadar gömüldü.

Hayvan sendeleyerek geriledi. Eğer okun ucu Aboli'nin umduğu gibi belkemiğindeki omurların arasına girseydi, boğa olduğu yere yığılacaktı. Ama demir üç belkemiğine gelmiş ve o yüzden yön değiştirmişti. Yana kaymış ama o arada boğanın çene kemiğinin gerisindeki büyük atardamarı kesmişti. Hayvan madenin canını yakan darbesiyle debelenerek tekmeler attı. Kesilen damar patladı. Kanlar havaya, iyice yukarılara kadar fışkırdı. Ayışığında bir devekuşunun tüyleri kadar kara gözüküyordu kan.

Boğa hızla Aboli'nin yanından geçti. O geniş, birer kavis yapan boynuzlarını bir şeylere geçirmeye çabalıyordu. Aboli yayı yere atarak yana fırlamasaydı, karnının bir parmak ötesinden hışırdayarak geçen boynuzun parlak ucu ona saplanacak ve bağırsaklarını deşecekti.

Boğa saldırısını sürdürerek kuru ve sert toprak yere çıktı. Dizlerinin üzerinde yükselen Aboli avının gürültüyle dikenlerin arasından geçişini izlemek için kulak kabarttı. Sonra gürültü birdenbire kesildi. Uzun, tehlikeli bir sessizlik oldu. Zenci hayvanın zorlukla soluduğunu ve etrafındaki alçak bitkilerin yapraklarının üzerine damlayan kanlarının pıtırtısını duyabiliyordu. Sonra boğanın sendeleyerek, yalpalayarak gerilediğini işitti.

O kapkara kanlar akarken gücü tükenmeye başlayan hayvan ayakta kalırken başını bir orkidenin sapına benzeyen boynunun üzerinde çevirmeye çalışıyordu. Sonra boğa hantalca yere yığılırken Aboli'nin çıplak ayaklarının altında toprak sarsıldı. Bir dakika sonra boğanın hırıltılı ölüm kükremesi, böğürmesi duyuldu. Sonra etrafa koyu bir sessizlik çöktü. Gece kuşları ve bataklıktaki iri kurbağalar bile o korkunç ses yüzünden sustular. Sanki orman o dev gibi yaratık öldüğü için soluğunu tutuyordu Sonra yavaş yavaş gece yeniden canlandı. Kurbağalar sazların arasında! o acayip sesleriyle vıraklamaya başladılar. Bir çobanaldatan kuşu öttü. Uzaklarda bir yerde bir kartal baykuşu inledi.

Aboli, Sukeena'nın onun için konağın mutfaklarından çaldığı bıçakla, boğanın derisini yüzdü. Taze postu katlayarak ağaç kabuğundan yapılmış bir iple bağladı. Bu yük onun gibi güçlü kuvvetli bir adamı bile zorlayacak kadar ağırdı. Kucağında deriyle sendeledi. Sonunda deriyi kaldırıp başının üzerine dengeli bir biçimde koydu. Çıplak leşi geceleri dolaşan sırtlanlara, sabahın ilk ışıklarıyla bulacak olan etçil leyleklere, çaylaklara ve kargalara bıraktı. O ağır yükün altında bile kabilesinin cengâverlerinin yaptıklarını hatırlıyordu. Yirmi yıl denizlerde, seferlerde küçük bir gemiye tıkılıp kalmıştı, ama artık böyle

şeyler ona doğal gelmeye başlıyordu. Uzun zaman önce unuttuğu kabile bilgi ve deneyimlerinin çoğunu hatırlıyor, eski becerilerini yeniden ediniyordu. Afrika topraklarının gerçek bir çocuğuna dönüşüyordu tekrar.

Aboli dağın aşağı yamaçlarına tırmandı ve sardığı deriyi kayanın kuzeyindeki dar bir açıklığa soktu. Üzerini iri taşlarla örttü. Çünkü sırtlanlar burada da dolaşıyorlardı. Onları çöpler, artıklar ve kolonideki insanların lağım suları çekiyordu.

Son taşı da yerleştirdikten sonra başını kaldırıp gökyüzüne baktı Kıvrımlı Akrep burcunun karanlık ufka doğru hızla indiğini gördü. Ancak o zaman gecenin ne kadar çabuk geçtiğini anladı. Koşarak yamaçtan indi. Şirketin bahçelerine vardığı sırada karanlıkların arasında ilk horoz ötüyordu.

Aboli sabah daha sonra diğer kölelerle birlikte mutfağın önündeki sıraya oturmuş, bir kâse yavan un çorbası ve koyu ekşimiş sütten oluşan kahvaltısını bekliyordu. Sukeena ev işleriyle ilgilenmek için önünden geçerken "Dün gece döndüğünü duydum," diye fısıldadı. "Çok geç kalmıştın, yakalanırsan hepimizin başını büyük bir derde sokarsın. O zaman planımız bir işe yaramaz."

Aboli de usulca yanıt verdi. "İşim hemen hemen bitti. Bu gece son kez çıkmam gerekecek." "Dikkatli ol, Aboli. Çok şey tehlikede olabilir." Köle kız kayarcasına uzaklaştı. Sukeena onu uyarmasına rağmen yine de kendisine istediği kadar yardım etmişti. Aboli, Sukeena'nın arkasından bakmadan, "Bu küçükte dişi bir aslanın kalbi var," diye fısıldadı

O gece evdekiler uykuya daldıktan sonra Aboli yine pencereden dışarı süzüldü ve köpekleri hafif ıslığıyla yatıştırdı. Her birine kuru sucuk parçaları getirmişti. Bahçelerin aşağısındaki duvara erişince başını onu kaldırıp yıldızlara baktı. Doğudaki ilk hafif ışıltı ayın doğmak üzere olduğunu açıklıyordu. Aboli duvarın üzerinden aştı ve yola çıkmadan ilerlemeye başladı. Duvarın dışına dokunarak yönünü buluyordu. Yerleşim merkezindeki kulübeler ve binalarda ancak üç dört sönük ışık vardı. Körfeze demirlemiş olan gemilerin hepsinin direklerinde fenerler yanıyordu. Kale yıldızların ışığında kara kasvetli bir yığın gibi duruyordu.

Aboli talim alanının kenarında bekledi. Geceye özgü sesleri duyabilmek için etrafı dikkatle dinliyordu. Bir keresinde tam açıklıkta ilerleyeceği sırada sarhoş kahkahaları ve şarkıları duydu. Kaleden bir grup asker berbat rıhtımdaki kaba saba izbe yerlerde eğlendikten sonra dönüyorlardı. İnler her yere uzak bu garnizonda birer meyhane sayılıyor, burada Hotantoların dop dedikleri sert alkol satılıyordu. Eğlenceden dönen adamlardan birinin elinde

zifte batırılmış bir meşale vardı. Yeşil üniformalı talim alanının ortasındaki darağacının önünde durup hâlâ orada asılı olan ölüye hakaretler yağdırırken meşalenin alevleri dalgalandı. Askerin arkadaşları bu sözlere sarhoş sarhoş, böğürürcesine güldüler. Sonra a yalpalayarak, birbirlerine destek olmaya çalışarak kaleye doğru gittiler.

Adamlar kapıdan girip gözden kayboldukları, etraf yine karanlıklaşarak sessizleştiği zaman Aboli talim alanından hızla geçti. Etrafını ancak birkaç adım ötesine kadar görebiliyordu. Ama çürümüş et kokusu ona yol gösteriyordu. Bir aslan leşinin kokusu ancak, çürüyen bir insan cesedininki kadar keskin olabilirdi.

Sir Francis Courteney'in kafası kesilmiş, vücudu düzgünce dört parçaya ayrılmıştı. Yavaş Jan daha kalın kemikleri kesebilmek için bir kasap satırı kullanmıştı. Aboli kafayı üzerine takıldığı mızraktan çıkardı. Onu temiz beyaz bir beze sararak elindeki heybeye yerleştirdi. Sonra cesedin diğer parçalarını aldı. Köydeki köpekler daha küçük kemikleri alıp götürmüşlerdi. Ama Aboli karanlıkta çabalamasına rağmen geri kalan her şeyi toplamayı başardı. Heybenin deri kapağını kapatıp şeridi tokadan geçirdi. Torbayı omzuna attı ve tekrar dağlara doğru koşmaya başladı.

Sukeena dağları çok iyi biliyordu. Her uçurumu, dik kayayı ve yarı. Aboli'ye mağaranın bir gece önce taze boğa derisini sakladığı dar ağzına nasıl erişeceğini tarif etmişti. Zenci gökyüzünde yükselmeye başlayan ayın gümüş ışıklarında orayı kolaylıkla buldu. Mağaranın ağzına gelince eğildi ve boğanın derisini gözlerden gizleyen iri taşları çabucak kaldırdı. Sonra yarığa süzüldü, yukarıdan sarkan ve mağaranın karanlık ağzını gizleyen dikenleri yana itti.

Aboli, Sukeena'nın verdiği mumlardan birini yakabilmek için çakmaktaşı ve çelikle ustaca çalıştı. Dağın aşağısında olabilecek birilerinin görmemesi için alevi çukurlaştırdığı avuçlarıyla örttü. Sonra doğal, alçak tünelde ellerinin ve dizlerinin üzerinde ilerlemeye başladı. Heybeyi arkasından sürüklüyordu. Sukeena'nın söylediği gibi yarık birdenbire büyük bir mağaraya açıldı. Burasının tavanı Aboli'nin ayakta durabileceği kadar yüksekti. Mumu yukarıya kaldırdı. Mağara büyük bir reisi gömmek için uygun bir yerdi. Hatta en uçta kaya, doğal bir raf bile oluşturuyordu. Aboli heybeyi oraya bıraktı. Yaban öküzünün derisini almak için sürünerek geri döndü. Tünele tekrar girmeden önce doğan aya bakıp yönünü saptadı.

Usulca, "Onun yüzünü on bin ayı ve sonsuza kadar bütün şafakları görmesi için o yöne çevireceğim," dedi. Ağır deriyi sürükleyerek mağaraya soktu. Açıp

yere serdi.

Mumu taş rafa koyarak heybedekileri boşaltmaya başladı. Önce birlikte getirdiği küçük armağanları ve törenle ilgili eşyaları bir yana bıraktı.

Sonra Sir Francis'in beze sarılı kafasını çıkardı ve onu derinin ortasına koydu. Bezi saygıyla açtı. Mağaraya yavaş yavaş yayılan mide bulandırıcı keskin kokudan tiksinmiyordu. Kaptanın vücudunun parçalarını biraraya etirerek doğal bir biçimde birleştirdi. Onları ağaç kabuğundan yapılmış iplerle bağladı. Sir Francis'in cesedi şimdi yan yatıyordu. Dizlerini çenesine doğru çekmiş, kollarını bacaklarına dolamıştı. Ana rahmindeki ceninin ve uyuyan insanların doğal yatışıydı bu. Aboli sonra deriyi ölüye sıkıca sardı. Sadece kaptanın mahvolmuş yüzü açıkta kaldı. Aboli deriyi dikkatle dikti. Böylece kuruduğu zaman büzülecek ve demir kadar sert bir tabuta dönüşecekti. Bu dikkat isteyen uzun bir işti. Mum iyice küçülerek sıvılaşmış dibinde titremeye başladı. Aboli bu alevden yeni bir mumu yakarak çalışmasını sürdürdü.

Bu işi bitirdikten sonra bağa bir tarak aldı. Bu da yine Sukeena'nın armağanlarından biriydi. Sir Francis'in kafatasına yapışık olan saçlarını tarayarak düzgünce ördü. Sonra oturur durumdaki cesedi kaldırıp taş rafa yerleştirdi. Ölüyü dikkatle doğuya doğru çevirdi. Sir Francis artık sonsuza dek ayın doğuşunu ve şafağı seyredecekti.

Aboli yere çömelerek bir süre o mahvolmuş kafaya baktı. Onun eski halini hayal ediyordu. Kendisini yirmi yıl önce köle ambarından kurtaran genç ve enerjik denizciyi görüyordu.

Sonunda ayağa kalarak birlikte getirdiği mezar eşyalarını topladı. Onları birer birer taş rafa, Sir Francis'in ölüsünün önüne dizdi. Kendi elleriyle oyduğu küçücük gemi modelini de ortalarına yerleştirdi. Aboli bununla fazla uğraşacak zaman bulamamıştı. Gemi kaba saba, çocukça bir şeydi. Ama teknenin üç direği vardı ve kıç tarafına Lady Edwina adı oyulmuştu.

Aboli, "Bu geminin seni karanlık okyanuslardan geçirmesini ve adını taşıdığı kadının beklediği kıyıya eriştirmesini dilerim," diye fısıldadı.

Ondan sonra bıçağı ve zeytin dalından yaptığı yayı geminin yanına koydu. "Seni silahlandırmak için kılıcım yok. Ama karanlık yerlerde bu silahlarla kendini korumanı diliyorum."

Sonra yemek kabını ve su şişesini rafa yerleştirdi. "Bir daha aç ve susuz kalma."

Aboli en son tahtadan oyduğu ve yeşil abalone kabuğu, yontulmuş beyaz

kemik ve nehir yatağından aldığı küçük renkli taşlarla süslediği tahta haçı alarak, "Yaşamda sana yol gösteren Tanrı'nın, ölümde de yol göstermesini dilerim," dedi. Haçı Sir Francis'in boş göz çukurlarının üzerine koydu.

Mağarada diz çökerek çalı çırpı topladı ve onları mumun aleviyle tutuşturdu. "Ateşin uzun gecenin karanlığında seni ısıtmasını dilerim." Sonra kendi dilinde bir cenaze şarkısı söylemeye başladı. Şarkı uzun bir yolculuğa çıkmış bir insanla ilgiliydi. Aboli hem tempo tutmak, hem de saygısını belirtmek için usulca el çırpıyordu. Ateşin alevleri sönükleşirken ayağa kalkıp mağaranın ağzına gitti.

“Elveda dostum” dedi. "Hoşçakal, babacığım."

Vali van de Velde ihtiyatlı bir adamdı. Başlangıçta Aboli'nin arabasını sürmesine izin vermedi. Karısına, "Seninki bir kapris, yavrum," dedi. "Seni reddetmeyi de istemiyorum, ama adam kapkara bir vahşi. O atlardan ne anlar?"

O gerçekten çok iyi bir sürücü. İhtiyar Fredricus'tan kat kat üstün. Katinka güldü. "Onun için seçtiğim üniformayla da harika duruyor."

Van de Velde, "Zenci boynunu kırdığı zaman, süslü koyu kırmızı ceketi ve pantolonu beni pek ilgilendirmeyecek," diye yanıt verdi. Ama sonunda boyun eğdi. Aboli'nin kır atları sürmesini izlemeye başladı.

Zenci ilk sabah valiyi konaktan kaledeki dairesine götürdü. Araba talim alanını aşar ve kalenin kapılarına yaklaşırken, surlarda çalışan mahkûmlar canlanarak aralarında mırıldandılar. Yüksek arabacı yerinde oturan Aboli'yi tanımışlardı. Zencinin beyaz eldivenli ellerinde uzun bir kırbaç vardı.

Hal neredeyse bağırarak Aboli'yi selamlayacaktı. Ama tam zamanında kendini tuttu. Buna Barnard'ın yakıcı kırbacı da neden olmadı. Delikanlı onları yakalayan adamlara Aboli'yle gemiden arkadaş olduklarını hatırlatmasının akıllıca olmayacağını anlamıştı. Hollandalılar ondan bir zenciyi dost değil, sadece bir köle saymasını beklerlerdi.

Hal, Daniel'e telaşla, "Kimse Aboli'yi selamlamasın," diye fısıldadı. "Onu görmezlikten gelin. Bu sözlerimi diğerlerine de tekrarla." Bu emir iskeledeki mahkûmlara hızla duyuruldu. Sonra da avluda çalışanlara. Araba kapıdan girdiği zaman şeref kıtası ve garnizondan subaylar valiyi selamladılar. Mahkûmlardan hiçbiri bunlarla ilgilenmedi. Kendilerini makara, ip ve demir çubukla yaptıkları işe verdiler. Aboli arabacı yerinde gemilerin burunlarını süsleyen o tahtadan oyulmuş heykellere benziyordu. Gemi aslanlarına.

Zencinin kara gözleri Hal'ın bulunduğu tarafa kaymadı bile. Aboli kır atları merdivenin önünde durdurdu ve aşağı atlayarak basamağı indirdi. Valinin inmesine yardım etti. Van de Velde ördek gibi badi badi merdivenden çıkarak dairesine girdikten sonra Aboli de arabadaki yerine çıktı. Orada hiç kımıldamadan oturarak gözlerini ilerde bir noktaya dikti. Bir süre sonra gardiyanlar ve nöbetçiler bu sessiz arabacıyı unutup kendiişlerine döndüler. Kalede her şey programa göre gelişti.

Aradan bir saat geçti. Atlardan biri başını arkaya atarak sinirli sinirli kımıldandı. Hal gözucuyla Aboli'nin hayvanı hafifçe sinirlendirmek için dizginleri çekiştirdiğini fark etti. Zenci sonra hiç telaş etmeden arabadan inip atın yanına gitti. Onun deriden yapılmış yanak kayışını tutarak hayvanın başını okşadı ve sevgi dolu sözler söyledi. O dokunur dokunmaz at sakinleşti. Aboli tek dizinin üzerine çökerek hayvanın ön ayaklarından birini kaldırdı. Sonra da diğerini. Bir yara alıp almadığını anlamak için toynaklarına bakıyordu.

Hâlâ dizinin üzerindeydi ve atın gövdesi nöbetçiler ve ustabaşılarının onu görmesini engelliyordu. Zenci başını kaldırarak ilk kez Hal'a baktı. Bir an göz göze geldiler. Aboli belli belirsiz başını salladı ve sağ yumruğunu açtı. Avucunda sıkı bir rulo haline getirilmiş beyaz bir kâğıt vardı. Zenci sonra yumruğunu sıkıp ayağa kalktı. Bütün atları inceleyerek dizginlerinde hafif değişiklikler yaptı. Sonunda dönüp yakındaki taş duvara yaslandı. O arada eğilerek çizmelerine bulaşmış olan ince beyaz tozları sildi.

Hal, Aboli'nin avucundaki küçük kâğıdı usulca duvarda, iki taşın arasındaki açıklığa sıkıştırdığını gördü. Zenci sonra doğruldu ve arabacı yerine çıkarak vali hazretlerinin canı istediği zaman gelmesini beklemeye başladı. Van de Velde hiçbir zaman hizmetkâr, köle ya da hayvana aldırmazdı. Kır atlar bütün o sabah koşum takımlarıyla sabırla beklediler. Aboli zaman zaman onları yatıştırmaya çalıştı. Öğleye doğru vali şirketin bürosundan çıktı. Arabaya binerek öğle yemeği için konağa gitti.

Hava kararırken mahkûmlar yorgun argın avluya indiler. Hal yere ayak basarken sendeledi ve düşmemek için elini duvara dayayıp rulo halindeki kâğıdı Aboli'nin bıraktığı iki taşın arasındaki açıklıktan ustalıkla aldı.

Esirler zindana indirildiler. Merdivenin yukarısındaki duvara takılı meşalenin ışığı yeterliydi. Hal kâğıttaki mesajı okudu. Tanımadığı düzgün ve güzel bir elyazısıyla yazılmıştı. Hal'la babası Aboli'ye sık sık ders vermişlerdi, ama zencinin harfleri iri, geniş ve biçimsizdi. Bu sözleri bir başkasının yazdığı anlaşılıyordu. Kâğıda küçücük bir odun kömürü parçası da

sarılmıştı. Hal bununla kâğıdın arka tarafına yanıtı yazacaktı.

Kaptan şerefiyle gömüldü. Hal bu satırları okurken kalbi hop etti. Demek babamın parçalanmış cesedini darağacından indiren Aboli'ydi, diye düşündü. Onun babama bu saygıyı göstereceğini bilmeliydim.

Kâğıtta bundan başka bir tek kelime vardı. "Althuda?" Hal bir süre bu sözcüğü düşündü. Sonunda Aboli ya da bir başkasının diğer mahkûmun nasıl olduğunu öğrenmek istediğine karar verdi.

Delikanlı usulca, "Althuda?" diye seslendi. "Uyanık mısın?"

“Merhaba, Hal. Ne haber?”

“Dışarda biri seni soruyor.”

Althuda bu sözleri düşünürken uzun bir sessizlik oldu. "Soran kim?"

“Bilmiyorum.” Hal durumu açıklayamadı. Çünkü gardiyanların bu konuşmaları dinlediğinden emindi.

Yine uzun bir sessizlik oldu. Sonra Althuda seslendi. "Ben bunu tahmin edebiliyorum. Sen de öyle. Ondan daha önce de söz ettik. Ona bir yanıt yollayabilir misin? Kendisine hayatta olduğumu bildir."

Hal kömürün ucunu sivriltmek için duvara sürttü. Sonra da, "Althuda iyi," diye yazdı. Küçücük sık harflerle yazmaya çalışmıştı. Ama yine de kâğıtta başka yer kalmadı.

Ertesi sabah mahkûmları surlardaki çalışmalarına devam etmeleri için dışarı çıkardıkları zaman Daniel bir an Hal'ın önüne geçti. Delikanlı da kâğıt parçasını, aldığı aralığa soktu.

Aboli birkaç saat sonra valiyi konaktan getirdi ve yine arabayı merdivenin önünde durdurdu. Van de Velde dairesine girip gözden kaybolduktan sonra zenci uzun süre yerinden kımıldamadı. Sonra doğu tabyasındaki surlara konan kızılkanatlı sığırcıklara bakmak için başını kaldırdı. Kuşlar o kederli, ıslığa benzeyen sesleriyle ötüyorlardı. Aboli'nin gözü kuşlardan Hal'a kaydı. Delikanlı da başını salladı. Zenci yine atlara bakmak için arabadan indi. Bir ara çizmelerinin şeritlerini düzeltmek için duvarın yanında durdu ve bir sihirbaz gibi kâğıdı yarıktan aldı. Hal bunu görünce rahatladı. Böylece kendilerine bir posta kutusu bulmuş oluyorlardı.

Aboli'yle Hal her gün haberleşmek gibi bir hata yapmadılar. Bazen Aboli başını sallayarak Hal'a haber verinceye kadar aradan bir hafta ya da daha uzun bir süre geçiyordu. Zenci yine usulca duvara mesajı yerleştiriyordu. Hal da

yanıt verdiği zaman aynı şeyi yapıyordu. Aboli onun için kağıt ve kömür de bırakıyordu.

Delikanlının aldığı ikinci mesaj yine zarif ve düzgün yazılıyla yazılmıştı. "A. güvende. Orkide kalbini yolluyor."

Hal o gece Althuda'ya, "Bu orkide sözünü ettiğimiz o kimse mi?" diye seslendi. "Sana kalbini yolluyor. Senin güvende olduğunu açıklıyor."

"Onun bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ama mesaja inanmalı ve pek çok şeyde olduğu gibi bunun için de minnet duymalıyım." Althuda'nın sesinden çok rahatladığı anlaşılıyordu. Hal kâğıt parçasını burnuna götürdü. Ona kâğıtta pek hafif bir koku varmış gibi geldi. Hücrenin köşesindeki ıslak samanların üzerinde büzüldü ve uykuya dalıncaya kadar Sukeena'yı düşündü. Kızın güzelliği zindanın kışa özgü karanlığında bir mumun alevi gibiydi.

Vali van de Velde oldukça sarhoştu. Çorbayla Ren şarabı, balık ve ıstakozla Madeira içmişti. Koyun yahnisi ve güvercinli böreğe Burgundy şarapları eşlik etmişti. Sığırla kırmızı Bordo şarabını yutmuş, bu arada da güzel Hollanda cininden yuvarlamıştı. Sonunda sofradan kalkarak şöminenin önündeki koltuğuna yalpalaya yalpalaya gitti. Bir elini karısının koluna dayamıştı. Katinka onunla her zaman böyle ilgilenmezdi. Ama bütün akşam sevgi ve neşeyle davranmıştı. Valinin başka zamanlar hiç aldırmadığı şakalarına gülmüştü. Adamın kadehi tam boşalmadan onu zarif elleriyle doldurmuştu. Aslında vali Katinka'yla en son baş başa ne zaman yemek yediklerini hatırlamıyordu. Şöyle iki âşık gibi.

Vali hiç olmazsa bu akşam koloniden kaba saba köylülerin ya da memleketin hırslı hizmetkârlarının dalkavukça iltifatlarını dinlemek, onlarla yemek yemek zorunda kalmamıştı. En iyisi, aşk düşkünü, övünme meraklısı ukala Schreuder orada değildi.

Van de Velde şöminenin önündeki deri kaplı büyük koltukta arkasına yaslandı. Sukeena içlerinden birini seçmesi için nefis Hollanda purosu dolu kutuyu getirdi. Kız çok ince mumu ona doğru uzatırken vali şehvetle onun giysisinin yakasından içeri baktı.

Katinka açık şöminenin önünde diz çökmüştü. Ama valiyi öyle sinsice süzüyordu ki, adam bir an onun köle kızın göğüslerine baktığını fark ettiğini sandı. Ama genç kadın sonra gülümseyerek ateşte kızan şişi aldı ve beyaza dönüşmüş ucunu taş testideki kokulu şarabın içine daldırdı. İçki kaynadı ve dumanları tüttü. Katinka şarap soğumadan onu bir kupaya doldurarak kocasına

getirdi.

“Güzel karıcığım.” Van de Velde'nin dili biraz peltekleşmişti. "Küçücük sevgilim." Buharları tüten kupayı Katinka'nın şerefine havaya kaldırdı. Bu olağanüstü ilginin bedelini ödeyeceğini biliyordu. Bunu anlamayacak kadar sarhoş ya da safdil değildi. Her zaman ödemesi gereken bir bedel vardı.

Katinka valinin önünde diz çökerek başını kaldırdı ve yakınında bekleyen köle kıza baktı. "Bu gecelik bu kadar, Sukeena. Gidebilirsin." Kıza anlamlı anlamlı gülümsedi.

Hanımım, efendim, tatlı bir uyku ve cennet rüyaları görmenizi diliyorum. O zarif tavırlarıyla karı kocayı selamladı ve odadan kayarcasına çıktı. Doğu işi oymalı kapıyı kaydırarak arkasından kapattı. Sonra yüzünü panoya dönüp sessizce diz çöktü. Hanımı böyle emretmişti. Katinka köle kızın kocasıyla arasında geçenleri seyretmesini istiyordu. Böylece aralarındaki bağı güçlendirecekti.

Katinka, van de Velde'nin peruğunu çıkararak adamın başının tepesini öptü. Valinin çıkmaya başlayan saçları dudaklarına battı. Genç kadın gerileyerek başparmaklarını kocasının şişman omuzlarına batırdı. Van de Velde zevkle içini çekti. Bunun nedeni sadece büzülen kaslarının gevşemesi değildi. Katinka'nın bu davranışının seksle ilgili lütufları için bir başlangıç olduğunu anlamıştı.

Katinka, "Beni ne kadar seviyorsun bakayım?" diye sordu.

Vali, "Sana tapıyorum," deyiverdi. "Seni çok seviyorum." "Sen bana her zaman çok iyi davranıyorsun." Kadının sesi boğuklaşmıştı, vali ürperdi. "Ben de sana iyi davranmak istiyorum. Babama mektup yazdım. Ona korsanın nasıl öldüğünü anlattım. Bütün bunların senin suçun olmadığını açıkladım. Mektubu Hollanda'ya giden kalyonun kaptanına vereceğim. Gemi şu anda körfezde demirli. Kaptandan mektubu babamın eline vermesini isteyeceğim."

Van de Velde ihtiyatla, "O mektubu göndermeden önce görebilir miyim?" diye sordu. "Bu, Onyediler'e vereceğim raporla birlikte giderse çok daha etkili olur. Ben de raporu aynı gemiyle yollayacağım." "Tabii görebilirsin. Yarın sabah sen kaleye gitmeden önce mektubu sana getiririm." Katinka tekrar adamın başının tepesini öptü, sonra da ellerini onun omuzlarından göğsüne doğru kaydırdı.

Vali, "Sen çok iyi bir eşsin," dedi. "Sana aşkımı belirtecek bir şey vermek istiyorum. Bir eksiğin var mı? Bir mücevher? Evcil bir hayvan? Yeni bir köle?

Şunu ihtiyar Petrus'una bir söyle." Katinka cilveli cilveli, "Evet, basit bir isteğim var," diye itiraf etti. Benimki sadece bir kapris. Bir mahkûm zindanda yatıyor." Vali tahmin etmeye çalıştı. "Bir korsan mı?" "Hayır, Althuda adında bir köle."

"Ah, evet, onu duydum. Asi bir kaçak. Bu hafta onun icabına bakacağım. Ölüm fermanı masamda zaten. Sadece benim imzamı bekliyor. Onu Yavaş Jan'a vereyim mi? İdamı seyretmek ister misin? Kaprisin bununla mı ilgili? Ben seni nasıl reddederim?"

Katinka kocasının kulağına, "Althuda'nın cezasını tecil etmeni istiyorum canım. Onu affet."

Adam doğrulup oturdu. "Sen çıldırmışsın," diye inledi. "Bana çılgın demekle zalimlik ediyorsun." Katinka dudaklarını büzdü.

"Ama... ama o bir kaçak. Althuda ve yanındaki haydut sürüsü yakalanması için gönderilen yirmi askeri öldürmüş. Onu hiçbir zaman serbest bırakamam."

"Onu serbest bırakamayacağını ben de biliyorum. Ama onun ölmesini engelle. Althuda'nın kalenin surlarında çalışmasını sağlayabilirsin."

Ben bunu yapamam. Vali traşlı kafasını salladı. "Senin için bile yapamam."

Katinka onu iterek arkasına yaslamasını sağladı. "Seni seven karın için bile yapmaz mısın?" Adama yaşla dolan menekşe gözleriyle baktı.

Yani... şey... bu zor olur. Van de Velde ne yapacağını bilemiyordu.

Kadın, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Babama o mektubu yazmam zor oldu. Onu yakmak zorunda kalmam hiç hoşuma gitmeyecek."

Kocasına sokuldu. Vali boğuluyormuş gibi, "Katinka," diye mırıldanarak burnundan soludu. "Seni seviyorum."

Katinka sordu. "Tecil?"

“Bunu yapamam.”

O halde ben de öyle. Katinka kocasından uzaklaştı. Valinin suratı şişti, gözleri daha da patlaklaştı. Katinka kahkahalar atmamak için kendini zor tuttu.

Van de Velde, "Lütfen!" diye inledi. "Lütfen!"

Katinka yine sordu. "Tecil?" Mahsus adamın tepesine dikildi.

Vali kişner gibi, "Evet," dedi. "Her şey. Ne istiyorsan sana onu vereceğim."

Kadın van de Velde'nin kulağına, "Seni seviyorum, kocacığım," diye fısıldadı.

***

Manseer, Althuda'nın kapısını açarak, "Dışarı çık, katil köpek!" diye kükredi. Althuda demirli kapıdan çıkınca gardiyan ona öfkeyle baktı. "Yavaş Jan'la darağacında dans etmeyeceğin anlaşılıyor. Çok yazık. Ama çok sevinme. Seninle kalenin surlarında da aynı derecede eğleneceğiz. Barnard'la köpekleri bunu sağlayacaklar. Kışı çıkaramayacaksın. Yüz guldene bahse girerim."

Hal mahkûmlardan oluşan sıranın başında alt zindandan çıktı. Althuda'nın hemen aşağısında taş basamakta durdu. İki genç uzun bir an birbirlerini dikkatle incelediler. Gördükleri ikisinin de hoşuna gitti.

Hal, "Bana seçme hakkı verselerdi," diyerek gülümsedi. "O zaman kızkardeşinin görünüşünü sekinkine tercih ettiğimi söylerdim." Althuda'nın sesinden onun daha uzun boylu biri olduğunu düşünmüştü. Genç adamın rengi soluktu. Saçları parlaklığını kaybetmişti ve karmakarışıktı

Arkasındaki paçavraların arasından gözüken vücudu ince, güçlü ve esnekti. Yüzü güzel ve dost ifadeliydi. Bakışları dürüsttü. Saçları dümdüz ve siyah, gözleri de badem biçimiydi. Ama İngiliz kanının annesininkine karıştığı belliydi. Çenesinin biçiminden azimli ve gururlu olduğu anlaşılıyordu.

Althuda gülerek Hal'a, "Sen hangi beşikten yuvarlandın?" diye sordu. Darağacınm gölgesinden çıktığı için çok sevindiği anlaşılıyordu. "Ben bir erkek istedim, bana bir çocuk yolladılar."

Gardiyan mahkûmları ustabaşına teslim ederken, Barnard, "Haydi görelim, kaçak katil!" diye böğürdü. "Şu ara ilmikten kurtulmuş olabilirsin ama senin için zevkli birkaç oyunum var. Dağda arkadaşlarımdan bazılarının gırtlaklarını kestin!" Garnizondakilerin Althuda'nın cezasının tecil edilmesini acı duygular ve öfkeyle karşıladıkları belliydi. Barnard sonra Hal'a döndü. "Sana gelince, pis kokulu korsan! Senin dilin fazla oynuyor. Bugün bir tek kelime söylersen seni bir tekmede uçurumdan aşağı uçurur, parçalarını da köpeklerime yediririm."

Barnard iki genci birbirlerinden ayırdı. Hal'ı yine iskeleye çıkardı. Althuda'yı ise avluda çalışan mahkûmların yanına gönderdi. Bu grup taşocağından gönderilen blokları öküzlerin çektiği arabalardan indiriyordu.

Ancak o akşam Althuda'yı da diğer mahkûmlarla beraber koğuşa kapattılar. Daniel ve diğerleri karanlıkta genç adamın etrafını sararak hikâyesini ayrıntılarıyla anlatmasını istediler. Merdivenin yukarısına seslenemedikleri bütün soruları sordular. Bu sıkıcı, tekdüze esaret hayatı ve yıpratıcı çalışmalar arasında yeni bir olaydı Althuda. Hal ancak yahni kazanı mutfaktan getirildiği

ve diğerleri aceleyle o azıcık yemeklerini yemeye koştukları zaman Althuda'yla yalnız başına konuşma fırsatını bulabildi.

"Bir defa kaçmışsın, Althuda. O halde bunu tekrar yapma şansımız var."

"O sırada daha iyi durumdaydım. Kendi balıkçı teknem vardı, efendim bana güveniyordu. Kolonide istediğim gibi dolaşabiliyordum. Şimdi etrafımızı saran bu duvarlardan nasıl kaçabiliriz? Korkarım bu imkânsız."

"Korku ve imkânsız gibi sözler kullanıyorsun. Bu benim anladığım bir dil değil. Ben de ödlek biriyle değil, bir erkekle karşılaştığımı sanıyordum."

"Haşin sözlerini düşmanlarımıza sakla, dostum." Althuda, Hal'ın sert bakışlarına karşılık verdi. "Bana ne müthiş bir kahraman olduğunu anlatacağına, dışardan nasıl haber aldığını açıkla." Hal'ın yüzündeki sert ifade kayboldu ve Althuda'ya gülümsedi. Bu genç adamın cesareti hoşuna gitmişti. Borda ateşine yine borda ateşiyle karşılık verebilmesi. Althuda'ya yaklaşarak ona bu işin nasıl yapıldığını açıkladı. Sonra da ona son gelen mesajı verdi. Genç adam kâğıdı parmaklıklı kapıya götürerek meşalenin merdivenden aşağıya süzülen ışığında inceledi.

Sonunda, "Evet," dedi. "Bu kızkardeşimin yazısı. Yazısı bu kadar güzel olan başka birini bilmiyorum."

O akşam iki genç Aboli'nin alması için bir mesaj hazırladılar. Zenciye ve Sukeena'ya, Althuda'nın Skellum'un İni'nden kurtulduğunu açıkladılar.

Ancak galiba Sukeena bunu zaten biliyordu. Çünkü ertesi gün hanımıyla birlikte kaleye geldi. Arabacının yerinde, Aboli'nin yanında oturuyordu. Merdivenin önünde hanımının arabadan inmesine yardım etti. Hal, Katinka'nın ziyaretlerine artık öyle alışmıştı ki, kadının bir meleğinkini andıran yüzüne baktığı zaman acı duygular ve öfke hissetmiyordu. Daha da garibi, Katinka'ya pek aldırmadı bile. Onun yerine köle kızı seyretmeye başladı. Sukeena merdivenin aşağısında durup bir kuş gibi her yöne çabucak baktı. Mahkûm gruplarının arasında ağabeyinin yüzünü görmeye çalışıyordu.

Althuda avluda çalışıyordu. Makarayla henüz tamamlanmamış olan surların yukarısına çekilecek kaba taş blokları çekiç ve keskiyle biçime sokuyordu. Yüzü ve saçları taşlardan fırlayan tozlardan bembeyaz kesilmişti. Una bulanmış bir değirmenciye benziyordu. Elleri aletler ve kaba taşlar yüzünden kanıyordu. Sukeena sonunda onu görebildi. Ağabey kardeş uzun, mutlu bir an birbirlerine baktılar.

Sukeena'nın yüzündeki sevinç ve mutluluk Hal'ın gördüğü en güzel

ifadelerden biriydi. Ama delikanlı kıza bir an bakabildi. Sukeena sonra hanımının peşi sıra basamaklardan hızla çıktı.

Kısa bir süre sonra kadınla köle kız tekrar gözüktüler. Vali van de Velde onlarla beraberdi. Karısını koluna almıştı. Sukeena ise onları ciddi bir tavırla izliyordu. Köle kız ağabeyinden başka birini arıyormuş gibiydi

Arabacı yerine çıktığı zaman Aboli'ye bir şeyler mırıldandı. Zenci de buna karşılık sadece bakışlarıyla surları işaret etti. Kız Aboli'nin bakışlarını izleyerek iskeleye baktı. Hal orada ipin ucunu bağlıyordu. Delikanlı Sukeena'nın kendisini aradığını anlayınca kalbi birdenbire hızla atmaya başladı. İki genç ciddi ciddi birbirlerine baktılar. Sanki birerlerine çok yakındılar. Çünkü Hal sonradan Sukeena'nın yüzünün her Kıvrımını ve açısını, boynunun zarif biçimini hatırladı. Sukeena sonunda gülümsedi. Bu kısa ve tatlı bir andı. Delikanlı o gece koğuşta nemli samanların üzerine uzanarak o anı yeniden yaşadı.

Uyku etrafını kara bir dalga gibi sararken, belki yarın yine gelir, diye düşündü. Ama Sukeena haftalar boyunca bir daha gelmedi.

Althuda'nın, Daniel'le Hal'ın yakınında uyuyabilmesi için ona da samandan bir yatak yaptılar. Böylece karanlıkta usulca konuşabileceklerdi.

Hal öğrenmek istedi. "Dağlarda kaç adamın var?" "Başlangıçta on dokuz kişiydik. Ama üçünü Hollandalılar öldürdü. Beşi ise biz kaçtıktan sonra öldü. Dağlar çok zalim. Orada pek çok vahşi hayvan da var." Hal, "Ya silahları?" diye sordu.

"Hollandalılardan aldığımız tüfekleri ve kılıçları var. Ama barut pek az, belki de şimdiye kadar tamamiyle tükenmiştir. Dostlarımın yaşayabilmek için avlanmaları gerekiyor." Hal, "Ama kendilerine başka silahlar yapmış olmalılar," dedi. "Evet. Yay ve mızrak yaptılar. Ama uçlarına takacak demir parçaları yok."

Hal ısrarla sordu. "O vahşi bölgede saklandığınız yerler ne kadar güvenli?"

Dağların sonu yok. Yarlar çalı bürümüş labirentler gibi. Uçurumlar korkunç. Maymunların açtıklarından başka yol da yok. "Hollandalı askerler dağlara çıkıyorlar mı?" "Hiçbir zaman. İlk uçurumu aşmaya bile cesaret edemiyorlar." Kış rüzgârları dağlardan gürültüyle inerken bütün akşamı böyle konuşarak geçiriyorlardı. Fırtınanın sesi kalenin surlarına doğru homurdanan bir aslan sürüsününkine benziyordu. Zindandaki mahkûmlar titreyerek samanların üzerinde yatıyorlardı. Bazen konuşmalar ve umut, onların soğuğa

yenilmelerini engelliyordu. Ama yine de daha yaşlı ve bitkin mahkûmlar hastalandılar. Göğüsleri ve boğazları sarı, koyu bir balgamla doldu. Vücutları ateşle kavruluyordu. Sonunda boğulurcasına öksürerek öldüler.

Yaşayanların etleri ateşten eridi. Zayıfladılar ama soğuk ve çalışma yüzünden kasları sertleşti. Hal o korkunç aylar sırasında iyice gelişip güçlendi. Sonunda ipi omzuna sararak tutma ya da içi harç dolu tahta kutuyu taşıma konusunda artık Daniel'le boy ölçüşecek hale geldi. Sakalı sık ve siyahtı. Kalın saç örgüsü kürek kemiklerinin arasından sarkıyordu. Kırbaç izleri sırtında ve kalçalarında kafesler çiziyordu. Başını kaldırarak uzaklarda mavi gibi duran dağların doruklarına bakarken gözlerinde sert ve acımasız bir ifade beliriyordu.

Althuda'ya karanlık hücrede, "Dağlar ne kadar uzakta?" diye sordu.

Althuda açıkladı. "On fersah."

Hal, "Demek o kadar uzak?" diye fısıldadı. "Peşinizde Hollandalılarla o kadar yolu aşıp dağlara nasıl ulaşabildiniz?"

Althuda, "Sana söyledim ya," dedi. "Ben balıkçıydım. Her gün diğer esirleri beslemek için gidip fok balıklarını öldürüyordum. Teknem küçüktü, biz de kalabalıktık. Tekne bizi False Körfezi'nden geçirerek dağların eteklerine zorlukla taşıdı. Kızkardeşim Sukeena yüzme bilmiyordu. Bu yüzden onun tehlikeyi göze alarak bizimle gelmesine izin vermedim."

“Tekne şimdi nerede?”

“Peşimizdeki Hollandalılar onu sakladığımız yerde buldular ve yaktılar. Her gece bu konuşmalar giderek daha kısa sürüyordu. Çünkü zorlana zorlana artık güç ve dayanıklılığın sınırlarına gelmişlerdi. Ama Hal ağır ağır Althuda'dan işe yarayabilecek bütün ayrıntıları öğrendi.”

“Dağlara götürdüğün adamların durumları nasıl?”

“Onlar cesur erkekler. Kadınlar da öyle. Grupta üç de kız vardı. Cesur olmasalardı o güvenli esaret hayatından kaçmazlardı. Üstelik onlar birer cengâver de değiller. Bir teki dışında.”

“Kim bu cengâver?”

“Onun adı Sabah. Hollandalıların eline düşmeden önce bir askerdi. Şimdi yine bir asker.”

"Ona haber yollayabilir miyiz?"

Althuda acı acı güldü. "Kalenin surlarının tepesinden bağırabiliriz. Ya da

zincirlerimizi şakırdatırız. O bizi bulunduğu dağın tepesinden belki duyar.

"Eğer bir soytarı isteseydim, Daniel'e beni eğlendirmesini söylerdim. Onun şakaları bir köpeğin bile öğürmesine neden oluyor. Ama yine de seninkilerden daha komik. Bana şimdi yanıt ver, Althuda. Sabah'a ulaşmanın hiç yolu yok mu?"

Althuda yanıt vermeden önce bir süre düşündü. "Kaçtığım zaman Sukeena'yla koloninin acı badem çitinin ötesinde güvenli bir yer seçtik. Oraya birbirimiz için mesajlar bırakabilecektik. Sabah da o gizli yeri biliyor. Çünkü kızkardeşimi almak için döndüğüm gece orayı ona gösterdim. Tabii bu sadece bir kumar ama belki Sabah benden bir haber almak için oraya gidiyordur."

Hal, "Bana anlattıklarını düşüneceğim," dedi. Karanlık hücrede onun yakınında yatan Daniel genç adamın sesindeki güç ve otoriteyi fark ederek başını salladı.

Hayretle, sesi de, tavırları da Kaptan Franky'ninkine benziyor, diye düşündü. Hollandalıların burada ona yaptıkları daha zayıf birini karaya oturturdu. Ama Tanrım, düşmanlar sadece onun mayistra yelkenini güçlü bir rüzgârla şişirdiler. Hal babasının rolünü üstlenmişti. Sağ kalan denizciler de bunu kabul ediyorlardı. Gitgide daha çok, genç adamdan liderlik etmesini bekliyorlardı. Devam etmek için onlara cesaret aşılamasını, akıl vermesini, böyle kötü durumda olan insanların hemen her gün arasından çıkması doğal olan anlaşmazlıkları sona erdirmesini, kalplerindeki umut ve azim kıvılcımının sönmesini engellemesini istiyorlardı.

Hal ertesi akşam, bir gece önce yorgunluğun yarıda kestiği savaş toplantısını sürdürdü. "Demek Sukeena, Sabah için nereye mesaj bırakılacağını biliyor?"

Althuda, "Tabii biliyor," diye yanıt verdi. "Eerste Nehri'nin kıyısındaki gövdesi oyulmuş bir ağaç bu. Sınır çitinin ötesindeki ilk nehri kastediyorum."

"Althuda, Sabah'la bağlantı kurmaya çalışmalıyız. Sadece Sabah'la senin bildiğiniz bir şey var mı? Mesajın senden geldiğini, bunun Hollandalıların bir tuzağı olmadığını kanıtlayacak bir şey?"

Althuda bu konuyu düşündü. Sonunda, "Aboli pusulaya sadece, küçük Bobby'nin babası' diye yazsın." Hal onun ne demek istediğini açıklamasını bekledi. Althuda kısa bir sessizlikten sonra sözlerini sürdürdü "Bobby... yani Robert benim oğlum. Koloniden kaçtıktan sonra o vahşi bölgede doğdu. Bu ağustosta bir yaşında olacak. Annesi o sözünü ettiğim kızlardan biri. Adı

dışında her bakımdan karım sayılır. Acı badem çitinin içindeki yerde bu adı benden başka hiç kimse bilemez."

Hal, "Demek bu duvarların ötesine uçmak için bizim kadar güçlü nedenlerin var?" diye mırıldandı.

Aboli'ye verdikleri mesajı kâğıdın boyu kısıtladı. Daha büyüğü gardiyanların ya da gözünden hiçbir şey kaçmayan Hugo Barnard'ın şüphelenmesine neden olabilirdi. Hal'la Althuda sönük ışıkta gözlerini kısarak ve en kısa ama anlaşılabilir bir mesaj yazabilmek için kafalarını zorlayarak saatlerce uğraştılar. Verilen yanıtlar Sukeena'nın sesiyle söyleniyordu sanki. İki gencin hoşuna giden kısa ama özlüydü bunlar. Arada nükteli ve neşeli de oluyordu.

Hal, Sukeena'yı gitgide daha fazla düşünüyordu. Köle kız kaleye tekrar geldiği zaman hanımının peşinden giderken gözleri önce Hal'ın çalıştığı iskeleye kayıyordu. Ağabeyini daha sonra arıyordu. Aboli'nin duvar' daki yarığa bıraktığı mektuplara yer olduğu zaman kısa, kişisel sözler ekliyordu. Örneğin, Hal'ın gür sakalına değiniyor ya da onun doğumgününün geçtiğinden söz ediyordu. Bu sözler Hal'ı şaşırtıyor ve çok etkiliyordu. Hal bu doğumgünü konusunu bir süre düşündü, sonra da bunu kıza Aboli'nin açıkladığına karar verdi. Gece karanlıkta Althuda'yı kızkardeşinden söz etmesi için özendirmeye çalışıyordu. Böylece Sukeena'nın çocukluğuyla ilgili basit olayları, onun hoşuna giden ve nefret ettiği şeyleri öğrendi.

Şimdi kuzeydeki dağlara baktığı zaman onların karla kaplı olduğunu ve kış güneşinde parladıklarını görüyordu. Rüzgâr oradan esiyor ve sanki Hal'ın ruhuna kadar işliyordu.

Aboli hâlâ Sabah'tan yanıt alamamıştı. Dört ay bekledikten sonra Hal yenilgiyi kabul etti. "Onu planlarımızdan çıkarmamız gerekiyor."

Althuda başını salladı. "O benim dostum. Ama benden umudu kestiği anlaşılıyor. Karım için üzülüyorum. Herhalde o da öldüğümü düşünerek yas tutuyor."

"O halde biz işimize bakalım. Bizi yoksun bıraktıkları şeyi istememek elimizde değil." Hal kesin bir tavırla konuşuyordu. "Dağdaki taşocağından kaçmak, kaleden kaçmaktan daha kolay olur. Cezanın tecil edilmesini herhalde Sukeena ayarladı. Belki aynı yoldan bizim taşocağına yollanmamızı da sağlayabilir..." Mesajı yolladılar. Bir hafta sonra da yanıtı aldılar. Sukeena'nın onlaın çalıştıkları yer konusunda ilgilileri etkilemesi mümkün değildi. Kız

onları uyarıyor, böyle bir şeye kalkıştıkları takdirde düşmanın hemen şüpheleneceğini açıklıyordu. Sukeena her zamankinden daha uzun bir mesaj yollamıştı. "Sabırlı olun, Gundwane. Sizi sevenler kurtulmanız için çaba harcıyorlar." Hal pusulayı belki yüz defa okudu, sonra da yine yüz kez kendi kendine tekrarladı. Kızın takma adını kullanması onu etkilemişti. Gundwane adını. Tabii bunu da ona Aboli söylemişti.

Seni sevenler... Sukeena sadece Aboli'yi mi kastetti? Yoksa bu sevenler sözcüğündeki çoğul ekini bilerek mi kullandı? Beni seven bir başkası daha mı var? Sukeena sadece beni mi kastetti? Yoksa ağabeyi Althuda da buna dahil mi? Genç adam kâh umutlanıyor, kâh üzülüyordu. Ben Sukeena'nın sesini bile duymadım. O halde nasıl oluyor da aklımdan çıkmıyor? Sukeena dilenci gibi paçavralara sarılmış sakallı bir bostan korkuluğu görüyor. Ama belki de Aboli beni savunuyor ve her zaman bu halde olmadığımı söylüyor.

İki genç planlar yapıyorlardı ama günler geçerken umutları sönüyordu. Ağustos ve eylülde Hal'ın denizcilerinin altısı daha öldü. İkisi iskeleden yuvarlandı. Birinin başına taş düştü. İkisiyse soğuk ve neme yenildiler. Bu kurbanlardan altıncısı Sir Francis'in uşağı Oliver'dı. Zindana kapatıldıktan kısa bir süre Sonra blokları taşocağından getiren öküz arabalarından birinin demir çemberli tekerleği ayağını ezdi. Dr. Saar kırık kemiğe tahta bağlayarak sardı. Ama Oliver'ın ayağı iyileşmedi. İyice şişti. Sonra patladı ve üzerinde irin akan yaralar belirdi. Bir ölünün etleri gibi kokuyordu bu yaralar. Hugo Barnard, Oliver avluda kabaca yapılmış bir koltuk değneğiyle dolaşmasına rağmen onu zorla çalıştırdı.

Hal'la Daniel, Oliver'ı korumaya çalıştılar. Ama işe çok belirgin bir biçimde karıştıkları zaman Barnard daha da zalimleşiyordu. Sonunda angaryanın çoğunu yüklenmekten ve Oliver'ı ustabaşının kırbacından uzakta tutmaktan başka bir şey yapamadılar. Günün birinde Oliver çok bitkin olduğu için güney tarafındaki surun tepesine tırmanmayı başaramadı Barnard da onu duvara çırağı gibi çalıştırmaya başladı. Oliver iri taşlan yontup biçimlendiriyordu. Avluda Barnard'ın gözlerinin önündeydi. Ustabaşı aynı sabah Oliver'ı iki defa kırbaçla dövdü.

İkinci kez adama fazla vurmadı. Darbeleri daha öncekiler gibi kin dolu değildi. Oliver'ın asıl işi terzilikti. Aslında uysal ve çekingen bir insandı. Ama çıkmaz sokakta sıkıştırılan bir köpek gibi dönüp ustabaşına saldırdı. Sağ elindeki büyük tahta balyozu salladı. Adam geriye doğru sıçradı ama fazla hızlı davranamamıştı. Balyoz bacağına geldi, deriyi sıyırıp geçti. Barnard'ın

kemiği kırılmamıştı, ama akan kan çorabını lekeleyerek ayakkabısının içine doldu. Hal yukarıdan, iskeleden bile Oliver'ın yüzündeki ifadeyi fark etti. Zavallı yaptığı şey yüzünden korkmuş, dehşete kapılmıştı.

Oliver, "Efendim!" diye bağırarak dizüstü çöktü. "Böyle yapmak istemedim. Lütfen, efendim, beni affedin." Balyozu attı ve dua, ediyormuş gibi iki elini yüzüne doğru kaldırdı.

Hugo Barnard sendeleyerek geriledi. Sonra eğilip yarasına baktı.. Oliver'ın telaşla yalvarmalarına aldırmadan çorabını indirdi. Baldırının ön tarafında uzun bir çizik vardı. Ustabaşı yine Oliver'a hiç bakmadan avlunun diğer tarafındaki atların bağlandığı parmaklığa gitti. İki kara, dev köpeği oraya bağlıydılar. Barnard hayvanları kayışlarından tutarak hâlâ dizüstü duran Oliver'ı işaret etti.

Yakalayın! Köpekler öne doğru atılarak kayışlarını gerdiler. Havlıyor, uluyorlardı. İri kırmızı ağızları açılmış, uzun, sivri dişleri ortaya çıkmıştı.

Barnard ısrarla tekrarladı. "Onu yakalayın." Aynı anda köpekleri geri çekti. Sesindeki öfke köpekleri çıldırtmıştı. Yine sıçrayarak kayışları gerdiler. Adam az kalsın yuvarlanıyordu.

Oliver, "Lütfen!" diye haykırdı. Ayağa kalkmaya çalışırken sırtüstü devrildi. Sonra taş duvara dayalı kol değneğine doğru sürünmeye başladı.

Barnard köpeklerin kayışlarını çıkardı. Hayvanlar avluda hızla ileri atıldılar. Oliver köpekler üzerine saldırmadan önce ancak elleriyle yüzünü örtecek kadar zaman bulabildi.

İki köpek Oliver'ı devirerek taşların üzerinde yuvarlandılar. Sonra da ağızlarını açıp kapatarak adamı ısırmaya çalıştılar. Biri Oliver'ın yüzüne doğru atıldı, ama adam kolunu kaldırdı. Köpek de dişlerini onun direğine geçirdi. Oliver'ın gömleği yoktu. Diğer köpek onun karnını ısırdı. İki hayvan Oliver'ı bir daha bırakmadılar.

İskelenin yukarısında olan Hal'ın olaya karışması imkânsızdı. Oliver'ın çığlıkları yavaş yavaş hafifledi, adam çırpınmıyordu artık. Ama Barnard ve köpekleri hâlâ aman vermiyorlardı. Oliver son nefesini verdikten sonra bile köpekler onu dişlemeyi sürdürdüler. Barnard parçalanmış cesede son bir tekme attı ve geriledi. Deli gibiydi, soluk soluğa kalmıştı. Yüzü yağlı ve ter içindeydi. Teri gömleğinin önüne damlıyordu. Ama yine de başını kaldırıp Hal'a sırıttı. Oliver'ın cesedini çalışma sona erinceye kadar taşların üzerinde bıraktı.

Sonra Hal'la Daniel'e, "Bu pisliği kalenin arkasındaki gübre yığınının üzerine atın," diye emretti. "Benim işime yaramıyordu. Ama martılarla kargaların işine çok yarayacak." Hal'ın gözlerindeki kini görünce de sevinçle güldü.

Tekrar bahar geldiğinde artık sekiz kişi kalmışlardı. Ama bu sekiz insan zorluklar yüzünden adamakıllı güçlenmişti. Hal'ın güneş ve rüzgârdan yanmış olan cildinin altında göğüs ve kol kasları gururla kabarıyordu. Avuçları meşin kadar sertleşmişti, parmakları bir demircinin maşası kadar güçlüydü. Bir kavgada yara izleriyle dolu yumruklarından birini indirmesi iriyarı bir adamı bile yere devirmeye yetiyordu.

Baharın ilk müjdecisi fırtınanın sürüklediği bulutları dağıttı. Güneşin ışınlarında yeni bir ateş vardı sanki. Bütün kış boyunca adamları etkileyen bıkkınlık ve sıkıntının yerini bir huzursuzluk aldı. Sinirler gerildi. Kavgalar daha sıklaştı. Artık uzaklardaki dağlara daha sık bakıyorlardı. Dağları örten karlar erimişti. Bazen bakışları mavi Atlas Okyanusu'na da kayıyordu.

Sonra Aboli'den bir mesaj geldi. Pusulayı yine Sukeena yazmıştı. "Sabah A.'ya selamlarını yolluyor. Bobby ve annesi onu özlüyorlar." Bu satırlar kalplerini çılgınca bir umutla doldurdu. Oysa bunun için sağlam bir neden yoktu. Çünkü Sabah ve adamları onlara ancak acı badem çitini aştıktan sonra yardım edebilirdi.

Bir ay daha geçti. Kalplerini aydınlatan o çılgınca umut alevinin yerini korlar aldı. Bahar bütün görkemiyle geldi, dağı gözleri kamaştıran renk renk kır çiçekleriyle süsledi. Kokuları iskelenin tâ yukarılarına kadar erişiyordu. Rüzgâr güneydoğudan şarkı söyleyerek esiyordu. Güneş kuşları kimbilir nerelerden geri döndüler. Işıltılı tüyleriyle sanki gökyüzünü tutuşturdular.

Sonra Sukeena'yla Aboli'den kısa bir mesaj geldi. Gitme zamanı! Kaç kişisiniz?"

O gece bu haberden heyecandan titreyen fısıltılarla söz ettiler. "Aboli'nin bir planı var. Ama hepimizi birden nasıl kaçıracak?"

Koca Daniel, "Benim için yarıştaki tek at o," diye homurdandı. "Bütün paramı ona yatırıyorum."

Ned güldü. "Keşke yatıracak param olsaydı." Hal, Ned'in, Barnard'ın köpekleri Oliver'ı paramparça edeli beri ilk kez güldüğünü duyuyordu.

Hal, "Kaç kişi gidiyor?" diye sordu. "Yanıt vermeden önce biraz düşünün, çocuklar." Loş ışıkta etrafındakilere baktı. Hepsinin yüzü ciddileşmişti.

"Burada kalırsanız hiç olmazsa bir süre daha yaşarsınız. Hiç kimse de hakkınızda kötü şeyler düşünmez. Kaçar ama dağlara ulaşamazsak... hepiniz babamla Oliver'ın nasıl öldüğünü gördünüz. Bu değil bir insan, bir hayvana bile layık görülmeyecek bir ölümdü!"

Önce Althuda konuştu. "Bobby ve karım olmasaydı yine de giderdim."

Daniel, "Evet," dedi. Ned de öyle.

Hal, "Üç kişi oldu," diye mırıldandı. "Ya sen William Rogers?"

“Ben de seninlenim, Sir Henry.”

“Damarıma basma, Billy. Sana beni böyle çağırmamanı söyledim.” Hal'ın kaşları çatılmıştı. Unvanını kullandıkları zaman kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Büyükbabasının Drake'in yanıbaşında kazandığı şerefe layık olmadığını düşünüyordu. Babasının başarıyla taşıdığı bu unvana. "Bu son şansın, Bay Billy. Dilin yine sürçerse öbür ucuna tekmeyi indirip aklını başına getiririm. Beni duyuyor musun?"

“Evet, çok iyi duyuyorum, Sir Henry.” Billy genç adama sırıttı. Hal onu ensesinden yakalayarak kafasının yanını yumruklarken diğerleri kahkahalarla güldüler. Hepsi de heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Yani Dick Moss ve Paul Hale dışında.

"Ben böyle eğlenceler için artık çok yaşlıyım, Sir Hal. Kemiklerim öyle kaskatı kesildi ki, dağlara tırmanamam." Dick Moss gülümsüyordu. Beni affet, kaptan. Ama Paul'la bu konuyu konuştuk. Midemize dolduracak kadar yahni ve her gece üzerinde yatacağımız samanlar olduğu sürece burada kalacağız."

Hal, "Belki de hepimizden daha akıllıca davranıyorsunuz," diyerek başını salladı. Bu karar onu üzmemişti. Dicky'nin o parlak günleri geride kalmıştı. Eskiden şiddetli fırtınada yelkeni camadanla küçültecekleri zaman direğe tırmanıverirdi. Son kış kemiklerini, eklemlerini katılaştırmış ve saçlarını kırlaştırmıştı. Bu yolculukta kazanç getirmeyecek bir yük gibi olacaklardı. Paul, Dicky'nin kader arkadaşıydı. Tam yirmi yıl birlikte çalışmışlardı. Paul hâlâ kılıcı müthiş bir ustalıkla kullanıyordu, ama yaşlanan arkadaşıyla birlikte kalmayı tercih edecekti.

Hal, "İkinizin de şansı açık olsun," dedi. "Birlikte yolculuk yaptığım denizcilerin en iyilerindendiniz." Wally Finch ve Stan Sparrow'a baktı. "Ya siz iki kuş?" Finch ispinoz, Sparrow da serçe anlamına geliyordu. "Siz de bizimle uçacak mısınız, çocuklar?"

Stan ikisi adına yanıt verdi. "Sizin çıkacağınız kadar yükseklere ve gideceğiniz kadar uzaklara uçmaya hazırız." Hal adamın omzuna vurdu.

“Etti altı. Althuda ve Aboli'yle... sekiz. Emin olun, herkesin hoşuna gidecek kadar uzaklara ve yükseklere uçacağız.”

Aboli'yle Sukeena son bir mesaj daha göndererek planlarını açıkladılar. Hal planı uygulamak için gerekli hazırlıklara başladı. Vahşi bir yerde yaşamalarını sağlayabilecek şeylerin bir listesini yaptı. Aboli'yle Sukeena bunları çalmaya çalışmalıydılar. En önemlisi, bir harita ve pusulaydı. Bulabilirlerse bir de dümen kolu.

Aboli'yle Sukeena heyecan ve endişelerini evdekilere belli etmeden son hazırlıklarını yaptılar. Kara gözler köle bölüğünde olanları daima yakından izliyorlardı. İkisi artık kader günü çok yaklaştığı için kimseye güvenmiyorlardı. Sukeena ağır ağır Hal'ın istediği eşyaları topladı. Kendiliğinden de ihtiyaçları olacağını bildiği şeyleri ekledi.

Kaçmayı planladıkları günün arifesinde Sukeena, Aboli'yi konağa ana oturma bölümüne çağırdı. Zencinin daha önce oraya girmesine izin verilmemişti. Kız mutfakta aşçı ve iki yardımcısının önünde ona, "Ziyafet salonundaki oymalı dolabın çekilmesi için senin gücüne ihtiyacım var," dedi. Aboli tasma takılı bir tazı gibi onu uysalca izledi. Ama Sukeena'yla yalnız kalır kalmaz itaatli köle tavırlarını bir yana bıraktı.

Sukeena, "Çabuk ol," diye onu uyardı. "Hanımefendi pek yakında dönecek. Bahçenin dibinde, Yavaş Jan'ın yanında." Çim alanlara bakan panjurlu pencereye gitti. Birbirine hiç uymayan çiftin meşe ağaçlarının altında hâlâ konuştuklarını gördü.

Bu kadının ahlaksızlığının sınırı yok, dedi içinden. Katinka celladın söylediği bir şeye gülüyordu. Aklına eserse bir domuz ya da bir yılanla bile sevişir, diye düşünen Sukeena aklına aralarında geçenler gelince ürperdi; kendi kendine, bir daha böyle şeyler olmayacak, diye söz verdi. Daha dört gün dayanmam gerekiyor. Ondan sonra Althuda özgürlüğüne kavuşacak.

Bir şeyin uçan büyük bir kuş gibi havada daireler çizdiğini duydu. Omzunun üzerinden baktı. Aboli holdeki silah koleksiyonundan bir kılıç almış, silahın denge ve sağlamlığını deniyordu. Kılıcı başının üzerinde çeviriyor, çelikten yansıyan ışıklar beyaz duvarlarda dans ediyordu.

Aboli kılıcı bir yana koyup bir başkasını aldı. Ama onu beğenmemişti. Kaşlarını çatarak kılıcı yerine koydu. Sukeena usulca, "Çabuk ol," diye

seslendi. Zenci birkaç dakika içersinde üç kılıç seçti. Kabzalarım süsleyen mücevherler yüzünden değil kuşkusuz. Önemli olan kılıçların esnekliği ve çeliğe verilen suyun derecesiydi. Bu kılıçlar kavisliydi. Palaları Hindistan'da, Ağra kentinde Cihan Şahın ustaları yapmıştı. "Bunlar bir Moğol prensi için yapılmış. Kaba saba bir gemicinin eline hiç yakışmıyorlar. Sheffield çeliğinden yapılmış güzel kılıçlar buluncaya kadar onlarla yetineceğiz." Hindistan'ın içerlerindeki dağlarda yaşayan insanların kullandıkları daha kısa bir silahı seçti. Kukri bıçağıydı bu. Aboli bununla kolundaki tüyleri traş etti. "Düşündüğüm yakın işler için bu uygun." Memnun memnun homurdanıyordu.

Sukeena, "Seçtiğin kılıçlara dikkat ettim," dedi. "Şimdi onları rafta bırak. Yoksa evde çalışan diğer köleler yerlerinin boş olduğunu fark ederler. Onları sana bir gün önce, akşam veririm."

Sukeena o gün öğleden sonra başına koni biçimi şapkasını giyip sepetini aldı. Dağa çıktı. Onu gözetleyen hiç kimse amacını anlayamazdı, ama yine de onu görmemeleri için ihtiyatlı davrandı. Doruğun aşağısındaki büyük yarı kaplayan ormana girdi. Daha önce oraya sık sık geldiği zaman kurumuş bir ağacı fark etmişti. Çürümüş olan gövdede küçücük mor mantarlar çıkmıştı. Sukeena eldiven giyerek onları toplamaya başladıi

Mantarların şemsiye biçimi başlarının altı güzel bir sarıydı. Bu bitki zehirliydi. Ama bir insanı ancak bunlardan çok yediği takdirde öldürebilirdi. Sukeena mantarları bu nedenle seçmişti. Masum insanların ve ailelerinin ölümü yüzünden vicdan azabı çekmek istemiyordu. Mantarları sepetin dibine yerleştirdi, üzerine de kökleri ve şifalı bitkileri koydu. Sonra dik yamaçtan indi. Bağların arasından ciddi bir tavırla geçerek konağa gitti.

Vali van de Velde o akşam büyük salonda bir ziyafet verdi. Koloninin ileri gelenlerini ve şirkette çalışan bütün önemli görevlileri çağırdı. Eğlence geç saatlere kadar sürdü. Misafirler gittiği zaman evdeki köleler bitkin haldeydiler. Evi dolaşma ve mutfağı gece için kilitleme işini Sukeena'ya bıraktılar.

Köle kız yalnız kalınca mor mantarları taze bal kıvamına gelinceye kadar kaynattı. Sıvıyı ziyafetten geride kalan boş şarap şişelerinden birine doldurdu. Sıvının kokusu yoktu. Sukeena'nın bunda pek hafif bir mantar tadı olduğunu öğrenmesi için sıvıdan bir damla almasına gerek yoktu. Kaledeki mutfaklarda çalışan bir kadın kendini Sukeena'ya borçlu hissediyordu. Kızın ilaçları kadının büyük oğlunun çiçek hastalığından kurtulmasını sağlamıştı. Sukeena ertesi sabah şarap şişesini diğer ilaçlar ve iksirlerle birlikte bir sepete koydu.

Aboli'nin kadına götürmesi için arabaya bıraktı.

Aboli valiyi kaleye götürürken, adam çok keyifsizdi. Geceki sefahat âlemi yüzünden rengi iyice uçmuştu, aksiliği üzerindeydi. Aboli duvardaki yarığa bir mesaj bıraktı. "Son akşam garnizonun mutfağından gönderilen yemeklerin hiçbirini yemeyin."

Hal o gece adamların şeytana uyup tadına bakmamaları için kazandaki yahniyi tuvalet kovasına boşalttı. Yemeğin kokulu buharı hücreye yayıldı. Aç gemiciler için bu, ölümsüz bir yaşam vaadi gibi bir şeydi.

Adamlar inleyerek dişlerini gıcırdattılar. Yemek ziyan olduğu için Hal'a kaderlerine ve kendilerine küfrettiler.

Ertesi sabah belirli saatte zindanda yine bir hareket başladı. Şafak parmaklıklı dört küçük pencereyi belirginleştirmeden önce gemiciler inlediler, öksürdüler. Teker teker tuvalet görevi yapan kovaya gittiler. Sonra günün önemini hatırladılar.

Sabaha özgü ışık ağır ağır pencerelerden üzerlerine kaydı. Gemiciler yan yan birbirlerine bakmaya başladılar. Onları hiçbir zaman bu saate kadar bekletmemişlerdi. Her sabah bundan bir saat önce surlarda çalışmaya başlamışlardı.

Sonunda Manseer'in anahtarı kilitte şakırdadı. Gardiyanın rengi soluktu, hasta gibi bir hali vardı. Yanındaki iki adamı da ondan daha iyi değildi.

Hal, "Nen var, Manseer?" diye sordu. "Artık bizi sevmediğini ve seni bir daha görmeyeceğinizi sanıyorduk." Gardiyan dürüst ve aptal bir adamdı. Öyle kinci ve zalim değildi. Hal aylar geçerken onunla görünüşte dostça bir ilişki kurmuştu.

Manseer, "Geceyi helada geçirdim," diye inledi. "Etrafta dostlarım da vardı. Çünkü garnizondaki herkes oraya girmeye çalışıyordu. Bu saatte bile yarısı hâlâ ranzalarında yatıyor..." Karnı uzaklardan gelen gökgürültüsünü andıran bir ses çıkarınca sözlerini sürdüremedi. Yüzünde çaresizce bir ifade belirdi. "Ah, işte yine başladı! Yemin ederim, o lanet olasıca aşçıyı öldüreceğim." Merdivenlerden çıktı. Mahkûmlar bir yarım saat daha beklediler. Sonra Manseer parmaklıklı kapıyı açarak onları avluya çıkardı.

Hugo Barnard mahkûmları ondan devralmak için bekliyordu. Bütün aksiliği üzerindeydi. "Yarım gün çalışılmadı," diye Manseer'e çattı. "Saatler ziyan oldu. Albay Schreuder bütün bunlardan beni sorumlu tutacak. O zaman ben de seninle konuşacağım, Manseer!" Mahkûmların oluşturdukları sıraya döndü.

"Orada durmuş pis pis ne sırıtıyorsunuz, köpekler? Ne olursa olsun, sizden tam bir günlük iş istiyorum. Gerekirse sizi gece yarısına kadar iskelede tutacağım. Haydi başlayın! Çabuk olun!" Barnard'ın sağlığı yerindeydi. Yüzü kıpkırmızı, öfkesi burnundaydı. Garnizondakilerin hepsini hasta eden karın ağrısı onu etkilememişti. Hal, Manseer'in söylediklerini hatırladı. Barnard kıyıdaki kulübelerden birinje bir Hotanto kadınıyla yaşıyor, garnizonun yemekhanesine gitmiyordu. Genç adam avluda merdivenin altına doğru giderken çabucak etrafına bakındı. Güneş iyice yükselmişti bile. Işınları kalenin batı tabyasını aydınlatıyordu. Etrafta her zamankinden daha az sayıda gardiyan ve asker vardı. Kapıda dört yerine bir nöbetçi bekliyordu. Silah deposunun kapıcında kimse yoktu. Avlunun güneyinde şirketin bürolarına ve valinin daresine giden merdivenin başına da bir tek kişi gelebilmişti. Hal merdivene tırmanıp surun tepesine ulaştığı zaman talim yerinin üzerinden caddeye bir göz attı. Ağaçların arasından vali konağının damı gözüküyordu.

Genç adam, "Tanrı sana hız versin, Aboli," diye fısıldadı. "Biz senin için hazırız."

Aboli arabayı valinin karısının emrettiği saatten birkaç dakika önce konağın kapısına getirdi. Atları ravakın altına soktu. Hemen hemen aynı anda Sukeena kapıda belirerek ona, "Aboli!" diye seslendi. "Hanımefendi arabaya birkaç paketin konmasını istiyor. Onları da götüreceğiz." Sakin ve rahat bir tavırla konuşuyordu. Sinirleri gerilmiş gibi bir hali yoktu. "Lütfen gel ve paketleri arabayı taşı." Bu sözleri onları dinlediklerini bildiği kimselerin duyması için söylemişti.

Aboli itaatli bir tavırla arabanın tekerleklerini tutan freni çekti. Atlara usulca bir şeyler söyledi. Sonra da arabacı yerinden aşağıya atladı. Hiç acele etmiyordu, yüzünde sakin bir ifade vardı. Sukeena'nın peşinden eve girdi. Bir dakika sonra tekrar dışarı çıktığı zaman kucağında rulo yapılmış ipek bir halı ve birkaç deri heybe vardı. Arabanın arkasına gidip eşyaları bagaj yerine koyduktan sonra kapağı kapattı. Diğer hizmetkârların dikkatini çekecek bir tavırla davranmıyordu. Ne sinsice, ne de usulca. Ön verandayı süpüren iki hizmetçi kız başlarını kaldırıp ona bakmadılar bile. Aboli yerine çıktı. Dizginleri aldı ve kölelere özgü o sonsuz sabırla beklemeye başladı.

Katinka gecikti. Ama olağandışı bir şey değildi. Sonunda Fransız parfümünden oluşan bir bulut içinde ve ipek hışırtıları arasında merdivenden indi. Sukeena'yı hayali basit bir suçu yüzünden azarladı. Köle kız yumuşak iskarpinli, küçük ayaklarıyla onun yanında sessizce kayarak ilerledi. Pişmanlık

duyuyormuş gibi gülümsüyordu.

Katinka arabaya taç giymeye giden bir kraliçe edasıyla bindi. Sukeena'ya azametle, "Gel, benim yanımda otur!" diye emretti. Köle kız ellerini ağzına götürerek onu selamladı. Katinka'nın bu emri vereceğini anlamıştı. Kadın bazen onun yanında olmasını istiyordu, bazen de soğuk ve azametli bir tavır takınıyordu. Ne yapacağı hiçbir zaman önceden kestirilemiyordu.

Sukeena kendi kendine cesaret vermek için, istediğimi yapması iyiye işaret sayılır, diye düşündü. Geçip kadının karşısına oturdu. Ona sevgiyle gülümsedi.

Katinka, "Gidelim, Aboli!" diye seslendi. Araba hareket edince de dikkatini Sukeena'ya verdi. "Bu renk güneşte bana yakışıyor mu? Yoksa rengimi solduruyor, sönükleştiriyor mu?"

Sukeena kadına duymak istediği şeyleri söyledi. "Bu renk cildinize çok uyuyor, hanımım. Hatta dışarda içeriye göre size daha çok yakışıyor. Ayrıca gözlerinizdeki menekşe rengi pırıltıları daha belirginleştiriyor."

Katinka hoş bir tavırla başını yana eğdi. "Yakada daha fazla dantel olması gerekmez miydi?"

Sukeena biraz düşündü. "Güzelliğinizin en iyi cins Brüksel danteline bile ihtiyacı yok. Tek başına dikkati çeken bir şey bu."

Öyle mi düşünüyorsun, Sukeena? Sen de çok yağcısın. Ama bu sabah özellikle pek hoşsun. Katinka kızı düşünceli bir tavırla süzdü. Araba şimdi hızla caddeden iniyordu. Kır atlar başlarını geriye atmışlar, güzelce koşuyorlardı. "Yanaklarına renk gelmiş. Gözlerinde de bir ışıltı var. İnsan âşık olduğunu düşünürse, bunu hoş görmeli."

Sukeena, "Ben özel birine âşığım..." diye fısıldadı.

Araba talim yerine girerek kaleye doğru döndü. Katinka öyle dalmıştı ki, bir süre nereye gittiklerini fark etmedi. Sonra yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Sert sert, "Aboli!" diye seslendi. "Sen ne yapıyorsun, ahmak? Kaleye gelmek istemedim ben. Mevrouw de Waal'a gideceğiz."

Aboli onu duymamış gibiydi. Kır atlar doğruca kale kapılarına döndü.

"Sukeena, şu ahmağa dönmesini söyle."

Köle kız sallanan arabada ayağa kalktı. Çubucak Katinka'nın yanına oturdu. Kadının koluna girip onu sıkıca tuttu.

"Sen ne yapıyorsun, çocuk? Burada olmaz. Çıldırdın mı sen? Bütün koloninin gözleri önünde olur mu?" Katinka kolunu çekmeye çalıştı, ama

Sukeena onu bırakmadı.

Usulca, "Kaleye gidiyoruz," dedi. "Sen söylediklerimi harfi harfine yapacaksın."

"Aboli! Arabayı hemen durdur!" Katinka sesini yükselterek kaçmaya çalıştı. Ama Sukeena onu çekip yerine oturttu.

Kız, "Çırpınma," diye emretti. "Yoksa seni doğrarım. Önce suratını parçalarım. Bu güzelliğin kalmaz. Sözümü dinlemezsen şu bıçağı kötülükle dolu, balçık gibi kalbine saplarım."

Katinka başını eğdi ve ilk kez o zaman köle kızın gövdesinin yanına dayamış olduğu bıçağı gördü. O bıçak kadının âşıklarından birinin hediyesiydi. Valinin karısı bu ince şeyin ne kadar keskin olduğunu biliyordu. Sukeena bunu Katinka'nın odasından çalmıştı.

Kadının rengi duyduğu dehşet yüzünden uçtu. "Sen çıldırdın mı?" Kımıldanarak hançerin iğne gibi ucundan uzaklaşmaya çalıştı.

"Evet. Çıldırdım. Seni öldürmekten zevk duyacak kadar deliyim." Sukeena bıçağı itti. Katinka bir çığlık attı. Atlar kulaklarını diktiler. Sukeena kadını uyardı. "Bir daha bağırırsan kanını akıtırım. Şimdi dilini tut ve beni dinle. Sana yapacaklarını söyleyeceğim."

Katinka, "Seni Yavaş Jan'a vereceğim!" diye tehdide kalkıştı. "Cellât bağırsaklarını dökerken kahkahalarla güleceğim." Ama sesi titriyordu ve gözleri dehşet doluydu.

Bana itaat etmezsen bundan sonra hiçbir zaman gülemezsin. Bunu hançer sağlar. Bıçağı yine itti. Hançerin ucu kumaşı ve kadının derisini kesti. Valinin karısının giysisinin korsajında gümüş bir gulden büyüklüğünde bir kan lekesi belirdi.

Katinka, "Lütfen..." diye inledi. "Sukeena, lütfen. İstediğini yapacağım. Lütfen canımı tekrar yakma. Beni sevdiğini sanıyordum."

Sukeena ıslık çalar gibi bir sesle, "Yalandı bu," dedi. "Sana ağabeyimin hatırı için yalan söyledim. Senden ne kadar nefret ettiğimi hiçbir zaman bilemeyeceksin. Ellerinin dokunuşundan tiksiniyorum. Onun için benden sevgi bekleme, bundan yararlanmaya kalkışma. Seni hiç acımadan ezerim. İnsanların saçlarına doluşan bitler gibi." Katinka köle kızın gözlerinde ölümü gördü. Ömrü boyunca hemen hemen hiç bu kadar korkmamıştı.

Söylediklerini yapacağım, diye fısıldadı. Sukeena ona emirler verdi. Sesi

sert ve ifadesizdi. Böylesi bağırmaktan ya da öfkeyle haykırmaktan daha dehşet vericiydi.

Aboli arabayı kale kapılarından soktu. Gelişi her zamanki faaliyetle karşılandı. Kapıdaki tek nöbetçi hazırol vaziyeti alarak tüfeğini kaldırdı. Zenci kır atları döndürüp arabayı şirketin bürolarının önünde durdurdu. Nöbetçilerin komutanı silah deposundan fırladı. Telaşla palaskasını takıyordu. Hollanda'dan yeni gelmiş olan bir astsubaydı. Valinin karısının beklenmedik bir anda gelmesi onu şaşırtmıştı.

Genç adam kendi kendine, "İblisin boynuzları!" diye söylendi. "Bu karı da tam gelecek zamanı buldu! Adamların yarısı köpekler gibi hasta!" Endişeyle şirketin bürolarına açılan kapının önünde bekleyen tek nöbetçiye baktı. Adamın suratı hâlâ hafif yeşilimsiydi. Sonra valinin karısının arabadan işaret ederek kendisini çağırdığını fark etti. Avluda koşmaya başladı. Kepini düzeltti, buna bağlı olan kayışı sıkıştırdı. Arabanın yanına gelince Katinka'ya selam verdi. "Günaydın, Mevrouw. İnmeniz için size yardım edebilir miyim?"

“Hayır.” Valinin karısının endişeli ve sinirli bir hali vardı. Tiz bir sesle, soluk soluğa konuşuyordu. Astsubay hemen kaygılandı. "Bir şey mi oldu, Mevrouw”

“Evet, çok kötü bir şey oldu. Hemen kocamı çağırın.”

“Onun bürosuna gitmeyecek misiniz?”

“Hayır. Burada, arabada bekleyeceğim. Hemen kocama gidin ve onun çabucak gelmesini istediğimi söyleyin. Bu son derecede önemli. Ölüm kalım meselesi! Haydi, gidin! Çabuk olun!”

Astsubay şaşırdı. Sonra çabucak selam verip basamakları ikişer ikişer çıktı. Çift kanatlı kapıdan hızla büroya daldı. O yokken Aboli arabacı yerinden indi. Arabanın arkasındaki bagaj yerini açtı. Sonra da etrafına baktı.

Kale kapısında bir tek nöbetçi vardı. Bir de merdivenin yukarısında. Ama onlar her zamanki gibi emniyet deliğindeki ağır yanan fitilleri tutuşturmamışlardı. Silah deposunun kapısında nöbetçi yoktu. Aboli durduğu yerden yan pencereyi görebiliyordu. Nöbetçi odasında üç kişi oturuyordu. Avludaki beş ustabaşının kırbaç ve sopalarından başka kılıçları da vardı. Hugo Barnard avlunun en dibindeydi. İki köpeğinin kayışlarını tutuyor, doğu surunun dibine, yere taşları dizen mahkûmları azarlayıp duruyordu. Azim gemisinin mürettebatından olmayan bu mahkûmlar onlar kaçmaya çalışırken bir tehlike oluşturabilirlerdi. Surlarda hemen hemen iki yüz esir çalışıyordu. İnsanların

türlü renkli tortularıydı bunlar. Çöpleri. Bu insanlar neler olduğunu anladıkları zaman kaçış yolunu tıkayarak, hatta Azim gemisinin mürettebatına katılmaya çalışarak ve arabanın etrafını sararak diğerlerini engelleyebilirlerdi.

Aboli, bu sorunu da böyle bir şey olduğu zaman hallederiz, diye düşündü. Dikkatini asıl tehlikeyi oluşturan silahlı nöbetçilere ve ustabaşılara verdi. Barnard ve yardımcılarıyla birlikte görünürde silahlı on adam vardı. Ama haykırmalar yirmi ya da otuz askerin hızla dışarı fırlayarak avluya doluşmalarına neden olabilirdi. Her şey çok çabuk kontroldan çıkabilirdi.

Aboli başını kaldırdı. Hal'la Koca Daniel iskeleden ona bakıyorlardı. Hal makaranın ipini tutuyordu, ucunu bileğine dolamıştı. Ned Tyler ve Billy Rogers daha aşağıdaki yerdeydiler. İki kuş, yani Finch'le Sparrow avluda Althuda'nın yakınında çalışıyorlardı. Hepsi de işlerine dalmış gibi davranıyorlardı ama usulca Aboli'ye bir göz atıyorlardı.

Zenci bagaj yerine elini sokarak rulo halindeki ipek halının üzerine bağlanmış olan sicimi çözdü. Halının ucunu kaldırdı. Silahları çıkarmadı, ama üç Moğol palasıyla kendisi için seçtiği kukri bıçağının görülmesini sağladı. Hal'la Koca Daniel'in yukarıdan bagaj yerinin içini görebildiklerinin farkındaydı. Aboli sonra arabanın arka tekerleğinin yanında ifadesiz bir yüzle hareketsiz kaldı.

Birdenbire vali merdivenin yukarısındaki çift kanatlı kapıdan fırladı. Şapkasız ve ceketsizdi. Biçimsizce yalpalayarak basamaklardan indi.

Merdivenin ortasında karısına telaşla, "Ne oldu, Mevrouw?" diye seslendi. "Beni çağırtmışsın. Bir ölüm kalım meselesi varmış."

Katinka yakınırcasına bağırdı. "Başım müthiş belada!"

Adam çılgın gibi soluyarak arabanın kapısına erişti. "Nen var, Mevrouw," diye inledi. "Hemen bana söyle."

Aboli ona arkadan yaklaşarak kalın kolunu valinin boynuna doladı Adamın artık kımıldaması imkânsızdı. Van de Velde debelenmeye başladı. Şişman olmasına rağmen yine de güçlüydü. Aboli onu zorlukla tutabiliyordu.

Van de Velde öfkeyle, "Kahretsin!" diye kükredi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Aboli, kukri'nin ucunu valinin boğazına dayadı. Van de Velde çeliğin soğukluğunu ve ustura kadar keskin kenarını hissettiği anda çabalamaktan vazgeçti.

Aboli adamın kulağına, "Sen şişko bir domuzsun," diye fısıldadı. "Boğazını

keseceğim." Sukeena ise hançerini kadının kalbinin üzerine dayadı. "Askerlerine yerlerinde kımıldamamalarını ve silahlarını atmalarını söyle."

Astsubay, van de Velde'nin haykırdığını duyunca ileri atılmış, basamaklardan inerken kılıcını kınından yarı çekmişti.

Van de Velde ona dehşetle, "Dur!" diye bağırdı. "Kımıldama, salak! Beni öldürteceksin." Astsubay kararsızca durakladı.

Aboli valinin boynuna doladığı kolunu sıktı. "Ona kılıcını atmasını söyle."

Vali kişnemeye benzeyen bir ses çıkardı. "Kılıcını at! O ne diyorsa öyle yap. Bıçağı boğazıma dayadığını görmüyor musun?" Astsubay kılıcını yere attı. Kılıç takırdayarak basamaklardan kaydı.

Avludan ön beş metre yukarıda Hal iskeleden fırladı. Makaraya bağlı halata tutunuyordu. Koca Daniel ipin diğer ucunu yakalayıp genç adamın inişini biraz yavaşlattı. Hal süratle aşağıya inerken makara iniltiye benzeyen bir ses çıkardı. Hiç dengesini kaybetmeden avlunun taşlarının üzerine atlayan Hal arabanın arkasına doğru atılarak mücevherli palalardan birini kaptı. Hemen arkasından merdivenin ortasına sıçradı. Eğilip astsubayın kılıcını sol eline aldı, ucunu genç adamın boynuna dayadı. "Adamlarına silahlarını atmalarını emret."

Astsubay, "Hepiniz silahlan bırakın!" diye haykırdı. "İçinizden herhangi biri valinin ya da karısının bir zarar görmesine neden olursa bunu hayatıyla öder." Nöbetçiler bu emri anında yerine getirdiler, tüfekleriyle kılıçlarını taş döşeli avluya attılar.

Van de Velde ustabaşılarına ulur gibi, "Siz de!" diye emretti. Adamlar istemeye istemeye onun da emrini yerine getirdiler. Ancak Hugo Barnard o sırada taş yığınlarının arkasındaydı ve gözükmüyordu. Adam usulca mutfaklara açılan kapıda durdu. Köpeklerini yanına çekerek fırsat kollamaya başladı.

Diğer gemiciler iskeleden inmeye başladılar. Finch'le Sparrow daha aşağıda oldukları için avluya ilk onlar ulaştılar. Ama Ned, Koca Daniel ve Billy Rogers da onları çabucak izlediler.

Hal, "Haydi gel, Althuda!" diye seslendi. Genç adam balyoz ve keskisini atarak koşa koşa onun yanına gitti. "Yakala!" Hal mücevherli palayı Althuda'ya attı. Silah havada ışıltılı bir parabol çizdi. Althuda yukarıya doğru uzanarak palayı kabzasından yakalayıp düzgünce tuttu. Hal, Althuda'nın ne tür bir kılıç ustası olduğunu düşündü. Balıkçı olduğuna göre bu bakımdan fazla deneyimi olamazdı.

Hal, dövüş çıkarsa onu korumam gerekecek, diye düşündü. Çabucak etrafına bakındı. Daniel arabanın arkasındaki bagaj yerinden diğer silahları alıyordu. İki pala iri elinde oyuncağa benziyordu. Porsun bir palayı Ned Tyler'a attı, diğerini de kendine saklayarak Hal'a doğru koştu.

Genç adam bir nöbetçinin düşürdüğü kılıcı alıp porsuna attı. "Bu sana daha uygun, Bay Danny!" diye seslendi. Daniel gülerken kara kırık dişleri ortaya çıktı. Ağır piyade kılıcını yakalayarak onunla sağa sola darbeler indirdi. Kılıç havada hışırdadı.

Sevinçle, "Tanrım," dedi. "Elime yeniden gerçek bir kılıç aldım. Bu ne harika bir şey!" Hafif palayı Wally Finch'e fırlattı. "Erkek için bir araç, ama çocuk için bir oyuncak."

Hal, "O dev domuzu sıkı tut, Aboli!" diye bağırdı. "Kurnazlık etmeye kışırsa kulaklarını kes! Geri kalanınız beni izlesin." Merdivenden aşağıya atlayarak silah deposunun kapısına doğru koşmaya başladı. Koca Daniel'le diğerleri peşindeydiler. Althuda da onu izleyecek oldu ama Hal genç adamı durdurdu. "Sen gelme. Sukeena'yı koru."

Althuda geri dönerken Hal ve grubu avluda koşmayı sürdürdüler Genç adam Koca Daniel'e, "Barnard nerede?" diye sordu.

“O katil köpek bir dakika önce buradaydı. Ama onu şimdi göremiyorum.”

“Dikkatli ol. O aşağılık domuzla başımız derde girecek.”

Hal silah deposuna daldı. Nöbetçi odasındaki üç yeşil ceketli bir sıranın üzerine çökmüşlerdi. İkisi uyuyordu, üçüncüsü mahkûmları görünce şaşkın şaşkın ayağa kalktı. Ama o daha kendini toplayamadan Hal kılıcının ucunu adamın göğsüne dayadı. "Olduğun yerde kal. Yoksa karaciğerinin rengini görmeye karar verebilirim." Asker yerine çöktü. Ned koşarak içeri girerken genç adam ona seslendi. "Hey, Ned! Bu bebeklere dadılık et biraz!" Adamları Ned'e bırakarak Daniel'le diğer denizcilerin peşinden koştu.

Porsun koridorun ucunda tik ağacından yapılmış kalın kapıyı omuzladı. Daniel'in gücü karşısında kapı açıldı. Daha önce silah deposuna bakma fırsatını bulamamışlardı. Ama Hal daha ilk bakışta her şeyin sırayla, düzgünce yerleştirilmiş olduğunu gördü. Silahlar duvarlardaki raflara dizilmişti. En dipte barut fıçıları vardı. Üst üste konmuş olan fıçılar tavana ulaşıyordu.

Hal, "Hepiniz silahlarınızı seçin," diye emretti. "Her biriniz bir barut fıçısı getirin." Denizciler piyade kılıçlarının durduğu uzun raflara koştular. Kılıçlar cilalı gibi parlıyordu. İyice bilenmiş kenarları ışıl ışıldı. Daha geride tüfek ve

tabancaların durduğu raflar vardı. Hal belindeki kemer görevi yapan ipin altına iki tabancayı sıkıştırdı. Sonra adamlarını uyardı. "Unutmayın! Yanınıza aldığınız her şeyi dağlara kadar taşıyacaksınız. Onun için açgözlülük etmeyin." Silah deposunun en dibindeki piramit gibi yığından yirmi beş kiloluk bir barut fıçısını alıp omzuna vurdu. Sonra kapıya doğru döndü. "Bu kadar yeter, çocuklar. Haydi çıkın. Daniel giderken yere devamlı barut dök!"

Daniel bir tüfeğin dipçiğiyle vurarak iki barut fıçısının tapalarını içeriye doğru çökertti. Fıçıların oluşturduğu piramidin dibine barut dökerek kara bir yığın oluşturdu. "Bunlar müthiş bir gürültüyle patlayacak!" Güldü. Kapıya doğru geri geri giderken kolunun altındaki fıçıdan dökülen barutlar yerde koyu renk uzun bir çizgi çizdi.

Gemiciler ağır yükleri yüzünden sendeleyerek güneşe çıktılar. Depodan son Hal dışarı fırladı. "Haydi artık çık, Ned," diyerek elindeki sigarı ona verdi. Ned kapıya doğru koştu. Hal sonra Hollandalı üç askere döndü. Ned onların silahlarını almıştı. Adamlar şimdi odanın bir köşende duruyorlardı.

Genç adam yeşil ceketlilere Hollanda dilinde, "Burayı uçuracağım," diye açıkladı. "Tâ cehenneme kadar! Kale kapısına koşun. Eğer biraz akınız varsa geriye hiç bakmadan kaçarsınız. Haydi gidin!" Adamlar ayağa fırladılar. Kaçmak için acele ederlerken kapıya sıkışıp kaldılar. Çabaladılar, birbirleriyle boğuştular. Sonra avluya fırlayıp koşmaya başladılar. Kapıya doğru atılırken bir yandan da, "Dikkatli olun," diye bağırıyorlardı. "Silah deposunu havaya uçuracaklar." Gardiyanlar ve diğer sıradan mahkûmlar o ana kadar aptal aptal arabaya ve Aboli'nin rehine olarak aldığı valiye bakmışlardı. Ama bu bağırışmalar üzerine silah deposuna dönerek budalaca bir hayretle oraya bakakaldılar. Hal deponun kapısında belirdi. Bir elinde kılıcı, diğerinde ise duvardaki halkadan kaptığı bir meşale vardı.

Genç adam, "Ona kadar sayacağım!" diye bağırdı. "Ondan sonra barut tozlarından oluşan çizgiyi tutuşturacağım." Paçavraların içinde, gür siyah sakalı ve çılgınca bakışlı gözleriyle bir manyağa benziyordu. Avludakilerin hepsi de dehşet ve korkuyla inlediler. Mahkûmlardan biri küreğini atarak kapıya doğru kaçan askerlerin peşine takıldı. Aynı anda kıyamet koptu. İki yüz mahkûm ve asker canlarını kurtarmak için kapılara saldırdılar.

Van de Velde, Aboli'nin elinde çırpınarak haykırdı. "Beni bırak! Bu gerizekâlı hepimizi havaya uçuracak. Bırak beni! Kaçın! Kaçın!" Çığlıkları paniği daha da artırdı. Derin bir soluk olmaya yetecek kadar bir sürede avlu boşaldı. Geride sadece arabanın etrafındaki denizcilerle Hal kaldı. Katinka

isterik çığlıklar atarak ağlıyordu. Ama Sukeena tokadı kadının üne indirdi. "Kes sesini, budala! Yoksa sana ağlaman için iyi bir neden sağlarım." Katinka yutkundu. Korku ve üzüntüyle bağırmaktan vazgeçti.

Hal, "Aboli!" diye seslendi. "Van de Velde'yi arabaya bindir." Zenci valiyi kaldırdığı gibi kapının üzerinden arabaya attı. Hollandalı hantalca yere yuvarlandı. Orada iğne batırılmış bir böcek gibi çırpınmaya başladı. Hal ekledi. "Althuda, kılıcının ucunu onun kalbine daya. Ben söyler söylemez onu öldürmeye hazır ol."

Althuda, "Emrini sabırsızca bekleyeceğim!" diye bağırdı. Van de Velde'yi ayağa kaldırarak Katinka'nın karşısındaki yere itti. Hollandalıya "Seni nerenden şişlememi istersin?" diye sordu. "Şu yağlı göbeğinden mi?"

Van de Velde o kargaşada peruğunu kaybetmişti. Pek zavallı bir hali vardı. Dev gövdesinin her santimi çaresizlikle titriyordu. "Beni öldürme," diye yalvardı. "Seni koruyabilirim!" Katinka da yine ağlayıp inlemeye başladı. Sukeena bu sefer onu daha sıkıca tutarak hançerin ucunu kadının boynuna dayadı. "Artık vali elimizde," diye fısıldadı. "Onun için sana ihtiyacımız yok. Seni öldürmem durumu değiştirmez." Katinka hıçkırırken kendini tuttu.

Hal, "Daniel, yedek silahları ve barutu yükleyin," diye emretti. Denizciler hepsini arabaya yığdılar. Zarif taşıt bir yük arabası değildi. Arabanın dibi ince yaylarının üzerine çöktü.

Aboli onların son birkaç barut fıçısını yüklemelerine engel oldu. "Bu kadarı yeter. Daha fazlasını almayacak."

Hal yine emir verdi. "Her adam bir atın başına geçsin. Onlara binmeye kalkışmayın, çocuklar. Hiçbiriniz binici değilsiniz. Düşer boynunuzu kırarsınız. Tabii bu önemli değil. Ama biz daha bir kilometre gidemeden zavallı hayvanlar ağırlığınızın altında ölürler. Bu önemli. Atları koşum takımlarından tutun ve onların sizi götürmelerine izin verin." Denizciler koşarak atların etrafında yerlerini aldılar ve koşum takımlarını sıkıca tuttular. Genç adam, "İskele tarafında bana da yer bırakın, çocuklar," diye seslendi. Sukeena heyecan ve telaşı arasında bile onun gemici deyimleri kullanması yüzünden bir kahkaha âttı. Ama adamları Hal'ın ne demek istediğini anlamışlardı. En önde soldaki atı ona bıraktılar.

Aboli arabacı yerine sıçradı. Arabanın içindeyse Althuda, van de Velde'yi gözden kaçırmıyordu. Sukeena da hançeri hâlâ Katinka'nın beyaz boynuna dayamış bekliyordu.

Aboli atları döndürerek, "Haydi, gel, Gundwane!" diye bağırdı. "Gitme zamanı geldi. Garnizon neredeyse uyanır." O bu sözleri söylediği sırada bir tabancanın kuru sesini duydular. Bir subay alanın karşısındaki kışladan fırladı. Elindeki dumanları tüten tabancayı sallıyor ve adamlarını alanda toplamaya çalışıyordu. "Silahlarınızı alın! Birinci bölük, yanıma!" Hal sadece bir an durup tabancalarından birinin emniyetindeki ağır anan fitili meşaleye uzatarak yaktı. Meşaleyi sonra barutların yerde oluşturduğu çizgiye attı. Alevlerin yükselip barutu tutuşturduğunu görünceye kadar bekledi. Dumanları tüten alev hızla ilerleyerek silah deposunun kapısından ana cephaneliğe giden koridora girdi. Hal basamaklardan avluya atlayarak yükü fazla olan arabaya doğru koştu. Aboli atlara bir daire çizdirip taşıtı kapılara doğru çevirdi.

Genç adam hemen hemen arabaya yaklaşmıştı. Elini kaldırarak en öndeki iğdiş edilmiş kır atın dizginlerini yakalayacağı sırada Aboli birdenbire telaşla haykırdı. "Gundwane! Arkanda! Dikkatli ol!" Hugo Barnard olay başlar başlamaz köpekleriyle sığındığı kapıdan çıkmıştı. Şimdi hayvanların kayışlarını çıkarırken bir yandan da çılgınca bağırarak onları Hal'ın peşine takılmaları için teşvik ediyordu. "Vat hom! Onu yakalayın!" Köpekler yan yana sessizce Hal'a doğru koşmaya başladılar. Avluyu bir tavşanın peşine takılmış iki tazı gibi çabucak aştılar. Hal, Aboli'nin uyarısından sonra köpeklere dönecek kadar zaman bulabilmişti. Hayvanlar bir ekip gibi çalışıyorlardı. Biri genç adamın yüzüne doğru sıçrarken, diğeri bacaklarına saldırdı. Hal ilk köpek havadayken öne atıldı ve kılıcının ucunu hayvanın kara boynunun omuzlarına birleştiği yere, boğazının aşağısına sapladı. Köpek havaya sıçradığı için kas gücü kılıcın kabzasına kadar vücuduna girmesine neden oldu. Kılıç köpeğin kalbini ve akciğerlerini kesti, sonra bağırsaklarına kadar indi. Köpek ölmüş olmasına rağmen ilk hızla Hal'ın göğsüne çarptı. Genç adam sendeleyerek geri geri gitti.

İkinci köpek hızla yerde sürünürcesine ilerledi. Hal daha dengesini bulamadan dişlerini onun bacağına, dizinin hemen altına geçirdi. Hal'ı hızla çekti. Genç adamın omuzları taşlara çarptı. Kalkmaya çalıştığı zaman hayvanın elinden kurtulamadı. Köpek olanca gücüyle dört ayağını yere dayamıştı. Hal'ı yeniden devirdi. Genç adam köpeğin dişlerinin bacak kemiğine sürtündüğünü hissetti.

Barnard, "Köpeklerim!" diye bağırdı. "Sevgililerimin canını yakıyorsun!" Kılıcını çekmişti. Boğuşmaya katılmak, araya girmek için koştu. Hal yine ayağa kalkmak için çabaladı ama köpek onu aşağıya çekti. Barnard o sırada

yanlarına geldi. Kılıcı genç adamın savunmasız başının üzerinde yukarıya kaldırdı. Hal darbeyi fark ederek yana doğru yuvarlandı. Kılıç kulağının hemen yanında, yere döşenmiş olan çakmak taşlarına çarptı ve etrafa kıvılcımlar sıçradı.

Barnard, "Seni aşağılık hayvan!" diye kükredi. Kılıcı tekrar kaldırdı. Aboli atları döndürerek mahsus Barnard'ın üzerine sürdü. Ustabaşının arkası yaklaşan arabaya dönüktü. Hal'a öylesine dalmıştı ki, taşıtın yaklaştığını fark etmedi. Kılıcı genç adamın başına tekrar indireceği sırada arabanın arka tekerleği hafifçe kalçasına vurdu. Hollandalı sendeleyerek yana doğru gitti.

Hal bütün gücünü kullanarak doğrulup oturdu. Köpek onu tekrar yere devirmeden kılıcı hayvanın ense köküne batırdı. Bir boğa güreşçisinin darbesi gibi kılıcı eğrilemesine aşağıya, köpeğin kürek kemiklerinin arasına kaydırdı. Kalbini buldu. Hayvan acıyla uluyarak genç adamın bacağını bıraktı. Sendeleyerek bir daire çizdi. Sonra taşların üzerine yığıldı. Bacaklarını hafifçe oynatıyordu.

Barnard üzerine saldırırken Hal ayağa kalktı. "Güzellerimi öldürdün!" Hollandalı üzüntüden çıldırmıştı. Kılıcı tekrar Hal'a doğru salladı. Vuruşu delice ve kontrolsuzdu. Genç adam fazla çabalamadan bu darbeyi karşılayarak kılıcın başının birkaç santim yakınından geçmesine izin verdi.

“Seni pis korsan! Seni doğrayacağım!” Barnard kendisini toplayarak yeniden saldırdı. Hal yine kolaymış gibi gözüken bir hareketle bundan da kurtuldu. Sonra usulca, "Köpeklerinin Oliver'a yaptıklarını hatırlıyor musun?" diye sordu. Kılıcı mahsus soldan yukarıya doğru kaldırarak Hollandalının gardını indirmesine neden oldu. Sonra yıldırım hızıyla kılıcı Barnard'ın göğüs kemiğinin hemen altına sapladı. Kılıcın yansı Hollandalının sırtından çıktı. Barnard kılıcını düşürerek dizüstü çöktü.

“Oliver'a olan borcun ödendi!” Hal çıplak ayağını Barnard'ın göğsüne dayadı. Bütün gücünü kullanarak kılıcı çıkardı. Hollandalı ölmekte olan köpeğinin yanına devrildi.

“Haydi, gel, Gundwane!” Aboli kır atlara hâkim olmaya çalışıyordu, bağrışmalar ve kan kokusu hayvanları ürkütmüştü. "Cephanelik!" Hal baruttan oluşan çizgiyi tutuşturalı sadece birkaç saniye olmuştu. Ama silah deposuna bakınca pis kokulu mavi dumanların kapıdan fışkırdığını gördü.

Sukeena, "Çabuk ol, Gundwane," diye seslendi. "Ah, lütfen çabuk.” Kızın sesinden onun için çok endişelendiği anlaşılıyordu. Bu, genç adama gayret

verdi. Hal bu zor durumda bile kızın takma adını ilk kez söylediğini düşündü. Öne doğru atıldı. Köpek dişlerini derinlere kadar geçirmiş ama sinir ya da veterleri parçalamamıştı. Çünkü genç adam can acısına aldırmazsa koşabiliyordu. Hal avluda atıldı ve öndeki atın dizginerini yakaladı. Hayvan başını sallayarak gözlerini devirdi, göz akının etrafındaki pembelik gözükünceye kadar hem de. Ama genç adam sıkıca utundu. Aboli de atları istedikleri gibi koşmaları için dizginleri gevşekçe tuttu.

Araba kapının bulunduğu kemerin altından, köprüden ve hendeğin üzerinden sarsılarak, takırdayarak geçti ve açık talim yerine ulaştı. Birdenbire arkalarından müthiş bir patlama sesi geldi. Yer değiştiren havanın neden olduğu bir şok dalgası tropik bir sağanak gibi üzerlerinden aştı. Atlar dehşetle şaha kalkıp ileri atıldılar. Hal'ın da ayakları yerden kesildi. Çaresizce dizginlere sarılarak geriye baktı. Kalenin iç avlusundan boz rengi sütuna benzeyen bir duman hızla döne döne yükseldi. Bulutun içinde koyu renk alevler, molozlar ve tahta parçaları vardı. Bunların ortasında bir tek insan cesedi döne döne otuz metre kadar yükseğe uçtu.

Daniel, "Sir Hal ve Kral Charlie onuruna!" diye gürledi. Öbür denizciler de bağırarak bu sözleri yinelediler. Kaçmalarının uyandırdığı heyecandan çılgın gibiydiler.

Ancak Hal tekrar geriye baktığı zaman kalenin dev dış duvarlarının patlamadan etkilenmemiş olduğunu gördü. Kışla da aynı büyük taşlardan yapılmıştı. Patlamaya dayandığı hemen hemen kesindi. Orada iki yüz adam kalıyordu. Üç yeşil ceketli bölüğü. Herhalde adamlar patlamadan sonra kendilerini toplamaya başlamışlardı. Çok geçmeden kale kapılarından dışarı akacak ve peşlerine takılacaklardı. Hal, Albay Schreuder nerede acaba, diye düşündü.

Araba talim yerinde hızla ilerliyor, atlar dörtnala gidiyorlardı. Önlerinde kaçmış olan mahkûmlardan bir grup koşuyordu. Her biri bir tarafa dağılıyordu. Bazıları şirketin bahçe duvarlarını aşarak dağlara doğru gidiyorlardı. Bazılarıysa kıyıya doğru koşuyordu. Bir tekne bularak oradan uzaklaşmak niyetindelerdi. Talim yerinde öğleye yakın bu saatte sokağa çıkmış olan birkaç kentli ve evlerde çalışan köleler vardı. Dalga dalga akan kaçak mahkûmlara hayretle, aptal aptal bakıyorlardı. Bakışları döne döne kaleyi saran duman bulutuyla valinin yaklaşan arabası arasında gidip geliyordu. Arabanın görünüşü hepsinden daha şaşırtıcıydı. Paçavralar içindeki haydutlar ve korsanlar taşıttan sarkıyor, deli gibi haykırarak silahlarını sallıyorlardı. Araba

izleyicilerin üzerine doğru gelirken herkes telaşla kaçıştılar.

Korsanlar kaleden kaçtılar! Kaçın! Kaçın! Sonunda insanlar kendilerini toplayarak olayı kavradılar. Haber bağrılarak kentteki kulübeler ve izbelere duyuruldu. Hal kentlilerin ve kölelerin kan dökme meraklısı korsanlardan kaçtıklarını görüyordu. Daha cesur birkaç kişi silahlanmışlardı. Bazı kulübelerin pencerelerinden tüfeklerle arasıra ateş ediliyordu. Ama araba uzaktaydı. Adamlar doğru dürüst nişan alamıyorlardı. Hal uçan misketlerin vızıltısını bile duymadı. Adamlardan kimse yaralanmadı. Atlar da öyle. Araba ilk binaların önünden hızla geçti. Masa Körfezi'nin kavisli kıyısını izleyen tek yoldan çıkıyor, bilinmeyene doğru gidiyordu.

Hal, Aboli'ye baktı. "Kahretsin! Yavaşlasana! Biz daha kentten çıkamadan atlar bitkin düşecek." Aboli ayağa kalkarak atların dizginlerine asıldı. "Dur, Royal! Yavaşla, Cloud!" Ama atlar ürkmüşlerdi bir kere. Hızla koşuyorlardı. Aboli onları yavaşlatarak tırısa kalkmalarını sağladığı sırada koloninin sınırlarına yaklaştılar. Hayvanlar dörtnala koştukları için burunlarından soluyor, terliyorlardı. Ama güçleri henüz tükenmemişti.

Aboli atları kontrol altına alır almaz Hal da dizginleri bıraktı. Arabanın yanında koşmak için döndü. "Althuda!" diye seslendi. "Orada pazar günü pikniğe giden bir beyefendi gibi oturacağına bütün tüfeklerin dolu ve hazır olmalarını sağla." Fitili yanan tabancayı uzattı. "İşte, al. Bütün silahların fitillerinin yanması için bundan yararlan. Çok yakında peşinize takılacaklar." Sonra bakışları Althuda'dan genç adamın kızkardeşine kaydı.

Sizinle tanıştırılmadık. Hizmetkârınız Henry Courteney. Sukeaa'ya gülümsedi. Kız da onun resmi tavırları yüzünden neşeyle bir kahkaha attı.

"Günaydın, Gundwane. Seni iyi tanıyorum. Aboli senin çok sert, genç bir korsan olduğunu söyleyerek beni uyardı." Sonra ciddileşti. "Yaralandın. Bacağınla ilgilenmeliyim."

Genç adam, "O kadar önemli değil," diye kızın endişelerini gidermeye çalıştı. "Yarama daha sonra bakarız." Sukeena, "Köpek ısırığıyla hemen ilgilenilmezse et çürümeye başar," dedi.

Hal, "Daha sonra," diye yineleyip Aboli'ye döndü. "Aboli, koloninin sınırına giden yolu biliyor musun?" "Oraya giden bir tek yol var, Gundwane. Doğruca köyden geçmemiz, bataklığın yanından dolaşmamız, sonra da kumlu düzlükten dağlara doğru gitmemiz gerekiyor." İşaret etti. "Acı bademlerden oluşan çit bataklımın yedi buçuk kilometre ötesinde."

Hal yerleşme merkezinin ilersine doğru baktı ve bataklıkla gölcüğü, öbek öbek sazı ve açık suyu gördü. Üzerinde su kuşlarından oluşan sürüler uçuşuyordu. Genç adam gölcüğün dibinde suaygırları ve timsahların olduğunu duymuştu. ' Hal, Althuda'ya baktı. "Yolumuzun üzerinde askerler var mı?" Althuda doldurduğu tüfekten başını kaldırmadan, "İlk köprüde genellikle nöbetçiler oluyor," diye yanıt verdi. "Acı badem çitinin yakınlarında da devriyeler dolaşıyor. Koloniye girmeye kalkışacak Hotantoları vurmak için."

Sonra Sukeena şarkı söyler gibi, "Bugün nöbetçiler de, devriyeler de olmayacak," dedi. "Bugün şafak zamanı dört yol ağzını gözetlemeye başladım. Hiçbir asker nöbet yerine gitmedi. Hepsi de ağrıyan karınlarıyla meşguller." Neşeyle güldü. Diğerleri kadar heyecanlıydı ve sinirleri gerilmişti. Birdenbire arabada ayağa fırlayarak olanca sesiyle, "Özgürüm!" diye bağırdı. "Hayatımda ilk defa özgürüm!" Örgüsü aşağıya sarkarak açmıştı. Saçları başının arkasında uçuşuyordu. Gözleri ışıl ışıldı. Çok güzeldi. Oradaki paçavralara sarılmış her denizcinin hayallerinin bir temsilcisiymiş gibiydi.

Diğerleri ona, "Yaşa!" diye bağırdılar. "Yalnız sen değil, biz de, hayatım!" Ama kız gülen gözleriyle sadece Hal'a bakıyordu.

Kolonideki binaların önünden geçerken oradakilerin daha önce uyarılmış olduğunu anladılar. Durumu öğrenenler, "Dikkatli olun!" diye bağırmışlardı. "Korsanlar kaçtılar. Korsanlar saldırıya geçtiler!" Ümit Burnu'nun dürüst vatandaşları arabanın önünden kaçıyor, etrafa dağılıyorlardı. Anneler sokağa fırlayarak çocuklarını kapıyor, onları içeri sürüklüyorlardı. Kapıları sürgülüyor, panjurları gürültüyle kapatıyorlardı.

“Artık güvendesiniz. Kaçıp kurtuldunuz. Lütfen Sir Henry, artık beni bırakamaz mısınız?” Katinka şoktan hayatı için yalvaracak kadar kurtulmuştu. "Yemin ederim, size zarar vermeyi hiçbir zaman istemedim. Sizi darağacından kurtardım. Althuda'yı da öyle. İstediğiniz her şeyi yaparım, Sir Henry. Lütfen beni serbest bırakın." Arabanın yanına tutunmuş, inleyip sızlıyordu.

“Beni şimdi 'Sir' diye çağırıp iyi niyetinizden söz edebilirsiniz. Ama bunlar babam darağacına giderken onun işine daha yarardı.” Hal'ın yüzünde gayet soğuk ve acımasız bir ifade vardı. Katinka irkilerek geriledi. Sukeena'nın yanında, kanepeye büzüldü. Kalbi paralanıyormuş gibi hıçkırıyordu.

Hal'la birlikte koşan denizciler bağırarak onu aşağıladılar, nefretlerini haykırdılar.

Billy Rogers kinle karışık bir sevinçle, "Bizim asıldığımızı görmek istedin,

seni boyalı fahişe!" diye bağırdı. "Şimdi o vahşi yerde seni aslanlara yedireceğiz."

Katinka tekrar hıçkırmaya başlayarak elleriyle yüzünü örttü. "Ben hiçbirinize kötülük etmek istemedim! Lütfen beni bırakın da gideyim!"

Araba hızla boş sokaktan iniyordu. Artık geride sınıra yakın son izbeler ve kulübelerin önünden geçmek kalmıştı. Althuda birdenbire yerinden kalkıp çakıl dökülmüş yolun gerilerini, çok uzakta kalmış olan talim verini işaret etti. "Bir atlı dörtnala geliyor!" diye bağırdı. Koca Daniel homurdanarak ellerini gözlerine siper etti. "Bu kadar çabuk mu? Peşimize hemen takılacaklarını sanmıyordum. Bunun için yeterince süvari birlikleri var mı?"

Aboli onların endişelerini gidermeye çalıştı. "Hiç korkmayın çocuklar! Bütün kolonide en fazla yirmi at var. Bunların altısı da bizde." Wally Filsch, "Aboli haklı!" diye bağırdı. "Bir tek atlı geliyor." Binici arkasında havada tozdan bir bulut bırakıyordu. Hayvanı olanca hızıyla sürerken atının boynuna doğru eğilmişti. Daha hızlı sürmek için hayvana sağ elindeki kırbaçla amansızca vuruyordu. Binici hala uzaktaydı ama Hal onu arkasında uçuşan kuşağından tanıdı.

"Ah, Tanrım! Schreuder bu! Ben de onun çok geçmeden bize katılacağını biliyordum." Beklentiyle dişlerini sıktı. "Bu çabuk öfkelenen budala bizimle dövüşmek için yalnız başına geliyor. Kafası yok ama cesareti bol." Aboli oturduğu yerden bile genç adamın gözlerinin kısıldığını ve kılıcını sıkıca kavradığını gördü. Hal'ın niyetinin ne olduğunu anladı.

Sert sert, "Onu memnun etmek için geriye dönmeyi düşünme, Gundwane," diye seslendi. "Gecikme yüzünden buradaki herkesi tehlikeye atarsın."

"Schreuder'le başa çıkamayacağını düşündüğünü biliyorum, Aboli. Ama artık her şey değişti. Ben şimdi onu yenebilirim. Sonuçtan eminim." Aboli bunun doğru olabileceğini düşündü. Hal bir çocuk değildi artık. Surların tepesinde geçirdiği aylar onu sertleştirip sağlamlaştırmıştı. Zenci, Hal'ın Koca Daniel'le eşit güçte olduğunu görmüştü. Genç adam, "Beni bırak da bu meseleyi halledeyim," diye bağırdı. "Erkek erkeğe. Ondan sonra peşinizden gelirim."

Koca Daniel, "Olmaz, Sir Hal!" diye karşı çıktı. "Belki onu yenebilirsiniz! Ama kemiğine kadar ısırılmış bacağınla değil. Hollandalıyla olan kan davanı başka zamana bırak! Onun peşinden yüz kadar yeşil ceketlinin geleceği kesin."

Wally'le Stan de aynı fikirdeydiler. "Doğru. Bizimle kal, kaptan."

Ned Tyler da atddı. "Biz sana güvendik. Başımızda bir kaptan olmazsa o vahşi yerde yolumuzu hiç bulamayız. Bizi şimdi terkedemezsin."

Hal kararsızca durakladı. Hâlâ öfkeyle hızla yaklaşan atlıya bakıyordu. Sonra bakışları arabadaki kıza kaydı. Sukeena gözlerini ona dikmişti Bu iri siyah gözler yalvarış doluydu. "Yaran kötü. Şu bacağına bak." Arabanın kapısından eğildi. Şimdi genç adama çok yakındı. Çok hafif bir sesle konuşuyordu. Hal onun sözlerini adamların, tekerlerin ve atların gürültüsü arasında zorlukla duyabildi. "Bizimle kal, Gundwane."

Genç adam başını eğerek bacağındaki yaraya baktı. Yaradan kan ve lenfa sızıyordu. O böyle kararsızca dururken Koca Daniel koşarak geri geldi ve arabanın basamağına sıçradı.

Ben onun icabına bakarım. Althuda'nın elindeki dolu tüfeği aldı. Elinde silahla basamaktan tozlu yola atladı. Orada durup tüfeğin yanan emniyet deliğini ve ateşleme tavacığını kontrol etti. Acele etmiyordu. Araba hızla ondan uzaklaşırken Albay Schreuder de dörtnala üzerine geldi.

Diğerlerinin bütün ricalarına ve yalvarmalarına rağmen Hal işe karışmak için geri dönmeye çalıştı. "Daniel, onu sakın öldürme!" Porsuna, Schreuder'le bir kaderi paylaştıklarını, bu sorunu kendilerinin çözmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Bu bir şövalyenin şerefiyle ilgiliydi. Hiç kimse onların aralarına girmemeliydi. Ama bu romantik fikirlerini açıklayacak zaman bulamadı.

Schreuder arabaya sesini duyuracak kadar yaklaştı. Üzengilere basarak ayağa kalktı. "Katinka!" diye bağırdı. "Sakın korkma! Seni kurtarmaya geldim, sevgilim! Bu alçakların seni götürmelerine asla izin vermeyeceğim!"

Kuşağından namlusu çana benzeyen tabancasını çıkardı. Emniyet deliğindeki fitili rüzgâra doğru tuttu. Böylece dumanları çıkan fitil alev aldı. Hollandalı sonra atının boynuna doğru iyice yattı. Tabancalı elini uzatmıştı. Daniel'e, "Yolumdan çekil, hayvan!" diye kükreyerek ateş etti. Silahın geri tepmesi yüzünden sağ kolu havaya kalktı. Başının etrafında mavi dumanlar döne döne yükseldi. Ama Schreuder ıskalamıştı.

Kurşun Daniel'in çıplak sağ bacağından otuz santim kadar öteye düştü, porsunun üzerine çakıllar yağdı.

Schreuder tabancayı bir yana atarak Neptün kılıcını belindeki kınından çekti. "Kafanı, dişlerine kadar yaracağım!" diye gürleyerek kılıcı havaya kaldırdı. Daniel bir dizinin üzerine çöktü ve Albayın atının biraz daha

yaklaşmasını bekledi.

Hal, çok yakın, diye düşündü. Çok fazla yakın. Misket Schreuder'e isabet etmezse o zaman Daniel öldü sayılır. Ama Daniel dikkatle nişan alarak emniyeti açtı. Hal bir an korktuğuna uğradığını sandı. Sonra tüfek gürültüyle patladı, namlusundan bir alev ve gümüşümsü bir duman fışkırdı.

Belki porsun Hal'ın bağırarak söylediklerini dinlemişti. Belki de at, sırtındaki biniciden daha büyük ve kolay bir hedefti. Daniel hayvanın geniş, terli göğsüne nişan almıştı. Ağır, top biçimi kurşun bu sefer hedefi buldu. At dörtnala ilerlerken birdenbire Schreuder'in altında çöktü. Hollandalı hayvanın kafasının üzerinden uçup yüzünü ve omuzlarını yere çarptı.

At çırpınarak tekmeler attı. Sırtüstü dönmüş, başını sağa sola sallıyordu. Hayatı demek olan kanlar kalbinin her atışıyla göğsündeki yaradan fışkırıyordu. Sonra başı gürültüyle yere düştü. Hayvan son defa burnundan soluyarak can verdi.

Schreuder güneşin kavurduğu yolda hareketsiz yatıyordu. Hal bir an Hollandalının boynunun kırıldığını sanarak korktu. Neredeyse adamın yanına koşacaktı. Ama Schreuder kesik kesik birkaç hareket yaptı. Genç adam da durakladı. Araba hızla uzaklaşıyor, diğerleri ona bağırıyorlardı. "Gel artık, Gundwane!"

"Bırak o köpeği, Sir Henry!"

Daniel ayağa fırlayarak Hal'ın kolunu yakaladı. "O ölmedi! Ama burada daha fazla durursak biz öleceğiz." Genç adamı sürüklemeye başladı.

Hal ilk birkaç adımı atarken ona karşı koydu ve Daniel'in elinden kurtulmaya çalıştı. "Her şey böyle sona ermez. Anlamıyor musun, Danny?"

Koca Daniel, "Çok iyi anlıyorum," diye homurdandı. Aynı anda Schreuder sersem sersem yolun ortasında doğrulup oturdu. Çakıllar yüzünün yarısının derilerini soymuştu. Ama Albay ayağa kalkmaya çalışıyordu. Sendeliyor, düşüyor, sonra tekrar kalkmaya çabalıyordu.

Hal, "O yaşıyor," dedi. Neredeyse kendini de şaşırtacak kadar rahatlamıştı. Daniel'in onu çekerek götürmesine izin verdi.

Arabaya yetiştikleri zaman Daniel, "Evet, o yaşıyor," diye yanıtladı. "Bir daha karşılaştığınızda canına okuyabilecek. Bu adamı kolaylıkla başımızdan atamayacağız."

Aboli onların yetişebilmesi için arabayı yavaşlatmıştı. Hal en öndeki atın

dizginlerini tutarak hayvanın ayaklarını yerden kesmesine izin verdi. Geri baktığında Schreuder yolun ortasında ayağa kalkmıştı. Üstübaşı toz toprak içindeydi, yüzü kanıyordu. Hollandalı bir şişe ucuz cin içmiş biri gibi arabanın arkasından yalpalayarak ilerledi. Kılıcı sallıyordu.

Atlar hızla koşarak arabayı ondan uzaklaştırdılar. Scheuder taşıta yetişme çabalarından vazgeçti. Onun yerine avaz avaz bağırarak küfretti. "Yemin ediyorum, Henry Courteney, peşinden geleceğim! Seni kıstırmak için cehennemin kapılarına kadar gelmem gerekse bile bunu yapacağım! Kalbimde, gözlerimin önünde hep senin hayalin olacak!"

Hal da bağırarak yanıt verdi. "Geri geldiğin zaman benden çaldığın o kılıcı da getir! Seni bir süt domuzu gibi ona geçireceğim. Ondan sonra da şeytan seni kızartacak." Gemicileri gürültülü kahkahalar attılar. Schreuder'e hoşçakal demek için müstehcen işaretler yaptılar.

“Katinka! Sevgilim!” Schreuder'in sesinin tonu yumuşamıştı. "Umutsuzluğa kapılma! Seni kurtaracağım! Babamın mezarı üzerine yemin ediyorum! Seni bütün kalbimle seviyorum! Bütün ruhumla!"

Van de Velde bütün bu bağrışmalar ve tüfek atışı sırasında arabanın dibine sinmişti. Ama şimdi zorlukla ayağa kalkıyordu. Vali kanepeye yerleşerek yolda duran berbat haldeki adama baktı. "O çıldırmış mı? Sayıklıyor mu? Karıma nasıl böyle iğrenç şeyler söyleyebiliyor?" Yanaklarını titreterek kırmızı suratıyla Katinka'ya döndü. "Mevrouw, bu budalaya böyle laubali davranması için umut vermediğini umarım."

"Emin ol, Mejnheer, konuşma tarzı ve bana söyledikleri benim senden daha şiddetli bir şok geçirmeme neden oldu. Bu durum beni çok kırdı.”

Sukeena tatlı tatlı, "Ah, pekâlâ var," dedi. "Bu bir fatihin hakkı. Karınızı çoktan fethetti, hem de sırtüstüne getirdi. O yüzden eşinizi 'Sevgilim' diye çağırmakta haklı. Tabii daha dürüstçe davranmak istiyorsa onu, 'Şıllık' ya da, 'Kaltak' diye bile çağırabilir."

Katinka tiz bir sesle, "Kes sesini, Sukeena!" diye bağırdı. "Sen çıldırdın mı? Haddini bil. Sen bir kölesin."

Sukeena, "Hayır, Mevrouw," dedi. "Ben artık bir köle değilim. Özgür bir kadınım. Seni de esir aldım." Van de Velde'ye döndü. "Karınla o kibar ve çapkın Albay seni öyle açıkça aldattılar ki! Bu durum kolonideki bütün dedikoducuların çok hoşuna gitti. Kafana bir çift boynuz taktılar. Onlar bu iğrenç şişko gövdene göre bile pek büyük."

Kanı beynine sıçrayan van de Velde gargara yaparmış gibi bir ses çıkardı. "Seni kırbaçlatacağım! Seni köle köpek!"

Althuda, "Hayır, böyle bir şey yapamayacaksın," diyerek mücevherli palayı valinin aşağıya sarkan göbeğine dayadı. "Onun yerine bu hakaret yüzünden kardeşimden özür dileyeceksin." Van de Velde, "Bir köleden özür mü dileyeceğim? Asla!" diye böğürecek oldu ama Althuda bu kez palanın ucunu biraz daha bastırdı. Böğürme de gıcırtılı bir sese dönüştü. Bu ses bir domuzun mesanesinden kaçan havaya benziyordu.

Althuda düzeltti. "Bir köleden değil, özgür bir Bali prensesinden özür dileyeceksin, hemen."

Vali sıktığı dişlerinin arasından, "Özür dilerim, madam," diye mırıldandı.

"Çok kibarsınız, efendim." Sukeena valiye gülümsedi. Van de Velde kanepede arkasına yaslanarak sessizliğe büründü. Ama gözlerini karısına dikmişti. Bakışlarında kin ve öfke vardı.

Koloni geride kaldıkça yol da bozulmaya başladı. Odun almaya giden şirket arabalarının tekerleklerinin açtığı derin çukurlar vardı. Araba bu yüzden tehlikeli bir biçimde sarsılıyordu. Gölün kıyısında su da yola sızmış, vıcık vıcık çamur haline sokmuştu. Pek çok yerde denizciler atların arabayı çekebilmelerine yardım için yüksek arka tekerleklere dayanmak zorunda kaldılar. İlk nehrin üzerindeki tahta köprünün çerçevesini gördükleri sırada öğle yaklaşmıştı.

Aboli, "Askerler!" diye seslendi. Oturduğu yüksek yerden bir süngünün ışıltısını görmüş ve yüksek miğferleri seçmişti.

Hal, "Sadece dört kişi," dedi. Gözleri hâlâ hepsininkinden daha keskindi. "Bu yönden bir bela geleceğini sanmıyorlar." Genç adam haklıydı, köprüdeki nöbetçilerin komutanı olan onbaşı onları karşılamaya geldi. Şaşırmış ama endişelenmemişti. Kılıcı kınındaydı, tabancasındaki fitilde yanmıyordu. Hal'la denizciler onun ve adamlarının silahlarını aldılar. Yeşil ceketlileri soydular ve tüfeklerle başlarının yukarısına ateş ederek hepsinin koloniye doğru koşmasını sağladılar.

Aboli atların başında arabayı köprüden geçirerek diğer taraftaki bozuk yola soktu. Hal'la Ned Tyler ise tahta köprünün altına girip kalın ana desteklere iple bir barut fıçısını bağladılar. Fıçı sıkıca bağlandıktan sonra genç adam tabancasının kabzasıyla tıkaca vurarak onu içeri itti. Fıçıya ağır yanan bir fitili sokup tutuşturdu. Sonra Ned'le birlikte arabanın peşinden koştular.

Hal'ın bacağı artık iyice ağrımaya başlamıştı. Yara şişiyor ve bacağı kaskatı kesiliyordu. Bileklerine kadar gelen kumlarda topallayarak ilerlerken arkasına bakıyordu. Köprünün ortası birdenbire havaya uçarak çamur, su, tahta parçaları ve payandalar püskürttü. Molozlar nehre yağdı.

Hal arabaya yetişirlerken, "Bu cesur Albayımızı fazla engellemez," dedi. "Ama hiç olmazsa pantolonu ıslanacak."

Althuda yere atlayarak ona seslendi. "Sen benim yerime geç. O ayağının üzerine basmamalısın."

Genç adam, "Bacağımın bir şeyi yok," diye itiraz etti. Sukeena kapının üzerinden uzanarak sert sert, "Sadece senin ağırlığını zorlukla taşıyabiliyor," dedi. "Hemen arabaya bin, Gundwane. Yoksa bacağına bir daha düzeltilemeyecek kadar zarar verirsin." Hal uysalca arabaya binip Sukeena'nın karşısına geçti. Aboli iki gence bakmadı ama bıyık altından güldü. Kız şimdiden emir vermeye başladı. Hal da onu dinliyor. Evet, akıntı ve rüzgâr onları güzelce götürüyor.

Sukeena, "Bacağına bakmama izin ver," dedi. Hal ayağını karşı kanepeye, kızla Katinka'nın arasına uzattı, Katinka, "Dikkatli ol, hayvan," diye söylenerek eteklerini çekti. "Elbiseme kan bulaştıracaksın."

Hal kaşlarını çatarak ona baktı. "Asıl sen sözlerine dikkat et. Dilini utmazsan kanlanacak şey sadece giysin olmayacak." Katinka kanepenin kenarına büzüldü.

Sukeena usta elleriyle genç adamın bacağını çabucak yokladı. "Bu diş izleri çok derin ve iltihaplanacağı da kesin. Yaraların üzerine lapa koymam şart. Ama bunun için sıcak su gerekiyor." Başını kaldırıp Hal'a baktı.

Genç adam, "Bunun için dağlara ulaşıncaya kadar beklemeliyiz," dedi. Sonra konuşmaları bir an kesildi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, ilk kez bu kadar yakın oluyorlardı. İkisi de birbirlerinde hoşlarına gidecek, onları şaşırtacak şeyler buluyorlardı.

Sonra Sukeena kendini topladı. "İlaçlarım heybelerde," dedi. Arabanın arkasındaki bagaj yerine ulaşmak için kanepeye çıktı. Oradan eğilerek deri heybeleri karıştırdı.

Sukeena döndüğü zaman ellerinde bezler ve siyah bir şişe vardı. "Yaraları bu eriyikle sileceğim," diye açıkladı. "Sonra da saracağım." Genç adamın aklını karıştıran yeşil gözlerine bakmamaya çalışıyordu.

Eriyik yarasına ilk sürüldüğü an Hal, "Ah!" diye inledi. "Bu insanı iblisin soluğu gibi yakıyor."

Sukeena onu azarladı. "Kırbaca, kurşuna, kılıca ve bır hayvanın ısırmasına dayandın. Ama ilaç yarana dokunur dokunmaz bir bebek gibi ağlamaya başladın. Şimdi... hiç kımıldama."

O sırada Hal hafifçe yan döndü. Aboli gülerken dövmeli yanakları kırıştı, zenci, omuzlarını sallamasına rağmen hiçbir şey söylemedi. Hal Aboli'nin çok eğlendiğini sezerek ona döndü. "Acı badem çitler ne kadar uzakta?"

“Bır fersah kaldı"

“Sabah bizimle orada mı buluşacak?”

"Öyle sanıyorum. Tabii yeşil ceketliler daha önce yetişmezse.”

“Rahat bir soluk alacak kadar zamanımız oldugunu ümit ederim"

Screuder yalnız başına peşimize takılmakla hata yaptı

Adamlarını topladıktan sonra peşimizden gelmeliydi. Bana kalırsa yeşilceketliler serbest kalan diğer mahkûmları kovalayacaklar. Ancak Screuder idareyi ele aldığı zaman dikkatlerim bize verecekler.

Sukeena ekledi. "Onun atı yok. Bence kaçıp dağlara ulaştığımız zaman da..." Sözlerini tamamlamadan başını Hal’ın bacağından kaldırdı. O da, genç adam da ilerde gökyüzünü dolduran mavi dağlara baktılar.

Van de Velde bu konuşmayı dikkatle dinlemişti.

Bu köle kız haklı. Bu sinsice planınız ne yazık ki boş. Tahminlerime göre, şimdiye kadar oraya erişmiş olmamız gerekirdi makul bir insanım, Henry Courteney. Artık karımla beni serbest bırakın. Arabayı bize verin ve koloniye dönmemize razı olun, peşinize kimseyi takmayacağıma söz veririm. Albay Screuder’e adamlarını kışlaya geri göndermesini emrederim." "Size bir centilmen olarak söz veriyorum.”

Genç adam valinin gözlerindeki içten pazarlıklı pırıltıları görmüştü. "Ekselans, sizin bir centilmen olduğunuz iddiası yandığını sanmıyorum. Ayrıca sevimli dostluğunuzdan ayrı kalmayı da istemiyorum"

Aynı anda arabanın ön tekerleklerinden biri yoldaki bir deliğe girdi, Althuda Hal yan yatmış arabadan aşağı inerken "Bu bir aardvarks yuvası," diye açıkladı. Ne tür bir hayvan bu? Sivri uçlu pençeleriyle karınca yuvalarını kazar. Uzun yapışkan diliyle karıncaları toplayıp yer”

Hal başını geriye atıp güldü “Eminim sizin bu canavarlarınız dans edip şarkı söyler, fal bakıp gelecek söylerler.”

Althuda “Daha birçok yeni şey öğreneceksin bu topraklarda sevgili dostum” diye söz verdi.

Hal gülmeye devam ederek “Haydi hanımlar” dedi denizcilere, “Şu gemiyi resiften kurtaralım, yelkenlerini yine rüzgârla dolduralım.”

Van de Velde'ye ve Katinka'ya inmelerini söyledi. Diğerleri arabayı zar zor çalıların arasından yola çıkartabildiler. Buradan sonra çalılar sıklaştı ve boyları da uzadı. 0ndan sonraki bir buçuk kilometrelik yolda tekerlek dolabı iki defa daha çukura girdi.

“Bu arabadan kurtulmanın zamanı geldi, kendi bacaklarımız üzerinde daha hızlı hareket edebiliriz.” “Çitten ne kadar uzaktayız” diye sessizce Aboliye sordu. “Şimdiye kadar varmış olmamız gerekirdi. Ama acı bademler artık fazla uzakta değil sanırım."

Dar yoldaki bir dönemeci döndükten sonra sınıra ulaştılar. Ünlü acı badem çiti cılız ve bodur ağaççıklardan oluşuyordu. Bu ağaçlar insanın omzuna kadar bile gelmiyorlardı, ama yol orada dramatik bir biçimde sona eriyordu. Yanda derme çatma nöbetçiler için bir karakol görevi yapan bir kulübe vardı. Çite Hollandaca yazılmış bir not asılmıştı.

Tabelaya parlak kırmızı harflerle yazılmış yazı, "UYARI!" diye başlıyordu. Bu sınırı aşmak yasaktı. Yasağa uymayan hapisle cezalandırılacaktı. Ya da bin altın gulden verecekti. Veya iki cezayı birden çekecekti. Tabela Hollanda Doğu Hindistan Şirketi valisi adına dikilmişti.

Hal nöbetçi kulübesinin tek odasının kapısını bir tekmede açtı. İçersi boştu. Açık ocaktaki ateş çoktan sönmüştü. Duvardaki tahta çengellerden şirketin üniformasıyla ilgili birkaç eşya sarkıyordu. Sönmüş ateşin üzerinde siyah bir çaydanlık duruyordu. Kaba tahta masa ve duvardaki raflarda birbirine uymayan kâseler, şişeler ve tencere gibi kap kaçak vardı.

Koca Daniel ağır yanan fitille saz damı tutuşturmaya hazırlanıyordu. Ama Hal onu engelledi. "Schreuder'e izleyebileceği dumandan bir işaret vermemize hiç gerek yok. Burada değerli bir şey göremiyorum. Bırak kalsın." Topallayarak arabaya gitti. Denizciler eşyaları boşaltıyorlardı.

Aboli atları çözmüştü. Ned Tyler şimdi ona dizginler, heybeler ve arabanın branda bezinden tentesini kullanarak eşyaları denk yapması için yardım ediyordu.

Katinka üzgün üzgün kocasının yanında duruyordu. Hal onlara yaklaşırken kadın, "Biz ne olacağız, Sir Henry?" diye fısıldadı.

Genç adam, "Adamlarımdan bazıları sizi dağa götürmek istiyorlar," diye yanıt verdi. "Sizi vahşi hayvanlara yedirmek için." Rengi uçan Katinka elini ağzına dayadı. Hal ekledi. "Bazılarıysa senin ve şişko bir kurbağa" ya benzeyen kocanın bize yaptıkları için ikinizin de gırtlaklarını kesmeyi düşünüyor."

Van de Velde meydan okumaya çalıştı. "Böyle bir şey yapmalarına izin veremezsin. Ben görevimi yerine getirdim."

Hal, "Haklısın," diyerek başını salladı. "Bence gırtlağını kesmek fazla merhamet göstermek olur. Babama yaptığın gibi seni asmalı ve parçalamalıyız." Valiye öyle bir baktı ki, Van de Velde irkildi. "Ancak ikiniz de midemi bulandırıyorsunuz! Sizi bir daha görmek, sizinle bir ilişkim olmasını istemiyorum! Onun için seni ve güzel karını Tanrı'ya, şeytana ve aşk düşkünü Albay Schreuder'e bırakacağım!" Dönüp Aboli'yle Ned'in yanına gitti. İkisi hayvanlara yüklenmiş olan eşyaları kontrol ediyor, kayışları sıkıştırıyorlardı.

Üç kır atın sırtlarının iki yanına birer barut fıçısı asılmıştı. İkisine silahlar yüklenmişti. Altıncı hayvanda ise Sukeena'nın iyice şişkin heybesi vardı.

“Her şey hazır, kaptan.” Ned elinin tersiyle alnına dokundu. "Emrinle demir alıp yola çıkabiliriz." "Artık bizi burada tutacak hiçbir şey yok. Prenses Sukeena öndeki ata binecek." Hal etrafına bakınarak kızı aradı. "O nerede?" "Buradayım, Gundwane." Sukeena nöbetçi kulübesinin arkasından çıktı. "Benim üzerime titrenilmesine hiç gerek yok. Ben de hepiniz gibi yürüyeceğim."

Genç adam Sukeena'nın uzun eteğini çıkarmış olduğunu gördü. Kız bol ve kısa bir Bali şalvarı ve pamuklu kumaştan dizlerine kadar inen büzgülü bir gömlek giymişti. Ayağında rahatça yürümesini sağlayacak sağlam deri sandallar vardı. Kafasına pamuklu bir eşarp bağlamıştı. Adamlar biçimli baldırlarını süzüp duruyorlardı. Ama kız onların kaba bakışlarına aldırmadı. En yakındaki atın dizginini yakalayıp hayvanı acı badem çitindeki aralığa doğru götürdü.

"Sukeena!" Hal onu durduracaktı. Ama genç kız ona aldırmadı. Hal da itiraz etmenin bir işe yaramayacağını anladı. Akıllılık ederek ondan sonraki emrini yumuşattı. "Althuda, buradan dağlara giden yolu sadece sen biliyorsun.

Kızkardeşinle birlikte önden git." Böylece ağabey kardeş grubu çitin ötesindeki haritası olmayan vahşi topraklara doğru götürdüler.

Hal'la Aboli sık çalılar ve ağaççıkların arasından geçen sıranın en sonundaydılar. Son zamanlarda hiçbir insan bu patikadan geçmemişti. Yolu açan da vahşi hayvanlardı zaten. Yumuşak kumlu toprakta toynak ve pençe izleri kalmıştı. Patika hayvan pislikleriyle doluydu.

Aboli işaretlerden her hayvanı tanıyordu. Hızla ilerlerken izleri teker teker Hal'a gösteriyordu. "Şu bir pars. Bu da bizim kudu dediğimiz burma boynuzlu antilopun izleri." Bir an durdu, sonra ekledi. "Yani hiç olmazsa aç kalmayacağız. Bu topraklarda av hayvanı çok bol."

Kaçtıklarından beri ilk defa baş başa konuşma fırsatını buluyorlardı. Hal usulca, "Şu Althuda'nın arkadaşı Sabah... onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu, "Ben sadece onun yolladığı mesajları biliyorum." "Onun bizimle çitte buluşması gerekmez miydi?"

Sabah sadece bizi dağlara götüreceğini bildirdi. Ben de onun bizi çitte karşılayacağını sanıyordum. Aboli omzunu silkti. "Ama Althuda bize yol gösteriyor. Onun için Sabah'a ihtiyacımız yok."

Hızla ilerlediler. Kır kısrağın dizginlerine tutunmuş onun yanından gidiyor, hayvan da rahatlıkla koşuyordu. Aboli'nin ağırlığını taşıyacak bir ağaca rastladıklarında zenci tırmanıyor, peşlerinde birilerinin olup olmadığını anlamak için geriye bakıyordu. Sonra aşağıya indiği her seferinde, "Hayır," der gibi başını sallıyordu.

Hal ona, "Schreuder gelecek," dedi. "Onun yeşil ceketlilerinin atlı birini yakalayabildiklerini söylüyorlardı. Onlar peşimize takılacaklar."

Düz topraklarda sürekli ilerlediler. Sadece yollarına çıkan çamurlu küçük gölcüklerin yanında durdular. Hal yaralı bacağını rahat ettirmek için dizginlere iyice asılıyordu. O sırada Aboli de birbirlerinden ayrıldıktan sonra geçen aylar boyunca olanları anlatıyordu. Kendi dilinde Sir Francis'in cesedini darağacından alıp ona cenaze töreni düzenlediğini açıklarken genç adam sessizleşti. "Büyük bir reisin cenaze töreniydi bu. Onu iri bir kara boğanın derisine sardım. Gemisini ve silahlarını erişebileceği bir yere koydum. Yolculuğu için yiyecek ve su bıraktım. Gözlerinin önüne de haçı yerleştirdim." Hal'ın boğazı sıkışmıştı. Aboli'ye yaptıkları için teşekkür edecek halde değildi.

Saatler geçti. Adamlar ve atlar yumuşak kumlarda yürümekten yoruldular.

Ondan sonraki bataklıkta birkaç dakika dinlenmek için durdukları zaman Hal, Sukeena'yı bir kenara çekti.

“Sen güçlü ve cesur bir kızsın. Ama bacakların bizimkiler kadar uzun değil. Yorgunluktan sendelediğini fark ettim. Bundan sonra ata binmelisin.” Kız itiraz edecek olduysa da, Hal onu kesin bir tavırla susturdu. "Yaralarım konusunda sözünü dinledim. Ama diğer konularda kaptan benim. Sen de söylediklerimi yapmak zorundasın. Bundan sonra ata bineceksin."

Sukeena'nın gözlerinde bir ışıltı belirdi. Kız itaatli davranacağını belirtmek için hafif, hoş bir hareket yaptı. Parmakuçlarını birbirine bastırarak dudaklarına götürdü. "Emrettiğin gibi olsun, efendim." Hal'ın onu en öndeki kır kısrağın sırtına yüklenmiş olan eşyaların üzerine oturtmasına izin verdi.

Bataklığın yanından dolaştılar. Şimdi daha hızlı gidiyorlardı. Aboli iki defa daha ağaca tırmanarak geriye baktı. Ama birilerinin peşlerine takıldığını gösterecek hiçbir işaret yoktu. Hal önsezilerine rağmen peşlerindeki askerlerden kurtulduklarını, gitgide daha yükselip yaklaşan dağlara başlarına bir şey gelmeden erişebileceklerini düşünmeye başladı.

Akşamüzerine geniş ve açık bir vlei'den geçtiler. Kısa otlu bu çayırda kavisli boynuzları olan antiloplar otluyorlardı. Atlar ve insanlardan oludan karavan yaklaşırken başlarını kaldırdılar. Hayretten irileşmiş gözlerle donmuş gibi bakakaldılar. Derileri akşamüzerine özgü güneşte madensi mavigri renkteydi.

Aboli, "Ben bile böyle hayvanlar görmedim," diye itiraf etti.

Hayvanlar kendi kaldırdıkları tozlar arasında önlerinden kaçarlarken Althuda seslendi. "Bunlar Hollandalıların blauwbok dedikleri hayvanlar. Mavi geyikler. Dağların ötesinde büyük sürüler halinde dolaştıklarını gördüm."

Vlei'nin ötesinde arazi dalga dalga sırtlar halinde sıra dağların eteklerine doğru yükselmeye başladı. İlk sırta doğru tırmandılar. Hal sıranın en gerisindeydi; artık zorlukla yürüyordu, canının çok yandığı belliydi. Aboli, Hal'ın suratının yükselen ateşten kızarmış olduğunun farkındaydı. Sukeena'nın Hal'ın bacağına sardığı beze kan ve su gibi sıvı yayılmıştı.

Sırtın tepesinde Aboli diğerlerini durmaya zorladı. Geriye, batı ufkuna hakim olan dev Masa Dağı'na baktılar. Solda False Körfezi'nin çizdiği masmavi kavis uzanıyordu. Ama hepsi de etraflarına hayranlıkla uzun uzun bakamayacak kadar yorulmuşlardı. Atlar başlarını eğmiş duruyorlardı. Adamlarsa kendilerini bulabildikleri gölgeli yerlere atmışlardı. Sukeena

kayarak attan indi ve yere çöküp sırtını bir ağaca dayamış olan Hal'ın yanına koştu. Genç adamın önünde diz çökerek sargıyı açtı. Yaraların çok kızarmış ve şişmiş olduğunu fark edince bir an soluğunu tuttu. Eğilip sıvılar sızan yaraları kokladı. Konuşmaya başladığı zaman sesi buyurgandı.

“Bu bacakla daha fazla yürüyemezsin. Beni ata binmeye zorladın. Sen de şimdi aynı şeyi yapacaksın.” Başını kaldırarak Aboli'ye baktı. "Su kaynatmak için ateş yak," diye emretti.

Hal yarım ağızla mırıldandı. "Böyle saçmalıklar için zamanımız yok," Ama Sukeena da, Aboli de ona aldırmadı. Aboli ağır yanan bir fitille topladığı küçük bir dal yığınını tutuşturdu. Üzerine teneke maşrapayla su koydu. Su kaynar kaynamaz, Sukeena heybesinden aldığı otlarla bir lapa hazırladı ve katlanmış bir bezin üzerine yaydı. Sonra dumanlan tüten lapayı Hal'ın yaralarının üzerine kapattı. Genç adam inledi. "Aboli'nin bacağıma işemesini ilaçlarınla yaralarımı kavurmana tercih ederdim. Yemin ediyorum."

Sukeena onun terbiyeye sığmayan bu sözlerine aldırmadan işini sürdürdü. Lapayı temiz bir bezle genç adamın bacağına bağladı. Sonra heybesinden bir somun ekmekle kuru sucuk aldı. Ekmeklerin arasına sucuk koyarak adamlara dağıttı.

“Tanrı senden razı olsun, prenses.” Koca Daniel sucuklu ekmeği almadan önce elinin eklemlerini alnına dokundurdu.

Ned de, "Tanrı seni sevsin, prenses," dedi. Diğerleri de kızı böyle çağırmaya başladılar. Sukeena ondan sonra gemicilerin prensesi oldu. Bu kaba saba denizciler kıza gitgide artan bir sevgi ve saygıyla davranmaya başladılar.

Çocuklar, yolda yürürken de ekmeklerinizi yiyebilirsiniz. Hal kendini zorlayarak ayağa kalktı. "Şansımız bize çok uzun süre yardım etti. Çok geçmeden şeytan sıranın kendisinde olduğunu söyleyecek." Adamlar inleyerek mırıldandılar ama yine de kaptanın emrine uydular.

Genç adam Sukeena'nın ata binmesine yardım ederken Daniel diğerlerini uyarmak için bağırdı. "O köpekler sonunda geldiler!" Yamacın aşağısındaki açıklık vlei'yi işaret ediyordu. Hal, Sukeena'yı heybelerin arasına oturttu. Sonra topallayarak sıranın gerisine gidip yamaçtan aşağıya baktı. Uzun bir sıra oluşturan adamlar çalıların arasından koşarak çıkıyor ve açıklığı aşıyorlardı. Başlarında atını tırısa kaldırmış olan bir tek binici vardı.

"Yine Schreuder bu! Bir at daha bulmuş!" Daha uzaktan bile Albayı tanımamak imkânsızdı. Atın üzerinde uzun boyuyla, azametle oturuyorlu.

Omuzlarının duruşundan öldürücü bir amacı olduğu kesinlikle anlaşılıyordu. Başını kaldırarak yamaçtan yukarıya, onlara doğru bakışından da kaçakları henüz fark etmediği belliydi. Denizciler çalıların arasına gizlenmişlerdi.

Ned Tyler, "Yanında kaç adamı var?" diye sordu. Hal'ın sayması için hepsi de başlarını kaldırıp ona baktılar. Genç adam gözlerini kısarak yeşil ceketlilerin sık çalılıklardan çıkmalarını izledi. Askerler kollarını sallayarak koşuyor, Schreuder'in atına kolaylıkla ayak uyduruyorlardı. Hal, "Yirmi adam," dedi. Koca Daniel, "Neden o kadar az?" diye sordu.

"Schreuder'in bizi kıstırmak için en iyi koşucularını seçtiğinden hemen hemen eminim. Geri kalanlar da mümkün olduğu kadar hızlı ilerlemeye çalışıyorlar sanırım." Hal elini gözlerine götürdü. "Evet, Tanrım! İşte şuradalar! İlk müfrezeden bir fersah gerideler ama hızla geliyorlar. Kaldırdıkları tozları ve çalıların yukarısından gözüken miğferlerini seçebiliyorum. Bu ikinci grupta yüz, hatta daha fazla adam olmalı."

Koca Daniel, "Yirmi düşmanla başa çıkabiliriz," diye homurdandı. "Ama o katil yeşil ceketlilerden yüzünü birden kahvaltıda, geğirmeden yiyemem. Emirlerin nedir, kaptan?" Herkes Hal'a baktı. Genç adam yanıt vermeden önce bir an durdu. Aşağıdaki arazinin durumunu inceledi. Sonra, "Bay Daniel," dedi. "Grubu götür. Althuda size rehberlik yapar. Biz düşmanın ilerlemesini engellemek için Aboli'yle burada kalacağız. Bize bir at bırakın."

Daniel itiraz etti. "Onlardan hızla kaçamayız. Bunu bize kanıtladılar, kaptan. Düşmanlarla burada savaşmamız daha iyi olmaz mı?"

Hal ona baktı. "Emirleri duydunuz!" Gözlerinde çelik kadar soğuk bir ifade vardı.

Daniel yine elinin eklemlerini alnına dokundurdu. "Evet, kaptan." Diğerlerine döndü. "Emirleri duydunuz, çocuklar."

Hal topallayarak atın üstünde bekleyen Sukeena'nın yanına gitti. Althuda hayvanın dizginlerini tutuyordu. "Ne olursa olsun, yolunuza devam etmelisiniz." Bu sözleri Althuda'ya söylüyordu. "Ne olursa olsun geri dönmeyin!" Başını kaldırarak Sukeena'ya gülümsedi. "Prenses hazretleri emretseler bile."

Kız Hal'ın tebessümüne yanıt vermedi. Ama ona doğru eğilerek "Seni dağda bekleyeceğim," diye fısıldadı. "Beni fazla bekletme."

Althuda atların başında ilerledi. Tam sırtı aşarlarken aşağıda, veil'de uzaklardan gelen bir ses yankılandı.

Aboli homurdandı. "Sonunda bizi fark ettiler." Hal geri kalan ata giderek yirmi beş kiloluk barut fıçılarından birini çözdü. Yere indirip Aboli'ye, "Atı al," dedi. "Diğerlerinin peşinden git. Schreuder'in seni görmesini sağla. Atı sırtın ötesinde bir yere bağla ve yanıma dön."

Genç adam fıçıyı en yakındaki büyük bir kayaya doğru yuvarladı, kendisi de yanına çömeldi. Şimdi sadece tepesi gözüküyordu. Hal aşağıdaki yamacı inceledi. Sonra da bütün dikkatini Schreuder'le yeşil ceketlilerine verdi. Düşmanlar daha yaklaşmışlardı. Genç adam şimdi Hollandalının atının önünden iki Hotantonun koştuğunu görebiliyordu. İlerlerken yeri inceliyor ve Hal'ın adamlarının geçtikleri yolu izliyorlardı. Tam tamına hem de.

Genç adam, toprakta izlerimizi okuyorlar, diye düşündü. Bir geyiğin peşine takılmış av köpekleri gibi. Geldiğimiz yoldan yukarı tırmanacaklar.

Aynı anda Aboli sırtı aşarak onun yanında çömeldi. "Atı bağladım. Diğerleri hızla uzaklaşıyorlar. Planın nedir, Gundwane?"

Çok basit. Sana açıklamama bile gerek yok. Hal kılıcının ucuyla fıçının tapasını çıkarıyordu. Sonra beline sardığı ağır yanan fitilin bir parçasını açtı. "Bu fitiller de bir dert. Ya çabuk yanıyorlar ya da çok yavaş. Ama üç parmak uzunluğunda fitil kullanıp şansımı deneyeceğim." Fitili ölçtü, sonra da bir kısmını kesti. Fitilin düzgünce yanması için onu usul usul avuçlarının arasında yuvarladı. Sonra bir ucunu fıçının deliğine soktu. Tahta tapayı iterek fitili sıkıştırdı.

Elini biraz çabuk tut, Gundwane. Eski eskrim arkadaşın seninle tekrar karşılaşmak için acele ediyor.

Hal yaptığı işten başını kaldırdı. Peşlerindekiler çayırı aşmışlardı, Şimdi yamaçtan onlara doğru tırmanıyorlardı. Hal, Aboli'ye, "Saklan," dedi. "Onlara görünme. Bize iyice yaklaşmalarını istiyorum." Yere yüzükoyun yatarak yamaçtan aşağıya baktılar. Atın üzerinde yüksek eyerde oturan Schreuder'i görebiliyorlardı. Ama ona yol gösteren iki rehberin bellerinden aşağısını çalılar ve çiçekli ağaççıklar gizliyordu. Düşman yaklaşırken Hal, Schreuder'in yüzündeki çakılların açtığı çirkin yaraları gördü. Hollandalının üniforması topraktan lekelenmiş ve yer yer yırtılmıştı. Başında ne peruğu, ne de şapkası vardı. Herhalde onları yolda kaybetmişti. Belki de attan düştüğü zaman. Kendini beğenmiş bir adamdı ama onları bulmaya çalışarak zaman kaybetmemişti. Çok acelesi vardı.

Güneş traşlı kafasını kızartmıştı. Atı köpük köpük ter içindeydi. Belki de

hayvana bu uzun kovalamaca sırasında su vermemişti. Hollandalı gitgide daha yaklaşıyordu. Gözlerini kaçakların aştıkları doruğa dikmişti. Yüzü taştan oyulmuş ifadesiz bir maskeye benziyordu. Hal Albayı o müthiş öfkesinin sürüklediğini anladı. Her tehlikeye göğüs gerecek, her riski göze alacak haldeydi.

Dik yamaçta Schreuder'in kolay yorulmayan iz sürücüleri bile duraklamaya başladılar. Hal adamların Asyalılarınkine benzeyen sarı yüzlerinden terlerin aktığını görüyor, kesik kesik soluduklarını duyuyordu.

Schreuder onları zorluyordu. "Haydi, haytalar! Sizin yüzünüzden kaçıp kurtulacaklar! Daha hızlı! Daha hızlı koşun!" Hotantolar kendilerini zorlayarak yamaçtan çıkıyorlardı.

Hal, "İyi," diye mırıldandı. "Umduğum gibi bizim yolumuzu izliyorlar." Aboli'ye fısıldayarak son emirleri verdi. Ama sonra onu uyardı. "Ben söyleyinceye kadar bekle."

Düşmanlar daha da yaklaştılar. Hal artık Hotantoların çıplak ayaklarının yere vurarak şakırdadıklarını duyuyordu. Schreuder'in atının dizginlerinin gıcırtısını ve mahmuzlarının şıkırtısını da. Hollandalı daha yakındı Şimdi. Hal adamın bıyıklarının ucundaki ter taneciklerini ve patlak mavi gözlerindeki kılcal damarları bile görebiliyordu. Schreuder öfke dolu gözlerini tepeye dikmişti. Artık bir saplantıya dönüşmüştü düşmanlığı. Daha yakına saklanmış olan düşmanlarının farkında değildi.

Hal, "Hazır ol," diye fısıldayarak ağır yanan fitili barut fıçısında fünyeye tuttu. Fünye tutuştu, alev titredi, sonra güçlendi, iyice yanmaya başladı. Alev kısa fünyede deliğe doğru adeta uçtu.

Genç adam, "Şimdi Aboli!" dedi. Zenci fıçıyı yakalayıp ayağa fırladı Neredeyse Schreuder'in atının nallarının altından. İki Hotanto şok geçirerek bağırdılar ve yana doğru atıldılar. At ürkerek şaha kalktı. Schreuder hayvanın boynuna doğru kaydı.

Aboli bir an öyle durdu. Fıçıyı iki eliyle havaya kaldırmıştı. Fünye öfkeli bir şişen engerek yılanı gibi hışırdıyor, cızırdıyordu. Barut dumanlan dövmeli yüzünü ve iri kafasını mavi bir hale gibi sarıyordu. Zenci sonra fıçıyı yamaca fırlattı. Fıçı havada ağır ağır döndü. Taşlı yere çarparak sekti. Hız kazanırken zıplayıp sıçrıyordu. Fıçı Schreuder'in atının suratına doğru fırladı. Hayvan binicisi tam dengesini bulduğu sırada şaha kalktı. Hollandalı yine atın boynuna doğru fırladı. Bir ayağı üzengiden çıkarak eyerden biçimsizce sarktı.

At dönüp yamaçtan aşağıya doğru atıldı. Az kalsın peşinden gelen askerlerin arasına dalıyordu. Hem çılgına dönen at, hem de sıçrayan barut fıçısı hızla aralarına dalarken, yeşil ceketlilerden dehşet dolu ulumalar yükseldi. Hepsi de dumanları tüten fünyenin birkaç saniye sonra korkunç bir patlamaya neden olacağını anlamışlardı. Sırayı bozarak etrafa dağıldılar. Çoğu içgüdülerine uyarak yana kaçmadı, yokuş aşağı koşmaya başladı. Fıçı onlara yetişerek aralarında zıplamaya başladı.

Schreuder'in atı yamaçtan kayarak inerken kasları büzülmüş olan arka bacaklarının üzerine oturdu. Dizginlerden biri binicinin elinde koptu. Eyer kayışını diğer eliyle zorlukla tutunan adamın parmakları kaydı. Schreuder yuvarlanırken tekmeler atan hayvanın nallarından kurtulmayı başardı. Albay yere çarparken fıçı da patladı. Düşmesi hayatını kurtardı. Çünkü alçak kayaların arkasına yuvarlandı ve patlamanın neden olduğu güçlü hava akımı üzerinden geçti.

Ancak patlama kaçmaya çalışan yeşil ceketlileri mahvetti. Fıçıya yakın olanlar bahçede yakılan bir ateşten yükselen yapraklar gibi sağa sola savrularak havaya uçtular. Parçalanan vücutlarından giysileri soyuldu. Kopuk bir kol havada uçarak Hal'ın ayağının dibine düştü. Hem Aboli, hem de genç adam patlamanın şiddetinden yere yuvarlandılar. Kulakları çınlayan Hal telaşla ayağa fırlayarak yarattıkları dehşete adeta huşuyla paktı

Düşmanlarından bir teki bile ayakta kalamamıştı. Hal hayretle, “Tanrım," dedi. "Hepsini de öldürdün." Ama hemen arkasından yassılmış ağaççıkların arasından şaşkın bağrışmalar, haykırmalar yükseldi. Sonra düşman askerleri teker teker şaşkın şaşkın sendeleyerek ortaya çıktılar. "Haydi, gel." Aboli, Hal'ı kolundan tutarak tepeye sürükledi. Genç idam öbür tarafa inmeye başlamadan önce geriye baktı. Schreuder'in ayağa kalkmış olduğunu gördü. Bir sarhoş gibi yalpalayan adam parçalanmış olan atının yanında duruyordu. Hâlâ çok sersemdi. Hal ona bakarken dizleri büküldü ve Hollandalı kırılmış dallarla parçalanmış yaprakların arasına ağır ağır çökerek elleriyle yüzünü örttü.

"Boşver. Schreuder kendini savunacak halde değil. Onu şimdi öldürmek onurlu bir davranış olmaz."

"O halde gidelim. Hem de çabucak. Schreuder'in bu grubunun karaya oturmasını sağladık. Ama bak! Yeşil ceketlilerinin geri kalanı yaklaşıyor."

Aboli hesapladı. "Şimdi hızlı koşarsak onları gece oluncaya kadar engelleyebiliriz. O sırada dağlara da erişmiş oluruz."

Genç adam birkaç adım attı. Sonra yaralı bacağı bükülüverdiği için sendeledi. Sıçradı. Aboli hiçbir şey söylemeden atı bağladığı yere kadar ona yardım etti. Sonra Hal'ı hayvana bindirdi, kendisi de dizginleri aldı.

Hal, "Hangi yöne gideceğiz?" diye sordu. İlerde dağlar bir labirent oluşturan uçurumlarla ayrılmıştı. Dimdik kayalar gökyüzüne doğru yükseliyordu. Derin yarlar yer yer sık ormanlarla kaplıydı. Aralarda birbirlerine girmiş çalılar vardı. Genç adam bu karmaşık yerden geçmelerini sağlayacak bir yol göremedi.

Althuda yolu biliyor. Bize de izlememiz için işaretler bıraktı. Beş atın ve kaçakların bıraktıkları izler iyice derindi. Ama Althuda işi garantiye almak için yolunun üzerindeki ağaçların kabuklarını da yakmıştı. İkili mümkün olduğu kadar hızlı gitmeye çalıştılar. Daha sonraki sırta tırmandıkları zaman küçücük gözüken beş kır atın üç, dört kilometre ötede bir açıklığı aştığını gördüler. Hal öndeki atın sırtında oturan ufak tefek Sukeena'yı bile seçebildi. Atların gümüşümsü renkleri etraflarındaki ağaççıkların koyu gölgesinde birer ayna gibi belirginleşmekteydi. Genç adam, "Çok güzel hayvanlar," diye mırıldandı. "Ama düşmanın dikkatini çekecekler."

Aboli başını salladı. "Bir beyefendinin arabasını çekmek için onlardan daha şahane atlar olamaz. Ama dağlarda sendelemeye başlayacaklar. Atları düzlüğe vardığımızda salıvermeliyiz. Yoksa ayakları kayalara takıldığı ya da çatlaklara girdiği için güzel bacaklarını kırabilirler."

Hal, "Onları Hollandalılara mı bırakacaksın?" diye sordu. "Neden acılarını sona erdirmek için birer misketten yararlanmıyorsun?"

Aboli usulca, "Çünkü onlar çok güzel," diyerek uzandı ve atın boynunu okşadı. "Çünkü onları kendi çocuklarımmış gibi seviyorum." Kır kısrak zenciye gözlerini devirerek usulca kişnedi. Onun sevgisine karşılık veriyordu.

Hal, "O da seni seviyor, Aboli," dedi gülerek. "Senin hatırın için onlara bir şey yapmayacağız."

Ondan sonraki yamaçtan indiler. Diğer tarafa tırmanmaya başladılar. Her adımda yokuş daha dikleşiyordu. Dağların dorukları sanki başlarının yukarısında gökyüzüne asılmıştı. Tepeye eriştikleri zaman yine durup kısrağın soluklanmasına izin verdiler. İleriye bakıyorlardı.

Althuda tam ilerdeki karanlık yara doğru gidiyor sanırım. Hal elini gözlerine götürdü. "Onları görebiliyor musun?"

Aboli, "Hayır," diye mırıldandı. "Dağların eteklerindeki tepecikler ve ağaçlar yüzünden gözükmüyorlar." Sonra geriye bir göz attı. "Ama arkana bir bak, Gundwane."

Genç adam dönüp zencinin işaret ettiği tarafa baktı. Sonra da canı anmış gibi bağırdı. "Bu kadar çabuk nasıl gelebildiler? Biz sanki yerimizde durmuşuz gibi yaklaşıyorlar!"

Sıra halinde koşan yeşil ceketliler arkalarındaki sırta doluşmuşlar, aşağıya iniyorlardı. Yuvalarına çomak sokulmuş asker karıncalar gibi koşuyorlardı. Hal onları kolaylıkla saydı, başlarındaki beyaz komutanları da seçti. Akşam güneşi süngülerinden yansıyordu. Genç adam onları fark eden ve avlarının bu kadar yakın olmasına sevinen yeşil ceketlilerin hafif bağrışmalarını da duydu.

Hal acı acı, "İşte Schreuder!" diye bağırdı. "Tanrım! Bu adam bir canavar. Onu durdurmanın hiç yolu yok mu?" Atsız kalan Albay etrafa yayılmış olan uzun sıranın arkalarında bir yerdeydi. Hal ona bakarken Hollandalı koşarak önündeki adamı geçti. "Schreuder, Hotantolarından da hızlı koşuyor. Burada bir dakika daha kalırsak, karanlık yarın ağzına ulaşamadan bize yetişecek."

Önlerindeki yamaç çok dikti. At buraya doğrudan doğruya tırmanamayarak zikzaklar çizmeye başladı. Aşağıdan yine sevinç dolu, bir tilki avcısının bağrışma benzeyen bir ses yükseldi. İki arkadaş peşlerindeki düşmanın yolun bir buçuk kilometre kadar bir bölümüne yayılmış olduğunu gördüler. Başlarındakiler daha da yaklaşmışlardı artık.

Hal, "Uzun misket atışı," diye bir tahminde bulundu. Bu sözleri tam söylediği sırada en öndeki askerlerden biri bir kayanın arkasında diz çöktü ve dikkatle nişan alarak ateş etti. İki kaçak boğuk patlama sesini duymadan çok önce tüfeğin namlusundan fışkıran dumanları gördüler. Misket durdukları yerin on beş metre aşağısındaki kayadan mavi bir parça kopardı. "Hâlâ uzaktalar. Bırakalım da barutlarını ziyan etsinler."

Kır kısrak yollarının üzerindeki kayaları aştı. Hal'ın umduğundan daha dengeliydi. Sonra geniş kavisin ucuna ulaştılar ve yamaçtan geri inmeye başladılar. Şimdi peşlerindekilere eğrilemesine yaklaşıyorlardı. Aralarındaki açıklık daha da hızla daralıyordu artık. Aşağıda yoldaki düşmanlar onları sevinç dolu çığlıklarla karşıladılar. Hal'la Aboli dinlenmek, kalp atışlarının yavaşlamasını ve ellerinin titremesinin geçmesini beklemek için kendilerini yere attılar. Hal onların tüfeklerinin küçük tavacıklarını kontrol ettiklerini ve ağır yanan fitillerini tutuşturduklarını görebiliyordu. Kır kısrakla binicisinin ateş alanına girmelerini bekliyorlardı.

Hal, "Şeytanın soluğu!" diye söylendi. "Bu, düşmanın borda ateşi alanına girmeye benziyor." Ama kaçabilecekleri ya da saklanacakları bir yer yoktu. Yoldan yukarı tırmanmayı sürdürdüler.

Hal şimdi Schreuder'i daha iyi görebiliyordu. Hollandalı sıranın başına geçmişti artık. Başını kaldırmış ona ve Aboli'ye bakıyordu. Hal bu uzaklıktan bile Albayın doğal gücünün sınırını aşmış olduğunu anladı. Hatları gerilmiş yüzünde bitkin bir ifade vardı. Üniforması yırtılmış, kirlenmişti. On iki kadar çizik ve sıyrıktan akan kan ve ter yüzünden ıslanmıştı. Albay soluk alabilmek için çabalıyor, göğsünü şişiriyordu. Ama çukura batmış gözleri müthiş bir kinle alev alev yanıyordu. Bağıracak ya da silahını sallayacak gücü yoktu. Ama Hal'a amansızca bakıyordu.

Yeşil ceketlilerden biri ateş etti. Hal'la Aboli misketin kafalarının yakınından vızıldayarak uçtuğunu duydular. Zenci dimdik, bozuk yolda kısrağın daha hızlı gitmesi için hayvanı zorluyordu. Ama daha uzun birkaç dakika ateş menzilinden çıkamayacaklardı. Şimdi aşağıdaki yola dizilmiş olan askerler arka arkaya ateşe başlamışlardı. Kurşunlar etraflarındaki kayalara çarpıyor ve yassılarak ışıltılı birer daireye dönüşüyordu. Diğerleriyse iki kaçağın üzerine kaya parçaları yağdırıyor ya da sekip vızıldayarak vadiye uçuyorlardı.

Kır kısrak hiç yara almadan patikanın çizdiği kavisin diğer ucuna erişti. Artık aradaki açıklık büyümüştü. Hotanto piyadelerinin çoğu ayağa fırlayarak kaçakların peşine takıldılar. İçlerinden bir ikisi yola aldırmadan yamaca tırmanmaya başladı. Böylece yolu kısaltacaklarını sanıyorlardı. Ama yamaç bu çevik adamlar için bile çok dikti. Sonunda bundan vazgeçerek aşağıya, bir açı yapan patikaya doğru kaydılar. Sonra da daha az meyilli ama uzun olan yoldan çıkan arkadaşlarının peşinden koştular.

Birkaç asker hâlâ yolda diz çökmüş durumdaydı. Yeşil ceketliler tüfeklerini dolduruyor, harbiyi aceleyle silahlarının namlularından sokuyor, Sonra da tavacığa kara barut döküyorlardı. Schreuder yaylım ateşini izlerken bir kayaya dayanmış, şiddetle çarpan kalbinin ve zorlukla aldığı soluklarının yavaşlamasını beklemişti. Şimdi kayayı iterek doğruldu ve Hotantoların birinin elinden tüfeğini kaptı. Adamı dirseğiyle yana itti. Hal şaşırdı. "Misket ateşi alanının dışındayız. Bu adam neden ısrar ediyor?"

Aboli, "Çünkü sana olan nefret ve kini yüzünden çıldırdı," diye yanıt erdi. "Şeytan ona bu işe devam etmesi için güç veriyor." Schreuder çabucak ceketini çıkarıp katladı ve kayanın üzerine koylu. Böylece tüfeğin dipçiğini dayamak için bir yastıkçık oluşturdu. Namluya doğru bakarak nişangâhı ayarladı. Bir an

Hal'ın alçalıp yükselen kafasına nişan aldı. Sonra namluyu araya mavi gökyüzünün bir parçası girinceye kadar kaldırdı. Böylece ağır kurşun topun uçma gücünün sınırına eriştiği zaman çizeceği eğriyi dengelemeye çalıştı. Hemen arkasından namluyu ileriye, kır atın gerilmiş olan kafasına doğru çevirdi.

Hal, "Oradan hedefi hiçbir zaman doğru dürüst vuramaz," dedi. Ama aynı anda gümüş bulutun kötü kokulu bir çiçek gibi tüfeğin namlusunda belirdiğini gördü. Sonra sanki biri balyozla ata vurdu. Kurşun Hal'ın dizinden birkaç santim öteye, kır kısrağın kaburgalarına saplandı. Genç adam hayvanın delinen akciğerinden havanın hışırtıyla boşaldığını duydu. Cesur kısrak sendeleyerek geriledi. Sonra arka ayaklarının üzerine çöktü. Deli gibi şaha kalkmaya, dengesini bulmaya çalıştı. Ama onun yerine dar yolun yanından devrildi. Aboli tam zamanında Hal'ı yaralı bacağından yakalayarak atın sırtından çekti.

Genç adamla zenci kayaların üzerine yuvarlandılar, sonra aşağıya baktılar. At patikadaki dönemece gelinceye kadar yuvarlandı. Küçük taşlar, gevşek topraklar ve tozdan oluşan bir yığına çarptı. Şimdi bacaklarını havada cansızca sallıyordu. Kaçakların peşlerindeki askerler zaferle avaz avaz bağırdılar. Sesleri dik kayalara çarptı ve karanlık yarın kasvetli derinliklerinde yankılandı.

Hal titreyerek ayağa kalktı. Çabucak durumlarını değerlendirdi. Aboli de, o da tüfeklerini omuzlarına vurmuşlardı. Kılıçları da kınlarındaydı. Ayrıca çifter tabancaları, barut dolu bir boynuzları vardı. Misket dolu birer keseyi de bellerine bağlamışlardı. Ama diğer her şeyi kaybetmişlerdi.

Aşağıda düşmanlar avlarının şansının böyle dönmesi yüzünden iyice cesaretlenmişlerdi. Avın kokusunu almış bir tazı sürüsü gibi uluyorlardı Sonra yukarıya tırmanmayı sürdürdüler.

Aboli, "Tabancalarını ve tüfeğini bırak," diye emretti. "Barut boynuzuyla kılıcını da öyle. Yoksa ağırlıkları yüzünden çabuk yorulursun."

Hal başını salladı. "Onlara çok geçmeden ihtiyacımız olacak. Haydi, öne geç." Zenci tartışmaya kalkmadı ve hızla yürümeye başladı. Genç adam da onun hemen arkasındaydı. Canı yanıyor ve bacağı titreyerek güçsüzleşiyordu. Bu titreme kalçasına kadar yayılıyordu. Ama yine de yaralı bacağını iradesine uyması için zorluyordu.

Aboli patikanın dik yerlerinde ona yardım etmek için uzanıyordu. Patika giderek daha da dikleşti ve karanlık yarın girişlerinden birini oluşturan dimdik,

kale gibi bir kayanın etrafından dolaşmaya başladı. Şimdi her adımda duruyor, merdivenden çıkıyormuş gibi yola tırmanıyorlardı. Temeli çok aşağılarda kalan dimdik kayanın yanından geçiyorlardı. Peşlerindekiler yakındaydılar ama kale gibi kaya yüzünden gözükmüyorlardı.

Daha genişçe bir basamakta dinlenmek için duraklarken Hal, "Doğru yolda olduğumuzdan emin miyiz?" dedi soluk soluğa.

Aboli onun endişelerini giderdi. "Althuda hâlâ bizim için işaretler bırakıyor." Patikanın tam ortasına üst üste konmuş, dengede duran üç çakılın oluşturduğu yığına bir tekme attı. "Benim kır atlarım da öyle." Gülerek biraz ilerdeki ıslak parlak toplara benzeyen pislikleri işaret etti. Sonra da başını yana eğdi. "Dinle!"

Hal şimdi Schreuder'in adamlarının seslerini duyabiliyordu. Son kez durduklarına göre şimdi daha yakındılar. Seslerine bakılırsa sanki o kale gibi kayanın hemen arkasındaydılar. Hal üzüntüyle Aboli'ye baktı. Diğer bacağının güçsüzlüğünü gizlemek için ağırlığını sağlam olana verdi. Kayaya çarpan kılıçların şakırtısını ve adamların ayaklarının altından yuvarlanan gevşek taşların takırtısını duyabiliyordu. Askerlerin sesleri o kadar yüksek ve berraktı ki, Hal onların sözlerini seçebiliyordu. Schreuder'inkileri de öyle. Hollandalı adamlarını acımasızca ilerlemeye zorluyordu.

Aboli, "Artık beni dinleyecek misin, Gundwane?" diyerek eğildi ve genç adamın tüfeğini kaptı. "Sen hızla ilerlemeye çalış. Ben onları bir süre burada oyalarım." Genç adam itiraz edecekti, ama zenci dik dik gözlerin içine baktı. "Ne kadar tartışırsan beni o kadar büyük bir tehlikeye itersin."

Hal başını salladı. "Seninle yarın yukarısında buluşuruz." Aboli'nin ¡olunu sıktı. Sonra da yalnız başına topallayarak ilerledi. Patika ana yara oğru dönerken bir an arkasına baktı. Aboli patikanın dönemecinde yere çömelerek saklanmıştı. İki tüfek hemen önündeki kayanın üzerinde, kolaylıkla ulaşabileceği yerdeydi.

Hal bir dönemeci aştıktan sonra başını kaldırıp baktı. Yar karşısında karanlık, dev bir huni gibi açılıyordu. İki yanından kayalar dimdik yükseliyor, üzerini güneşe uzanmaya çalışan uzun, ince gövdeli ağaçlar kapatıyordu. Dallarına sarılmış olan dikenler aşağıya sarkıyorlardı. İnce bir dere aşağıya akarak çağlayanlar ve gölcükler oluşturuyordu. Patika bu dereye doğru gidiyor ve suların aşındırdığı kayalara tırmanıyordu. Hal dizüstü çökerek ilk gölcüğe başını soktu. Kana kana su içti. Açgözlülüğü yüzünden boğulurcasına öksürdü. Su midesini genişletirken zonklayan şiş bacağının güçlendiğini hissetti.

Arkasındaki kale gibi yükselen kayanın öbür tarafından tüfekle ateş edilirken çıkan gürültü geldi. Sonra ete giren misketin çıkardığı ses. Bunu hemen uçuruma yuvarlanan bir insanın çığlığı izledi. Bir düşman aşağılara yuvarlanırken ses hafifledi. Sonra da adam aşağıdaki kayalara Çarptı ve sesi birdenbire kesildi. Aboli ilk atışında hedefe isabet ettirmeyi başarmıştı. Şimdi peşlerindekiler düzensizce gerileyeceklerdi. Tekrar toplanarak ihtiyatla yaklaşmaları zaman alacaktı. Yani Aboli, Hal için değerli birkaç dakika kazanmıştı.

Genç adam ayağa kalkıp dere yatağına girdi. Cilalanmış gibi olan her iri kaya yaralı bacağını zorlamasına neden oluyordu. İnliyor, homurdanıyor ve kendini yukarı çekiyordu. Ayrıca etrafı dinliyor, geride çarpışmanın yeniden başlayıp başlamadığını anlamaya çalışıyordu. Ama ikinci gölcüğe ulaşıncaya kadar hiçbir şey duymadı. Orada hayretle durakladı.

Althuda beş kır atı suyun kenarındaki kurumuş bir ağaca bağlamıştı Hal daha ileriye bakınca dere yatağındaki dev kayayı gördü ve hayvanların neden orada terkedildiğini anladı. Atlar bu başdöndürücü patikayı artık izleyemez olmuşlardı. Yar başının yukarısında dar bir boğaza dönüşüyordu. Genç adam izlemesi gereken tehlikeli yolu gördüğü zaman bütün cesareti kırıldı. Ama başka yol da yoktu. Yar kaçınılması imkânsız bir tuzağa dönüşmüştü. Hal orada böyle kararsızca dururken çok aşağılardan yine tüfeğin gürültüsü geldi. Bunu öfkeli bağrışmalar takip etti.

Genç adam yüksek sesle "Aboli birini daha vurdu," dedi. Sesi garip bir biçimde yarın iki yanındaki kayalara çarparak yankılandı. "Artık Aboli'nin iki tüfeği de boşaldı. Şimdi kaçması gerekiyor." Ama zenci onun için biraz zaman sağlamıştı. Hal da bunu ziyan edecek durumda değildi. Kendini zorlayarak dik yolda ilerledi. Yaralı bacağını suyun cilaladığı cam gibi kayanın üzerinde sürüyerek aşırdı. Kaya yağlı gibi yeşil yosunlar yüzünden iyice kayganlaşmış ve tehlikeli bir hal almıştı.

Hal'ın kalbi bitkinliğinden hızla çarpıyordu. Tırnakları diplerine kadar kopmuştu. Son birkaç adımlık dik yeri sürünerek aştı ve yarın daraldığı yerdeki raf gibi çıkıntıya ulaştı. Yüzükoyun yatarak geriye doğru baktı. Aboli de yukarı çıkıyor, hiç duraklamadan kayadan kayaya atlıyordu. İki elinde birer tüfek vardı. O tehlikeli kayaların üzerinde nereye bastığını görmek için başını eğip bakmıyordu bile.

Hal başını kaldırarak yarın dar ağzının çok yukarılarındaki gökyüzüne baktı. Işık sönükleşiyordu. Çok geçmeden karanlık bastıracaktı. Güneşin son

ışıkları ağaçların tepelerini yaldızlıyordu.

Genç adam Aboli'ye, "Bu taraftan!" diye seslendi.

Zenci de bağırarak yanıt verdi. "Yoluna devam et, Gundwane! Beni bekleme! Düşmanlar çok yakın!"

Hal dönüp arkasındaki derenin dimdik yatağına baktı. Bunun iki yüz adım kadarı açıktaydı. O ve Aboli tırmanmayı sürdürdükleri takdirde, arkaları savunmasız durumdayken Schreuder ve adamları bu noktaya ulaşırlardı. Yukarıdaki korunmalı yere gelinceye kadar da yakın tüfek atışıyla öldürüleceklerdi.

Şimdi yarın aşağısı asker kaynıyordu. Yaylım ateşinin gürültüleri yankılanırken, Hal loşlukta yine de Schreuder'i seçebildi. Alacakaranlıkta beyaz yüzü etrafındaki kara suratların arasında belli oluyordu. Aboli kayanın tepesine ulaştı. Hal onun raf gibi yaptığı yere çıkması için yardım etti. Zenci soluk soluğa, "Neden gitmedin, Gundwane?" diye sordu.

"Konuşmak için zaman yok." Hal zencinin elindeki tüfeklerden birini kaparak doldurmaya başladı. "Onları karanlık bastırıncaya kadar burada tutmamız gerekiyor. Silahını tekrar doldur."

Aboli, "Barut hemen hemen bitti," dedi. "Sadece birkaç atımlık barutumuz var." Konuşurken harbiyi tüfeğin namlusundan içeri soktu.

"O halde her kurşun hedefe isabet etmeli. Ondan sonra da düşmanın taşlarla püskürtmeye çalışırız." Hal tüfeğinin tavacığını hazırladı. "Taş kalmayınca da kılıçlarımızı çekeriz."

Aşağıdaki adamlar yine yaylım ateşine başladılar. Uzun süren bu saldırı sırasında misketler etraflarında vızıldayarak kayalara gürültüyle çarptı. Hal'la Aboli iyice yere yapışmak zorunda kaldılar. Birkaç saniyede bir başlarını kaldırarak kayanın oluşturduğu kale gibi dik yerin aşağısına bir göz atıyorlardı.

Schreuder yaylım ateşinin sürdürülmesi için adamlarını iki grup halinde kullanıyordu. Böylece diğerleri silahlarını doldururken bir grup ateşe hazır olup emirlerini bekliyordu. Hollandalının dik kayaya tırmanmak için en güçlü askerlerini seçtiği belliydi. Usta nişancılarıysa Hal'la Aboli'nin kendilerini savunmalarına engel olmaya çalışıyorlardı.

Sadece kılıçları olan on iki ya da daha fazla askerden oluşan ilk dalga hızla ileri atıldı ve dimdik kayaya koşup yukarı tırmanmaya başladılar. Sonra Hal'la Aboli'nin kafası çıkıntının üzerinde belirince yaylım ateşi gökgürültüsünü

andıran bir sesle başladı. Namlulardan fışkıran alevler alacakaranlığı yardı.

Hal etrafta uçuşan ve biraz aşağıda kayaya çarpan kurşunlara aldırmadı. Tüfeğinin namlusunu uzatarak yukarıya tırmanan en yakındaki yeşil ceketliye nişan aldı. Hollandalı onbaşılardan biriydi. Genç adamla düşmanın arasında hiçbir şey yoktu. Hal'ın kurşunu adamın ağzına geldi, dişlerini parçalayarak çene kemiğini kırdı. Hollandalının eli kaygan kayadan çözüldü; arkaya doğru devrildi, hemen aşağısındaki üç askere çarptı. Dört adam aşağıya yuvarlanarak dipteki kayaların üzerine düştüler ve paramparça oldular.

Aboli de ateş ederek iki yeşil ceketlinin aşağıya kaymalarına neden oldu. Sonra o ve Hal tabancalarını çekip ateşe başladılar. Tekrar tekrar. Kayaya tırmanan adamların hepsi de aşağıya yuvarlandı. Geride sadece cilalı kayanın ortalarındaki bir çatlağa çaresizce tutunmuş iki yeşil ceketli kaldı.

Hal boş tabancaları atarak yakınına koyduğu iri taşlardan birini kaptı. Taş avucunu dolduruyordu. Genç adam taşı hemen aşağısındaki adama doğru fırlattı. Yeşil ceketli taşın geldiğini gördüyse de, ondan sakınamadı. Boynunu çekerek başını iki omzunun arasına almaya çalıştı. Ama taş şakağına geldi. Yeşil ceketlinin parmakları gevşedi ve aşağıya yuvarlandı.

Aboli, "Bu iyi bir atıştı, Gundwane," diye onu kutladı. "Nişan alma yeteneğin artıyor." O da elindeki taşı kayadaki son adama attı. Taş askerin çenesine geldi. Yeşil ceketli bir an orada sallandı. Sonra tutunamaz oldu ve aşağıya uçtu.

"Tüfekleri dolduralım!" diyen Hal tavacığa barutu dökerken başını aldırarak gökyüzüne baktı. Sonra da yakındı. "Gece hiç olmayacak mı?" Schreuder'in başka bir gruba amir verdiğini gördü. Adamlar dimdik kayaya doğru koştular. Karanlık da kaçakları kurtaramayacaktı. Çünkü onlar daha silahlarını dolduramadan düşman askerleri kayanın ortasına kadar tırmandılar.

İki arkadaş raf gibi çıkıntıda diz çökerek tekrar ateş ettiler. Ama bu sefer iki kurşun sadece yeşil ceketlilerden birine geldi. Geri kalan askerler tırmanmalarını sürdürdüler. Schreuder başka bir grubu da onlara katılmaları için yolladı. Kayanın bütün yüzü şimdi kara insanlarla doluydu, Hal kalbinde kara bir çaresizlikle, "Hepsini püskürtemeyiz," dedi. Yara doğru geri çekilmeliyiz." Ama başını kaldırıp taşlı, dik yokuşa bakınca bütün cesareti kırıldı.

Genç adam tüfeğini attı. Yanında Aboli'yle o tehlikeli yokuşa doğru gitti. Kayaya tırmanan ilk askerler yukarı çıktılar ve haykırarak peşlerinden koştular.

Hal'la Aboli gitgide koyulaşan karanlıkta çabalayarak yukarı tırmandılar. Peşlerindekiler onlara fazla yaklaşınca kılıçlarını çekerek dönüyor ve yukarı tırmanacak kadar zaman kazanmak için düşmanlarını geriletiyorlardı. Ama artık pek çok yeşil ceketli kayadan yukarı tırmanmıştı. Onları diğerleri izliyordu. Birkaç dakika sonra iki kaçağa yetişecek ve onları yakalayacaklardı.

Hal hemen ilerde, yarın yanından yükselen dik kayada derince bir yarık olduğunu fark etti. Aboli'yle bu karanlık yere sığınabileceklerini düşündü. Ancak yarığın hizasına geldiği zaman bu fikrinden vazgeçti. Yarık fazla derin değildi. Schreuder ikisini de oradan çıkaracaktı. İki tavşanı yuvadan çıkaran bir sansar gibi...

Kayadaki karanlık yarıktan bir ses yükseldi. "Hal Courteney!" Genç adam yarın derinliklerine bakınca orada iki kişinin beklediğini gördü. Onlardan biri Althuda'ydı. Zaten seslenen de oydu. Yanındaki sakallı bir yabancıydı. Hayvan postlarına sarınmıştı ve yaşça Althuda'dan daha büyüktü. Hal içersi karanlık olduğu için yabancının yüzünü iyi göremiyordu. O ve Althuda telaşla gelmelerini işaret ettiği zaman Hal da, Aboli'de hiç duraklamadılar. Kendilerini dar aralığa attılar ve orada bekleyen iki adamın arasına sıkıştılar.

Yabancı Hal'ın kulağına, "Yere yat!" diye bağırdı. Elinde kısa saplı bir baltayla doğruldu. Yarığın ağzında bir asker belirdi. Dibe sıkışır olan dört adamı yaralamak için kılıcını kaldırdı. Ama Althuda elindeki tabancayla onu yakından, göğsünün ortasından vurdu.

Aynı anda sakallı yabancı baltayı havaya kaldırdı. Sonra da olanca gücüyle indirdi. Hal onun ne yaptığını önce anlayamadı. Ama sonra adamın örülmüş ağaç kabuklarından yapılmış bir halatı kestiğini gördü. Halat bir insan bileği kalınlığında ve tüylüydü. Balta gerilmiş olan halatı kesti. Kesik uç sanki müthiş bir güç onu çekiyormuş gibi etrafa çarparak kaydı. Halatın diğer ucu taştaki bir çatlağa çakılmış olan tahta bir kazığa bağlıydı. İp yarığın yanından çıkıyor ve gerilerek derin yarın yukarılarına doğru uzanıyordu. Diğer ucu karanlıkta gözükmüyordu.

Uzun bir an hiçbir şey olmadı. Hal'la Aboli diğer ikisine şaşkın şaşkın baktılar. Sonra huniye benzeyen yarın yukarısında bir çatırtı ve gümbürtü yankılandı. Sanki uyuyan bir dev kımıldanmıştı.

Althuda, "Sabah kayaların yuvarlanmasını sağladı," diye açıkladı. Hal hemen durumu anladı. Yarığın dar ağzından dışarı baktı. Gümbürtü gitgide arttı ve gökgürültüsüne benzeyen bir sese dönüştü. Hal bu gürültüde yuvarlanan kayaların yolundaki yeşil ceketlilerin dehşet dolu, çılgınca çığlıklarını duydu.

Onlar için ne saklanacak bir yer vardı, ne de bir kaçma umudu. Yar Althuda'yla Sabah'ın onları içine çektikleri bir tuzaktı.

Birbirine çarpan kayaların gümbürtüsü kulakları sağır edecek gibiydi. Sanki dağ ayaklarının altında titriyordu. Kayaların yolundaki askerlerin çığlıkları o gürültüde boğuldu. Birdenbire yuvarlanan kayalardan oluşan dev bir nehir yarığın ağzının önünden aktı. Artık içeriye ışık sızmıyordu. Hava toz ve parçalanmış kaya zerrecikleriyle doldu. Dört adam boğulurcasına öksürerek soluk almaya çalıştılar. Boğulur gibi olan ve adeta körleşen Hal yırtık gömleğinin eteğini kaldırarak ağzıyla burnunu örttü. Yarığın önünden akan kaya seli ve uçan taşların neden olduğu gürültülü boğucu toz kasırgasında soluk almaya çalıştı.

Heyelan uzun süre devam etti. Sonra akan kayaların sayısı azaldı, birkaç taş arada sırada kayarak yuvarlandı. Sonunda ortalığa tam ve acı bir sessizlik çöktü. Tozlar yatışınca kaçakların sığındıkları yerin çevresi gözüktü.

Aboli sürünerek dışarı çıktı. Dengesiz, gevşek bir kayaya dikkatle bastı. Hal da sürünerek onun yanına gitti. İki kaçak eğilip kasvetli yara baktılar. Peşlerindeki düşmandan hiçbir iz yoktu. Ses de gelmiyordu. Son bir umutsuzca çığlık ya da ölümün yaklaştığını açıklayan bir inilti bile duyulmuyordu. Bir kumaş parçası ya da atılmış bir silah da yoktu. Sanki yeşil ceketliler oraya hiç gelmemişlerdi.

Hal'ın yaralı bacağı artık ağırlığını taşıyamıyordu. Genç adam sendeleyerek yürüdü ve yarığın ağzında yere yığıldı. İltihaplanan yaraların kana kattığı ateş yükselerek kafasının içini sıcaklık ve karanlıkla doldurdu. Hal güçlü ellerin ona destek olduklarını fark etti. Sonra kendinden geçti.

Albay Cornelius Schreuder kaledeki ön salonda bir saat bekledi. Vali van de Velde ancak ondan sonra Albayı görme tenezzülünde bulundu. Ama yine de onun geldiğinin farkında değilmiş gibi davrandı, Jocobus Hop'un önüne teker teker koyduğu belgeleri ve bildirileri imzalamayı sürdürdü.

Schreuder tören üniformasını giymiş, bütün madalya ve nişanlarını takmıştı. Peruğu yeni kıvrılıp pudralanmıştı. Bıyığına balmumu sürülerek burulmuştu. Yüzünün bir yanında yeni pembe yara izleri ve kabukları vardı.

Van de Velde son belgeyi de imzalayarak eliyle, Hop'a çıkabileceği1 işaret etti. Kâtip salondan çıkıp kapıyı arkasından kapattığı zaman van de Velde, Schreuder'in masada önünde duran yazılı raporunu aldı. Kâğıdı sanki iğrenç bir şeymiş gibi tutuyordu. Özellikle tiksinti uyandıran bir pislik parçasıymış

gibi.

Ağır ağır, "Demek hemen hemen kırk asker kaybettiniz, Schreuder?" diye sordu. "Şirketin en güzel sekiz atını da."

Schreuder düzeltti. "Otuz dört kişi." Hazırol durumunda dimdik duruyordu.

Van de Velde, "Hemen hemen kırk kişi," diye tekrarladı. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Ve sekiz at. İzlediğiniz o mahkûmlar ve köleler de elinizden kaçtı. Bu pek ünlü bir zafer sayılamaz, öyle değil mi, Albay?" Schreuder öfkeyle kaşlarını çatarak gözlerini valinin başının yukarısındaki tavan süslerine dikti. "Kalenin güvenliğinden siz sorumlusunuz Schreuder. Mahkûmları kontrol altında tutmaktan da. Benim ve karımın güvenliğini sağlamak da yine sizin göreviniz. Bunu kabul ediyor musunuz, Schreuder?"

“Evet, ekselans.” Hollandalının bir gözünün altındaki sinir seğirmeye başladı.

“Mahkûmların kaçmasına izin verdiniz. Onların şirketin mallarını yağmalamalarına da izin verdiğiniz gibi. Bu binaya patlayıcılarla müthiş bir zarar vermelerine göz yumdunuz. Şu pencerelerime bir bakın!” Van de Velde vitrayların parçalanıp fırladıkları pencere yerlerini işaret etti. "Şirket müfettişinin raporu bende. Adam zararın yüz bin guldenden daha fazla olduğunu hesaplamış." Valinin öfkesi gitgide artıyordu. "Yüz bin gulden! Bu yetmiyormuş gibi mahkûmların karımı ve beni kaçırmalarına, müthiş bir tehlikeyle karşı karşıya gelmemize engel olamadınız..." Hiddetine hâkim olabilmek için bir an sustu. "Ondan sonra şirketin hemen hemen kırk hizmetkârının katledilmelerine yol açtınız. İçlerinden beşi de beyazdı. Görevinizi ihmal ettiniz. Bu sorumsuzluğun derecesini raporumda bildirdiğim zaman Amsterdam'daki Onyediler'in nasıl bir tepki göstereceklerini tahmin edebiliyor musunuz? Efendim? Sizce onlar ne diyecekler? Bana yanıt ver, seni gidi kendini beğenmiş züppe! Sence onlar ne diyecekler?"

Schreuder resmi bir tavırla, "Herhalde bu durum pek hoşlarına gitmeyecek," dedi.

Van de Velde çığlık atar gibi, "Hoşlarına gitmeyecek mi?" diye bağırdı. "Pek hoşlarına gitmeyecek öyle mi?" Koltuğunda arkasına yığılıp kaldı. Karaya vurmuş balık gibi soluk almaya çalışıyordu. Sonra kendini toplayarak sözlerini sürdürdü. "Onların bu durumdan hoşlanıp hoşlanmadıklarını ilk siz öğreneceksiniz, Schreuder. Rezil oldunuz ve ben sizi Amsterdam'a geri gönderiyorum. Waltevreden gemisi şu anda körfezde demirli. Üç gün sonra o

gemiyle buradan gideceksiniz." Camsız pencereden kıyının ilersine toplanmış olan tekneleri işaret etti. "Amsterdam için hazırladığım rapor da o gemiyle gidecek. Sizi çok güçlü bir dille suçlayacağım. Onyediler'in karşısında duracak ve onlardan şahsen özür dileyeceksiniz." Kinle karışık bir sevinçle Albaya sırıttı. "Meslek yaşamınız sona erdi, Schreuder. Bence bundan sonra genelev işletmeyi düşünmelisiniz. Bu işe büyük bir yeteneğiniz olduğunu da kanıtlamış ulunuyorsunuz. Güle güle, Albay Schreuder! Bir daha sizinle görüşmek zevkine erişeceğimi hiç sanmıyorum."

Schreuder hızla merdivenin başına gitti. Valinin hakaretleri yüzünden her tarafi dokuz kamçılı kırbaçtan yirmi darbe yemişçesine sızlıyordu. Öfkesini yenmek ve kendine hâkim olmak için zaman kazanmaya çalışarak patlamanın avlunun etrafındaki binalara verdiği zararı inceledi. Silah deposu yıkılmış, bir moloz yığınına dönüşmüştü. Kuzey bölüğünün damındaki kirişler patlamayı izleyen yangında parçalanıp kararmıştı. Ama dış surlar zarar görmemişti. Diğer binalardaki hasar da pek azdı.

Eskiden Schreuder'i görür görmez hemen hazırol durumda bekleyen nöbetçiler şimdi ona bu şerefi pek layık görmüyor, ağırdan alıyorlardı. Sonunda Albayı şöyle bir selamladılar. İçlerinden biri üstelik küstahça gülümsedi. Küçücük kolonide haber çevreye çabuk yayılmıştı. Bütün garnizonun, şirketin hizmetinden şerefsizce kovulduğunu bildiği de anlaşılıyordu. Schreuder, Jacob Hop bu haberi etrafa büyük bir zevkle yaymış olmalı, diye kararını verdi. Sonra da sırıtan nöbetçiye döndü. "Yüzündeki o aptal sırıtışı hemen sil! Yoksa, Tanrı adına, onu kılıcımla kazırım!" Adam hemen ciddileşerek gözlerini ilerdeki bir noktaya dikti. Ancak Schreuder avludan geçerken Manseer'le ustabaşları aralarında fısıldaştılar ve yumruklarını ağızlarına götürerek güldüler. Hatta tekrar yakalanan ve prangaya vurulan mahkûmlar, silah deposunu onarmaya çalışırken işi bırakarak sinsice sırıttılar.

Böyle aşağılık bir duruma düşmek Hollandalı gibi fazla gururlu ve çabuk öfkelenen bir insan için dayanılamayacak kadar acı veren bir şeydi.

Schreuder Hollanda'ya giderek Onyediler Komitesi'nin karşısına çıktığı zaman durumun daha da kötü olacağını biliyor, bunu hayal etmeye çalışıyordu. Utanç verici durumu her meyhane ve limanda, her garnizon ve alayda, büyük konakların ve köşklerin salonlarında anlatılacaktı. Van de Velde haklıydı. Bir paryaya dönüşecekti o.

Albay kapılardan çıkıp hendeğin üzerindeki köprüyü aştı. Nereye gittiğini

kendisi de bilmiyordu. Ama kıyıya doğru döndü. Kumsalın yukarısında durup denize baktı. Ağır ağır duygu fırtınasını kontrol altına aldı. Dayanamayacağı alay ve aşağılamalardan nasıl kurtulacağını düşünmeye başladı.

Kendi kendine, intihar edeceğim, dedi. Misketi yutacağım. Tek çare bu. Ama hemen hemen aynı anda bütün benliği bu korkakça karar yüzünden isyan etti. Batavya'daki subay arkadaşlarından birini, kadın meselesi yüzünden dolu bir tabancayı ağzına dayayarak kafatasının arkasını uçurduğu için ne kadar aşağı gördüğünü hatırladı. Schreuder yüksek sesle, "Bunu ancak bir korkak yapabilir," dedi. "Bu bana göre bir şey değil."

Ne var ki, van de Velde'nin emirlerine uyarak Hollanda'ya dönemeyeceğini biliyordu. Asla. Ama burada, Ümit Burnu'nda da kalamaz, bu dünyadaki Hollanda'ya ait hiçbir yere de gidemezdi. Dışlanmıştı o. Artık bu aşağılık durumunun bilinmediği başka bir ülke bulması gerekiyordu.

Bakışları Masa Körfezi'ne demirlemiş olan gemilere kaydı. Van de Velde'nin Onyediler'e hesap vermesi için onu bindirmeyi istediği Waltevreden oradaydı. Schreuder onun yakınındaki diğer üç Hollanda teknesine baktı. Bir Hollanda gemisine binemezdi. Ama körfezde sadece iki yabancı tekne vardı. Bunlardan biri bir Portekiz köle gemisiydi. Zanzibar pazarlarına gidiyordu. Bir köle gemisinde yolculuk yapma fikri bile Schreuder'e kötü geldi. Kumsalın yukarısında durduğu yerden bile teknenin kokusunu duyuyordu. Diğer gemiyse bir İngiliz firkateyniydi. Görünüşünden yeni denize indirildiği ve sağlam bir tekne olduğu anlaşılıyordu. Yelkenleri pırıl pırıldı. Boyası Atlas Okyanusu'nun fırtınaları yüzünden pek hafifçe lekelenmişti. Bir savaş gemisine benziyordu. Ama Schreuder onun özel birine ait, silahla donanmış bir ticaret gemisi olduğunu duymuştu. Geminin kıç yatırmasındaki adını okuyabiliyordu. Altın Dal. Geminin bir yanında on beş top açıklığı vardı. Ama Schreuder'in Altın Dal'ın nereden geldiği ve nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu, fakat bu bilgiyi nasıl edineceğini biliyordu. Şapkasını sıkıca peruğunun üzerine geçirerek kıyıda ilerledi. Okyanuslarda dolaşan denizcilere meyhane ve genelev hizmeti gören sefil izbelerden en yakındakine doğru gitti.

Sabahın bu saatinde bile meyhane kalabalıktı. Penceresiz oda karanlıktı. Pis pis tütün, ucuz içki ve yıkanmamış insan vücudu kokuyordu. Farelerden çoğu Hotanto'ydu. Ama aralarında bir iki beyaz kadın da vardı. Rotterdam ya da St. Pauli gibi limanlarda bile çalışamayacak kadar yaşlanmış, frengili yaratıklardı bunlar. Nasıl olduysa onları güneye getirecek gemiler bulabilmişlerdi. Son günlerini bu berbat yerde geçirmek için fareler gibi karaya çıkmışlardı. Çok

geçmeden Fransız hastalığı onları öldürecekti.

Schreuder elini kılıcının kabzasına attı; sert sözler ve azametli bakışırla küçük bir masanın kendisi için boşaltılmasını sağladı. Yerine oturaktan sonra yorgun garson kızlardan birini çağırıp küçük bir maşrapa bira getirmesini istedi. "Altın Dal'ın tayfaları hangileri?" Pis masaya gümüş bir gulden attı. Garson kız parayı kapıp kirli elbisesinin yakasından sarkık göğüslerinin arasına soktu. Sonra da başıyla odanın dibindeki bir masada oturan üç gemiciyi işaret etti.

"O centilmenlerin her birine bir oturak dolusu bira dediğiniz bu pislikten götür. Onlara parayı benim verdiğimi söyle." Schreuder yarım saat sonra meyhaneden ayrıldığında Altın Dal'ın nereye gideceğini, kaptanının adını ve karakterini öğrenmişti. Kıyıya inip indisini firkateyne götürmesi için bir kayık tuttu. Altın Dal'ın demir nöbetçisi Hollandalıyı kıyıdan ayrılır ayrılmaz fark etti. Onun kılığı ve tavırlarından önemli biri olduğunu anladı. Schreuder firkateynin güvertesindekilere seslenerek tekneye çıkmak için izin istediği zaman kırmızı suratlı şişman Galli gemi subayı onu giriş yerinde ihtida selamladı. Sonra Hollandalıyı kıçtaki kamaraya götürdü. Kaptan christopher Llewellyn ayağa kalkarak Albaya selam verdi. Yerine oturaktan sonra Schreuder'e kalay kurşun alaşımı kupayla Porto şarabı ikram etti. Hollandalının İngilizcesi iyi olduğu için rahatladığı belliydi. Çok geçmeden Schreuder'in kendisiyle eşit konumda bir centilmen olduğuna karar verdi. Onunla rahatlıkla ve içtenlikle konuşmaya başladı.

Önce ülkeleri arasındaki son savaştan söz ettiler. İki tarafın da hoşuna gidecek bir barış yapıldığı için çok memnun olduklarını açıkladılar Sonra doğu okyanuslarındaki deniz ticareti, yerel güçler konusu açıldı. Söz Doğu Hindistan Şirketi ve Hindistan'daki siyasi duruma kadar geldi. Bunlar karmaşık konulardı; ticaret ve savaş gemileri gitgide daha sık doğu denizlerine giren Avrupalı güçlerin rekabeti yüzünden büsbütün karmaşık bir hal alıyordu.

Llewellyn, "Doğu topraklarında dinle ilgili savaşlar da sürüyor," diye açıkladı. "Bu seferki yolculuğa Etiyopya'nın Hıristiyan Kralı Prester John, Müslümanlarla giriştiği savaşta yardım istediği için çıkıyorum."

Schreuder doğudaki savaş konusu açılır açılmaz iskemlesinde daha dikleşti. O bir savaşçıydı ve şu ara işi yoktu. Savaş onun işiydi. "Bu savaştan haberim yoktu. Lütfen bana bundan biraz daha söz edin."

Hindistan imparatoru Büyük Moğol filosunu ve ordusunu küçük kardeşi Sadık Han Cihan komutasında yolladı. Afrika'nın Büyük Boynuz'unun

kıyısındaki ülkeleri Hıristiyan kraldan almak niyetinde. Llewellyn açıklamayı keserek sordu. "İslam dini konusunda bilginiz var mı?"

Shcreuder başını salladı. "Evet, tabii var. Son otuz yıldır komutanlık yaptığım adamların çoğu Müslüman'dı. Arapça bilirim ve İslam dinini de inceledim."

O halde onların peygamberlerinin Mekke'deki doğum yerine, hacca gittiklerini de biliyorsunuz. Bu kent Kızıldeniz'in doğu kıyısında.

Schreuder, "Ah," dedi. "Sözü nereye getireceğinizi anladım. Büyük Moğol'un uyruklarından hacca gitmek isteyenler Kızıldeniz'e girmek için Afrika'nın Büyük Boynuz'unun etrafından dolaşmak zorundalar. İki din o bölgede karşı karşıya gelecek. Tahminimde yanılmıyorum değil mi?"

Hayır, Albay. Sizi, dini ve siyasi olayları iyi kavradığınız için kutlarım. Büyük Moğol, Prester John'a saldırmak için bu bahaneyi öne sürüyor. Tabii Araplar kurtarıcımız İsa ya da Peygamber Muhammed'in dünyaya gelmelerinden çok daha önce Afrika'yla ticaret yapıyorlardı. Zanzibar Adası'nı ele geçirdikten sonra yavaş yavaş kıtaya yayılmaya başladılar. Şimdi de Hıristiyan Etiyopya'yı ele geçirip boyun eğdirmek niyetindeler. Schreuder, Bu savaştaki yerinizi sormak cesaretini gösterebilir mirim?" diye sordu.

"Ben denizcilikle ilgili bir tarikattanım. Aziz George ve Kutsal Kupa Tapınağı şövalyelerindenim. Hıristiyanlığın kutsal yerlerinde dinimizi savunmakla görevliyim. Bizim tarikat Templar Şövalyelerinin yerine geçti."

Schreuder, "Sizin tarikatınızı biliyorum," diye yanıt verdi. "Birkaç şövalye kardeşinizi de tanıyorum. Örneğin, Cumbrae Kontu'nu."

Ah... Llewellyn burun kıvırdı. "O güzel bir örnek sayılmaz."

Schreuder sözlerini sürdürdü. "Sir Francis Courteney'le de tanıştım."

Llewellyn içtenlikle, "Ah, onu çok iyi tanırım!" diye bağırdı. "Ne şahane bir denizci ve centilmendir o! Acaba Franky'yi nerede bulabileceğimi biliyor musunuz? Büyük Boynuz'daki bu savaş onu çeker. Balın arıyı çekmesi gibi. Gemisi benimkine katılırsa müthiş bir güç sahibi oluruz."

Schreuder diplomatça açıkladı. "Korkarım Sir Francis ülkelerimiz arasındaki son savaşta öldü." Llewellyn bu sözlere çok üzüldü.

Bu haber beni çok sarstı. Kaptan bir süre hiç konuşmadı. Sonra kendini toparladı. "Sorunuzu yanıtlayayım, Albay Schreuder. Prester'in yardım çağrısına karşılık vermek için Büyük Boynuz'a gidiyorum. Arapların

saldırılarının püskürtülmesi gerekiyor. Hemen bu akşam deniz çekilirken yola çıkacağım."

Schreuder birdenbire, "Prester'in denizden başka karada da yardıma gereksinimi yok mu?" diye sordu. "Herhalde var." Heyecanını gizlemeye çalışıyordu. İşte dualarına hemen yanıt almıştı. "Beni bu güzel geminizle savaş yerine götürmenizi rica etseydim, bunu olumlu karşılar mıydınız? Ben de krala hizmetlerimi sunmak niyetindeyim."

Llewellyn şaşırdı. "Sizinki ani bir karar, efendim. Karada yerine getirmeniz gereken görevleriniz ve sorumluluklarınız yok mu? Benimle hemen yola çıkmanız mümkün mü?"

Aslında burada, Masa Körfezi'nde olmanızı sanki kader istedi, kaptan. Daha bugün sözünü ettiğiniz görevler ve sorumlulukları bir yana bıraktım. Sanki ilahi bir önsezi beni şimdiki göreve çağırdı. Ben bu çağrıya yanıt vermeye hazırım. Yol paramı altınla ödemek istiyorum. Karım olacak hanımınkini de.

Kaptan kararsızca durup başını kaşıdı. Zeki bakışlı gözleriyle Albayı inceledi. "Boş bir tek küçük kamaram var. Ama o kibar bir insana göre bir yer değil."

Schreuder, "Sizinle yolculuk yapmak ayrıcalığı için on İngiliz altını vermeye hazırım," deyince kaptanın yüzündeki kuşkulu ifade kayboldu.

Sizin ve hanımınızın gemimde olması bana şeref verir. Ancak kalkışımızı bir saat bile geciktiremem. Sular çekilirken yola çıkmam şart. Şimdi bir sandal sizi kıyıya götürür ve orada bekler.

Schreuder sandalla kıyıya giderken heyecan içindeydi. Doğulu bir hükümdarın hizmetinde dini bir savaşa katılmak ona pek çok şey sağlayacaktı. Bir asker olarak ün yapmak ve Hollanda Doğu Hint Şirketi'nin hizmetinde çalışırken ummadığı kadar para kazanmak fırsatını bulacaktı. Ona düştüğü aşağılık durumdan kurtulması ve şerefine sürülen lekeyi temizlemesi için bir şans veriliyordu. Savaştan sonra Hollanda'ya, sandık dolusu altınlar, şan ve şerefle dönecekti. Bütün yaşamı boyunca şansının böyle dönmesi için beklemişti. Her şeyden çok sevdiği kadın yanında olacak ve o da bu harika fırsattan yararlanacaktı.

Sandal kıyıya varır varmaz kumsala sıçradı. Porsuna da küçük gümüş bir parayı attı. "Beni bekle!" Kaleye doğru hızla gitti. Uşağı dairesinde onu bekliyordu. Schreuder ona bütün eşyalarını toplayarak kıyıya göndermesini ve

Altın Dal'ın filikasına yükletmesini emretti. Bütün garnizonun kovulduğunu bildiği kesindi. Bu emirleri uşağını bile şaşırtmadı. Herkes daireden çıkmasını normal karşılayacaktı.

Schreuder bağırarak seyisini çağırdı. Ondan geride kalan tek atını eyerlemesini istedi. Hayvanın ahırlardan getirilmesini beklerken giyinme odasındaki küçük aynanın önünde durdu. Peruğunu fırçaladı, bıyığına yeniden biçim verdi. Kendini hem bir şeyden kurtulmuş gibi hissediyor, hem de heyecanlanıyordu. Vali Katinka'yla birlikte kaçtıklarını anlayıncaya kadar Altın Dal çoktan denize açılmış ve doğuya doğru dönmüş olacaktı.

Hızla merdivenden inip avluya çıktı. Seyis atıyla orada bekliyordu, Schreuder eyere atladı. Çok acelesi vardı, atlı dörtnala caddeden konağa doğru sürdü. Ama o acelesi arasında ihtiyatı elden bırakacak da değildi, açık alanların arasındaki yoldan geçerek konağın ön kapısına gitmedi. Onun yerine meşe korusundan geçen yan yolu seçti. Burayı daha çok köleler, köyden odun ve malzeme getirenler kullanırlardı. Binaya yaklaşırken atının dizginlerini çekti. Hayvanın nal seslerinin konaktan duyulmanı istemiyordu. Atı yürüterek mutfakların arkasındaki ahırların önüne, adaki avluya götürdü. Hayvandan atlarken şaşalayan bir seyis dışarı firlayarak dizginleri aldı. Schreuder de mutfağın yanından geçip küçük bir kapıdan bahçeye girdi.

Schreuder konağın oturma düzenini biliyordu. Kocası kalede görevleri ile meşgulken burada Katinka'yı yeterince ziyaret etmişti. İlk önce okuma odasına gitti. Burası çim alanlara bakıyor, uzaklardaki körfez ve mavi Atlas Okyanusu gözüküyordu. Katinka'nın en sevdiği yerdi, ama bu öğle saatlerinde genç kadın orada değildi. Bir köle kız kitap raflarının önünde yere diz çökmüştü, her kitabı tek tek alıyor ve yumuşak bir bezle deri ciltleri siliyordu. Schreuder hızla içeri dalınca köle kız irkilerek başını kaldırdı.

Hollandalı, "Hanımın nerede?" diye sordu. Kız ona aptal aptal bakınca tekrarladı. "Mevrouw van de Velde nerede?"

"Hanımım yatak odasında. İyi değil. Rahatsız edilmek istemiyor. Kesin emirleri var."

Schreuder topukları üzerinde dönerek koridordan aşağı doğru yürüdü. Yavaşça koridorun sonundaki kapının kolunu yokladı, ama kapı içeriden kilitliydi. Sabırsızlıkla bağırdı. Zaman eriyip gidiyordu. Deniz çekilirken Llewellyn'in kendisini bırakıp gitmekte hiç tereddüt etmeyeceğini biliyordu. Aceleyle koridordan geri döndü ve camlı kapıdan verandaya çıktı. Katinka'nın panjurları kapalıydı. Schreuder panjurlara vurmak için elini kaldırdıysa da,

sonra kendini tuttu. Evde çalışan hizmetkârların dikkatlerini çekmek istemiyordu. Onun yerine kılıcını çekip panjurların arasındaki açıklığa soktu ve içerdeki mandalı kaldırmayı başardı. Panjuru açarak eşiği aştı ve odaya girdi.

Katinka'nın parfümü duygularını kamçıladı. Schreuder'in başı aşkı ve kadına duyduğu özlemle bir an döndü. Sonra müthiş bir sevinçle genç kadının çok geçmeden sadece kendisine ait olacağını hatırladı. İkisi birlikte gemiyle gidecek, yeni bir hayat kuracak ve bir servet yapacaklardı. Katinka'yı korkutmamak için tahta zeminli odada usul usul ilerledi. Ana yatak odasının kapısındaki perdeleri sessizce açtı. Gözlerinin loş yere alışması için biraz bekledi. O arada yatağın karmakarışık olduğunu fark etti.

Sonra loş yerde Katinka'nın kusursuz beyaz cildinin karmakarışık çarşafların arasında inci gibi parladığını gördü. Çırılçıplaktı kadın. Gümüşümsü altın saçları beline kadar uzanıyordu. Schreuder müthiş bir ihtiras duydu. Bu istek onu öylesine etkiledi ki, bir an kımıldayamadı. Hatta soluk bile alamadı.

Sonra Katinka başını çevirerek Albayın yüzüne baktı. Gözleri birdenbire irileşti, suratı sapsarı kesildi.

“Seni adi, alçak yaratık,” dedi yavaşça. "Beni gözetlemeye nasıl cüret ediyorsun?" Sesi hafifti ama öfke ve horgörü doluydu. Schreuder hayretle geriledi. Katinka sevgilisiydi, onunla neden böyle konuştuğunu anlayamadı. Niçin böyle, onu aşağılarcasına baktığını da. Sonra Katinka'nın çıplak göğüslerindeki ter damlalarını fark etti. Yanında bir erkek yatıyordu.

Adamın vücudu bir gladyatörünkü gibi kaslı ve sertti. Cildi beyazdı. Katinka hızla karyoladan fırlayıp Schreuder'in karşısına dikildi.

Islık çalarcasına, "Yatak odamda ne arıyorsun?" dedi.

Schreuder aptal aptal, "Seni almaya geldim," diye yanıt verdi. "Buradan birlikte kaçmamız için..." Gözleri yataktaki adama kaydı. O da doğrulup oturdu ve yassı sarıgözleriyle Albaya baktı.

Schreuder anlatılamayacak kadar şiddetli bir dehşet ve tiksintiyle sarsıldı. Katinka cellât Yavaş Jan'la beraberdi.

Genç kadın konuşuyordu ama Albay onun ne söylediğini pek anlayamadı bile. "Demek beni almaya geldin? Seninle kaçacağımı da nereden çıkardın? Seninle, şirketin maskarasıyla kaçacağımı? Bütün koloni sana gülüyor. Haydi, defol git, ahmak. Kimsenin aldırmayacağı, utanç içinde yaşayacağın o yere

git."

Yavaş Jan ayağa kalktı. "Hanımın ne dediğini duydun. Hemen çık yoksa seni dışarı atarım."

Schreuder birdenbire bir manyağa dönüşüverdi; ama onu çılgına çeviren bu sözler değil, Yavaş Jan'ın hâlâ uyarılmış durumdaki cinsel organıydı. O ana kadar kontrol altında tuttuğu öfkesi birdenbire taştı ve onu kontrolüne aldı. Bütün gün karşılaştığı hakaretler, aşağılamalar ve reddedilmelere, kıskançlığın neden olduğu kara bir gazap da katılmıştı.

Yavaş Jan karyolanın yanında fayansların üzerine atılmış olan elbise yığanına doğru eğildi. Tekrar doğrulduğunda sağ elinde budama bıçağı ardı. O kalın ve ahenkli sesiyle, "Seni uyarıyorum," dedi. "Çıkıp git. Hemen, şimdi."

Neptün kılıcı yumuşak bir hareketle kınından sanki canlıymışçasına firladı. Yavaş Jan bir cengâver değildi. Kurbanları ona her zaman zincire vurarak getirilirdi. O ana dek Schreuder gibi biriyle de hiç karşılaşmamıştı. Bıçağını aşağıdan tutarak öne doğru çıkardı. Ama Hollandalı kılıcını Yavaş Jan'ın bileğinin içine doğru indirdi, sinirleri kesti. Bu yüzden cellâdın parmakları açılarak bıçak yere düştü.

Sonra Schreuder, Yavaş Jan'ın kalbine nişan aldı. Cellât bu darbeden kurtulmak için fırsat da, zaman da bulamadı. Kılıcın ucu tüysüz geniş göğsünün ortasına girdi. Sonra mücevherli kabzasına kadar battı. İkisi kılıç yüzünden birbirlerine yaklaşıp öylece kaldılar.

Sonra Yavaş Jan'ın gözleri camlaşıp bulanıklaştı. Hiçbir şeyi göremeyen sarı çakıllara dönüştü. Cellât dizüstü çökerken Katinka çığlıklar atmaya başladı.

Schreuder kılıcı Yavaş Jan'ın göğsünden çekip çıkardı. Işıl ışıl kılıç cellâdın kanlarıyla donuklaşmıştı. Yavaş Jan'ın göğsündeki yaradan parlak kırmızı bir kan fışkırır ve adam fayansların üzerine yüzükoyun yere serilirken Katinka tekrar haykırdı.

Schreuder öfkeyle, "Bağırma!" diye homurdandı. Hâlâ o kara öfkenin etkisindeydi. Elinde kılıç, kadına yaklaştı. "Bu aşağılık yaratıkla beni aldattın! Seni sevdiğimi biliyordun! Ben seni almaya geldim! Benimle kaçmanı istiyordum!" Katinka geriledi. Yumruklarını yanaklarına dayamış, sinir krizi geçiriyor ve tiz bir sesle haykırıyordu.

Schreuder, "Bağırma!" dedi. O da haykırıyordu şimdi. "Sus! Bağırmana dayanamıyorum!" O korkunç ses kafasının içinde yankılanıyor, başının

ağrımasına neden oluyordu. Ama Katinka ondan uzaklaştı. Çığlıkları daha da tizleşmişti. Korkunç bir sesti bu, Schreuder'in onu susturması gerekiyordu.

“Bunu yapma!” Albay Katinka'yı bileğinden yakalamaya çalıştı. Ama kadın ondan hızlı davrandı. Dönerek eski âşığının elinden kurtuldu. Sesi daha da yükseldi. Schreuder'in öfkesi sınırları aştı, sanki kontrol edemediği korkunç, kara bir hayvandı. Elindeki kılıç, beyni ya da eli emir vermeden havaya kalktı. Schreuder kılıcı Katinka'nın beyaz satene benzeyen karnına sapladı.

Kadının sesi acı dolu, daha yüksek bir çığlığa dönüştü. Albay kılıcı sapladığı yerden çekerken, Katinka onu kavramaya çalıştı. Avuçları kemiklerine kadar yarıldı. Schreuder onu susturmak için kılıcı tekrar batırdı. İki defa daha.

Katinka'ya, "Sus!" diye gürledi. Kadın dönüp giyinme odasının kapısına doğru koşmaya çalıştı. Ama Schreuder kılıcı onun sırtına, böbreklerinin hemen yukarısına sapladı. Çekti ve bu kez kürek kemiklerinin arasına soktu. Katinka yere yuvarlanarak sırtüstü döndü. Schreuder onun başına dikildi. Kılıcı batırdı, salladı, kesti, sapladı. Her seferinde de kılıç Katinka'nın vücudunu delip geçti ve üzerinde kıvrandığı fayanslara çarptı.

Schreuder, "Kes sesini!" diye kükredi. Kılıcı saplamayı sürdürdü. Kadının çığlıkları ve hıçkırıkları kesilinceye kadar. Ama o kılıcı sallamaktan yine de vazgeçmedi. Şimdi Katinka'nın kanlarının oluşturduğu gölcükte duruyordu. Üniforması kandan ıslanmıştı. Yüzüne ve kollarına kanlar sıçramıştı. Suratı yara içinde olan bir vebalıya benziyordu.

Sonra o kara öfkenin beynindeki etkisi yavaş yavaş geçti. Schreuder fideleyerek geriledi ve duvara dayanıp kaldı. Beyaz badanalı duvarda kadının kanlarından izler oluştu.

Schreuder, "Katinka..." diye fısıldadı. "Sana zarar vermek istemelim... Seni seviyorum..."

Kadın kendi kanından oluşan iri gölcükte yatıyordu. Yaralar beyaz cildinde, şarkı söyleyen bir koronun üyelerinin kırmızı ağızlarına benziyordu. Her birinden hâlâ kanlar sızıyordu. Albay bu incecik vücutta bu kadar fazla kan olabileceğini hiç sanmamıştı. Katinka'nın saçları kanlardan ıslanmış, yüz hatları dehşet ve azapla çarpılmış, dudakları gülüyormuş gibi gerilmişti. Artık yüzü hiç güzel değildi. "Katinka sevgilim. Lütfen beni affet." Schreuder kadının fayansların üzerine akan kan nehrinin üstünden atlayarak ölüye doğru gidecek oldu. Sonra elinde kılıç kalakaldı. Karşıdaki aynada, kanlar içinde

çılgın bir hayalet belirmişti. Ona bakıyordu.

"Ah, Tanrım, ben ne yaptım?" Schreuder gözlerini aynadaki o yaratıktan zorla ayırdı ve sevdiği kadının yanında diz çöktü. Katinka'yı kaldırmaya çalıştı, ama kadının vücudu sanki hiç kemiği yokmuş gibi gevşemişti. Adamın kollarından kayarak kendi kanından oluşan gölcüğe düştü. Schreuder tekrar ayağa kalktı, geri geri giderek ölüden uzaklaştı. "Ölmeni istemedim. Beni çok kızdırdın. Seni sevdim. Ama sen bana ihanet ettin."

Schreuder tekrar aynadaki hayalini gördü. "Ah, Tanrım, şu kanlar! Ne çok kan!" Yapışkan elleriyle ceketindeki kırmızı lekeleri silmeye çalıştı. Sonra yüzünü ovuşturdu. Kanları yayarak suratını kırmızı bir karnaval Maskesine dönüştürdü.

İlk kez o zaman kaçmayı düşündü. Filika onu kıyıda bekliyordu. Firkateyn de körfezde. Bu halde atla koloniden geçemem. Gemiye de böyle önemem, diye aklından geçirdi.

Sendeleyerek valinin giyinme odasına gitti. Kandan ıslanmış olan ceketini çıkarıp bir kenara attı. Şifonyerin üzerindeki leğenin içinde su dolu ir ibrik vardı. Kanlı ellerine su dökerek yüzüne çarptı. Çengele asılı olan sabun bezini pembeleşmiş olan suya soktu. Sonra kollarını ve pantolonunun önünü sildi.

Durmadan, "Ne kadar çok kan..." diye yineliyordu. Bezi duruluyor sonra tekrar üstünü başını siliyordu. Rafların birinde üst üste yığılmış temiz beyaz gömlekler vardı. Onlardan birini ıslak gövdesine geçirdi. Van de Velde iri bir adamdı. Gömlek Schreuder'e uydu. Sonra başını eğerek pantolonuna baktı. Neyse ki, koyu renk serj kumaşta kan lekeleri fazla belli olmuyordu. Ama peruğu da kanlanmıştı, çıkarıp dipteki duvara fırlattı. Bulduğu yünlü pelerini omuzlarına aldı. Giysi onu boynundan baldırlarına kadar örttü. Schreuder bir dakika uğraşarak Neptün kılıcını ve kabzasındaki safiri temizledi. Sonra kılıcı kınına soktu. Tekrar aynaya baktı. Artık görünüşü kimseyi korkutmayacak, şok geçirmesine neden olmayacaktı. Sonra aklına bir şey geldi. Lekeli ceketini alıp yakalardaki yıldızları ve nişanları kopardı. Onları rafların birinde bulduğu temiz bir eşarba sardı. Çıkını yünlü pelerinin iç cebine tıktı.

Valinin giyinme odasının eşiğinde durdu ve son defa sevdiği kadının ölüsüne baktı. Katinka'nın kanları hâlâ fayansların üzerinde ağır ağır akıyordu. Tombul, tembel bir yılan gibi. Schreuder bakarken bu küçük nehir, Yavaş Jan'ın içinde yattığı daha küçük gölcüğe erişti. Kadınla adamın kanları birlikte akmaya başladı. Schreuder'e bu, kutsal bir şeye karşı yapılan bir saygısızlıkmış gibi geldi. Saf bir kan aşağılık birinin kanıyla karışıyordu.

Albay umutsuzca, "Böyle olmasını istemedim," dedi. "Çok üzgünüm, sevgilim. Senin benimle kaçmanı istiyordum." Kandan oluşan dereciğin üzerinden dikkatle atlayarak panjurları kapalı kapıya gitti. Açıp verandaya çıktı. Pelerine sarılarak bahçelerden geçti ve ahırların önünde avlunun küçük kapısından girdi. Bağırarak seyisi çağırdı. Adam koşturup atını getirdi.

Schreuder caddeden hızla inerek talim alanını aştı. Gözlerini ileriye dikmişti. Filika hâlâ kıyıdaydı. O yaklaşırken porsun, "Neredeyse gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştık, Albay," diye seslendi. "Altın Dal, demir zincirini kısaltıyor. Yelken açmaya hazırlanıyor."

Schreuder firkateynin güvertesine çıktığı sırada Kaptan Llewellyn ve mürettebatın işleri başlarından aşkındı. Demir alıyor, yelkenleri açıyordu. Bu yüzden Albayla pek ilgilenmediler. Bir yardımcısubay ona kamarasını gösterdi. Sonra da onu yalnız bırakarak hızla uzaklaştı. Schreuder sandıklarının birinde temiz bir üniforma buldu. Ceketin yakalarına yıldız ve nişanlarını taktı. Kirli giysilerini bir çıkın yaptı. Sonra ağır bir şey aradı. Firkateyn savaşa hazırlanırken tahta bölmeler çıkarılacak ve kamarası da geminin top güvertesinin bir bölümü halini alacaktı. Kamaranın önündeki yeri, ağır bir top hemen hemen kaplıyordu. Silahın yanında demir toplardan bir piramit yapılmıştı. Schreuder bu toplardan birini kanlı eşyalarının arasına soktu. Sonra yelkenlerin rüzgârla dolmasını ve geminin körfezde ilerlemesini bekledi.

Sonunda top açıklığını hafifçe araladı. Çıkını oradan elli kulaç derinliğindeki yeşil sulara attı. Güverteye çıktığı sırada gemi kıyıdan bir fersah uzaklaşmıştı bile. Burnu dönmeden önce kıyıdan açılmak için güçlü güneydoğu rüzgârından yararlanıyordu.

Schreuder dönerek karaya doğru baktı. Dev dağın eteklerindeki ağaçların arasından vilayet konağının damı gözüküyordu. Kendi kendine, acaba Katinka'nın cesedini buldular mı, diye sordu. Yoksa hâlâ orada ölümün onu birleştirdiği aşağılık âşığıyla mı yatıyor? Schreuder kıç küpeştesine dayanarak, dev Masa Dağı alacakaranlık gökyüzüne doğru yükselen uzak, mavi bir siluete dönünceye kadar orada durdu. Sonra, "Elveda, sevgilim..." diye fısıldadı.

Schreuder o gece uyuyamadı. Sert ranzasında yatarken ancak gece yarısına doğru ne kadar kötü bir durumda olduğunu kavrayabildi. Masa Körfezi'nden açılacak gemiler okyanusları aşarak haberi uygar dünyadaki her limana taşıyacaktı. Bugünden sonra o bir kanun kaçağı ve sürgündü.

***

Hal uyandı. O zamana kadar pek tatmadığı derin bir huzur duyuyordu. Gözleri kapalı öyle yattı. Gözlerini açamayacak kadar bitkindi ve tembelliği de üstündeydi. Üstünün başının kuru olduğunun farketti. Sukeena kızartılmış bir yaban kekliği getirdi. Sonra karşısına oturarak Hal'ın kuşu yemesini ve kemikleri iyice sıyırmasını seyretti. Gözlerinde genç adamı sahiplenmiş gibi bir ifade vardı.

Yakında eski gücüne kavuşacaksın. Kız gülümsedi. "Yemeği bir aslan gibi yiyorsun." Kuştan arta kalanları toplayıp ayağa kalktı. "Aboli ve diğer gemicilerin seni görmek için bana yalvarıyorlar. Şimdi gidip onları çağıracağım."

"Bir dakika!" Hal, Sukeena'yı durdurdu. Kızla baş başa geçirdiği bu dakikaların böyle çabucak sona ermesini istemiyordu. Sukeena tekrar onun yanına oturdu. Gözlerini Hal'ın yüzüne dikti. Onun konuşmasını bekliyordu.

Hal beceriksizce, "Sana teşekkür etmedim," dedi. "Bana bakmasaydın, herhalde hummadan ölürdüm."

Kız usulca gülümsedi. "Ben de sana teşekkür etmedim. Sen olmasaydın ben hâlâ köleydim." Bir an hiç konuşmadan birbirlerine baktılar.

Sonunda genç adam, "Neredeyiz, Sukeena?" diye sordu. Eliyle etrafı işaret etti. "Bu kulübe kimin?"

Sabah'ın. Kulübeyi bize ödünç verdi. Sana ve bana. O da şimdi çetesinden birilerinin yanında kalıyor.

Demek sonunda dağlara ulaştık?

Kız, "Dağların içerlerindeyiz," diyerek başını salladı. "Adı olmayan bir yerde. Hollandalılar bizi hiçbir zaman bulamayacaklar."

Etrafı görmek istiyorum. Sukeena'nın yüzünde bir an kararsızca bir ifade belirdi. Sonra kız başını salladı. Hal'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Genç adam sekerek saz damlı kulübenin kapısına giderken omzuna dayanmasını istedi.

Hal kapının kaba sedir tahtasından yapılmış olan çerçevesine yaslanarak oturdu. Etrafına bakınırken Sukeena da yanına ilişti. Uzun bir süre konuşmadılar. Hal yüksek dağlara özgü o taze ve temiz havayı içine çekti. Çevrelerinde pek bol olan kır çiçekleri gibi kokuyordu.

Genç adam sonunda, "Sanki cennet burası," dedi. Etraflarındaki dorukların görünümü olağanüstü güzeldi. Kayalar ve yarları bir ressamın paletindeki her

renkten likenler süslüyordu. Akşam güneşi derin vadinin içerisindeki dağların tepesini altın gibi ışıldatıyordu. Arkalarındaki doruk uzun gölgesi koyu mordu. Aşağılarında akan çayın suları soludukları hava kadar berraktı. Hal sarı kumların üzerinde uzun gölgeler gibi yatan balıkları görebiliyordu. Balıklar akıntıdan ayrılmamak için koyu renk panıklarını açmışlardı.

"Çok garip. Ben burayı hiç görmedim. Ya da buraya benzer bir yeri. Bana sanki burayı çok iyi biliyormuşum gibi geliyor. Evime dönmüşüm gibi bir duyguya kapılıyorum. Sanki her zaman buraya dönmek için sabırsızlanmışım gibi..."

"Bu garip bir şey değil, Henry Courteney. Ben de bekliyordum." Sukeena genç adama dönerek gözlerinin içine baktı. "Ben seni bekliyordum. Geleceğini biliyordum. Bunu bana yıldızlar söyledi. Seni kalenin dışındaki talim yerinde ilk gördüğüm gün hemen tanıdım. Beklediğimin sen olduğunu anladım."

Bu basit sözlerde düşünülmesi gereken çok şey vardı. Hal yine uzun bir süre konuşmadı. Kızın yüzüne bakıyordu.

Sonunda, "Babam da bu konuda ustaydı," diye açıkladı. "O da yıldızları okuyabiliyordu." "Evet, Aboli bundan söz etti."

“Demek sen de yıldızlara bakarak geleceği okuyabiliyorsun, Sukeena?”

“Annem bana pek çok şey öğretti. Ben seni uzaklardan görmeyi başardım.”

Hal hiçbir soru sormadan bu açıklamayı kabul etti. "O halde bize neler olacağını biliyorsun. Sana ve bana?"

Sukeena gülümsedi. Gözlerinde muzip bir pırıltı belirmişti. İnce elini uzatarak genç adamın koluna girdi. "Bunu bilmek için ulu bir bilge olmaya hiç gerek yok, Gundwane. Ama sana ilerde olacaklar konusunda Pek çok şey söyleyebilirim."

Hal, "O halde söyle," diye üsteledi. Ama kız yine gülümsedi ve olmaz der gibi başını salladı. "Bunun için daha ilerde zamanımız olacak. Bacağın iyileşir ve eski gücüne kavuşurken konuşmak için bol bol zaman bulacağız." Ayağa kalktı. "Şimdi gidip diğerlerini çağıracağım. Onlara daha fazla engel olamam."

Denizciler hemen geldiler. Ama ilk gelen Aboli oldu. Hal’i ormanların diliyle selamladı. "İyi olduğunu görüyorum, Gundwane. Sonsuza kadar uyuyacağını sanıyordum."

“Sen olmasaydın, gerçekten de sonsuza kadar uyurdum.”

Sonra Koca Daniel, Ned ve diğerleri geldiler. Ellerini alınlarına götürerek

çekine çekine Hal'i selamladılar. Sonra genç adamın önünde çömelerek yarım daire oluşturdular. Duygularını sözlerle açıklamaya pek alışık değillerdi. Ama gözlerindeki ifadeler Hal'ın kalbini ısıttı ve ona güç verdi.

Althuda sakallı adamı getirdi. "İşte bu da Sabah. Zaten onunla karşılaştın."

Tanıştığımıza çok seviniyorum, Sabah. Hal adamın elini tuttu. "0 gece seni yarda gördüğüm zaman çok sevindim. O ana kadar hiçbir karşılaşma beni böylesine sevindirmemişti."

Sabah, Hollanda dilinde, "Yardımına çok daha önce gelmeyi isterdim," diye yanıt verdi. "Ama sayımız çok az. Düşman ise ilkbaharda antilopların karınlarına üşüşen keneler kadar çok." Sabah yarım daire oluşturan denizcilerin arasına girdi. Özür diler gibi açıklamaya başladı. "Kader bu dağlarda bize merhametli davranmadı. Yanımızda Sukeena gibi bir hekim de yoktu. Başlangıçta on dokuz kişiydik. Şimdi sekiz kişi kaldık. Bunların ikisi kadın ve biri de bebek. Açıklık yerde size savaşmanız için yardım edemeyeceğimizi biliyorduk. Çünkü yemek için avlanırken bütün barutumuzu bitirmiştik. Ama Althuda'nın sizi Kara Yar'dan getireceğini biliyorduk. Hollandalıların da peşinize takılacağından emin olduğumuz için kayalarla o tuzağı hazırladık."

Hal, "En cesurca ve en akıllıca şeyi yaptınız," dedi.

Althuda dışarıdaki karanlıkların arasından kadınını getirdi. Güzel bir kadındı. Ufak tefekti. Cildi Althuda'nınkinden daha koyu renkti. Ama kadının kalçasına dayadığı bebeğin Althuda'nın olduğu kesindi.

Bu karım Zwaantie, bu da oğlum Bobby. Hal ellerini uzattı. Zwaantie bebeği ona verdi. Genç adam Bobby'yi kucağına oturttu. Küçük oğlan iri kara gözleriyle ona ciddi ciddi baktı.

Hal, "Güzel ve güçlü bir çocuk," dedi. Bebeğin annesiyle babası gururla gülümsediler.

Zwaantie çocuğu alıp kayışla sırtına bağladı. Sonra Sukeena'yla ateş yakarak vahşi av hayvanları ve dağdaki ormanlardan toplanan meyvelerin oluşan akşam yemeğini hazırlamaya başladılar. Erkeklerse sakin ve ciddi tavırlarla konuşuyorlardı.

Önce Sabah durumlarını açıkladı. Doğruca Hal'a hitap ediyordu. Biraz önce söylediklerini daha ayrıntılı bir biçimde anlattı. Hal çok geçmeden durumu kavradı. Yaz mevsimindeydiler, etraf çok güzeldi. Kadınlar da bol bol yemek hazırlıyorlardı. Ama dağlar her zaman bu kadar konuksever değillerdi. Kışın

kar vadilerde bile çok kalın bir tabaka oluşturuyordu. Av hayvanı da pek azdı. Ancak daha aşağılara inmeye de cesaret edemiyorlardı. Çünkü Hotanto kabilelerinin onları görmeleri ve Ümit Burnu'ndaki Hollandalılara yerlerini bildirmeleri tehlikesi vardı.

Sabah, "Burada kışlar çok sert geçiyor," diye özetledi. "Burada bir kış daha kalırsak, pek azımız yaza çıkabilir." Hapsedildikleri sırada Hal'ın denizcileri Hollanda dilini biraz öğrenmişlerdi. Onun için Sabah'ın sözlerini anlıyorlardı. Adamın konuşması sona erdiği zaman hiçbiri bir şey söylemedi. Sıkıntıyla ateşe bakıyor, kadınların getirdikleri yemekleri yiyorlardı.

Sonra teker teker dönüp Hal'a baktılar. Koca Daniel, "Şimdi ne yapacağız, Sir Henry?" diye sordu. Hepsinin adına konuşuyordu.

Hal bu soruyu yine bir soruyla yanıtladı. "Siz denizci misiniz, yoksa dağlı mı?" Tayfalardan bazıları güldüler.

Ned Tyler, "Biz denizin dibinde doğduk," dedi. "Hepimize kan yerine tuzlu su verdiler."

Genç kaptan, "O halde sizi deniz kıyısına indirmem ve bir gemi bulmam gerekiyor," dedi. "Öyle değil mi?" Tayfalar şaşırdılar. Bazıları yine güldüler ama isteksizce.

Hal kesin bir tavırla, "Bay Daniel," dedi. "Birlikte getirebildiğimiz bütün silah, barut ve malzemenin bir listesinin çıkarılmasını istiyorum."

"Fazla bir şey kalmadı ki, kaptan. Atları bıraktıktan sonra gücümüz ancak dağlara tırmanmamıza yetti."

"Barut?"

"Sadece boynuzlardakiler var."

"Yola devam ettiğiniz sırada atların sırtında ağzına kadar barut dolu iki fiçı vardı."

O fiçıların her biri yirmi beş kilo ağırlığındaydı. Daniel utanmış gibiydi. "Yük taşıyamayacağımız kadar ağırdı."

"Senin o fiçıların iki katı ağırlıkta yükleri taşıdığını gördüm." Hal öfkelenmiş ve düş kırıklığına uğramıştı. Barutları olmadığı için durumları kötüydü. Bu vahşi yerlere esir olacaklardı. Bu bölgeye doluşmuş olan hayvanlara ve kabilelere de.

Sukeena usulca söze karıştı. "Heybelerimi Kara Yar'dan yukarıya Daniel taşıdı. Bunu başka hiç kimse yapamazdı."

Koca Daniel mırıldandı. "Çok üzgünüm, kaptan."

Ama Sukeena onu öfkeyle destekledi. "Heybelerimdeki her şey önemliydi. Onlarsız yapamazdık. Buna bacağını kurtaran o ilaçlar da dahil. Bu vahşi yerde yaralanıp hastalanacağız. Hepimizin kurtulmasını yine o ilaçlar sağlayacak."

Daniel usulca, "Sağol, prenses," dedi. Kıza kalbi sevgi dolu bir tazı gibi baktı. Hal, kuyruğu olsaydı onu da sallayacaktı, diye düşündü.

Genç adam gülümseyerek Daniel'in omzuna vurdu. "Yaptıklarının hiçbirini kusurlu bulmuyorum, Koca Danny. Hiçbir insan bundan daha iyisini yapamazdı."

Tayfaların hepsi de gevşeyerek gülümsediler. Sonra Ned, "Bize bir gemi bulacağına söz verirken ciddi miydin, kaptan?" diye sordu.

Sukeena ateşin yanından kalktı. "Bu gece için bu kadar yeter. Eski gücüne kavuşması gerekiyor. Kaptanınızı ondan sonra sıkıştırırsınız. Artık gitmelisiniz. Yarın yine gelebilirsiniz."

Adamların her biri teker teker Hal'a yaklaşarak onun elini sıktılar ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandılar. Sonra karanlıklara karışarak vadiye yayılmış olan diğer kulübelere doğru gittiler. En sonuncu tayfa da çıktıktan sonra Sukeena ateşe bir sedir kütüğü daha attı. Sonra genç adama yaklaştı. Ona sokularak yere oturdu. Hal çok doğal bir tavırla kolunu kızın omzuna attı. Sukeena ince vücuduyla ona doğru eğildi. Başını Hal'ın omuz çukuruna dayadı ve derin bir soluk aldı. Tatlı, mutlu bir sesti bu. İkiside bir süre konuşmadılar.

Sonra Sukeena, "Yanında böyle sonsuza kadar kalmak istiyorum," diye fısıldadı. "Ama yıldızlar buna izin vermeyebilir. Aşk mevsimimiz bir kışgünü kadar kısa olabilir."

Hal, "Böyle söyleme," dedi. "Asla böyle konuşma." Başlarını kaldırarak yıldızlara baktılar. Burada yükseklerdeki oksijeni az hava yüzünden yıldızlar çok parlak duruyordu. Gökyüzünü denizden taze çıkarılmış bir abalone kabuğunun içi gibi sedefimsi bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Genç adam onlara huşuyla bakarak Sukeena'nın söylediklerini düşündü. Kederlenip umutsuzluğa kapıldı ve titredi. Kız hemen doğrulup oturdu. Usulca, "Üşüyorsun," dedi. "Haydi, gel, Gundwane."

Genç adamın kalkmasına yardım ederek onu kulübeye soktu. Dipte, duvarın önündeki yatağa götürdü. Hal'i yatırdı ve küçük toprak lambanın fitilini yaktı. Onu kaya duvardaki bir çıkıntıya koydu. Ateşe gidip kömürlerin hemen dışında

duran toprak bir kabı aldı. İçindeki kaynar suyu boş bir leğene koydu. Kapının yanındaki testiyi alarak leğendeki su istediği dereceye gelinceye kadar soğuk su kattı.

Bu işleri acele etmeden, sakin sakin yapıyordu. Bir dirseğine dayanarak doğrulmuş olan Hal onu seyrediyordu. Sukeena sıcakça su dolu leğeni kulübenin ortasına yerleştirdi. Küçük cam bir şişedeki sıvıdan birazını buna kattı. Birkaç damlasını. Suyu eliyle karıştırdı. Buharlar çıkarken Hal'ın burnuna hafif, güzel bir koku geldi.

Sukeena kapıya gidip oradaki perde görevini yapan postları kapattı. Sonra geri dönerek kokulu suyun bulunduğu leğenin yanında durdu. Saçlarındaki kır çiçeklerini çıkarıp Hal'ın ayağının dibindeki kürkün üzerine geçti. Genç adama bakmadan saçlarını açtı ve taramaya başladı. Sonunda saçları kapkara bir dalga gibi parıldadı. Saçlarını tararken kendi dilinde bir şarkı söylemeye başladı. Belki bir ninniydi ya da bir aşk şarkısı. Hal bunu bilemedi. Ama kızın sesi çok tatlıydı. Genç adamı sakinleştiriyor ve ona zevk veriyordu.

Sukeena tarağı bir tarafa bırakarak gömleğini omuzlarından kaydırdı. Cildi sarı ışıkta parlıyordu. Hal'a arkasını döndü. Şarkısı değişmiş Şimdi sesinde neşe ve heyecan vardı.

Hal, "Söylediğin şarkı nedir?" diye sordu.

Kız çıplak omzunun üzerinden ona bakarak gülümsedi. "Annemin halkının düğün şarkısı," diye yanıt verdi. "Gelin çok mutlu olduğunu, kocasını okyanusun sonsuz gücü ve parlak yıldızların sabrıyla sevdiğini söylüyor."

Hal, "Şimdiye kadar hiç böyle hoş bir şey dinlemedim," diye fısıldadı.

Sukeena uzun sarma eteğini ağır ağır çıkararak bir kenara attı. Leğenin yanında çömelip küçük bir bezi kokulu suya soktu ve silinmeye başladı. Önce omuzlarından başlayarak kollarını uzun ince parmak uçlarına kadar sildi.

Hal bunun geleneksel bir temizlenme olduğunu anladı. Kız karşısında bir törenin bir bölümünü tekrarlıyordu. Genç adam Sukeena'nın her hareketini merakla izliyordu. Kız arada sırada başını kaldırıp utangaç bir tavırla ona gülümsüyordu. Kulağının arkasındaki yumuşak saçları bezden ıslanmıştı. Yanakları ve dudağın üstünde su damlacıkları ışıldıyordu.

Sukeena sonunda ayağa kalkarak genç adama döndü. Hal bir ara kızın vücudunun biraz erkek çocuklarınınkine benzediğini düşünmüştü ama şimdi yanıldığını anlıyordu.

Sukeena leğenden uzaklaşıp çıkardığı gömlekle kurulandı. Sonra lambaya uzandı, elini çukurlaştırarak fitile doğru tuttu. Üfleyerek lambayı söndürecekmiş gibi eğildi.

Hal, "Hayır," dedi. "Işığı söndürme. Seni seyretmek istiyorum."

Sukeena sonunda genç adama doğru gitti. Küçük çıplak ayaklarıyla taş zeminde kayarcasına ilerledi. Hal'ın yanına, kollarının arasına uzandı. Ona nemli, yumuşak ve sıcak dudaklarını uzatırken, "Bütün hayatım boyunca seni bekledim," diye fısıldadı.

Hal da fısıltıyla yanıt verdi. "Çok uzun süre bekledin. Ama artık buradayım."

Kız sabah heybesinde Hal için getirdiği hazineyi ona gururla gösterdi. Genç adamın duvardaki yarığa Aboli için bıraktığı mesajlarda istediği her şeyi bulmayı başarmıştı. Hal haritaları kaparcasına aldı. "Bunları nereden buldun, Sukeena?" diye sordu. Balili prenses onun haritalara çok değer verdiğini anlayarak sevindi.

"Kolonide pek çok dostum var," diye açıkladı. "Hatta meyhanelerdeki fahişelerden bazıları da tedavi için bana geliyorlardı. Dr. Saar hastaların çoğunu iyileştirmiyor, onları öldürüyor. Meyhanedeki kadınlardan bazıları körfezdeki gemilere gidiyorlar ve türlü şeyle geri dönüyorlar. Bunların hepsinin denizcilerin verdikleri güzel hediyeler oldukları söylenemez." Neşeyle güldü. "Bu kadınlar kalyonun güvertesine vidalanmamış her şeyin onlara ait olduğuna inanıyorlar. Onlardan harita istedim. Bana bunları getirdiler. İstediklerin bunlar mıydı, Gundwane?"

"Bunlar umduğumdan da mükemmel, Sukeena. Şu çok değerli. Bu da öyle." Haritaların bir kaptanın hazineleri oldukları belliydi. İyi eğitim gördüğü anlaşılan biri haritalara güzel bir yazıyla fikirlerini ve gözlemlerini yazmıştı. Haritalarda Güney Afrika sahilleri bütün ayrıntılarıyla harika bir biçimde gösterilmişti. Hal bu konuda bilgisi olduğu için haritaları çok doğru ve kusursuz buldu. Haritaların birinde Filler Gölü'nün de işaretlenmiş olduğunu hayretle gördü. İlk kez oluyordu bu. Babasınınkilerin dışında hiçbir haritada bu göl yoktu. Gölün yeri bir açının birkaç derecesi kadar farklıydı. Ama o kadar. Kenara kara ve boğazın iki yanındaki kayaların resimleri çizilmişti. Genç adam onları hemen tanıdı. İsimsiz kaptanın bu yeri görmüş olduğu da anlaşılıyordu.

Kıyı ve kordon doğru bir biçimde çizilmişti ama içersi her zaman olduğu

gibi boş bırakılmıştı. Ya da tahmini olarak, kimsenin görmediği göller ve dağlarla doldurulmuştu. Şimdi aralarına kapanıp kaldıkları dağlarda haritada vardı. Kartograf onları sanki Ümit Burnu kolonisinden ya da False Körfezi'nden görerek çizmiş, biçimlerini ve genişliklerini tahmin etmişti. Sukeena nasıl olduysa bir yerden bir Hollanda denizcileri almanağı da bulmuştu. Kitap Amsterdam'da basılmıştı ve gökyüzü cisimlerinin hareketlerini veriyordu. On yıllık bir süre için.

Hal bu değerli belgeleri bir yana koydu ve Sukeena'nın bulduğu yükseklik ölçme aletini aldı. Bu, portatif bir modeldi. Parçaları ayrı ayrı, içi mavi kadife kaplı, üzerine deri geçirilmiş bir kutuya konuyordu. Aletin kendisi olağanüstü ince bir işçiliğin ürünüydü. Hepsi de oymalarla süslenmişti. Göze hoş gelen, estetik güzelliğe sahip biçimler ve klasik figürler dikkati çekiyordu. Kutunun kapağının içindeki küçücük bronz levhaya iki sözcük oyulmuştu. "Cellini. Venezia."

Sukeena'nın getirdiği pusula sağlam deri bir mahfaza içindeydi. Alet pirinçten, manyetik ibrenin ucu fildişi ve altındandı. O kadar dengeliydi ki, Hal mahfazayı elinde çevirirken ibre hemen kuzeye döndü.

Genç adam şaşkın şaşkın, "Bunlar en aşağı yirmi sterlin eder," diye mırıldandı. "Sen bir sihirbazsın. Bunları birden ortaya çıkarıverdin." Sukeena'yı elinden tutarak dışarı çıkardı. Bir gün önceki kadar topallamıyordu. İki genç dağın yamacına oturdular. Hal kıza güneşin öğle zamanı gökyüzündeki hareketinin nasıl izleneceğini ve bulundukları yerin haritada gösterilme yöntemini anlattı. Sukeena genç adamı sevindirdiği için mutluydu. Seyir gibi herkesin bilmediği bir sanatı çabucak kavrayarak Hal'i etkiledi. Genç adam sonra kızın bir astrolog olduğunu hatırladı. O gökyüzünü anlıyordu.

Hal elinde bu aletlerle vahşi doğada rahatlıkla ilerleyebilirdi. Bir gemi bulmakla ilgili hayali artık ona bir gün önceki kadar umutsuzca bir şeymiş gibi gelmiyordu. Sukeena'yı kendine çekerek öptü. Kız, "Bu öpücük, demin sözünü ettiğin yirmi sterlinden daha güzel bir ödül," dedi.

Bir öpücük yirmi sterlinse o halde şimdiki beş yüz sterlin eder, diyerek Sukeena'yla çimlerin üzerine uzandı...

Kız çok uzun bir süre sonra ona gülümseyerek, "Bu dünyadaki bütün altınlara değer," diye fısıldadı.

Kampa döndükleri zaman Daniel bütün silahları toplamıştı. Aboli kılıçları parlatıyor, çayın yatağında bulduğu sert bir taşla biliyordu.

Hal silahları dikkatle inceledi. Herkese yetecek kadar kılıç vardı. Tabanca da. Ancak ellerinde beş tüfek kalmıştı. Bunlar standart Hollanda askeri modeliydi. Ağır ve sağlamdılar. Eksik olan barut, ağır yanan fitil ve kurşun misketlerdi. Misket yerine her zaman çakıltaşı kullanabilirlerdi ama barutun yerini hiçbir şey alamazdı. Boynuzlarda bu değerli maddeden ancak iki kilo kadar kalmıştı. Bu miktar yirmi atış için bile yeterli ¡eğildi

Sabah, Hal'a, "Barut olmazsa iri hayvanları avlayamayız," dedi. "Sadece keklik ve dasc yiyebiliriz." Dasc sözcüğü Hollandalıların porsuğa verdikleri addı. Bu uzun tüylü tavşana benzeyen hayvanlar her kayadaki mağara ve yarıklarda yaşıyorlardı. Hal onların İncil'de sözü edilen hayvanlar olduklarını düşünüyordu.

Porsuk sürülerinin idrarları kayaların yüzünden dereler gibi akıyordu. Bunlar kururken yüzeyde, güneşte karamela gibi ışıldayan bir tabaka oluşturuyorlardı. Ama kokularının o şekerlemeler kadar tatlı olduğu söylenemezdi. Kaya tavşanı diye de bilinen bu hayvanları dikkat ve ustalıkla avlamak mümkündü. Yeteri kadar porsuk yakalandığı takdirde küçük grup açlıktan ölmezdi. Hayvanların eti bir süt domuzununki kadar sulu ve lezzetliydi.

Sukeena yanlarında olduğu için artık yemeklere kızın bildiği yenilebilir kökler ve bitkiler katılıyordu. Hal her gün Sukeena'yla gidiyor, onun sepetini taşıyordu. Kız yamaçlardan bitki topluyordu. Genç adamın bacağı güçlenirken daha uzaklara gitmeye ve bu vahşi yerde daha fazla kalmaya başladılar.

Görkemli dağlar sanki onları kucaklıyor, parlak bir mücevhere benzeyen aşkları için kusursuz bir arkaplan oluşturuyordu. Sukeena'nın yiyecek sepeti dolduğu zaman o sayısız çaylardan birinde birlikte yüzebilecekleri gölcükler buluyorlardı. Ondan sonra suların cilaladığı düz kayaların üzerinde yatarak güneşte kuruyorlardı.

Akşamları bütün kaçaklar yemek için yakılan ateşin etrafında toplanarak, Hal'a onlarla ilgili planları konusunda sorular soruyorlardı. Ama genç adam bunları neşeyle gülerek ya da başını sallayarak geçiştiriyordu. Aslında kafasında bir hareket planı oluşmaya başlıyordu. Ama henüz açıklanacak aşamada değildi. Genç adamın aşması gereken pek çok engel vardı hâlâ. Hal, Sabah'ı ve beş kaçak köleyi sorguya çekiyordu. Onlar dağda kış mevsimini geçirmeyi başarmışlardı. "Bu sıra dağlarda doğuya doğru ne kadar gittiniz, Sabah?"

“Kışın ortasında altı gün o yöne doğru gittik. Soğuğun bu kadar şiddetli

olmadığı bir yer ve yiyecek bulmaya çalışıyorduk.”

“Doğuda arazi nasıl?”

“Dağlar fersah fersah uzanıyor. Bu dağlara benziyor onlar da. Sonra birdenbire alçalıyor, ormanlık düzlüklere ve dalga dalga çayırlara dönüşüyorlar. Sağ taraftan deniz gözüküyor.” Sabah bir dal parçası alıp ateşin yanındaki tozların üzerine haritamsı bir şey çizmeye başladı. Hal anlatılanları ezberledi. Sabah'ı gördüklerini ayrıntılarıyla anlatmaya zorladı.

“O ovalara indiniz mi?”

“Yamaçtan biraz indik. İnsanların o zamana kadar hiç görmedikleri acayip yaratıklarla karşılaştık. Koskocamandılar. Gri renkte. Burunlarında uzun boynuzları vardı. İçlerinden bir tanesi soluyarak, ıslığa benzer sesler çıkararak bize saldırdı. Ona tüfeklerimizle ateş ettik. Ama hayvan yaklaştı ve Johannes'in karısını burnunun ucundaki boynuza takarak öldürdü.”

Hepsi de Sabah'ın kaçak esirler grubundan olan tek gözlü ufak tefek Johannes'e baktılar. Adam ölmüş olan karısını anarak ağlamaya başladı. Boş göz çukurundan yaşların süzülmesi çok garipti. Bir süre hiç kimse konuşmadı. Sonra Zwaantie hikâyeyi anlatmayı sürdürdü. "Küçük Bobby o sırada sadece bir aylıktı. Onu böyle bir tehlikeye atamazdım. Tüfekler için barut da yoktu. Onun için yolumuza devam etmemiz imkânsızdı. Sabah'a geri dönmemiz için yalvardım ve tekrar buraya döndük."

Koca Daniel öğrenmek istedi. "Bu soruları neden soruyorsun, kaptan? Planın nedir?"

“Bunu size açıklamaya hazır değilim. Ama cesaretiniz kırılmasın, çocuklar. Size bir gemi bulacağıma söz verdim. Öyle değil mi?” Genç adam güvenle konuşuyordu, ama gerçek hiç de böyle değildi. Ertesi sabah balık tutmak bahanesiyle Koca Daniel'le Aboli'yi çayın yukarısına çıkararak oradaki gölcüğe götürdü. Kamptakilerin göremeyecekleri bir yere ulaşınca kıyıdaki kayaların üzerine oturdular.

“Daha iyi silahlarımız olmadığı takdirde bu dağların arasına sıkışıp kalacağız. Bu belli bir şey. O zaman biz de Sabah'ın adamlarının çoğu gibi ağır ağır, umutsuzca öleceğiz. Tüfekler için barut gerekli.”

Daniel, "Onu nereden bulacağız?" diye sordu. Hal, "Koloniyi düşünüyordum," diye açıkladı. İkisi kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktılar. Sonra Aboli sesliği bozdu. "Yani Ümit Burnu'na dönmeyi mi planlıyorsun? Sen orada barut tozu bulamazsın. Ah, evet, belki köprüdeki yeşil

ceketlilerden bir iki kilo barut çalabilirsin. Ya da şirketin avcısından. Ama bu kadarı yolculuğumuz sırasında bize hiç yetişmez." Hal, "Ben tekrar kaleye girmeyi düşünüyordum," dedi. İki adam acı acı güldüler. Sonra Koca Daniel, "Kaptan," dedi. "Hem becerikli, hem de cesursun. Ama bu çılgınlık."

Aboli de aynı fikirdeydi. O kalın sesiyle düşünceli düşünceli, "Pek az bir başarıya erişme şansı olsaydı, o zaman ben de seninle gelirdim," dedi. Ama iyi düşün, Gundwane. Ben sadece kalenin silah deposuna girmemizin imkânsız olduğundan söz etmiyorum. Haydi, bunu başardık diyelim. Havaya uçurduğumuz barutların yerine Hollanda'dan yeni fiçıları gönderdiklerini de varsayalım. Schreuder'le adamları peşimizdeyken bir tek fiçıyı bile ovadan nasıl geçiririz? Bu kez atlarımız da olmayacak."

Hal da için için planının delice bir şey olduğunu biliyordu. Ama böyle çaresiz ve umutsuz bir planının iki dostunu heyecanlandıracağını, onların yeni bir plan yapacaklarını düşünmüştü.

Yine bir sessizlik oldu. Bunu yine Aboli bozdu. "Bir gemi bulmakla ilgili planından söz ettin. Bize bunu açıklarsan belki sana planını uygulaman için yardım edebiliriz, Gundwane." Hal'a bakarak beklediler. Genç adam, "Sizce Akbaba şu anda nerede?" diye sordu, Aboli'yle Koca Daniel şaşırdılar. Sonra porsun acı acı, "Dualarım kabul olduysa," diye söylendi. "Şu anda cehennemde kavruluyor."

Hal zenciye baktı. "Sen ne diyorsun, Aboli? Akbaba'yı nerede arardın?"

"Yedi denizde bir yerlerde. Adından da anlaşılacağı gibi o leş yiyen bir yaratık. Onun için şu anda altın ya da kolay ganimet kokusunu aldığı bir yerde olmalı."

Evet. Hal zencinin omzuna vurdu. "Ama altın kokusunun en keskin olduğu yer neresi? Akbaba neden açık artırmada Jiri'yle diğer siyah gemi arkadaşlarımızı satın aldı?"

Aboli boş gözlerle genç adama baktı. Sonra iri kara yüzünde sevinç]; bir gülümseme belirdi. "Filler Gölü!" diye bağırdı.

Koca Daniel heyecanlı, gürültülü bir kahkaha attı. "Hollanda kalyonlarından elde edilen hazinelerin kokusunu aldı. Bizim siyah çocukların onu ganimetin olduğu yere götüreceklerini düşündü."

Aboli, "Filler Gölü'nden ne kadar uzaktayız?" diye sordu.

“Hesaplarıma göre üç yüz deniz mili. Bu uzaklık hepsinin sessizleşmesine

neden oldu.

Sonra Daniel, "Bu çok uzun bir yol," dedi. "Ayrıca yolda kendimizi savunmak ve oraya ulaşabildiğimiz takdirde Akbaba'yla savaşmak için barutumuz yok."

Aboli, Hal'a baktı. "Bu yolculuk ne kadar sürer, Gundwane?"

Günde on mil gidebilirsek, bir ay sürer. Ama doğrusu, o kadar ilerleyebileceğimizi sanmıyorum.

Göle ulaştığımız zaman Akbaba hâlâ orada olur mu? Yoksa hazineyi aramaktan vazgeçerek çekip gitmiş midir? Aboli yüksek sesle düşünüyordu.

Daniel de öyle. "Evet. Akbaba gitmişse o zaman biz ne yaparız? Orada sonsuza dek kalırız."

Sonsuza dek burada kalmayı mı tercih ediyorsun, Bay Daniel? Tanrı'nın terk ettiği bu dağ başında, tekrar kış geldiği zaman soğuk ve açlıktan ölmeyi mi istiyorsun?

Yine sessizleştiler. Sonra Aboli, "Ben hemen gitmeye hazırım," dedi. "Başka çaremiz yok."

Ama ya Sir Henry'nin bacağı? O eskisi kadar güçlü mü?

Bana bir hafta daha verin, çocuklar. Ondan sonra hepinizi geride bırakırım.

Akbaba'nın hâlâ Filler Gölü'nde tünediğini öğrenirsek ne olacak?' Daniel öneriyi hemen kabul etmek niyetinde değildi. Onun emrinde mürettebatı var. Tepeden tırnağa silahlanmış yüz haydut! Bizse, yolculuğu sağsalim sona erdirebilirsek, on iki kişi olacağız. Kılıçlarından başka bir şeyi olmayan bir avuç insan."

"Bence bu güzel bir oran." Hal porsuna güldü. "Senin bundan daha zor durumlarda saldırıya geçtiğini gördüm. Barutumuz olsa da, olmasa da gidip Akbaba'yı bulacağız. Sen bizimle misin, yoksa değil misin, Bay Daniel?"

Koca Daniel alındı. "Tabii sizinleyim, kaptan. Olmadığımı da nereden çıkardın?"

Genç adam o akşam ateşin başında toplanan diğer kaçaklara planı açıkladı. Sözleri sona erdiği zaman ateşin alevlerinin aydınlattığı ciddi ifadeli suratlara baktı. "Kimseyi bizimle gelmesi için zorlamayacağım. Aboli, Daniel ve ben gitmeye kararlıyız. Ama içinizden burada, dağlarda kalmayı isteyen varsa onlara silahların yarısını bırakacağız. Elimizde kalan barutun yarısını da. Hakkınızda kötü şeyler de düşünmeyeceğiz. İçinizde konuşmak isteyen var

mı?"

Sukeena pişirdiği yemekten başını kaldırmadan, "Evet," dedi. "Sen nereye gidersen ben de gelirim."

Ned Tyler, "Cesurca sözler bunlar, prenses," diyerek güldü. "Tabii ben de geliyorum."

Diğer gemiciler de bir ağızdan bağrıştılar. "Biz de!"

Hal başını eğerek onlara teşekkür etti. Sonra da Althuda'ya döndü. "Senin karını ve oğlunu düşünmen gerekiyor. Ne diyorsun?"

Çocuğunu emziren ufak tefek Zwaantie'nin yüzündeki endişeli ifadeyi fark etmişti. Kadının siyah gözleri kuşku ve korku doluydu. Althuda kadını ayağa kaldırarak ateşten uzaklaştırdı.

Onlar gittikten sonra Sabah grubu adına konuştu. "Althuda bizim liderimiz. Bizi esaretten o kurtardı. Onu ve Zwaantie'yi bu vahşi yerde bebekleriyle birlikte soğuk ve açlıktan ölmeye bırakamayız. Althuda seninle gelirse, biz de geliriz. Burada kalırsa biz de kalırız."

Hal, "Azim ve sadakatine hayranlık duyuyorum, Sabah," dedi.

Sessizce beklediler. Zwaantie'nin karanlıkta korku ve kararsızlıkla ağladığını duyuyorlardı. Uzun bir süre geçti. Sonra Althuda karısını tekrar ateşin yanına getirdi. Kolunu onun omzuna atmıştı. İki genç dairedeki yerlerini aldılar.

Althuda, "Zwaantie kendisi için endişelenmiyor," diye açıkladı. "onu düşündüren bebeğimiz. Ama tek şansımızın seninle gitmek olduğunu da biliyor, Sir Henry. Biz de seninle geliyoruz."

Başka türlü karar verseydin, çok üzülürdüm, Althuda. Hal gerçek bir sevinçle gülümsedi. "Beraber olursak yaşama şansımız daha çok artar Artık hazırlıklarımızı yapmalı, ne zaman yola çıkacağımıza karar vermeliyiz."

Sukeena ateşten dönerek gidip Hal'ın yanına oturdu. Kesin bir tavırla, "Bacağının iyileşmesi için en aşağı beş gün gerekli," dedi. "Ondan önce bu halde yürümene izin veremem."

Aboli o kalın sesiyle, "Prenses konuştuğu zaman," diye açıkladı. "Sadece ahmaklar onu dinlemez."

O son günlerde genç adamla Sukeena kızın ilaç ve yiyecek olarak kullanacağı şifalı otları ve bitkileri topladılar. Hal'ın yaralarındaki son iltihaplanma da Sukeena'nın tedavisine yenildi. Dağın çıkılması zor, dik

yamaçlarına tırmanmak genç adamın yaralı bacağının hızla güçlenmesini sağladı.

Yolculuğun başlayacağı günün arifesinde iki genç öğleyin gölcükte yıkanmak, çayın kıyısındaki yumuşak otların üzerinde dinlenmek ve sevişmek için çalışmalarına ara verdiler. Daha önce nehrin bu koluna hiç gelmemişlerdi. Hal sıcak güneşte yatarken Sukeena kalkıp yamaca biraz tırmandı.

Uyuklamaya başlayan genç adam o tanıdık sesi duyarak gözlerini açtı. Kız ucu sivri, kazma gibi sopasını toprağa saplıyordu. Sukeena birkaç dakika sonra döndü. Elinde ufalanan sarı bir toprak parçası vardı.

Çiçek kristalleri! Dağlarda ilk defa böyle bir şey buldum! Bu yüzden çok sevindiği belliydi. Sepetteki daha az değer verdiği baharatı çıkarıp kolay ufalanan topağa yer açtı. "Galiba bu tepelerden bazıları eskiden yanardağmış. Çünkü çiçek kristalleri topraktan lav halinde fışkırır."

Hal kızın çalışmasını seyretti. Ama onu Sukeena'nın güneşte erimiş altın gibi parlayan vücudu daha çok ilgilendiriyordu. Yarın kenarından sopasıyla çıkardığı sarı toprak parçaları değil.

Genç adamotların arasında yattığı yerden, "O toprakları ne için kokluyorsun?" diye sordu.

O gece grup ateşin etrafında oturup doğuya yapılacak uzun yolculuğa başlamadan önce son toplantıyı yaptı. Sukeena o sırada topraklan taşın yaptığı kaba saba havanda dövüyordu. Sonra tozları bir kaptaki suya karıştırdı ve ateşte ısıttı. Sonra ertesi gün başlayacak programını tekrarlanan Hal'ın yanına oturdu. Genç adam silahları ve yükleri diğerlerinin aralarında bölüştürüyordu. Her yükün büyüklüğü ve ağırlığı onu taşıyacak adamın yaşı ve gücüne göre ayarlanacaktı.

Hal birdenbire susup havayı kokladı. "Güzel Tanrım ve bütün havailer!" diye bağırdı. "Bu kapta ne var, Sukeena?"

"Sana söyledim ya, Gundwane! Sarıçiçekler!" Genç adam hızla ona Doğru atılırken kızın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Hal kızı kucağına dip havaya fırlattı. Sukeena etekleri dalgalanarak düşerken onu yakaladı. "Bu çiçek değil! Ben bu kokuyu cehennemde bile tanırım. Zaten asıl de orası!" Sukeena'yı kız onun yüzünü itinceye kadar öptü. "Sen çıldırdın mı?" Kız gülüyor, soluk almaya çalışıyordu. "Evet, aşkından çıldırdım." Hal bu sahneyi seyretmiş olan adamlara döndü. "Çocuklar, prenses bir mucize yarattı! Bu hepimizi de kurtaracak!"

Aboli, "Bilmece gibi konuşuyorsun," dedi. Diğerleri de, "Evet!" diye bağrıştılar. "Açık konuş, kaptan!"

Onun ne demek istediğini önce Ned Tyler anladı. Sonuçta o topçular'ın başıydı. Adam ayağa fırladı. Gidip kabın yakınında diz çöktü. Buharın bir afyon çubuğunun dumanıymış gibi uzun uzun kokladı.

Sonra sevinçle ulurcasına, "Kaptan haklı çocuklar!" diye haykır, "Bu gerçekten kükürt!"

Sukeena başlarında Aboli'yle Daniel'in bulunduğu grubu, kükürt tabakasını keşfettiği yere götürdü. Adamlar daha sonra ağır yükün altında sendeleyerek döndüler. Sarı toprakları sepetlere ve hayvan postlarından dikilmiş çuvallara doldurmuşlardı.

Sukeena toprak parçalarının kaynatılması kükürt kristallerinin cüruftan ayrılması işlemlerini kontrol ederken, tek gözlü Johannes ve Zwaantie de üzerlerine toprak kapatılmış korların yanması işiyle ilgilendiler.

Bu ateşlerde sedir parçaları ağır ağır siyah mangal kömürüne dönüşüyordu.

Hal ve Sabah'ın grubu kamp yerinin yukarısındaki dik yamaca tırmandı. Porsuk sürülerinin yaşadıkları kayalara erişmeye çalışıyorlardı Sabah'ın adamları duvara yapışan sinekler gibi dik kayaya tutunuyor ve kehribar kristallere benzeyen kuru idrarı sıyırıyorlardı. Bu küçük hayvanlar hep birlikte aynı gübre yığınına pisliyorlardı. Yuvarlak bilyeye benzeyen pislikler yuvarlanıp gidiyordu. Ama idrar aşağıya akarak kayanın yüzeyine sızıyordu. Adamlar bazı yerlerde idrar tabakasının kalınlığının birkaç santimetre olduğunu gördüler.

Bu pis kokulu tortuları posttan dikilmiş çuvallara doldurarak aşağıya, kayanın dibine sarkıttılar. Çuvallar oradan da kampa götürüldü. Kaçaklar bütün gün ve bütün gece ateşlerin yanması için nöbetleşe çalıştılar.

Toprak çanaklarda kaynayan dövülmüş topraktan kükürt ve hayvan idrarından da güherçile çıkardılar.

Hal'la Ned Tyler, yani iki topçu buharları tüten kapların başında adeta simyacı gibi çalıştılar. Sıvıyı süzerek ısıyla yoğunlaştırdılar. Sonunda da geri kalan macun kıvamındaki maddeyi güneşte kuruttular. Pis kokulu karışımların ilk kaynamasından üç büyük kap dolusu kristal gibi kuru tozlar kalmıştı.

Mangal kömürü dövülerek kara bir toza dönüştürüldü. Koyu gri güherçile ise tuz kadar ince zerreliydi. Hal bundan bir tutamı yaladı. Gerçekten de deniz

gibi tuzluydu ve onun gibi kokuyordu. Kükürtse sarı ve hemen hemen kokusuzdu.

Hal sonunda üç maddeyi Sukeena'nın havanında karıştırmaya başlarken bütün kaçaklar onu seyretmek için etrafında toplandılar. Genç adam önce malzemeyi ölçtü. Odun kömürüyle kükürdü karıştırdı. Son nemli madde olmadığı takdirde bu karışım etkisiz ve zararsızdı. Hal sonra bu karışıma güherçileyi kattı. Koyu gri tozu dikkat ve özenle karışırdı. Keseye doldurduğu madde artık gerçekten de baruta benziyor ve onun gibi kokuyordu.

Aboli genç adama tüfeklerden birini verdi. Hal bir atımlık barutu ağır ağır namludan içeri döktü. Üzerine lif lif olmuş bir ağaç kabuğu parçasını tıktı. Harbiyle bir çakıl parçasını içeri itti. Bu yuvarlak çakılı çayın kenarındaki kumların arasından seçmişti.

O arada Koca Daniel çayın diğer kıyısına tahta bir hedef yerleştirmişti. Hal çömelip nişan alırken diğerleri elleriyle kulaklarını tıkadılar. Hal tetiği çekerken etrafa beklenti dolu bir sessizlik çöktü.

Gökgürültüsünü andıran bir patlama sesi duyuldu. Namludan gözleri adeta körleştiren bir duman fışkırdı. Karşı taraftaki tahta hedef parçalanıp suya yuvarlandı. Herkes neşeyle bağırarak birbirinin sırtını yumrukladı. Güneşte müthiş bir sevinçle bir zafer dansına başladılar.

Ned Tyler, "Greenwich'teki donanma depolarından alabileceğin barut kadar ince bir toz bu," diye fikrini açıkladı. "Ama onları yüklenip götürmeden önce hepsini doğru dürüst kalıp haline sokmamız gerekiyor."

Hal bu iş için kampın kenarındaki otlardan örülmüş bir paravanın arkasına büyük bir toprak kap konmasını istedi. Kaçaklara her seferinde ihtiyaçlarını orada gidermeleri kesinlikle emredildi. İki kadın bile katkıda bulunmak için usulca paravanın arkasına geçtiler. Kap dolduktan sonra barut idrarla ıslatılarak macun haline getirildi. Sonra tuğla biçimi kalıplar haline sokuldu. Bunlar güneşte kuruyarak iyice sertleştiler. Barutun kolaylıkla taşınması için kalıpları sazdan örülmüş sepetlere yerleştirdiler.

Hal, Sukeena'ya, "İhtiyacımız oldukça o kalıpları döverek toz haline getireceğiz," diye açıkladı. "Artık pek fazla kuru balık ve et taşımak zorunda kalmayacağız. Çünkü yolculuk sırasında avlanabileceğiz. Sabah bize bol av hayvanı olduğunu söyledi. Eğer öyleyse taze et sıkıntısı çekmeyeceğiz."

Grup ilk seçtikleri tarihten on gün sonra doğuya doğru yola çıkmaya hazırdı. Seyir konusundan anlayan Hal'la oradan daha önce geçmiş olan Sabah sıranın

başındaydılar. Althuda ve üç adam ellerinde tüfeklerle kadınları ve küçük Bobby'yi korumak için ortaya geçmişlerdi. Aboli'yle Koca Daniel ise ağır yükleriyle en arkadan geliyorlardı.

Grup sıradağların yönünde ilerliyor, yükseklere tırmanmaya kalkışmıyordu. Vadileri izliyor, yüksek dorukların arasındaki geçitlerden aşıyordu. Hal aldıkları yolu süreye ve deri mahfazalı pusulaya göre hesaplıyor, sonra akşamları hava kararmadan bunu haritada işaretliyordu.

Geceleri açıkta kamp kuruyorlardı. Çünkü hava ılıktı ve onlar da sığınacak bir yer yapamayacak kadar yorgundular. Her sabah uyandıkları zaman battaniye yerine kullandıkları ve Sabah'ın karosse diye tanımladığı postlar çiyden ıslanmış oluyordu.

Sabah'ın da onları uyardığı gibi birer labirent oluşturan vadileri geçmek için altı gün çetin bir yolculuk yaptılar. Sonunda dağların dimdik doğu yamacına eriştiler. Doruktan aşağılara baktılar.

Sağda, çok uzaklarda mavi bir lekeye benzeyen okyanus balıkçıl kuşunun daha açık mavi yumurtası rengindeki gökyüzüyle birleşiyordu. Ancak aşağıda Hal'ın umduğu gibi dümdüz bir ova uzanmıyordu. Tepecikler, dalga dalga uzanan çayırlar ve koyu renk ormanlar vardı. Bunlar kıvrıla büküle denize doğru uzanarak kıyı şeridinde zikzaklar çizen pek çok küçük nehrin yataklarını izliyordu.

Sol tarafta denize paralel olarak uzanan dik doruklu mavi sıradağlar kıtanın esrarlı içerlerini koruyan bir sur gibiydi. Hal keskin gözleriyle altın rengi çayırlardaki kara lekeleri gördü. Bunlar bulutların gölgeleri gibi ilerliyorlardı. Oysa gökyüzünde hiç bulut yoktu. Vahşi hayvan sürüleri tozları kaldırıyordu. Hal arada sırada güneşin fildişlerinden ya da cilalı boynuzlardan yansıyan ışıklarını seçebiliyordu.

Genç adam Sukeena'ya, "Burası hayvanlarla dolu," dedi. Kız hemen yanında duruyordu. "Aşağıda insanların şimdiye kadar hiç görmedikleri acayip hayvanlar olmalı. Belki de burunlarından alev çıkaran ejderhalar, boynuzlu atlar ve yarısı aslan yarısı kartal yaratıklar bile var." Sukeena ürpererek elleriyle omuzlarını kavradı. Oysa güneş iyice yükselmişti hava sıcaktı.

Kız, "Sana getirdiğim haritalarda öyle hayvanlar vardı," dedi. Önlerinde bir patika uzanıyordu. Bu yolu filler o iri ayaklarıyla açmışlardı. Lifli sarı pisliklerinin yığınları da birer yol işareti gibiydi. Patika yamaçtan kıvrıla büküle iniyordu. Hayvanların en az meyilli, uygun yerler seçtikleri belliydi.

Yol derin uçurumların ve tehlikeli yarların yanından dolaşıyordu. Hal patikayı izledi.

Yokuştan inerlerken aşağıdaki toprakların özellikleri daha belirginleşti. Hatta Hal düzlükte dolaşan hayvanların bazılarını tanıdı. Altın bulutu gibi tozların sardığı, başlarının üzerinde kene kuşlarının uçuştuğu boynuzlu beyaz hayvanlar Aboli'nin sözünü ettiği beyaz yaban sığırları olacaklardı. Aboli, Hal'i uyararak onların çok saldırgan olduklarını söylediği zaman hayvanlardan nyati diye söz etmişti. Genç adamın gördüğü üç sürüde birkaç yüz hayvan olmalıydı.

En öndeki yaban öküzü sürüsünün yakınında filler toplanmıştı. Hal u hayvanları uzun bir süre önce gölün kıyısında gördüğünü çok iyi hatırlıyordu. Ama bu kadar kalabalık sürülerle hiç karşılaşmamıştı. İlerde peşlerinde domuza benzeyen küçük yavrularıyla dolaşan en aşağı yirmi tane iri dişi vardı. Üç dört erkek fil çayırlıktan yükselen kurşuni granit tepelere benziyordu. İrilikleri inanılacak gibi değildi. Pırıltılı sarı dişlerinin kanlığı ve uzunluğu da öyle.

Başka hayvanlar da çayırda dolaşıyordu. Erkek filler kadar dev gibi değillerdi. Ama yine de iri ve kurşuni renkteydiler. Kara boynuzları yaratıkların kırış kırış kurşuni kafalarını süslüyordu. Hal, Sabah'ın bu vahşi hayvanlar konusunda söylediklerini hatırladı. İçlerinden bir tanesi Johanes'in kadınını o korkunç boynuzuyla öldürmüştü. Sabah onlara rhenosler adını takmıştı. Hayvanların sürüler halinde dolaşmadıkları anlaşılıyordu. Birbirlerine sokulmuyor, her biri kendi ağacının gölgesinde duruyordu.

Hal kısacık sıranın başında ilerlerken arkasından yaklaşan hafif ayak ilerini duydu. Genç adam bu ayak seslerini tanıyor ve onları çok seviyordu. Sukeena bir bahane bulup Hal ile birlikte yürümek için orta sıradaki yerini terk etmişti. Yavaşça Hal'ın yanına sokuldu ve "Bu yeni ülkede yalnız başıma yürümek istemiyorum. Seninle beraber yürüyeceğim." dedi yavaşça, sonra rüzgâr güneye döndü bulutlar dağın tepesinde pusudaki vahşi hayvanlar gibi toplanıyorlar" dedi.

"Bir fırtına geliyor."

Uyarı tam zamanında yapılmıştı. Hal onları fırtına başlamadan uçurumun kenarındaki bir mağaraya götürmeye muaffak oldu. Fırtına ortalığı kasıp kavururken üç gün ve gece mağarada kaldılar, sonunda dışarı çıktıklarında gökyüzü adeta yıkanmış gibi parlak bir mavilikte ışıldıyordu.

***

Kaptan Christopher Llewellyn daha Altın Dal Ümit Burnundan açık denizlere açılmadan, ücretli bir yolcu aldığına pişman olmuştu.

Albay Cornelius Schreuder'ın açık sözlü, çok inatçı zor bir adam olduğunun farkına varmıştı. Sert ve kesin görüşlere sahipti ve bunları ifade etmekten de çekinmiyordu. Bir arkadaşının dediği gibi "Bir köpeğin pireleri toplaması gibi düşman toplardı."

Masa körfezinden ayrıldıklarının ikinci günü, Llewellyn Schreuder ve bazı subaylarını kıç kamarada akşam yemeğine davet etmişti.

O kültürlü bir adamdı. İnce zevklerini açık denizlerde de devam ettirirdi. Hollanda ile yapılan son savaşta kazandığı ödül paraları ile bu zevklerini tatmin edecek zarif şeyler edinmişti.

Altın Dal'ın yapımı ve denize indirilmesi hemen hemen ikibin puanda mal olmuştu ama deniz üzerinde sınıfının ve tonajının en iyi gemisiydi. Topları yeni döküm, yelkenleri iyi cins brandadandı. Kaptan köşkü hiçbir donanmada olmayan eşsiz bir zarafetle donatılmıştı ancak bir savaş gemisi olarak hiçbir özelliği lüks için feda edilmemişti.

Atlantik'ten aşağı yaptıkları seyahat süresince Llewellyn onun deniz tutması özelliğinin umduğundan fazla olduğunu zevkle tespit etti.

Ona hizmet eden subay ve astsubaylarının çoğu savaş sırasında kalite ve cesaretlerini ispatlamışlardı, ama gemide genç bir subay daha vardı, George'un dördüncü oğlu, Vikont Winterton.

Lord Winterton kraliyeti usta denizcisi, İngiltere'nin en güçlü ve zengin kişilerindendi. Karalın izniyle korsanlık yapan gemileri ve kendi ticaret filosu vardı. Soylu Vincent Winterton'un ilk korsanlık seferiydi. Babası tarafından Llewelly'nin vesayeti altına verilmişti. Henüz yirmili yaşlarında değildi ama kültürlü ve iyi yetişmiş bir gençti, açık sözlülüğü ile denizciler ve diğer subay arkadaşları arasında popülerliği günden güne artıyordu.

Ümit Burnu'ndan ayrıldıkları ikinci gece Llewelly'nin ziyafet masasındaki ikinci konukta oydu.

Akşam yemeği neşeli ve canlı başladı, altlarındaki iyi bir gemi, önlerindeki altın ve zafer umutlarıyla bütün İngilizler mutluydu. Bununla birlikte Schreuder soğuk ve kederliydi. İkinci bardak şarap onların içini ısıtmıştı, Llewelly kamaraya seslendi "Vincent, delikanlı bize bir melodi mırıldansana"

"Efendim, benim kedi miyavlaması gibi sesimi dinlemeye tahammül

edebilir misiz?" Genç adam mütevazı güldü, ama şirketin geri kalan onu teşvik etti. "Vinny Haydi bizim için söyle, adamım!"

Vincent Winterton ayağa kalktı ve geminin ana çerçevesine bir ağır pirinç vida ile tutturulmuş olan küçük klavsene gitti. Oturdu, uzun kıvrık kapağı kaldırdı ve tuşlara dokunduğunda gümüş gibi birkaç akor ortalığa yayıldı.

"Ne söylememi istersiniz?"

Birisi "Greensleeves" diye önerdi. Vincent yüzünü astı, "Evden ayrıldığımızdan beri belki yüzken dinlediniz bu şarkıyı." dedi.

Bir başkası, "Mother Mine!" diye bağırdı. Vincent bu sefer başını salladı. Kafasını arkaya atarak gür ve güzel bir sesle şarkıyı söylemeye başladı. Sesi iç bayıltacak kadar duygusal sözleri etkili kılıyordu. Ayaklarını vurarak şarkıya tempo tutan bazı denizcilerin gözleri yaşardı.

Schreuder nedense bu çekici genci görür görmez ondan hiç hoşlanmadığına karar vermişti. Mantıksız bir şeydi bu. Vincent çok yakışıklıdı ve yaşıtları ondan hoşlanıyorlardı. Ayrıcalıklı bir aileden ve soylu sınıfından olduğu için kendinden çok emindi. Schreuder ise Vincent'in yanında kendini önemsizleşmeye ve yaşlanmaya başlıyormuş gibi hissediyordu. 0 hiçbir zaman bu genç adam gibi etrafındakilerin doğal hayranlık ve sevgisini kazanamamıştı.

Albay şimdi soğuk bir tavırla bir kenarda dimdik oturuyordu. Kısa bir süre önce öldürücü düşmanları olan bu adamlar onunla ilgilenmiyorlardı. İngilizlerin onu iç sıkıcı bir yabancı saydıklarını ve aşağı gördüklerini biliyordu. Ne de olsa bir karacıydı. Okyanuslarda dolaşan üstün kardeşlerinden biri değildi. Vincent'e karşı duyduğu hoşnutsuzluğun şiddetli bir nefrete dönüştüğünü hissetti. Delikanlının ince hatlı yüzü taptazeydi. Sesinin rengi ve tonu bir tapınağın çanını andırıyordu.

Şarkı sona erdiği zaman ilgi ve hayranlık dolu bir sessizlik oldu. Sonra hepsi ellerini çırparak genç adamı alkışladılar. "Harikaydı, oğlum! Aferin sana, Vinny!" Schreuder'in öfkesi dayanılamayacak bir hal aldı.

Alkışlar uzadıkça uzadı. Vincent klavsenin başından kalkarak elini kendini önemsemiyormuş gibi salladı. Arkadaşlarından alkışları kesmelerini istedi.

Bunu izleyen sessizlikte Schreuder usulca ama duyulacak bir sesle "Kedi miyavlaması mı?" dedi. "Hayır, efendim. Bu kedi türü için bir hakaretti."

Küçük kamarada hayret dolu bir sessizlik oldu. Genç adam kızardı ve eli farkına varmadan mücevherli kemerine takılı kısa kamaya gitti. Ama Llewellyn

sert bir sesle, "Vincent!" diye bağırdı. Genç adam elini istemeye istemeye kamadan çekti. Kendini zorlayarak gülümsedi ve eğildi. "Kulağınız çok keskin, efendim. Sizi ince zevkinizden dolayı kutlarım.”

Schreuder konuşmaya bir defa katıldı. Hollandalıların Thames Nehri’nde kazandıkları zaferden ve İngilizlerin çok sevdikleri krallarının adını taşıyan, donanmanın gururu Royal Charles gemisinin ele geçirilmesinden iğneli bir biçimde söz etti. Konuşmacılar donup kaldılar. Kamaraya yine bir sessizlik çöktü. İngilizler onu soğuk soğuk süzdüler. Sonra da Hollandalı hiçbir şey söylememiş gibi konuşmalarını sürdürdüler.

Schreuder kendini kırmızı Bordo şarabıyla teselli etti. Önündeki şişe boşalınca konyak dolu bir sürahiye uzandı. Aslında içkiden fazla etkilenmezdi. Midesi de, kafası da gururu kadar güçlüydü. Ama nedense içki bu defa onu daha haşinleştirdi, öfkesini artırdı. Yemeğin sonunda artık mesele çıkarmak için fırsat kolluyor, o korkunç reddedilme duygusundan ve mutsuzluktan kurtulmanın yollarını arıyordu. Llewellyn sonunda ayağa kalkarak kralın şerefine kadehini kaldırdı.

Kara Oğlan'ın şerefine. Onun çok uzun ömürlü olmasını diliyorum." Diğerleri de heyecanla yerlerinden fırladılar. Yukarıdaki kirişlere başlarını Çarpmamak için hafifçe eğilmişlerdi. Ama Schreuder yerinden kımıldamadı.

Llewellyn elini masaya vurdu. "Albay, lütfen ayağa kalkın. İngiltere Kral’ının şerefine içiyoruz."

“Artık susuzluğum geçti, kaptan, teşekkür ederim. Hollandalı kollarını kavuşturdu.”

Diğerleri homurdandılar. İçlerinden biri yüksek sesle, "İzin ver, kaptan," dedi. "Ona haddini bildireyim."

Llewellyn tehlikeli bir tavırla, "Albay Schreuder bu gemide misafir! diye yanıt verdi. "Hiçbiriniz ona saygısızlık etmeyeceksiniz. O bir domuz gibi davransa ve bütün nezaket kurallarını çiğnese bile." Sonra Hollandalıya döndü. "Albay, sizden son defa kralın şerefine kadeh kaldırırken bize katılmanızı istiyorum. Eğer bunu yapmazsanız... Ümit Burnu'na hâlâ çok yakınız. Hemen geminin döndürülmesi ve Masa Körfezi'ne girmemiz içini emir verebilirim. Orada size yol için verdiğiniz parayı iade ederim. Sizi bir kova bulaşık suyu gibi kıyıya atarım."

Schreuder hemen ayıldı. Böyle bir tehdidi beklemiyordu. Bu budala İngilizlerin damarına mahsus basmıştı. İçlerinden birinin kendisini düelloya

davet edeceğini ummuştu. O zaman kılıçtaki ustalığını gösterecekti. Bu adamların bir balığınkine benzeyen soğuk bakışlı gözleri açılacak, suratlarındaki o azametli gülümsemeler de silinecekti. Ama cinayet işlediği yere geri götürülmek ve kinci Vali van de Velde'nin eline düşmek fikri dudaklarının korkuyla uyuşmasına ve parmaklarının karıncalanmasına neden oldu. Kadehi eline alarak ağır ağır ayağa kalktı. Llewellyn biraz gevşedi. Hepsi de kralın şerefine içtiler. Tekrar yerlerine oturarak konuşup gülmelerine devam ettiler.

Vincent Winterton, "Biraz zar atmaya ne dersiniz?" diye sordu. Hepsi bu öneriyi kabul ettiler.

Daha yaşlıca gemi subaylarından biri, "Ama yine şilinine oynayacaksak olmaz," diye itiraz etti. "Geçen sefer hemen hemen yirmi sterlin kaybettim. Buurman'ı ele geçirdiğimiz zaman aldığım bütün ödülü."

Bir başkası, "Çeyrek penisine oynayalım," diye önerdi. "Limit bir şilin." Diğerleri başlarını sallayarak keselerini yokladılar.

Schreuder söze karıştı. "Bay Winterton, midenizin kaldıracağı ve kusmanıza neden olmayacak para karşılığı oynamaya hazırım, efendim. Rengi uçmuş, alnı terden parlıyordu. Ama görünürde içkinin yaptığı tek etki buydu.

Schreuder, elini ceketinin altına atarak domuz derisinden kesesini çıkarırken sofraya yine bir sessizlik çöktü. Hollandalı keseyi kayıtsız bir tavırla masaya attı. Kese şıngırdadı. Altının müziğini tanımamaları imkânsızdı. Sofradakilerin hepsi de kaskatı kesildiler. Llewellyn, "Biz eğlence ve dostluk için oynuyoruz," diye homurdandı.

Ama Vincent Winterton kayıtsızca, "O kesede kaç para var, Albay?" diye sordu.

Schreuder kesenin ağzını açtı. Gösterişli bir tavırla altın paraları boşalttı. Masanın ortasında büyükçe bir yığın oluşturdular. Lambanın ışığınla parıldıyorlardı.

Hollandalı, artık beni önemsemezlik edemeyecekler, diye düşündü, yüksek sesle, "Yirmi bin Hollanda guldeni," dedi. "Yani sizin iki yüz İngiliz sterlininizden daha fazla." Tüm servetiydi bu. Ama kalbi pervasızca, sanki kendisini mahvetmek istiyormuş gibi çarpıyordu. Diğerleri altının çokluğu karşısında susmuşlardı. Müthiş bir meblağlı bu. Subaylardan çoğu tehlikelerle dolu bir yaşam boyunca bile bu kadar para kazanamayacaklardı.

Vincent Winterton nazik nazik gülümsedi. "Siz gerçekten sportmendiniz,

efendim."

Ah, evet! Schreuder soğuk bir ifadeyle güldü. "Ortaya konulan para çok yüksek, öyle değil mi?" Altınları süpürürcesine kesesine doldurdu.

Masadan kalkmaya davrandı. Vincent, "Albay, bir dakika," diyerek onu durdurdu. Schreuder tekrar iskemlesine oturdu. "Buraya hazırlıklı gelmedim. Ama bana birkaç dakikanızı verirseniz..." Ayağa kalkarak selam verdi ve kamaradan çıktı, hepsi sessizce beklediler. Genç adam az sonra döndü ve tik ağacından yapılmış küçük bir kutuyu masaya, önüne koydu.

"Üç yüz müydü? Kutudan aldığı paraları saymaya başladı. Yığınla altın sofranın ortasında göz alıcı bir biçimde ışıldadı.

Vincent, Llewellyn'e döndü. "Para sizde durabilir mi, kaptan?" diye sordu. "Tabii Albayın bir itirazı yoksa."

Schreuder soğuk bir tavırla başını salladı. "Hiçbir itirazım yok." Kesini Llewellyn'e verdiği için pişmanlık duymaya başlıyordu. Meydan okumasını kabul edecek birinin çıkmayacağını sanmıştı. Bu kadar para kaybetmek insanı yoksulluğa düşürürdü. Gerçekten de bu yüzden beş parasız kalabilirdi.

Llewellyn iki tarafın da paralarını alıp önüne koydu. Sonra Vincent zar atmak için kullanılan deri kabı alarak Hollandalıya uzattı. Rahat bir tavırla, "Genellikle bunlarla oynuyoruz, efendim," dedi. "Zarları incelemek ister miydiniz? Eğer onları beğenmezseniz daha uygun göreceğiniz zarlar da bulabiliriz."

Schreuder kabı sallayarak zarları attı. Sonra masadaki iki fildişi küpü alıp lambaya doğru tuttu. "Bir kusur göremiyorum." Zarları kaba attı. "Şimdi geriye hangi oyunu oynayacağımıza karar vermek kalıyor. Hazard'ı mı seçiyorsunuz?"

Vincent kabul etti. "İngiliz Hazard'ı. Başka ne olabilir ki?"

Schreuder öğrenmek istedi. "Her atışın limiti ne kadar? Bir sterlin mi, yoksa beş mi?"

Vincent, "Sadece bir tek atış," dedi. "Sayının yüksekliğine göre karar verilecek. Hazard'ı yakalayan iki yüz sterlini alacak."

Schreuder bu teklif karşısında duraksadı. O azar azar para sürmeyi düşünüyordu. Böylece şansı ona yardım etmediği takdirde oyundan oldukça kibar bir tavırla çekilebilecekti. Bir tek zar atışı için böyle müthiş bir para sürüldüğünü hiç duymamıştı.

Vincent'in arkadaşlarından biri neşeyle güldü. "Yaşa, Vinny. Bu oyun

peynirkafalının ne kadar cesur olduğunu gösterecek."

Schreuder ona öfkeyle baktı ama kıstırılmış olduğunun farkındaydı. Bir dakika daha kaçma yolunu aradı. Ama Vincent, "Sizi utandırmadığımı umarım, Albay," diye belirtti. "Ben sizin sportmen biri olduğunuzu sanıyordum, anlaşılan yanılmışım. Bu oyundan vazgeçmemizi ister misiniz?"

Hollandalı soğuk bir tavırla, "Emin olun, bu benim için çok uygun, dedi. "Bir Hazard'a karşılık iki yüz sterlin. Kabul ediyorum."

Llewellyn zarlardan birini kaba atarak Schreuder'e uzattı. "Kimin önce atacağına karar vermek için. Kimin sayısı yüksekse o başlayacak. Kabul ediyor musunuz, baylar?" İkisi de, "Evet," der gibi başlarını salladılar.

Hollandalı tek zarı attı. Llewellyn, "Üç," dedi. Zarı tekrar kaba koydu.

"Sıra sizde, Bay Winterton." Kaptan kabı Vincent'in önüne bıraktı. Genç adam bir tek hareketle zarı attı.

Llewellyn, "Beş," dedi. "İlk atış Bay Winterton'un. Bir tek İngiliz Hazard'ı. Sürülen para iki yüz sterlin. Bu sefer iki zarı birden kaba koydu. Birinci sayıyı belirlemek için zar atacak. Lüften, Bay Winterton." Vincent kabı alıp zarları attı. Llewellyn sayıyı söyledi. "Yedi."

Schreuder'in içi titriyordu. Yedi en kolay elde edilecek sayıydı. Birkaç şekilde tutturabilirdi. Şans aleyhine dönmüştü. Oyunu seyredenlerin yüzlerindeki sevinç de bunu gösteriyordu. Vincent bir yedi daha ya da on bir attığı takdirde oyunu kazanacaktı. Bu mümkündü. Ama bir bir ya da bir iki veya on iki atarsa oyunu kaybedecekti. Diğer numaralar onun şansı olacaktı. Bunu tekrar yakalayıncaya ya da kaybeden sayılar gelinceye kadar zarları atmayı sürdürecekti.

Schreuder arkasına yaslanarak kendine vahşice bir saldırıdan korumak istiyormuş gibi kollarını kavuşturdu. Vincent zarları attı.

Llewellyn, "Dört," dedi. "Artık şans dört." Vincent dışında sofradakilerin hepsi içlerini çektiler. Genç adam en zor sayıyı atmıştı. Şimdi şans Schreuder'den yanaydı. Vincent'in oyunu kazanabilmesi için dört atması gerekiyordu. Ya da yedi atarak kumarı kaybedecekti. Sadece iki atış dördü sağlayabilirdi. Ama kaybetmesine neden olacak yedi atmak daha kolaydı.

Schreuder zalimce, "Size acıyorum, efendim," dedi. "Dört kolay gelmez. Bu şeytanın kendi numarasıdır."

"Melekler iyilerin tarafındandır." Vincent elini neşeyle sallayarak

gülümsedi. "Parayı artırmak ister misiniz? Bir yüz sterlin daha sürebilirim." Bu çılgınca bir teklifti. Çünkü her şey aleyhindeydi. Ama Schreuder'in bu fırsattan yararlanması için bir tek guldeni bile yoktu.

Hollandalı sert bir tavırla başını salladı. "Dizüstü çökmüş bir insanın Şanssızlığından yararlanamam."

Vincent, "Ne kadar mertsiniz, Albay," diyerek zarları tekrar attı.

Llewellyn, "On," diye açıkladı. Bu nötr bir sayıydı.

Vincent zarları alarak kabın içinde şıkırdattı ve yeniden attı.

Altı. Bu da yine nötr bir sayıydı. Schreuder bir ceset kadar hareketsiz oturuyordu. Yüzü mum gibiydi ve ter tanelerinin göğsündeki kılların arasından yapışkan salyangozlar gibi kaydığını hissediyordu.

Vincent, "Bu geride bıraktığımız kızların şansına," dedi. Zarları yeniden atarken fildişi küpler ceviz masanın üzerinde şıkırdadı. Korkunç bir an kimse ne konuştu, ne de kımıldadı. Sonra bütün İngilizler ulur gibi bağrıştılar. Herhalde yukarıdaki güvertede bekleyen nöbetçi korkmuştu. Ses ana direğin tepesindeki gözetleme yerine kadar erişti.

Meryem ve Yusuf! Bir çift ikili! Bundan daha tatlı küçük bir dörtlü daha görmedim.

Llewellyn ifadesiz bir sesle, "Bay Winterton 'şans' sayısını attı," diye açıkladı. Paraların hepsini genç adamın önüne bıraktı. "Oyunu Bay Winterton kazandı." Sesi neredeyse kahkahalar ve kutlamalar arasında duyulamayacaktı. Bu gürültü birkaç dakika sürdü. Schreuder ormanda devrilmiş bir kütük kadar hareketsizdi. Yüzü kül rengiydi ve terliyordu.

Sonunda Vincent elini sallayarak şakaları ve kutlamaları sona erdirdi. Ayağa kalkıp masanın üzerinden Hollandalıya doğru eğildi. "Sizi selamlıyorum, efendim. Sinirleri çelik gibi bir centilmen, birinci sınıf bir sportmensiniz. Size dostlukla elimi uzatıyorum." Avucunu açarak sağ elini Schreuder'e uzattı. Albay bu ele onu aşağı görüyormuşçasına baktı. Hâlâ hiç kımıldamıyordu. Masadakilerin yüzlerindeki tebessümler silindi. Küçük kamaraya yine gerilimli bir sessizlik çöktü.

Schreuder kelimelere basa basa, "Elime fırsat geçmişken sizin o zarlarınızı daha iyi incelemem gerekirdi," dedi. "Sizin" sözcüğünü vurgulamıştı. "Beni affedeceğinizi umarım, efendim, ama benim kumarda hile yapan insanların elini sıkmamak gibi bir kuralım var." Vincent şiddetle irkildi. Diğerleri

hayretle bakarak soluklarını tuttular.

Vincent bu beklenmedik hakaretin yarattığı şoktan ancak uzun bir dakika sonra kurtulabildi. Güneş ve denizin bronzlaştırdığı yanık tenli taze ve yakışıklı yüzü bembeyaz kesildi. "Bana bu sözünüzü geri almanızı sağlamak için fırsat verirseniz minnet duyarım, Albay Schreuder."

"Bunu büyük bir memnunlukla yapacağım." Hollandalı zaferle gülümseyerek ayağa kalktı. Vincent ona meydan okumuştu. Bu nedenle düello silahını seçmek kendisinin hakkıydı. Öyle tabancalarla filan oyun oylayacak değildi. Çeliği seçecekti. Bu İngiliz köpek yavrusu Neptün'ün kıçının karnına bir metre kadar girmesinin zevkini tadacaktı. Schreuder, Llewellyn'e döndü. "Bu düelloda bana tanığım olma şerefini verir misiliz?" diye sordu.

"Asla!" Kaptan kesin bir tavırla başını salladı. "Ben gemimde düello yapılmasına izin vermem! Hiçbir gemimde! Sizin için tanıklık edecek başa birini bulmalısınız. Biz limana gelinceye kadar öfkenizi de kontrol alında tutmalısınız. Ondan sonra karaya çıkar ve bu meseleyi halledersiniz."

Schreuder dönüp Vincent'e baktı. "İlk fırsatta size tanığımın adını bildireceğim. Bir limana gelir gelmez şerefinize sürülen lekeyi temizleme şansını elde edeceksiniz. Size söz veriyorum." Ayağa kalkarak hızla kamarasına gitti. Diğerlerinin arkasından konuştuklarını duyuyordu. Seslerini yükseltmişler, hakkında konuşuyor, tahminlerde bulunuyorlardı. Ama konyağın buharları Schreuder'in gazabına karışıyordu. Hollandalı onunda şakaklarında zonklayan damarlarının, öfkesinin şiddetinden patlamasından korktu.

Schreuder ertesi günü bir köpek kulübesine benzeyen kamarasından çıkmadı. Bir kamarot ona yemeklerini getirdi. Hollandalı savaşta yaralanmış biri gibi yatıyordu. Gururunda açılan korkunç yaraları düşünüyordu. Bütün servetini kaybettiği için dayanılamayacak bir acı duyuyordu. Schreuder ikinci gün güverteye çıktı. Altın Dal Güney Afrika'nın çıkıntılı kıyısına paralel olarak hızla batı-kuzeybatı yönünde ilerliyordu.

Schreuder'in başı merdivende belirir belirmez nöbetçi subay hemen öndü. Geminin volta seyri tahtasındaki mandalların üzerine eğildi. Kapan Llewellyn ise teleskopunu kaldırarak kuzey ufkunda belirmiş olan mavi dağları incelemeye başladı. Schreuder geminin rüzgâr altı güvertemde dolaşırken bütün subaylar onu görmezlikten geldiler. Kaptanın ziyafetinde servis yapmış olan kamarot yaklaşan düello haberini bütün gemiye yaymıştı. Tayfalar Hollandalıyı merakla süzüyor ama yoluna çıkmamaya dikkat ediyorlardı.

Schreuder yarım saat sonra birdenbire nöbetçi subayın önünde durdu. Hiç giriş yapmadan, "Bay Fowler, tanığım olur musunuz?" diye sordu. !

“Özür dilerim, Albay. Ama Bay Winterton benim arkadaşım. Şimdi izninizle.”

Hollandalı ondan sonraki günlerde gemideki her subaydan düelloda tanığı olmasını istedi. Ama her seferinde de soğuk tavırlarla reddedildi. Dışlanan ve küçültücü duruma düşen Albay güvertede ava çıkan bir pars gibi dolaşıyordu artık. Düşünceleri bir sarkaçtan farksızdı. Kâh Katinka'nın ölümünü pişmanlık ve vicdan azabıyla düşünüyordu, kâh öfkeyle kaptan ve gemi subaylarının kendisine davranışlarını. Gazabı öylesine artmıştı ki, neredeyse buna dayanamayacaktı.

Beşinci günün sabahı rüzgâr altı tarafındaki güvertede dolaşırken birinin seslenmesi üzerine ıstırabın neden olduğu kara sislerin arasında kendine geldi. Kaptan Llewellyn rüzgâr tarafındaki küpeşteye giderken Schreuder de onu izledi. Kaptan güneybatıya doğru bakıyordu. Albay onun yanında durdu.

Schreuder birkaç dakika gözlerine inanamadı. Tehlikeli görünüşlü kapkara bir bulut, sıradağlar gibi ufuktan gökyüzüne doğru yükseliyor ve müthiş bir hızla üzerlerine geliyordu. Schreuder Kara Yar'da üzerlerine yuvarlanan taş yığınlarını düşündü.

Llewellyn onu uyardı. "Aşağı inmeniz daha doğru olur, Albay. Biraz sarsılacağız."

Hollandalı bu uyarıya aldırmadı. Küpeştenin önünde durarak huşuyla bulutların yuvarlanarak üzerlerine gelmelerini seyretti. Etrafında müthiş bir çalışma vardı. Tayfalar yelkenleri sarmaya koşuyorlardı! Altın Dal burnunu fırtınaya karşı çevirmek için dönüyordu.

Rüzgâr öfkeyle uluyarak Altın Dal’a saldırdı. Gemiyi öylesine yan yatırdı ki, rüzgâr altı tarafındaki küpeşte denize girdi. Yeşil sular içeriye doldu. Bele kadar gelen bir dalga güverteyi süpürdü. Bu arada Schreuder'i de sürükledi. Eğer ana yelkenlere sıkıca sarılmasaydı denize yuvarlaktı.

Altın Dal'ın kontra yelkeni ve babafingosu ıslak parşömendenmiş gibi katladı. Fırtına gemiyi kavrarken tekne hemen hemen suların altında yalpaladı. Deniz açık ambar kapaklarından içeri doldu. Aşağıdan şangırtılar ve gümbürtüler geldi. Geminin bazı bölmeleri parçalanmış, yükler yer değiştirmişti. Bağlarından kurtulan ağır topun ezdiği adamlar çığlık¡ar attılar. Top şimdi güvertede yuvarlanıyordu. Diğer tayfalar hızla akan yeşil sular

onları yandan denize sürüklerken cehenneme düşen kayıp ruhlar gibi haykırdılar. Hava köpükler yüzünden bembeyaz kesildi. Schreuder boğulmak üzere olduğunu sandı. Oysa başı suya girmemişti. Beyaz sis onu körleştirdi.

Altın Dal kurşun ağırlıklar bağlı omurgası sayesinde ağır ağır doğruldu. Ama yelkenleri parça parçaydı. Yırtık yelkenler fırtınada dalgalanıyor, kırbacınkine benzer sesler çıkarıyorlardı. Serenlerden bazıları kırılmıştı, sağlam direklere çarparak çatırdıyor, takırdıyorlardı. Fırtına içine dolan deniz suları yüzünden yan yatan Altın Dal'ı sürüklüyordu. Gemi kontrolden çıkmıştı.

Yarı boğulan ve iliklerine kadar ıslanan Schreuder şiddetle öksürerek, soluk almaya çalışarak güvertede zorlukla ilerledi ve aşağıya inen merdivene sığındı. Oradan dehşet ve merakla etrafındaki dünyanın eriyerek gümüş fiskiyeler ve üzerlerinde yol yol köpükler olan çılgın yeşil dalgalara dönüşmesini seyretti.

Fırtına iki gün boyunca gemiye saldırmayı sürdürdü. Saatler geçerken dalgalar daha yükselip çılgınlaştı. Sonunda dalgalar Altın Dal'ın üzerine gelirken boyları sanki mayistra serenininkini aştı. Yarısına kadar su dolan gemi dalgalara karşı koyabilmek için hızla yükselemiyordu. Dalgalar tekneyi çarparken köpük köpük oluyor ve yeşil sular güverteleri süpürüyordu. Yerlerine bağlanmış olan iki dümenci geminin burnunu fırtınaya doğru Çevirmek için çabalıyorlardı. Ama tekneye saldıran her dalga başlarının üzerinde patlıyordu. İkinci gün gemidekilerin hepsi de bitkin haldelerdi. Dayanma güçleri tükenmek üzereydi. Kimse uyku uyuma fırsatı bulamıyordu. Sert peksimetten başka yiyecek bir şey de yoktu.

Llewellyn kendini ana direğe bağlamıştı. Oradan geminin batmaması için subaylarına ve tayfalarına emirler veriyordu. Açık güvertede hiç kimsenin bir destek olmadan ayakta durması mümkün değildi. Ama top güvertesinde denizciler ekipler halinde yedek tulumbaların başında telaşla çalışıyor ve geminin sintinelerindeki iki metreye yakın suyu boşaltmak için çabalıyorlardı. Onlar suları hızla boşaltırken deniz parçalanmış top deliklerinden ve çatlamış ambar kapaklarından tekrar içeri doluyordu.

Fırtına onları çıplak direkleriyle ileri doğru sürüklerken rüzgâr altı tarafındaki heyula gibi kara daha yaklaşıyordu. Dümenciler kaslarını geriyor, olanca güçleriyle geminin kıyıya doğru gitmesini engellemeye çalışıyorlardı. Ama Altın Dal yine de karaya doğru sürükleniyordu. O gece karanlıkta top seslerini andıran gümbürtüler duydular. Bu, kıyıya vuran dalgaların sesiydi. Saatler geçer ve gemi kayalıklara doğru sürüklenirken gürültü de arttı.

Üçüncü gün şafak sökerken köpükler ve sislerin arasından kıyının tehdit dolu kara siluetini gördüler. Dik kayalar ve sivri burunların sadece bir fersah ötesindeydiler.

Schreuder güvertede zorlukla ilerledi. Her dalga gemiye çarparken o da direk, yelken, ne bulursa ona tutunuyordu. Deniz suları saçlarından yüzüne akıyor, soluk soluğa konuşmaya çalışırken sular ağzına ve burnuna doluyordu. Llewellyn'e, Ben bu kıyıyı biliyorum,"" diye açıkladı. "İlerdeki burnu tanıdım."

Llewellyn bağırdı. "Bu rota üzerinde ona çarpmamak için Tanrı'nın yardımına ihtiyacımız var. Fırtına bize dişlerini geçirdi."

Schreuder, "O halde Tanrı'ya bütün kalbinizle dua edin, kaptan!" diye böğürdü. "Çünkü kurtuluş beş fersah bile uzakta değil." Gözlerini kırpıştırarak tuzlu suları akıtmaya çalışıyordu.

"Bundan nasıl emin olabilirsiniz?"

"Ben burada kıyıya çıktım ve askerlerimle karada ilerledim. Karanın her kıvrımını biliyorum. Şu burnun gerisinde bir körfez var. Oraya Yaban Öküzü Körfezi adını verdik. Gemi oraya girebilirse fırtınanın etkisinden biraz kurtulur. Dipte iki kayanın arasında bir boğaz var. Oradan geniş ve sakin bir göle giriliyor. Orada böyle bir fırtınadan bile korunuruz."

"Benim haritalarımda öyle bir göl yok." Llewellyn'in yüzünde umutla kuşku birbirine karışıyordu.

Schreuder, "Tanrım!" diye haykırdı. "Bana inanmalısınız, kaptan!" denizde doğal çevresinden uzaklaşmış oluyor ve bu yüzden de korkuyor

"Önce şu kayalardan kurtulmamız gerekiyor. Ondan sonra hafızanızı sınarız."

Hollandalı susarak kaptanın yanındaki direğe çaresizce sarıldı. Deniz öfkeyle beyaz köpüklerden oluşan dudaklarını açtığı ve kara kayadan iri dişleri ortaya çıktığı zaman dehşetle bakakaldı. Altın Dal o kapkara dişlere doğru sürükleniyordu. Dümencilerden biri bir çığlık attı. "Ah, Tanrım! Ölümlü ruhlarımızı sen koru! Kayalara çarpacağız!"

Omurgası kayaya dokundu ve gemi öyle şiddetle sarsıldı ki, Schreuder'in eli direkten kaydı ve güverteye savruldu. Ama gemi engelden kurtuldu. Dev bir dalganın tepesinde ileriye taşındı. Kayaların gerisinde daha derin suya indi. Hızla ilerlerken burun geride kaldı. İlerde körfez belirdi. Schreuder kendini

zorlayarak ayağa kalktı. O anda korkunç fırtınanın gücünün denize uzanan dil yüzünden kesildiğini fark etti. Altın Dal hâlâ çılgınca ilerliyor ama kontrol altına girmeye başlıyordu. Hollandalı teknenin dümeninin emirlerine uyduğunu hissediyordu, Hollandalı, Llewellyn'in kulağına, "İşte!" diye haykırdı. "İşte! Tam ilerde!"

"Ulu Tanrım! Haklıymışsınız!" Kaptan coşkun dalgalar ve köpükleri arasından geminin burnunun ilersindeki çifte kayayı fark etmişti. Dümencilere döndü. "Bir derece kır!" Adamların suratlarındaki dehşet dolu ifadelerden bu emre uymayı hiç istemedikleri anlaşılıyordu. Ama yine de gemiyi rüzgârın esme yönünden ilerdeki kara kayalar ve köpüklere doğru bir derece döndürdüler.

Kaptan emretti. "Bu rotadan şaşmayın!" Altın Dal körfezde büyük bir hızla ilerledi.

Llewellyn, "Bay Winterton!" diye gürledi. Genç adam yakındaki ambar ağzına sığınmıştı. Arkasındaki merdivende de altı tayfa vardı. "Gemiyi kontrol edebilmek için ana babafingonun yelkeninin bir kat camadanını açmamız gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Emrini bir isteğe çevirmişti. Çünkü bu fırtınada bir denizciyi ana direğin tepesine tırmandırmak hemen hemen cinayet gibi bir şeydi. Ama bir subayın yol göstermesi gerekiyordu, içlerinden en güçlü ve cesuru Vincent'ti.

Vincent hiç duraksamadan adamlarına, "Haydi gelin, çocuklar!" diye bağırdı. "Benden önce babafingo yelkenine erişecek tayfaya bir altın vereceğim." Ayağa fırlayarak güvertede ana direk yelkenlerine doğru koştu. Peşinde adamlarıyla uçarcasına yukarı tırmandı.

Altın Dal, Yaban Öküzü Körfezi'nde ürkmüş bir at gibi hızla ilerliyordu. Schreuder birdenbire yine bağırdı. "Şuraya bakın!" Göle giden boğazın iki taraftan yükselen kayaların arasındaki giriş yerini işaret ediyordu.

Llewellyn başını arkaya atarak ana direğin yukarısına baktı. Orada küçücük gözüken adamlar yüksek yelkene yayılmışlardı. Bir kat camadanla boğuşuyorlardı. Kaptan, Vincent'i ince atletik vücudu ve rüzgârda uçuşan siyah saçlarından kolaylıkla tanıdı.

Yavaşça, "Bu ana kadar her şey cesurca yapıldı," diye fısıldadı. "Ama çabuk ol, oğlum. Bana gemiyi kontrol etmek için bir parça branda bezi ver."

O bu sözleri söylerken cunda yelkeni birdenbire açıldı ve tüfek patlamasını andıran bir sesle rüzgârla doldu. Kaptan korkunç bir an yelkenin fırtınada

parçalanacağını sandı. Ama rüzgârla dolan yelken dayandı. Kaptan geminin hareketinin hemen değiştiğini fark etti.

Hırıltılı bir sesle, "Sevgili Meryem Ana!" dedi. Boğazı tuz yüzünden tahriş olup şişmişti. "Belki de bu işi başarabileceğiz." Dümencilere seslendi. "Dümen kırın." Altın Dal bu değişikliğe hemen uydu ve rüzgâra burnunu yan döndü.

Gemi uzun yaydan fırlatılmış bir ok gibi batıdaki kayaya doğru hızla gitti. Sanki kendini karaya çarpacaktı. Ama gövdesi suda kaydı ve burnunun oluşturduğu açı da değişti. Tam karşısında boğaz iyice belirdi. Altın Dal karanın rüzgâr altı tarafına girerken düzeldi. İki kayanın arasından geçti. Hızlı akıntıya kapılarak süratle boğazda ilerledi ve göle girdi. Burada fırtınanın gazabından korunabilecekti.

Llewellyn yeşil ağaçlı kıyılara hayret ve sevinçle baktı. Rahatlamıştı. Sonra irkilerek ileriyi işaret etti. "Buraya bir gemi demir atmış bile!"

Yanında duran Schreuder yüzünü kamçılayan rüzgârın etkisinden kurtulmak için elini gözlerine götürdü.

Sonra, "Ben bu gemiyi tanıyorum!" diye bağırdı. "Hem de çok iyi tanıyorum! Bu Moray Martısı"

***

Althuda yavaşça, "Eland!" diye fısıldadı. Hal bunun Hollanda dilinde geyik anlamına geldiğini biliyordu. Çok kocamandı bu hayvanlar. Thomas Amca'sının High Weald Malikânesi'nde yetiştirdiklerinden daha da büyüklerdi.

Üçü, yani Hal, Althuda ve Aboli kötü kokan otlarla dolu küçük bir çukurda yüzükoyun yatıyorlardı. Sürü ilerdeki tatlı diken ağaçlarının oluşturduğu koruya yayılmıştı. Hal sürüdeki hayvanları saydı; elli iki erkek, dişi ve yavru vardı. Erkek geyikler hantal ve şişmandılar. Bu nedenle yürürken sarkık gerdanları sağa sola sallanıyor, karınları ve sağrılarındaki etleri pelte gibi titriyordu. Her adım atışlarında kırılan dalların çatırtısını andıran acayip bir ses duyuluyordu.

Aboli, Hal'ın kulağına, "Bu ses dizlerinden çıkıyor," diye açıkladı. Her şeyin tanrısı olan ulu Nkulu Kulu, bu hayvanlar antilopların en irisi olduklarını söyleyerek övündükleri için onları cezalandırdı. Onlara bu derdi verdi. Bir avcının hayvanların çıkardıkları sesleri ta uzaklardan duyması için."

Hal bu garip inanç karşısında gülümsedi. Ama sonra Aboli'nin söyledikleri yüzündeki gülümsemenin silinmesine neden oldu. "Ben bu hayvanları bilirim. Kabilemin avcıları onlara çok değer verirlerdi. Çünkü sürünün başındaki erkek geyik gibi bir hayvanın kalbinin etrafında çok yağ vardır. İki kişi bile taşıyamaz bunu." Aylardan beri hiç yağlı et yiyememişlerdi. Vurmayı başardıkları hayvanların hiçbiri yağlı değildi. Hepsinin canı yağ istiyordu. Sukeena, Hal'i uyarmış, yağlı et bulamazlarsa çok yakında bitkin düşüp hastalanacaklarını söylemişti.

Genç adam sürünün başındaki tatlı diken ağacından otlayan erkek geyiği inceledi. Hayvan helezon biçimindeki koskocaman boynuzlarıyla daha yukarıdaki dalları aşağıya çekiyordu. Rengi de dişilerinkine benzemiyordu. Yumuşak, kadife gibi kahverengiydi dişiler. Buna karşılık erkek yaşlılıktan grimsi maviye dönüşmüştü. Dev boynuzlarının arasında, alnında daha koyu renk tüyler vardı.

Aboli, "Erkeği bir tarafa bırak," diye salık verdi Hal'a. "Eti sert ve lif liftir. Onun arkasındaki dişiyi görüyor musun? Eti lezzetli ve yumuşaktır onun. Yağları ağzında bala dönüşür." Genç adam onun tavsiyelerinin her zaman en iyisi olduğunu biliyordu. Ama avcılara özgü o istekle dev erkek hayvan onu çekiyordu.

Nehri sağsalim geçersek, taşıyabileceğimiz kadar bol ete ihtiyacımız olacak. Hal kararını vermişti. "Her birimiz seçtiği hayvana ateş edecek. Ben

erkeği vuracağım. Sen ve Althuda daha genç hayvanları seçin." Karnının üzerinde sürünerek ilerlemeye başladı. Diğerleri de onu izlediler.

Hal dağlardan indikten sonraki günlerde ovalardaki hayvanların insanlardan pek korkmadıklarını görmüştü. O korkutucu, iki ayağının üzerinde dimdik duran yaratıklar bu hayvanların dehşete kapılmalarına yol açmıyordu. Bu nedenle avcıların ateş edecek kadar yaklaşmalarına aldırmıyor, ancak ondan sonra uzaklaşıyorlardı.

Hal, herhalde insanlar kovulmadan önce cennet de böyleydi, diye düşündü. Sürünün başındaki erkek geyiğe yaklaşıyordu. Hafif rüzgâr da onlardan yanaydı, ağır yanan fitilin mavi dumanlarını sürüden uzağa uçuruyordu.

Genç adam geyiğe o kadar yakındı ki, onun güzel iri siyah gözlerini çerçeveleyen kirpikleri tek tek görebiliyordu. Hayvanın kızıl ve sarı ön bacaklarının arasındaki yumuşak deriye öbek öbek yapışmış olan keneleri de. Geyik mavi diliyle dikenlerin arasındaki ince dallardan taze yeşil yaprakları usulca yiyiyordu.

İki yanında genç dişiler de aynı diken ağacından otluyorlardı. Birinin peşinde bir yavru vardı. Diğerinin karnı iyice şişti, yavrulayacağı anlaşılıyordu. Hal başını çevirip arkasında yerde yatan iki adama baktı. Ağır ağır hareket ederek onlara iki dişiyi gösterdi. Aboli başını sallayarak tüfeğini kaldırdı.

Genç adam bütün dikkatini tekrar dev erkek geyiğe verdi. Hayvanın omzunu kaplayan derinin altındaki kürek kemiğinin kenarını görebiliyordu. Bu geniş ve düzgün mavimsi gri deride nişan almak için uygun bir yer seçti. Tüfeği kaldırarak dipçiği omzundaki çukura dayadı. İki yanındaki arkadaşlarının da aynı şeyi yaptıklarını sezdi.

Hal ateş etti. İki yanındaki silahların patlama sesi kendi tüfeğininkine karıştı. Tüfeklerden dönerek yükselen beyaz bir duman genç adamın önünü görmesini engelledi. Silahını atıp ayağa fırladı. Dumanların kenarından ileriyi görebilmek için yana doğru atıldı. Dişilerden biri yere yığılmıştı. Canı demek olan kanları boynundaki yaradan fışkırırken tekmeler atıyor, debeleniyordu. Diğer dişi ise sendeleyerek uzaklaşıyordu. Avcılara yakın olan ön bacağı kırılan kemiğinden gevşekçe sarkıyordu. Aboli onun peşinden koşmaya başlamıştı bile. Kınından çektiği kılıcı sağ elindeydi.

Sürünün geri kalanı sıkışık kahverengi bir kitle gibi vadiden aşağıya akıyordu. Yavrular annelerinin peşindeydiler. Ancak, iri erkek geyik sürünün

başında değildi. Kurşun topun onu kötü yaraladığının en kesin kanıtıydı bu. Hayvan ilerdeki çimen kaplı alçak tepenin az meyilli yamacından çıkıyordu. Ama zorlukla. Kısa adımlar atıyordu. Geyik yön değiştirirken Hal da onun iri omzunu gördü. Yanından akan kan güneşte bir bayrak kadar kırmızıydı. Delinen akciğerlerine hava karıştığı için kanda kabarcıklar vardı.

Hal koşmaya başladı. Öbek öbek otların üzerinden hızla atlıyordu. Bacağındaki yara artık tamamiyle iyileşmiş, sadece mavi renkteki tırtık tırtık yeri kalmıştı. Uzun yolculuk sırasında dağlar ve ovalardan yürüyerek geçerlerken bacağı adamakıllı güçlenmişti. Onun için çevik, uzun adımlar atıyordu. Erkek geyik bir halat boyu kadar ötede genç adamdan uzaklaşıyor, havaya ince kızıl zerreli toz bulutları kaldırıyordu. Ama sonra yarasının etkisi görülmeye başladı. Şimdi gümüşümsü otların üzerinde akan kanlarının çizdiği parlak bir çizgi vardı.

Hal aradaki açıklığı kapattı. Şimdi dağ gibi hayvanın ancak on iki adım kadar gerisindeydi. Geyik izlendiğini anlayarak döndü. Genç adam hayvanın tüylü iri kafasını eğeceğini ve helezon biçimi boynuzlarını ona doğru tutarak saldıracağını sandı. Duraklayıp geyiğe baktı ve kılıcını kınından çekerek kendini savunmaya hazırlandı.

Erkek geyik ona iri kara gözleriyle şaşkın şaşkın baktı. Bu gözlerde yaklaşan ölümün verdiği acı vardı. Hayvanın burun deliklerinden kanlar akıyordu. Yumuşak mavi dili ağzının bir yanından sarkıyordu. Geyik Hal'a saldırmak için hiçbir hareket yapmadı. Ya da kendisini korumak için. Gözlerinde kin ya da öfke yoktu.

Genç adam geyiğin etrafında dolaşarak saldırabileceği bir yer aradı. "Beni bağışla," diye fısıldadı. Bu olağanüstü güzel hayvana verdiği acıyı seyrederken, ağır ağır gelen, pişmanlık dolu dalgaların kalbine çarptığını hissetti. Sonra birdenbire atılarak kılıcı uzattı. Usta bir eskrimcinin vuruşuydu bu. Kılıç kabzasına kadar geyiğin etine saplandı. Hayvan şahlandı ve hızla döndü. Kılıcın kabzası Hal'ın elinden kaydı. Ama çelik geyiğin kalbini bulmuştu. Hayvanın ayakları usulca gövdesinin altına büküldü. Geyik gücü tükenmiş halde dizlerinin üzerine çöktü. Hafif bir sesle inleyerek yan devrildi ve öldü.

Hal kabzayı yakalayarak kan içindeki uzun kılıcı çekip çıkardı. Sonra hayvanın yakınındaki bir kayaya gidip oraya oturdu. Üzgün ama yine de sevinçliydi. Bu birbirine zıt duygular yüzünden şaşkındı. Otların üzerinde yatan ve içe dokunan ölü bir et yığınına dönüştürdüğü hayvanın görkemli

güzelliğini düşünüp duruyordu.

Bir el omzuna dokundu. Aboli usulca, "Ancak gerçek bir avcı öldürmenin verdiği ıstırabı bilir, Gundwane," dedi. "Bu nedenle avcı olan kabileler vurdukları hayvanların ruhlarını yatıştırmak ve şükretmek için dans ederler

Hal, "Bana o şarkıyı söylemeyi öğret," dedi. "O dansı da." Aboli o kalite güzel sesiyle şarkı söylemeye başladı. Genç adam tempoyu öğrenince sık sık tekrarlanan nakarata katıldı. Avın güzelliği ve zarafetini övüyor avcının ve kabilesinin yaşaması için hayvanın ölmesine şükrediyorlar

Aboli sonra dans etmeye başladı. Dev ölünün etrafında ayaklarını yerlere vuruyor, sürüyor ve şarkı söyleyerek bir daire çiziyordu. Hal da ona katıldı. Şarkı sona erdiği zaman gözleri bulanıklaşmış, soluk soluğa kalmıştı. Avcılar birarada oturdular. Güneşin yanlamasına gelen sarı ışıklarında, başlarında Sukeena'nın bulunduğu kaçaklardan oluşan kısa sıranın ovanın dibinden onlara doğru gelmesini seyrettiler.

Hal karanlık basmadan önce gruptakilere korunmak için bir set yaptırdı. Göğsüne kadar gelen siperi denetleyip aralarındaki açıklıkların tatlı diken dallarıyla kapatılmasını sağladı.

Geyiklerin butlarını ve omuzlarını setin içine koydular. Böylece leş yiyen hayvanlar onlara ulaşamayacaklardı. Geride sadece sakatat ve et parçaları, kesilip atılmış olan kafalar ve toynaklar, yığın yığın iç organları ve bağırsaklar kaldı. Bu bağırsaklar yarı sindirilmiş otlar ve yapraklarla doluydu. Gruptakiler uzaklaşırlarken akbabalar sekerek yaklaştılar ya da geniş kanatlarını çırparak yere kondular. Çakal ve sırtlanlar da bu kanlı kalıntıları yutmak ve artıklar yüzünden kavga etmek için koşuştular.

Kaçakların hepsi de nefis geyik bifteklerinden doyasıya yedikten sonra Hal nöbet beklemek için bir program yaptı. Kendisiyle Sukeena için gece yarısı başlayan süreyi seçti. En zor ve sıkıntılı nöbetti. Çünkü insanın gücü bu saatlerde iyice azalıyordu. Ama iki genç gece baş başa kalmaktan hoşlanıyorlardı.

Gruptakiler uyurlarken Hal'la Sukeena korunmalı kampın giriş yerinde bir tek kürk kaross'a sarılarak oturdular. Hal'ın sağ elinin yakınında bir tüfek vardı. Diğerlerini uyandırmamak için sessizce seviştikten sonra gökyüzünü seyrederek fısıltıyla konuşmaya başladılar. Çok yukarılarda yıldızlar eski yörüngelerinin üzerinde dönüyorlardı.

Hal, "Bana doğruyu söyle, aşkım," dedi. "O yıldızlarda neler okudun?

Önümüzde neler var? Bana kaç erkek çocuk vereceksin?" Sukeena'nın genç adamın avucuna bıraktığı eli birdenbire hareketsiz kaldı. Hal kızın bütün vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. Sukeena yanıt vermediği için tekrar sormak zorunda kaldı. "Neden bana gelecekte gördüklerini söylemiyorsun? Yıldız haritalarımızı çıkardığını biliyorum. Çünkü çoğu zaman yıldızları inceleyip mavi kaplı küçük defterine bir şeyler yazdığını gördüm. Sen benim o sırada uyuduğumu sanıyordun."

Sukeena parmaklarını genç adamın dudaklarına götürdü. "Lütfen sus, lordum. Bu yaşamımızda pek çok şey var. Onların bizden gizlenmesi çok daha iyi. Bu gece ve yarın birbirimizi bütün kalbimizle ve gücümüzle sevelim. Tanrı'nın bize verdiği her günden iyice yararlanalım."

Beni endişelendiriyorsun, tatlım. Yani hiç oğlumuz olmayacak mı?

Kayan bir yıldızın gökyüzünde bıraktığı ateşten kısa izi ve onun gözlerinin önünde ortadan kaybolmasını seyrettiler. Yine sessizleşmişlerdi. Sonra kız içini çekerek, "Evet, sana bir erkek çocuk vereceğim," diye fısıldadı. "Ama..." Dilinin ucuna kadar gelen sözleri söylemekten birdenbire vazgeçti.

Sesinde büyük bir hüzün var. Hal endişeyle konuşuyordu. "Ama bana bir erkek çocuk vereceğin düşüncesi beni sevindiriyor."

Sukeena yine fısıltıyla, "Yıldızlar çok kötü ve hain olabilirler," dedi. "Bazen verdikleri sözleri bizim beklemediğimiz ya da hoşumuza gitmeyen bir biçimde yerine getirirler. Ben sadece bir tek şeyden eminim. Kader seni çok önemli bir görev için seçmiş. Daha doğduğun gün belirlenmiş bu."

Babam da bana bu görevden söz etmişti. Hal sıkıntıyla o eski kehaneti düşündü. "Kaderimin emrettiği şeylerle karşılaşmaya hazırım. Şu ana kadar sık sık yaptığın gibi beni desteklemen, bana yardım etmen için sana ihtiyacım var."

Sukeena genç adamın bir yalvarışa benzeyen bu sözlerine yanıt vermedi. Onun yerine, "Sana verilen görev bir yemin, gizemli ve güçlü bir tılsımla ilgili," dedi.

Hal, "Sen o sırada yanımda olacak mısın?" diye ısrar etti. "Sen ve oğlumuz?"

"Sana gitmen gereken yolda rehber olabileceksem, bunu bütün kalbim ve bütün gücümle yapacağım."

Genç adam yalvarırcasına, "Ama benimle birlikte gelecek misin?" diye sordu.

Kız söz verdi. "Yıldızların izin verdiği yere kadar seninle birlikte geleceğim. Bundan daha fazlasını bilmiyorum, bir şey de söyleyemem." Hal, "Ama..." diye başladı. Fakat kız onu susturmak için genç adamı öptü.

Sonra da Hal'i uyardı. "Bu kadarı yeter. Artık başka bir şey sorma. Şimdi yine bana sokul ve yıldızlarla ilgili şeyleri de onlara bırak."

Nöbet süresinin sonlarına doğru, Yedi Kızkardeş tepelerin ardında gözden kaybolduğu ve Boğa burcu yükseklerde gururla ışıldadığı sırada iki genç birbirlerine sarılmış yatıyorlardı. Uyku ağır ağır bastırıyordu. Sevgililer uyumamak için hâlâ alçak seslerle konuşuyorlardı. Bu vahşi yere özgü gece seslerine alışmışlardı. Gece kuşlarının su şırıltısı gibi cıvıltılarına. Küçük kızıl çakalların peşten tize kadar yükselen korolarına. Leşlerin kalıntılarına saldıran sırtlanların kâh çığlıkları, kâh tavuk gıdaklamasına benzeyen tüyler ürpertici seslerine. Ama bu gece iki genci ruhlarının derinliklerine kadar donduran bir ses etrafta yankılandı.

Cehennemdeki bütün zebanilerin sesiydi bu. Diğer küçük önemsiz yaratıkları susturan, tepelere çarparak yüzlerce yankı yapan, dehşet verici bir kükreme ve homurtu. Sukeena elinde olmadan Hal'a sarılarak, "Ah, Gundwane!" diye bağırdı. "Ne biçim bir yaratık bu?"

Dehşete kapılan sadece o değildi. Bütün kamp birdenbire uyandı. Zwaantie bir çığlık attı. Bebeği de onun dehşetinin yankısıymış gibi bağırdı. Erkekler bile ayağa fırlayarak Tanrı'ya seslendiler.

Aboli iki gencin yanında ayışığının düşürdüğü bir gölge gibi belirdi. Elini Sukeena'nın titreyen omzuna koyarak onu sakinleştirdi. İki gence, "O bir hayalet değil," diye açıkladı. "O da bu dünyadan bir yaratık. En cesur bir avcının bile aslanlardan üç kez korktuğunu söylerler. Birinci sefer hayvanın izlerini gördüğü zaman. İkinci kez aslanın sesini duyduğunda. Üçüncü defa da hayvanla yüz yüze geldiği an."

Hal ayağa fırlayarak diğerlerine seslendi. "Ateşe yeni kütükler atın. Bütün tüfeklerdeki ağır yanan fitilleri tutuşturun. Kadınlarla çocukları kampın orta yerine toplayın."

Diğerleri çerden çöpten setin gerisinde birbirlerine sokularak sık bir daire oluşturdular. Etrafa derin bir sessizlik çökmüştü. Daha öncekinden çok daha yoğun bir sessizlik. Çünkü karanlıklardan gelen o ses yüzünden leş yiyici hayvanlar bile susmuşlardı.

Ellerinde tüfeklerle hazır beklediler. Alevlerin sarı ışıklarının erişemediği

karanlıklara doğru bakıyorlardı. Hal'a titreşen alevler gözlerine oyun oynuyormuş gibi geldi. Çünkü hayal gibi bir şeyin gölgelerin arasından kayarcasına ilerlediğini sandı. Ama Sukeena onun kolunu sıkıca kavrayarak tırnaklarını etine batırdı. Genç adam o zaman kızın da aynı şeyi görmüş olduğunu anladı.

O dehşet verici ses birdenbire bir fırtına gibi etraflarını sardı. Başlarındaki saçları dimdik oldu. Kadınlar çığlıklar attılar. Erkekler titreyerek silahlarına sıkıca sarıldılar. Ama ellerindeki bu tüfekler artık onlara çok yetersiz ve entipüften şeylermiş gibi geliyorlardı.

Zwaantie, "İşte..." diye fısıldadı. İlk defa gördüklerinin gerçek olduğunu anladılar. Yüksekliği insanın omzuna kadar gelen korkunç, dev gibi bir kedi yumuşak tabanlarına basarak sessizce gözlerinin önünden geçti. Alevler hayvanın pirinç gibi parlak derisini aydınlattı. Aslanın gözleri şeytanın tacındaki zümrütlere dönüştü. İlk aslanı bir başkası izledi. Sonra bir başkası. Hayvanlar hızla, tehlikeli bir sıra halinde kaçakların önünden geçtiler ve karanlık gecede yine gözden kayboldular.

Aboli, "Bütün cesaretlerini topluyorlar," diye açıkladı. "Burunlarına kan ve et kokusu geliyor. Bizim peşimizdeler."

Hal sordu. "Öyleyse kamptan kaçalım mı?"

“Hayır!” Aboli başını salladı. "Onlar karanlığa alışıklar. Gece bizim gözlerimizi kör ettiği zaman aslanlar yine etraflarını görürler. Karanlık onları cüretli yapar. Burada, geldiklerini görebileceğimiz bu yerde kalmalıyız."

Sonra karanlıkların arasından gördükleri hayvanların bile yanında cüce gibi kaldığı bir yaratık çıktı. Aslan tüm haşmetiyle sallanarak onlara doğru geldi. Siyah ve sarı kıllardan oluşan yelesi kafasını kaplıyor ve hayvanın bir saman yığını kadar iri görünmesine neden oluyordu. Hal, Aboli'ye, "Ona ateş edeyim mi?" diye fısıldadı.

"Yaralanmak onu çıldırtır. Aslanı temizce öldüremeyeceksen hiç ateş etme."

Aslan kamp ateşinin iyice aydınlattığı yerde durdu. Ön bacaklarını açarak başını eğdi. Yelesindeki kara kıllar dikleşti. Kaçakların dehşet dolu bakışları altında sanki kafası şişti ve eskisinin iki katı oldu. Aslan ağzını açınca onun iri dişlerini gördüler. Fildişine benziyordu bunlar. Aslanın kırmızı dili dişlerinin arasında kıvrıldı ve yaratık tekrar kükredi.

Bu ses fiziksel bir güç gibi kaçaklara çarptı. Fırtınanın sürüklediği bir dalga gibi. Kulak zarları sanki patladı, duyuları birbirine karıştı. Hayvan o

kadar yakındı ki, Hal onun dev akciğerlerinden çıkan havanın yüzüne geldiğini hissetti. Bu soluk ceset ve çoktan ölmüş hayvanların leşleri gibi kokuyordu.

Genç adam diğerlerine ısrarla, "Sessiz olun," dedi. "Hiç sesinizi çıkarmayın. Kımıldamayın da. Yoksa saldırmasına neden olabilirsiniz." Bu emre kadınlar, hatta küçük çocuk bile itaat etti. Bağırmamak için kendilerini tutarak dehşetten donmuş halde oturdular. Sanki sonsuza dek böyle kaldılar. Sonunda tek gözlü, ufak tefek Johannes bu duruma dayanamadı. Bir çığlık atarak tüfeğini kaldırdı. Deli gibi ateş etti.

Hal tüfeğin dumanları gözlerini körleştirmeden bir an önce misketin hedefi bulmadığını ve aslanın iki bacağı arasına yere saplandığını gördü. Sonra duman yayılıp bir buluta dönüştü ve onları sardı. Dumanın ötesinden öfkeli aslanın homurtuları geliyordu. İki kadın haykırıyor, erkekler kamp yerinin diplerine kaçmaya çalışırken birbirlerine çarpıyorlardı. Sadece Hal'la Aboli yerlerinden kımıldamadılar. Tüfeklerini kaldırmış duman bulutuna doğru nişan almışlardı. Ufacık tefecik Sukeena, Hal'ın yanına büzülmüştü ama kaçmaya çalışmıyordu.

Sonra aslan barut bulutunun ortasından hızla fırladı. Hal tetiği çekti ama ıskaladı. Aboli'nin silahı kulakları sağır edecek bir gürültüyle patladı. Aslan o kadar hızlıydı ki, hareket halindeki bir gölge gibi gözüküyordu. Duman ve karanlık da insanın gözlerini yanıltıyordu. Aboli'nin kurşunu herhalde aslana gelmemişti. Vahşi hayvan korkunç bir sesle kükreyerek kampa daldı. Hal, Sukeena'nın üzerine kapanıp kızı kendi vücuduyla korumaya çalıştı. Aslan genç adamın üzerinden atladı.

Hayvan dehşet içindeki insanların arasından Johannes'i seçmiş gibiydi. İri dişlerini sırtının aşağısına geçirerek Johannes'i havaya kaldırdı. Bir kedinin fareyi kaldırması gibi. Aslan bir sıçrayışta kampın arka çitini aştı ve karanlıkların arasında kayboldu.

Johannes'in gölgelerin arasında çığlıklar attığını duydular. Ama aslan onu fazla uzağa götürmedi. Alevlerin ışıklarının hemen ötesinde Johannes'i canlı canlı yemeye başladı. Kamptakiler hayvanın dişlerini geçirdiği kemiklerin çatırdadığını duydular. Sonra aslanın bir ağız dolusu eti kopardığını. Dişi bir aslan avı paylaşmak için hızla koşarken yine kükremeler ve homurtular duyuldu. İki hayvan Johannes'i parçalarken canhıraş feryatlar yükseldi. Sonra haykırışları yavaş yavaş hafifledi ve sonunda tümüyle kesildi. Şimdi karanlıkların arasından kendilerine ziyafet çeken iki aslanın çıkardıkları tüyler ürpertici sesler geliyordu.

Kadınlar sinir krizleri geçiriyorlar, küçük Bobby ağlayarak ufacık yumruklarını Althuda'nın göğsüne dehşetle vuruyordu. Hal, Sukeena'yı sakinleştirdikten sonra diğerlerini toplamaya çalıştı. "Koşmayın. Usulca hareket edin. Tüfeklerinizi doldurun ama ben söylemedikçe ateş etmeyin." Sonra Daniel'le Aboli'ye baktı.

Onları bizim topladığımız etler çekiyor. Johannes'le işleri bittiği zaman daha fazla et bulmak için yine kampa saldıracaklar.

Haklısın, Gundwane.

Hal, "Öyleyse dikkatlerini bizden uzaklaştırmak için onlara geyik eti verelim," dedi. "Bana yardım edin."

Geyiğin iri çiğ butlarından birini alarak ateşin yakınına götürüp tozların üzerine attılar.

Hal onları tekrar uyardı. "Koşmayın. Çünkü kedi fareyi nasıl kovalıyorsa, aslanlar da koştuğumuz takdirde peşimize takılırlar." Geri geri giderek siperin arkasına girdiler. Hemen arkasından bir dişi aslan karanlıklardan fırlayarak kanlı butu yakaladı. Onu sürükleyerek gölgelerin arasına götürdü. Diğer hayvanların aslanın ele geçirdiği avı kapmak için kavga ettiklerini duydular. Sonra eti yemek için kavgayı bıraktılar. Şimdi homurdanıyor, hırlıyor ve tıslıyorlardı.

O koskocaman çiğ et parçası obur iri kedilerin bir süre beslenmelerime ve kavga etmelerine yetti. Ama hayvanlar sonra ateşin yakınında dolaşmaya ve birbirine dehşetle sokulmuş olan insanlara saldırır gibi yapmaya başladılar. Hal, "Onları yeniden beslemeliyiz," dedi. Çok geçmeden aslanların bu ikramı, kampa saldırmaya tercih ettikleri anlaşıldı. Çünkü üç adam başka dev bir budu setin arkasından sürükleyerek getirdikleri aman aslanlar onların çekilmelerini beklediler. Sonra karanlıkların arasından sürünerek çıkan bir dişi aslan onu götürdü. Hal diğerlerini oyalamak için, "Dişiler her zaman diğerlerinden cüretli oluyor," dedi.

Aboli de aynı fikirdeydi. "Açgözlü."

Sukeena aksi aksi, "Siz erkeklerin başınızın çaresine bakacak kadar aklınız ve cesaretiniz yoksa suç bizde mi?" dedi. Çoğu bu sözlere güldüler. Ama soluk soluğa ve yalandan. O gece Hal sürüyü beslemek için geyik butlarını iki defa daha getirtmek zorunda kaldı. Sonunda şafak, rengi açılan gökyüzüne doğru yükselen diken ağaçlarının tepelerini belirginleştirmeye başladı. Aslanlar doymuş gibiydiler. Kara yeleli erkek kamp yerinden uzaklaştı. Kaçaklar onun

uzaklarda kükrediğini duydular. Sesi gitgide hafifliyordu. Aslan, güneş grubun gidecekleri yola paralel olan dağların sivri doruklarının arkasından alevli altın kenarını gösterirken, son defa bir fersah ötede kükredi.

Hal'la Althuda zavallı Johannes'den arta kalan parçaları bulmaya gittiler. İşin garibi, aslanlar adamın ellerine ve kafasına dokunmamış, geri kalan kısımlarını yemişlerdi. Hal, Johannes'in camlaşmış gözlerini kapattı. Sukeena bu içe dokunan kalıntıları bir kumaşa sardı ve diğerlerinin kazdıkları mezarın başında dua etti. Hal sırtlanların yeni kazılmış toprağı eşelememeleri için mezarın üzerine iri kaya parçaları yerleştirdi.

"Artık burada daha fazla kalamayız." Genç adam Sukeena'yı ayağa kaldırdı. " Bugün nehre ulaşmak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız. Neyse ki, bize yetecek kadar etimiz var."

Geri kalan geyik butlarını taşımak için sopalara geçirdiler. Sopaların ucunu birer kişi tuttu. Tepeleri ve çayırları aştılar, nehre ulaştıkları sırada akşam olmak üzereydi. Yüksek bir kayanın üzerinden geniş, yeşil suya baktılar. Bu nehir daha önce de yürüyüşleri sırasında onlara engel olmuştu.

***

Altın Dal, Filler Gölü'nde, boğazın yakınında demir attı. Llewellyn hemen mürettebatı çalıştırmaya başladı. Sintineler tulumbalarla boşaltılıyor, fırtınanın gövdeye, direklere ve yelkenlere verdiği zarar onarılıyordu. Yukarılarda hâlâ müthiş bir fırtına vardı. Gölün yüzeyinde de beyaz köpükten dalgacıklar beliriyordu. Ama boğazın iki yanındaki yüksek kayalar fırtınanın asıl gücünü azaltıyordu.

Cornelius Schreuder karaya çıkmak için sabırsızlanıyordu. Altın Dal'dan ayrılmak ve acı duygularla dolu bütün kalbiyle nefret ettiği bu İngilizlerden kurtulmak istiyordu. Lord Cumbrae'yi bir dost ve müttefik sayıyordu. Onunla konuşacak, Vincent Winterton'a karşı onur düellosunda kendisine tanıklık etmesini isteyecekti. Hollandalı küçücük kamarasında aceleyle eşyalarını topladı. İşlerine dalmış olan tayfaların ona yardım edemeyeceklerini anlayınca sandıklarını kendisi güverteye taşıdı. Giriş yerine yığdığı eşyalarının yanında durup gölün Sularının üzerinden Cumbrae'nin kıyıdaki kampına baktı.

Akbaba eskiden Sir Francis'in kampının olduğu yeri seçmişti. Schreuder'in yeşil ceketlilerle saldırdığı yeri. Ağaçların arasında müthiş bir çalışma vardı. Schreuder, Cumbrae'nin siper kazdırdığını ve başka savunma önlemleri aldığını düşündü. Ama var olmayan bir düşmana karşı siper kazmak anlamsızdı.

Llewellyn tamir işleri iyice ilerleyinceye kadar gemisinden ayrılmadı. Altın Dal'ın diğer bakımlardan da güvende olmasını sağladı. Sonunda ikinci kaptanı Gowler'i güverteye dikti ve filikaların hazırlanmasını emretti.

Galli kaptan geminin yan tarafına geldiğinde Schreuder onun karşısına dikildi. "Kaptan Llewellyn! Lord Cumbrae razı olduğu takdirde geminizden ayrılarak Moray Martısı'na geçmeye karar verdim."

Llewellyn başını salladı. "Niyetinizin bu olduğunu anlamıştım. Doğrusu, Altın Dal'dan gittiğiniz zaman kimsenin gözyaşı dökeceğini sanmıyorum. Şimdi karaya çıkıp su fıçılarını nereden doldurabileceğimizi öğreneceğim. Fırtına sırasında fıçılara deniz suyu doldu. Sizi ve eşyalarınızı Cumbrae'nin kampına götüreceğim. İşte burada, bana yol için verdiğiniz para var. Başka tatsızlık çıkmaması ve sert tartışmalarla zaman kaybetmemek için parayı olduğu gibi iade ediyorum."

Schreuder bu öneriyi küçümseyerek reddetme zevkine erişmeyi çok istiyordu ama dünyada bu birkaç guldenden başka parası yoktu. Llewellyn'in uzattığı yassılmış keseyi alıp istemeye istemeye, "Hiç olmazsa bu konuda bir

centilmen gibi davranıyorsunuz, efendim," dedi. "Size minnet borcum var."

Filikaya bindiler. Kaptan kıç tarafa gitti. Schreuder ise kendine burunda bir yer buldu. Tekne gemiden uzaklaşırken mürettebatın gülmesini ve kıç güvertesindeki subayların alaylı selamlarını görmezlikten geldi. Yolun yarısında ağaçların arasından tanıdık biri ağır ağır çıktı. Ayağında kareli eteği ve kafasında kurdeleli başlığı vardı. Güneşte kızıl sakalı ve karışık saçları göz alıyordu. İskoçyalı ellerini beline dayayarak onların yaklaşmasını seyretti.

Akbaba, Hollandalıyı tanıyınca, "İblisin dumanları tüten pisliği adına!" diye kükredi. "Güler yüzünüzü görmek kalbimi mutlulukla dolduruyor." Filikanın burnu karaya dokunur dokunmaz Schreuder kıyıya atladı ve Akbaba'nın uzattığı elini kavradı.

Burada olmanız beni hem şaşırttı, hem de çok sevindirdi, lordum. Schreuder'in omzunun üzerinden bakan Cumbrae'nin gülümsemesi yayıldı. "Ah! İşte bu da tapınaktan sevgili kardeşim Christopher değilse, ne olayım! Hoşgeldin, kuzenim. Tanrı seni kutsasın."

Llewellyn gülümsemedi ve kumsala ayak basarken Cumbrae'nin uzattığı eli sıkmak için acele de etmedi. "Nasılsın, Cumbrae? Trincomalee Körfezi'ndeki son görüşmemiz en önemli yerinde kesildi. Sen oradan biraz da telaşla ayrıldın."

"Ah, ama o olay çok uzun zaman önce ve başka bir ülkede oldu. İkinizin de böyle önemsiz ve gülünç bir meseleyi unutup affedecek kadar yüksek ruhlu olduğumuzdan eminim."

Llewellyn öfkeyle homurdandı. "Benim hesabıma göre beş yüz sterlin ve yirmi adamımın kaybı hiç de önemsiz ve gülünç bir şey sayılmaz." o eski kalleşliği hatırlamış ve bacakları o yüzden kaskatı kesilmişti.

Ama Cumbrae kolunu onun omzuna atarak usulca, "In Arcadia habito," dedi.

Llewellyn'in zıt duygularla savaştığı belliydi. Ama şövalyelik yeminini yadsıyamazdı. Sonunda sıktığı dişlerinin arasından, "Flumen sacnım beni cognosco," dedi.

İşte gördün mü? Akbaba gürültülü bir kahkaha attı. "Bu hiç de zor olmadı, öyle değil mi? Belki kuzen değiliz ama İsa'nın hizmetkârı olan kardeşleriz. Öyle değil mi?"

“Beş yüz sterlinimi tekrar kesemde görseydim, sana karşı daha kardeşçe duygular besleyebilirdim.”

“Bu borcu Martı ve bana verdiğin zarara karşılık sayıyorum.” Akbaba pelerinini geri atarak kolunun yukarısındaki koyu renk yara izini gösterdi. "Ama ben affetmeyi bilen, kalbi sevgi dolu bir adamım, Christopher. Onun için de paranı alacaksın. Sana söz veriyorum. Beş yüz sterlinin her penisini ve faizini."

Llewellyn, Cumbrae'ye soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Kesenin ağırlığını elimde hissedinceye kadar teşekkürlerimi erteleyeceğim." Cumbrae, Gallinin gözlerindeki kesin ifadeyi fark etmedi. Altın Dal'ın savaş gemilerine özgü gövdesine ve top yuvalarına tekrar bakmadı ama güçlerinin eşit olduğunu anladı. İki tekne arasında savaş çıktığı takdirde durum çok çetin olacaktı. Dört yıl önce de Tricomalee Körfezi'nde de olduğu gibi.

Bu yaramaz dünyamızda hiç kimseye güvenmediğin için seni suçlayamam. Ama benimle bugün burada, kıyıda yemek ye. Keseyi sana vereceğim. Yemin ediyorum.

Llewellyn sert bir tavırla başını salladı. "Konukseverliğin için teşekkür ederim. Ama davetini kabul ettiğim son günü iyi hatırlıyorum. Gemimde çok iyi bir aşçım var. O benim için daha hoşuma gidecek bir yemek hazırlar. Ama karanlık basarken söz verdiğin o keseyi almak için buraya döneceğim." Galli kaptan selam vererek filikasına döndü.

Akbaba gözlerinde sinsice bir ifadeyle onun arkasından baktı. Filika gölün dibindeki tatlı su kaynağına doğru gitti. Cumbrae, "Bu süslü köpek çok ters bir adam," diye homurdandı. Yanında duran Schreuder de başıyla onayladı.

"Öyle berbat birinden kurtulduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim. Burada durduğum ve şimdi yaptığım gibi dostluğunuza sığındığım için de öyle."

Akbaba, Hollandalıya kurnazca baktı. "Bu bakımdan benden üstün sayılırsınız, efendim. Gerçekten de burada ne işiniz var? Size dostluğumuz adına nasıl yardım edebilirim?"

Schreuder, "Sizinle rahatça nerede konuşabiliriz?" diye sordu. Cumbrae, "Şurada, eski dostum ve silah arkadaşım," diyerek Schreuder'i korudaki kulübesine götürdü. Bir maşrapayı yarısına kadar viskiyle doldurdu. "Şimdi anlatın bakalım. Neden artık Ümit Burnu'ndaki garnizonun komutanı değilsiniz?"

"Sizinle açık konuşacağım, lordum. Başım büyük belada. Vali van de Velde beni işlemediğim bir cinayetle suçluyor. Valinin bana karşı olan düşmanlık ve hasetinin bir saplantı haline geldiğini siz de biliyorsunuz." Schreuder bu

açıklamayı yaparken Akbaba ihtiyatla başını salladı. Henüz taraf tutmuyordu.

"Lütfen devam edin." ? "On gün önce şirketin bahçıvanı ve celladı valinin karısını hayvanca bir ihtiras ve istek yüzünden geçirdiği kriz sonucu öldürdü."

Cumbrae, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Yavaş Jan! Onun deli olduğunu biliyordum! Gözlerinden belliydi. Saçma sapan konuşan bir manyaktı! Ama kadının öldürülmesine üzüldüm. Küçük, nefis bir kurabiyeydi 0. Göğüslerine bakarken bayağı heyecanlanıyordum."

Van de Velde beni bu iğrenç cinayeti işlemekle suçladı. Beni hapse atıp germe makinesinde işkence yaptırmasına fırsat vermeden ilk bulduğum gemiyle kaçtım. Llewellyn beni doğuya götüreceğini söyledi. Orada Afrika'nın Boynuzu'nda Prester'le Büyük Moğol arasındaki savaşta hizmet etmeye karar verdim.

Cumbrae'nin gözleri parladı. Savaş sözcüğünü duyunca taburesinde öne doğru eğildi. Çarpışma alanında kan kokusunu alan bir sırtlan gibi Artık Sir Francis'in bir türlü ele geçiremediği hazinesini bulabilmek için yerleri kazmaktan bıkmıştı. Ambarlarını daha kolay yoldan hazinelerle doldurma fikri hoşuna gitmişti. Ama bu üstün pozlar takınarak övünmeye meraklı olan adama henüz ne kadar hevesli olduğunu belli etmeyecekti. Duygulu ve anlayışlı bir tavırla, Hollandalıya hak veriyormuş gibi konuştu. "Durumunuzu çok iyi anlıyorum. Size mümkün olan her şekilde yardım edeceğim. Bundan emin olabilirsiniz." Kafasında düşünceler birbirini kovalıyordu. Akbaba, Schreuder'in heyecanla reddettiği cinayetin asıl suçlusu olduğunu sezmişti. Ama suçlu ya da değil, Hollandalı artık bir kanun kaçağıydı. Kendini Cumbrae'nin ellerine bırakıyordu.

Akbaba, Schreuder'in nasıl bir savaşçı olduğunu gözleriyle görmüştü. Tam emrinde çalışacak harika bir cengâverdi o. Özellikle işlediği suç ve kanlı elleri yüzünden tamamiyle Cumbrae'nin pençesinde olacaktı. Hollandalı bir kaçak ve bir katildi. Onun için de artık ahlak konusunda fazla titizlik edemeyecekti.

Akbaba çok memnundu ama bunu belli etmeyerek Albayın elini güçle ve dostça bir tavırla sıktı. "Bana güvenebilirsiniz, dostum. Şimdi... size nasıl yardım edebilirim?"

“Kaderimi sizinkine bağlamak istiyorum. Adamınız olmayı.”

“Ve ben de bunu memnunlukla karşılıyorum.” Cumbrae kızıl sakal ve bıyığının arasından dişlerini göstererek içtenlikle ve sevinçle gülümsedi.

Kendine bir av köpeği bulmuştu. Belki Hollandalı fazla zeki değildi, ama yine de çok korkusuz ve gözüpek bir adamdı.

Schreuder, "Buna karşılık bana bir iyilikte bulunmanızı istiyorum," dedi. Akbaba dostça bir tavırla Albayın omzuna koyduğu elini çekti. Gözlerinde ihtiyatlı bir ifade belirdi. Böyle güzel bir hediyenin bir bedeli olacağını bilmeliydim, diye düşündü.

Sonra sordu. "Bir iyilik mi?"

Altın Dal gemisinde bana çok adice ve kötü davrandılar. Gemi subaylarından biri Hazard oyununda hile yapıp benden çok fazla para aldı. Kaptan Llewellyn'le adamları beni aşağılayarak hakaret ettiler. Bu yetmiyormuş gibi oyunda hile yapan adam beni düelloya da davet etti. Ama gemide hiç kimse tanığım olmaya yanaşmadı. Llewellyn şerefime sürülen lekeyi temizlememe karaya çıkıncaya kadar izin vermedi. Cumbrae sözün nereye varacağını anladığından kuşkuları kaybolmaya başlamıştı. "Lütfen devam edin."

“Bu olayda benim tanığım olma onurunu bana verirseniz minnettar olurum Lordum.”

“Benden tüm istediğiniz bu mu?” Bu işin bu kadar kolay olacağını hiç ummamıştı. Bu olaydan da bir kar sağlayacağını düşünüyordu. Llewellyn 500 pound söz vermişti, bunu kendisine ödeyecekti, ama faizi ile birlikte geri alması mümkün olan bir zamanda.

Gölün suları üstünden dışarı baktı. Altın Dal orada yatıyordu. Güçlü savaşçı bir gemi. Onu filosuna katmak mümkün olsaydı, doğu okyanuslarında komuta edeceği müthiş bir filo olurdu.

Schreuder'in kendisine anlattığı savaşın ortasında bu iki gemi ile Afrika Boynuzunda ortaya çıktımı ne büyük ganimet toplama fırsatları çıkardı.

Size yapılan hakareti temizlemeniz benim için onur ve zevktir. Size meydan okuyan piçin adını verin hemen gidip onu göreceğim.

Llewellyn akşam yemeği için sahile geldiğinde pala ve tabanca kuşanmış bir düzüne silahlı subay ve denizci kendisine eşlik ediyordu. Cumbrae onu sahilde karşıladı, “sevgili Christopher burada sana söz verdiğim kese var. Hadi benimle fakir kulübeme gel, birkaç yudum alır birlikte geçirdiğimiz eski günlerimizden konuşuruz. Ama önce bu güzel beylerle beni tanıştır.”

“Bay Arnold Fowler, gemimin birinci subayı.” İki adam karşılıklı

birbirlerine baş salladılar. Ve bu benim üçüncü subayım Vincent Winterton, benim patron, Viscount Winterton'un oğlu. "

Cumbrae, "Duyduğuma göre Hazard'da deneyimli ve zar atmakta da usta biriymiş," diyerek Vincent'e güldü. Genç adam tam elini Akbaba'ya uzatırken geri çekti.

Soğuk bir tavırla, "Özür dilerim, efendim, ama bu sözlerle ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sadece şunu: Albay Schreuder onun için tanıklık etmemi istedi. Bana kendi tanığınızın kim olduğunu söylemek lütfunda bulunur musunuz"

Llewellyn hemen söze karıştı. "Bay Winterton'a tanıklık etme şerefi bana verildi."

"Öyle mi? O halde seninle konuşmamız gereken çok şey var, sevgin Christopher. Lütfen peşimden gel. Ama Bay Winterton'dan söz edeceğimiz için onun burada, kumsalda kalması iyi olur."

Llewellyn, Akbaba'yı izleyerek kulübeye gitti. Cumbrae'nin işaret ettiği tabureye oturdu. "Hayat suyundan biraz ister misin?"

Llewellyn başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Konuya girelim."

"Sen hep aceleci ve inatçısındır." Akbaba maşrapasını doldurarak içkiden bir yudum aldı. Dudaklarını şapırdattı ve elinin tersiyle bıyığını sildi. "Neden yoksun kaldığının farkında değilsin. Bütün adaların en güzel viskisi bu. Ama al, bu senin." Llewellyn'e doğru masa görevini yapan fıçının üzerinden ağır bir keseyi kaydırdı. Galli alıp düşünceli bir tavırla elinde tarttı.

Akbaba, "İstersen say," diye önerdi. "Bundan alınmam." Llewellyn fıçının üzerine altın paraları dikkatle dizerken Akbaba arkasına yaslandı ve gülerek onu seyretti. Maşrapasındaki içkisini yudumluyordu.

Beş yüz ve elli de faiz. Çok teşekkür ederim. Gallinin yüzündeki ifade yumuşamıştı.

Cumbrae, "Senin sevgi ve dostluğunu kazanmak için ödenen az bir bedel," diye yanıt verdi. "Ama şimdi diğer konuya gelelim. Sana söylediğim gibi Albay Schreuder için tanıklık edeceğim."

Llewellyn başını salladı. "Ben de Bay Winterton için. Schreuder özür dilesin. Bay Winterton bunu kabule hazır."

"Christopher, benim çocuğun özür dilemeyeceğini sen de biliyorsun. Korkarım bu köpek yavruları düello edecekler."

Galli, "Silahları siz seçeceksiniz," dedi. "Yirmi adımdan tabanca, diyelim mi?"

“Öyle bir şey demeyeceğiz. Benim adam kılıç istiyor.”

"Pekâlâ, kabul. Yer ve saat?" "Bu kararı sana bırakıyorum."

“Tüm donanımımda ve teknede tamirat yapmam gerekiyor. Fırtınada sürüklenirken epey zarar gördüler. Bunlara yardım etmesi için Bay Winterton’a gemide ihtiyacım var. Üç gün sonra şafakta sahilde diyelim mi?”

Akbaba bu öneriyi düşünürken sakalını çekiştirdi. Düşündüğü hazırlıkları yapabilmek için birkaç gün gerekiyordu. Üç günlük bir süre onun için uygundu.

Cumbrae sonunda, "Kabul," dedi. Llewellyn hemen ayağa kalkarak keseyi ceketinin cebine soktu.

“İkramımdan bir yudum almayacak mısın sevgili Cristopher” diye Akbaba bir teklif daha yaptı, ama Llewellyn tekrar red etti.

"Sana söyledim. Gemimde yapmam gereken çok iş var." Akbaba, Llewellyn'in kumsala inerek filikaya binmesini seyretti, Kaptanla Winterton Altın Dal'ın demirli olduğu yere giderlerken heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladılar.

"Genç Winterton bir sürprizle karşılaşacak. Hollandalıyı elinde kılıçla hiç görmediği belli. Yoksa silah seçimini böyle ona bırakmazdı." Maşrapasının dibinde kalan viskiyi içerek tekrar güldü. "Bakalım Christopher Llewellyn'e de bir sürpriz hazırlayabilecek miyiz?" Maşrapayı fıçıya vurarak böğürürcesine bağırdı. "Bay Bowles'i bana yollayın! Çabuk olun!" Sam Bowles dalkavukça bir tavırla içeri girdi. Dövülmüş bir köpek gibi bütün vücudunu oynatıyor, Akbaba'ya yaltaklanıyordu. Ama gözlemde soğuk ve kurnazca bir ifade vardı.

"Sammy, oğlum." Cumbrae porsunun koluna canını acıtacak bir güçle vurdu. Ama Sam Bowles hâlâ gülümsüyordu. "Sana bir görev vereceğim. Bunun hoşuna gideceğinden eminim. Beni iyi dinle." Sam Bowles, Akbaba'nın karşısına oturdu. Onun emirlerinin hiçbirini kaçırmak istemiyormuş gibi başını yana eğdi. Cumbrae planını açıkların bir iki defa soru sordu ya da neşe ve hayranlıkla güldü.

Sammy oğlum, sen her zaman kendi gemin olmasını istedin. İşte sana fırsat. Bana iyi hizmet edersen, istediğine kavuşursun. Kaptan Samuel Bowles. Kulağına nasıl geliyor?

Sam Bowles başıyla selam verdi. "Kulağıma çok hoş geliyor, sayın lordum. Sizi düş kırıklığına uğratmayacağım."

Cumbrae, "Evet, tabii uğratmayacaksın," diyerek başını salladı. "Ya da sadece bir defa yapacaksın bunu. Yoksa Martı'mın ana direğinden sallanırken benim için neşeli neşeli dans edeceksin."

Nehrin kıyısında diziyle söğüt ve akasyalar vardı. Koyu yeşil yapraklı akasyaların sarıçiçekleri açmıştı. Nehir geniş ve derindi. Yeşil su kayalık kıyıların arasından ağır ağır akıyordu. Kum tepecikleri ortaya çıkmıştı. Kaçaklar vadinin yukarısındaki dik yamaçtan bakarlarken Sukeena birdenbire titreyerek, "Ah, ne iğrenç ve çirkin yaratıklar..." diye fısıldadı. "Sözünü ettiğiniz ejderhalar olmalı bunlar. Öyle değil mi?"

Hal başını salladı. "Bunlar gerçekten birer ejderha." İki genç beyaz kıyıda güneşlenen timsahlara bakıyorlardı. Sürüyle bu hayvanlardan vardı orada. Bazıları ancak iri kertenkeleler kadardı. Bazılarıysa bir geminin filikası boyunda ve enindeydiler. Kurşuni dev gibi birer canavardılar. Herhalde bir insanı olduğu gibi yutabilirlerdi. Bu hayvanların ne kadar yırtıcı olduklarım nehri ilk kez geçmeye kalkıştıkları zaman öğrenmişlerdi. Bu sürüngenlerden biri Billy Rogers'ı yakalayarak suyun altına çekmişti. Sonradan cesedin bir parçasını bile bulamamışlardı.

Sukeena titrek bir sesle yine fısıldadı. "Bu yaratıklar hâlâ nehrin kıyısında nöbetteler. Suyu tekrar aşmaya çalışma düşüncesi bile beni titretiyor."

Aboli kuzeydeki kendi ülkesinden biliyor bu hayvanları. Kabilesinin onlarla başa çıkmak için bir yöntemi varmış.

Nehrin yukarılarına, timsahların erişemeyecekleri yüksek bir kayanın üzerine geyik etlerini yerleştirdiler. Sıcak güneşte etler kokmaya başlamıştı. Sonra Hal adamlardan bazılarını ormanın zemininden suda yüzebilecek kütükler toplamaları için yolladı. Ned Tyler'ın denetiminde bu kütüklere palalarla biçim verdiler. Tabii silahların ince çelik kenarlarının körleşmesi Hal'ın hiç hoşuna gitmedi. Bu iş yapılırken Althuda, Sukeena'nın yardımıyla taze geyik derilerini dikkatle kesti ve genç kadının küçük parmağı kalınlığında ipler oluşturdu.

Aboli ise ihtiyacı olan türdeki ağaçları arayıp buldu. Dallardan kısa ama esnek çubuklar kesti. Bu yığınları diğerlerinin çalıştıkları yere taşıdı. Koca Daniel esnek yeşil sopaların uçlarının sivriltilmesi ve ateşte sertleştirilmesi için zenciye yardım etti. Sonra çapı uygun bir kütük bularak bularak şablon

gibi kullandılar. İki güçlü adam sopaları bir daire oluşturacak ¡çimde büktüler. Sivri uçları üst üste geliyordu. Onlar çubukları böyle atarlarken Hal da uçları taze geyik derisinden kesilmiş şeritlerle bağladı. Porsunla zenci sonra yavaş yavaş çubukları bıraktılar. Bunları bağlayan şerit kesildiğinde kıvrılmış çubuklar tüfeklerin tetiklerindeki yaylar gibi hızla açılıvereceklerdi. Güneş batarken bu kapanlardan yığınla hazırlamışlardı.

Aslan sürüsüyle karşılaşmaları onlara ders olmuştu. Bu gece geyik butlarını geniş nehrin kıyısındaki en yüksek ağaçlardan birinin üst dallarına bağladılar. Korunmalı kamplarını bu et deposundan uzağa, nehrin daha aşağılarına kurdular. Kampın etrafına sağlam kütüklerden engeller yaptılar. Giriş yerine de yeni kestikleri dikenli dalları yağdılar. Kaçaklar o gece pek uyuyamadılar. Yattıkları yerden çakal ve sırtlanların etin asılı olduğu ağacın dibinde uluyup bağırmalarını dinlediler, ama aslanlar onları bir daha rahatsız etmedi. Şafak zamanı kamptan çıkarak nehri aşmak için yaptıkları hazırlıkları sürdürdüler. Ned Tyler kütükleri deri iplerle bağlayarak salın yapımını tamamladı.

Sukeena çok belirgin bir kuşkuyla sala baktı. "Bu hiç de sağlam değil. Nehirdeki o dev ejderhalardan biri bir kuyruk vuruşuyla bunu devirebilir."

"İşte Aboli bu yüzden o kapanları hazırladı." Yamaçtan yukarı çıktılar. Althuda'yla Zwaantie taze çubuktan halbarın üzerlerine kalın bir tabaka yarı kokmuş geyik eti geçirilmesi işinde Aboli'ye yardım ediyorlardı.

Zenci çalışırken, "Timsah lokmasını çiğneyemez," diye açıkladı. "Bu et parçalarının her biri o canavarlardan birinin olduğu gibi yutacağı büyüklükte."

Yemlerin hepsi de hazırlandıktan sonra onları suyun kenarına taşıdılar. Dev sürüngenlerin karaya vurmuş kütükler gibi yattıkları kum tepeceğine yaklaştıkları zaman bağırarak el çırptılar. Tüfeklerle ateş ettiler. Bu dev hayvanları bile ürkütecek kadar gürültü ettiler.

Timsahlar ağır gövdelerini kısa küt bacaklarının yardımıyla kumlardan kaldırdılar. Ağır ağır giderek doğal çevrelerine sığındılar. Suları şakırdatarak derin yeşil gölcüklere süzüldüler. Oluşturdukları dalgalar karşı kıyıya çarptı. Kum tepeceği boşalır boşalmaz kaçaklar koşup pis kokulu et parçalarını suyun kenarına dizdiler. Sonra da telaşla kadınların beklediği güvenli yere, nehrin yukarısındaki yüksek kayaya tırmandılar.

Bir süre sonra timsahların gözlerinin üstündeki yumrular gölcüğün yüzeyinin her tarafında belirmeye başladı. Sonra timsahlar yavaş yavaş kum tepeciğine doğru geldiler.

Aboli, "Korkak hayvanlar bunlar," dedi. Sesinde nefret, yüzünde de tiksinti vardı. "Ama biraz sonra etin kokusunu alacaklar. O zaman oburlukları korkularını yenecek."

Zenci konuşurken en iri timsahlardan biri sığ sudan çıktı ve yalpalayarak kum tepeciğine tırmandı. Üzeri diken diken dev kuyruğu kumları kazarak geride derin bir iz bırakmıştı. Sonra timsah birdenbire şaşılacak bir hız ve çeviklikle ileri doğru atıldı, geyik eti parçalarından birini kaptı. Ağzını iyice açarak eti zorlukla yuttu. Kaçaklar kayanın tepesinden kocaman et parçasının hayvanın boğazına kaymasını dehşetle seyrettiler. Timsahın boynundaki yumuşak beyaz pullu yer kabardı. Hayvan dönüp hızla gölcüğe girdi. Ama hemen arkasından başka bir pullu sürüngen gözüktü ve o da yemi yuttu. Bunu bir kargaşa izledi. Güneşte ıslak ıslak parlayan uzun, kaygan gövdeler birbirine karıştı. Timsahlar hışırtılı sesler çıkararak, dişlerini takırdatarak etler için boğuşurlarken birbirlerinin üzerinden yuvarlandılar.

Bütün yemler tutulduktan sonra timsahların bazıları gölcüğe döndüler. Ama çoğu daha önce kaçtıkları güneşte ısınmış olan kumların üzerine yattı. Nehrin kıyısı yine sessizleşti. Emircik kuşları yeşil suyun üzerinde uçuşmaya başladılar. Gölün öbür tarafında koskocaman gri bir suaygırı başını uzattı ve gürültülü bir homurtuyla esnedi. Dişileri onun etrafında toplandılar. Sırtları parlak siyah kaya yığınlarına benziyordu.

Sabah, Hollanda dilinde, "Planın işe yaramadı. Timsahlar bir zarar örmediler. İçimizden biri suyun kıyısına inerse ona yine saldıracaklar."

Aboli ona, "Sabırlı ol, Sabah," diye yanıt verdi. "Midelerindeki sıvıların çiğ deriyi sindirmesi için biraz zaman gerekli. Ama bu olduğu an çubuklar açılacak ve sivri uçları midelerine batacak, hayati organlarına saplanacak."

Aboli'nin sözleri sona ererken yemi ilk yutan en iri timsahlardan biri korkunç bir biçimde kükredi. Sırtını, horozibiği gibi diken diken kuyruğunu kafasına çarpıncaya kadar kamburlaştırdı. Sürüngen tekrar kükredi ve dönerek iri dişleriyle kendi gövdesinin yanını ısırdı. Sivri sarı dişlerini bir zırhınki kadar kalın pullu gövdesine geçirerek kendi etlerinden parçalar kopardı.

Aboli ayağa fırlayıp işaret etti. "İşte, bakın! Çubuğun sivri ucu kâmili delmiş." Diğerleri o zaman taze dalın kararmış ucunun sürüngenin pullu derisinden uzanmış olduğunu gördüler. Erkek timsah kıvranıp bükülüyor ve hışırtılı sesler çıkarıyordu. İğrenç bir ölüm debelenmesiydi bu. Aynı anda ikinci bir sürüngen sarsılarak çırpınmaya başladı. Sonra onu bir başkası izledi. Bir başkası daha. Sonunda gölcük beyaz köpüklere dönüşüp Korkunç ölüm

çığlıkları ve kükremeleri nehrin iki yanındaki dik kayalara çarparak yankılandı. Uçurumların yukarılarındaki yuvalarında kartallar ve akbabalar ürktüler.

"Bu işi çok akıllıca yaptın, Aboli! Bize yolu açtın!" Hal ayağa fırladı.

Aboli, "Evet, artık karşıya geçebiliriz," diye yanıt verdi. "Çabuk hareket etmeli, nehirde ya da suyun kıyısında fazla oyalanmamalıyız. Midelere çubuk batmamış bazı ngwenya'lar olabilir."

Zencinin sözlerini dinlediler. Hantal salı aralarında kaldırarak hızla suyun kenarına indirdiler. Sal yüzmeye başlar başlamaz yiyecek dolu sepetleri, heybeleri ve barut keselerini üzerine attılar. Sonra iki kadınla küçük Bobby'yi zorla bu pek de sağlam olmayan araca bindirdiler. Erkekler soyunup iç etekleriyle kaldılar. Ağır akıntıda yüzerek salı karşı kıyıya doğru götürdüler. Oraya ulaşır ulaşmaz eşyalarını alıp kayalık yamaçtan hızla çıktılar. Nehrin kıyısından iyice uzaklaşmaya çalıştılar.

Sonunda suyun yukarılarında gülerek birbirlerini kucakladılar, kutladılar. Gece orada kamp kurdular. Sabah şafak sökerken Aboli, Hal'a usulca, "Filler Gölü'ne artık ne kadar kaldı?" diye sordu.

Genç adam haritayı açıp bulunduklarını tahmin ettiği noktayı gösterdi. "Şurada, denizden beş fersah içerdeyiz. Gölle aramızda en çok elli fersah var. Yolumuzu engelleyecek bu nehir kadar büyüğü çıkmazsa, beş gün sonra orada oluruz. Tabii hızlı yürümek şartıyla."

Aboli, "O halde hızlı yürüyelim," diyerek sayıları azalmış olan kaçakları uyandırdı. Zencinin ısrarlarıyla yükleri sırtladılar. Yükselmekte olan güneşin ışıkları yüzlerine çarparken yola çıktılar. Uzun yolculuk boyunca bozmadıkları sırayla gidiyorlardı.

***

Şafaktan önceki karanlık saatte Altın Dal'ın gemicilerle dolu dört filikası kıyıya gidiyordu. Her teknenin burnundaki tayfanın elinde, yolu göstermek için bir fener vardı. Işıkların yansımaları gölün sakin siyah yüzeyinde ateşböcekleri gibi dans ediyordu.

Akbaba kinle karışık bir sevinçle, "Llewellyn mürettebatın yarısını karaya çıkarıyor," dedi. Küçük filonun kıyıya yaklaşmasını seyrediyordu.

Sam Bowles neşeyle güldü. "Bir kalleşlikten korkuyor. Onun için kalabalık bir grup halinde geliyor."

Ne kaba bir misafir! Bizim kötülük edeceğimizden kuşkulanıyor. Akbaba yapmacık bir üzüntüyle başını salladı. "Bu adam kaderin kendisi için hazırladıklarına layık."

Sam hesapladı. "O filikalarda en aşağı elli kişi var. Gücünü bölmüş. İşi bizim için çok kolaylaştırıyor. Bundan sonra her şey yolunda gidecek. Rüzgârı izleyeceğiz."

Cumbrae, "Öyle olacağını umarım, Bay Bowles," diye homurdandı. "Şimdi gidip konuklarımızı karşılamam gerekiyor. Unutma, işaret kırmızı Çin fişeğiyle verilecek. O yanıncaya kadar bekle."

Tamam, kaptan." Sam elinin eklemlerini alnına değdirdi ve gölgeler arasına süzüldü. Cumbrae en baştaki tekneyi karşılamak için kumsala indi. Filika kıyıya yanaşırken fenerin ışığında Llewellyn'le Vincent Winterton'un kıçta yan yana oturduklarını gördü. Vincent şafağın soğuğuna karşı koyu renk yünlü bir pelerine sarılmıştı. Ama başı açıktı. Saçlarını kalın bir örgü halinde arkasına bırakmıştı. Kaptanının peşinden kıyıya çıktı.

Cumbrae, "Günaydın, baylar," diyerek onları selamladı. "Tam zamanlıda geldiğiniz için sizi kutlarım."

Llewellyn ona başıyla selam verdi. "Bay Winterton başlamaya hazır."

Akbaba sakalını oynattı. "Albay Schreuder bekliyor. Lütfen şu taraftan." Yan yana kumsalda ilerlediler. Teknelerden inen gemiciler de düzdün bir sıra halinde onları izlediler. Cumbrae, "Şerefle ilgili bir olayı böyle kalabalık bir haydut grubunun izlemeye gelmesi olağanüstü bir şey," diye mırıldandı.

Galli kaptan homurdandı. "Burada, hattın ötesinde pek az gelenek var. Ama insanın sırtını iyice korumaya alması gerekiyor."

Cumbrae, "Ne demek istediğini anlıyorum," diyerek güldü. "Ama iyi niyetimi kanıtlamak için benim çocukları bize katılmaya çağırmayacağım ve

silahsızım." Bu gerçeği kanıtlamak için önce ellerini, sonra da ceketinin önünü açtı. Ama belinin arka tarafına, kuşağına Glasgow'lu Fallon'un yaptığı o yeni moda çarklı tabancalardan birini sokmuştu. Harika bir icaddı bu silah ama çok pahalıydı. Zaten o yüzden daha fazla insan tarafından kullanılmıyordu. Tetik çekilince silah çakmağındaki yaylı çark dönüyor ve demir piritten fışkıran kıvılcımlar tavacığa düşüyordu. Barut patlıyordu o zaman. Tabanca Akbaba'ya yirmi sterlinden daha pahalıya gelmişti ama buna değerdi. Çünkü ağır yanan fitil olmadığı için istenen yere gizlenebiliyor, kimse tabancanın farkına varmıyordu.

"Sevgili Christopher, sen de iyi niyetini kanıtlamak için adamlarını kare biçimi alanın sana düşen tarafında tutar mısın? Onları doğrudan doğruya kontrol etmelisin."

Kıyının biraz dersinde kumsal düzleştirilmiş ve bu kare biçimi yerin etrafına ipler gerilmişti. Dört köşeden her birine bir su fıçısı yerleştirilmişti. Cumbrae, Llewellyn'e, "Eni de, boyu da yirmi adım," dedi. "Bu genişlik adamın için yeterli mi?"

Winterton kare biçimi açıklığı inceleyerek başını salladı. Llewellyn onun adına konuştu. "Bizim için uygun..."

Cumbrae, "Işığın güçlenmesi için biraz beklememiz gerekiyor," dedi. "Aşçım sıcak çörek ve baharatlı şaraptan oluşan bir kahvaltı hazırladı. Bana katılacaksınız, değil mi?"

Teşekkür ederim, lordum. Bir kupa şaraba hayır demeyiz. Bir kamarot Galli kaptanla Vincent'e buharları tüten birer kupa getirdi. Cumbrae, "Şimdi izninizle," diyerek eğildi. "Düellocumla görüşmem gerekiyor." Patikadan çıkıp ağaçların arasına girdi. Birkaç dakika sonra döndüğünde Albay Schreuder arkasındaydı.

İki adam kare biçimi açıklığın diğer tarafında durup alçak sesle konuştular. Sonunda Akbaba havaya bakarak Hollandalıya bir şeyler söyledi. Sonra başını sallayıp Galli kaptanla Vincent'in bekledikleri yere geldi. "Artık ışık yeterli sanırım. Siz de aynı fikirde misiniz, baylar?"

Llewellyn soğuk bir tavırla başını salladı. "Başlayabiliriz..."

Cumbrae, "Düellocum silahını incelemenizi istiyor," diyerek Neptün kılıcını, kabzasını Galli kaptana doğru tutarak uzattı. Llewellyn altın kakmalı kılıcı alıp sabah ışığında inceledi.

Sonra kılıcı pek beğenmemiş gibi, "Fazla süslü bir şey," diye mırıldandı.

"Bu çıplak kadın figürleri bir geneleve daha çok yakışırdı." Altına oyulmuş olan denizkızlarına dokundu. "Ama hiç olmazsa ucuna zehir sürülmemiş. Boyu da benim düellocumun kılıcınınkine uyuyor." İki kılıcı kıyaslamak için yan yana tuttu. Sonra da Vincent'in kılıcını incelemesi için Cumbrae'ye uzattı.

Akbaba, "Çok uygun," deyip başını sallayarak onu geri verdi.

Llewellyn, "Beş dakikalık raundular, değil mi?" diye sordu. "İlk kan çıkıncaya kadar?" Yeleğinin cebinden altın saatini çıkardı.

Cumbrae, "Korkarım buna razı olamayacağız," dedi. "Benim düellocum hasımlardan biri aman dileyinceye ya da ölünceye kadar hiç duraklamadan çarpışmak istiyor."

Galli kaptan bağırdı. "Tanrım! Korkunç kurallar bunlar! Bu bir cinayet."

"Adamın bir köpek yavrusu gibi çişini ederse, o zaman kurtlarla birlikte ulumaya kalkışmamalıdır." Akbaba omzunu silkti.

Vincent atıldı. "Kuralları kabul ediyorum! O Hollandalının istediği buysa ölesiye dövüşürüz."

Cumbrae, "Evet, efendim," diye açıkladı. "O tamı tamına bunu istiyor. Siz ne zaman hazırsanız biz de o zaman başlayacağız. Sen işaret verir nişin, Kaptan Llewellyn?"

Akbaba, Schreuder'in yanına dönerek birkaç kısa cümleyle ona kuralları açıkladı. Hollandalı tamam der gibi başını salladı, sonra eğilerek ipin altından alana girdi. Yakası açık ince bir gömlek giymişti. Böylece altına zırh giymemiş olduğu görülüyordu. Törelere göre pamuklu parlak beyaz gömlek giymek şarttı. Böylece düellocu hasmı için büyük bir hedef oluşturuyordu. Ayrıca kan çıkması durumunda rakibini yaralayıp yaralamadığını da kolaylıkla anlayabiliyordu.

Kare biçimi açıklığın diğer tarafında Vincent pelerininin tokasını açtı ve kumların üzerine bıraktı. O da yine Hollandalınınki gibi beyaz bir gömlek giymişti. Genç adam elinde kılıcı, ip engelin üzerinden çevikçe atladı ve süpürülmüş kum alanda Schreuder'in karşısında durdu. İki düşman kılıçlarını havada sallayarak, ileri uzatarak kaslarını ısıttılar. Kılıçlar sabahın ilk ışıklarında parıldıyor ve vızıltıya benzeyen sesler çıkarıyordu.

Llewellyn birkaç dakika sonra kenardan, "Hazır mısınız, Albay Schreuder?" diye seslendi. Elindeki kırmızı ipek bir eşarbı havaya kaldırmıştı.

"Hazırım!"

"Siz de hazır mısınız, Bay Winterton?"

"Hazırım!"

Galli kaptan eşarbı yere attı. Kare biçimi yerin diğer tarafında duran Martı'nın mürettebatından homurtular yükseldi. İki kılıç ustası birbirlerinin etrafında döndüler. Kılıçlarını uzatarak birbirlerine ihtiyatla yaklaştılar. Silahlarını döndürüyor, yere doğru indiriyorlardı. Vincent birdenbire ileri atılarak kılıcı Schreuder'in boğazına saplayacakmış gibi yaptı. Ama Hollandalı onu kolaylıkla engelleyerek durdurdu. Şimdi kılıçları birbirine dayalı duruyor, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Kaslarını germişlerdi. Belki de Vincent düşmanının gözlerinde ölümü gördü, adamın bileğinin çelik gibi olduğunu sezdi. Çünkü önce o geriledi. Arkaya doğru bir adım atarken Albay yıldırım kadar hızlı bir dizi hamleyle onu sıkıştırdı. Kılıcı güneş ışınları gibi parıldayıp ışıldıyordu.

Göz kamaştırıcı bir gösteriydi bu. Çaresizce kendini savunarak gerileyen Vincent karenin bir köşesini belirleyen fıçıya dayandı. Artık Schreuder'in elindeydi. Ama Albay birdenbire saldırıdan vazgeçerek, kendinden daha genç olan hasmını aşağı görüyormuş gibi ona arkasını döndü ve orta yere gitti. Tekrar gardını alıp İngiliz'in yeniden yaklaşmasını bekledi.

Cumbrae'nin dışında bütün seyirciler Schreuder'in ustalığı karşısında sersemlemişlerdi. Vincent Winterton'un üstün yetenekli bir düellocu olduğu belliydi. Ama o ilk müthiş saldırı sırasında ölmemek için bütün ustalığını kullanmak zorunda kalmıştı. Llewellyn için için Vincent'in ustalığı sayesinde sağ kalmadığını biliyordu. Aslında Hollandalı böyle olmasını istemişti. Düşmanı genç İngiliz'e üç defa dokunmuştu bile. Vincent'in göğsünde iki hafif çizik vardı. Kolunun yukarısındaki yara ise daha derindi. Gömleği üç yerinden yarılmıştı. Yaralardan kan akmaya başlarken kumaş da ıslanıp kırmızıya dönüşüyordu.

Vincent başını eğerek yaralarına baktı. Hollandalıyla başa çıkamayacağını anladı. Yüzünde duyduğu çaresizliği yansıtan bir ifade belirdi. Başını kaldırarak kendisini bekleyen Schreuder'e baktı. Hollandalı klasik duruş vaziyetini almıştı. Azametle bekliyordu. Neptün kılıcının üzerinden düşmanını incelerken yüzünde ciddi ve dikkatli bir ifade vardı.

Vincent dikleşip gardını aldı. İlerleyerek kendisini bekleyen ölüme gitmek için bütün cesaretini topladı ve umursamazca gülümsemeye çalıştı. Düelloyu seyreden kaba saba gemiciler boğayı kızdırma yarışı ya da horoz dövüşündelermiş gibi uluyup böğürebilirlerdi. Ama onlar bile susmuşlardı.

Karşılarında gelişen bu korkunç trajedi onları etkilemişti. Ama Llewellyn, Vincent'in ölmesine izin vermeyecekti.

Durun! diye bağırarak ipin üzerinden atladı. Hızla ilerleyip iki düşmanın arasına girdi. Sağ elini kaldırmıştı. "Albay Schreuder, kılıçtaki ustalığınıza hayran olmamız için her türlü neden var, efendim. Bunu bize gösterdiniz. İlk kanı da siz çıkardınız. Şerefinize sürülen lekenin temizlendiğini açıklayarak size saygı duymamız için bir neden sağlayamaz mısınız?"

Schreuder, "Bu korkak İngiliz burada bulunan herkesin önünde özür dilesin," dedi. "O zaman tatmin olurum." Galli kaptan Vincent'e yalvarmak için genç adama döndü. "Albayın istediğini yapar mısın? Lütfen, buru benim hatırım için yap. Babana bana güvenmesini söylediğim için de." Genç adamın yüzü bir ölününkü kadar beyazdı, gömleğini lekeleyen ise parlak kırmızıydı. Haziranda fidanda açmış güller gibi. "Albay Scheuder biraz önce bana, 'Korkak,' dedi. Üzgünüm, kaptan. Ama böyle bir artı kabul edemem."

Llewellyn himayesindeki bu genç adama kederle baktı. "O seni öldürmek niyetinde, kaptan. Senin gibi güzel bir yaşamın henüz başında olan bir gencin ölmesi utanılacak bir ziyan."

"Ben de onu öldürmek niyetindeyim." Artık karar verildiği için Vincent de gülümseyebiliyordu. Neşeli, pervasızca bir tebessümdü onunki. "Lütfen yana çekilin, kaptan." Llewellyn umutsuzlukla alanın kenarına gitti.

Vincent, "Gardınızı alın, efendim," diye seslenerek atıldı. Çizmelerinin altında beyaz kumlar etrafa saçıldı. Genç adam canını kurtarmak için saldırıyor, düşmanının darbelerine engel oluyordu. Neptün karşısında aşılması imkânsız çelik bir duvar gibiydi. Genç adamın kılıcını karşılayıp yana kaydırıyor, Vincent'in en cesur hamlelerinin çocukça çabalarmış gibi gözükmesine neden oluyordu. Schreuder'in suratındaki ciddi ifade hiç değişmiyordu. Sonunda Vincent nefes almaya çalışarak soluk soluğa gerildi. Akan terleri kanlarına karışarak onları pembeleştiriyordu. Genç adam iki yara daha almıştı. Gözlerinde kara bir çaresizlik vardı.

Sonunda Altın Dal'ın mürettebatı kendilerine geldiler. Ulurcasına, "Aman ver!" diye haykırdılar. "Seni katil peynirkafa! Bu adil bir düello oldu, be adam! Bırak çocuk yaşasın!"

Cumbrae sert bir tavırla güldü. Albay Schreuder ona merhamet etmeyecek. Ama çıkardıkları bu gürültü Sam'in işini görmesine yardım edecek, diye düşünüyordu. Gölün üzerinden Altın Dal'ın demirli olduğu yere baktı. Gemide

kalan herkes kıça yakın küpeşteye doluşmuş, düelloyu görmeye çalışıyordu. Ana direğin tepesindeki nöbetçi bile teleskopu kıyıya çevirmişti. Hiç kimse uzak kıyıdaki mangrovların arasından hızla çıkan teknelerin farkında değildi. Akbaba öndeki tekneye binmiş olan Sam Bowles'ı seçti. Filika Altın Dal'ın çıkıntılı burnunun altından süratle geçti. Sonra Akbaba geminin gövdesi yüzünden onu göremez oldu. Sevinçle, Tanrım, diye düşündü. Sam gemiyi bir tek kurşun atılmadan ele geçirecek! Sonra kare biçimi açıklığa baktı.

Schreuder, "Siz sıranızı savdanız, efendim," dedi. "Şimdi sıra bende. Lütfen gardınızı alın." Vincent'le aralarındaki açıklığı hızla kapattı. Genç adam Hollandalının ilk ve ikinci saldırılarını kılıcını yüksekten sallayarak engelledi. Ama Neptün öfkeli bir kobra kadar hızlıydı ve durdurulması olanaksızdı. Vincent'i ışıltılı, öldürücü dansıyla hipnotize ediyordu sanki. Kayıyor ve vuruyor, Vincent'in ağır ağır gerilemesine neden oluyordu. Genç adam düşmanının kılıcını her engelleyişinde pozisyonu ve dengesi bozuluyordu.

Sonra Schreuder birdenbire bir oyunu denedi. Bunu pek az eskrimci antrenman salonu dışında yapmaya kalkardı. Hollandalı klasik pozisyonda kılıçları birbirine dayadı. İkisini birden havada döndürürken çeliklerin yanından seyredenlerin sinirlerini geren tiz bir ses çıkıyordu. Kılıçlar birarada olduğu için iki düşman da gerilemeye cesaret edemiyordu. Yoksa saldırı için bir açık verilebilirdi. İki kılıç ışıltılı, öldürücü bir daire çizerek dönüyordu. Şimdi düello güç ve dayanıklılık sınavına dönüşmüştü. Vincent'in kolu kurşun gibiydi. Çenesinden terler damlıyordu. Bakışları umutsuzdu. Bileği bu gerilim yüzünden titreyip bükülmeye başlamıştı.

Sonra Schreuder öldürücü daireyi döndürdü. Kılıcını kurtarıp gerilemedi. Sadece Vincent'in kılıcını çelikten bir mengeneye sıkıştırdı. Bu bir güç ve kontrol gösterisiydi. Cumbrae bile hayretle soluğunu tuttu.

Düellocular hiç kımıldamadan durdular. Sonra Hollandalı iki kılıcı da ağır ağır yukarıya doğru itmeye başladı. Sonunda iki düşmanın kolları iyice gerildi. Şimdi kılıçların uçları gökyüzüne doğruydu. Vincent aciz durumdaydı; Hollandalının kılıcını hareketsiz tutmaya çabalıyordu ama kolu titremeye başlamıştı. O arada dilini ısırdı ve ağzının kenarında bir damla kan belirdi.

Bu durum fazla devam edemeyecekti. Llewellyn genç adamın güç ve dayanıklılığının son sınırına ulaştığını fark ederek çaresizce, "Vincent!" diye haykırdı. "Dayan!" Ama boşunaydı bu. Vincent dayanamadı. Sağ kolu havadayken göğsü tamamiyle savunmasızdı.

Schreuder, "Ha!" diye bağırdı. Saldırırken öyle hızlı hareket etti ki, sanki

bir gölge kaydı. Yaydan fırlayan bir ok gibi kılıcını Vincent'in göğüs kemiğinin iki buçuk santim aşağısına sapladı. Kılıç genç adamın vücudunu delip geçti ve ucu sırtından otuz santim kadar çıktı. Vincent uzun bir süre mermerden oyulmuş bir heykel gibi durdu. Sonra bacakları büküldü ve genç adam kumların üzerine yığıldı. Llewellyn, "Cinayet bu!" diye bağırarak alana fırladı. Ölmek üzere olan genç adamın yanında diz çöktü. Vincent'i kucaklayarak Schreuder'e baktı ve tekrar haykırdı. "Kanlı bir cinayet!"

"Bunu bir istek olarak kabul etmeliyim." Cumbrae gülerek yaklaştı ve yere diz çökmüş olan Galli kaptanın arkasında durdu. "İsteğini yerine getirebileceğim için çok mutluyum, kuzenim." Arkasından yaylı tabancayı çıkardı. Namluyu Llewellyn'in başının arkasına dayayarak tetiği çekti. Etrafa parlak kıvılcımlar saçıldı. Sonra tabanca gürültüyle patlayarak Akbaba'nın elinde sarsıldı. Çok yakından ateş ettiği için kurşun saçmalar Galli kaptanın kafasından geçti ve adamın yüzünün yarısını uçurdu. Kızıl parçalar etrafa fırladı. Llewellyn, Vincent'in ölüsü hâlâ kollarında, yüzükoyun yere kapaklandı.

Akbaba çabucak etrafına bakındı. Karanlık korudan kırmızı fişeğin atılmış olduğunu gördü. Sabahın erken saatlerine özgü açık mavi gökyüzünde fişek arkasında gümüş dumandan bir parabol bıraktı. Böylece Sam Bowles'la Altın Dal'ı ele geçirecek gruptakilere geminin güvertelerine saldırmaları için işaret verilmiş oldu.

O sırada kıyının yukarısında, ağaçların arasına saklanmış olan tayfalar toplarına örttükleri dalları kaldırmaya başladılar. Topların yerini Akbaba kendisi planlamıştı. Onları alanın, Altın Dal'ın tayfalarının dört sıra halinde durdukları tarafına çevirtmişti. Toplar aynı anda, patladı. Her birine bolca misket doldurulmuştu.

Altın Dal'ın tayfalarının gizli toplardan haberleri yoktu ama dehşet dolu gözlerinin önünde subaylarının öldürülmesinin neden olduğu şoktan artık kurtuluyorlardı. Adamlar öfkeyle homurdandılar. Sonra hiddetle bağrıştılar. Ama başlarında onlara emir verecek kimse yoktu. Kılıçlarını çektilerse de, farkında olmadan duraklayarak gerilediler.

Akbaba, Schreuder'in diğer kolunu yakalayıp hırıltılı bir sesle, "Haydi gelin!" dedi. "Çabuk olun! Ateş alanından çıkın." Hollandalıyı etrafı iplerle çevrili alandan sürükleyerek çıkardı.

Schreuder, "Tanrım," dedi. "Llevvellyn'i öldürdünüz!" Akbaba'nın işlediği cinayet yüzünden afallamıştı. "Onun silahı yoktu! Savunmasızdı!"

Cumbrae, "Bu işin ince noktalarını daha sonra konuşacağız," diye söz verdi. Sonra çizmeli ayağını uzatarak Hollandalının ayak bileğine çelme taktı. İkisi Cumbrae'nin özellikle bu iş için kumlarda kazdırdığı fazla derin olmayan hendeğe tepe üstü yuvarlandılar. Aynı anda Altın Dal'ın tayfaları arkalarındaki alanın iplerini aştılar.

Schreuder, "Ne yapıyorsunuz?" diye böğürdü.

Cumbrae onun kulağına bağırdı. "Senin hayatını kurtarıyorum, ahmak!" Korudan ilk misketler gürültüyle atılırken Hollandalının kafasını hendeğin kenarından aşağı itti. Top ateşi kıyıyı taradı.

Akbaba ateş alanını dikkatle hesaplamıştı. Bu yüzden misketler öldürücü bir kavis çizip birbirlerine sokulmuş olan denizcilere isabet ettiler. Kıyıdan kaldırdıkları kumlar gözleri kör eden beyaz bir fırtınaya dönüştü. Sonra gölün sakin sularının yüzeyini bir rüzgâr gibi kırıştırdı. Altın Dal'ın tayfalarının çoğu yere yığıldı. Ayakta kalan birkaçı neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Aldıkları yaralar, misket gürültüsü ve şiddetli hava akımı yüzünden sarhoş gibi yalpalıyorlardı.

Cumbrae çukurun dibinden iki yanlı kılıcını kaptı. Silahı daha önce kuma gömmüştü. Hendekten fırlayıp sağ kalan birkaç denizciye doğru koştu. İri kılıcın kabzasını iki eliyle kavramıştı. Yolundaki ilk adamın kafasını bir vuruşta gövdesinden ayırdı. Aynı anda kendi tayfaları top duvarlarının arasından fırladılar. Deli danalar gibi böğürüyor, palalarını sallıyorlardı.

Kıyıdaki sayıları iyice azalmış olan denizcilere saldırdılar. Onları kesip biçmeye başladılar. Cumbrae, "Yetişir," diye bağırdı. "Teslim olanları öldürmeyin!" Ama adamlar bu emre aldırmadılar. Palalarını fışkıran kanlar dirseklerine kadar onları ıslatıncaya, sırıtan suratlarını benekleyinceye kadar salladılar. Cumbrae sonunda onları yumruklayarak, kılıcının yassı tarafıyla vurarak durdurabildi.

"Yeter! Altın Dal'da çalışacak adamlar gerekli bize! On iki kişiyi sağ bırakın, kan içici haydutlar!" Ama tayfalar o kadar insanı bile sağ bırakmak niyetinde değillerdi. Katliam sona erdiği zaman geride sadece dokuz tayfa kalmıştı. Onların el ve ayak bileklerini bağladılar. Sonra da yüzüstü kumlara yatırdılar. Pazar yerinde satışa çıkarılmış domuzlar gibi. Akbaba yine bağırdı. "Bu taraftan!" Adamlarının başında Altın Dal'ın filikalarının kıyıya çekilmiş olduğu yere doğru koştu. Hepsi birden teknelere doluşarak küreklere asıldılar. Cumbrae burunda yaralı bir hayvan gibi kükrerken Altın Dal'a yanaşıp geminin

güvertesine tırmandılar. Kılıçları ellerinde, tabancaları da hazırdı.

Oradakilerin yardıma ihtiyaçları yoktu. Sam Bowles Altın Dal'a saldırarak gemidekileri gafil avlamıştı. Güverte kandan kayganlaşmıştı. Etraf ceset doluydu. Başkasaraların altında Llewellyn'in bir avuç tayfası çaresizce savaşıyorlardı. Sam Bowles'in gemiye çıkmış olan adamları etraflarını sarmıştı. Ama tayfalar Akbaba'yla katillerinin güverteye tırmandıklarını görünce ellerindeki kılıçları attılar. Yüzebilen birkaçı hızla yan tarafa koşarak gölün sularına daldılar. Diğerleriyse dizüstü çökerek, aman dilediler.

Cumbrae, "Onları öldürme, Bay Bowles!" diye bağırdı. "Benim tayfalara ihtiyacım var!" Emrine uyulup uyulmadığını görmek için beklemedi. Yanındaki adamlardan birinin tüfeğini kapıp küpeşteye koştu. Kaçan gemiciler mangrovlara doğru yüzüyorlardı. Akbaba ıslak kır saçlarının arasından pembe kafası gözüken bir tayfaya nişan daldı. Şanslı bir atış oldu. Adam iki elini havaya kaldırarak suya battı. Gölün yüzeyinde pembe bir leke kaldı. Cumbrae'nin etrafindaki gemiciler neşeyle kahkahalar attılar.

Bu oyuna katıldılar. Hedeflerini açıklıyor ve nişancılıkları konusunda bahse giriyorlardı. "Şu sarı örgülü köpek için bana kim beş şilin verecek?" Yüzen adamları yaralı ördekler gibi vuruyorlardı.

Sam Bowles, Cumbrae'yle konuşmak için yaklaştı. Sırıtıyor, selamlar veriyordu. "Gemi sizin, sayın lordum."

Aferin, Bay Bowles! Cumbrae porsuna öyle şiddetle vurdu ki, adam neredeyse devriliyordu. "Herhalde bazı tayfalar aşağılara saklandılar. Onları bulun! Ama canlı yakalamaya çalışın. Suya bir filika indirin ve şu adamları da toplayın!" Oyundan kurtularak hâlâ etrafa suları saça saça mangrovlara doğru yüzen birkaç adamı işaret etti. "Ben geminin belgelerini bulmak için Llewellyn'in kamarasına iniyorum. Esirleri bağlayıp geminin ortasına götürdükten sonra beni çağırın."

Akbaba, Llewellyn'in kamarasının kilitli kapısını bir tekmede açtı. Bir an eşikte durup içeriye baktı. Kamara çok güzel döşenmişti. Perdeler ince kadifedendi, oymalı eşyalar pırıl pırıl cilalıydı.

Cumbrae yazı masasının çekmesinde rahat ranzanın altına yere vidalanmış olan küçük çelik sandığın anahtarını buldu. Sandığı açar açmaz Llewellyn'e verdiği keseyi tanıdı. "Çok teşekkür ederim, Christopher," diye mırıldandı. "Sana minnet duyuyorum. Gideceğin yerde buna ihtiyacın olmayacak." Keseyi cebine soktu. Sandığın altında ikinci bir kese daha vardı. Akbaba bunu masaya

götürüp içindeki altınları oraya döktü. Paraları saymaya başladı. "İki yüz on sterlin, beş şilin ve iki pens. Bu parayı gemiyi sefere çıkarmak için kullanacağım. Pek az ama her türlü bağış için minnet duyarım."

Sonra gözleri sandığın dibindeki bir şeye takıldı. Tahtadan yapılmış küçük bir kutuydu. Akbaba bunu alıp inceledi. Kutunun kapağına bir ad oyulmuştu. "Saygıdeğer Vincent Winterton." Kutu kilitliydi. Ama Akbaba hançerinin ucuyla kolaylıkla açtı. İçindekileri görünce gülümsedi. Altınları avuçlayarak onların parmaklarının arasından kaymasını seyretti. "Sevgili Albay Schreuder'in kumarda kaybettiği paranın da burada olduğu kesin. Ama Hollandalı bir daha kumar oynamaya kalkışmamalı. Bu altınları onun adına saklayacağım."

Kaptanın dolabından aldığı şişedeki konyaktan bir kupaya doldurdu, sonra masanın başına geçerek geminin seyir jurnallerini ve diğer belgelerini incelemeye başladı. Ama seyir jurnallerini ilerde okumanın daha ilginç olacağını düşünerek onları bir kenara itti. Llewellyn'le Lord Winterton'un ortak olduklarını gösteren mektuba göz gezdirdi. Bundan Altın Dal'ın sahibinin Lord Winterton olduğu anlaşılıyordu. Akbaba, "Ama artık değilsin, sayın lordum," diyerek sırıttı. "Sana acı bir haber vereceğim için çok üzgünüm ama gemi artık benim oldu."

Yük manifestosu korsanı düş kırıklığına uğrattı. Altın Dal'ın ambarlarında daha çok ucuz eşyalar, bıçaklar ve baltalar, kumaşlar, boncuklar ve bakır yüzükler vardı. Ancak ambarlara beş yüz tüfek ve bolca barut konmuş olduğu da anlaşılıyordu.

"Ah! Demek silah kaçakçılığı yapacaktın? Utanmalısın, sevgili Christopher!" Llewellyn'i ayıplıyormuş gibi dilini şaklattı. Kendi kendine, dönüş yolunda ambarları doldurmak için daha iyi şeyler bulacağım, diye söz verdi. Konyaktan bir yudum içti.

Diğer belgeleri sıraya dizmeyi sürdürdü. O arada Lord Winterton'un bir mektubunu daha buldu. Altın Dal'ın Prester John'un emrinde bir savaş gemisi görevi yapmasını kabul ediyordu. Buna Llewellyn'i süslü sözlerle tanıtan bir mektup eklenmişti. Belgeyi İngiltere Şövalyesi Clarendon Kontu imzalamış, altına resmi dev mühür basılmıştı. Clarendon, Christopher Llewellyn'i Etiyopya hükümdarına methediyor, onu öve öve göklere çıkarıyordu.

"Ah, işte bu çok daha değerli! Adı biraz değiştiririm. Sonuç beni bile kandırır." Mektubu katladı. Kutuyu, keseleri, jurnalleri ve belgeleri çelik sandıkçığa koydu. Anahtarını bir kurdeleyle boynuna astı. Konyağın geri

kalanını bitirirken seçeneklerini düşünmeye başladı.

Büyük Boynuz'daki savaş onu ilgilendiriyordu. Yakında Hint Okyanusu'nda güneydoğudan alizeler esmeye başlayacaktı. Büyük Moğol bu rüzgârla sanki kanat takacak olan gemilerine askerlerini ve hazinelerini doldurarak onları Afrika kıyısındaki antrepolarına yollayacaktı. Ayrıca dini bütün Müslümanlar da her yıl olduğu gibi Tanrı'nın peygamberinin doğduğu yere haç ziyaretinde bulunacaklardı. Hükümdarlar, prensler, vezirler ve zengin tüccarlar Doğu'nun her köşesinden geleceklerdi. Yanlarında Akbaba'nın ancak tahmin edebildiği çok değerli şeyler olacaktı Hacılar onları Mekke ve Medine'deki kutsal cami ve tapınaklara armağan edeceklerdi.

Cumbrae birkaç dakika yumruğu büyüklüğünde peygamber çiçeği rengi safirleri ve güvercin kanı yakutları, filler yükü gümüş ve altın külçelerini hayal etti. Martı'yla Altın Dal birlikte hareket ettikleri takdirde hiçbir kara dinsiz prens bana karşı koyamayacak. Ambarlarımı ganimetlerin en güzelleriyle dolduracağım. Kendini avutmak için ekledi. Bütün bunların yanında Franky Courteney'in önemsiz küçücük hazinesi solda sıfır kalır. Tabii Franky'nin ganimeti sakladığı yeri hâlâ bulamadığı için öfkeleniyordu. Kaşları çatıldı. Kendi kendine, gölden ayrılırken buradan geçtiğimi göstermek için Jiri ve diğer yalancı zencilerin kemiklerini geride bırakacağım, diye söz verdi.

Akbaba, Sam Bowles'in kapıdan başını uzatması üzerine daldığı düşüncelerden uyandı. "Özür dilerim, sayın lordum. Bütün esirleri topladık. Hepsini de. Bir teki bile kaçamadı."

Akbaba onu sinirlendiren bu konuları düşünmekten kurtulduğuna sevinerek ayağa kalktı. "O halde benim için neler bulduğuna bir bakalım."

Esirleri bağlamış ve geminin ortasında güverteye üç sıra halinde oturtmuşlardı. Sam gururla, "Kırk iki sağlam, tuzlu su adamı," dedi. "Kolları ve bacakları da, ciğerleri de sağlıklı."

Akbaba söylenenlere inanamıyormuş gibi, "Hiçbiri de yaralı değil mi?" diye sordu.

Sam fısıltıyla yanıt verdi. "Yaralılara dadılık etmek zahmetine katlanmak istemeyeceğinizi biliyordum. Onların İsa'nın yanına gitmelerine yardım etmek için kafalarını suya sokup biraz öyle tuttuk."

Cumbrae, "Merhametin beni şaşırtıyor, Bay Bowles," diye homurdandı. "Ama bundan sonra bana ayrıntıları hiç açıklama. Bildiğin gibi ben insanları tatlı tatlı ikna etmekten hoşlanırım." Sonra bu konuyu bir tarafa bırakarak

esirleri inceledi. Sam'in güvencesine rağmen çoğunun kötü biçimde dövülmüş olduğu belliydi. Gözleri morarmış, dudakları yarılıp şişmişti. Tayfaların hepsi de başlarını önlerine eğmişlerdi. Akbaba'ya bakmak istemiyorlardı.

Cumbrae yere çökmüş olan adamların oluşturdukları sıraların önünle ağır ağır ilerledi. Arada bir denizcilerden birini saçlarından yakalayarak adamın kafasını kaldırıyor ve suratını inceliyordu. Sıranın sonuna erince geri dönüp neşeyle, "Beni dinleyin, yiğit çocuklar," dedi. "Hepiniz için yerim var. Benimle sefere çıkarsanız ayda bir şilin ve ödül parasından da pay alırsınız. Adımın Angus Cochran olduğundan ne kadar eminsem, elimize paylaşmamız için çuvallar dolu altın ve gümüş geçeceğinden de o kadar eminim."

Tayfaların hiçbiri yanıt vermedi. Akbaba'nın kaşları çatıldı. "Sağır mısınız? Yoksa dilinizi şeytan mı kaptı? Cumbrae Lordu Cochran'la kim sefere çıkacak?" Güverteye daha da derin ve sıkıcı bir sessizlik çöktü, Cumbrae esirlerin içinden en zeki görünüşlü olanlardan birini seçti. Adın nedir, oğlum?" "Davey Morgan."

"Benimle sefere çıkar mısın, Davey?"

Gemici ağır ağır başını kaldırarak Akbaba'ya baktı. "Ben Bay Winterton'un kıyıda katledildiğini ve kaptanın soğukkanlılıkla vurularak öldürüldüğünü gördüm. Ben katil korsanlarla sefere çıkmam." Akbaba tiz bir sesle, "Korsan mı?" diye bağırdı. "Bana 'korsan' demeye cüret ediyorsun, öyle mi? Seni leş kokulu pislik yığını! Sen martılara yem olmak için doğmuşsun. Bu da olacak!" Büyük kılıcı hışırdatarak tanından çekti. Havaya kaldırıp Davey Morgan'ın kafasını yukarıdan aşağıya yardı. Dişlerini kırarak adamın kafasını omuzlarına kadar kesti. Sonra elinde kanlı kılıç, esirlerin oluşturduğu sıranın önünde hızla ilerledi.

"İçinizde suratıma karşı 'korsan' diyecek biri daha var mı?" Tutsaklar seslerini çıkarmadılar. Sonunda Cumbrae hızla Sam Bowles'a döndü. Hepsini Altın Dal'ın ambarlarına kapat. Onlara günde sadece bir peksimet ve dörtte bir litre de su ver. Teklifimi daha ciddi bir biçimde düşünenler. Birkaç gün sonra bu güzellerle yeniden konuşacağım. Bakalım o zaman daha terbiyeli davranabilecekler mi?"

Sam'i bir kenara çekerek daha alçak sesle, "Fırtınanın neden olduğu hasar henüz tümüyle onarılmadı." Direk ve yelkenleri işaret etti. "Bu artık senin gemin. Ona sen komuta edeceksin. Her şeyi hemen tamir ettir Bu Tanrı'nın terk ettiği yerden mümkün olduğu kadar çabuk ayrılmayı istiyorum. Beni duyuyor musun, Kaptan Bowles?"

Porsunun gözleri bu unvanın uyandırdığı sevinçle parladı.

Cumbrae giriş yerine giderek filikalardan birine indi. "Beni kıyıya götürün, köpekler." Tekne daha kumsala yanaşmadan dizlerine kadar gelen suya atlayıp kıyıya çıktı. Albay Schreuder orada onu bekliyordu.

Hollandalı, "Sizinle konuşmalıyım, lordum," dedi. Akbaba ona sevimli bir tavırla gülümsedi.

Konuşmalarınız bana her zaman zevk verir, efendim. Benimle gelin. Ben işlerimle ilgilenirken bir yandan da konuşabiliriz. Schreuder'i kıyıdan çıkararak koruya soktu.

Hollandalı, "Kaptan Llewellyn..." diye başladı ama Akbaba onu susturdu.

Llewellyn aşağılık bir korsandı. Ben de kendimi onun kalleşliğine karşı savunuyordum. Birdenbire durup Schreuder'e döndü. Kolunu sıvayarak omzundaki girintili çıkıntılı mor yara izini gösterdi. "Bunu görüyor musunuz? Llewellyn'e vaktiyle bir kere güvendim ve karşılığı bu yara oldu. Eğer ondan önce davranmasaydım haydutları bize saldıracak ve hepimizi olduğumuz yerde kılıçtan geçireceklerdi. Bunu anladığınızdan ve işe karıştığım için bana minnet duyduğunuzdan eminim. Yoksa ölenler arasında siz de olabilirdiniz."

Cumbrae kumsaldan çıkan adamlarını işaret etti. Tayfalar Llewellyn'le Vincent Winterton'un cesetlerini bacaklarından yakalamış sürüklüyorlardı. Galli kaptanın parçalanmış kafası üzerinde sürüklendiği kumlarda kırmızı bir iz bırakıyordu.

Schreuder bu cenaze törenini dehşetle izledi. Cumbrae'nin sözlerinde hem gizli bir tehdit, hem de bir uyarı olduğunun farkındaydı. İlk ağaç dizisinin hemen gerisine sıra sıra derin hendekler kazılmıştı. Daha önce Sir Francis Courteney'nin kampının bulunduğu yere. İngiliz kaptanın kulübesi ortada yoktu. Onun yerine altı metre derinliğinde derin bir kuyu kazılmıştı. Kuyunun dibine gölden sızan tuzlu su dolmuştu. Eski baharat deposunun olduğu yerde de yine kazılar yapılmıştı. Sanki ağaçların arasında sürüyle madenci çalışmıştı. Akbaba'nın adamları ölüleri en yakındaki çukura sürükleyerek onları içine atıverdiler. Cesetler dik yardan kaydılar ve suları şakırdatarak dipteki gölcüğe yuvarlandılar.

Schreuder hem endişeli, hem de kararsızdı. "Llewellyn'in öyle biri olduğuna inanmakta zorluk çekiyorum." Ama Cumbrae onun sözlerini tamamlamasına izin vermedi.

"Tanrı aşkına, Schreuder! Sözlerime inanmıyor musunuz? Bu konuda kuşkularınız mı var? Bana kesinlikle kaderinizi benimkine bağlamayı istediğinizi söylediniz. Şimdi ne olacak? Eğer hareketlerim hoşunuza gitmiyorsa o zaman hemen, şimdi ayrılmamız daha iyi olur. Size Altın Dal'ın filikalarından birini veririm. Llewellyn'in korsanlarından bir grubu da. Onların yardımıyla Ümit Burnu'na dönersiniz. Artık vicdanınızın nelere el vermediğini de Vali van de Velde'ye anlatırsınız. Bu daha hoşunuza gider mi?"

Hollandalı, "Hayır, efendim," diye yanıt verdi. "Gitmez. Artık Ümit Burnu'na dönemeyeceğimi siz de biliyorsunuz."

"Pekâlâ, Albay. Şimdi... yine benimle misiniz?"

Schreuder kararsızca durakladı. Diğer ölüleri gömen grupların iğrenç çalışmalarını seyrediyordu. Cumbrae'ye karşı çıktığı takdirde Kaptan Llewellyn ve Altın Dal'ın tayfalarının yanında yer alacağını biliyordu.

Sonunda, "Evet, sizinleyim," dedi.

Akbaba başını salladı. "O halde... işte elim." Üzeri kızıl kıllarla kaplı, çilli elini uzattı. Schreuder ağır ağır uzanarak bu eli sıktı. Cumbrae, Hollandalının gözlerindeki ifadeden adamın artık gerçeği kavradığını anladı. Schreuder toplum dışı bir insandı şimdi. Cumbrae de sonunda ona güvenebileceğini biliyordu. Hollandalı Altın Dal'ın subay ve mürettebatının katledilmelerini kabul ederek, hatta buna göz yumarak bir kanun kaçağı ve bir korsana dönüşmüştü. Artık her bakımdan Akbaba'nın "adamıydı.

"Şimdi benimle gelin, efendim. İzin verin de size burada yaptıklarımızı göstereyim." Cumbrae konuyu kolaylıkla değiştirmişti. Schreuder'i üst üste yığılmış ölülerin yanından geçirirken dönüp cesetlere bakmadı bile. "Anlayacağınız ben Francis Courteney'i çok iyi tanırdım. Onunla iki kardeş gibiydik. Ben hâlâ Franky'nin hazinesinin buralarda bir yerde saklı olduğundan eminim. Standvastigheid ve Heerlycke Nacht'tan aldığı ganimetin. Bütün azizlerin kanı adına, bu kumların altında bir yerde yirmi bin sterlin gömülü olmalı!"

Sonunda Cumbrae'nin adamlarının ellerinde küreklerle tekrar çalışmaya başladıkları uzun ve derin hendeğe geldiler. Tayfaların arasında Akbaba'nın Ümit Burnu'ndaki köle pazarından satın aldığı üç zenci de vardı.

Akbaba, "Jiri!" diye böğürdü. "Matesi! Kimatti!" Esirler irkildiler. Küreklerini atarak efendileriyle konuşmak için endişeyle hendekten yukarı tırmandılar.

Şu muhteşem güzellere bakın, efendim! Onların her biri için beş yüz florin verdim. Şimdiye kadar yaptığım en kötü alışverişti bu. İşte şimdi karşınızda zencilerin en iyi üç şey yapabildiklerini gösteren canlı kanıtlar! Onlar yalan söylüyor, çalıp çırpıyor ve döneklik ediyorlar. Akbaba gürültülü bir kahkaha attı. "Bu doğru değil mi, Jiri?"

Jiri gülerek, "Evet," der gibi başını salladı. "Doğru, lordum. Tanrı'nın kendi gerçeği bu."

Akbaba gülmeye başladığı gibi birdenbire sustu. "Sen Tanrı hakkında ne biliyorsun, dinsiz budala?" İri yumruğuyla Jiri'ye müthiş bir darbe indirerek onu hendeğe yuvarladı. "Üçünüz de işinizin başına dönün."

Jiri, Matesi ve Kimatti küreklerini kaparak telaşla hendeğin dibini kazmaya başladılar. Toprakları yukarıya, oradaki yığının üzerinden hızla atıyorlardı. Cumbrae ellerini beline dayayarak zencilerin tepelerine dikildi. "Şimdi beni iyi dinleyin, gece yarısının piçleri! Bana aradığım hazinenin burada gömülü olduğunu söylüyorsunuz. İyi ya, onu benim için bulun! Yoksa buradan ayrılırken gemimde olmayacaksınız. Üçünüzü de kapkara pençelerinizle kazdığınız bu mezara gömeceğim. Beni duyuyor musunuz?"

Üç zenci bir ağızdan, "Evet, lordum," diye yanıt verdiler.

Akbaba dostça bir tavırla Schreuder'in kolunu tutarak onu hendekten uzaklaştırdı. "Artık o acıklı gerçeği kabul etmek zorundayım. Bu üçü Franky'nin hazinesinin yerini aslında bilmiyorlardı. Bütün bu aylar boyunca beni oyalayıp durdular. Köpeklerim ve ben 'köstebekçilik' oynamaktan artık bıktık... Şimdi mütevazı kulübemde size ağırlamama izin verin. Size bir maşrapa viski ikram etmeme de. Siz de bana Büyük Moğol'la Prester John arasındaki şu küçük, güzel savaştan söz edersiniz. Bana kalırsa siz ve ben Filler Gölü'nden başka bir yerde daha iyi bir iş bulabilir, daha fazla kazanç sağlayabiliriz."

***

Hal kamp ateşinin ışığında büyük bir iştahla füme et yiyen grubuna baktı. Son birkaç gün iyi av bulamamışlardı. Çoğu da yorgundu.

Kendi denizcileri hiçbir zaman esir olarak yaşamamışlardı. Ümit Burnu'nda kalenin surlarındaki çalışmaları da onları sindirmemiş, korkaklaştırmamıştı. Tersine onları sertleştirmişti. Bu uzun yürüyüş de hepsini sağlamlaştırmıştı. Hal'ın onlardan isteyebileceği başka bir şey yoktu. Savaşta denenmiş, dayanıklı cengâverlerdi onlar. Genç adam, Althuda'dan hoşlanıyor, ona güveniyordu. Ama o da çocukluğundan beri köleydi. Adamlarından bazıları hiçbir zaman savaşçı olamayacaklardı. Sabah ise Hal'i düş kırıklığına uğratmıştı. Somurtkanlaşmış, her şeyi engellemeye başlamıştı. Görevlerini yapmıyor, Hal'ın ona verdiği emirlere karşı çıkıyor ve durmadan aynı lafları tekrarlıyordu. "Ben artık köle değilim! Hiçbir insanın bana emir vermeye hakkı yok!"

Hal, Sabah, Akbaba'nın denizcileri gibi adamlarla dövüşemez, diye düşündü. Sonra başını kaldırdı ve yanına oturan Sukeena'ya gülümsedi.

Sukeena, "Sabah'ı kendine düşman etme," diye fısıldadı.

"Bunu ben de istemiyorum. Ama gruptaki her erkek üzerine düşeni yapmalı." Başını eğerek genç kadına şefkatle baktı. "Sen Sabah gibi on kişiye bedelsin. Ama bugün birkaç defa sendelediğini gördüm. Sana bakmadığımı sandığın anlarda gözlerinde acı dolu bir ifade beliriyordu. Hasta mısın, sevgilim? Grubun fazla hızlı yürümesine mi neden oluyorum?"

"Sen beni fazla seviyorsun, Gundwane." Sukeena başını kaldırarak genç adama gülümsedi. "Seninle birlikte cehennemin kapılarına kadar gider ama yine de şikâyet etmem."

Şikâyet etmeyeceğini biliyorum. Beni de endişelendiren bu. Şikâyet etmezsen ne derdin olduğunu nasıl bilebilirim?

Sukeena genç adamın kaygılarını gidermeye çalıştı. "Benim hiçbir derdim yok."

Hal ısrarla, "Öyleyse yemin et," dedi. "Hasta olmadığına, benden bir şeyi saklamadığına yemin et."

Sana bu öpücükle yemin ediyorum. Sukeena dudaklarını uzattı. "Her şey, Tanrı'nın istediği gibi, yolunda. Ben bunu sana kanıtlayacağım." Hal'i elinden tutup kamp yerinin karanlık bir köşesine yaptığı yatağa götürdü.

Hal çok mutlu olmasına rağmen sonradan bir şeyin değişmiş olduğunu

düşündü. Ama bunun ne olduğunu bilemedi.

Ertesi günkü uzun yürüyüş sırasında Sukeena'yı dikkatle izledi. Ona Balili Prenses dik yerlerde eskisi kadar çevik yürüyemiyormuş gibi geldi. Sonra sıcak doruk noktasına ulaştığında Sukeena sıradaki yerinden geride kalmaya başladı. Zwaantie fillerin açtığı patikada aşılması zor bir yere geldikleri zaman genç kadına yardım etmeye gitti. Ama Sukeena ona sert bir tavırla bir şeyler söyleyerek uzattığı elini itti. Hal belli belirsizce hızı azalttı. Sukeena'nın rahatlamasını istiyordu. Öğle molasını da daha önceki günlere göre biraz erkene aldı.

Hal o gece uyuyamadı. Sukeena yanında bir ölü kadar hareketsiz yatıyordu. Derin bir uykuya dalmıştı. Genç adam onun sağlığının yerinde olmadığından emindi artık. Sukeena uyurken öyle hafif soluk alıyordu ki, Hal endişelerini gidermek için bir ara kulağını onun ağzına yaklaştırdı. Sukeena'yı kendine çekti. Ona sevgilisinin vücudu alev alev yanıyormuş gibi geldi. Sukeena şafaktan önce bir defa dokunaklı bir biçimde inledi. Hal kalbinin ona duyduğu sevgi ve şefkatle şiştiğini hissetti. Sonunda o da derin bir uykuya daldı. Hiç rüya görmedi. İrkilerek uyandığı ve Sukeena'ya doğru uzandığı zaman onun yanında olmadığını fark etti.

Hal bir dirseğinin üzerinde doğrularak kampta etrafına bakındı. Ateş bir avuç kora dönüşmüştü. Ama ay batı ufkuna yaklaşmış olmasına rağmen yine de ortalığı yeterince aydınlatıyordu. Hal, Sukeena'nın kampta olmadığını gördü. Aboli'nin kara siluetini seçti. Ayın daha parlak ışıkları sabahyıldızını adeta sönükleştiriyordu. Ama yıldız girişte oturmuş nöbet bekleyen zencinin tam tepesindeydi. Aboli uyanıktı. Hal onun yavaşça öksürdüğünü duydu. Sonra da yumuşak kürk battaniyeyi omuzlarına daha sıkıca sardığım gördü.

Genç adam kendi kaross'unu yana itti. Aboli'ye doğru gidip onun yalında çömeldi. "Sukeena nerede?" diye fısıldadı.

"Kısa bir süre önce buradan ayrıldı."

"Ne tarafa gitti?"

"Dereye doğru."

"Ona engel olmadın mı?"

"Özel işi için gidiyordu." Aboli dönerek genç adama merakla baktı. Onu neden durduracaktım?"

Hal yine fısıldadı. "Affedersin. Sana çatmak istemedim. Ama Sukeena beni

endişelendiriyor. O iyi değil. Bunu fark etmedin mi?"

Aboli durakladı. "Belki..."

"Onun peşinden gideceğim." Hal ayağa kalktı. Bozuk yoldan bir gece önce yıkandıkları sığ gölcüğe gitti. Tam Sukeena'nın adını sesleneceği sırada duyduğu bir ses onu susturdu. Durup endişeyle etrafı dinledi. Sonra o sesi tekrar duydu. Can acısı ve ıstırap dolu bir sesti bu. Genç adam ilerledi, sonra Balili Prensesi gördü. Kadın gölcüğün yanma diz çökmüş, battaniyesini bir yana atmıştı. Cildi ayışığında cilalı fildişi gibi parıldıyordu. Mide bulantısı ve can acısından ikibüklüm olmuştu. Hal ıstırapla bakarken genç kadın öğürerek kumların üzerine kustu.

Hal yokuştan ona doğru koştu ve Sukeena'nın yanında diz çöktü. Kadın başını kaldırıp çaresizce ona baktı. Boğuk bir sesle, "Beni böyle görmemelisin," diye fısıldadı. Sonra dönerek tekrar kustu. Hal kolunu onun çıplak omzuna attı. Balili Prenses üşümüş titriyordu.

Hal soluk soluğa, "Sen hastasın," dedi. "Ah, sevgilim, bana neden doğruyu söylemedin? Niçin hasta olduğunu benden sakladın?"

Sukeena elinin tersiyle ağzını sildi. "Peşimden gelmemeliydin. Bunu öğrenmeni istemedim."

"Hastaysan bilmem gerekir. Bana bunu açıklayacak kadar güvenmeliydin."

Sana yük olmak istemedim. Benim yüzümden yola devam etmeyi geciktirebilirdin.

Hal genç kadını kendine çekti. "Sen bana hiçbir zaman yük olamaz'sın. Sen benim ciğerlerimdeki hava, damarlarımdaki kansın. Şimdi bana derdinin ne olduğunu açıkça söyle, sevgilim."

Sukeena içini çekti. Yine titriyordu. "Ah, Hal, beni bağışla. Henüz bunun olmasını istemiyordum. Önlemek için bildiğim bütün ilaçlan içtim."

“Nen var?” Hal üzülmüş, aklı karışmıştı. "Lütfen bunu bana söyle."

“Karnımda senin çocuğunu taşıyorum.” Genç adam şaşkın şaşkın Sukeena'ya baktı. Ne kımıldıyor, ne de konuşabiliyordu. "Neden sesin çıkmıyor, Hal? Niçin bana öyle bakıyorsun? Lütfen kızma!"

Hal birdenbire Balili Prensesi olanca gücüyle göğsüne bastırdı. "Dilimin tutulmasına neden olan öfke değil. Sevinç! Aşkımızın uyandırdığı sevinç! Bana söz verdiğin erkek çocuğun sağladığı mutluluk!"

Hal o gün yürüyüşteki sırayı değiştirdi. Sukeena artık sıranın başında, onun

yanında yürüyecekti. Genç kadının gülerek itiraz etmesine rağmen onun taşıdığı sepeti de aldı. Sukeena ağırlıktan kurtulduğu için daha rahat yürümeye başladı. Ama genç adam yine de zorlukla geçilecek yerlerde onun elini tuttu. Sukeena da onu korumanın ve üzerine titremenin Hal'a ne kadar zevk verdiğini fark ederek karşı koymadı.

Diğerlerine durumu açıklamamalısın, diye mırıldandı. "Yoksa benim yüzümden yürüyüşü yavaşlatmaya kalkabilirler."

Hal sadakatle söz verdi. "Aboli ve Koca Daniel kadar güçlü değilsin ama onlara yine de bir şey söylemeyeceğim."

İki sevgili böylece sırlarını sakladılar. El ele yürüyor ve birbirlerine çok belirgin bir mutlulukla gülümsüyorlardı. Bu nedenle Althuda da, Aboli de Sukeena'nın sırrını keşfettiler. Oysa Zwaatine kocasına, Hal da zenciye hiçbir şey söylememişti. Aboli sanki çocuğun babası kendisiymiş gibi gülümsüyor, Sukeena'yla özel bir biçimde ilgileniyor, ona özen gösteriyordu. Sabah bile sonunda gruptaki bu yeni ruh halinin nedenini tahmin etti.

Grubun geçtiği topraklar artık sık ormanlarla kaplıydı. Ağaçlardan bazıları dev gibiydi. Büyük oklar gibi gökyüzünü deliyorlardı sanki. Hal hayretle, "Kurtarıcımız İsa dünyaya geldiği sırada bu ağaçlar çok yaşlıydı sanırım..." diye mırıldanıyordu.

Aboli'nin akıllıca önerileri ve rehberliği sayesinde bu vahşi yerlere daha zahmetsizce uyum sağlamaya başlıyorlardı. Buradaki sürüyle dev hayvana da öyle. Korku artık kaçakların daimi yol arkadaşı değildi. Hal'la Sukeena etraflarındaki değişiklik ve güzellikten zevk almayı öğrenmişlerdi. Bir tepenin doruğunda durup bir kartalın kanat çırpmadan yüksekteki rüzgârla kaymasını seyrediyorlardı ya da Sukeena'nın başparmağı kadar küçücük, madensi ışıltılı bir kuş onlara zevk veriyordu. Kuş bir çiçeğin yukarısında havada duruyor ve hemen hemen gövdesi uzunluğundaki gagasıyla balözünü içiyordu.

Çayırlar hayal gücünü zorlayan acayip hayvanlarla doluydu. Burada da dağların hemen aşağısında rastladıkları o mavi geyik sürüleri; krem, kızıl kahve ve siyah çizgili zebralar vardı. Çoğu zaman ilerdeki ağaçların arasında kara dağlara benzeyen çift boynuzlu gergedanları görüyorlardı. Ama bu ürkütücü hayvanların hemen hemen kör olduklarını öğrenmişlerdi. Gergedanlar burunlarından soluyarak saldırdıkları zaman yoldan çıkıp kısaca yandan dolaşıyor, böylece onlardan kurtuluyorlardı.

Ormanın ötesindeki düzlüklerde tarçın rengi küçük ceylanlar vardı. Sayıları

o kadar çoktu ki, tepelerde duman gibi etrafa yayılıyorlardı. Sağrılarını çikolata rengi yatay çizgiler süslüyordu. Biçimli başlarını da lir biçimi boynuzlar. İnsanlardan ürktüklerinde şaşılacak bir çeviklikle yükseğe sıçrıyorlardı. Her dişinin peşinde küçücük bir yavru vardı. Sukeena yavruların meme emdiklerini ya da akranlarıyla oynadıklarını gördüğü zaman sevinçle el çırparak bağırıyordu. Hal sevgiyle onu seyrediyordu. Sukeena da bir çocuğu taşıyordu şimdi. Mutluluğunu başka bir türün yavrularıyla paylaşıyor, diğerlerinden sakladığı sırrın zevkini çıkarıyordu.

Hal öğle güneşinin açısını hesapladı ve bütün grup onun etrafında toplanarak bulundukları yeri haritada işaretlemesini seyretti. Kalın parşömendeki bir çizgi oluşturan noktalar ağır ağır kıyıdaki girintiye yaklaşıyordu. Hollandalıların haritasında burası Buffels Baai diye gösterilmişti yani Yaban Öküzü Körfezi.

Gölden ancak beş fersah uzaktayız. Daha fazla olamaz. Hal haritadan başını kaldırdı.

Aboli de aynı fikirdeydi. "Bu sabah avlanırken ilerdeki tepeleri tanıdım. Yüksek yerden kıyıyı belirleyen o alçak bulutları gördüm. Çok yaklaştık."

Hal başını salladı. "Artık ihtiyatla ilerlemeliyiz. Martı'nın yiyecek bulmaya çıkmış tayfalarıyla karşılaşmamız tehlikesi var. Burası daimi bir kamp kurmak için elverişli. Su ve odun bol. Doruktan da etrafı iyice görebiliriz. Yarın sabah Aboli'yle ben sizi burada bırakacağız. Yola devam edecek ve Martı'nın gerçekten Filler Gölü'nde olup olmadığını anlamaya çalışacağız."

Genç adam sabah şafak sökmeden bir saat önce Koca Daniel'i bir kenara çekerek Sukeena'yı ona emanet ettiğini söyledi. "Onu dikkatle koru, Bay Daniel. Gözden hiç kaçırma."

“Hiç endişelenme, kaptan. Sukeena yanımda güvende olacak.”

Hava doğuya giden patikayı görmelerini sağlayacak kadar aydınlanıl aydınlanmaz Hal'la Aboli kamptan ayrıldılar. Sukeena onlarla biraz yürüdü.

“Tanrı sana hız versin,” Aboli. Genç kadın zenciyi kucakladı. "Erkeğime göz kulak ol."

“Ona dikkat edeceğim. Senin de onun oğluna dikkat ettiğin gibi.”

“Seni canavar! Seni uyanık!” Sukeena zencinin geniş göğsüne neşeyle vurdu. "Sen nasıl oluyor da her şeyi öğreniyorsun bilmem! Bu sırrı senden bile sakladığımızı sanıyorduk." Gülerek Hal'a döndü. "O her şeyi biliyor!"

“O halde mahvolduk.” Hal başını salladı. "Oğlumuz doğduğu gün bu serseri çocuk kendisininmiş gibi onu elimizden alacak. Bana da yaptığı gibi."

Sukeena iki arkadaşın arkasından baktı. Hal'la Aboli doruğa tırmanarak ona el salladılar. Ama onlar gözden kaybolur kaybolmaz genç kadının gülümsemesi söndü. Bir tek damla yaş yanağından kaydı. Kampa dönerken derenin yanında durup yüzünü yıkadı. Kamp yerine girdiği zaman Althuda parlattığı kılıçtan başını kaldırarak ona gülümsedi. Kardeşi onun üzüntüsünün farkında bile değildi. Genç adam hayretle, bu vahşi topaklarda aylardan beri zor bir yolculuk yapıyoruz, diye düşündü. Ama Sukeena hâlâ taptaze ve güzel.

Hal'la Aboli o bölgeye son gelişlerinde gölün yukarısındaki tepelerde avlanmış, etrafi incelemişlerdi. Nehrin yatağını da biliyorlardı. İki arkadaş gölün bir buçuk kilometre yukarısında derin bir yara girdiler. Fillerin açtıkları patikadan nehrin daha önce de gördükleri sığ yerine indiler. Göle bu yönden gitmek niyetinde değillerdi. Aboli genç adamı, Martı'nın tayfaları su almaya gelebilirler," diye uyardı. Hal başını sallayarak önden yarın diğer tarafına geçti. Tepelerin arkasından dolaştılar. Orası gölden gözükmüyordu.

Tepelerin arka yamaçlarına tırmanıp tam doruğa erişmeden birkaç adım aşağıda durdular. Hal, Katinka'yla buluştukları, eski resimlerle süslü mağaranın önlerindeki doruğun hemen aşağısında olduğunu biliyordu. Bunun önündeki raf gibi yerden gölün ötesi, boğazın iki yanındaki sarp kayalar ve daha ilerdeki okyanus gözüküyordu.

Aboli genç adama usulca, "Tam tepede siluetinin belli olmaması için şu ağaçlardan yararlan," dedi.

Hal gülümsedi. "Beni iyi eğittin. Öğrettiklerinin hiçbirini unutmadım." Son birkaç metreyi yüzükoyun sürünerek aştı. Aboli de peşindeydi. Ağır ağır aşağıdaki manzara gözlerinin önüne serildi. Genç adam haftalardan beri denizi görememişti. O geniş, sakin maviliği gördüğü zaman kalbi 'hop' etti ve müthiş bir sevinç duydu. Denizde güneydoğu rüzgârının önünde sanki kıratlar koşuşuyordu. Deniz Hal'ın bütün yaşamında doğal çevresi olmuş, engin suları çok özlemişti.

Genç adam, "Ah, bir gemi olsa," diye fısıldadı. "Tanrım, lütfen burada bir gemi olsun."

Hal yukarı tırmanırken boğazın girişindeki gri kalelere benzeyen dik kayalar ilerde belirdi. Genç adam bir adım daha atmadan durakladı. Gölde hiç gemi olmadığı takdirde düş kırıklığına uğrayacaktı. Kendini bu darbeye

hazırlamaya çalışıyordu. Hazard oynayan bir kumarbaz gibi bütün hayatını kaderin atacağı zara bağlamıştı. Kendini zorlayarak yamaçta ağır ağır bir adım daha attı. Sonra inledi. Aboli'nin kolunu yakalayarak tırnaklarını zencinin iri kaslarına batırdı.

“Martı!” diye mırıldandı. Sanki bir şükran duası ediyordu. "Ve yalnız değil! Yanında güzel bir gemi daha var!"

Uzun bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonra Aboli, "Onlara söz verdiğin gemiyi buldun," dedi. "O tekneyi ele geçirirsen sonunda gerçek bir kaptan olursun, Gundwane."

İlerlemeyi sürdürdüler. Sonra tepenin doruğunda tekrar yüzükoyun yatarak aşağıdaki geniş göle baktılar.

Hal, "Martı'nın yanındaki hangi gemi?" diye sordu. "Buradan adını okuyamıyorum."

Aboli kesin bir tavırla, "O bir İngiliz gemisi," dedi. "Başka hiç kimse mizana babafingosunu bu biçimde çaprazlamaz."

“Belki de Galli o. Burnu meyilli ve borda kavisi de çok cakalı. Bu tür gemileri sadece batı kıyısında yapıyorlar.”

“Bu mümkün. Ama kimin olursa olsun bu bir savaş gemisi. Şu toplara bir bak.” Aboli düşünceli bir tavırla konuşuyordu. "Onun sınıfından pek az tekne bu gemiyle başa çıkabilir."

“Bu gemi Martı 'dan da mı üstün?” Hal özlemle Altın Dal'a bakıyordu.

Aboli başını salladı. "Onu ele geçirmeye kalkışmamalısın, Gundwane. Herhalde bu gemi dürüst bir İngiliz kaptanına ait. O gemiye el sürersen hepimizi adi birer korsana dönüştürürsün. En iyisi Martı'yı ele geçirmeye çalışmalıyız."

İki arkadaş bir saat daha dorukta yattılar. Planlar yapıyorlar, iki gemiyi ve gölün kıyısının yakınındaki ağaçların arasına kurulmuş olan kampı inceliyorlardı.

Sonra Hal birdenbire, "Tanrım!" diye bağırdı. "Bak, işte Akbaba! O alev rengi kabarık saçları nerede olsa tanırım!" Sesi nefret ve öfkeyle haşinleşmişti. "Akbaba diğer gemiye gidiyor. Baksana kimseden izin almadan merdivene tırmanıyor! Sanki tekne onunmuş gibi."

Aboli sordu. "Onu karşılayan da kim? Bu yürüyüşü tanıdığıma yemin edebilirim. Güneşte parlayan o kel kafayı da."

"Firkateyndeki Sam Bowles olamaz... Ama o. Bu işin içinde bir iş var, Aboli. Durum çok garip. Neler olduğunu nasıl öğrenebiliriz?" İki arkadaş gölü seyrederlerken güneş batıda ufka doğru kaymaya başladı. Hal öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Babasının korkunç ölümüne neden olan o iki adam aşağıdaydı. Sam Bowles ve Akbaba'ya duyduğu nefret öylesine yoğundu ki, duygularının mantığına baskın çıkacağını anladı. İçinden her şeyi bir tarafa bırakarak aşağıya inmek ve o ki alçağın karşısına dikilmek geliyordu. Babasının ıstırap ve ölümünün intikamını almalıydı.

Sonra kendi kendine, bunun olmasına izin vermemeliyim, dedi. Önce Sukeena'yı ve taşıdığı oğlumu düşünmeliyim.

Aboli koluna dokunarak tepenin aşağısını işaret etti. Batmakta olan güneşin ışınları ormandaki ağaçların gölgelerinin düştüğü açıyı değiştirmişti. Artık ağaçların arasından kamp yerini daha iyi görebiliyorlardı.

"Akbaba oraya hendekler kazdırıyor." Aboli işin içinden çıkamıyordu. "Ama bunu bir plana göre yapmıyor. Etrafı gelişigüzel kazdırıyor."

"Ama bütün adamları yerleri kazmakla meşgul. Akbaba'nın yine de bir planı olmalı..." Hal birdenbire güldü. "Ah, tabii ya! Akbaba o yüzden göle geri döndü! O hâlâ babamın hazinesini arıyor."

"Ama hazinenin yerinden çok uzakta." Aboli de güldü. "Belki de Jiri'yle Matesi ona mahsus yanlış bilgi verdiler."

"Ah, Tanrım! Tabii o uyanıklar Akbaba'ya oyun oynadılar. Cumbrae köle pazarından umduğundan daha fazlasını aldı. Bizimkiler onun karşısında yerlere kapanıp adamı, 'Lordum,' diye çağırırken bir yandan da ona nanik yapıyorlar." Bu düşünce Hal'i güldürdü. Sonra yine ciddileşti. "Sence bizimkiler hâlâ aşağıdalar mı? Yoksa Akbaba onları öldürdü mü?"

"Hayır. Akbaba onların işine yarayacağını düşündüğü sürece hiçbirini öldürmez. Aşağıda kazı sürüyor. Demek ki, Akbaba'nın hâlâ umudu var. Bana kalırsa bizimkiler hayattalar."

"Onları görmeye çalışmalıyız." İki arkadaş tepede sessizce bir saat daha yattılar. Sonra Hal, "Deniz çekiliyor," dedi. "Yabancı geminin kıç yardırmasındaki adı görebiliyorum. Ama okumak zor. Geminin adı Altın Kuğu mu acaba? Yoksa Altın Geyik mi? Hayır, sanmıyorum. Ah, evet geminin adı Altın Dal"

Aboli mırıldandı. "İyi bir gemi için güzel bir ad." Sonra heyecanla ağaçların arasındaki hendeklerle kuyuları işaret etti. "Şu hendekten siyah

adamlar çıkıyor. Üç kişiler. Şu Jiri mi? Senin gözlerin benimkilerden daha keskin."

“Tanrım! O gerçekten Jiri! Matesi'yle Kimatti de peşinde!”

“Onları suyun kıyısına yakın bir kulübeye götürüyorlar. Herhalde geceleri bizimkileri oraya kapatıyorlar".”

"Aboli, onlarla konuşmalıyız. Karanlık basar basmaz aşağıya inip onların kulübelerine yaklaşmaya çalışacağız. Bu akşam ay ne zaman doğacak.

Aboli, Gece yarısından bir saat sonra," diye yanıt verdi. "Ama senin gitmene razı olacak değilim. Sukeena'ya söz verdim. Ayrıca beyaz derin bir ayna gibi parlıyor. Ben gideceğim!"

Aboli uzak kıyıdan göle girdi. Çırılçıplaktı. Sular çenesine gelinceye kadar yürüdü. Sonra hiç su sıçratmadan kurbağalama yüzmeye başladı. Sadece başının arkasında yağlımsı sessiz bir iz bırakıyordu. Kıyıya ulaştığı zaman sığ yerde, kumsalda kimsenin nöbet beklemediğinden emin oluncaya kadar yattı. Sonra açıklık kumsaldan hızla sürünerek geçti ve ilk rastladığı ağacın gövdesine sarılıp büzüldü.

Koruda bir iki kamp ateşi yanıyordu. Ateşlerin etrafındaki adamlar konuşuyor, arada sırada kahkaha atıyor ya da şarkı söylüyorlardı. Aboli alevlerin ışığında esirlerin hapsedildiği kulübeyi seçebildi. Önüne yakın bir yerde bir tüfeğin tetik deliğindeki fitil yanıyordu. Böylece orada bir tek nöbetçi olduğunu anladı. Adam bir ağacın gövdesine dayanarak oturmuştu. Suratı kulübenin kapısına dönüktü.

Aboli, bunlar dikkatsiz davranıyorlar, diye düşündü. Buraya bir tek nöbetçi koymuşlar. O da galiba uyuyor.

Avuçlarının ve dizlerinin üzerinde sürünerek ilerledi. Ama daha kulübenin arka duvarına erişemeden ayak sesleri duydu. Kendini çabucak başka bir ağacın arkasına atıp oraya sindi. Akbaba'nın tayfalarından ikisi koruda ağır ağır yürüyerek yaklaştılar. Aralarında yüksek sesle tartışıyorlardı.

Adamlardan biri, "Ben o küçük sansarla sefere çıkmam," diyordu. "O herif sırf eğlenmek için insanın gırtlağını keser." "Sen de pekâlâ kesersin, Willy MacGregor."

"Ama ben Sam Bowles gibi zehirli bir bıçak kullanmam."

Willy MacGregor'un arkadaşı, "Akbaba'nın söylediği kişiyle sefere çıkmak zorundasın," diyerek Aboli'nin çöktüğü ağacın yanında durdu. Eteğini kaldırıp

gürültüyle ağacın gövdesine işedi. "Onun için yakınıp durma. İblislerin adına! Bu yerden gitmek için Sam Bowles'in başıma kaptan olmasına bile razıyım. Güzelim İskoçya'dan kömür madeninden kaçmak için ayrıldım. Şimdi burada yine yerleri kazmaya başladım!" İdrar damlalarını üzerinden silkti. İki tayfa yürümelerine devam ettiler.

Aboli onlar iyice uzaklaşıncaya kadar bekledi. Sonra da sürüne sürüne kulübenin arka duvarına yaklaştı. Burayı pişmemiş çamurla sıvamışlardı. Ama şimdi' toprak dallardan örülmüş çerçeveden parça parça dökülüyordu. Aboli ağır ağır duvarın önünden kaydı. Her çatlağı bir ot parçasıyla usul usul yokluyordu. Sonunda içeriye kadar açılan bir yarık buldu. Dudaklarını yaklaştırarak yavaşça, "Jiri!" diye fısıldadı.

Duvarın diğer tarafında birinin hayretle irkildiğini sezdi. Bir dakika Sonra da korku dolu bir fısıltı duydu. "Bu Aboli'nin sesi mi? Yoksa onun hayaleti mi?"

"Ben yaşıyorum. Gel, parmağımı yokla. Sıcak bu. Ölü bir adamın parmağı değil."

Zenciler hemen hemen bir saat fısıldaşarak konuştular. Sonra Aboli kulübenin arkasından ayrılıp sürüne sürüne kıyıya döndü. Bir susamuru gibi göle daldı.

Hal'i tepede bıraktığı yere tekrar tırmanırken şafak doğu ufkunu limon ve kayısı rengine boyuyordu. Genç adam mağarada değildi. Aboli kuş cıvıltısına benzeyen bir ses çıkardı. Hal mağaranın girişini gözlerden gizleyen sarmaşıkların arkasından çıktı. Kılıcı elindeydi.

Aboli, "Haberlerim var," dedi. "Tanrılar bu kez olsun merhamet gösterdiler."

Hal kılıcını kınına sokarak heyecanla, "Anlat!" dedi. İki dost mağaranın önünde yan yana oturdular. Oradan bütün gölü görebiliyorlardı. Aboli, Jiri'nin ona anlatmayı başardığı her şeyi bütün ayrıntılarıyla genç adama tekrarladı.

Zenci Altın Dal'ın kaptanıyla mürettebatının katledilmesi ve Sam Bowles'ın yaralı denizcileri istenmeyen kedi yavruları gibi gölün sığ yerinde boğmasını anlatırken Hal bağırdı. "Bu Akbaba için bile fazla! Bu olanlar cehennem kokuyor!"

Aboli, "Tayfaların hepsini öldürmemişler," dedi. "Jiri sağ kalan çok sayıdaki tayfayı Altın Dal'ın ana ambarına kapattıklarını söyledi. Ah, evet! Jiri, Akbaba'nın Altın Dal'ın komutasını Sam Bowles'a verdiğini de açıkladı."

“Tanrım! O alçak gitgide yükseliyor! Ama bütün bunlar lehimize olabilir. Altın Dal artık bir korsan gemisi. Onun için de tekneyi hiç çekinmeden ele geçirebiliriz. Ama Akbaba'yı kendi yuvasında kıstırmaya çalışmak tehlikeli olur.” Hal sessizleşti ve uzun süre konuşmadı. Aboli de onu rahatsız etmedi.

Hal sonunda başını kaldırdı. Bir karara vardığı anlaşılıyordu. "Şimdi sana bir şey göstereceğim. Aslında babama bunu hiçbir zaman yapmayacağıma yemin etmiştim. Ama koşullar değişti. Babamın beni affedeceğini biliyorum. Benimle gel, Aboli."

Genç adam zenciyi tepenin arka yamacından indirdi. Sonra da nehrin aktığı yara doğru döndü. Maymunların açtıkları bir yolu buldular ve dik yokuştan aşağıya inmeyi başardılar. Hal orada suyun yukarısına doğru döndü. Onlar ilerlerken kayalar daha yükselip dikleşti. Bazı yerlerde suya girip kayanın önünden yürümek zorunda kaldılar. Hal her birkaç yüz metrede durup etrafına bakmıyordu. Sonunda kurumuş ağacı görünce sevinçle bir şeyler mırıldandı. Suda o tarafa doğru yürüdü. Ağaca ulaşınca kıyıya çıkarak yamaca tırmanmaya başladı.

Aboli onun arkasından, "Nereye gidiyorsun, Gundwane?" diye seslendi.

"Beni izle." Aboli de omzunu silkerek genç adamın peşinden tırmandı. Hal zencinin aşağıdan görmediği raf gibi dar kaya çıkıntısına tırmanmasına yardım etmek için aşağıya doğru uzanınca Aboli güldü. "Burası baptan Franky'nin ini gibi kokuyor. Akbaba koruda yerleri kazanacağına buraları araştırsaydı, zahmetten kurtulurdu. Öyle değil mi?" "Bu taraftan." Hal sırtını kayaya dönüp raf gibi yerde ayaklarını sürüyerek ilerledi. Ayağının altında otuz metre derinliğindeki uçurum vardı Rafin genişlediği ve kayanın yüzeyindeki yarığın belirdiği yerde durdu. Ağzı kapatan taşları inceledi.

"Buraya hiç kimse gelmemiş," diyerek rahat bir soluk aldı. "Maymunlar bile." Mağaranın ağzındaki taşları kaldırmaya başladı. Girilecek kadar açıldığı zaman sürünerek içeri süzüldü. Karanlıkta babasının baş hizasının yukarısındaki raf gibi yere bıraktığı çakmak taşını, çelik kutuyu ve mumu buldu. Çeliği üçüncü defa çakmak taşına vurduğunda kav tutuştu, kısa mumu yakıp havaya kaldırdı.

Aboli sarı ışıkta branda bezinden sıraya dizili çuvalları ve sandıkları örünce güldü. "Sen çok zengin bir adamsın, Gundwane. Ama bütün bu altın ve gümüşün sana şimdi ne yararı olur? Bir lokma yiyecek ya da hazineyi taşımak için bir gemi bile alamazsın."

Hal en yakındaki sandığı gidip açtı. Altın külçeleri mum ışığında parıldadı. "Babam bu mirası bana bırakabilmek için öldü. Keşke ben bir dilenci olsaydım ama o yaşasaydı." Sandığın kapağını çarparak kapattı ve Aboli'ye döndü. "Sen ne düşünürsen düşün ama ben buraya altınlar için gelmedim. İstediğim şuydu." Yanındaki barut dolu fıçıya bir tekme attı. Şunlar da!" Mağaranın dibindeki duvarın önüne yığılmış olan tüfek ve kılıçları işaret etti. "Ve bunlar da!" Makara ve halatların oluşturduğu yığını giderek babasıyla kullandıkları kenevir iplerinden bir kangalı aldı. ipin ucunu çekerek sırtından dolaştırdı. Sağlamlığını denemek için ipi kolları ve omuzlarıyla koparmaya çalıştı.

"Hâlâ sağlam. Çürümemiş." Kangalı yere attı. "Yani burada ihtiyacımız olan her şey var." Sandığın üzerine oturdu. Aboli yaklaşarak onun yanına geçti. "Demek bir planın var. O halde onu benimle paylaş, Gundwane." Hal planını açıklarken zenci onu sessizce dinledi. Bir iki defa başını salladı ya da bir öneride bulundu.

İki dost aynı sabah kamplarına doğru yola çıktılar. Yolun çoğunu koşarak ya da çok hızlı yürüyerek aştılar. Kampa hemen öğleden sonra ulaştılar. Tepeye tırmanırken onların geldiğini gören Sukeena ikisini karşılamak için koştu. Hal prensesi yakalayıp havaya kaldırdı. Sonra aklı başına gelince Sukeena örümcek ağından örülmüş ve kolay parçalanır bir şeymiş gibi büyük bir dikkatle yere bıraktı. "Özür dilerim. Sana kaba davrandım."

Ben seninim. Onun için bana istediğin gibi davranabilirsin. Sukeena genç adama sarılarak onu öptü. "Bana neler bulduğunu anlat. Gölde bir gemi var mı?"

"Bir gemi var. Çok güzel bir gemi. Ama hiçbir zaman senin kadar güzel olamaz."

Hal'ın ısrarı üzerine kaçaklar kampı toplayarak hemen yola çıktılar. Genç adamla Aboli yolu açmak ve grubu göle doğru götürmek için öne geçtiler.

Nehre ulaştıkları ve yara indikleri zaman Hal, Koca Daniel'i ve Ned Tyler dışında diğer gemicileri orada bıraktı. Hiçbiri de hazinenin bulunduğu mağaranın bir halat boyu yukarıda olduğunun farkında değildi. "Beni burada bekle, Bay Daniel. Diğerlerini güvenli bir yere götürmeliyim. Siz de iyice saklanın. Karanlık bastırdıktan sonra döneceğim."

Hal diğer kaçakları yarın öbür yanına geçirdi. Aboli de onunlaydı. Genç adam grubu tepelerin arka tarafına götürdü. Karayı ateş teknelerini yaptıkları

adadan ayıran kum tepeciklerine yaklaştılar.

Artık akşam oluyordu. Hal gruptakilerin gece bastırıncaya kadar orada dinlenmelerine izin verdi. Hava iyice kararır kararmaz sığ suda ilerlediler. Hal, Sukeena'yı sırtına almıştı. Adaya ulaşınca hemen sık ağaçların arasına girdiler. Burada, onları korsan kampından görmeleri imkânsızdı.

Hal diğerlerini uyardı. "Ateş yakmak yok. Sadece fısıltıyla konuşun, Zwaantie, küçük Bobby'nin ağlamasına engel ol. Ben burada yokken komuta Ned'de. Ona itaat edin."

Genç adamla Aboli adada ağaççıkların arasından geçerek göle bakan kıyıya gittiler. Burada, ateş teknelerini yaptıkları yerde sık çalılar yeniden bitmişti. İki arkadaş çalıların altlarını yoklayıp aradılar. Sonunda Martı'ya yapılan saldırıda kullanamadıkları için terkettikleri çift gövdeli iki tekneyi buldular. Onları iyice kıyının yakınına çektiler. Aboli kuşkuyla, "Bunlar yine yüzebilecekler mi dersin?" diye sordu. "Ned bu bakımdan çok ustaca çalıştı. İkisi de yeteri kadar sağlama benziyor." Hal başını salladı. "İçlerindeki yanacak şeyleri boşaltırsak tekneler suda daha yükselir."

Genç adamla zenci teknelerdeki zifte batırılmış kuru dalları boşalttılar. Sonra Hal memnun memnun, "İşte şimdi daha iyi," dedi. "Tekneler şimdi daha hafif. Bu nedenle onları daha kolaylıkla kullanabileceğiz." Tekneleri tekrar saklayarak üzerlerini dallarla örttüler.

"Sabah olmadan yapılması gereken daha çok iş var." Hal, Aboli'yi saçakların yanına götürdü. Althuda'nın grubundakilerin çoğu uykuya dalmıştı. Hal sevgilisinin ağabeyini, "Sukeena'yı sakın kaldırma," diye uyardı. "Bitkin halde, dinlenmesi gerekiyor." Althuda sordu. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Bunu açıklayacak zamanım yok. Şafak sökmeden geri döneriz." Hal'la Aboli aradaki sığ sudan karşı kıyıya geçtiler. Karanlıkta hızla ormanda ilerlediler. Tepelerin eteklerine vardıklarında genç adam durdu. "Bulmam gereken bir şey var."

Korsan kampındaki alevleri titreşen ateşlere doğru döndü. Ağır ağır gidiyor ve yönünü tayin için zaman zaman duraklıyordu. Sonunda yüksek bir ağacın dibinde durdu.

"İşte bu." Kılıcının ucuyla ağacın köklerinin etrafındaki yumuşak, humuslu toprağı eşeledi. Kılıcın ucu bir madene çarpınca dizüstü çöktü. Eleriyle yeri kazdı. Sonunda altın zinciri çıkarıp yıldızların ışıklarına doğru tuttu.

Aboli onun elindeki şeyi hemen tanıdı. "Bu babanın Nautonnier mührü."

"Yüzük de burada. İçinde annemin portresi olan madalyon." Hal ayağa kalkarak minyatürü koruyan cama yapışmış olan ıslak toprakları sildi. "Bunları yeniden elime aldığım için kendimi bütünleşmiş gibi hissediyorum. Tam bir erkek gibi." Hazinelerini deri kesesine attı.

"Düşman bizi fark etmeden yolumuza devam edelim."

Hal'la Aboli yarın kenarından tekrar aşağıya indikleri sırada gece yarısını geçmişti. Nehrin kıyısına ulaştıkları zaman Koca Daniel alçak sesle onlara kim olduklarını sordu.

Hal onun endişelerini giderdi. "Benim ben." Diğerleri gizlendikleri yerlerden çıktılar.

Hal, "Siz burada kalın," diye emretti. "Aboli'yle biraz sonra döneriz."

İki dost suyun yukarısına doğru gittiler. Genç adam raf gibi kayaya önden tırmanarak karanlık mağaraya girdi. Aboli'yle mumun sönük ışığında kılıçları onar onar bağladılar, sonra onları giriş yerine yığdılar. Hal sandıklardan birindeki o değerli yükü boşalttı. Altın külçelerini aşağı görüyormuşçasına mağaranın bir köşesine yığdı. Sandığa yirmi tabancayı koydu.

Ağır ağır yanan fitilli barut fıçılarını dar rafa benzeyen kayaya yuvarladılar. Makarayla halatı ayarladılar. Hal kayadan aşağıya indi. Nehrin kenarına ulaştığı zaman usulca ıslık çaldı. Aboli silahları ve fıçıları ona doğru indirdi.

Zor bir işti bu. Ama Aboli'nin dev kasları her şeyi kolaylaştırıyordu. Taşıma sona erince zenci aşağıya inerek genç adama katıldı. Ondan sonra eşyaları zorlukla Koca Daniel'le diğer gemicilerin beklediği yere taşıdılar.

Koca Daniel kılıç yığınına ellerini sürdü. Sonra da onları ayışığında inceledi. "Bunları tanıdım," diyerek güldü.

"Burada tanıyacağın başka şeyler de var." Hal porsuna taşıması için ağır barut fıçılarından ikisini verdi.

Hepsi de dayanabilecekleri kadar eşyayı yüklendiler. Yarın yukarısına güçlükle tırmandılar. Yüklerini yere attılar ve ondan sonraki yükleri sırtlamak için tekrar aşağıya indiler. Sonunda her şeyi toplayıp ormanda ilerlediler. Hal sadece bir defa yandan dolaşarak iki barut fıçısını, yığınla ağır yanan fitili ve üç kılıcı duvarları resimli mağaraya sakladı. Sonra yeniden yollarına devam ettiler.

Adaya dönüp Althuda'yla grubuna katıldıkları sırada sabah olmak üzereydi. Sukeena'yla Zwaantie'nin onlar için hazırladıkları soğuk füme geyik etini

yediler. Sonra denizciler karosselerine sarılarak yatarlarken Hal, Sukeena'yı bir kenara çekti. Ona Nautonnier mührünü ve madalyonu gösterdi.

"Onları nereden buldun, Gundwane?"

“Bunları bizi yakaladıkları gün ormana saklamıştım."

“Bu kadın kim?” Sukeena portreyi dikkatle inceliyordu.

“Annem, Edwina Courteney.”

"Ah, Hal çok güzel. Sen annenin gözlerini almışsın."

"Oğluma da aynı gözleri ver."

"Deneyeceğim. Bütün kalbimle çalışacağım."

Hal akşama doğru diğerlerini uyandırdı ve görev dağıtımı yaptı. "Sabah, tabancaları sandıktan alıp boşalt. Sonra tekrar doldur ve ıslanmamaları için yine sandığa yerleştir." Sabah hemen çalışmaya başladı.

"Koca Daniel eşyaları teknelere yüklememe yardım edecek. Ned, sen kadınları kıyıya götür. Onlara zamanı gelince ikinci tekneyi suya indirmen için sana nasıl yardım edeceklerini göster. Her şeyi geride bırakmalılar. Fazla eşyayı koyacak yer yok. Onlarla ilgilenecek zaman da."

Sukeena, "Benim çantalarımı da mı bırakacağız?" diye sordu.

Hal duraksadı, sonra da kesin bir tavırla, "Evet," der gibi başını salladı. 'Senin çantalarını da." Genç kadın tartışmaya kalkışmadı. Sadece kirpiklerinin altından sevgilisine nazlı nazlı baktı. Sonra Bobby'yi kayışla sırtına bağlamış olan Zwaantie'yle birlikte Ned'in peşinden ağaçların arasına daldı.

"Benimle gel, Aboli." Hal zenciyi kolundan tuttu. Sessizce adanın daha yüksek olan diğer ucuna gittiler. Sonra avuç ve dizlerinin üzerinde sürünerek ilerlediler. Sonunda yüzükoyun yatıp gölün üzerinden karşı kıyıya baktılar. Martı ve Altın Dal kampın aşağısında demirliydi.

İki dost ileriyi gözetlerken, genç adam ilk planında yaptığı değişiklikleri ve daha ince ayrıntıları açıkladı. Aboli dövmeli yüzünde ciddi bir 'iadeyle arada şuada başını sallıyordu. Sonunda, "Bu güzel ve basit bir Plan," dedi. "Tanrılar merhamet gösterirse işe yarayabilir."

Güneş batarken boğaza demirlemiş olan iki gemiyi incelediler. Sonra kumsaldaki faaliyeti seyrettiler. Hava kararırken bütün gün çalışarak Akbaba'nın hendeklerini kazmış olan adamlara işi tatil etmeleri söylendi Tayfalardan bazıları gölde yıkanmak için kıyıya indi. Bazılarıysa kürek

çekerek Martı'daki ranzalarına gittiler.

Kamptakilerin yemek pişirdikleri ateşlerin dumanları ağaçların arasından döne döne yükseldi. Hal'la Aboli dumanın ızgara balık koktuğunu fark ettiler. Sesler suları aşarak onlara kadar geliyordu. Adamların seslerini duyuyor, hatta söyledikleri sözlerin bazılarını seçebiliyorlardı. Biri bağırarak küfrediyor ya da bazıları gürültüyle tartışıyorlardı. Hal iki kez Akbaba'nın sesini duyduğunu düşündü. Ama Cumbrae'yi göremediler.

Karanlık koyulaşırken Altın Dal'ın yanından bir filika ayrılıp kıyıya doğru gitti.

Hal, "Kıçtaki Sam Bowles," dedi. Sesinde öfke ve nefret vardı.

Aboli, "Artık o Kaptan Bowles," diye düzeltti. "Tabii Jiri'nin söyledikleri doğruysa."

Demirli gemilerin siluetleri arkalarındaki kapkara ormana karışmaya başlarken Hal, "Neredeyse harekete geçme zamanı geldi," dedi. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Tanrı seninle olsun." Zencinin kolunu bir an sıktı.

Seninle de olsun, Gundwane. Aboli ayağa kalkıp suya girdi. Dar boğazda yüzerken hiç gürültü etmedi. Sadece gölün karanlık sularında arkasında yakamozlu hafif bir iz bıraktı.

Hal ağaççıkların arasından geçerek iki hantal ateş gemisinin yanında bekleyen diğerlerine katıldı. Kaçakların etrafında bir daire oluşturmalarını istedi. Ondan sonra alçak sesle konuşmaya başladı. Sözleri sona erdiği zaman her birinin verdiği talimatı tekrarlamasını istedi. Yapılan hataları düzeltti.

Artık Aboli'nin görevini yerine getirmesini beklemekten başka yapılacak bir şey yok.

Aboli anakaraya ulaşarak sudan çabucak çıktı. Sessizce ormanda ilerledi. Daha duvarları resimli mağaraya gelmeden ılık rüzgâr ıslak bedenini kuruttu. Zenci barut fiçılarının yanında çömeldi. Hal'ın önerdiği gibi hazırlıklarını yaptı.

Ağır yanan fitilden iki fünye kesti. Bunlardan biri sadece bir kulaç uzunluğundaydı. Ama diğeri dokuz metre boyunda bir kangaldı. Gecikmeyi kesin olarak hesaplayamamışlardı. İlk fünye on dakika kadar yanabilirdi. Ama ikincisinin yanmasının bunun hemen hemen üç katı zaman alacağı belliydi.

Aboli hızla çalışıyordu. İki fiçı da hazır olunca üç kılıcı sırtına bağladı. İki omzuna birer barut fiçısını alıp usulca mağaradan çıktı. Bir gece önce Jiri'yle

diğer esirlerin kapatıldığı kulübeye gittiğinde Akbaba'nın adamlarının dikkatsiz olduklarını fark etmişti. Burada, kampta kaldıkları aylar boyunca hiçbir şey olmamıştı. Bu nedenle de gevşemişlerdi. Nöbetçiler artık tetikte beklemiyorlardı. Ama Aboli onların gevşekliklerine güvenmek niyetinde değildi.

Yavaşça kampa yaklaştı. Artık yemek pişirilen ateşlerin etrafında oturan adamların suratlarını seçebiliyordu. Tayfaların çoğunu tanıdı. Ama Cumbrae de, Sam Bowles da ortalarda yoktu. İlk fıçıyı kampın hemen sınırındaki çalıların arasına yerleştirdi. Kampa olabildiğince yaklaşmaya çalışmıştı. Sonra fünyeyi yakmadan uzaklaşıp Akbaba'nın adamlarının hazineyi bulmak için kazdıkları hendeklerden birine girdi.

Daha uzun fünyeli fıçıyı hendeğin kenarına koydu. Üzerini kazıdan çıkan kum ve molozlarla örttü. Sonra fünyenin kangalını açtı ve ucunu hendeğe sarkıttı. Kendisi de içeri atlayarak çömeldi. Kıvılcımların kamptaki adamların dikkatini çekmemeleri için gövdesini çakmak taşıyla çeliği gözlerden gizleyen bir paravana gibi kullandı. Ağır yanan fitili tutuşturarak fünyenin ucuna tuttu. Yanıp yanmadığını anlamak için bir iki dakika bekledi. Sonra hendekten yukarı tırmanıp sessizce ilk fıçının yanına döndü. Elindeki ağır yanan fitille daha kısa olan fünyeyi tutuşturdu.

Hal ona, "İlk patlama adamların koşarak gelmelerine neden olacak," diye açıklamıştı. "İkinci fıçı ise suratlarına patlayacak."

Aboli sırtında kılıçlarla hızla ilerledi. Bu fünyelerden birinin çabucak yanması ve fıçıyı zamanından önce patlatması tehlikesi vardı. Kamptan uzaklaştıktan sonra daha dikkatli davranmaya başladı. Kumsala inen yolu buldu. İki defa karanlıkların arasından çıkan tayfalar ona doğru gelirlerken yoldan ayrılmak zorunda kaldı. Bir keresinde yeteri kadar hızlı hareket edemedi. Ama cüretli davrandı. Yanından geçen korsanla birbirlerine kabaca, "İyi geceler," dediler.

Aboli kamp ateşinin ışığında kerpiç kulübeyi gördü. Usul usul arka duvarına yaklaştı. Jiri onun fısıltısını duyar duymaz hemen yanıt verdi. "Biz hazırız, kardeşim!" Sesi kesin ve öfkeliydi. Şimdi sahibinden ürken bir köle gibi sızlanmıyordu.

Aboli sırtındaki kılıçları indirdi. Kendi palasıyla onları bağlayan ipi kesti. "Al," diye fısıldadı. Jiri kerpiç duvardaki yarıktan elini uzattı. Aboli kılıçları ona verdi.

Sonra duvardaki delikten Jiri'ye, "İlk fiçı patlayıncaya kadar bekle," diye tembih etti.

“Seni duyuyorum, Aboli.”

Zenci usul usul kulübenin köşesine giderek ileriye baktı. Nöbetçi yine ön kapının yakınındaki yerde oturuyordu. Ama bu akşam uyanıktı. Uzun saplı toprak bir çubuğu tüttürüyordu. Aboli adam dumanı içine çekerken çubuğun ucundaki küçük kapçıkta tutuşan tütünün pırıltısını görüyordu. Köşenin gerisinde çömelip beklemeye başladı.

Zaman o kadar ağır ağır geçti ki, Aboli ilk fiçıdaki fünyenin kusurlu olduğunu ve baruta erişmeden tükendiğini düşünerek endişelendi. Sonunda gidip fünyeyi kontrol etmeye karar verdi. Ama tam ayağa kalkarken ilk patlama sesi kampta yankılandı.

Patlama yüzünden ağaçların dalları koptu. Kamp ateşlerinden etrafa yanan küller ve kıvılcımlar savruldu. Patlamanın şiddetinden kerpiç kulübenin ön duvarının yarısı uçtu. Saz dam havalandı. Kapının yakınındaki nöbetçi geriye doğru fırlayıp sırtüstü düştü. Çırpınarak doğrulup oturmaya çalıştı. Ama iri göbeği yüzünden hantallaşmıştı. O böyle çırpınırken Aboli tepesine dikildi. Bir ayağını nöbetçinin göğsüne dayayarak onun kımıldamasına engel oldu. Kılıcıyla nöbetçinin boynunu keserken adamın bütün vücudu sarsıldı. Sonra tayfa hareketsiz kaldı. Aboli bir sıçrayışta ondan uzaklaşarak kulübenin kaba tahta kapısının ipten yapılmış tutamağını kavradı. Onu kaldırmaya çalışırken içerdeki üç zenci hep birlikte olanca güçleriyle kapıya yaslandılar. Kapı hızla açıldı, "Bu taraftan, kardeşlerim." Aboli üç zenciyi kıyıya doğru götürdü, Kampta kargaşa başlamıştı. Gemiciler karanlıkta sağa sola çarpıyor, küfrediyor, korkuyla haykırıyor ve bağırarak emirler veriyorlardı, "Silahlarınızı kapın! Saldırıya uğradık!"

Sonra Akbaba, "Toparlanın!" diye kükredi. "Onlara saldırın, çocuklar!"

Yaralı bir adam haykırdı. "Petey! Neredesin, oğlum? Ben ölüyorum. Yanıma gel, Petey."

Kamp ateşlerinde yanan dallar dikenlerin arasına düşmüştü. Şimdi alevler ormana yayılmaya başlıyordu. Cehennemden bir sahneydi sanki. Adamlar sağa sola koşarlarken gölgeleri onları birer canavara dönüştürüyor ve diğerlerini şaşırtıyordu. Biri tüfekle ateş etti. Hemen arkasından paniğe kapılan gemiciler deli gibi gölgelere ve birbirlerine ateş etmeye başladılar. Misketler kaçışan adamlara isabet ederken yine çığlıklar ve bağrışmalar duyuldu.

O köpekler arkamızda, ormandalar! Bağıran yine Akbaba'ydı. "Bu taraftan, cesur çocuklarım!" Adamlarını toplamaya çalışıyordu. Kıyıdan da gemiciler savunmaya katılmak için koşarak geldiler. Ama ağaçların arasındaki dehşete kapılmış arkadaşlarının yaylım ateşiyle karşılaştılar. Onlar da arkadaşlarına ateş etmeye başladılar.

Aboli kıyıya vardığında filikaların kumsala çekilmiş olduğunu gördü. Mürettebat Akbaba'nın çağrısına uymak için koşmuş ve tekneleri terketmişti.

Aboli, Jiri'ye çabucak, "Araç gereçleri nereye koyuyorlar?" diye sordu.

Depo şurada. Jiri koşarak arkadaşını istediği yere götürdü. Kürekler, baltalar ve demir çubukları yanları açık, sundurmamsı bir yere koymuşlardı. Aboli kılıcını kınına sokarak ağır bir demir çubuğu kaptı. Diğer üç zenci de onun gibi yaptılar. Sonra koşa koşa geri döndüler ve oradaki filikalara yaklaştılar.

Birkaç sert vuruşla teknelerin alt tahtalarını kırdılar. Sadece bir tek filikaya dokunmadılar.

Aboli telaşla, "Haydi," dedi. "Daha fazla zaman kaybetmeyelim!" Çubukları fırlatarak zarar vermedikleri tek filikaya koştular. Tekneyi göle iterek içine atladılar. Her biri bir kürek kaptı ve filikayla firkateynin kara siluetine doğru gitmeye başladılar. Yanan ormanın alevleri gemiyi aydınlatmaya başlıyor, tekne karanlıkların arasından sıyrılıyordu.

Filika kıyıdan ancak birkaç kürek kadar uzaktayken kalabalık bir korsan grubu ormandan fırladı.

İçlerinden biri, "Durun!" diye bağırdı. "Geri dönün!"

Bunlar o kara maymunlar! Filikalarımızdan birini çalıyorlar!

Kaçmalarına izin vermeyin! Bir tüfek patladı ve misket küreklere asılan zencilerin kafalarının üzerinden vızıldayarak geçti. Tayfalar eğilip daha hızlı kürek çekmeye başladılar. Bütün güçlerini küreklere veriyorlardı. Şimdi bütün korsanlar ateşe başlamışlardı. Misketler yakınlarına düşerek suları sıçratıyor ya da filikanın tahtalarına saplanıyordu.

Korsanların bazıları da kıyıdaki filikalara koşarak onlara doluştular. Zencilerin peşine takılmaya hazırlanıyorlardı. Ama sonra düşkırıklığına uğradılar. Çünkü filikaların diplerindeki kırık tahtaların arasından teknelere su sızmaya başladı. Sular filikalara öyle hızla doldu ki, sonunda tekneler alabora oldu. Gemicilerin ancak pek azı yüzme biliyordu. Öfkeli bağırışların yerini

dokunaklı yardım yakarışları aldı. Adamlar karanlık sularda çırpınıyor, göle batıp çıkıyorlardı.

Aynı anda ikinci patlama bütün kampta yankılandı. Bu, ilkinden daha da büyük bir zarar verdi. Çünkü Akbaba'nın adamları onun verdiği emirler yüzünden tam patlama yerine doğru saldırıya geçmişlerdi.

Aboli, "Bu onları bir süre meşgul eder," diye homurdandı. "Kürekleri çekin, çocuklar, hemen firkateyne gidelim. Akbaba'yı da akrabası şeytana bırakalım."

Hal birinci ateş teknesini suya indirmek için ilk patlamanın gecenin sessizliğini bozmasını beklemedi. Gruptaki bütün erkekler tekneyi kumsala kadar sürüklediler. Teknenin yükü boşaltıldığı için hafiflemişti, içine kılıçları ve tabancaların bulunduğu sandığı koydular.

Sabah'ı tekneyi tutması için orada bıraktılar. İkinci ateş teknesini getirmek için koşa koşa geri döndüler. Onu da suyun kenarına çekerken kadınlar yanlarından koşuyorlardı. Sonra hemen tekneye atladılar. Koca Daniel, Bobby'yi kucağına almıştı. Zwaantie teknenin dibine yerleşir yerleşmez çocuğu ona verdi. Hal, Sukeena'yı kucağına alarak onu usulca kıç altına oturttu ve sevgilisini son defa öptü.

"Gemiyi ele geçirinceye kadar tehlikeden uzak dur. Ned'in her sözünü dinle. O ne yapılması gerektiğini biliyor."

Hal, Sukeena'yı teknede bırakarak koşa koşa uzaklaştı. İlk tekneye o komuta edecekti. Koca Daniel'le iki kuş, yani Sparrow'la Finch de yanındaydı. Althuda'yla Sabah da öyle. Firkateyni ele geçirebilmek için savaşabilen her erkeğe ihtiyaçları vardı.

Tekneyi suya ittiler. Su derinleştiği için ayakları artık dibe değmez olduğu zaman yüzmeye başladılar. Tekneyi demirli firkateyne doğru döndürdüler. Sular iyice yükselmişti. Çok geçmeden deniz çekilmeye başlayacak ve firkateyni iki kayanın arasındaki derin boğazdan geçirirken onlara yardım edecekti.

Hal ama önce gemiyi ele geçirmeliyiz, diye düşündü. Küpeşteye tutunmuş ayaklarını sulara güçle vuruyordu.

Altın Dal'a bir halat boyu yaklaştıkları zaman, "Tamam, çocuklar," diye fısıldadı. "Gemiye vaktinden önce çıkmamalıyız, yoksa bizi memnunlukla karşılamazlar." Suda beklediler. Tekne akıntıda sürükleniyordu.

Gece sessizdi. Hem de öylesine sessizdi ki, kumsaldaki adamların konuşmalarını, demir zincirini geren teknenin halat ve yelkenlerinin takırtılarını duyuyorlardı. Altın Dal'ın direkleri ışıltılı yıldızlara doğru uzanıyor ve belli belirsizce sallanıyordu.

Koca Daniel sonunda, "Belki Aboli'nin başı derde girdi," diye fısıldadı. "Oyalama taktiği olmadan gemiye çıkmak zorunda kalabiliriz."

Hal, "Bekle!" dedi. "Aboli bizi hiçbir zaman düşkırıklığına uğratmaz."

Suda ayaklarını hafifçe oynatarak beklediler. Sinirleri iyice gerilmişti. Sonra arkalarından hafif bir su şakırtısı geldi. Hal başını çevirdi. Adadan gelen ikinci ateş teknesinin silueti usulca onlara yaklaşıyordu.

Koca Daniel, "Ned fazla hevesli," diye söylendi.

Hayır. O sadece emirlerimi yerine getiriyor. Ama önümüze geçmemeli.

Onu nasıl durduracağız?

Hal, "O tekneye doğru yüzeceğim," diye yanıt verdi. "Ned'le konuşacağım." Ellerini küpeşteden indirerek diğer tekneye doğru yüzmeye başladı. Sessizce kurbağalama yüzerken suyun yüzeyini kırıştırmıyordu bile. İkinci teknenin yakınında ayaklarını suda hafif hafif oynatarak yavaşça, "Ned!" diye seslendi.

Ned de yine alçak sesle yanıt verdi. "Evet, kaptan?"

Biraz gecikme oldu. Burada bekle ve bizim önümüze geçme. İlk patlamayı bekle. Sonra firkateyne yaklaş ve geminin demir zincirini yakala.

Ned, "Peki, kaptan," dedi. Hal başını kaldırıp teknenin yukarısına bir göz attı. Yandan kafasını uzatmış olan birisinin kendisine baktığını fark etti. Yıldızların ışığı Sukeena'nın balımsı altın rengi cildini ışıldatıyordu. Genç adam onunla tekrar konuşmaması gerektiğini biliyordu. Çünkü sevgilisi için duyduğu endişe kararlarını etkileyebilirdi. Sukeena'ya olan sevgisi kanındaki savaş ateşini söndürebilirdi. Genç adam dönerek ilk tekneye doğru yüzdü.

Teknenin yanına gelip küpeşteye tutunmak için elini kaldırdığı sırada sessiz geceyi sanki gökgürültüsü yardı. Tepelere çarpan gürültü gölde yankılandı. Karanlık korudan alevler kapkara gökyüzüne doğru yükseldi. Bir an etrafı şafak söküyormuş gibi aydınlattı. Hal o ışıkta firkateynin her direk ve yelkenini gördü. Ama gemide demir nöbetçisi ya da başka bir kimse yoktu.

Genç adam, "Haydi, çocuklar," dedi. "Hep birlikte!" Yeni bir umutla ilerlediler. Gemiyle aralarındaki açıklığı birkaç dakikada kapattılar. Ama bir hamlede her şey değişmişti. Şimdi kıyıdan gelen bağrışmaları ve tüfeklerini

duyuyorlardı. Yanan ormanın göle yansıyan alevleri etraflarını suyun yüzeyinde dans ederek ışıldıyordu. Hal ışığın onları aydınlatmasından ve firkateynin güvertesindeki dikkatli bir nöbetçinin iki tekneyi farketmesinden korkuyordu. Yüzerek hantal tekneyi firkateynin yüksek gövdesinin suya düşen gölgesine sokunca çok rahatladılar. Hal geriye baktı. Ned Tyler ikinci tekneyi hemen arkalarından getiriyordu. Genç adam onlara bakarken tekne firkateynin gevşek demir zincirine ulaştı. Sukeena burunda ayağa kalkarak zinciri kavradı. Genç adam rahat bir soluk aldı. Ned'e onlar firkateynin güvertesini ele geçirinceye kadar kadınları uzak tutmasını emretmişti.

Hal Altın Dal'ın yanına hafif bir filikanın bağlanmış olduğunu sevinçle gördü. Üstündeki güverteden buna bir ip merdiven sarkıtılmıştı. Daha da iyisi filika boştu. Firkateynin küpeştesinde de kimse yok gibiydi, ama genç adam yukarıdan gelen konuşmaları duyabiliyordu. Mürettebat firkateynin diğer tarafındaki, kumsala bakan küpeştesine doluşmuş olmaydı. Herhalde korku ve endişeyle alevlere bakıyorlardı. Şaşkın şaşkın koşuşan insanları ve tüfek namlularından fışkıran ateşleri seyrediyorlardı. Ateş teknesini birkaç kulaç daha itince hafif filikanın yanına çarptı, hal hemen filikanın içine atladı. Tekneyi bağlamayı diğerlerine bırakarak ip merdivenden hızla yukarıya tırmandı.

Umduğu gibi firkateynde bırakılmış olan gemiciler kıyıdaki kargaşacı seyrediyorlardı. Ama sayılarının çokluğu genç adamı şaşırttı. En aşağı elli kişi vardı. Ancak tayfalar kıyıda olanlara dalmışlardı. Hal güverteye atlamak için gücünü toplarken ormanın içinde ikinci kez müthiş bir patama oldu.

Sam Bowles'in korsanlarından biri, "Tanrım!" diye bağırdı. "Şuna bakın!"

"Orada büyük, kanlı bir savaş oluyor."

"Gemi arkadaşlarımızın başları dertte! Bizim yardımımıza ihtiyaçları var!"

"Benim kimseye iyilik borcum yok. Onlara yardım edecek değilim."

"Shamus doğru söylüyor. Bu Akbaba'nın savaşı, başının çaresine baksın.

Hal küpeştenin üzerinden aşarak güverteye atladı. Altı adımda baş kasaradaki aralığa ulaştı. Orada büzülerek güverteyi inceledi. Jiri, Aboli'ye firkateynin Kaptan Llewellyn'e sadık olan mürettebatının ana ambara kapatıldığını söylemişti. Ama diğer taraftaki küpeştenin önünde duran Sam Bowles'in adamları ambar ağzını kolaylıkla görebilirlerdi.

Hal geriye bir göz attı. Koca Daniel'in kafası girişte belirdi. Artık daha fazla bekleyemeyecekti. Ayağa firlayarak ana ambar ağzına doğru atıldı.

Ambar çerçevesinin arkasında diz çöktü. Kapağın yanında bir balyoz duruyordu. Ama kapağı sıkıştıran takozları çıkarmak için onu kullanmaya cesaret edemedi. Korsanlar onu duyar duymaz üzerine saldırırlardı.

Hal kılıcının kabzasıyla usulca tahtaya vurdu. Alçak sesle, "Hey, Altın Dal," dedi. "Beni duyuyor musunuz?"

Ambar kapağının altından biri hemen yanıt verdi. Şarkı söyler gibi Galli aksanıyla konuşuyordu. "Seni duyuyoruz. Kimsin sen?"

“Sizi kurtarmaya gelen dürüst bir İngiliz. Akbaba'ya karşı bizimle birlikte savaşır mısınız?”

“Tanrı seni korusun, İngiliz! O köpeğin kirli kanının tadını bize tattırman için sana yalvarıyoruz!”

Hal etrafına bakındı. Koca Daniel kucak dolusu kılıç getirmişti. Wally Finch'le Stan Sparrow da öyle. Althuda tabanca dolu sandığı taşıyordu. Onu güverteye koyup kapağını açtı. İlk bakışta silahlar ıslanmamış gibi gözüküyordu. Ateşe hazır durumdaydılar.

Hal kapağın altındaki adama, "Sizin için silah da getirdik," diye fısıldadı. "Ben takozları çıkardığım zaman kapağı açmamız için yardım edin. Sonra kurtlar gibi kavgaya hazır durumda dışarı fırlayın. Yalnız geminizin adını bağırın ki, kim olduğunuzu bilelim. Biz de aynı şeyi yapacağız'

Hal, Koca Daniel'e bakarak başını salladı. Sonra ağır balyozu kaldırdı. Porsun kapağın kenarını kavrayarak olanca gücüyle kaldırmaya çalıştı. Aynı anda Hal balyozu salladı. İlk takoz çatırdayarak güvertede uçtu. Genç adam kapağın diğer tarafına atladı ve balyozu olanca gücüyle bir defa daha sallayıp geri kalan takozları da güverteye fırlattı. Koca Daniel dışardan çeker ve Altın Dal’ın mürettebatı da aşağıdan iterken kapak gürülltüyle açıldı. Esirler öfkeli eşekarıları gibi dışarı fırladılar. Sam Bowles'in adamları arkalarından gelen bu ani gürültü üzerine hızla döndüler ve şaşkınlıklarından ağızları bir karış açık kaldı. Ancak uzun bir dakika sonra düşmanların gemiye çıktıklarını ve esirlerin de serbest olduklarını kavrayabildiler. Ama o sırada Hal'la Daniel alevlerin aydınlattığı güvertede ellerinde kılıçlarıyla onların karşısına dikildiler.

Arkalarında Althuda’nın pistollerin ağır yanan fitillerini tutuşturmak için çakmaktaşı ile çeliği birbirine sürttüğü anda ortaya çıkan kıvılcımları gördüler, ambardan çıkan adamlara kılıç ve pala dağıttılar.

Korsanlar vahşice çığlıklar atarak güverteye saldırdılar. Başlarında Nam

Bowles vardı. Hal'la Daniel yirmiye karşı iki kişiydiler. İlk saldırı sırasında gerilemek zorunda kaldılar. Ama Altın Dal'ı mürettebatının savaşa karışmalarını sağlayacak kadar dayandılar.

Birkaç dakika içersinde güverte savaşan adamlarla doldu. Birbirlerine öyle karışmışlardı ki, ancak savaş naraları düşmanlarla yeni edindikleri dostları birbirlerinden ayırt etmelerini sağlıyordu.

Firkateynin kurtarılmış olan tayfaları intikam almak için çıldırıyorlardı. Sadece ambara hapsedildikleri için değil. Subayları katledildiği ve yaralı arkadaşları boğulduğu için de. Hal ve adamlarının öfkesinin daha iyi bir nedeni vardı. Hesaplaşmak için çok daha uzun bir süre beklemişti.

Sam Bowles'in korsanları köşeye kıstırılmış hayvanlar gibiydiler. Kıyıdaki arkadaşlarından yardım gelemeyeceğini biliyorlardı. Karşılarındaki intikam almak için sabırsızlanan gemicilerin onlara acımayacaklarını da. İki tarafın sayıları hemen hemen birbirine eşitti. Ama firkateynin mürettebatı karanlık ve havasız ambarda uzun süre kapalı kaldığı için bitap düşmüştü. En önde boğuşan Hal savaşın aleyhlerine dönmeye başlarını fark etti. Adamlarını güvertede geriye, buruna doğru sürüyorlardı.

Hal gözucuyla Sabah'ın kalabalıktan sıyrılarak kaçtığını fark etti. Kılıcını atmış, saklanmak için ambar kapağına doğru koşuyordu. Hal o an a Sabah'a karşı nefret duydu. Bozguna uğramak için bir tek korkak yeterliydi. Ama Sabah ambar ağzına ulaşamadı. Uzun boylu, kara sakalı, bir korsan kılıcını onun sırtının aşağısına sapladı. Kılıç Sabah'ın göbeğinden çıktı.

Genç adam bir an, bir saat daha pratik yapsaydı belki kurtulabilirdi diye düşündü. Sonra bütün gücünü ve dikkatini üzerine gelen dört düşmanına verdi. Adamlar kanları akan avlarının etrafına toplanmış sırtlanlar gibi uluyorlardı.

Hal kılıcını korsanlardan birinin kaldırdığı kolunun altından kalbim kadar soktu. Bir diğerinin bileğine bir darbe indirerek gerilmiş olan sinirleri kesti. Kılıç adamın elinden düştü. Korsan güvertede bağırarak koştu. Kanları akarak kendini göle attı. Hal'a saldıran diğer iki korsan korkuyla geriledi. Genç adam bu firsattan yararlanarak etrafına bakındı. Sam Bowles'i arıyordu.

Sonra onu gördü. Sam Bowles kalabalığın gerisindeydi. Dikkatle boğuşmaya karışmamaya çalışıyor, bağırarak adamlarına emirler veriyor tehditler savuruyordu. Bir sansarınkine benzeyen suratının hatları çarpılmıştı.

Hal ona, "Sam Bowles!" diye bağırdı. "Gözüm üstünde!" Sam aralarındaki adamların kafalarının üzerinden Hal'a baktı. Sam uçuk renkli, heyecanlı

birbirine yakın gözlerinde ani bir dehşet belirdi.

Hal kükredi. "Şimdi yanına geliyorum!" Öne doğru atıldı ama yolunun üzerinde üç korsan vardı. Genç adam kısa sürede onları yana sürerek kendine yol açtı. Ancak Sam hızla kaçarak kalabalığa karıştı ve böylece saklanmış oldu.

Şimdi korsanlar Hal'ın etrafını sarmış bağırıyorlardı. Bir aslanın etrafını saran çakallara benziyorlardı. Genç adam bir an Daniel'le yan yana savaşmış ve hayretle iriyarı porsunun on iki kadar yara almış olduğunu gördü. Sonra kılıcının kabzasının avucunda yapışkanlaştığını hissetti. Sanki bir kavanozdan avucuyla bal almıştı. Ama tabii bu bal değil, kendi kanıydı. Hal da yaralanmıştı ama savaşın bu şiddetli anında can acısı hissetmiyordu.

Koca Daniel o kargaşada yanında birdenbire, "Dikkat et, Sir Hal!" diye bağırdı. "Kıça bak!"

Hal dövüşmeyi bırakıp geri sıçradı. Daniel onu tam zamanında uyarmış, canını kurtarmasını sağlamıştı.

Sam Bowles aşağı güverteye bakan kıç küpeştesindeydi. Küpeştedeki bir yuvaya ağır bronz bir "katil" yerleştirilmişti. Küçük el topunu çevirerek nişan aldı. Diğer elinde yanan bir fitil vardı. Savaşan adamların arasında Hal'ı seçmiş ve "katil"i ona doğru döndürmüştü. Sam fitili topun tavacığına dokundurdu.

Silah ateş almadan bir an önce Hal ileri doğru sıçradı. Karşısındaki korsanı belinden yakalayarak havaya kaldırdı. Adam hayretle bağırırken Hal onu bir kalkan gibi önüne doğru tuttu. Aynı anda "katil" patladı ve misketler güverteyi bir fırtına gibi süpürdü. Hal kollarındaki adamın altı kadar ağır misket vücuduna saplanırken sarsıldığını hissetti. Korsan daha genç kaptan onu yere atmadan önce öldü.

Ama top ateşi Hal'ın yakınına toplanmış olan Altın Dal'ın tayfalarını feci şekilde biçmişti. Üçü yere yığılmış, kendi kanlarından oluşan gölcüklerde debeleniyorlardı. Diğer iki üç kişi yaralanmış olmalarına rağmen ayakta kalmaya çalışıyorlardı.

Korsanlar bu ani saldırının savaşı kendi aleyhlerine döndürdüğünü farkederek sürü halinde ileri atıldılar. Birkaç saniye sonra her şey sona erecekti. Ama sonra güruhun gerisinde, küpeştenin yukarısında iri, dövmeli bir yüz belirdi.

Aboli öyle bir kükredi ki, korsanlar olduklar, yerde donup kaldılar, demirin

üzerinden atlarken üç iri gövde onu yakından takip ediyordu, ellerinde palalar hemde kılıçları vardı. Korsanlar kendilerini toparlayıp bu yeni saldırıya karşı koymaya çalışamadan beş adamı kılıçtan geçiriverdiler.

Hal'ın etrafındakiler yeniden umutlandılar Başlarında Koca Daniel yeniden savaşmaya başladılar. Aboli ve vahşileriyle tekrar canlanan gemiciler arasında kalan korsanlar çaresizce inleyerek kaçtılar. Yüzmesi bilmeyenler ambar kapaklarından geminin derinliklerine indiler, diğerleri demirlerin üzerinden denize atladılar.

Savaş sona ermişti. Firkateyn artık onlarındı. Hal, Daniel'e, "Sam Bowles nerede?" diye bağırdı.

“Onun aşağıya kaçtığını gördüm.”

Hal bir an durakladı. Sam Bowles'in peşinden koşmak ve intikamını almak istiyordu. Sonra kendini zorlayarak bu duygusunu yenip görevleriyle ilgilenmeye başladı.

Sam Bowles'la hesaplaşmak için daha sonra zaman bulacaktı. Kaptanın kıç güvertesindeki yerine giderek gemisini inceledi. Adamlarından bazıları yandan kıyıya doğru yüzen korsanlara ateş ediyorlardı. Hal onlara, "Bu saçmalığa son verin!" diye bağırdı. "Gemiyi hareket ettirmeye hazır olun. Akbaba neredeyse bize saldırır."

Genç adamın ambardan kurtardığı yabancı gemiciler bile onun emirlerini yerine getirmek için koştular. Çünkü otoritenin sesini tanımışlardı.

Sonra Hal sesini alçalttı. "Aboli ve Bay Daniel, siz kadınları gemiye alın. Mümkün olduğu kadar çabuk davranın." İki adam girişe koşarlarken Hal da bütün dikkatini firkateyne verdi.

Gabya yelkencileri direklerin yarısına kadar tırmanmışlar, bir grup da demir almak için bocurgatın başına geçmişti.

Hal onlara, "Bunun için zamanımız yok," dedi. "Demir zincirini baltayla kesip bizi kurtarın." Sonra burundaki tahtalara inen baltanın takırtısını duydu. Gemi sarsıldı ve çekilen sular yüzünden döndü.

Genç adam giriş yerine doğru baktı. Aboli, Sukeena'yı güverteye çıkarıyordu. Küçük Bobby, Koca Daniel'in göğsüne kapanmış ağlıyordu. İriyarı porsun diğer kolunu Zwaantie'nin beline dolamıştı.

Mayistra yelkeni Hal'ın başının çok yukarılarında açıldı. Tembelce dalgalandı, sonra hafif gece rüzgârıyla doldu. Genç adam dümene doğru döndü

ve Ned Tyler'ın yerini almış olduğunu görünce kalbi sevinçle doldu.

“Tam yol, Bay Tyler.”

“Tam yol, kaptan.”

“Ana boğaza doğru dönelim.”

“Peki, kaptan.” Ned dayanamayarak güldü. Hal da ona gülümsedi.

"Bu gemi işine yarar mı, Bay Tyler?"

Ned, "Hem de çok yarar," dedi. Gözleri ışıl ışıldı.

Hal konuşma borusunu çengelinden alarak havaya doğru çevirdi. Gabya yelkenleri için rotayı bildirdi. Geminin altında sarsıldığını, sonra da uçarcasına ilerlediğini hissetti.

"Ah, ne tatlı," diye fısıldadı. "Bu gemi bir kuş. Rüzgâr da onun âşığı."

Güvertede ilerledi. Sukeena yaralı gemicilerden birinin yanında diz çökmüştü bile.

"Sana o heybeleri kıyıda bırakmanı söylemiştim. Öyle değil mi?"

"Evet, lordum." Genç kadın başını kaldırıp sevgilisine tatlı tatlı gülümsedi. "Ama şaka yaptığını biliyordum." Sonra yüzündeki ifade değişti. Tebessümünün yerini endişe aldı. "Ama sen yaralanmışsın!" Ayağa fırladı. "Yaralarınla ilgileneceğim."

"Yalnızca bir çizik. Yaralı değilim. Bu adamın senin ustalığına benden fazla ihtiyacı var." Hal dönerek küpeşteye gitti ve kıyıya baktı. Yangın ormanı iyice sarmıştı. Şimdi ortalık şafak sökmüşçesine aydınlıktı. Genç adam kıyıya yığılmış olan korsanların yüzlerini görebiliyordu. Kanlı katiller öfke ve çaresizlikle sıçrayıp duruyorlardı. Çünkü sonunda firkateynin burunlarının dibinden kaçırıldığını anlamışlardı.

Hal dev Cumbrae'nin güruhun önünde durduğunu fark etti. İri kılıcını sallıyordu. Yüzü öfkesinden öylesine şişmişti ki, fazla olgun bir domates gibi patlayacaktı. Hal ona bakarak güldü. O zaman Akbaba'nın öfkesi yüz misli arttı. Adamın sesi korsanlarının gürültüsünü bastırdı. "Hiçbir okyanus saklanabileceğin kadar büyük değil, Courteney! Elli yıl da geçse seni yine arayıp bulacağım!"

Sonra Hal birdenbire gülmekten vazgeçti. Çünkü meyilli kumsalda, biraz yukarıda duran adamı tanımıştı. Genç kaptan bir an gözlerine inanamadı. Ama alevler adamı öylesine aydınlatıyordu ki, yanılması imkânsızdı. Akbaba'nın

bağırıp çağırmalarına karşılık Albay Schreuder sessizce duruyordu. Kollarını kavuşturmuş Hal'a bakıyordu. Bu bakışlar bir an genç kaptanın kalbini dondurdu sanki. İkisi göz göze geldiler. Sanki bir düello alanında birbirlerinin karşısına dikilmişlerdi.

Boğazın iki yanındaki kayalardan esen daha güçlü rüzgâr Altın Dal'ı yakalarken gemi hafifçe yan yattı. Sular pruvasının altında neşeli bir bebeği andıran sesler çıkarmaya başladı. Güverte titredi ve firkateyn kıyıdan uzaklaştı. Hal da bütün dikkatini geminin yönüne verdi. Firkateyni tehlikeli boğazdan geçirerek açık denize ulaştırmak için döndürdü. Ancak uzun dakikalar sonra tekrar kıyıya bakabildi.

Şimdi kumsalda sadece iki kişi vardı. Hal'ın dünyada en çok nefret ettiği iki adam. Onun amansız iki düşmanı. Akbaba göle girerek sular beline gelinceye kadar yürümüştü. Sanki gemiye mümkün olduğu kadar yaklaşmaya çalışıyordu. Schreuder hâlâ Hal'ın onu en son gördüğü yerdeydi. Hollandalının sürüngenleri andıran hareketsizliği, Cumbrae'nin çılgınca ulumaları kadar ürkütücüydü.

Hal yanından gelen kalın sesi duydu. "Gün gelecek, ikisini de öldürmek zorunda kalacaksın." Hal dönüp Aboli'ye baktı.

"O günün hayalini kuruyorum."

Genç kaptan iki kayanın arasından giren dalgaların ilk vuruşunu ayaklarının altında hissetti. Alevler yüzünden karanlıkta etrafını iyi göremez olmuştu. Tehlikeli boğazda bir kör gibi elyordamıyla ilerlemesi gerekiyordu.

"Fenerleri söndürün, diye emretti." Onların loş ışığı ilerdeki karanlıkları yaramayacak, sadece gözlerini alacaktı.

Hal, Ned Tyler'a yavaşça emir verdi. "Bir derece iskele."

"Bir derece iskele!"

"Devam et!"

Genç adam ilerdeki kayığın heyula gibi yükseldiğini görmekten çok hissetti. Dalgaların girişteki kayalara çarptığını duyuyordu. Geminin dönüşünü denizin gürültüsü, göğsüne çarpan rüzgâr ve ayağının altındaki güvertenin sarsıntısının yardımıyla hesapladı.

Bağırıp çağırmalardan ve tabanca seslerinden sonra gemiye bir ölüm sessizliği çökmüştü. Firkateyndeki her gemici Hal'ın onları Akbaba ya da yaşayan her insandan daha tehlikeli çok eski bir düşmana doğru götürdüğünü

biliyordu.

Kaptan direklerdeki adamlara, "Mizanı ve mayistraları pekiştirin!" diye seslendi. "Babafingolarınızı uçurmaya hazır olun."

Altın Dal'a adeta elle tutulabilecek bir korku hakimdi şimdi. Çünkü çekilen deniz firkateyni gırtlağından yakalamıştı. Gerilim dolu karanlıkta görünmeyen kayalara doğru delice bir hızla giden gemiyi yavaşlatmak için yapılacak hiçbir şey yoktu.

Tehlikeli an geldi. Hal kayalara çarparak gerileyen dalgaların firkatin pruvasını zorladığını hissetti. Gemi kayanın sivri dişlerine doğru kayarken yanağına çarpan rüzgârın başka bir yönden estiğini fark etti.

"Sancağa doğru dümen kır!" diye bağırdı. "Sonuna kadar. Babafingolarınız uçsun!"

Altın Dal kıçının üzerine döndü. Gabya yelkenleri rüzgârda dalgalandı. Ölüm kokusu alan bir akbabanın kanatları gibi. Firkateyn karanlılara hızla daldı. Gemideki herkes kendini o korkunç ana hazırladı. Kayanın dişleri firkateynin karnını parçalarken müthiş bir gürültü kopacaktı.

Hal küpeşteye yaklaşarak gökyüzüne baktı. Gözleri karanlığa alışmaya başlıyordu. Üzerlerindeki kayalık burun yıldızların görülmesini engelliyordu.

"Bay Tyler, dümeni ortala ve öyle tut."

Gemi yeni rotasında karanlığın içinde ilerlerken yakındaki kayaya vuran denizin uğultusunun yankıları Hal'ın kalbinin aynı tempoyla çarpmasına neden oldu. Firkateynin kayalara çarpmasını bekleyerek yumruklarını sıktı. Ama onun yerine pruvanın açık denizin kambur dalgalarıyla ayaklarının altında yükseldiğini fark etti. Altın Dal bu dalgaları bir sevgili gibi karşıladı.

Hal sözlerinin yukarıdan duyulması için sesini yükseltti. "Babafingoları gerin!" Yelkenlerin şakırtısı kesildi. Genç adam gerilmiş branda bezinin tatlı tımbırtıya benzeyen sesini duydu.

Altın Dal okyanusun ilk dev dalgası altında kayarken burnunu havaya kaldırdı. Bir an hiç kimse Hal'ın onları tehlikeli girdaptan kurtararak güvenli bir ortama kavuşturduğuna inanamadı.

Hal sakin sakin, "Fenerleri yakın," dedi. "Bay Tyler, tam güneye. Karadan uzaklaşacağız."

Sessizlik uzadı. Sonra biri mayistra sereninden aşağıya bağırdı. "Tanrı sizi korusun, kaptan! Boğazdan çıktık!" Ardından güvertedekiler sevinçle

bağırmaya başladılar.

Sir Hal ve Altın Dal şerefine! Gemiciler boğazları ağrıyıncaya kadar bağırarak Hal'ı övdüler. Hal yabancı seslerin adını tekrarladıklarını duydu. Ambardan kurtardığı gemiciler de kendi adamları kadar heyecanla bağırıyorlardı.

Hal küçük, sıcak bir elin avucuna kaydığını hissetti. Başını eğdi. Sukeena yanında duruyordu. Pusula dolabının yanındaki fenerin ışığı tatlı yüzünü aydınlatıyordu.

Onlar da seni hemen hemen benim kadar çok sevmeye başladılar. Prenses genç adamın elini hafifçe çekiştirdi. "Şimdi gel de yaralarına bakabileceğim bir yere gidelim."

Ama Hal kıç güvertesinden ayrılmak istemiyordu. Şimdi yeni gemisinin zevkini bir süre daha çıkarmak istiyordu. Yeni teknesini ve onun altındaki denizi doyasıya hissetmeliydi. Onun olan Altın Dal karanlıkta hızla ilerlerken Sukeena'yı yanından ayırmadı. Yukarıda yıldızlar pırıl pırıldı.

Sonunda Koca Daniel onların yanına geldi. Birini yanında sürüklüyordu. Hal bir an bu yaratığı tanıyamadı. Ama sonra iniltiye benzeyen sesi tüylerinin tiksintiyle diken diken olmasına yol açtı.

“Sevgili Sir Henry, lütfen eski bir gemi arkadaşına merhamet et!”

“Sam Bowles.” Genç kaptan sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "Vicdanını çok sayıda masum insanın kanları kirletti. Bu kanlarda bir firkateyni yüzdürebilirsin."

“Bana haksızlık ediyorsun, sevgili Sir Henry! Ben kimseye zarar vermek istemedim!”

“Onunla yarın sabah ilgileneceğim.” Genç kaptan bir an durdu, sonra da Koca Daniel'e, "Onu ana direğe zincirleyin," diye emretti. "Başına da iki dikkatli adam dikin. Onun bu kez de bir yılanbalığı gibi elimizden kaçmasına engel olun. Hak ettiği intikamdan yine kurtulmasın."

Hal fenerin ışığında Sam Bowles'i ana direğin aşağısına zincirlemelerini seyretti. İki tayfa kılıçlarını çekerek onun başına dikildiler.

Nöbetçilerden yaşça daha büyük olanı Sam Bowles'a, "Boğduğun tayfalardan biri kardeşim Peter'di," dedi. "Sana yalvarıyorum, bu kılıcı karnına saplamam için bana bir fırsat ver." Hal güvertenin kontrolünü Daniel'e bıraktı. Sukeena'yı alarak aşağıya, ana kamaraya indi. Kadın genç adamın yaralarını ve

çiziklerini temizleyip sarmadıkça rahat edemeyecekti. Oysa Hal'ın yaralarının hiçbiri de Sukeena'yı endişelendirecek kadar ciddi değildi. İşini bitirince, genç kaptan onu yandaki küçük kamaraya götürdü. "Burada seni kimse rahatsız etmeden dinlenebilirsin." Sukeena'yı kaldırıp ranzaya yatırdı. Prensesin itirazlarına aldırmadan üzerine yünlü bir battaniyeyi örttü.

Sukeena, "Yaralıları unutma," diye itiraz etti. "Onların yardımıma ihtiyaçları var."

Hal kesin bir tavırla, "Doğmamış oğlunun sana daha fazla ihtiyacı var," diyerek genç kadının başını usulca yastığa doğru itti. Sukeena içini çekti ve çabucak uykuya daldı.

Kaptan ana kamaraya dönüp Llewellyn'in yazı masasının başına geçti. Maun masanın ortasında siyah deri kaplı büyük bir İncil duruyordu. Hal tutsaklığı sırasında kutsal kitabı okuyamamıştı. Kitabın kapağını açtı. Eğik iri harflerle "Bay Christopher Llewellyn" diye yazılmıştı. "Milattan sonra 1643 yılında 16 Ekimde dünyaya geldi."

Bunun altında daha sonra yazılmış olduğu anlaşılan bir satır daha vardı: "2 Ağustos 1643'te Aziz George ve Kutsal Kupa Tapınağı'nın bir Nautonnier Şövalyesi olarak kutsandı."

Kendisinden önce gemiye kaptanlık eden adamın da kardeş bir şövalye olması Hal'a büyük bir zevk verdi ve azmini artırdı. Bir saat kadar İncil'in sayfalarını çevirerek babasının yaşamda yolunu bulması için öğrettiği esin kaynağı olan o tanıdık bölümleri okudu. Sonunda İncil'i kapatıp ayağa kalktı ve kamarada geminin seyir jurnalleriyle belgelerini aramaya başladı. Çok geçmeden ranzanın altındaki küçük demir sandığı gördü. Ama anahtarları bulamayınca Aboli'yi yardıma çağırdı. Sandığı zorla açtılar. Sonra Hal, Aboli'yi kamaradan yolladı. Gecenin geri kalan bölümünü fenerin ışığında seyir jurnallerini ve belgeleri inceleyerek geçirdi.

Bu He öylesine dalmıştı ki, Aboli şafaktan bir saat sonra onu almaya geldi.

“Sabah beş vardiyası! Tayfalar seni soruyorlar, kaptan "

Hal masadan kalkarak gözlerini ovuşturdu ve Sukeena'nın yattığı kamaranın kapısını kapattı. Aboli arkasından "Yeni adamlarınla bir an önce konuşsan iyi olacak Gundwane.” dedi

“Evet, haklısın." Hal zenciye döndü.

Daniel'le ben onlara kim olduğunu söyledik, ama şimdi onları senin

emrinde sefere çıkmaları için ikna etmelisin. Onlar seni yeni kaptan olarak kabul etmezlerse, yapabileceğimiz pek bir şey yok. Onlar otuz dört kişiler. Bizse altı."

Hal şifonyere konmuş olan leğen ve ibriğin üstündeki aynaya gitti. Görüntüsüne bakınca hayretle irkildi. "Tanrım! Aboli! Kanlı bir korsana benziyorum. Bu halimle ben kendi kendime bile güvenemem."

Anlaşılan Sukeena içerden bu konuşmayı dinliyordu. Birdenbire kamaranın kapısında belirdi. Battaniyeyi omuzlarına almıştı.

Onlara bir dakika sonra geleceğimizi söyle, Aboli, dedi.” Onu mümkün olduğunca iyi bir hale sokacağım."

Hal'la Sukeena güverteye çıktıkları zaman geminin ortasına toplanmış olan adamlar iki sevgiliye hayretle bakakaldılar. İkisi de inanılmayacak kadar değişmişlerdi. Hal yeni traş olmuş, Llewellyn'in dolabından aldığı basit ama temiz kılığı giymişti. Sukeena saçlarını tarayıp yağlamış ve örmüştü. Kamaradaki kadife perdelerin birinden uzun bir etek yapıp beliyle kalçalarına sarmıştı. Uzun boylu genç İngiliz'le Doğulu güzel, olağanüstü bir çift oluşturuyorlardı.

Hal prensesi merdivenin başında bırakarak adamların karşısında durdu. "Ben Henry Courteney'im. Ben de sizin gibi İngiliz'im. Sizin gibi bir gemiciyim."

“Tayfalardan biri yüksek sesle, "Gerçekten de öylesin, kaptan," dedi. "Senin yabancı bir gemiyi karanlıkta boğazdan geçirmene tanık olduk. “Maşrapamı dolduracak ve bağırsaklarımın ısınmasını sağlayacak kadar usta bir denizcisin."

Bir diğeri, "Ben senin babanla sefere çıktım. Sir Francis!" diye seslendi. "Eski Lady Edwina'yla. Baban bir gemici ve bir cengâverdi. Üstelik de dürüsttü."

Başka birisi “Sayabildiğim kadarıyla dün gece yedi şahini kılıcıyla öbür dünyaya uçurdu.” Diye bağırdı. “Yavru köpek, yaşlı köpeğin yolundan gider.”

Hepsi bir ağızdan ona tezarruhat yapmaya başladılar, genç adam bu yüzden bir sure konuşamadı. Sonra elini kaldırdı. "Size doğrusunu söyleyeceğim: Kaptan Llewellyn'in seyir jurnalini okudum, geminin sahibiyle yaptığı anlaşmayı da, Altın Dal’ın nereye gideceğini ve görevinin ne olduğunu öğrendim.”

“Şimdi bir seçeneğimiz var. Hem sizin, hem de benim. Hemen İngiltere'ye dönebiliriz.”

Homurtular ve protestolar Hal tekrar kollarını kaldırana kadar devam etti.

“Yada Kaptan Llewellyn’in Altın Dal’ın sahibi ile yaptığı anlaşmaya uyarım. Sizde benimle aynı şartlarla bir anlaşma imzalarsınız. Daha önce ganimetten söz verilen payı da alırsınız. Ama bana cevap vermeden önce şunu söyleyeceğim, güçlü bir olasılıkla Akbaba'yla karşılaşmamız ihtimali var. Bunu unutmayın. Akbaba'yla yeniden savaşmak zorunda kalabiliriz.”

Gemicilerden biri bağırdı. "Bizi hemen onun bulunduğu yere götür, kaptan! Akbaba'yla bugün bile savaşmaya hazırız."

“Olmaz, oğlum. Sayımız az. Ayrıca Akbaba'yla tekrar karşılaşmadan önce bu gemiyi iyice öğrenmem gerekiyor. Martı'yla benim seçeceğim zaman ve yerde savaşacağız. Hal'ın sesi sertti. "O gün Akbaba'nın kafasını ana direğin tepesine çekecek ve onun ganimetini paylaşacağız." Sarı saçlı, zayıf bir gemici, "Ben seninleyim, kaptan!" diye bağırdı. Ben adımı yazmayı bile bilmiyorum. Ama bana defteri getir. Oraya öyle koskocaman kapkara bir çarpı işareti koyacağım ki, şeytanın kendini bile korkutacak." Diğerleri gürültülü kahkahalar attılar. "Defteri getir de imzalayalım!"

“Biz seninleyiz. Yemin ediyorum ve deftere de işaretimi koyacağım!”

Hal onları tekrar susturdu. "Kamarama teker teker gelin. Böylece hepinizin adını öğrenir ve elinizi de sıkarım."

Küpeşteye dönerek kıçın üstünden ileriyi işaret etti. "Karadan oldukça uzaklaştık." Afrika kıtası ufukta alçak, mavi bir çizgi gibiydi. "Şimdi direklere tırmanıp yelkenleri açın. Afrika'nın Büyük Boynuz'una ulaşmak için gerçek rotamıza dönelim."

Gemiciler direklere ya da babafingoların önlerine tırmandılar. Sonunda yelkenler şişti. Güneşte uçuşan fırtına bulutlarına benziyorlardı.

Ned Tyler dümenden seslendi. "Hangi rota, kaptan?"

Hal, "Doğu ve kuzey, Bay Tyler," diye yanıt verdi. Geminin ayaklarının altında ileriye atıldığını hissetti. Dönerek teknenin mavi dalgalarda bıraktığı ışıltılı köpükten izi seyretmeye başladı.

Sam Bowles'i bir maymun gibi el ve ayaklarından ana direğe zincirlemişlerdi. Mürettebattan biri oraya büzülmüş olan adamın önünden geçerken ağzını tükürükle doldurmak için duraklıyor, Sonra da Sam Bowles'in

suratına tükürüyordu.

Aboli öğle öncesi nöbeti sırasında Hal'ın yanına geldi. "Şimdi Sam Bowles meselesini halletmelisin. Adamlar sabırsızlanmaya başlıyorlar. İçlerinden biri ipi beklemeyecek ve o alçağın kaburgalarının arasına bıçağı saplayacak."

“Ben de böylece zahmetten kurtulmuş olacağım.” Hal, Christopher Llewellyn'in sandığında bulduğu desteyle harita ve sefer talimatıyla dolu defterden başını kaldırdı. Mürettebatının Sam Bowles'dan vahşice intikam alınmasını isteyeceğini biliyordu. Yapılması gereken şey hiç de hoşuna gitmiyordu.

Hemen güverteye çıkacağım. İçini çekerek sonunda Aboli'nin acımasızca ısrarına boyun eğdi. "Adamlara geminin ortasında toplanmalarını söyle."

Hal, Sukeena'nın hâlâ küçük kamarada olduğunu sanıyordu. Genç kadın barut deposunun yanındaki bu yeri bir revire dönüştürmüştü. Orada iki yaralı gemici hâlâ ölümle savaşıyorlardı. Hal, Sukeena'nın orada kalacağını umuyordu. Ama güverteye çıktığı zaman Balili Prenses ona doğru geldi.

Genç kaptan usulca, "Aşağıya inmelisin, prenses," dedi. "Olacaklar sana göre şeyler değil."

“Seni ilgilendiren bir şey beni de ilgilendirir. Baban senin bir parçandı. Onun için ölümü beni de etkiliyor. Ben de babamı korkunç bir biçimde kaybettim. Ama onun ölümünün intikamını aldım. Şimdi de yanında olacak ve babanın intikamını almanı seyredeceğim. Hal, "Pekâlâ," deyip başını sallayarak güvertede seslendi. "Mahkûmu getirin!"

Sam Bowles'i onu suçlayan denizcilerin karşısına getirmek için sürüklemek zorunda kaldılar. Çünkü bacakları onu taşıyacak halde değildi, gözyaşları yanaklarından akıyor ve denizcilerin tükrüklerine karışıyordu.

Eski porsun, "Benim kötü bir niyetim yoktu," diye yalvardı. "Lütfen beni dinleyin, gemi arkadaşlarım. Beni bu işe Cumbrae denilen o iblis zorladı."

Denizcilerden biri bağırdı. "Kardeşimin başını gölün sularına sokarın kahkahalarla gülüyordun!"

Sam Bowles'i ellerini kavuşturmuş bekleyen Aboli'nin önünden getirirlerken, zenci adamı garip bir biçimde parlayan gözleriyle süzdü. "Francis Courteney'i hatırla!" diye homurdandı. "Okyanuslarda yelken açan insanların en iyisine neler yaptığını hatırla!"

Hal, Sam Bowles'in yanıt vermesi gereken suçların bir listesini

hazırlamıştı. Her suçlamayı okurken mürettebat ulur gibi, "İntikam!" diye bakıyordu.

Genç kaptan bu korkunç listenin en sonundaki suça geldi. "Sen, Samuel Bowles, Altın Dal'ın yaralı mürettebatını, gemi arkadaşları ve dostlarının önünde katlettin. O haince pusudan kurtulanları da suda boğdun."

Hal belgeyi katlayarak, "Hakkındaki suçlamaları dinledin, Samuel Bowles," dedi. "Kendini savunmak için ne söyleyeceksin?"

"Suç bende değildi! Yemin ediyorum, bunu yapmazdım. Ama hayatımdan korkuyordum. Dehşet içindeydim!"

Mürettebat bağırarak onu susturdu. Hal ancak birkaç dakika sonra adamları yatıştırabildi. Sam Bowles'a, "Hakkındaki suçlamaları red mi ediyorsun?" diye sordu.

Adamlardan biri bağırdı. "Reddetmesi ne işe yarar? Hepimiz de onun yaptıklarını kendi gözlerimizle gördük!"

Sam Bowles şimdi yüksek sesle hıçkırarak ağlıyordu. "Sevgili İsa adına bana merhamet et, Sir Henry! Hata ettiğimi biliyorum. Ama bana bir fırsat ver. Sana yaşamının sonuna kadar hizmet ederim. Benden daha kalbi sevgi dolu, güvenilir birini bulamazsın."

Sam Bowles'in hali Hal'ı öylesine tiksindirdi ki, ağzında pis bir tat belirdi. Gidip ağzını yıkamak istedi. Sonra gözlerinin önünde bir hayal belirdi. Babası sedyede yatıyordu. Onu darağacına götürüyorlardı. Vücudu germe makinesinde çarpılmış, kemikleri kırılmıştı. Hal titremeye başladı.

Yanında duran Sukeena onun ıstırabını hissetti. Kaptanın kendini toplaması için elini usulca onun koluna koydu. Hal ağır ağır derin bir soluk aldı. Kendini altetmek üzere olan o kara azap dalgalarıyla boğuştu. "Samuel Bowles aleyhindeki bütün suçlamaları kabul ettin. Cezanı açıklamadan önce söylemek istediğin bir şey var mı?" Sam Bowles'in yaşlı gözlerinin içine haşince baktı. Sonra garip bir değişiklik olduğunu gördü. Sam'in istediği zaman hüngür hüngür ağlayabildiğini anladı. Eski porsunun ruhunun gizli derinliklerinden bir şey alev alev yanarak açığa çıktı. Bu öyle vahşice ve habis bir şeydi ki, Hal bir an bir insanın değil, köşeye kıstırılmış yırtıcı bir hayvanın gözlerine baktığını sandı.

“Sen benden nefret ettiğini sanıyorsun, değil mi, Henry Courteney? Sen aslında nefretin ne olduğunu bilmiyorsun. Babanın germe makinesinde bağırdığını düşündükçe seviniyorum! İşte bunu Sam Bowles sağladı! Bunu

yaşadığın her gün hatırla! Sam Bowles belki ölecek. Ama babanı o hale Sam Bowles soktu!" Adamın sesi tizleşmiş, bir çığlığa dönüşmüştü. Dudaklarının kenarında tükürükler belirmişti. Kendi kötülüğü onu krize sokuyor, sözleri zor anlaşılıyordu. "Bu gemi benim! Benim gemim bu! Ben Kaptan Samuel Bowles olacaktım. Sen bu şansı elimden aldın! Dilerim şeytan cehennemde senin kanını içsin! Babanın çarpılmış cesedinin üzerinde dans etsin, Henry Courteney!" Hal bu tiksinti veren sahneyi görmemek için döndü. Sam Bowles'in sıraladığı küfürleri duymamaya çalışıyordu. "Bay Tyler!" Sam Bowles'in çığlıkları arasında sözlerini bütün mürettebata duyurmak için sesini yükseltti. "Artık bu konu için geminin zamanını harcayacak değiliz. Mahkûm hemen asılacak. Ana direkteki makaraya ip geçirin..."

Aboli kükreyerek onu uyardı. "Gundwane! Arkanda!" İşe karışmak için atıldı ama geç kalmıştı. Sam Bowles eteğinin altına elini sokmuştu. Bacağının yukarısına, iç kısmına deri bir kın bağlanmıştı. Eski porsun saldıran bir engerek kadar hızlı davrandı. Hançer elinde sivri bir kristal parkası gibi ışıldadı. Bir genç kıza yakışacak bir süs kadar güzeldi bu. Sam Bowles bileğini hızla bükerek hançeri fırlattı. Hançer Hal'la aralarındaki uzaklığı uçarak aştı. Genç kaptan ustura kadar keskin hançerin etine saplandığı anda vereceği acıyı önceden hissedercesine yüzünü buruşturdu. Ama sonra bir an duyularından şüphelendi. Hançerin battığını hissetmemişti.

Başını eğdi ve o zaman Sukeena'nın hançeri engellemek için çıplak ince kolunu uzatmış olduğunu gördü. Gümüş hançer dirseğinin birkaç santim aşağısına isabet etmiş ve sapına kadar etine batmıştı. Hal, "Tanrım, onu koru!" diye bağırarak Sukeena'yı kollarına aldı. Onu kendine çekti. İkisi de başlarını eğerek etinden uzanan hançerin sapına baktılar.

Aboli, Sam Bowles hançeri fırlattıktan bir saniye sonra ona ulaştı, bir yumrukta adamı yere devirdi. Ned Tyler'la on iki kadar tayfa atılarak adam'ı yakaladılar ve ayağa kaldırdılar. Eski porsun şaşkın şaşkın başını alladı. Aboli'nin yumruğu onu sersemletmişti. Ağzının kenarından kan akıyordu.

Ned Tyler, "Ana direğin makarasına ip geçirin!" diye bağırdı. Bir tayfa onun emrini yerine getirmek için yelkenlere doğru koştu. Ana serene tırmandı. Bir dakika sonra makaradan geçirdiği ipin ucu güverteye çarptı.

Hal, Sukeena'yı göğsüne bastırarak yaralı kolunu şefkatle kaldırdı "Hançer derine saplanmış."

Çok ince ve keskin. Sukeena başını kaldırarak ona cesaretle gülümsedi. "O kadar keskin ki, onu pek hissetmedim bile. Hançeri hızla çek, sevgilim. O

zaman yara temizce iyileşir."

Hal, Aboli'ye, "Bana yardım et!" diye seslendi. "Onun kolunu tut." Zenci genç kaptanın yanına atladı. İşlemeli ince sapı yakalayıp hızlı bir hareketle onu Sukeena'nın kolundan çıkardı. Hançer inanılmayacak kadar kolaylıkla yaradan çıktı.

Sukeena usulca, "Bana fazla bir zarar vermedi," dedi. Ama yanaklarının rengi solmuştu. Alt gözkapaklarında gözyaşları titreşiyordu. Hal onu kucaklayarak kıçtaki merdivene doğru gitti. Aynı anda bir çığlık duraklamasına neden oldu.

Sam Bowles yukarıdan sallanan ipin altında duruyor, Ned Tyler ilmeğin düğümünü onun kulağının altına doğru çekiyordu. Dört adam ipin diğer ucunu tutmuş hazır bekliyorlardı.

"Senin kaltak geberdi gitti, Henry Courteney! O da aşağılık baban gibi zıbardı! İkisini de Sam Bowles öldürdü! Kaptan Courteney köpeği, dua ederken beni hatırla! Ben senin hiçbir zaman unutamayacağın o adamım!"

Ned Tyler öfkeyle Sam Bowles'in kulağına, "Küçük bir kesik o," diye homurdandı. "Prenses güçlü ve cesur bir kadın. O yaşamayı sürdürecek Geberen asıl sensin, Sam Bowles!" Bir adım gerileyip ipin ucunu tutan tayfalara başıyla işaret etti. Adamlar çıplak ayaklarını aynı anda tahtalara vura vura yürümeye başladılar.

İp gerilerek soluğunu kesmeden bir an önce Sam Bowles tekrar bir çığlık attı. "Senin kahpeyi yaralayan hançere iyi bak, kaptan! Onun ucunu denediğin zaman Sam Bowles'i hatırla!" İp boynuna batarak onu havalandırdı. Adamın ondan sonraki sözleri söyleyemeden gırtlağına takılıp kaldı.

Katil havada helezonlar çizerek yükselirken mürettebat sevinçle kurtlar gibi uludu. Altın Dal aşağısında yalpalarken Sam Bowles ipin ucunda sallandı. Debeleniyor, tekmeler atarken ayak bileklerindeki zincirler çıngırak gibi sesler çıkarıyordu.

Ned Tyler, "Bütün gece orada sallansın," diye emretti. "Yarın sabah ipi kesip onu indiririz ve köpekbalıklarına atarız." Sonra eğilerek kamayı Aboli'nin attığı yerden aldı. Kanlanmış hançeri inceledi ve güneşten yanmış yüzünün rengi yeşilimsi bir griye dönüştü. "Tanrım! Böyle olmasın!" Başını kaldırıp tekrar Sam Bowles'in çok yukarılarında geminin hareketine uyarak sallanan cesedine baktı.

Ölümün çok kolay oldu. Elimde olsaydı seni yüz defa öldürürdüm. Her

seferinde de bir öncekinden daha acılı bir ölüm seçerdim.

Hal, Sukeena'yı ana kamaradaki ranzaya yatırdı. "Yaranı dağlamam gerekiyor. Ama kızgın demir iz bırakır." Ranzanın yanında diz çökerek Sukeena'nın yarasını inceledi. "Yara derin ama hemen hiç kanamıyor." Aboli'nin ranzanın ayakucundaki sandıktan alıp getirdiği temiz beyaz bezle genç kadının yarasını sardı.

Sukeena zenciye, "Bana çantamı getir," diye emretti. Aboli hemen dışarı fırladı.

İki genç yalnız kalır kalmaz Hal eğilerek sevgilisinin solgun yanağını öptü. Yüzünü onunkine yaklaştırarak, "Beni kurtarmak için Sam'in hançerine hedef oldun," diye mırıldandı. "Benim uğruma hayatını tehlikeye attın. Karnındaki çocuğun hayatını da. Bu kötü bir değiş tokuştu, aşkım..."

"Aynı şeyi yine yaparım..." Sukeena birdenbire susarak inledi. Hal onun bütün vücudunun kollarında kaskatı kesildiğini fark etti.

"Nen var, sevgilim?" Kaptan başını geriye atarak genç kadının yüzüne dikkatle baktı. Gözlerinin önünde Sukeena'nın cildindeki gözeneklerde ter damlacıkları belirdi. Sarı bir gülün yapraklarındaki şebnemlere benziyordu bunlar. "Sancın mı var?"

Genç kadın, "Yara yanıyor," diye fısıldadı. "Sözünü ettiğin kızgın demirden daha çok yanıyor."

Hal kolundaki sargıyı çabucak açtı. Sonra hayretle bakakaldı. Kucaklaştıkları sırada yaranın görünüşü değişmişti. O öyle bakarken Sukeena'nın kolu giderek şişiyordu. Mercan kayalarında yaşayan ve yırtıcı bir düşman tarafından tehdit edildiği zaman şişen tobi balığı gibi.

Sukeena kolunu kaldırıp göğsüne koydu. Can acısı erimiş kurşun gibi yaradan yayılarak göğsüne dolduğu için istemeden inledi. "Bu normal bir şey değil. Bak, rengi nasıl da değişiyor?"

Hal, Sukeena'nın biçimli kolu ağır ağır şişer, üzerinde kırmızı ve parlak mor çizgiler belirirken ne yapacağını bilemeden baktı. Yaradan yapışkan sarı bir sıvı akmaya başladı.

Genç kaptan, "Ne yapabilirim?" diye sordu.

Sukeena çaresizce, "Bilmiyorum," dedi. "Bu benim bilgimin dışında bir şey." Müthiş bir sancı onu mengene gibi sıkıştırdı. Gövdesi geriye doğru büküldü. Sancı az sonra geçti ve prenses yalvardı. "Çantam gerekli. Bu can

acısına dayanamıyorum. Bende haşhaş çiçeğinden yapılmış bir toz var."

Hal ayağa fırlayarak kamarada koştu. "Aboli, neredesin?" diye haykırdı. "Çantayı getir! Hemen!"

Kapıda Ned Tyler belirdi. Elinde bir şeyi tutuyordu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Kaptan, sana bir şeyi göstereceğim. Bu şart."

"Şimdi olmaz, be adam, şimdi olmaz!" Hal tekrar sesini yükseltti. "Aboli, çabuk gel!"

Zenci koridordan koşarak yaklaştı. Elinde heybe vardı. "Ne oldu, Gundwane?"

"Sukeena! Ona bir şeyler oluyor! İlaç gerekli..."

Kaptan! Ned Tyler iriyarı zencinin yanından geçerek kamaraya girdi ve telaşla Hal'ın kolunu tuttu. "Bu bekleyemez! Hançere bak! Hançerin ucuna!" Hançeri kaldırdı ve Hal'la Aboli ona bakakaldılar.

Sonra genç kaptan, "Tanrı aşkına..." diye fısıldadı. "Böyle olmasın!"

Hançerin keskin yanında zifte benzeyen kara bir macunla doldurulmuş uzun bir yiv vardı. Macun kurumuş ve parlaklaşmıştı.

Ned usulca, "Bu bir katilin hançeri..." diye mırıldandı. "Şu yive zehir doldurulmuş."

Hal'ın ayaklarının altında tahtalar kaydı. Sanki Altın Dal'a yüksek bir dalga çarpmıştı. Birden gözleri karardı. "Olamaz! Aboli bana bunun imkânsız olduğunu söyle!"

Aboli, "Güçlü olmalısın," dedi. "Sukeena için güçlü ol, Gundwane." Hal'ın kolunu yakaladı.

Bu el genç adamın kendini toplamasını sağladı. Gözlerinin önündeki İcara bulut kayboldu. Ama soluk almaya çalıştığı zaman dehşet kurşundan bir el gibi kaburgalarını ezdi sanki. Hal şaşkın bir çocuk gibi. "Onsuz yaşayamam..." diye fısıldadı.

Aboli, "Ona gerçeği söyleme," dedi. "Bu ayrılığı onun için daha da zorlaştırma."

Hal zenciye onun ne dediğini anlamamış gibi baktı. Sonra her şeyin sona erdiğini kavradı. O çelik hançerdeki incecik yivin, Sam Bowles'in celladın ilmiği boynuna geçirildiği zaman bağırdığı o öldürücü tehditlerinin ne demek olduğunu anladı.

Şaşkın şaşkın, "Sukeena ölecek..." diye mırıldandı.

"Bu senin için şimdiye kadar girdiğin her savaştan daha çetin olacak, Gundwane."

Hal müthiş bir çaba göstererek kendini toplamaya çalıştı. Ned Tyler'a, "Hançeri sakın Sukeena'ya gösterme," dedi. "Haydi git! O lanetli şeyi denize at!"

Sukeena'nın yanına döndüğü zaman kalbine dolan o kara çaresizliği belli etmemeye çalıştı. "Aboli çantanı getirdi." Tekrar genç kadının yanında diz çöktü. "Bana iksirin nasıl hazırlanacağını söyle."

Prenses acıyla kıvranırken, "Lütfen çabuk yap," diye yalvardı. "Mavi kese. Sıcak su dolu bir maşrapaya iki ölçü. Fazlası olmaz. Çünkü ilaç çok güçlü."

Sukeena maşrapayı almaya çalışırken eli şiddetle titriyordu. Artık tek elini kullanabiliyordu. Yaralı kolu iyice şişip morarmıştı. O zarif parlakları öylesine şişmişti ki, neredeyse derileri yarılacaktı. Maşrapayı zorlukla tutuyordu. Hal kabı Sukeena'nın ağzına götürdü. Genç kadın içe dokunan bir telaşla ilacı içti.

Bu çabası yüzünden bitkinleştiği için başı yastığa düştü. Ranzada acıyla kıvranırken vücudundan fışkıran ter çarşafları ıslattı. Hal, Sukeena'nın yanına uzanarak onu göğsüne bastırdı. Sevgilisini rahatlatmaya çalıştı ama bütün çabalarının boşuna olduğunu çok iyi biliyordu.

Bir süre sonra haşhaşın etkisi görüldü. Sukeena, Hal'a sarılarak yüzünü onun boynuna gömdü. "Ben ölüyorum, Gundwane..."

Genç adam, "Böyle söyleme," diye yalvardı.

“Bunu aylardan beri biliyordum. Her şeyi yıldızlarda gördüm. İşte o yüzden sorunu cevaplayamadım.”

“Sukeena, aşkım, ben de seninle birlikte ölürüm.”

Hayır. Prensesin sesi biraz güçlenmişti. "Sen yoluna devam edeceksin. Ben, izin verildiği kadar seninle birlikte geldim. Ama kader senin için özel bir gelecek seçti." Sukeena bir süre dinlendi. Hal onun komaya girdiğini sandı, ama genç kadın tekrar konuşmaya başladı. "Sen yaşamanı sürdüreceksin. Çok güçlü oğulların olacağını biliyorum. Onlardan sonraki kuşaklar bu Afrika denilen topraklarda gelişecek, başarılı olacaklar. Afrika'yı kendilerine ait bir yer haline getirecekler."

Hal, "Ben senin oğlundan başkasını istemem," dedi. "Bana bir erkek çocuk

vaat ettin."

Sonunda, artık dayanamayacak hale gelince, titreyerek yatağa yığıldı ve ağlamaya başladı. Hal onu kucakladı. Sevgilisine ıstırabını anlatacak kelimeler bulamıyordu.

Saatler geçti. Genç kaptan iki defa gemideki çanın vardiya değişikliğini haber verdiğini duydu. Sukeena gitgide bitkinleşiyor, ondan ve yaşamdan uzaklaşıyordu. Sonra şiddetli kasılmalar genç kadını sarstı. Prenses tekrar Hal'ın kollarının arasına yığıldığı zaman, "Oğlum..." diye fısıldadı. "Sana vaat ettiğim erkek çocuk doğdu." Gözlerini sıkıca yummuştu. Kirpiklerinin arasından yaşlar süzülüyordu.

Hal uzun bir an onun ne demek istediğini anlayamadı. Sonra korkuyla battaniyeyi çekti.

Sukeena düşük yapmıştı. Ceninin küçük kafası iyice gelişmemiş0. Ama bebek gerçekten erkekti.

Hal, Sukeena'yı tekrar kollarına aldı. Genç kadın gözlerini açarak ona gülümsedi. "Çok üzgünüm, aşkım. Artık gitmem gerekiyor. Her şeyi unutsan bile sadece şunu hatırla: Seni çok sevdim. Hiçbir kadın seni böylesine sevemeyecek."

Gözlerini yumdu. Hal onun ruhunu teslim ettiğini anladı. Genç kadın hareketsiz kaldı.

Kaptan gece yarısına kadar onların yanında bekledi. Kadının ve oğlunun yanında. Sonra Althuda bir top branda beziyle yelkenci iğnesi, iplik ve ağırlık getirdi. Hal ölü doğan çocuğu Sukeena'nın kolları arasına koydu. Onu kadına bağlayarak keten bir kefenle sardı. Althuda'yla birlikte iki ölüyü bembeyaz, yepyeni branda bezinin ortasına yerleştiler. Sukeena'nın ayağının dibine bir top mermisi koydular. Bezi diktiler.

Hal gece yarası kadınla çocuğu kucağına alarak açık güverteye taşıdı. Parlak Afrika ayının ışığında ikisini de denize teslim etti. Ölüler karanlık sulara gömülürken geminin dümen suyunda ufak bir dalgalanma bile olmadı.

Hal, "Elveda sevgilim," diye fısıldadı. "Elveda benim iki sevgilim "

Sonra kıçtaki kamaraya indi. Llewellyn'in incilini aldı siyah deri kapakları arasında bir teselli aradı ama bulamadı. Altı uzun gün yalnız başına

kamarasının lombozunun önünde oturdu. Aboli'nin getirdiği yemeklerin hiçbirini yemedi. Bazen İncil'den bölümler okudu. Ama daha çok geminin dümen suyunu seyretti. Her gün tam öğle zamanı güverteye çıkarak güneşe baktı. Bitkin haldeydi, zayıflamıştı. Geminin yerini hesaplayarak dümenciye emirler verdi. Sonra da acısıyla baş başa kalmak için tekrar aşağıya indi.

Yedinci gün şafak zamanı Aboli onun kamarasına geldi. "Istırap normal bir şey, Gundwane. Ama seninki çok aşırı. Görevini ve sana güvenen bizleri terkettin. Artık yeter!"

"Hiçbir zaman yetmeyecek!" Hal zenciye baktı. "Yaşadığım her gün Sukeena'nın yasını tutacağım." Ayağa kalkınca kamara etrafında dönmeye başladı. Çünkü acı ve açlıktan zayıf düşmüştü. Başının dönmesinin, gözlerindeki bulanıklığın geçmesini bekledi. "Haklısın, Aboli. Bana bir tabak yemekle bir kupa bira getir."

Yemek yedikten sonra kendini daha güçlü hissetti. Yıkanıp traş oldu. Gömleğini değiştirdi. Saçlarını arkaya doğru tarayarak kalın bir örgü halinde sırtına sarkıttı. Simsiyah perçemlerinin arasında bembeyaz teller olduğunu fark etti. Aynaya baktığı zaman karşısındaki güneşten yanmış yüzü neredeyse tanıyamayacaktı. Burnu bir kartalın gagası gibiydi. Çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde hiç et yoktu. Çenesinde de öyle. Bu çenede insanları kolay kolay affetmediğini belirten bir ifade vardı. Gözleri zümrütler kadar yeşildi. O taş gibi sert ve parlaktı.

Hal hayretle, ancak yirmisindeyim, diye düşündü. Ama şu anda kırkında gibi duruyorum.

Kılıcını masanın üzerinden alıp kınına soktu. "Pekâlâ, Aboli. Görevime dönmeye hazırım." Peşinde zenciyle yukarıya, güverteye çıktı.

Dümendeki porsun elinin eklemlerini alnına götürdü. Güvertede vardiyada olan nöbetçiler birbirlerini dürttüler. Herkes onun yukarı çıktığının farkındaydı ama hiçbiri genç kaptana bakmıyordu. Hal bir süre küpeştenin önünde durdu. Bakışları güverteyi ve yelkenleri dikkatle tarıyordu.

Sonra dümenciye, "Porsun!" diye bağırdı. "Kahretsin! Orsaya dikkat et!"

Aslında ana yelkenin gradin astarı rüzgârı kaydırırken pek az titriyordu. Ama Hal bu durumu fark etmişti. Ana direğin altına çömelmiş olan nöbetçiler birbirlerine bakarak usulca güldüler. Kaptan yine komutayı ele almıştı.

Önce bunun ne anlama geleceğini pek kavrayamadılar. Ama çok geçmeden ne kadar geniş kapsamlı olduğunu anladılar. Hal her denizciyle kamarasında

baş başa konuştu. Onlara adlarını, doğdukları köy ya da kenti sordu. Hizmetleri konusunda kurnazca sorular da. Bir yandan da her tayfayı inceliyor ve onu tartıyordu.

İçlerinden üçü diğerlerinden üstündüler. Llewellyn'in komutasında nöbetçilik yapmışlardı. Porsun John Lovell, Hal'ın babasının emrinde de çalışmıştı.

Hal ona, "Eski rütben devam edecek, porsun," dedi. John gülümsedi

“Senin emrinde çalışmak bir zevk olacak, kaptan.”

Hal, "Bir ay sonra da aynen böyle düşüneceğini umarım," dedi.

Diğer iki gemicinin adları William Stanley ve Robert Moone'du. İkisi de filika serdümeniydiler. Halleri genç kaptanın hoşuna gitti. Llewellyn'in insan sarrafı olduğu anlaşılıyor, diye düşündü ve gemicilerin ellerini sıktı.

Kaptanın öbür porsunu da Koca Daniel'di. Hem okuması, hem de yazması olan Ned Tyler ikinci kaptandı artık. Gemideki eğitim görmüş birkaç kişiden biri olan Althuda yazıcılığa seçildi. Bütün belgelerle o ilgilenecek, onlara her gün yeni bilgiler ekleyecekti. Althuda, Sukeena'yla aralarındaki zincirin genç kaptana en yakın olan halkasıydı. Hal kayınbiraderine karşı büyük bir sevgi duyuyor, yanından ayrılmasını istemiyordu. Böylece acılarını paylaşabiliyorlardı.

John Lovell, Ned Tyler ve Hal hep birlikte mürettebatın adlarının yazılı olduğu listeyi incelediler. John'a nöbet programı yapması konusunda yardımcı oldular. Mürettebat bu liste sayesinde hangi nöbeti tutacağını ve görevlerine göre nerede bulunması gerektiğini öğrenebilecekti.

Bu işler halledilir halledilmez Hal gemiyi kontrolden geçirdi. İşe ana güverteden başladı. Sonra yanında iki porsunla ambarların hepsini açtı. Altın Dal'ın tekne kısmındaki her yere tırmandı ya da sürünerek içeri girdi. Sintinelerden gabyaya kadar her şeye baktı. Cephane deposunda gelişigüzel seçtiği üç barut fıçısını açtı. Barut ve ağır yanan fitillerin kalitesini inceledi.

Ambardaki yüklerle manifestoyu karşılaştırdı. Gemide çok sayıda tüfek, misket ve ticari eşya olması onu hem şaşırttı, hem de sevindirdi.

Hal ondan sonra geminin faça edilerek durdurulması ve denize bir filika indirilmesi için emir verdi. Altın Dal'ın dengesini denetleme amacıyla geminin etrafında dolaştı. Bazı topları daha kıçtaki yuvalara yerleştirdi. Ambarlardaki bütün yükleri boşalttırdı, sonra onları istediği dengenin sağlanması için

yeniden yerleştirdi. Sonra mürettebatı yelken açma ve değiştirme konusunda çalıştırdı. Altın Dal'ı pusulanın her yönüne ve rüzgârın her haline göre döndürttü. Bu çalışmalar hemen hemen bir hafta sürdü. Öğleye yakın vardiyada ya da gece yarısı yelkenlerin kısaltılması ya da açılmasını emrediyor, geminin mümkün olduğu kadar hızlı gitmesini sağlıyordu.

Hal çok geçmeden Altın Dal'ın her ayrıntısını sanki sevgilisiymiş gibi öğrendi. Geminin burnunu rüzgâra doğru ne kadar döndürebileceğini anladı. Firkateynin bütün yelkenlerini fora ederek rüzgârın önünde uçmaktan ne kadar hoşlandığını da sezdi. Bir grubu kovacı olarak seçti. Adamlar yelkenlerin rüzgârı daha iyi tutabilmesi için brandaları ıslatıyorlardı. Altın Dal olanca hızıyla ilerlerken Hal firkateynin süratini hesapladı. Geminin en son hızıyla gitmesini sağlamak için neler yapılması gerektiğini keşfetti. Firkateynin safkan bir atın dizginlere karşılık vermesi gibi, dümene hemen uymasını sağladı.

Mürettebat hiç yakınmadan çalıştı. Aboli onların başkasarada konuştuklarını duyuyordu. Adamlar şikâyet bir yana, Llewellyn'in daha gevşek komutasının yerini alan bu değişiklikten memnun gibiydiler.

Bu genç tam bir denizci! Gemi onu seviyor. Altın Dal'ın azami hızla gitmesini sağlayabiliyor. Gemiyi sularda uçuruyor. Evet, bunları yapabiliyor.

Bir başkası fikrini açıkladı. "Bizi de son gücümüzle çabalamaya zorluyor."

"Sevinin tembeller sevinin! Bu yolculuğun sonunda büyük ödüller alacağımızdan eminim."

Hal sonra mürettebata toplarla pratik yaptırdı. Onları yuvalarından uzattırıyor, sonra geriye çektiriyordu. Sonunda adamlar terliyor, kaslarını zorluyor, "Herif despot," diyerek gülüyorlardı. Genç kaptan daha sonra topçuların suda yüzen fiçılara ateş etmelerini istedi. Gülleler fiçıya isabet edip onu parçaladığı zaman bütün tayfalarla birlikte, "Yaşa!" diye bağırdı.

Arada gemicilere kılıç ve mızrakla talim yaptırdı. Kendisi de onlarla birlikte dövüştü. Yarı beline kadar soyunarak Aboli, Koca Daniel ya da yeni mürettebatın en iyi kılıç ustası olan John Lovell'la düello yaptı.

Altın Dal, Afrika kıtasının güneyindeki kavisli kıyıyı dolaştı. Hal gemiyi kuzeye doğru döndürdü. Şimdi aştıkları her fersahla denizin özellikleri de değişiyordu. Deniz parlak bir çivit mavisine dönüştü ve gökyüzünü de aynı renge boyadı. Sular öylesine berraktı ki, pruvadan eğilen kaptan dört kulaç aşağıdaki yunusları görebiliyordu. Yunuslar pruvanın önünden giderek neşeli finolar gibi oyunlar oynuyor, sonra kavisler çizerek yüzeye çıkıyorlardı.

Başları suyu yararken kafalarının tepesindeki burun deliği solumaları için açılıyordu. Yunuslar Hal'a neşe dolu gözlerle bakıyor ve bilmiş bilmiş gülümsüyorlardı sanki.

Uçan balıklar bir arabanın önünden giden atlı uşaklar gibiydiler. Işıltılı gümüş kanatlarıyla Altın Dal'ın önünden uçuyorlardı. Dev dağlara benzeyen bulut kümeleriyse onları daima kuzeye doğru çağıran deniz fenerlerine benziyordu.

Hal rüzgâr kesildiği zaman bile mürettebatın dinlenmesine izin vermiyordu. Filikaları indirtiyor ve nöbetçilerin birbirleriyle yarışmalarını istiyordu. Kürekler suları karıştırarak köpürtüyordu. Kaptan bunun sonunda grubuna Altın Dal'a bir düşman gemisiymiş gibi çıkmalarını emrediyordu. Kendisi, Aboli ve Koca Daniel gruba karşı koyuyor, onları güvertenin her karışı için dövüşmeye zorluyordu.

Hal tropiklere özgü rüzgârsız sıcaklarda ekiplerin direklere tırmanarak bir tür bayrak yarışı yapmalarını istiyordu. Kazanan ekibe birer bardak rom veriliyordu.

Denizciler birkaç hafta içersinde incelip forma girdiler. Son derece neşeliydiler ve savaşmaya da can atıyorlardı. Ama Hal'ın kafasını bir kurt kemiriyordu. Genç kaptan endişesini hiç kimseyle, hatta Aboli'yle bile paylaşmıyordu. Her gece ana kamaradaki masasının başında oturuyordu. Uyumaya cesaret edemiyordu çünkü. Istırabın ve kaybettiği kadınla çocuğun anılarının rüyalarına gireceğini biliyordu. Haritaları inceliyor ve onu endişelendiren soruna çare bulmaya çalışıyordu.

Emrinde hemen hemen kırk kişi vardı. Sefere çıkmaya yeterdi. Ama savaş bakımından çok azdı. Prester'in hizmetine girmek bir yal Hal'ın gemici bulması gerekiyordu.

Genç adam haritaları incelediğinde de ancak birkaç liman olduğunu anlıyordu. Limanlar Portekizlilerin ve Hollandalıların kontrolündeydi. Herhalde onlar bir İngiliz firkateynini memnunlukla karşılamayacaklardı. Üstelik kaptanı adamlarını kandırıp kendi emrine almak isteyen bir gemiyi.

İngilizler okyanusun bu kadar derinliklerine güçlü bir biçimde girememişlerdi. Birkaç tüccarın Hindistan'da fabrikaları vardı. Ama onlar da Büyük Moğol'un emrindeydiler. Zaten onlara ulaşabilmek için Hal'ın seçtiği rotadan birkaç bin mil sapmaları gerekecekti.

Genç kaptan Madagaskar diye de bilinen uzun St. Lawrence Adası'nın

güneydoğu kıyısında Kutsal Kupa Tarikatı'ndan Fransız şövalyelerinin güvenli bir limanları olduğunu biliyordu. Buraya Fort Daulphin adını vermişlerdi. Hal oraya uğradığı takdirde aynı tarikattan bir İngiliz şövalyesi olduğu için onu iyi karşılayacaklardı. Ama orada da derdine pek çare bulamayacaktı. Ancak ender görülen bir olay olur da, örneğin, siklon bir gemiyi parçalar ve tayfalar limanda teknesiz kalırlarsa durum değişebilirdi. Ama Hal sonunda şansını denemeye ve önce Fort Dauphin'e uğramaya karar vererek rotayı buna göre değiştirdi.

Altın Dal, Madagaskar'a gitmek üzere kuzeye doğru çıkarken Afrika her zaman iskele tarafındaydı. Bazen kara uzaktaki maviliklerin arasında kayboluyordu; bazen de o kadar yakındı ki, kıtaya özgü kokuyu alabiliyorlardı. Toprağın koyu, zengin kokusuyla biber ve baharatların karışımı, fırından yeni çıkarılan sıcak çöreklerinkine benzeyen bir koku.

Jiri, Matesi ve Kimatti çoğu zaman küpeştenin önünde toplanarak yeşil dağları ve kıyılara vuran dantel gibi köpükleri işaret edip kendi aralarında ormanların diliyle konuşuyorlardı. Fazla iş olmadığı zamanlarda Aboli direğe tırmanıyor ve karaya bakıyordu. Tekrar güverteye indiğinde yüzünde yalnızlığını ve acısını belirten bir ifade oluyordu.

Günler geçiyor ama hiçbir insan iziyle karşılaşmıyorlardı. Kıyıda ne bir kent vardı, ne de bir liman. Denizde de hiçbir tekne yoktu. Bir kayık ya da kıyının yakınından giden küçük bir yelkenli bile.

Ancak adanın en güney ucu olan St. Marie Burnu'nun yüz fersah güneyinde başka bir yelkenli gördüler. Hal Altın Dal'ı yarı döndürerek topları misketle doldurttu ve ağır yanan çıraları tutuşturdu. Çünkü burada, hattın ötesinde hiçbir gemiye güvenemezdi.

Gemiye konuşulacak kadar yaklaştıkları sırada yabancı tekne bayraklarını çekti. Hal, İngiliz bayrağıyla üzerinde Tarikat'ın pençeli haçı olan flamanın ana direkte dalgalandığını görünce çok sevindi. O da aynı şekilde yanıt verdi. İki gemi birbirlerine yaklaştılar.

Hal, "Kendinizi tanıtın," diye seslendi. Mavi dalgaların üzerinden yanıt geldi. "Durham Gülü. Kaptanı Welles." Tekne silahlı bir ticaret gemisiydi. Bordasında on iki top olan bir karavela.

Hal denize bir filika indirtti. Gemiciler küreklere asıldılar. Genç adamı geminin giriş yerinde orta yaşlı, sevimli, dinç bir adam karşıladı. "In Arcadia habito."

Hal, "Flumen sacrum bene cognosco," diye yanıt verdi. İki şövalye tapmağın üyelerinin birbirlerini tanımalarını sağlayan şekilde el sıkıştı.

Kaptan Welles, Hal'ı aşağıya, kendi kamarasına davet etti. Karşılıklı birer kupa elma şarabı içtiler ve heyecanla haber değiş tokuşu yaptılar. Welles dört hafta önce Hindistan'ın doğu sahilinde Madras yakınında, St. George'daki bir İngiliz fabrikasından kumaş yüklemişti. Batı Afrika'nın Zambia kıyısında kumaşları verip köle alacaktı. Sonra Atlas Okyanusu'nu aşarak Karayipler'e gidecekti. Oradan da kölelere karşılık şeker alacak ve İngiltere'ye dönecekti.

Hal, Doğu Ghat'la Coromandel arasındaki kıyıda bulunan İngiliz fabrikalarından gemici bulup bulamayacağını sordu. Ama Welles olumsuz anlamda başını salladı. "O kıyıya hiç yaklaşmasanız daha iyi olur. Ben oradan ayrıldığım sırada her köy ve fabrikada kolera salgını vardı. Geminize alacağınız her adam ölümü de birlikte getirebilir."

Genç kaptan bu salgının Altın Dal'a yayılırsa zaten sayısı az olan gemicilerin çoğunu öldüreceğini düşünerek buz gibi oldu. Koleranın yaygın olduğu o limanlara gitmeye cesaret edemeyecekti.

İkinci maşrapa elma şarabım içerlerken Hal, Afrika'nın Büyük Boynuz'unda süren savaşla ilgili en doğru bilgiyi ilk kez Welles'ten aldı. "Büyük Moğol'un kardeşi Sadık Han Cihan büyük bir filoyla boynuzun açıklarına kadar geldi. Ahmed el Grang'la anlaştı. 'Sol Elli' diye çağrılan Ahmed, Umman Araplarının kralı. Prester'in imparatorluğunun sınırlarındaki topraklar da onun kontrolünde. Sadık'la Ahmet cihat, yani kutsal savaş ilan ettiler. Çılgın bir fırtına gibi Hıristiyanlara saldırdılar. Kıyıdaki limanları ve kentleri ele geçirerek yağmaladılar. Kiliseleri yaktılar. Manastırları soydular. Keşişleri ve kutsal adamları öldürdüler."

Hal, "Savaş yerine gitmek niyetindeyim," diye açıkladı. "Prester'a yardım etmek için onun hizmetine gireceğim."

Welles ona takdirle baktı. "Bu da bir haçlı seferi. Sizinki soylu bir istek. Hıristiyanların kutsal kalıntılarının çoğu Etiyopya'daki Aksum kentinde ve dağlardaki gizli yerlerde. Onları kutsal pederler koruyor. Onların düşmanlarının ellerine düşmesi Hıristiyanlık için acı olur."

Hal sordu. "Madem siz bu kutsal göreve gidemiyorsunuz, bana on iki adamınızı veremez misiniz? Usta gemiciler bakımından çok sıkıntıdayım."

Welles gözlerini ondan kaçırdı. "Önümde uzun bir yolculuk var. Hummanın yaygın olduğu Gambiya kıyısına ulaştığımız zaman adamlarımdan çok kayıp

vereceğim. Atlas Okyanusu'nun orta bölümünden geçerken de öyle."

Hal, "Yeminlerinizi hatırlayın," diye ısrar etti.

Welles durakladı, sonra da omzunu silkti. "Mürettebatımı toplayacağım. Onlarla konuşur ve seferinize katılacak gönüllüler istediğinizi söyleyebilirsiniz."

Hal kaptana teşekkür etti. Welles'in ne düşündüğünü biliyordu. Pek az gemici iki yıllık bir seferin sonunda, Hıristiyan da olsa yabancı bir hükümdara silahıyla yardım etmek için kazançtan pay almaktan ve bir an önce vatanına dönmekten vazgeçerdi. Gerçekten de Hal'ın isteğine sadece iki kişi yanıt verdi. Welles onlardan kurtulacağı için rahatlamış gibiydi. Hal bu tayfaların hiçbir şeyden memnun olmayan, sorun yaratan insanlar olduklarını tahmin etti. Ama titiz davranacak durumda değildi.

Welles'ten ayrılmadan önce ona iki mektup paketi verdi. Bunların üzerine branda bezi sarılarak dikilmiş, üstlerine iri harflerle adresler yazılmıştı. Mektuplardan biri Vikont Winterton'aydı. Hal yazdığı bu uzun mektupta Kaptan Llewellyn'in nasıl öldürüldüğünü ve Altın Dal'ı hangi koşullarda ele geçirdiğini açıklıyordu. Gemiyle ilk anlaşmaya göre sefere çıkmaya hazırdı.

Hal ikinci mektubu High Weald'e amcası Thomas Courteney'e yazmıştı. Ona babasının öldüğünü ve soyluluk unvanının kendisine geçtiğini bildiriyordu. Amcasından malikâneyle yine kendi adına ilgilenmesini istiyordu.

Genç kaptan sonunda Durham Gülü'nden ayrıldığında bulduğu iki gemici de onunla birlikte Altın Dal'a gitti. Hal kıç güvertesinden Durham Gülü'nün üst yelkenlerinin güney ufkunun ötesinde gözden kaybolmasını seyretti.

Genç adam o gece her zaman yaptığı gibi ikinci vardiyanın sonunda volta seyri tahtasına bakmak ve dümenciyle konuşmak için güverteye çıktı! Üç gölge onu ana direğin dibinde bekliyordu.

Aboli, "Jiri ve diğerleri seninle konuşmak istiyorlar, Gundwane," dedi.

Hal rüzgâr tarafındaki küpeştenin önünde durdu. Diğerleri onun etrafını sardılar. Jiri önce ormanların diliyle konuştu. "Köleciler beni evimden kaçırdıkları sırada ben bir erkektim," diye açıkladı. "Yani ben onlardan daha büyüktüm. Onun için de doğduğum toprakları daha iyi hatırlıyorum." Aboli, Kimatti ve Matesi'yi işaret etti. Zenciler de başlarını salladılar.

Aboli mırıldandı. "Biz çocuktuk."

Jiri konuşmasını sürdürdü. "Şu son günlerde karanın kokusunu aldığım ve

yeşil tepeleri tekrar gördüğüm zaman çoktan unutmuş olduğum anılar tazelendi. Şimdi, kalbimin derinliklerinde bir tek şeye inanıyorum. Ben çocukken kabilemin kıyısında yaşadığı büyük nehri bulabileceğim."

Hal bir süre sesini çıkarmadı. Sonra, "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun, Jiri?" diye sordu. "Kendi halkına dönmeyi mi istiyorsun?"

Jiri durakladı. "Her şey çok uzun yıllar önce oldu. Annemle babam zaten öldüler. Onları köleciler öldürdü. Kardeşlerim ve çocukluk arkadaşlarım da gittiler. Köleciler onları zincirlere vurarak götürdüler." Bir süre sustu. "Hayır, kaptan, geri dönemem. Çünkü sen artık benim kabile reisimsin. Senden önce babanın da olduğu gibi. Onlar da benim kardeşlerim." Etrafında duran Aboli ve diğer zencileri işaret etti.

Hikâyeye Aboli devam etti. "Jiri bizi o büyük nehre kadar götürebilirse ve kayıp kabilemizi bulabilirsek o zaman sorun çözümlenir. Kabilede bu gemide çalışabilecek yüz kadar cengâver bulabileceğimizden eminim."

Hal hayretle zenciye bakakaldı. "Yüz adam? Siz dört serseri gibi savaşacak insanlar? Eğer öyleyse, o zaman yıldızlar tekrar bana gülmeye başladı demektir."

Genç adam dört zenciyi kıçtaki kamarasına indirdi. Fenerleri yakarak haritalarını yere, tahtaların üzerine yaydı. Zenciler çömelip onların etrafında bir halka oluşturdular. İşaret parmaklarını haritalara dokundurarak o ahenkli sesleriyle aralarında tartıştılar. Hal, Aboli'nin tersine okuma yazma bilmeyen üç zenciye haritalardaki çizgilerin anlamını açıkladı.

Geminin çanı sabah vardiyasının başladığını açıklarken kaptan güverteye çıkarak Ned Tyler'ı yanına çağırdı. "Yeni rota, Bay Tyler. Tam güney. Bunu volta seyri tahtasına geçir."

Geri dönmeleri için verilen bu emrin Ned'i şaşırttığı belliydi ama hiç soru sormadı. "Tam güney."

Hal ikinci kaptana acıdı. Merakın Ned'i pantolonuna girmiş bir devedikeni gibi rahatsız ettiği belliydi. "Tekrar Afrika kıtasına yaklaşacağız.

Madagaskar'ı Afrika kıtasından ayıran geniş boğazı aştılar. Kara ufukta mavi bir leke gibi belirdi. Altın Dal iyi bir dönüş yaparak kıyının açığından yeniden güneye doğru indi.

Aboli'yle Jiri gündüz saatlerinin çoğunu direğin tepesinde geçiriyor, karaya bakıyorlardı. Jiri iki defa aşağıya inip Hal'dan kıyıya yaklaşarak geniş bir

nehrin ağzını incelemelerini istedi. Bir keresinde bunun sadece bir girinti olduğu anlaşıldı. İkincisinde ise gemi ağzın açığına demirlediği zaman Jiri nehri tanıyamadı. "Bu çok dar. Benim aradığım nehrin dört ağzı var."

Demir alıp tekrar açıldılar. Yine güneye döndüler. Hal, Jiri'nin hafızasından şüphelenmeye başlıyordu ama yine de yola devam etti. Birkaç gün sonra direğin tepesindeki iki adamın iyice heyecanlandıklarını farketti. Karaya bakıyor ve birbirlerine işaretler ediyorlardı. Vardiyaları bitmiş olan Matesi'yle Kimatti tembel tembel otururlarken birdenbire yerlerinden fırladılar. Direklere uçarcasına tırmanarak halatlara asıldılar. Onar da şimdi dikkatle karaya bakıyorlardı.

Hal küpeşteye gidip Llewellyn'in pirinç teleskopunu gözüne götürdü. Karşılarında büyük bir nehrin deltasının olduğunu gördü. Dev nehrin ağızlarından akan su kirliydi ve kaynağının bulunduğu yerdeki bilinmeyen topraklarla bataklıkların pisliklerini taşıyordu. Sürüyle köpekbalığı bu pisliklerle besleniyordu. Balıkların yüksek, üçgen biçimi yüzgeçleri suda zikzaklar çiziyordu.

Hal, Jiri'yi aşağıya, yanına çağırdı. "Kabilen bu nehre ne ad verdi?" "Bunun birkaç adı var. Çünkü bir tek su denize birkaç nehir halinde ulaşıyor. Bunlara Su Muselo, Inhamessingo ve Chinde deniliyor. Ama en önemlisi Zambere."

Genç kaptan başını salladı. "Hepsi de kulağa soylu gelen adlar. Ama bu nehrin dört ağızlı yılan olduğundan emin misin?"

Ölmüş olan babamın başına yemin ederim, bu o. Gemi yavaş yavaş karaya yaklaşırken Hal iki tayfanın burunda derinliği ölçmelerini emretti. Denizin dibi yukarıya doğru meyil yapmaya başlar başlamaz on iki kulaç derinlikte demir attı. Gemisini içerdeki dar geçitler ve deltanın dönemeçli yataklarında tehlikeye atmak niyetinde değildi. Ama ayrıca göze alamadığı bir tehlike daha vardı.

Genç adam babasından bu tropik deltaların mürettebatının sağlığı için tehlikeli olduğunu öğrenmişti. Gemiciler geceleri bataklıklardan yükselen havayı soludukları takdirde çok geçmeden o öldürücü hummaya yakalanacaklardı. Bu hastalığa çok uygun bir ad da takılmıştı. "Malarya." Bu sözcük "kötü hava" anlamına geliyordu.

Sukeena, Hal'a sadece heybelerini ve annesinden kalan yeşim iğneyi miras olarak bırakmıştı. Prensesin çantasında cinchona (kınakına) ağacının

kabuğundan elde edilen "Cizvit Tozu" vardı. Kaptan Llewellyn'in eşyaları arasında içine bu değerli maddeden konulmuş büyük bir kavanoz bulmuştu Hal. Malaryanın tek devası buydu. Gemiciler Batavya ve Hindistan'dan Venedik'in kanallarına ve Yeni Dünya'daki Virginia ve Karayipler'e kadar okyanusun bilinen her bölgesinde bu hastalıkla karşılaşıyorlardı.

Hal bütün mürettebatının bu tehlikeyle karşılaşmasına izin veremezdi. Genç kaptan iki büyük filikanın parçalarının ambardan çıkanlara birleştirilmelerini emretti. Sonra bu tekneler için mürettebat seçti. Tabii bu grupta Koca Daniel'le dört Afrikalı da vardı. İki filikanın burnuna da ufak birer top yerleştirdi. Kıçlarına da birer "katil."

Sefere çıkacak adamların hepsi tepeden tırnağa silahlandılar. Hal iki filikaya da mallarla doldurulmuş birer sandık yerleştirdi. Epey ağır olan sandıklarda bıçaklar, makaslar, küçük el aynaları, bakır tel kangalları ve Venedik camından boncuklar vardı.

Genç kaptan Altın Dal'ın kontrolünü Ned Tyler'a Althuda'ya bıraktı ve kıyıda demirleyerek kendisini beklemelerini emretti. Başı dertte olduğu takdirde kırmızı bir Çin hava fişeği atacaklardı. Ancak bu fişeği görürse onları bulması için bir filika göndermesini söyledi.

Hal ikinci kaptanı, "Uzun günler sonra dönebiliriz," diye uyardı. Hatta aylar sonra. Sakın sabırsızlanma! Bizden haber çıkmadığı sürece yerinizden ayrılmayın."

Hal birinci tekneye komuta ediyordu. Yanında Aboli'yle diğer Afrikalılar vardı. Koca Daniel ikinci tekneyle onu izliyordu.

Hal nehrin dört ağzını da teker teker inceledi. Suyun düzeyi alçakmış gibiydi. Bazılarının girişleri kum yığınları yüzünden hemen hemen kapanmıştı. Kaptan timsahların ne kadar tehlikeli olduklarını biliyordu.

Uzun papirüsler ve mangrowlar kanalı iki yanında yüksek bir duvar oluşturuyordu. Bu yüzden görüş alanları daraldı, rüzgâr da alamaz oldular. Kürek çekerek kıvrılıp bükülen suda ilerlediler. Her dönemeçten sonra yine aynı sıkıcı sahneyle karşılaşıyorlardı. Hal bu labirentte yollarını kaybetmelerinin çok kolay olacağını anladı. Bu nedenle suyun her kolunu, mangrovların en tepedeki dallarına branda bezi parçaları bağlayarak işaretledi.

İki gün adeta elyordamıyla batıya doğru gittiler. Onlara yolu sadece pusula ve suyun akıntısı gösteriyordu. Gölcüklerde koskocaman kurşuni suaygırları

yuvarlanıyorlardı. Gemiciler yaklaşırken küçük birer mağaraya benzeyen pembe ağızlarını açıyor, çılgınca kahkahalara benzeyen sesler çıkarıyorlardı. Başlangıçta gemiciler onlara yaklaşmamaya çalışıyorlardı ama giderek hayvanlara alıştılar. Hal da yaratıkların uyarı dolu seslerine ve öfkeli davranışlarına aldırmadan pervasızca ilerledi.

Başlangıçta böyle cüretli davranmakta haklıymış gibi görünüyordu, üzerlerine doğru gelirken hayvanlar suya gömülüyorlardı. Sonra bir dönemeci aştılar ve yeşil bir gölcüğe girdiler. Ortasında bir çamur yığını vardı, onun tepesinde dev gibi bir dişi suaygırı duruyordu. Ufak bir domuz büyüklüğündeki yeni doğmuş yavrusu da yanındaydı. Tayfalar kürek çekerek yaklaşırken suaygırı onları tehdit edercesine böğürdü. Ama adamlar alayla güldüler. Hal da burundan, "Geri çekil, ihtiyar yanındakilerin arasında geçmemiz gerekiyor."

İri hayvan başını eğerek saldırgan bir biçimde homurdandı. Sonra çamurlar saçarak dörtnala suya doğru koştu. Hal hayvanın ciddi olduğunu anlar anlamaz ayağının dibindeki kovadan ağır yanan fitillerden birini kaptı. "Gökler adına, bu bize saldıracak demektir."

Aboli "Bize doğru geliyor." Diye bağırdı. "Temiz bir atış için yakına gelinceye kadar bekle, Gundwane!"

Tayfaları yana çıkarak tekneleri kumların üzerinden çekmeleri tehlikesi

Hal aşağıya baktı. Elinde fitil hazırdı. Berrak suda olağanüstü bir sahne gördü. Suaygırı dipte rüyalarda görülen sahneleri andıran bir biçimde dörtnala ama ağır ağır koşuyordu. Her adımıyla toynaklarının altından çamurlardan oluşan bulutlar yükseliyordu. Ama suaygırı hâlâ bir kulaç aşağıdaydı ve misket ona hiçbir zaman yetişemeyecekti.

Aboli'ye, "Teknenin altına girdi!" diye bağırdı.

Zenci uyardı. "Hazır olun! Bu hayvanlar kabilemin kayıklarını böyle parçalarlardı!" Daha bu sözleri söylerken ayaklarının altından müthiş bir çatırtı geldi. Hayvan altlarında sanki şaha kalkmıştı. Ağır filika içindeki on kürekçiyle birlikte sudan yükseldi.

Tayfalar sıralarından savruldular. Hal filika oturağını yakalamasaydı suya yuvarlanacaktı. Filika şakırtılar arasında tekrar suya indi. Hal da küçük topun tutamağını yakaladı.

Suaygırının saldırısı filika kadar sağlam olmayan bir teknenin dibini delerdi. Hele yerlilerin ağaç kütüklerinden oydukları kayığı paramparça ederdi. Ama filika kuzey denizinin şiddetine karşı koyacak biçimde sağlam

yapılmıştı.

Dev kurşuni kafa filikanın yanında suyun yüzeyini yardı. Suaygırının ağzı kocaman pembe bir mağara gibi açıldı. Sivri sarı dişleri ortaya çıktı: Fildişine benzeyen bu şeyler bir insanın yarım kolu uzunluğundaydı.

Hal küçük topu çevirdi. Neredeyse saldırıya geçen suaygırının kafasına değecekti. Kaptan ateş etti. Duman ve alev hayvanın açık ağzından boğazına uçtu. Suaygırı gürültüyle ağzını kapattı ve dönen suların içinde kayboldu. Birkaç saniye sonra yüzeye çıktığı zaman çamur yığınıyla aradaki uzaklığın yarısına kadar gelmişti. Yavrusu orada şaşkın şaşkın bekliyordu.

Suaygırının yuvarlak, dev gibi gövdesi müthiş bir sarsıntıyla sulara gömüldü. Bu arada yeşil sularda ölümünü işaretlemek istercesine uzun kırmızı bir iz bıraktı.

Tayfalar yeni bir enerjiyle küreklere asıldılar. Tekne ilerdeki dönemeci hızla aştı. Koca Daniel'in filikası hemen peşlerindeydi. Hal'ın filikasının dibi su alıyordu. Ama bir tayfa suyu boşalttığı için tekne batmayacaktı. Ondan Sonra ilk fırsatta filikayı karaya çekecek ve teknenin dibini tamir edeceklerdi.

Etraflarındaki papirüslerden bulutlar halinde sukuşu sürüleri yükse¡yordu. Ya da kuşlar mangrovların dallarına tünüyorlardı. Sürülerde gemicilerin tanıdıkları bazı kuşlar vardı: balıkçıl, kaz ve ördekler. Ama o zamana kadar hiç görmedikleri on iki tür kadar kuşla da karşılaşıyorlardı. Birkaç defa acayip bir antilop gördüler. Kahverengi hayvan uzun tüylüydü. Helezon biçimi boynuzlarının uçları açık renkti. Antilopun derin bataklıklarda yaşadığı anlaşılıyordu. Karanlık basarken papirüslerin yanında duran bir antilopu gafil avladılar. Hayvan biraz uzakta olmasına rağmen şans Hal'a yardım etti ve genç adam antilopu bir kurşunda devirdi. Gemiciler hayvanın toynaklarının biçimsizleşmiş olduğunu görünce şaşırdılar. İyice uzundu bunlar. Hal, galiba bu toynaklar suda yüzgeç görevi yapıyor, diye düşündü. Ayrıca hayvan onların sayesinde yumuşak çamurla ve sazların arasında dolaşabiliyor. Antilopun eti tatlı ve yumuşaktı. Uzun süreden beri taze etten yoksun olan adamlar iştahla yediler. Gemiciler geceleri filikanın tahtaları üzerinde uyuyorlardı. Mırıltılarla doluydu bu geceler. Bulut bulut yaklaşan sürüyle böcek onları sokuyordu. Şafakta uyandıkları zaman yüzlerinin şiş olduğunu görüyorlardı. Suratlarında kırmızı yumrular beliriyordu.

Üçüncü gün papirüsler yerlerini su basmış düzlüklere bırakmaya başladı. Rüzgâr artık onlara erişebiliyor, açtıkları yelkenlerini dolduruyor, böcek bulutlarını uçuruyordu. Filikalar artık daha hızlanmıştı. Sonunda bütün kolların

birleşerek büyük bir nehir oluşturduğu yere geldiler. Su burada hemen hemen üç halat genişliğindeydi.

İki yandaki taşkın ovaları yemyeşildi. Diz boyu sık çimenlerin arasında kalabalık sürüler halinde yaban öküzleri otluyor, göz alabildiğine hareket eden bir hah oluşturuyorlardı. Hal filikanın direğine tırmandığı zaman bile hayvanların yayıldıkları yerin sınırını göremedi. Yaban öküzleri o kadar sıktı ki, bazı yerlerde çayırlar gözükmüyordu, sığırdan oluşan kafa göller ve akan nehirler gibiydiler.

Bu sürülerin yakın sınırı nehrin kıyılarındaydı. Hayvanlar orada durup suyun üzerinden gemicilere bakıyorlardı. Başlarını yukarıya kaldırırken ağızlarından salyaları akıyordu. Kabartmalı sarkık boynuzları başları çok ağır geliyormuş gibiydi. Hal tekneyi kıyıya yaklaştırarak küçük topla sürünün en sık yerine ateş etti. Bir tek atışla iki genç dişiyi yere devirdi. O gece gemiciler ilk kez kıyıda kamp kurdular. Kömürde kızarttıkları yaban öküzü biftekleriyle kendilerine ziyafet çektiler.

Filikalar günlerce yeşil nehirde ilerlediler. İki yandaki taşkın ovaların yerini ormanlar ve gölgeli açıklıklar aldı. Nehir daralarak derinleşti ve akıntı da hızlandı. Bu nedenle artık daha yavaş ilerlemeye başladılar. Grup gemiden ayrıldıktan sonra sekizinci akşam yüksek yaban incirlerinden oluşan bir koruda kamp kurmak için kıyıya çıktı.

O yörede insanların yaşadığını gösteren izler buldular. Kalın kütüklerden yapılmış eski bir duvarın içinde ağılımsı yerler vardı. Hal onların sığırlar ya da başka hayvanlar için yapılmış olduklarını düşündü.

Ama Aboli acı acı, "Köle tüccarları," dedi. "Halkımı işte buraya hayvanlar gibi zincirlediler. Bu boma'ların birinde, belki de tam burada annem kederinin ağırlığına dayanamayarak öldü."

Alan çoktan boşaltılmıştı ama Hal insanların acısıyla dolmuş olan bu yerde kamp kurmak istemedi. Nehrin kıyısından bir fersah kadar yukarı çıktılar ve kamp için küçük bir ada buldular. Ertesi sabah nehrin kıyısından ilerleyerek orman ve çayırlardan geçtiler. Buralarda insanlardan kalan izler yoktu. Aboli kederle, "Köle tüccarları bu vahşi yerleri silip süpürmüşler," diye mırıldandı. "O yüzden köle kampını terkederek buradan gitmişler. Kabilemden hiçbir erkek ya da kadın onların zalimliklerinden sağ çıkmamış anlaşılan. Araştırmadan vazgeçelim, Gundwane. Geri dönelim."

Hayır, Aboli. Yolumuza devam edeceğiz.

Aboli yalvarırcasına, "Etrafımızda o umutsuzluk ve ölümün eski anıları var," dedi. "Bu ormanlarda artık sadece halkımın hayaletleri olabilir."

Kaptan, "Ne zaman döneceğimize ben karar vereceğim," diyerek başını salladı. "Henüz zamanı gelmedi." Aslında bu yabancı yeni topraklar ve her tarafa dolmuş olan vahşi hayvanlar onu büyülemeye başlıyordu. Bir şey onu güçlü bir biçimde ilerlemeye ve bu büyük nehrin kaynağına ulaşmaya zorluyordu.

Hal ertesi sabah filikanın burnundan nehrin kuzeyindeki tepecikleri gördü. Fazla uzakta değillerdi. Adamlarına filikaları karaya çekmelerini emretti. Koca Daniel'le denizcileri suaygırının ilk teknede açtığı delikleri tamir etmeleri için orada bıraktı. Aboli'yi yanına alarak yola çıktı. İki dost ileriyi daha iyi görebilmek için tepelere tırmanmaya karar verdiler, aslında bu tepeler göründüğü kadar yakında değillerdi. Çünkü Afrika'nın parlak güneşi ve berrak havası insanı yanıltıyordu. Aboli'yle Hal ancak akşama doğru doruğa vardılar. Aşağıya, göz alabildiğine uzanan topraklara baktılar. Ormanlar ve tepeler birbirlerini izliyorlardı. Ormanlar ve tepeler. Yine ormanlar ve tepeler. Sanki mavi aynalardaki görüntülerdi bunlar.

İki dost sessizce oturdular. Bu vahşi toprakların genişliği onlarda huşu uyandırıyordu. Sonunda Hal istemeye istemeye ayağa kalktı. "Haklısın, Aboli. Burada hiç insan yok. Gemiye dönmemiz gerekiyor."

Ama için için yine de çok isteksizdi. Bu göz alabildiğine uzanan topraklara arkasını dönmek istemiyordu. Bu geniş yerlere egemen olan romantik ve gizemli hava onu her zamankinden daha fazla çekiyordu.

Sukeena, "Senin pek çok güçlü oğlun olacak," diye kehanette bulunmuştu. "Onların torunları bu Afrika denilen topraklarda gelişecek. Buralar onlara ait olacak."

Genç adam bu toprakları henüz sevmeye başlamamıştı. Burası çok acayip ve barbarca bir yerdi. Kuzeyin daha yumuşak ikliminden öğrendiği her şeyden çok farklıydı. Ama Hal yine de Afrika'nın büyüsünün kanına sızdığını hissediyordu. Alacakaranlığa özgü sessizlik tepelere çöktü. Bu, bütün yaratılan şeylerin gecenin sinsice yaklaşmasından önce soluğunu tutmasıydı. Hal son defa bakışlarıyla ufku taradı. Orada tepeler dev bir bukalemun gibi renk değiştiriyordu; gözlerinin önünde safir rengine, gök mavisine, sonunda da yalıçapkınının sırtındaki tona dönüştü. Genç adam birdenbire dikleşti.

Aboli'nin kolunu yakalayarak ileriye işaret etti. Usulca, "Bak," dedi.

İlerdeki tepelerin eteğindeki ormandan ince bir duman menekşe rengi gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Aboli, "İnsanlar," diye fısıldadı. "Hemen geri dönmemekte haklıyısın, Gundwane."

İki dost karanlıkta tepeden indiler ve ormanda birer gölge gibi ilerlediler. Hal yıldızların yardımıyla yolu buluyordu. Gözlerini, eteğinden dumanın çıktığı tepenin tam yukarısındaki Akrep burcunun parlak yıldızlarına dikmişti. Gece yarısından sonra gitgide daha ihtiyatlı bir biçimde yavaş yavaş ilerlerken Aboli birdenbire durdu. Hal neredeyse karanlıkta ona çarpacaktı.

Zenci, "Dinle," dedi. Dakikalar boyunca sessizce beklediler.

Sonra Hal, "Ben bir şey duymuyorum," diye fısıldadı.

Aboli ısrar etti. "Dur!" Hal o zaman onun kastettiği şeyi duydu. Sık sık duyulan sıradan bir sesti. Ama genç adam Ümit Burnu'ndan ayrılalı beri bu sesi duymamıştı. Bu bir ineğin hüzün dolu böğürtüsüydü.

Aboli fısıltıyla, "Benim kabilem çobandır," diye açıkladı. "En değerli şeyleri sürüleridir." Hal'ı ihtiyatla ileri doğru götürdü. Sonunda ikisinin de burnuna odun dumanı ve sığır ağılının tanıdık kokusu geldi. Hal hafifçe parıldayan küllerden kamp ateşinin yerini tahmin etti. Korlar bir kaross'a sarılmış olan bir adamın siluetini çiziyordu.

İki arkadaş yere uzanarak şafağın sökmesini beklediler. Ancak daha güneşin ilk ışıkları belirmeden kampta bir hareket başladı. Nöbetçi ayağa kalkarak gerindi, öksürdü ve küllerin üzerine tükürdü. Sonra ateşe odun atıp korlara üflemek için yere diz çöktü. Alevler yükselince Hal onların ışığından nöbetçinin çocuk denilecek yaşta olduğunu fark etti. Belindeki kısa peştemalımsı şey dışında çıplaktı. Ateşin yanından ayrılarak iki denizcinin saklandıkları yere yaklaşmıştı. Çocuk peştamalı kaldırıp otların arasına işedi.

Sonra ateşin yanına döndü, dallar ve sazlardan yapılmış kulübemsi barınağa doğru seslendi. "Şafak söküyor. Sürüyü salıvermenin zamanı geldi."

Sesi tizdi, henüz kalınlaşmamıştı. Hal çocuğun söylediği her kelimeyi anladığı için sevindi. Çocuk Aboli'nin ona öğrettiği orman dilinde konuşuyordu.

Onun yaşlarında iki erkek çocuk daha sürünerek kulübemsi yerden çıktılar. Homurdanıyor, kaşınıyorlardı. Üçü birlikte sığır ağılma gittiler

Hayvanlarla sanki onlar da birer çocukmuş gibi konuştular. Başlarını

okşadılar, sağrılarına vurdular.

Işık güçlenirken Hal sürüdeki hayvanların High Weald'de gördüklerden çok farklı olduklarını anladı. Daha boylu ve zayıftılar. Omuzlarında kocaman kamburlar vardı. Boynuzları yanlara doğru öyle uzanıyordu ki sanki ağırlıkları bu güçlü hayvanlar için bile fazlaydı.

Çocuklar bir ineği seçerek meme emen buzağıyı yana ittiler. İçlerinden biri ineğin yanında diz çökerek süt sağdı. Fışkıran sütler su kabağından oyulmuş bir kaba dökülüyordu. Diğer iki çocuk ise genç bir öküzü yakalayarak boynuna deri bir şerit geçirip iyice sıktılar. Hayvanın tıkanan damarları siyah derisinin altında kabardı. Çocuklardan biri bir damarı okun ucuyla deldi. İlk çocuk yarısına kadar süt dolmuş olan su kabağıyla koşarak geldi. Kabı öküzün delinen damarından akan parlak kırmızı kanların altına tuttu.

Kabak dolduğu zaman çocuklardan biri öküzün boynundaki küçük yaraya bir avuç toprak bastırdı. Sonra da hayvanı salıverdi. Öküz ağır ağır uzaklaştı. Kanamanın onu kötü bir şekilde etkilemediği belliydi. Çocuklar sukabağını şiddetle salladılar, sonra elden ele dolaştırarak kan ve süt karışımından bol bol içtiler. Dudaklarını şaplatıyor, zevkle içlerini çekiyorlardı.

Bu kahvaltıya öylesine dalmışlardı ki, Aboli'yle Hal'ın yaklaştığını fark etmediler. İki denizci onları arkadan kavradı. Bağırıp çağıran ve tekmeler atan çocukları havaya kaldırdılar.

Aboli, "Kes sesini, küçük maymun!" diye emretti.

Çocukların yaşça en büyük olanı Hal'ın suratını görünce, "Köle tüccarları!" diye inledi. "Bizi köle tüccarları yakaladı."

En küçükleriyse gıcırtıya benzeyen bir sesle, "Bizi yiyecekler," dedi.

Hal onlara, "Biz köle tüccarı değiliz," diye açıkladı. "Size bir zarar vermeyeceğiz."

Çocukların korkusunu gidermek için söylenen bu sözler onların yeniden dehşetle titremelerine neden oldu. "O, cennetin dilini konuşan bir iblis!"

"Bütün söylediklerimizi anlıyor. Rengi olmayan bir şeytan o."

"Annem beni uyarmıştı. Onun bizi yiyeceği kesin."

Aboli çocukların en büyüğünü biraz geri iterek öfkeyle ona baktı "Senin adın nedir, küçük maymun?"

Çocuk korku ve hayretle uludu. "Dövmelerini görüyor musunuz? o da Monomatapa gibi dövmeli. Cennetin seçtiği adam gibi."

"O büyük bir Mambo!"

"Ya da uzun zaman önce ölen Monomatapa'nın hayaleti."

Aboli, "Ben gerçekten büyük bir reisim," diyerek başını salladı. "Sen bana adını söyleyeceksin."

"Benim adım Tweti. Ah, Monomatapa, bana zarar verme! Ben küçük bir çocuğum. Kocaman ağzın için bir tek lokma olurum."

"Beni köyüme götür, Tweti. Ben de o zaman sana ve kardeşlerine dokunmam."

Çocuklar kısa bir süre sonra iki yabancının onları yemeyeceklerine, esir de etmeyeceklerine inanmaya başladılar. Onlarla dost olmaya çalışan Hal'a çekinerek gülümsüyorlardı artık. Çok geçmeden de ulu dövmeli reis ve acayip beyaz adam tarafından köye götürülmeleri için seçildiklerine sevinerek kıkır kıkır güldüler.

Sürüyü önlerine katarak tepelerin arasındaki patikadan ilerlediler. Köy birdenbire karşılarında belirdi. Küçük bir yerdi, çevresinde ilkel yöntemle sürülmüş tarlalar vardı. Bu tarlalarda birkaç biçimsiz akdarı bitkisi yetişmişti. Saz damlı, kovan biçimi kulübeler göze hoş görünüyordu. Her kulübenin önündeki ateşte toprak kaplar kaynıyordu. Ağıllarda buzağılar vardı. Köylüler telaşla kaçarlarken sepetlerini, silahlarını ve diğer eşyalarını fırlatıp atmışlardı.

Üç çocuk ince sesleriyle köyün etrafındaki ağaççıklara doğru bağırdılar. "Haydi çıkın! Çıkın da görün! Kabilemizin ulu Mambo'su bizi ziyaret etmek için ölümden geri döndü."

İlk önce yaşlı bir kadın fil otlarının arasından çekine çekine çıktı. Beline yağlı deri bir etek sarmıştı. Bir gözçukuru boştu. Ağzında, önde bir tek sarı dişi vardı. Sarkık göğüslerini geleneksel dövmeler lekeliyordu.

Yaşlı kadın Aboli'ye bir defa baktı. Sonra koşarak geldi ve zencinin önünde yere kapandı. Aboli'nin bir ayağını kaldırarak başına koydu. Bağırır gibi, "Ulu Monomatapa!" diye bağırdı. "Sen cennetin seçtiği insansın. Şanın ve şerefin yanında ben işe yaramayan bir böceğim. Bir bokböceği"

Diğer köylüler saklandıkları yerden birer ikişer çıkmaya başladılar. Onları daha kalabalık gruplar izledi. Hepsi de Aboli'nin karşısında diz çöktüler, başlarına saygıyla toz ve toprakları döktüler.

Hal zenciye İngilizce, "Sana böyle taptıkları için başın dönmesin, Ey

Seçilmiş Adam!" dedi alaycı bir sesle.

Aboli, "Bir kral olarak seni bu işin dışında tutuyorum," dedi. Hiç gülmüyordu. "Karşımda diz çökmene gerek yok. Başına tozları dökmene de."

Köylüler Aboli'yle Hal'a oturmaları için tahta tabureler buldular. Taze kan karıştırılmış ekşimiş süt dolu kaplar, darı lapası, ızgarada pişirilmiş vahşi kuşlar, kızarmış beyaz karıncalar ve tırtıllar getirdiler. Tırtıllar kömürün üzerinde pişirildikleri için kıl derileri yanmıştı.

Aboli, Hal'ı uyardı. "Sana ikram ettikleri her şeyden biraz yemelisin. Yoksa fena halde alınırlar."

Hal kan ve süt karışımından birkaç yudum aldı. Öğürmemeye çalışıyordu. Aboli ise bu karışımdan bir kap dolusu içti. İngiliz kaptan diğer yiyecekleri daha az mide bulandırıcı buldu. Tırtıllar taze otların tadındaydı. Beyaz karıncalar ise kebap kestane gibi lezzetliydiler.

Yemek sona erince köyün reisi Aboli'nin sorularını yanıtlamak için izleriyle ellerinin üzerinde sürüne sürüne geldi. "Monomatapa kenti nerede?" "Güneşin battığı tarafta, yürüyerek iki gün ötede." "Beni oraya götürmeleri için on kişiye ihtiyacım olacak." "Emrin hemen yerine getirilecek, Ulu Mambo." On köylü bir saat içersinde hazır oldu. Küçük Tweti ve arkadaşları bu şerefli görev için seçilmediklerine üzülüp uzun uzun ağladılar. Onları sürüye çobanlık etmek gibi aşağılık bir göreve gönderiyorlardı.

Batıya giden yol seyrek, yüksek ağaçlardan oluşan ormanlardan ve geniş çayırlardan geçiyordu. Sık sık küçük çıplak çocukların güttükleri 'kambur' sığır sürülerine rastlıyorlardı. Sürüler olağandışı sayılacak bir uyum içinde vahşi antilopların yakınında otluyorlardı. Av hayvanlarından bazıları ata benziyordu. Ama renkleri çileğimsi demir kırı ya da gece yansı kadar siyahtı. Doğu palaları gibi kavis yaparak geriye doğru uzanan boynuzları sağrılarına dokunuyordu.

Yolcular ormanda birkaç kez de dişi filler ve yavrularından oluşan küçük sürülere rastgeldiler. Bir keresinde dümdüz kırların ortasındaki yassı tepeli bir biber ağacının altında duran zayıf bir erkek filin bir halat ötesinden geçtiler. Yaşlı hayvan onlardan hiç korkmadı. Ama yırtılmış kulaklarını savaş sancakları gibi açarak kavisli dişlerini havaya kaldırdı ve küçücük gözleriyle onlara baktı.

Aboli, "O dişlerden birini ancak güçlü kuvvetli iki kişi taşıyabilir," dedi. "Her biri Zanzibar'daki pazarlarda otuz İngiliz sterlini getirir."

Yolcular saz damlı, kovan biçimi kulübelerin oluşturduğu pek çok küçük köyden geçtiler. Bunlar Tweti'nin köyüne benziyorlardı. Onların geldiği haberi etrafa çoktan yayılmıştı anlaşılan. Köylüler dışarı çıkıp Aboli'nin dövmelerine huşuyla bakıyor, sonra onun önünde secdeye kapanarak başlarına tozlar döküyorlardı.

Her reis Aboli'ye geceyi orada geçirerek köyünü şereflendirmesi için yalvardı. Onun geleceğini duyar duymaz köylüler kendisi için hemen yeni bir kulübe yapmışlardı. Yolculara yemek ve içecek ikram ettiler. Sukabağı dolusu sütle kan karışımı ve toprak kaplarda köpük köpük darı birası.

Aboli'ye hediyeler de getirdiler. Demirden balta ve mızrak başları, tabaklanmış deriden torbalar ve pelerinler. Zenci onları kabul ettiğini belirtmek için her birine tek tek dokundu, sonra da eşyaları sahiplerine geri verdi.

Aboli'ye seçmesi için kızlar da getirdiler. Ufak tefek çok genç kızlar. Yerli güzeller bellerine boncuk işlemeli küçük önlükler, el ve ayak bileklerine bakır tellerden yapılmış bilezikler takmışlardı. Kıkır kıkır gülüyor ve pembe avuçlu zarif elleriyle ağızlarını örtüyorlardı. Aboli'ye iri siyah gözleriyle hayranlıkla bakıyorlardı. Göğüslerine inek yağıyla kırmızı toprak sürmüşlerdi. Zenci onları geri gönderince düşkırıklığına uğradılar. Uzaklaşırken dönüp dönüp omuzlarının üzerinden Aboli'ye saygı ve özlemle baktılar. Monomatapa tarafından seçildikleri takdirde çok önemli duruma geleceklerdi.

Yolcular ikinci gün bir dizi tepeye daha geldiler. Daha dik olan bu epelerin yamaçları granittendi. Hal'la Aboli yanlarındaki grupla onlara yaklaştıklarında her tepenin doruğunda taş duvarlar olduğunu gördüler. "İlerdeki Monomatapa'nın büyük kenti. Orası köle tüccarlarının saldırılarına karşı korunması için tepelerin doruklarına yapıldı. Monomata'nın cengâverleri köle tüccarlarını püskürtmeye her zaman hazırlar." Bir kalabalık onları karşılamak için yamaçtan indi. Bu yüzlerce kadınla erkek boncuklar ve fildişinden oyulmuş süsler takmışlardı. Yaşlıların kafalarında devekuşu tüylerinden yapılmış başlıklar vardı. Etekleri inek kuyruklarından oluşturulmuştu. Bütün erkekler silahlıydılar. Ellerine mızraklarını almış, savaş yaylarını sırtlarına asmışlardı. Ama Aboli'nin suratını görünce huşuyla inleyerek, titreyen vücutlarına basması için kendilerini yere attılar.

Kalabalığın sürüklediği Hal'la Aboli yamaçtaki yoldan en yüksek daçın doruğuna çıktılar. Bir dizi kapıdan geçtiler. Her kapıda kalabalığın bir bölümü geride kaldı. Doruktaki kalenin en son kapısına eriştikleri sırada iki gemicinin

yanında sadece bir avuç insan vardı: reisler, cengaverler, yüksek mevkideki danışmanlar. Bunların üzerlerine görevlerini gösteren değerli eşyalar takılmıştı.

Ama onlar bile son kapının önünde durakladılar. Gümüş saçlı, çekik gözlü, soylu, yaşlı bir adam Aboli'yi elinden tutarak iç avluya soktu. Hal onu durdurmaya çalışan diğer görevlilerin ellerinden kurtulup iç avluya, Aboli'nin yanında girdi.

Zemin, kan ve inek gübresi karıştırılmış topraktandı. Sonra bunu taşlarla iyice ovmuşlardı. Şimdi zemin cilalı kırmızı mermere benziyordu. Avlunun etrafında kulübeler vardı. Hal'ın daha önce gördüklerinden dara büyük olan bu kulübelerin damları altınımsı taze otlardan yapılmıştı.

İlk bakışta kulübelerin kapısı fildişi kürelerle süslenmiş gibi geliyordu insana. Ama avlunun ortasına geldikleri sırada İngiliz kaptan onların insan kafatasları olduğunu anladı. Avlunun kenarında belirli aralıklarla yine kafataslarından oluşturulmuş piramitler vardı.

Her kafatası piramidinin yanına uzun birer direk dikilmişti. Direklerin sivriltilmiş uçlarına birer kadın ya da erkek makatlarından geçirmişti Kurbanların çoğu uzun süre önce ölmüşlerdi ve cesetler kokuyordu. Ama içlerinden bir ikisi çırpınıyor ve insanın kalbini sızlatan bir biçimde inliyorlardı.

Yaşlı adam iki gemiciyi avlunun ortasında durdurdu. Hal'la Aboli bir süre sessizce beklediler. Sonra karşılarındaki kulübelerin en büyük ve gösterişlisinden kulağı tırmalayan ilkel müzik aletlerinin gürültüsü ve ahenksiz insan sesleri geldi. Sonra birtakım yaratıklar sıra halinde güneşe çıktılar. Cilalı toprak zeminde böcekler gibi kıvrılıp bükülüyor, sürünüyorlardı. Yüzlerine ve bedenlerine renkli killerle acayip şekiller çizilmişti. Boyunlarına tılsımlar, muskalar, sihirli fetişler, sürüngen derileri, kemikler, insan ve hayvan kurukafaları asılmıştı. Yani sihirbaz ve büyücülerin bütün o iğrenç süsleri. İnliyor, uluyor, saçmasapan bir şeyler bağırıyorlardı. Gözlerini deviriyor, dişlerini takırdatıyorlardı. Davullar çalıyor ve tek telli arpları tıngırdatıyorlardı.

Peşlerinden iki kadın geliyordu. İki de çırılçıplaktı. Birincisi olgun bir kadındı. Karnındaki çatlak izlerinden anne olduğu anlaşılıyordu. Diğeriyse ince ve zarif bir genç kızdı. Tatlı ifadeli, ay gibi bir yüzü vardı. Dolgun dudaklarının arasından gözüken dişleri şaşılacak kadar beyazdı.

Aboli, Hal'ı usulca uyardı. "Duygularını hiç belli etme. Hayatı seviyorsan, hiçbir şeyin seni etkilemesine izin verme."

Sihirbazlar sustular. Bir an hiç kimse kımıldamadı. Sonra kulübenin kapısından eğilerek iriyarı, şişman bir zenci çıktı. Pars derisinden bir pelerine sarılmıştı. Başında da yine aynı benekli deriden yapılmış yüksek tepeli bir şapka vardı. Bu başlık adamın zaten uzun olan boyunu iyice abartıyordu.

Zenci kulübenin önünde durup iki yolcuya öfkeyle baktı. Ayaklarının dibine çömelmiş olan bütün sihirbazlar ve büyücüler hayretle inlediler. Sanki adamın güzellik ve görkemi onları kör etmiş gibi gözlerini kapattılar.

Hal da iriyarı zenciye baktı. Ama Aboli'nin uyarısını dinleyerek ifadesiz bir suratla beklemekte zorluk çekiyordu. Çünkü Monomatapa'nın çehresine çocukluğundan beri tanıdığı bir yüzünküyle aynı biçimde dövmeler yapılmıştı. Karşısındaki Aboli'nin iri yuvarlak yüzüydü sanki.

Sessizliği Aboli bozdu. "Seni görüyorum, ulu Mambo. Seni görüyorum, kardeşim. Seni görüyorum, babamın oğlu N'Pofho."

Monomapata'nın gözleri hafifçe kısıldı. Ama dövmeli suratının ifadesi değişmedi. Sanki fildişinden oyulmuştu bu yüz. Zenci ağır ağır, haşmetle ilerledi. Biraz önce ellerini ve dizlerini yere dayamış olan kızın yanına gitti ve o bir tabureymiş gibi sırtına oturdu. Hâlâ öfkeyle Aboli ve Hal'a bakıyor, sessizlik uzadıkça uzuyordu. Sonra baş falcısına dönerek emretti. "Bana bu yabancılardan söz et, Sweswe! Bana bir kehanette bulun, ey kara ruhların sevgilisi."

Sihirbazların en yaşlı ve en çirkini ayağa fırladı. Çılgınca dönerek, zıplayarak acayip bir dansa başladı. Çığlıklar atarak havaya sıçrıyor, elindeki çıngırağı sallıyordu. Büyücü, "İhanet!" diye bağırdı birdenbire. Ağzından etrafa köpük köpük tükürükleri saçıldı. "Kutsal şeylere karşı saygısızlık! Cennetin oğluyla kanbağı olduğunu iddia eden kim?" Aboli'nin karşısında sıska bacaklarıyla kadidi çıkmış bir maymun gibi dans ediyordu. "Burnuma ihanetin pis kokusu geliyor!" Çıngırağını Aboli'nin ayaklarının dibine fırlattı. "Burnuma fitne kokusu geliyor!" Belinden inek kuyruğundan yapılmış bir fırçayı aldı. Onu sallayarak tir tir titremeye başladı. "Kutsal dövmeyi taklit eden bu iblis de kim?" Gözlerini devirdi. Sonunda sadece gözlerinin akları gözükür oldu. Büyücü, "Dikkatli ol! Çünkü baban ulu Holomima'nın ruhu kurban istiyor!" diye bir çığlık attı. Aboli'nin suratına doğru atılarak ona fırçayla vurmaya hazırlandı.

Ama zenci gemici ondan daha hızlı davrandı. Kılıcı belindeki kınından canlıymış gibi fırladı. Aboli kılıcı tersine sallarken çelik güneş ışığında parıldadı. Büyücünün kafası gövdesinden temizce ayrılıp sırtından yuvarlandı. Sonra cilalı toprak zemine düşerek hayretle büyüyen gözlerle gökyüzüne baktı. Büyücü Sonraki çılgınca suçlamasını söylemeye çalışırken dudakları oynayıp büküldü.

Kafasız gövde bir an titrek bacaklarının üzerinde öyle durdu. Kesik boynundan havaya, ta yukarılara kadar kanlar fışkırdı. Fırça ölünün elinden düştü. Ceset ağır ağır kafasının üzerine yığıldı.

Aboli yumuşak bir sesle, "Babamız Holomima'nın hayaleti kurban istiyordu," dedi. "İşte! Ben, onun oğlu Aboli, bunu kendisine verdim."

Sarayın avlusunda kimse ne konuşuyor, ne kımıldıyordu. Hal'a sanki aradan yarım bir ömür geçmiş gibi gelmekteydi. Sonra Monomapata sarsılmaya başladı. Göbeği sallanıyor, dövmeli yanakları titriyordu. Yüz hatları çılgınca bir öfkeyle kasılmış gibiydi.

Hal elini kılıcının kabzasına attı. Aboli'ye, "O gerçekten senin kardeşinse," diye fısıldadı. "Onu senin için öldürebilirim. Sen sırtımı koru. Dövüşerek buradan çıkarız."

Gelgelelim Monomatapa ağzını açarak gürültülü bir kahkaha attı. "Dövmeli adam Sweswe'nin istediği kurbanı verdi," diye böğürdü. Sonra dayanamayarak tekrar gülmeye başladı ve uzun bir süre konuşamadı. Bütün vücudu kahkahalarla sarsılıyor, soluk almaya çalışıyordu. Kollarıyla gövdesini sararak yine kahkahalar atıyordu.

Monomatapa, "Sweswe'nin halini gördünüz mü?" diye bağırdı. "Orada kafası olmadan öylece duruyordu! Ağzı hâlâ konuşmaya çalışıyordu!" Gülmenin neden olduğu gözyaşları yanaklarından akıyordu.

Yere yapışmış olan sihirbazlar tiz ya da gıcırtılı seslerle kralın neşesine katıldılar. "Cennet gülüyor!" diye inlediler. "Herkes mutlu!"

Monomatapa'nın kahkahaları birdenbire kesildi. "Bana ahmak Sweswe'nin kafasını getirin," diye emretti. İki yolcuyu oraya getiren saraylı bu emre uymak için ileri fırladı. Kafayı aldı ve onu krala vermek için karşısında diz çöktü.

Monomapata kafayı kirli, örgülü kıvırcık saçlarından tutarak irileşmiş, ifadesiz gözlerine baktı. Sonra tekrar gülmeye başladı. "Kralların kanını tanıyamamak ne büyük bir budalalık! Kardeşim Aboli'yi nasıl tanıyamadın? Gösterişli tavırları ve çabuk öfkelenmesi sana onun kimliğini açıklamalıydı."

Kanları akan kafayı diğer sihirbazlara doğru fırlattı. Adamlar kaçıştılar. Kral onları uyardı. "Sweswe'nin budalalığı size ders olsun. Bundan sonra sahte kehanetlerde bulunmayın! Artık bana başka yalanlar da söylemeyin! Haydi, hepiniz defolup gidin! Yoksa kardeşimden bir kurban daha kesmesini isterim!"

Adamlar telaşla kaçıştılar. Monomatapa canlı tahtından kalkarak Aboli'ye doğru geldi. Dövmeli şişman suratını mutlu bir tebessüm aydınlatıyordu. "Aboli," dedi. "Çoktan ölmüş olan ama şimdi yaşayan kardeşim!" Aboli'yi kucakladı.

Avlunun kenarındaki damı çok süslü bir kulübe iki gemiciye verildi. Bir dizi genç kız başlarında taşıdıkları toprak kaplarla yıkanmaları için sıcak su getirdiler. Başka kızlarsa tepsilerde yolculuk sırasında kirlenen elbiselerinin yerine giymeleri için yığınla giysi taşıdılar. Tabaklanmış deriden yapılmış, boncuklarla süslü önlükler, kürk ve tüylerden oluşturulmuş pelerinler.

İki arkadaş yıkanıp bu güzel kılıkları giydiler. O sırada başka genç kızlar sırayla geldiler. Sukabakları dolusu bira, yaban balından yapılmış, mayalandırılmış bir içki ve kanla süt karışımı getirmişlerdi. Diğerleriyse sıcak tabaklarla sıcak yemekler.

Aboli'yle Hal yemeklerini yedikten sonra onları Monomatapa'nın huzuruna çıkaran gümüş saçlı saraylı geldi. Büyük bir nezaket ve saygıyla Aboli'nin ayağının dibine çömeldi. "Beni son gördüğün zaman çok küçüktün. Onun için beni şimdi hatırladığını sanmıyorum. Adım Zama. Baban ulu Monomatapa Holomima'nın Induna'sıydım."

"Çok üzgünüm, Zama. Ama o günleri hemen hiç hatırlamıyorum. Tabii kardeşim N'Pofho'yu anımsıyorum. Dövme bıçağının verdiği acıyı ve birlikte sünnet olduğumuzu da. Kardeşimin can acısıyla benden daha fazla bağırdığını da unutmadım. Ciyak ciyak bağırdı hem de."

Zama, Aboli kraldan böyle alayla söz ettiği için endişelendi ve onu uyarıyormuş gibi başını salladı. Ama sesi sakin ve ifadesizdi. "Bütün bunlar doğru. Ama Monomatapa hiçbir zaman ciyak ciyak bağırmadı. Törende ben de vardım. Sıcak demir yanaklarını dağlarken başını ben tuttum. Sünnet töreninde de bulundum."

"Galiba şimdi belli belirsiz ellerini ve beni rahatlatmak için söylediğin sözleri hatırlıyorum. Onlar için sana teşekkür ederim, Zama."

"Sen ve N'Pofho ikizdiniz. Aynı saatte doğdunuz. İşte bu yüzden babanız

ikinizde de kraliyet dövmeleri olmasını istedi. Bu yeni bir âdetti. O damana kadar hiçbir kralın oğullarına aynı törenle dövme yapılmamıştı."

Babamı da çok az hatırlıyorum. Ama onun uzun boylu ve çok güçlü olduğunu biliyorum. Başlangıçta yüzündeki dövmelerden çok korktuğumu anımsıyorum.

Zama başını salladı. "O ulu bir adamdı. Çok kişiyi korkuturdu."

"Onun öldüğü geceyi de hatırlıyorum. Bağrışmaları, tüfek ateşlerini ve geceyi aydınlatan o korkunç alevleri de."

"Köle tüccarları ellerinde zincirleriyle geldikleri sırada ben de oradaydım. Yaşlı adamın ihtiras fırtınası gözleri doldu. "O kadar küçüktün ki, Aboli. Bunları hatırlayabilmene şaşıyorum."

"Bana o geceyi anlat."

Babanın kulübesinin kapısının önünde uyuyordum. Böyle yapmak âdetim ve görevimdi. Köle tüccarlarının tüfeklerinden çıkan misket ona isabet ettiği sırada yanındaydım. Zama bu anı yüzünden bir an sessizleşti. Sonra tekrar başını kaldırdı. "Baban yere yığılmış ölürken, 'Zama, beni bırak,' dedi. 'Oğullarımı kurtar. Monomatapa'nın köle tüccarlarının ellerine düşmesine izin verme.' Ben de onun bu emrini yerine getirmek için koştum"

Aboli, "Beni kurtarmaya mı geldin?" diye sordu.

Sen ve kardeşinin annenle birlikte uyuduğunuz kulübeye koştum. Seni annenden almaya çalıştım. Ama o seni bana vermedi. Bana, 'N'Pofho'yu al, diye emretti. Çünkü seni kardeşinden daha çok severdi. Ben de kardeşini kaptım ve birlikte karanlık geceye fırladık. O zifiri karanlıkta annenle birbirimizi kaybettik. Onun çığlıklarını duydum. Ama kardeşin kucağımdaydı. Geri döndüğüm takdirde hepimiz tutsak olacaktık. Hanedan da sona erecekti. Şimdi beni affet, Aboli! Çünkü seni ve anneni terkederek koşmayı sürdürdüm. Kucağımda N'Pofho'yla tepelere kaçtım."

Aboli'nin onu çoktan bağışladığı belliydi. "Kimse seni yaptıkların için suçlayamaz."

Zama kulübede etrafına dikkatle bakındı. Sonra dudaklarını oynattı ama sesi çıkmadı. "Yanlış bir seçim yapmıştım. Seni kurtarmalıydım. Yüzündeki ifade değişti. Başka bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi Aboli'ye doğru eğildi. Ama sonra istemeye istemeye tekrar doğruldu. Sanki tehlikeli bir kumar oynayacak cesareti yoktu.

Ağır ağır ayağa kalktı. "Holomima'nın oğlu Aboli, beni affet. Ama artık gitmem gerekiyor."

Aboli usulca, "Yaptığın her şeyi affediyorum," diye yanıt verdi. "Kalbindekileri biliyorum. Şunu düşün Zama: Bir zamanlar benim olabilecek bir tepede başka bir aslan kükrüyor. Hayatım artık başka bir kadere bağlı."

Haklısın, Aboli. Ben yaşlı bir adamım. Artık değişmeyecek bir şeyi değiştirmeye kalkmak için ne gücüm var, ne de isteğim. Doğruldu. "Monomatapa yarın sabah seni tekrar huzuruna kabul edecek. Gelip seni alacağım." Sesini hafifçe alçalttı. "Lütfen kralın izni olmadan saraydan ayrılmaya kalkma."

Zama çıktıktan sonra Aboli, "Aslında saraydan gitmemizi söyledi," diyerek gülümsedi. "Bunu yapmak çok zor olur. Fark ettin mi bilmem? Her kapıya nöbetçi diktiler."

Evet. Onları görmemek imkânsız. Hal oturduğu oymalı abanoz tabureden kalkarak kulübenin alçak kapısına gitti. Dış kapıdaki nöbetçileri saydı. Tam yirmi kişiydiler. Hepsi de harika cengâverlerdi. Uzun boylu, gelişmiş kaslı. Hepsinde mızrak ve savaş baltaları vardı. Uzun kalkanları siyahlı beyazlı öküz derisinden yapılmıştı. Başlıkları turna tüylerindendi.

Aboli, "Buradan çıkmak girmekten daha zor olacak," dedi.

Güneş batarken yine sırayla genç kızlar akşam yemeğini getirdi. Hal pek bol olan yiyeceklere bakarak, "Kral kardeşinin neden öyle fazla yağ kargosu taşıdığını anladım," diye mırıldandı.

İki yolcu iyice doyduklarını söyledikleri zaman kızlar tabak çanakları alıp çıktılar. Sonra Zama geldi. Bu kez iki kız getirmişti. Onların ellerinden tutuyordu. Kızlar Hal'la Aboli'nin önünde diz çöktüler. İngiliz kaptan kızlardan daha güzel ve sevimli olanını tanıdı. Monomatapa için canlı taht görevi yapan güzeldi bu.

Zama, "Bu dişileri Monomatapa gönderdi," diye açıkladı. "Rüyalarınızı güzelleştirmeleri için..."

Güzel kız başını kaldırarak Hal'a mahcup mahcup gülümseyince genç adam dehşete kapıldı. Kızın sakin ifadeli tatlı bir yüzü vardı. Gözleri kocaman, dudakları da dolgundu. Omuzlarına düşen saçları bükülüp boncuklarla örülmüştü. Vücudu tombul, cildi parlaktı. Göğüsleri ve kabaetleri çıplaktı. Ama bu sefer boncuklu bir önlük takmıştı.

Kız, "Seni görüyorum, ulu efendi," diye fısıldadı. "Parlak varlığın gözlerimi kamaştırıyor." Bir kedi yavrusu gibi ilerleyerek başını Hal'ın dizine dayadı.

Burada kalamazsın! Hal ayağa fırladı. "Hemen çıkıp gitmelisin!"

Kız başını kaldırıp ona üzüntüyle baktı. Gözleri dolmuştu. "Beni beğenmedin mi, ulu efendim?" diye mırıldandı.

Hal, "Çok güzelsin," deyiverdi. "Ama..." Bu yerli kıza altın bir anıyla evli olduğunu nasıl anlatacaktı?

Kız dokunaklı bir biçimde yalvardı. "Seninle kalmama izin ver, efendim. Beni reddedersen hemen cellada yollarlar. Sivri kazığa oturtur ve bağırsaklarımı parçalarlar. Direkte ölürüm. İzin ver de yaşayayım, ulu efendim. Bu değersiz kadına acı, ey şahane Beyaz Surat."

Hal, Aboli'ye döndü. "Ne yapabilirim?"

"Onu yolla." Zenci omzunu silkti. "Dediği gibi o değersiz biri. Kızın sivri direğin ucunda bağırmasını duymamak için de kulaklarını tıkarsın. Onu dinlemek zorunda değilsin."

"Benimle alay etme, Aboli. Sevdiğim kadının anısına ihanet edemeyeceğimi biliyorsun."

"Sukeena öldü, Gundwane. Ben de onu bir ağabey gibi severdim. Ama o öldü artık. Ama bu çocuk yaşıyor. Ancak ona acımadığın takdirde yarın sabah güneş doğarken o da ölüp gidecek. Yemin ettiğini söylüyorsun ama Sukeena senden böyle bir şey istemedi ki."

Aboli diğer kızın üzerine eğildi. Onu elinden tutarak ayağa kaldırdı.

"Sana daha fazla yardım edemem, Gundwane. Sen bir erkeksin, Sukeena da bunu biliyordu. O gitti. Herhalde senin de hayatının sonuna kadar bir erkek gibi yaşamanı ister."

Seçtiği kızı kulübenin dibine götürdü. Oraya kat kat yumuşak postlar ve oymalı iki baş desteği yan yana konmuştu. Zenci yukarıya takılı deri perdeyi indirdi.

Hal ayağının dibine çömelmiş olan kıza, "Adın nedir?" diye sordu. "İnyosi. Yani Balarısı. Lütfen beni ölüme yollama." Sürünerek genç ama yaklaştı ve onun bacaklarına sarıldı. Genç kaptan, "Bunu yapamam," dedi. "Ben bir başkasına aitim." İnyosi bir kedi gibi mırıldandı. "Ağzın başka türlü konuşuyor, ulu efendi, erkekliğinin büyük mızrağı başka."

Hal boğuk bir sesle inledi ve kızı kucakladığı gibi odada onun için

hazırlanmış kürklerden döşeğe götürdü. Başlarda İnyosi genç adamın ihtiras fırtınası karşısında şaşırdıysa da, çok geçmeden ona aynı şekilde karşılık vermeye başladı.

İnyosi şafak zamanı Hal'ın yanından ayrılmaya hazırlanırken, "Değersiz hayatımı kurtardın," diye fısıldadı. "Şimdi ben de buna karşılık selin şanlı şerefli yaşamını kurtarmaya çalışacağım." Genç adamı son defa öptü. "Monomatapa sırtıma oturduğu zaman onun Zama'ya söylediklerini duydum. Kral, Aboli'nin cennet tahtında hak iddia etmek ve krallığı elinden almak için geri döndüğüne inanıyor. Bu sabah sana ve Aboli'ye emrettiği gibi ikiniz de onun huzuruna çıkacaksınız. Monomatapa tam o sırada nöbetçilerine emir verecek. Onlar da sizi yakalayıp tepeden aşağıdaki kayalara atacaklar. Orada sırtlanlar ve akbabalar ölülerinizi yemek için bekliyorlar." İnyosi, Hal'a sokuldu. "Ölmeni istemiyorum, efendim, çünkü sen çok güzelsin."

İnyosi ayağa kalkarak sessizce karanlıklara karıştı. Kaptan ocağa aklaşıp odun attı. Duman kubbeli tavanın ortasındaki deliğe doğru yükseldi. Alevler odayı titrek sarı ışıklarla aydınlattı.

Hal, "Aboli?" diye seslendi. "Yalnız mısın? Hemen konuşmamız gerekiyor." Zenci perdenin arkasından çıktı.

"Kız uyuyor ama yinede İngilizce konuş."

"Kardeşin huzuruna çıktığımız sırada ikimizi de öldürmeyi planlıyor."

"Bunu kız mı söyledi." Hal suçlu suçlu başını salladı.

Aboli anlayışla gülümsedi. "Demek küçük Balarısı hayatını kurtaracak. Sukeena buna çok sevinirdi. Kendini suçlu hissetmene hiç gerek yok."

"Kaçmaya kalkışırsak kardeşin peşimize bir ordu takar. Nehre bir daha ulaşamayız."

"Ee? Bir planın var mı, Gundwane?"

Zama onları kralın huzuruna çıkarmak için geldi. Büyük kulübenin loş odasından parlak Afrika güneşine çıktılar. Hal, Monomatapa'nın askerlerine bakmak için durakladı.

Genç adam onların sayısını sadece tahmin edebilirdi. Ama açık avlunun etrafını kralın nöbetçilerinden oluşan bir alay sarmıştı. Bin kadar cengâver turna tüyünden başlıklarıyla birer deve dönüşmüştü. Hafif sabah rüzgârı tüyleri uçurup karıştırıyor, güneşin ışıkları enli mızraklarını ışıldatıyordu.

Onların gerisindeki her yere kabilenin soyluları doluşmuştu. Kalenin

çevresini saran granit duvarların üzerlerine bile çıkmışlardı. Kralın kulübesinin önünde yüz karısı toplanmıştı. İçlerinden bazıları çok şişmandı ve o kadar çok bilezik ve süs eşyası takmışlardı ki, yardım edilmeden yürüyemiyor, hizmetçilerine dayanmak zorunda kalıyorlardı. Ördek gibi yalpalayarak yürüdükleri zaman kabaetleri yağ doldurulmuş balonlar gibi sarsılıp dalgalanıyordu.

Zama, Aboli'yle Hal'ı avlunun ortasına götürerek orada bıraktı. Ortalığa sıkıcı sessizlik çöktü. Hiç kimse kımıldamıyordu. Sonra birdenbire nöbetçilerin komutanı helezonlu iri beyaz ceylan boynuzundan yapılmış bir boruyu çaldı. Monomatapa kulübesinin kapısında bir heyula gibi belirdi.

Yerliler inler gibi içlerini çektiler. Sonra da kendilerini boylu boyunca yere atarak yüzlerini örttüler. Sadece Aboli'yle Hal dimdik ayakta kaldılar. Kral canlı tahtına giderek İnyosi'nin sırtına oturdu.

İngiliz ağzının kenarından Aboli'ye, "Önce sen konuş!" diye fısıldadı. "İdam edilmemizi emretmesine izin verme."

Aboli kralı selamladı. "Seni görüyorum, kardeşim!" Saraylılar protokol kuralları böyle çiğnendiği için dehşetle inlediler. "Seni görüyorum, cennetin ulu efendisi."

Monomatapa onu duymamış gibi davrandı.

"Sana, senden önce Monomatapa olan babamız Holomima'nın hayaletinin selamlarını getirdim."

Aboli'nin kardeşi sanki gözlerinin önünde bir kobra kafasını kaldırmış gibi fena halde irkildi. "Sen hayaletlerle mi konuşuyorsun?" Sesi hafifçe titriyordu.

"Babamız gece bana geldi. Dev bir baobab ağacı kadar uzundu. Yüzü korkunçtu, gözleri ateş saçıyordu. Sesi gökgürültüsü gibiydi. Bana uğursuz bir uyarı için gelmişti." Kalabalık batıl inançlara bağlı bir dehşetle inledi.

Monomatapa kardeşine huşuyla bakıyordu. Çatlak bir sesle, "Uyarı neydi?" dedi.

Babamız hayatımız için endişe ediyor. Senin ve benim hayatım için. İkimizi de müthiş tehlikeler tehdit ediyor. Kralın şişman karılarından bazıları çığlıklar attılar. İçlerinden biri kriz geçirerek yere yığıldı. Ağzından köpükler akıyordu.

"Bu nasıl bir tehlike, Aboli?" Kral korkuyla etrafına bakmıyordu. Sanki saraylıları arasında bir suikastçı olduğunu düşünüyordu.

"Babam seninle doğduğumuz zaman beraber olduğumuz gibi yaşamımızda

da beraber olduğumuzu söyleyerek beni uyardı. Birimiz iyi durumda olursa, diğeri de öyle olacak."

Monomatapa başını salladı. "Babamız başka ne söyledi?"

"Yaşamda beraber olduğumuz gibi ölümde de beraber olacağımızı söyledi. Bir kehanette bulundu ve ikimizin de aynı gün öleceğini açıkladı."

"Sonra o günü kendimizin seçebileceğini de sözlerine ekledi."

Kralın suratı acayip grimsi bir renk aldı. Yüzü terden parlıyordu şimdi. Önemli görevliler çığlıklar attılar. Krala yakın olanlar küçük demir bıçaklarını çekerek göğüs ve kollarını yardılar. Kralı büyüden korumak için kanlarını yerlere damlattılar.

Aboli konuşmasını sürdürdü. "Babamın söylediği bu sözler beni çok endişelendirdi. Keşke seninle burada, cennet ülkesinde kalabilseydim. Böylece seni bu akıbetten koruyabilirdim. Ama ne yazık ki, babamın hayaleti burada bir gün daha kaldığım takdirde öleceğimi söyleyerek beni uyardı. 'O zaman Monomatapa da seninle birlikte ölür,' dedi. Buradan hemen ayrılmalı ve bir daha bu ülkeye de dönmemeliyim. Ancak bu şekilde ikimiz de bu lanetten kurtulabiliriz."

"Öyle olsun!" Monomatapa ayağa kalkarak titreyen parmağıyla işaret etti. "Hemen, bugün gitmelisin."

"Korkarım senden istemeye geldiğim yardımı almadan hiçbir yere gidemem, sevgili kardeşim."

"Konuş, Aboli! Eksik olan nedir?"

"Beni korumaları için bana en iyi cengâverlerinden yüz ellisini vermelisin. Çünkü korkunç bir düşman pusuda beni bekliyor. O askerler olmazsa dönüşte ölümle karşılaşırım. Benim ölümüm Monomatapa'nın da ölümü olur."

Monomatapa, "Seç!" diye gürledi. "En üstün Amadoda'larımı seç ve onları alıp götür. Onlar senin kölelerin. Hepsine istediğini yapabilirsin. Ama ondan sonra hemen bugün, güneş batmadan git! Topraklarımı sonsuza kadar terket!"

***

Hal öndeki filikayla kum tepeciğini aştı ve deltanın Musela ağzından açık denize çıktı. Tayfalar vargüçleriyle kürek çekiyorlardı. Koca Daniel hemen kaptanın peşindeydi. Altın Dal ilerde, bıraktıkları on kulaç derinliğinde demir attıkları yerdeydi. Ned Tyler geminin kıç güvertesinde duruyordu. Onların yaklaştıklarını görünce topları yuvalarından uzattı. Tıklım tıklım dolu filikalar iyice suya batmış oldukları için uzaktan yerlilerin savaş kayıklarına benziyorlardı. Işıldayan mızraklar ve Amadoda'ların dalgalanan başlıkları da bu izlenimi güçlendiriyordu. Bu nedenle Ned teknelerin burunlarına doğru uyarı ateşi açılmasını emretti. Top patlar ve öndeki filikanın yarım halat ötesinden sular havaya fışkırırken Hal burunda ayağa kalktı. Elindeki pençeli haçı salladı.

Ned, "Tanrım!" diye inledi. "Ateş ettiğimiz kaptanmış."

Hal güverteye çıkarken ona sert bir tavırla, "Bu karşılamanı kolay kolay unutmayacağım, Bay Tyler," dedi. "Bir tek atış olur mu? Beni karşılamak için kırk pare top atmalıydın."

"Tanrı seni korusun, kaptan! Durumdan haberim yoktu. Sizin bir grup dinsiz vahşi olduğunuzu sandım. Özür dilerim, efendim."

"Biz gerçekten öyleyiz, Bay Tyler. Gerçekten öyleyiz. Gösterişli cengâverler Altın Dal'ın güvertesine tırmanırlarken Hal, Ned'in şaşkın haline bakarak güldü. "Onları birer denizciye döndürebilir misin, Bay Tyler?"

Gemi karadan uzaklaşır uzaklaşmaz Hal, Altın Dal'ın burnunu tekrar kuzeye doğru çevirdi. Madagaskar'la kıta arasındaki boğazdan yukarı çıkmaya başladı. Bu kıyıdaki bütün ticaretin merkezi olan Zanzibar'a gidiyordu. Orada boynuzdaki kutsal savaş konusunda ek bilgi alabileceğini umuyordu. Şansı yardım ettiği takdirde Moray Martısı'nın nereye gittiğini de öğrenecekti.

Altın Dal'daki her şey yerli cengâverler için yabancıydı, hiçbiri o zamana kadar denizi görmemişti. Filikaların insanların yapabildikleri teknelerin en büyüğü olduğunu sanmışlardı. Geminin büyüklüğü, direklerinin uzunluğu ve yelkenlerinin genişliği onlarda hayranlık ve korku uyandırmıştı.

Çoğunu hemen deniz tuttu. Denize alışmaları için epey bir zaman geçmesi gerekti. Sürekli peksimet ve tuzlu et yendiği için bağırsakları bozuldu. Darı lapası dolu kâselerini, kanla süt karışımı konmuş sukabaklarının özlemini çekiyorlardı. O güne dek hiç böyle dar bir yere sıkışmamalardı. Geniş çayırlıklar burunlarında tütüyordu.

Ayrıca üşüyorlardı da. Çünkü tropik denizlerde bile alize rüzgârları

serindi. Sıcak Mozambik akıntısının derecesi de güneşin kavurduğu çayırlıkların ısısından iyice düşüktü. Hal geminin levazım görevlisi olan Althuda'ya yerlilere branda bezi verilmesini emretti. Aboli de onlara kendileri için etek ve muşamba ceketleri nasıl dikeceklerini öğretti.

Aboli, Jiri, Matesi ve Kimatti'yle birlikte direklere tırmanarak yelkenlerin bir kat camadanını açmaları emredilince bütün bu dertleri unuttular. Güverteden ve hızla akıp giden denizden otuz metre kadar baş döndürücü bir yükseklikte, dev bir sarkaça benzeyen ana direkte sallanırken, her biri aslan öldürmüş olan bu savaşçılar yaşamlarında ilk kez dehşetle titrediler.

Aboli onların çaresizce halatlara sarıldıkları yere çıkarak hepsiyle alay etti. "Şu güzel bakirelere bir bakın! Başlangıçta aralarında bir tek erkek olabileceğini sanıyordum. Ama yanılmışım." Sonra sallanan serenin üzerinde ayakta durarak yerlilere güldü. Serenin ucuna kadar koştu ve orada ayaklarını yere vurarak, sıçrayarak bir savaş dansı yaptı. Amadoda'lardan biri onun alaylarına daha fazla dayanamadı. Halata sıkıca sarılmayı bırakıp ayaklarını sürüye sürüye serenin üzerinde ilerledi. Ellerini beline dayamış duran Aboli'nin yanına gitti.

Aboli, "İçlerinde bir erkek varmış!" diye gülerek yerliyi kucakladı. Ondan sonraki hafta üç Amadoda aynı şeyi yapmaya çalışırken aşağıya yuvarlandı. İçlerinden ikisi denize düştü. Hal daha gemiyi döndürüp onları kurtarmaya gidemeden köpekbalıkları cengâverleri yakaladı. Üçüncü yerli güverteye çarptı. Onun ölümü daha kolay oldu. Ondan sonra hiç kaza olmadı. Çocukluklarından beri bal ve kuş yumurtası bulmak için en yüksek ağaçlara tırmanmaya alışmış olan Amadoda'lar bu işi pek çabuk öğrenip ustalaştılar. Hal ambardan mızrakların çıkarılarak cengâverlere verilmesini emrettiği zaman yerliler sevinçle uluyup dans ettiler. Çünkü onlar doğuştan mızrakçıydılar. Öldürücü uçları demirden ağır saplı mızraklar çok hoşlarına gitti. Aboli, Afrikalıların taktiklerini ve savaş durumlarını Altın Dal'ın dar güvertesine uydurdu. Onlara klasik Roma Testudo'sunun nasıl uygulanacağını gösterdi. Bu yöntemde kalkanların kenarları üst üste biniyordu. Karıncayiyen armadilloların pulları gibi. Bu durumda bir düşman gemisinin güvertesini süpürebilirler ve onlara kimse karşı koyamazdı.

Hal başkasaraya üstüpüden oluşturulmuş bir şilte konmasını istedi. Hedef olarak kullanılacaktı. Amadoda'lar büyük mızrakların ağırlıklarına ve dengelerine alıştıktan sonra onları geminin bir ucundan diğer tarafa atmayı ve demirleri diplerine kadar kaba lif dolu şilteye saplamayı başardılar. Bu

çalışma o kadar hoşlarına gitti ki, o heyecan arasında içlerinden ikisi göğüslerine mızrak saplandığı için öldü. Aboli onlara bütün bunların bir deneme olduğunu, ölümüne savaşmamalarını zorlukla anlatabildi.

Artık cengâverleri uzun İngiliz yayıyla tanıştırmanın zamanı gelmişti. Onların yayları buna kıyasla kısa ve hafifti. Amadoda'lar bir seksen boyundaki yaya yan yan baktılar. Kararsızca yayları germeye çalıştılar, sonra da olamaz der gibi başlarını salladılar. Hal birinin elinden aldığı yaya ok geçirdi. Başını kaldırarak ana direğin yukarısında uçan siyahlı beyazlı martıya baktı. Cengâverlere, "O kuşu vurursam, onu çiğ çiğ yer misiniz?" diye sordu. Zenciler bu şakaya gürültülü kahkahalar attılar.

İngwe, yani Pars adlı iriyarı, küstah bir Amadoda bağırdı. "Tüylerini bile yerim!" Hal çevik bir hareketle yayı gererek oku attı. Ok rüzgâra karşı bir kavis çizip martının kar gibi beyaz göğsüne girdiği ve kuşun kanatlan kapandığı zaman yerliler hayretle bağırdılar. Kanatlarıyla yüzgeçli ayakları birbirine karışan kuş döne döne düştü güverteye ve Hal'ın ayaklarının dibine çarptı. Bir Amadoda martıyı kaptı. Okun saplandığı kuşu elden ele geçirerek hayretle aralarında konuştular.

Kaptan, "Tüylerini karıştırmayın," diye onları uyardı. "İngwe'nin yemeğinin tadını kaçırmayın."

O andan itibaren cengâverler uzun yaya adeta âşık oldular. Birkaç gün içersinde usta birer okçuya dönüştüler. Hal geminin arkasına bir fıçı bağlayarak onu bir halat boyu uzaklıktan denizde sürüklemeye başladı. Amadoda'lar önce teker teker fıçıya ok attılar. Sonra da İngiliz okçuları gibi hep birarada. Fıçı tekrar güverteye alındığı zaman bir kirpiye benziyordu. Atılan her on oktan yedisini geri aldılar.

Amadoda'ların bir tek konuda hiç yetenekleri yoktu. Dev bronz topların kullanılmasında. Aboli'nin onları sık sık tehdit etmesinin, alayla gülmesinin bir yararı olmadı. Yerliler toplara her zaman batıl inançlara bağlı bir kuşkuyla yaklaşıyorlardı. Bordadan her ateş edilişinde cengâverler, "Büyü bu!" diye bağırıyorlardı. "Göklerin gürültüsü!"

Hal yeni bir savaş programı yaptı. Mürettebatın çarpışacakları yerleri yeniden belirtti. Böylece beyaz gemiciler toplarla ilgileneceklerdi. Amadoda'larsa yelkenlere bakacak ve düşman gemisine çıkacak grupları oluşturacaklardı.

Geminin burnundan yirmi fersah ötedeki yüksek bulut kümeleri Zanzibar

Adası'nın yerini belirtiyor, körfezin beyaz kumlarını hindistancevizi ağaçları çevreliyordu. Kalenin kalın surları güneşte bir buzulun donmuş yamaçları gibi göz kamaştıracak kadar beyazdı. Kaleyi bir yüzyıl önce Portekizliler yapmışlar ve on yıl öncesine kadar Portekizlilerin Afrika kıtasının bütün doğu kıyılarının ticaret yollarını kontrol altında tutmalarını sağlamıştı.

Daha sonra CengâverKral "Sol Elli" Ahmed El Grang'ın savaş tekneleri Portekizlilere saldırmış ve müthiş bir katliamdan sonra onları garnizondan atmışlardı. Bu olay Portekiz nüfusunun kıyıdaki gücünü kaybetmesinin başlangıcı olmuştu. Ummanlılar en güçlü tüccar millet olarak onların yerini almışlardı.

Hal teleskopuyla kaleyi inceledi. Kulenin tepesinde İslam bayrağının uçuştuğunu gördü. Surların üzerine sırayla toplar dizilmişti. Bu silahlar körfeze girmeye çalışan herhangi bir düşman gemiye alev topları fırlatabilirdi.

Hal, Prester'ın hizmetine girersem Ahmed El Grang'ın düşmanı sayılacağım, diye düşündü. Uğursuz bir şeyler olacağını sezerek irkildi, bel kemiğinin üzeri ürperdi. İlerde bir gün o dev toplar Altın Dal'a ateş edebilirlerdi. Ama şimdi tarafsız bir gemiyle Umman kampına girmek için eline geçen bu son şanstan yararlanmalı ve bulabildiği kadar da bilgi toplamalıydı.

Limanda sürüyle küçük tekne vardı. Daha çok Hindistan, Arabistan ve Muskat'tan gelen Müslümanların küçük yelkenlileriydiler bunlar. Bu sürünün arasında sadece iki büyük gemi görülüyordu. Birinin direğinde İspanyol bayrağı dalgalanıyordu, diğerindeyse Fransız bayrağı. Ama Hal iki tekneyi de tanıyamadı.

Bütün bu ticaret gemilerini Zanzibar'a Afrika'nın zenginlikleri, Sofala'nın altınları, Arap zamkı, fildişi ve köle pazarındaki o sonu gelmeyen insan seli çekiyordu. Her mevsim, alizeler gemilerin Ümit Burnu'ndan dönmelerini sağladığı zaman yedi bin erkek, kadın ve çocuk satışa çıkarılıyordu. Hint Okyanusu'ndaki o geniş havzanın her yerinden gelenler vardı.

Hal kaleye saygı göstermek için sancağı yarı mayna ve hisa etti. Sona da gabya yelkenlerinin yardımıyla Altın Dal'ı demirleme yerine doğru götürdü. Verdiği emir üzerine demir şakırdayarak berrak suya daldı ve küçücük yelkenler Aboli'nin neşeli Amadoda'ları tarafından sarıldı. Hemen arkasından gemiyi küçük tekneler sardı. Bunlarda taze meyve ve sulan küçük kölelere kadar her şey satılıyordu.

Hal, "Bay Tyler, bir tekne indir," diye emretti. "Karaya çıkacağım. Yanıma

Althuda, Bay Daniel ve en iyi adamlarından onunu alacağım."

Kürek çekerek kalenin aşağısındaki taş merdivene doğru gittiler. Koca Daniel mallarını satmak için suyun kenarına üşüşen tüccarların arasından yol açmak için kıyıya çıktı. Son gelişlerinde Sir Francis'e eşlik etmişti. Onun için önden gidiyordu. Denizcileri Hal'ın etrafında bir koruma grubu oluşturdular. Dar sokaklardan ilerlediler.

Pazarlardan ve kalabalık sokaklardan geçtiler. Tüccarlar buralarda mallarını sergiliyorlardı. Limandaki diğer gemilerden tacirlerle denizciler fildişi ve gergedan boynuzu yığınlarını, kalıplanmış mis kokulu, altın gibi Arap zamklarını, devekuşu tüyü demetlerini karıştırıyorlardı. Muskat'tan gelmiş halılar, Sofora ve Afrika'nın içerlerindeki nehirlerin alüvyonlarından çıkarılan altın tanecikleriyle dolu küçük kaplar için pazarlık ediyorlardı. Köle tüccarları, müşterilerin dişlerini incelemelerini ve erkeklerin kaslarını yoklamaları için sıra sıra insanı teşhir ediyorlardı.

Koca Daniel bu ticaret merkezinden grubu başka bir mahalleye götürdü. Dar yolların iki yanındaki binalar yukarıda neredeyse birbirlerine değecekti. Bunlar gündüz ışığının aşağıya süzülmesini engelliyordu. Gruptakiler limana akan açık kanalizasyon kanallarındaki insan pisliklerinin kokusu yüzünden neredeyse boğulacaklardı.

Koca Daniel birdenbire kemerli maun bir kapının önünde durdu. Kapının üzerine karmaşık İslam motifleri oyulmuş, sivri uçlu demir çubuklar kakılmıştı. Porsun aşağıya sarkan çıngırağın ipini çekti. Birkaç dakika sonra içerde sürgülerin çekildiğini duydular. Büyük kapı gıcırdayarak açıldı. Beşle on yaş arasında, esmer tenli on iki kadar melez kız ve erkek çocuk onlara baktı.

Garip bir aksanla İngilizce, "Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" diye cıvıldadılar. "Herkesten merhametli olan Tanrı sizi kutsasın, İngiliz lordu. Bütün günleriniz yasemin kokulu ve altın gibi olsun."

Küçük bir kız Hal'ı elinden tutarak iç avluya soktu. Avlunun ortasında bir fiskiye şırıldıyor, etraf alyasemin ve demirhindi çiçeği kokuyordu. Arkasında bol beyaz bir entari, kafasında da altın kordonlu Arap başlığı olan uzun boylu bir adam yatmış olduğu ipek yastıkların üzerinden kalktı.

Gerçekten de... Ben de çocuklarımın sizi selamlarken söylediklerine bin tanesini daha katıyorum, sayın kaptan. Tanrı sizi kutsasın ve zenginliklere gark etsin. İnsanın içini rahatlatan o tanıdık Yorkshire aksanıyla konuşuyordu. "Güzel geminizin limana demir atmasını seyrettim. Çok geçmeden beni ziyarete

geleceğinizi biliyordum." Ellerini çırptı. Evin arkasından sırayla köleler çıktı. Ellerindeki tepsilerde renkli bardaklara konmuş şerbetler, hindistancevizi sütü, küçük kaplarda kızartılmış fındık fıstık ve şekerlemeler vardı.

Konsolos, Koca Daniel'le mürettebatı evin arkasındaki hizmetkârlar bölümüne yolladı. "Onlara yiyecek içecek ikram ederler," dedi.

Hal, Koca Daniel'e anlamlı anlamlı baktı. Porsun bu bakışı doğru biçimde yorumladı. Bu Müslüman evinde içki yoktu. Ama kadınlar vardı ve gemicilerin dizginlenmesi gerekiyordu. Hal, Althuda'yı yanında tuttu. Belgeler hazırlaması ya da not tutması gerekebilirdi.

Konsolos onları avlunun korunmalı bir köşesine götürdü. "Şimdi izin verin de kendimi tanıtayım. Ben William Grey'im. Majestenin Zanzibar sultanlığı konsolosu."

"Henry Courteney hizmetinizde, efendim."

"Sir Francis Courteney'i tanırdım. Onunla akraba mısınız?"

"O babam, efendim."

"Ah, çok şerefli bir insandır. Kendini gördüğünüz zaman lütfen ona saygılarımı iletin."

"Ah, ne yazık ki, babam Hollanda savaşında öldü."

"Size başsağlığı diliyorum, Sir Henry. Lütfen oturun." Hal için yakına, üzerinde güzel desenler olan bir yığın halı konmuştu. Konsolos genç adamın karşısına geçti. Rahatça yerleştikten Sonra bir köle Grey'e nargile getirdi. "Bir çubuk dolusu bhang bu ¡kilimlerin baş derdi olan malarya ve karaciğer rahatsızlıklarına birebir geliyor. Bana katılır mıydınız, efendim?"

Hal bu teklifi reddetti. Haşhaşın kafaya oynadığı oyunları biliyordu. Bunu içenleri tuzağa düşüren o hayalleri ve vecd halini de.

Grey nargilesini tüttürürken İngiliz kaptanı kurnazca sorguya çekti. Ona son zamanlarda yaptıklarını ve gelecekle ilgili planlarını sordu. Hal da nazik ama kaçamak yanıtlar verdi. İki düellocu gibi hamleler yaparak bir açık bulmaya çalıştılar. Nargilenin yüksek cam kâsesinde su fokurdarken etrafa kokulu bir duman yayıldı. Grey de o zaman daha nazik ve dostça bir tavır takındı.

Kaptan biraz iltifat etmeyi denedi. "Siz büyük bir şeyh gibi yaşıyorsunuz." Grey bu sözleri memnunlukla karşıladı. "On beş yıl önce İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nde sadece önemsiz, küçük bir kâtip olduğuma acaba kolaylıkla inanabilecek misiniz? Gemim Sofola'nın mercan kayalarına

çarparak parçalandığı zaman karaya bir kazazede olarak çıktım." Konsolos bir Doğuludan çok bir İngiliz'e yakışacak bir tavırla omzunu silkerken bir işaret yaptı." Dedikleri gibi Allah bana gülümsedi."

Siz Müslüman mı oldunuz? Hal'ın yüzündeki ifadeden bu din değiştiren adama karşı duyduğu hoşnutsuzluk anlaşılmıyordu.

Grey, "Ben tek Allah'a ve Peygamberi Muhammed'e inanıyorum," diyerek başını salladı. Hal düşündü. Din değiştirmeye karar vermesini, siyasi ve pratik nedenler ne dereceye kadar etkiledi acaba? Hıristiyan Grey'in Zanzibar'da Müslüman Grey kadar zengin olamayacağı belliydi.

Grey konuşmasını sürdürdü. "Zanzibar'a uğrayan İngilizlerin çoğunun bir tek amacı var. Buraya ticaret için geliyorlar ve genellikle köle alıyorlar. Ama korkarım şimdi köleler bakımından en uygun mevsim değil. Alizeler Uzak Hindistan'dan ve daha ötesinden gemileri buralara kadar getirdi. Onlar en iyilerini aldılar bile. Şimdi geride, pazar yerinde işe yaramaz olanlar kaldı. Ama benim kendi depolarımda yüz kadar en iyi cins yaratık var. Bin millik bir yolculuk da yapsanız onlardan daha üstünlerini bulamazsınız."

Hal teklifi reddetti. "Teşekkür ederim, efendim, ama köle ticareti beni ilgilendirmiyor."

Korkarım bu yerinde bir karar değil. Emin olun, bu ticaret sayesinde hâlâ büyük bir servet yapılabilir. Brezilyalılar ve Karayipler'deki şekerkamışı üreticileri tarlalarında çalışacak köleler istiyorlar.

Tekrar teşekkür ederim. Beni bu pazar ilgilendirmiyor. Hal artık Grey'in nasıl zengin olduğunu anlamıştı. Zanzibar'a uğrayan Avrupalı tüccarlar için temsilcilik ve komisyonculuk yapıyordu. Konsolosluk görevi onun için ikinci derecede bir uğraştı.

"Şimdi... size yine yardım edebileceğim çok kazançlı bir başka alan var." Grey bir an incelikle durakladı. "Siz demir attığınız sırada geminizi damımdan inceledim. Tabii iyice silahlanmış olduğunu fark ettim. Teknenizin bir savaş gemisi olduğuna inananların herhalde kusuruna bakmazsınız." Kaptan ifadesiz bir yüzle başını salladı. Grey konuşmasını sürdürdü. "Belki haberiniz yok... ama Allah'ın sevgili kulu Umman Sultanı Ahmed El Grang, Etiyopya İmparatorluğumla savaş halinde."

"Bunu duydum."

"Hem karada, hem de denizde savaş oluyor. Sultan güçlerine katılmak isteyen gemilere izin belgesi veriyor. Genelde bu izinleri sadece Müslüman

kaptanlar alabiliyordu. Ancak sultanın sarayında büyük nüfuzum var. Sizin için bir görev alabilirim. Tabii böyle bir lütuf ucuza gelmez. Sizin için bir Umman izin belgesi bana iki yüz sterline malolur."

Hal, İsa ve onun izinde gidenlere karşı açılan savaşa katılmayı öfkeyle reddecekti. Ama sezgileri bu öneriyi hemen reddetmemesi için onu uyardı. Kaptan düşünceli bir tavırla, "O halde bu işten kazanç sağlanabilir, efendim. Öyle değil mi?" dedi.

"Gerçekten de öyle. Kapılacak pek çok mal var. Servetler. Prester'ın imparatorluğu Hıristiyanlığın en eski kalelerinden biri. Manastırlarla kiliselerin hazineleri bin yıldan daha uzun bir süreden beri Hıristiyanların ve hacıların getirdikleri altınlarla, adaklarla dolu. Prester'ın kendisi herhangi bir Avrupalı hükümdar kadar zengin. Onun Aksum'daki hazinesinde yirmi tondan daha fazla altın olduğu söyleniyor." Grey gözlerinin önünde canlandırdığı hayal yüzünden açgözlülükle yalanıp duruyordu.

Hal sahte bir hevesle öne doğru eğildi. "Bana sultandan izin alabilecek misiniz?"

"Gerçekten alabilirim. Daha geçenlerde bir İskoçyalı için belge aldım. Bir ay bile olmadı. Grey'in aklına birdenbire bir fikir gelmiş gibi gözleri parladı. "Sizin için de aynı şeyi yaparım. Belki o zaman İskoçyalıya katılırsınız. Sizinkiler gibi iki savaş gemisi birarada müthiş bir şey olur. Prester'in deniz kuvvetlerinin size karşı yollayabilecek her şeyle başa çıkabilirsiniz."

Hal adamı teşvik edercesine gülümsedi. Ama konuya fazla hevesliymiş gibi de gözükmemeye çalışıyordu. Sözü edilen İskoçyalının kim olduğunu tahmin etmişti. "Ama lütfen bana söyleyin, sözünü ettiğiniz İskoçyalı kim?

Grey heyecanla, "Kibar bir centilmen ve harika bir denizci," diye yanıt verdi. "Kendisi hemen hemen beş hafta önce Zanzibar'dan hareket etti. Boynuza gidiyor."

Hal yüksek sesle düşünüyormuş gibi mırıldandı. "Belki o zaman kendisine yetişir ve ona katılırım. Lütfen bana onun adını ve unvanını açıklayın."

Grey bir komplocu edasıyla avluda etrafına bakındı. Sonra da sesini alçalttı. "Çok soylu biri. Kendisi Cumbrae Kontu." Arkasına yaslanarak açıklamasının önemini belirtmek için ellerini dizlerine vurdu. "İşte böyle, efendim! E, buna ne diyorsunuz?"

"Çok şaşırdım!" Hal heyecanını gizlemedi."Ama benim için de izin alabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz? Eğer böyleyse bu iş ne kadar

zaman alır?"

Arabistan'da hiçbir iş çabuk yapılmaz. Grey yine kaçamak yanıtlar vermeye başlamıştı. "Ama işler her zaman biraz bahşiş sayesinde hızlandırılabilir. İki yüz sterlin daha verilerek. Yani toplam dört yüz sterlin. O zaman izin kâğıdını yarın akşam size verebilirim. Tabii ödemeyi önceden yapmanız gerekiyor.

"Çok para bu." Hal kaşlarını çattı. Artık Akbaba'nın nereye gittiğini biliyordu. Şimdi çabucak Altın Dal'a dönmek ve korsanın peşine takılmak istiyordu. Ama bu isteğini yendi. Grey'den mümkün olduğu kadar bilgi alması gerekiyordu.

Grey, "Evet, öyle," diye kabul etti. "Ama buna karşılık elinize neler geçeceğini bir düşünün. Prester'ın hazinesine girecek kadar cüretli bir adamın ele geçireceği yirmi ton altın. Hepsi bu kadar değil. Bin yıldan daha uzun bir süreden beri imparatorluğa vergi olarak gönderilen mücevherleri ve diğer hazineleri hatırlayın. Koptik kiliselerinin hazinelerini. İsa'nın ve Meryem'in, havarilerin ve azizlerin eşyalarını." Konsolosun gözleri aç aç parlıyordu." Söylediklerine göre..." Durakladı ve yine sesini alçalttı. "Israrla söylediklerine göre Prester John, Kutsal Kupa'nın bekçiliğini yapıyormuş."

Kutsal Kupa. Hal duyduğu heyecanla bembeyaz kesildi. Grey uyandırdığı tepkiyi fark ederek pek sevindi.

"Evet! Evet! Kutsal Kupa! Hıristiyanların İsa'nın çarmıha gerildiği günden beri arayıp durdukları o değerli kap." Hal başını salladı ve konsolosa gerçek bir hayretle baktı. Garip bir déjà vu hissi yüzünden dili tutulmuştu sanki. Bir an babasıyla Sukeena'nın kehanetlerini hatırladı. İçin için bunun ona önceden açıkladıkları kaderinin bir bölümü olduğuna inandı.

Grey genç kaptanın başını sallamasını ve sessizliğini kuşku olarak yorumladı. "Emin olun, efendim. Büyük Moğol ve Ahmed El Grang'ın Etiyopya İmparatorluğu'na saldırmalarının en önemli nedeni bu. Bunu bana sultan, kendisi söyledi. O da kutsal emanetin Prester'ın koruması altında olduğuna inanıyor. İslam alimlerinin en önemlilerinden biri böyle bir kehanette bulunmuş. Kupayı Prester'den aldığı takdirde hanedanının anlatılamayacak kadar güçlü olacağını söylemiş. Müslümanlığın dünyadaki bütün sahte dinleri yeneceğini de."

Hal dehşet içinde konsolosa baktı. Aklı iyice karışmıştı. Artık kendinden hiç emin değildi. Hıristiyanlığın boyun eğdirilmesi gibi korkunç bir olasılığı bir yana itmek ve kafasını toplamak için müthiş bir çaba harcadı.

Boğuk bir sesle, "Bu emanet nerde saklıymış?" diye sordu.

Bunu kesin olarak Prester'la keşişlerinden başka hiç kimse bilmiyor. Bazıları kupanın Aksum ya da Gonder'de olduğunu söylüyor. Bazıları yüksek dağlardaki bir manastırda saklı olduğunu.

"Belki de kupa, El Grang ya da Moğol'un eline geçti bile? Belki de savaş kazanıldı ya da kaybedildi?"

"Hayır! Hayır!" Grey bu olasılığı şiddetle reddetti. "Daha bu sabah den Körfezi'nden bir yelkenli geldi. Getirdiği haber sekiz günlük bile değil. Anlaşıldığına göre zaferden zafere koşan Arap orduları Mitsiwa'da durdurulmuş. Hıristiyanların arasından büyük bir general çıkmış. Bu cengâveri 'Nazet' diye çağırıyorlarmış. Henüz pek gençmiş ama Tigre ve Galla'nın orduları onun sancağı altında toplanmışlar." Hal, Grey'in bu olaylardan adeta memnunlukla söz etmesinden konsolosun ikili oynadığını tahmin etti. "Nazet, El Grang ve Moğol'un ordularını geri sürmüş. Şimdi Mitsiwa'da karşı karşıya gelmişler. Son çarpışma için hazırlanıyorlarmış. Savaş henüz sona ermiş değil. Size içtenlikle söylüyorum, genç dostum. Sizin için alacağım izin mektubu elinize geçer geçmez hemen son sürat Mitsiwa'ya gidin. Böylece ganimetten payınızı alın."

Söylediklerinizin hepsini de düşünmem gerekiyor. Hal halı yığının üzerinden kalktı. "Cömertçe yaptığınız tekliften yararlanmaya karar verirsem yarın sabah buraya döneceğim. Sultandan belgeyi almam için gerekli olan dört yüz sterlini de getireceğim."

Grey kesin bir tavırla, "Kapım size her zaman açık," dedi. "Bundan emin olabilirsiniz."

Oymalı yüksek kapı arkalarından kapanır kapanmaz Hal hemen Koca Daniel'e, "Beni olabildiğince çabuk gemiye götür," diye emretti. "Bu akşam deniz çekilirken yola çıkmayı istiyorum."

Daha ilk pazar yerine gelmeden Althuda, Hal'ın kolunu yakaladı. "Geri dönmem gerekiyor. Günlük defterimi avluda unuttum."

"Çok acelem var, Althuda. Akbaba daha şimdiden bizden bir ay ilerde. Ama artık en onu nerede aramam gerektiğini kesinlikle biliyorum."

"Defteri almam şart. Siz gemiye gidin. Ben de biraz Sonra gelirim. Filikayı beni alması için geri gönder. Rıhtımdaki merdivenin önünde beni beklesin. Siz yelken açmadan orada olurum."

"Beni düşkırıklığına uğratma, Althuda. Fazla bekleyemem."

Hal istemeyi istemeye kayınbiraderinin gitmesine izin verdi. Sonra hızla Koca Daniel'in peşinden gitti. Altın Dal'a varır varmaz filikayı rıhtımda Althuda'yı beklemesi için geri gönderdi. Geminin sefere hazırlanması için gereken emirleri verdi. Sonra kamarasına indi ve Llewellyn'den ona kalan Aden Körfezi ve Kızıldeniz'le ilgili haritalarla seyir belgelerini kıç lombozlarının önündeki masaya yaydı.

Altın Dal'a bindiğinden beri bu belgeleri hemen hemen her gün incelemişti. O yüzden Grey'in açıklamaları sırasında söylediği yerleri bulmakta zorluk çekmedi. Büyük Boynuz'un ucunu dolaşarak Aden Körfezi'ne gitmek ve o dapdar Bab El Mandeb'den geçerek Kızıldeniz'in güney bölümüne girmek için gerekli rotayı çizdi. Etiyopya kıyılarında yüzlerce küçücük ada vardı. Tam haydut ve korsanlara in olabilecek yerlerdi bunlar.

Prester'ın Hıristiyan sarayına ulaşıncaya dek Moğol'un ve Umman'ın donanmalarından kaçması gerekiyordu. Elinde o izin belgesi olmadan onlara saldıramazdı. Yoksa babasının akıbetine uğramak tehlikesiyle karşılaşırdı. Onu da açık denizlerde korsanlık yapmakla suçlarlardı.

Belki de Grey'in sözünü ettiği Hıristiyan ordularının komutanı General Nazet'e katılabilir ve Altın Dal'ı onun emrine verirdi. Ne olursa olsun karşı tarafın ordusu bu denizlere üşüşecekti. Cüretle kullanılan hızlı bir firkateyne kolaylıkla yem olabilirlerdi. Ama Grey bir bakımdan haklıydı. İlerdeki günlerde şan şeref ve servet kazanılabilirdi.

Hal vardiyanın sonunda çanın çaldığını duyunca haritaları bırakıp güverteye çıktı. Geminin denizle ilgili durumundan suların çekilmeye başladığını daha ilk bakışta anladı.

Sonra limana doğru baktı. Althuda'nın rıhtımdaki merdivenin yukarısında durduğunu fark etti. Kayınbiraderi onu almak için filikayla rıhtıma dönen Stan Sparrow'la konuşmaya dalmıştı.

Kaptan, "Kahretsin," diye homurdandı. "Boş gevezeliklerle zaman kaybediyor." Sonra bütün dikkatini geminin işlerine verdi. Ana direk görevlisinin yelkenleri açmak için hızla, güvenle yukarı tırmanmasını izledi. Yemden kıyıya bakınca filikanın gemiye yanaştığını gördü.

Althuda merdivenden yukarı çıktı. Kaptanın önünde durarak ciddi bir tavırla, "Zwaantie'yle oğlumu almaya geldim," diye açıkladı. "Ve seninle vedalaşmaya."

Hal çok şaşırdı. "Anlayamadım..."

Konsolos Grey beni yanına kâtip olarak aldı. Ailemle birlikte, burada, Zanzibar'da kalmak niyetindeyim.

"Ama neden, Althuda? Neden?"

Senin de çok iyi bildiğin gibi annem Sukeena'yla beni Allah'ın Peygamberi Muhammed'e bağlı birer Müslüman olarak yetiştirdi. Sen de Hıristiyanların Tanrısı adına Müslümanlarla savaşmak niyetindesin. Artık eşinden gelemem. Althuda dönüp başkasaraya gitti. Birkaç dakika sona yanında Zwaantie ve oğluyla döndü. Küçük Bobby'yi kucağına almıştı. Zwaantie sessizce ağlıyordu ama Hal'a bakmadı. Althuda merdivenin başında durup genç kaptana döndü. "Ayrıldığımız için üzgünüm. Ama kızardeşime duyduğun sevgi benim için her zaman çok değerli bir anı olarak kalacak. Tanrı'nın seni kutsamasını dilerim." Sonra Zwaantie'nin peşinden filikaya indi. Hal onların kürek çekerek kıyıya gitmelerini ve taş basamaklardan çıkmalarını seyretti. Althuda geriye hiç bakmadı. O ve küçük ailesi beyaz entarili tüccarlarla kölelerinin oluşturdukları kalabalıkta gözden kayboldu.

Hal o kadar üzülmüştü ki, filikanın geri döndüğünü fark etmedi bile. Sonra birdenbire irkilerek küçük teknenin gemiye alınmış olduğunu gördü. Ned Tyler dümende onun emirlerini bekliyordu.

"Bay Ned, lütfen demir alınsın! Gabya yelkenleri açılsın. Boğaza doğru gidelim."

Genç adam son bir kez karaya baktı. Kendini kayba uğramış gibi hissediyordu. Çünkü Althuda, Sukeena'yla aralarındaki o son zayıf bağı da koparmıştı. Hal, "Sukeena gitti," diye fısıldadı. "Artık gerçekten gitti."

Sırtını kararlılıkla beyaz başkente döndü ve ileriye baktı. Afrika kıtasının Usambaro Dağları ufukta alçak mavi bir çizgi gibiydi.

"Gemiyi iskele tarafına doğru çevir, Bay Tyler. Bütün yelkenler fora. Rota kuzeydoğu. Pemba Adası. Bunu volta seyri tahtasına yaz."

Rüzgâr uygundu. On iki gün sonra Altın Dal, Afrika'nın dev gergedan boynuzu Guardagui Burnu'nu dolaştı. Önlerinde Aden Körfezi belirdi. Hal rota değiştirilmesini emretti ve batıya doğru döndüler.

Aden Körfezi'nin yalçın kırmızı kayalıkları ve tepeleri Afrika'nın dişleriydi. Altın Dal son alizelerle yelkenlerini şişirirken oraya girdi. Sıcak soluk kesecek gibiydi. Rüzgâr olmasaydı buna kimse dayanamazdı. Deniz

acayip, parlak bir maviydi. Dümen suyunun üstünde uçuşan deniz kırlangıçlarının beyaz karınlarını yansıtıyordu.

Kayalar ilerde daralarak Bab El Mandeb boğazını oluşturdu. Gemi günışığında etrafi kayalık boğazdan Kızıldeniz'in ağzına girdi. Hal yelkenleri kısalttırdı. Çünkü bunlar tehlikeli sulardı. Körfezde yüzlerce ada ve diş diş mercan kayaları vardı. Doğuda Arabistan'ın sıcak toprakları uzanıyordu. Batıda ise Etiyopya kıyıları ve Prester'ın imparatorluğu.

Bu kayalıklarla dolu denizde başka gemilere rastlamaya başladılar. Gözcü her seferinde durumu kıç güvertesine haber veriyor, Hal da yukarı tırmanıyordu. Dörtköşe yelkenli bir geminin gabyalarının ufukta belirmesini çok istiyordu. Moray Martısı'nı biçiminden tanımayı. Ama her seferinde de düşkırıklığına uğruyordu. Rastladıklarının hepsi küçük yelkenlilerdi. Altın Dal'ın tekin olmayan, yüksek profilini görünce kaçışıyor, geminin onları izleyemeye cesaret edemeyeceği sığ sulara sığınıyorlardı.

Hal çok geçmeden Llewellyn'in masasında bulduğu haritaların hiç de tam ve doğru olmadıklarını anladı. Yanlarından geçtikleri adalardan bazıları haritada yoktu. Bazılarıysa gerçek yerlerinden fersahlarca ötede gösterilmişti. Bildirilen derinliklerin kartografın hayal ürünü olduğu da anlaşılıyordu. Geceleri ay yoktu. Hal karanlıkta adaların ve mercan kayalarının arasından geçmeye cesaret edemiyordu. Karanlık basarken geceyi geçirmek için daha büyükçe adalardan birinin rüzgâr altına demirledi.

Ned Tyler'ı, "Hiç ışık gösterilmeyecek," diye uyardı. "Mürettebatın sessiz olmalarını sağla."

"Aboli'nin adamlarını susturmak mümkün değil, kaptan. Onlar tilkinin kaptığı kazlar gibi yaygara koparıyorlar."

Hal güldü. "Aboli'yle konuşurum."

Genç adam ilk öksüz vardiyası başlarken tekrar güverteye çıktı. Gemi sessiz ve karanlıktı. Güvertede dolaştı, vardiya kontrolörü olan Aboli'yle birkaç dakika konuştu. Sonra da yalnız başına küpeşteye giderek gökyüzüne baktı. Yıldızların görkemli âlemine dalıp gitti.

Derken birdenbire yabancı bir ses duydu. Bir an bunun gemiden geldiğini sandı. Sonra duyduğunun bilmediği bir dilde konuşan insan sesleri olduğunu anladı. Çabucak kıça gitti. O zaman sesler daha yakınlaştı ve iyice duyulur oldu. Genç adam yelken gıcırtısını ve küreklerin şapırtısını duydu.

Tekrar öne doğru koşarak Aboli'yi buldu. "Bordalama grubunu hazırla,"

diye fısıldadı. "On adam. Hiç gürültü etmesinler. Filikayı indir."

Aboli bu emri sadece birkaç dakika içersinde yerine getirdi. Tekne suya değerken ekip içeri atladı ve Altın Dal'dan uzaklaştı. Hal dümendeydi. Karanlıklarda ilerliyor, adeta elyordamıyla adaya doğru gidiyordu.

Kaptan birkaç dakika sonra, "Aganta!" dedi. "Kürekler dursun." Tayfalar küreklerine dayanarak beklediler. Dakikalar ağır ağır geçti. Sonra birdenbire yakınlarında bir yerde tahta güverteye düşen bir şeyin takırtısı geldi. Bunu can acısı ya da öfkenin neden olduğu hafif bir bağırma izledi. Hal gözlerini kısarak o tarafa baktı. Yıldızların ışığında küçük üç köşeli Latin yelkenlinin siluetini gördü.

Kaptan, "Hep birlikte!" diye fısıldadı. "İleri!" Tekne hızla ilerledi. Aboli elinde ucu çengelli halatla bekliyordu. Küçük yelkenli birdenbire tam karşılarında karanlıkların arasından sıyrıldı. Küpeştesi, filikanınkinden daha yüksek değildi. Aboli teknenin yanından çengeli fırlattı. Vücudunu arkaya vererek halatı gerdi.

Tamam, diye mırıldandı. "Haydi, bakalım, çocuklar."

Mürettebat kürekleri bıraktı. Kanı donduran bağırışmalar arasında yabancı teknenin güvertesine çıktı. Onları dehşet ve üzüntü dolu sesler karşıladı. Hal dümeni bağladı. Hırsız fenerini kaparak adamlarının saldırganlığını engellemek için onların peşinden telaşla atıldı. Fenerin kapağını açıp ışığı etrafta dolaştırınca küçük yelkenlinin mürettebatının çoktan yakalanmış olduklarını gördü. Onları güverteye yatırarak kollarını ve bacaklarını açmışlardı. Teknede on iki kadar yarı çıplak, esmer tenli gemici vardı. Ama aralarındaki uzun entarili yaşlıca adam dikkati çekiyordu. Hal önce onun teknenin kaptanı olduğunu sandı.

Onu buraya getirin, diye emretti. Tutsağı sürükleyerek önüne getirdiler. Adamın hemen hemen dizlerine kadar inen sakalı vardı. Sürüyle Koptik haç ve tespihler göğsüne sarkıyordu. Kafasındaki dörtköşe başlık sırma ve gümüş tellerle işlenmişti.

Kaptan onu tutan tayfalarını uyardı. "Tamam, ona iyi davranın. Bu adam bir rahip." Gemiciler tutsağı hemen bıraktılar. Rahip cüppesini düzeltti, parmaklarının ucuyla sakalını taradı. Sonra sırtını dikleştirip buz gibi bir vakarla genç kaptana baktı.

Hal, "İngilizce biliyor musunuz, peder?" diye sordu. Rahip ona dik dik baktı. Fenerin sönük ışığında bile soğuk bakışları sanki insanın bedenini delip

geçiyordu. Kaptanın sözlerini anlamış gibi bir hali yoktu.

Hal, Latince konuşmaya başladı. "Siz kimsiniz, peder?"

Adam bilginlere yakışan akıcı bir Latinceyle, "Ben Aksum Piskoposu Fasilides'im," diye yanıt verdi. "Etiyopya İmparatoru Hıristiyan Majesteleri İyasu'nun günahını çıkartan bir din adamıyım."

"Sizden alçakgönüllülükle özür diliyorum, aziz peder. Geminizin Müslüman korsanlarına ait olduğunu sandım. Beni kutsamanızı rica edeceğim." Hal tek dizinin üzerine çöktü. Belki fazla yağcılık yapıyorum, diye düşünüyordu. Ama piskopos ondan bunu bekliyormuş gibi davrandı. Hal'ın başının üzerinde haç çıkardı. Sonra iki parmağını genç adamın alnına dayadı.

Tekdüze bir sesle, "In nomine patris, et filio et sprito sancto," dedi. Hal'ın yüzüğünü öpmesi için elini uzattı. Oldukça yumuşamış gibiydi. Kaptan bundan yararlandı.

Bu karşılaşma Tanrı'nın bir lütfü, aziz peder. Hal tekrar ayağa kalktı. "Ben Aziz George ve Kutsal Kupa Tarikatı Tapınağı'nın bir şövalyesiyim. Gemimi ve mürettebatımı, Hıristiyanların Hıristiyanı Etiyopya İmparatoru Prester John'ın Müslümanlara karşı açtığı kutsal savaşta onun emrine vermek için yola çıktım. Majestelerinin günah çıkartıcısı olduğunuza göre belki beni onun sarayına götürebilirsiniz."

Fasilides çok önemli bir adam tavrıyla, "Majestelerinin huzuruna çıkmanızı sağlayabilirim," dedi.

Ancak şafağın ilk ışıkları Altın Dal'ın görkemi ve gücünü ortaya koyduğu zaman Fasilides'in o azametli tavırları değişti, daha nazikçe davranmaya başladı. Hal kendisini gemiye davet ederek onu istediği yere götürebileceklerini söylediğinde daha da uysallaştı.

Genç kaptan Aksum piskoposunun gece yarısı küçük, pis kokulu bir balıkçı teknesiyle adanın etrafında neden gizlice dolaştığı konusunda tahminlerde bulunabilirdi. Adama bunu sorduğu zaman yine azametli bir tavır takındı. "Dünyevi ya da ruhani devlet işleri konusunda konuşmaya iznim yok."

Fasilides, Altın Dal'a çıkarken iki uşağını birlikte getirdi. Hal'a rehberlik etmesi için küçük yelkenlideki gemicilerden birini de çağırdı. Piskopos gemiye çıkar çıkmaz, Hal'ın kamarasının yanındaki küçük kabine rahatça yerleşti. Artık Altın Dal'da yerel bir rehber olduğu için kaptan hızla Mitsiwa'ya doğru yola çıktı. Akşam güneş batarken yelkenleri küçültmek zahmetine de girmedi.

Hal, Fasilides'i kendisiyle birlikte akşam yemeği yemesi için kamarasına davet etti. Mübarek piskopos, Llewellyn'in şarap ve konyağını pek beğendi. Hal kendi kadehini hep dolu tutmayı başardı. Bunun için biraz el çabukluğu gerekti. Piskoposun vakarı sürahideki konyağın düzeyiyle oranlı olarak azaldı. Kaptanın sorularına gitgide daha açık yanıtlar vermeye başladı. "İmparator, Mitsiwa'nin yukarısında tepelerdeki Aziz Luke Manastırı'nda," diye açıkladı. "General Nazet'le beraber. Ben de kendisiyle orada buluşacağım."

Hal onu daha fazla konuşturmaya çalıştı. "Duyduğuma göre imparator Mitsiwa'da düşmana karşı büyük bir zafer kazanmış."

Fasilides heyecanla, "Büyük ve şahane bir zafer!" dedi. "Düşman Paskalya mevsiminde kalabalık bir orduyla Bab El Mandeb Boğazı'nı aştı. Sonra kıyıda kuzeye doğru çıkarak bütün liman ve kaleleri ele geçirdi. İyasu'nun babası İmparator Caleb savaşta öldü. Ordumuz dağıldı ve askerlerimiz öldürüldü. El Grang'ın küçük savaş gemileri Aduliz Körfezi'nde filomuza saldırdı ve en güzel teknelerimizden yirmisini ele geçirdi ya da yaktı. Sonra Mitsiwa'nın önüne yüz bin adamını yığdı. Sanki Tanrı Etiyopya'yı terketmişti." Piskoposun gözleri dolmuştu. Kendini toplamak için iyi cins konyaktan bir kadeh yuvarladı. "Ama Tanrı kullarını unutmuyor. Bize parçalanan ordumuza komuta etmek için bir cengâver yolladı. Nazet dağlardan indi. Kıyımızda güçlerimize katılması için Amhara ordusunu da getirmişti. En önde Meryem Ana'mızın Taşınabilen Kutsal Tapınağı geliyordu. Bu tılsım Nazet'in elindeki bir yıldırım gibi. O ilerlerken düşman ne yapacağını bilemeden hızla geriledi."

Hal, "Sözünü ettiğiniz bu tılsım nedir, sayın peder?" dedi. "Kutsal bir eşya mı?"

Piskopos masadan uzanıp kaptanın elini tuttu ve onun gözlerinin içine baktı. Sesini alçaltarak, "Hazreti İsa'dan kalan bir şey," diye açıkladı. "Hıristiyan âleminin en güçlü mirası." Genç kaptanın gözlerinin içine öyle fanatik bir ateşle bakıyordu ki, Hal'ın tüyleri dini bir huşuyla diken diken oldu. "Meryem'in Taşınabilir Tapınağı'nda Hazreti İsa'nın son akşam yemeğinde kullandığı Kutsal Kupa var. O hayat kabı. Arimathea'lı Joseph'in kurtarıcımız çarmıhta asılıyken onun kanını topladığı kupa."

"Taşınabilir Tapınak şimdi nerede?" Hal'ın sesi boğuklaşmıştı. Fasilides'in el sıkışına öyle bir güçle karşılık verdi ki, yaşlı adam yüzünü buruşturdu. "Onu gördünüz mü? Gerçekten var mı o?"

"İçinde Kutsal Kupa'nın bulunduğu Taşınabilir Tapınak'ın üzerine doğru dua ettim. Ama kimse Kutsal Kupa'yı göremez, ona dokunamaz."

"O kutsal emanet nerede?" Hal'ın sesi heyecanla tizleşti. "Bütün yaşamım boyunca ondan söz edildiğini duydum. Şövalyesi olduğum Tarikat'ın temeli de o Kutsal Kupa. Onu nerede bulur ve karşısında tapınabilirim?"

Fasilides kaptanın heyecanı yüzünden ayılmış gibiydi. Gerileyerek elini Hal'ın avucundan çekti. "Açıklanamayacak bazı şeyler var..." Yine o soğuk ve azametli tavırlarını takınmıştı. Genç adam konuya daha fazla devam etmenin akılsızlık olacağını anladı. Piskoposun donmuş gibi gözüken yüz hatlarını yumuşatmak için başka bir konu bulmaya çalıştı.

Bana Adulis Körfezi'ndeki deniz çarpışmasından söz edin, diye önerdi. "Bir gemici olduğum için beni en çok deniz ilgilendiriyor. Orada düşman filosuyla birlikte savaşan ve buna benzeyen yüksek, uzun direkli bir gemi var mıydı?"

Fasilides biraz yumuşadı. "İki tarafta da pek çok gemi vardı! Fırtına gibi müthiş top ateşleri ve korkunç bir katliam."

Hal, "Sözünü ettiğim dörtköşe yelkenli ve bayrağında kırmızı 'pençeli bir haç' bulunan bir gemi," diye ısrar etti. "Size öyle bir tekneden söz ettiler mi?" Ama piskoposun bir firkateyni beş direkli bir tekneden bile ayırt edemeyeceği belliydi.

Fasilides omzunu silkti. "Belki Aziz Luke Manastırı'na vardığımız zaman amiral ve generaller bu sorunuzu yanıtlayabilirler."

Ertesi sabah Adolis Körfezi'nin ağzının önünden geçtiler. Karaya doğru giderek körfezin yakınındaki Dahlak Adası'na ulaştılar. Fasilides'in söyledikleri bu bakımdan doğruydu. Her taraf gemi doluydu. Körfezi çevreleyen kasvetli kızıl kayaların önünde direk ve yelkenlerden oluşan bir orman vardı. Her direkte İslam sancakları, Umman ve Büyük Moğol'un bayrakları dalgalanıyordu.

Hal, Altın Dal'ın faça edilip durdurulmasını emretti. Ana direğe tırmanarak orada bir saat kadar oturdu. Teleskopla etrafı tarıyordu. Körfeze demirlemiş olan gemileri saymak imkânsızdı. Su büyük bir ordunun v malzeme ve erzağını kıyıya taşıyan küçük teknelerle kaynıyordu. Hal bir tek şeyden emindi. Adulis Körfezi'nde dörtköşe yelkenli bir gemi yoktu. Güverteye inerek tekrar yelken açılmasını emretti.

İmparator İyasu'nun mahvolan filosundan geride kalan tekneler Mitsiwa açıklarında yatıyordu. Hal o yanmış enkaz yığınlarından uzağa demir attı. Fasilides uşaklarından birini filikayla kıyıya yolladı. "Nazet'in karargâhı hâlâ manastırda mı, onu öğrenmeli. Oradaysa manastıra gidebilmemiz için at

bulmamız gerekecek."

Uşağın dönmesini beklerlerken Altın Dal'dan geçici olarak ayrılacağı için gerekli hazırlıkları yaptı. Yanına sadece Aboli'yi almaya karar vermişti. Geminin komutasını yine Ned Tyler'a bırakacaktı. İkinci kaptanı uyarmayı unutmadı. "Burada beklemeyin. Bu rüzgâr altı kıyısı. Akbaba sizi burada bulursa savunmasız durumda olursunuz. Kıyıdan iyice açıkta devriye gezin. Her yelkenliye düşman gözüyle bakın. Moray Martısı'yla karşılaşırsanız ne olursa olsun çarpışmaya girişmeyin. Ben mümkün olduğu kadar çabuk dönmeye çalışacağım. İşaret vermek için kırmızı bir Çin fişeği atacağım. Bunu görür görmez beni alması için kıyıya bir sandal yolla."

Bütün o gün ve gece Hal'ın içi içine sığmadı. Ama gün ışırken direğin tepesindeki gözcü aşağıya seslendi. "Körfezden küçük bir yelkenli çıkıyor. Bu tarafa doğru geliyor."

Kaptan bu sesi kamarasından duydu ve telaşla güverteye fırladı. Teleskop olmadan bile Fasilides'in uşağını tanıdı. Adam küçük teknenin açık güvertesinde duruyordu. Kaptan piskoposu çağırttı. Fasilides güverteye çıktığı zaman bir akşam önce içkiyi fazla kaçırdığı her halinden belli oluyordu. Uşakla Geez dilinde çabuk çabuk konuştular. Sonra piskopos kaptana döndü. "İmparatorla General Nazet hâlâ manastırdalarmış. Kıyıda atlar bizi bekliyor. Uşağım siz ve adamınız için giysiler getirdi. Böylece dikkati fazla çekmezsiniz."

Hal kamarasında ince pamukludan etekler kadar bol kesilmiş bir şalvarı giydi. Çizmeleri yumuşak deriden yapılmıştı ve burunları yukarıya doğru kıvrıktı. Genç adam pamuklu bir gömlek ve üzerine de dizlerinin yukarısına kadar inen omuzları düşük işlemeli bir yelek geçirdi. Piskoposun uşağı ona uzun beyaz kumaşı başına sarık biçiminde nasıl saracağını gösterdi. Onun üzerine de çelikten yapılmış soğan biçimi bir miğfer giydirdi. Cilalı çeliğin tepesinde sivri bir uzantı vardı. Miğfere Koptik haçlar oyulmuş ve kakılmıştı.

Hal'la Aboli güverteye çıktıkları zaman mürettebat onlara hayretle bakakaldı. Piskopos ise takdirle başını salladı. "Artık kimse sizin bir Frenk olduğunuzu anlayamaz."

Filika onları kayaların dibindeki kıyıya bıraktı. Orada silahlı refakatçiler grubu bekliyordu. Binmeleri için Arap atları getirmişlerdi. Hayvanların uçuşan yeleleri ve kuyrukları upuzun, burun delikleri de iriydi. Bu atların hepsinde olduğu gibi gözleri çok güzeldi. Eyerler tek parça tahtadan oyulmuş, pirinç ve gümüşle süslenmişti. Eyer kumaşları ve dizginler madeni ipliklerle

işlendiğinden kaskatıydılar.

Fasilides, Hal'la Aboli'yi uyardı. "Manastır çok uzakta. Hiç zaman kaybetmemeliyiz."

Kayaların arasındaki patikayı tırmandılar, böylece Mitsiwa'nın önündeki düzlüğe geldiler.

Piskopos sevinçle, "Zafer kazandığımız alan bu!" diye bağırdı. Üzengilere basarak yükseldi ve bütün ovayı içine alan bir hareket yaptı. Çarpışma haftalar önce olmuştu ama leş yiyen kuşlar hâlâ alanın üzerinde kara bir bulut gibi dolaşıyorlardı. Çakallar ve leşle beslenen sokak köpekleri kemik yığınlarının başlarında dişlerini göstererek hırlıyorlar, onlara hâlâ yapışık olan güneşte kararmış etleri kerttiriyorlardı. Mavi sinekler oğul veren arılar gibi uçuşuyordu. Pek çok sinek Hal'ın yüzüne konup gözlerinin çevresinde dolaştılar, burnunu gıdıkladılar. Onların beyaz kıvıl kıvıl kurtçukları çürüyen cesetleri sarmışlardı. Kıvrılıp büküldükleri için sana ölüler hâlâ yaşıyor ve kımıldanıyorlarmış gibi geliyordu.

Geniş ovada insan kılığındaki leş kargaları da işlerini görüyorlardı, uzun tozlu entarili, ağızlarını burunlarını pis kokuyu fazla duymamak için örtmüş kadınlarla çocukları alanda dolaşıyorlardı. Her birinde topladıkları düğme, bozuk para, mücevher, hançer ve ölülerin kemikleri kalmış ellerinden koparıp aldıkları yüzükleri içine attıkları bir sepet vardı.

Fasilides zaferle, "On bin düşman öldü!" diye bağırarak onları savaş alanından etrafı sularla çevrili Mitsiwa'nın yanından dolaşan yola çıkardı. "Nazet ordumuzun bu surların arkasına sıkışıp kalmasına razı olmayacak kadar usta bir asker," dedi piskopos. "General yükseklerden düzlüğü kontrolü altına aldı." Yaylaların ilk habercisi olan etekleri ve tepeleri gösterdi.

Kentin ötesinde, kasvetli tepelerin eteğindeki düzlüğe İmparator İlrasu'nun zafer kazanmış olan ordusu kamp kurmuştu. Burası deri çadırlar, taş ve sazdan acele yapılmış kulübeler ve helalardan oluşan bir köydü. Denizden tepelere beş fersah uzunluğundaydı. Kaba saba kulübelerin arasında sürüyle at, deve ve öküz vardı. Yakılan tezeklerden çıkan mavi dumanlar kobalt gökyüzünü örtüyordu. Hayvanların amonyak kokusu diğerlerine karışıyordu. Duman, güneşte çürüyen çöpler, gübre yığınları ve lağımlar, leşler ve yıkanmamış insanların kokuları. Çöl güneşinde bu koku savaş alanındakiyle yarışıyordu.

Uzun yeleli, kuyruklarını gururla kaldırmış şahane atlarıyla süvari birliklerinin yanından geçtiler. Biniciler gökkuşağı renginde süslü elbiseler

giymiş ve acayip zırhlara bürünmüşlerdi. Yayları, mızrakları ve kavisli kabzaları mücevherli, uzun namlulu silahları vardı.

Yüzlerce top bir fersah genişliğinde kumluk ve kayalık bir alana yerleştirilmişti. Bazı dev kuşatma topları yunuslar ve ejderhalar biçimindeydi. Her birini yüz öküz koşulmuş arabalara yüklemişlerdi. Barut dolu fıçılar yüklenmiş arabalar büyük kareler oluşturulacak biçimde dizilmişti.

Piyade alayları karşılıklı yürüyor, talim yapıyorlardı. Adamlar değişik, farklı üniformalarına savaş alanındaki yağmadan aldıkları şeyleri katmışlardı. Bu nedenle bir askerin kılığı diğerlerininkine hiç benzemiyordu. Kalkanları kare biçimi, yuvarlak ya da dikdörtgendi; pirinç, tahta ya da tabaklanmamış deriden yapılmıştı. Yüzleri şahin gibi esmerdi. Sakalları kıyıdaki kumlar gibi gümüşümsü ya da kampın üstünde uçuşan leş yiyici kargaların kanatları kadar siyahtı.

Falisides, "Altmış bin kişi," dedi. "Başlarında Taşınabilir Tapmak ve Nazet olduğu sürece hiçbir düşman onlara karşı koyamaz."

Savaş alanında ölüleri soymakla meşgul olmayan fahişeler ve ordunun peşinde dolaşan insanların sayısı hemen hemen savaşçılarınkine eşitti. Yemek yapmak için yaktıkları ateşlerin başına geçmişlerdi ya da yük arabalarının yetersiz gölgesinde tembelce yatıyorlardı. Somalili kadınlar uzun boyluydular ve peçeleriyle gizemli bir havaları vardı. Galalı kızların göğüsleri açık, bakışları da cüretliydi. Bazıları boylu boslu, geniş omuzlu Hal'ı görünce onu anlaşılmaz sözlerle çağırdılar. Sözlerinin anlamını açıklamak için müstehcen işaretler yaptılar.

Aboli kaptanın kulağına, "Sakın ha, Gundwane," dedi. "Bunu düşünme bile. Çünkü Gallalılar kadınları sünnet ederler. Durumun hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Kampa doluşmuş olan kadın, erkek ve hayvanlar o kadar çoktu ki, atlarını ağır ağır yürütmek zorunda kaldılar. Dindarlar piskoposu tanıyınca etrafını sardılar, atının önünde diz çökerek kendilerini kutsaması için yalvardılar.

Sonunda grup insanlardan oluşan bu bataklıktan kurtulmayı başardı. Atlarını mahmuzlayarak tepelere tırmanan dik yoldan çıktılar. Öne geçen Fasilides atını dörtnala koşturuyordu. Cüppesi zayıf vücudunun etrafında havalanıyor, sakalı omzundan geriye doğru uçuyordu. Dorukta atının dizginlerini çekerek güneyi işaret etti. "İşte!" diye bağırdı. "İşte şu Adulis Körfezi. Orada, Zulla Körfezi limanında düşman ordusu bekliyor." Hal parlayan çöl yüzünden eliyle

gözlerini korumaya çalıştı. Boz duman bulutları ve tozların arasındaki ışıltıları fark etti. Başka bir büyük ordunun top arabaları ve silahlarından güneş ışıkları yansıyordu.

"El Grang'ın komutasında kaç kişi var?"

"Beni bulduğunuz sırada bu görevi yerine getirmeye çalışıyordum. Bana sorunun yanıtını casuslarımızdan öğrenme görevi verilmişti."

Hal, "Evet, kaç kişiler?" diye ısrar etti. Fasilides güldü.

"Bu sorunun yanıtını ancak General Nazet'e söyleyebilirim. Piskopos atını mahmuzladı. Bozuk yolda daha yukarılara tırmandılar. Sonra diğer sırta ulaştılar.

İşte. Fasilides ileriyi işaret etti. "Aziz Luke Manastırı."

Bina kayalık tepeye yapışmış gibiydi. Duvarlar yüksek ve dörtköşeydi, biçimsiz kenarlarını hiçbir süs yumuşatmıyordu, sütun ya da baştabanlar da. Piskoposun önden giden atlılarından biri koçboynuzundan yapılmış bir boruyu çaldı. Önlerindeki dev tahta kapılar açıldı. Dörtnala avluya girdiler ve kalenin önünde atlarından indiler. Seyisler hayvanları alıp götürmek için koşuştular.

Fasilides, "Bu taraftan!" diyerek emrederek dar bir kapıdan koridorlar ve merdivenlerden oluşan bir labirente girdi. Çizmelerinin zemindeki şiarın üzerinde çıkardığı ses koridorlar ve dumanlı odalarda yankılandı.

Birdenbire kendilerini mağara gibi karanlık bir şapelde buldular, kubbe biçimi çok yüksek tavan gölgelerin arasında kayboluyordu. Alevleri titreşen yüzlerce mum ve tavandan sarkan tütsülüklerin ateşi duvarlara asılı üzerlerinde azizlerin ve din şehitlerinin resimleri alan halıları, manastırın ait olduğu tarikatın yırtık sancaklarını ve boyalı, mücevherli ikonaları aydınlatıyordu.

Fasilides mihrabın önünde diz çöktü. Mihrabın üzerinde bir seksen boyunda gümüş bir Koptik haç vardı. Hal da piskoposun yanına geçti. Ama Aboli onların arkasında durdu. Kollarını kavuşturmuştu.

Fasilides, Hal'ın anlaması için Latince duaya başladı. "Babalarımızın Tanrısı, askerlerin efendisi. Bize düşmana karşı lütfettiğin zafer ve cömertliğin için şükrediyoruz. Hizmetkârın Henry Courteney'i senin himayene veriyoruz. Onun, gerçek tek Tanrı'nın hizmetinde başarılı olmasını ve silahlarının inanmayanları yenmesini diliyoruz."

Hal daha, "Amin!" derken piskopos ayağa fırladı. Genç adamı kilisenin dar

ve uzun kısmının ötesindeki daha küçük bir mihraba götürdü.

Burada bekleyin! dedi. Doğruca daha küçük mihrabın gerisindeki parlak renkli yün duvar halısına gidip onu yana çekti. Arkada alçak ve dar bir kapı vardı. Fasilides eğilerek bu kapıdan geçti ve ortadan kayboldu.

Hal küçük yerde etrafına baktı. Burası karanlık ve kasvetli şapelden daha zengin döşenmişti. Küçük mihrap sarı maden varakla kaplanmıştı. Pirinçten olabilirdi ama mumların ışığında saf altın gibi parıldıyordu. Haç iri renkli taşlarla bezenmişti. Belki sadece camdı bunlar. Ama kaptana bu taşlarda zümrüt, yakut ve pırlantalara özgü o ışıltı varmış gibi geldi. Kubbeye doğru yükselen raflara adaklar doldurulmuştu. Zengin ve soylu tövbekârlar ve ricacılar tarafından getirilmişti. Bunlardan bazılarına yüzyıllar boyunca hiç dokunulmamış olduğu anlaşılıyordu. Üzerlerinde kalın bir toz tabakası ve örümcek ağları vardı. Bu yüzden de ne oldukları anlaşılmıyordu. Kucağında siyah bir İsa olan zenci bir Meryem heykelinin önünde kirli ve yırtık giysili beş keşiş dua ediyordu. Diğerlerinin gelmelerine aldırmayarak başlarını kaldırmadılar.

Kaptanla Aboli yan yana küçük şapelin gerisindeki taş bir sütuna yaslanmışlardı. Dakikalar uzadıkça uzadı. Hava bayat, tütsü de koktuğundan boğucuydu. Keşişlerin alçak seslerle şarkı söyler gibi ettikleri dualar insanı ipnotize ediyordu. Hal uykunun dalga dalga yaklaştığını hissetti. Gözlerinin kapanmaması için çaba gösterdi.

Birdenbire duvar halısının arkasından koşan birinin ayak sesleri geldi. Küçük bir çocuk halının altından çıkarak neşeli bir fino yavrusu gibi küçük şapele daldı. Hal doğruldu. Çocuk yerdeki taşların üzerinde kayarak durdu. Dört beş yaşlarında kadardı. Arkasına pamuklu kumaştan sade bir gömlek giymişti. Ayakları çıplaktı. Şapelde heyecanla etrafına bakınırken parlak, sık siyah bukleleri havalandı. Kara gözleri arkasındaki taş duvara asılmış olan azizlerin stilize portrelerindekiler kadar iriydi.

Hal'ı görünce ona doğru koştu ve önünde durdu. Kaptana öyle ciddi bir tavırla baktı ki, genç adam bu güzel küçük cin yüzünden adeta büyülendi. Birbirlerini aynı hizada inceleyebilmeleri için tek dizinin üzerine çöktü.

Çocuk Hal'ın artık Geez lisanı olduğunu anladığı dilde bir şeyler söyledi. Bir istekte bulunduğu anlaşılıyordu. Ama kaptanın bunu anlaması imkânsızdı. "Sen de mi?" diyerek güldü. Ama çocuk kollarını açarak bir emir verdi. Bunun bir tek anlamı olabilirdi. Hal eğilip küçüğü kucağına aldı. Çocuk kaptanın gözlerinin içine bakarak yeniden bir şeyler söyledi. Hal'ın yüzünü öyle

heyecanla işaret etti ki, az kalsın küçük parmağı gözüne batacaktı.

Hal şefkatle, "Ne dediğini anlayamıyorum, küçüğüm," diye mırıldandı.

Fasilides usulca arkalarından yaklaşmıştı. Ciddi ciddi, "Hıristiyanların Hıristiyan majesteleri, Galla ve Amhara'nın hükümdarı, çarmıha gerilen İsa'nın dininin savunucusu krallar kralı İyasu gözlerinizin şimdiye kadar hiç görmediği acayip bir yeşil olduğunu söylüyorlar," dedi.

Hal kucağındaki cinin bir meleğininkini andıran yüzüne baktı. Hayretle, "O Prester John mı?" diye sordu.

Piskopos yanıt verdi. "Evet, gerçekten de o. Ayrıca onu kendisine anlattığım yüksek geminizle gezmeye götüreceğinizi vaat ettiniz."

"Lütfen imparatora şunu söyleyin: Onu Altın Dal'da konuk etmek benim için büyük bir şeref olur."

İyasu birdenbire kıpırdanarak Hal'ın kucağından indi. Onu elinden tutup perdenin arkasındaki gizli kapıya götürdü. İçeri girerek duvarlarındaki demir halkalara takılı meşalelerin aydınlattığı bir koridorda ilerlediler. Koridorun dibinde silahlı iki muhafız bekliyordu. İmparator incecik sesiyle bir emir verdi. Askerler yana çekilip küçücük majesteye selam verdiler. İyasu, Hal'ı uzun bir odaya soktu.

Duvarların yukarısında çok dar pencereler vardı. Parlak çöl güneşinin ışıkları bu yarıklardan som altından birer mızrak gibi uzanıyordu. Odaya boyuna uzun bir masa konmuştu, başında beş erkek vardı.

Hepsi de birer cengâverdiler. Arkalarına zincirden örülmüş zırhlar giymişler, göğüs zırhı takmışlardı. Bazıları başlarına çelik miğferler geçirmişlerdi. Zırhlarının üzerine giydikleri gömlekler haçlar ve diğer armalarla süslenmişti.

Masanın öbür ucunda biri ayakta duruyordu. Oradakilerin en genci ve en sade kılıklısıydı. Ama hepsinden etkileyici ve otoriterdi. Hal'ın bakışları hemen bu ince ve zarif gence kaydı.

İyasu, Hal'ı sabırsızca o ince gence doğru götürdü. Geez dilinde gevezelik edip duruyordu. Cengâver ise onlara açıkça, dikkatle bakıyordu. Uzun boyluymuş gibi gözüküyordu ama aslında kaptandan bir baş kısaydı. Yukarıdaki dar pencerelerden birinden süzülen güneş ışığı onu arkasından aydınlatıyor, genç adamı altın bir ışıkla sarıyordu. Bu ışıkta toz zerrecikleri dans edip dönmekteydi.

Hal, Latince, "Siz General Nazet misiniz?" diye sordu. General başını salladı. Kabarık, bukle bukle saçları tıpkı siyah bir taç ya da haleye benziyordu. Örme zincir zırhın üzerine beyaz bir gömlek giymişti. Ama bu kalın giysilere rağmen beli ince, sırtı da dimdik ve esnekti.

"Evet, ben gerçekten General Nazet'im." Sesi alçak ve boğuktu. Ama yine de garip bir ahengi vardı. Hal onun ne kadar genç olduğunu fark ederek çok şaşırdı. Cildi kusursuzdu. Arap zamkının koyu, yarı şeffaf amberi gibiydi. Düzgün çene hattını ve gururla bükülen dolgun dudaklarını sakal ya da bıyık izleri bozmuyordu. Burnu dar ve düzgün, kanatları keskin hatlıydı.

Genç adam, "Ben Henry Courteney'im," diye açıkladı. "Altın Dal'ın İngiliz kaptanı."

General, "Piskopos Fasilides bana söyledi," dedi. "Belki kendi dilinizde konuşmayı tercih edersiniz." İngilizce ekledi. "Latincemin sizinki kadar iyi olmadığını itiraf etmeliyim, kaptan."

Hal ona hayretle baktı. Nazet gülümsedi. "Babam Venedik Dükası'nın sarayında elçiydi. Çocukluğumun önemli bir bölümünü sizin kuzey ülkelerinizde geçirdim. Diplomatik dillerini de öğrendim. Fransızca, İtalyanca ve İngilizce."

Kaptan, "Beni şaşırtıyorsunuz, general," diye itiraf etti. Kendini toplamaya çalışırken Nazet'in gözlerinin bal rengi olduğunu fark etti. Kirpikleri bir kızınki gibi sık, uzun ve kıvırcıktı.

Lütfen oturun, kaptan. Nazet yanındaki tabureyi işaret etti. Kendisi de yerine geçti.

İmparator hemen General Nazet'in kucağına çıkarak onun düzgün, altınımsı ciltli yanağını okşadı. O çocuksu tiz sesiyle bir şeyler söyledi. Nazet de usulca gülerek ona Geez dilinde yanıt verdi. Gözlerini Hal'ın yüzünden ayırmamıştı.

"Fasilides bana Etiyopya'ya Hıristiyanların Hıristiyanı imparatorun gayelerine hizmet etmek için geldiğinizi söyledi."

"Evet, öyle. Majesteden gemimle İsa'nın düşmanlarına karşı savaşmak için bana bir izin belgesi vermesini istemek için geldim."

Nazet başını salladı. "Çok uygun bir zamanda geldiniz. Fasilides size deniz kuvvetlerimizin Adulis Körfezi'nde uğradığı yenildiğinden söz etti mi?"

"Evet. Ama Mitsiwa'da kazandığınız büyük zaferden de söz etti."

General bu iltifat karşısında gururlu tavırlar takınmadı. "Biri diğerini

dengeliyor. El Grang denize hakim olduğu takdirde Arabistan'dan ve Moğol'un ülkelerinden, mahvolan ordusunu yenileyecek adamlar ve malzeme getirtebilir. Hem de sonsuza kadar. Daha şimdiden ona Mitsia'da verdiğim zararı telafi etti. Dağlardan yardımcı güçlerin gelmesini bekliyorum. Yani ona, Zulla'da sindiği yere saldırmaya henüz hazır değilim. O her gün denizden besleniyor ve giderek güçleniyor."

Hal başını eğdi. "Durumunuzu anlıyorum." Generalin sesinde onu rahatsız eden bir şey vardı. Nazet'in ses tonu değişmişti.

General konuşmasını sürdürdü. "Şimdi başımda yeni bir dert var. El Grang hizmetine yeni bir gemi aldı. Bu gemi üzerine göndereceğimiz her tekneden daha güçlü." Hal beklentiyle ensesindeki saçların ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Usulca, "Ne tür bir gemi bu?" diye sordu.

"Ben denizci değilim. Ama amirallerim bana onun dörtköşe yelkenli bir firkateyn olduğunu söylediler." Nazet dikkatle kaptana baktı. "Sizin geminize benzeyen bir tekne olmalı."

Hal, "Kaptanının adını biliyor musunuz?" diye sordu. Ama Nazet, "Hayır," der gibi başını salladı.

Ben sadece şunu biliyorum: O gemi kuzeyden malzeme getiren nakliye yelkenlilerimize korkunç zarar veriyor.

Kaptan, "Bana geminin bayraklarını tarif edebilir misiniz?" diye ısrar etti.

"Bu gemi Umman bayrağı taşıyor ama ayrıca beyaz zemin üzerinde acayip kırmızı bir haç olan bir bayrağı daha varmış."

Hal sert bir sesle, "O haydudun kim olduğunu bildiğimi sanıyorum," dedi. "İlk fırsatta kendi gemimle onun karşısına çıkacağım. Tabii Hıristiyanların Hıristiyanı majeste deniz kuvvetlerinde hizmet etmeme izin verirse."

"Fasilides'in ısrarı üzerine saray kâtiplerine sizin için bir belge hazırlamalarını emrettim. Şartlarda anlaşmamız yeterli olacak. Belgeyi ben imparator adına imzalayacağım." Nazet taburesinden ayağa kalktı. "Ama gelin... size kendi güçlerimizle El Grang'inkilerin yerini ayrıntılı olarak göstermek istiyorum." Hal'ı odanın dibine götürdü. Diğer yüksek rütbeli subaylar da ayağa kalkmışlardı. Hepsi yuvarlak bir masanın etrafına geçtiler. Genç kaptan masaya Kızıldeniz ve çevresindeki ülkelerin çamurla yapılmış bir modelinin yerleştirilmiş olduğunu gördü. Maket ayrıntılı olarak yapılmış ve

doğaya uygun bir biçimde boyanmıştı. Her kent ve liman gösterilmişti. Tahtadan oyulmuş küçücük gemiler mavi denizde yüzüyordu. Süvari ve piyade alayları fildişinden oyulmuş ve üzerlerine boyalarla güzel üniformalar yapılmış figürler temsil ediyordu.

Hal maketi dikkatle incelerlerken imparator bir tabureyi çekerek ona tırmandı. Neşeyle bağırarak, atların kişnemesini ve topların patlamasını taklit ederek figürleri makette dolandırmaya başladı. Nazet onu durdurmak için elini uzattı. Hal generalin eline hayretle baktı. İnce, düzgün etli ve zarif elin parmakları uzun, tırnakları da sedef pembesiydi. Kaplan birdenbire gerçeği anladı ve kendini tutamayarak İngilizce, "Meryem adına!" diye bağırdı. "Siz bir kadınsınız!"

Nazet ona baktı ve amber rengi yanakları öfkesinden kızardı. "Beni cinsiyetim yüzünden küçük görmemenizi öneririm, kaptan. İngilizsiniz ve onun için de Orleans'da bir kadının size verdiği askerlik dersini belki de hatırlıyorsunuz."

Hal az kalsın, "Ama bu olay iki yüz yıldan daha süre önce oldu, bunun için onu yakarak cezalandırdık." diyecekti, fakat kendini tuttu ve sakin bir ses tonuyla,

"Öyle demek istemedim General. Bu durum liderlik gücünüze duyduğum hayranlığı daha da artırıyor."

Ama Nazet kolay kolay yumuşayacak değildi. Soğuk ve ciddi bir tavırla iki ordunun taktik ve stratejik bakımdan yerlerini açıkladı. Kaptana Altın Dal'ın en işe yarayabileceği yeri gösterdi. Artık genç adamın yüzüne akmıyordu. Yumuşak, dolgun dudakları gerilmiş, ağzının ifadesi sertleşişti. "Doğrudan doğruya benim emrimde olacaksınız. Onun için de Amiral Senec'le işaretleşme yöntemlerini kararlaştırdım. Gece fişek ve fenerlerle, gündüz de flamalar ve dumanla işaret verilecek. Böylece ben emirlerimi kıyıdan denize, size bildireceğim. Buna bir itirazınız var mı?" "Hayır, general, yok."

"Ganimete gelince. Elde edilen her şeyin üçte ikisi imparatorluk haznesine gidecek. Geri kalanı ise size ve mürettebatınıza verilecek."

Hal, "Geminin ganimetin yarısını alması âdettendir," diye karşı çıktı. Nazet soğuk bir tavırla, "Kaptan," dedi. "Bu denizlerde âdetleri Hırıstiyanların Hıristiyanı majeste belirler."

"O halde benim de bunlara uymam gerekiyor." Hal alayla gülümsedi. Ama Nazet şakalarını sürdürmesi için ona cesaret vermedi.

"Ele geçireceğiniz ve savaşta işe yarayacak levazım ve erzak hazine tarafından satın alınacak. Düşman gemileri ise deniz kuvvetleri tarafından.

Bir kâtip içeri girerken Nazet başını çevirdi. Adam genç kadına kalın sarı parşömene yazılmış bir belgeyi uzatmadan önce eğilerek selam verdi. Nazet parşömeni çabucak okudu. Sonra kâtibin verdiği tüy kalemi alıp belgedeki boş yerleri doldurdu ve altına da, "Judith Nazet," diye imzasını attı, yanına da bir haç işareti çizdi.

Islak mürekkebin üzerine rıh dökerken, "Bu, Geezce yazıldı," diye açıkladı. "Belgenin İngilizce çevirisini hazırlatacağım. Bir dahaki görüşmemizde onu size veririm. Ama o arada bu belgede demin konuştuğumuz şartların harfi harfine yazılı olduğuna sizi temin ederim." Belgeyi rulo haline getirerek üzerine bir kurdele bağladı ve Hal'a uzattı.

"Güvenceniz benim için yeterli." Kaptan ruloyu gömleğinin kolunun içine soktu.

Bir an önce geminize dönmek istediğinizden eminim, kaptan. Sizi daha fazla tutmayacağım. Hal'ı böylece başından savdıktan sonra sanki onun varlığını unuttu. Bütün dikkatini komutanlarıyla önündeki masadaki çamurla oluşturulmuş savaş sahnesine verdi.

"İşaretlerden söz ettiniz, general." Hal kadının bütün uzlaşmaz tavırlarına rağmen nedense onun yanından ayrılmak istemiyordu. Nazet onu çekiyordu. Pusuladaki ibrenin kuzeyi araması gibi bir şeydi bu.

General başını kaldırıp bir daha ona bakmadı. Sadece, "Amiral Senec siz yola çıkmadan önce geminize işaret defterini yollayacak," dedi. "Piskopos Fasilides sizi atlarınızın beklediği yere götürecek. Güle güle, kaptan."

Genç kaptan piskoposun yanında uzun taş koridorda ilerlerken usulca, "Meryem'in Taşınabilir Tapınak'ı burada, bu manastırda," dedi. "Bu inanmakta haklı mıyım?"

Fasilides birdenbire durup ona hayretle baktı. "Bunu nereden biliyorsunuz? Size kim söyledi?"

Hal, "Beni dini bütün bir Hıristiyanım," dedi. "Öyle kutsal bir şeyi görmek isterim. Bu isteğimi yerine getirebilir misiniz?"

Fasilides sinirli sinirli sakalını çekiştirdi. "Belki. Bakalım, göreceğiz. Benimle gelin." Genç adamı Aboli'nin hâlâ beklediği yere götürdü. İkisini yine merdivenler ve koridorlardan oluşan labirentten geçirdi. Sonra elbiseli,

türbanlı dört kişinin nöbet bekledikleri bir kapının önünde durdu.

Bu adamınız Hıristiyan mı? diye sordu. Aboli'yi kastediyordu. Hal, "Hayır," der gibi başını salladı. Piskopos ekledi. "O halde burada bekleyecek."

Hal'ı kolundan tutarak kapıya yaklaştırdı. Rahiplerden birine Geez dilinde usulca bir şeyler söyledi. Yaşlı adam cüppesinin altından kocaman, kapkara bir anahtar çıkarıp kilidi açtı. Fasilides genç kaptanı kemerli bir odaya soktu.

Taşınabilir Tapınak taş zeminin ortasında duruyordu. Etrafında çok kollu pirinç şamdanlarda yanan mumlardan oluşan bir orman vardı.

Hal bunun yaşamının en önemli anlarından biri olduğunu seziyordu, belki de doğmasının ve varlığının nedeni buydu.

Taşınabilir Tapınak aslanpençesi biçiminde oyulmuş dört ayağın zerinde duran bir sandıktı. Taşımak için dört kulpu vardı. Dörtköşe sanığın üzerine gümüş ve sırma işlemeli bir örtü serilmişti. Çok eski şeylere özgü bir havası vardı. Kapağın her köşesine altından küçük birer melek heykelciği takılmıştı. Melekler başlarını eğmiş, ellerini kavuşturmuş dua ediyorlardı. Çok güzel bir görünümdü.

Hal altın melekler gibi diz çöktü. Yüksek sesle, "Askerlerin Tanrısı, Emrettiğin gibi buraya geldim," diye dua etmeye başladı. Uzun bir süre sonra haç çıkararak ayağa kalktı.

Saygıyla, "Kupayı görebilir miyim?" diye sordu. Ama Fasilides hayır anlamında başını salladı.

"Onu ben bile görmedim. Kupa ölümlülerin gözleri için çok kutsal. O seni kör edebilir."

***

Etiyopyalı rehber gece Altın Dal'ı sadece gabya yelkenleriyle güneye doğru götürdü. Burunda bir görevli derinliği ölçerken usul usul Adulis Körfezi'nin ağzındaki Dahlak Adası'nın rüzgâr altına süzüldüler.

Hal endişeyle tayfanın şarkı söyler gibi tekrarladığı sözlerini dinliyordu. "Bu iskandil ipi dibe değmiyor..." Dakikalar sonra yine: "Bu iskandil ipi dibe değmiyor..." Bunu burundan fırlatılan ipin ucundaki kurşunun suya girerken çıkardığı şakırtı izliyordu. Sonra birdenbire tayfa şarkı söyler gibi konuşmaktan vazgeçti ve sesi sertleşti. "Derinlik yirmi kulaç."

Hal, "Bay Tyler!" diye kükredi. "Gabya yelkenlerine bir kat camadan daha. Demir atmaya hazır ol."

Burundaki tayfanın sesi daha da sertleşti. "Derinlik on kulaç!"

Yelkenleri sarın! Demir atın!

Demir suya daldı ve Altın Dal zinciri gererek durmadan önce biraz kaydı.

Kaptan, "Güverteyle ilgilen, Bay Tyler," dedi. "Ben yukarı çıkıyorum!"

Hiç duraklamadan güverteden çarmıhlara, sonra ana direğin tepesine tırmandı. Branda bezinden gözetleme yerine ulaştığı zaman sadece derin soluklar aldığı için sevindi.

Aboli, "Seni görüyorum, Gundwane," diye genç adamı karşıladı. Branda bezinden yuvada ona yer açtı. Hal zencinin yanına yerleşerek önce karaya doğru baktı. Dahlak Adası karanlık gecede daha kara bir yığın gibi duruyordu. Ama gemi adanın kayalıklarından tam bir halat boyu ötedeydi. Kaptan sonra batıya doğru döndü. Geniş Adulis Körfezi'ni gördü. Küçük Zulla limanının kıyısına kamp kurmuş olan El Grang'ın ordusunun yaktığı ateşler körfezi çerçeveliyordu. Körfezin suları demirli Arap filosunun seyir fenerleriyle ışıl ışıldı. Hal ışıkları saymaya çalıştı ama altmış dörde geldiği zaman vazgeçti. O gemilerden biri Moray Martısı'mı acaba, diye düşününce midesi kasıldı.

Genç adam batıya bakmak için döndü. Şafağın habercisi olan ilk ışıklarla Arabistan'ın sivri doruklarını fark etti. El Grang'ın ordusuna katılmak için askerlerle dolu küçük yelkenliler oradan geliyordu. At ve malzeme dolu tekneler de öyle.

Sonra şafağın henüz yetişemediği karanlık denizde gece rüzgârıyla Adulis Körfezi'ne doğru giden diğer gemilerin seyir fenerlerinin ateşböcekleri gibi çakıp söndüğünü gördü.

Aboli, onları sayabilir misin? diye sorunca zenci güldü. "Benim gözlerim

seninkiler kadar keskin değil, Gundwane. Gemilerin çok sayıda olduğunu söyleyelim olsun bitsin. Onların gerçek sayısını şafağın açıklamasını bekleyelim."

Eski dostlara özgü o rahat sessizlik içinde beklediler. İkisi de yaklaşan şafağın yarattığı serinliği o gün girişilecek savaşla ilgili umutların ısıttığını hissettiler. Çünkü bu dar deniz düşman gemileriyle doluydu.

Doğu ufku bir demircinin ocağı gibi parıldamaya başladı. Yakındaki adanın kayalıkları karanlıkta uçuk birer lekeye dönüştü. Yüzyıllar boyunca kayalara tüneyen kuşların pislikleri onları beyaza boyamıştı. Kuşlar tünedikleri kayalardan havalandılar. Sıraya dizilerek ok başı biçimleri oluşturdular ve şafağın kızıla boyadığı gökyüzünde uçmaya başladılar. İnsanı etkileyen vahşice sesler çıkararak ötüşüyorlardı. Hal başını kaldırıp onlara bakarken sabah rüzgârının yanağını serin parmaklarıyla okşadığını hissetti. Onun da beklediği gibi rüzgâr batıdan esiyordu. Küçük yelkenlilerden oluşan filo onun rüzgâr altındaydı. Yani artık onun elindeydiler.

Yükselen güneş dağların doruklarında sanki alev alıp onları tutuşturdu. Adanın alçak kayalarının çok ötesinde, karanlık suların yukarısında bir yelken parıldadı. Sonra bir tekne daha. Hal'la Aboli'nin görüş alanı genişlerken on iki gemi daha gördüler.

Kaptan zencinin omzuna hafifçe vurdu. "Çalışma zamanı geldi, eski dost." Çarmıhlardan aşağı kaydı. Ayakları güverteye değerken dümene doğru seslendi. "Demir al, Bay Tyler. Yelkenleri açmak için tayfalar yukarı çıksın."

Kısıtlanmaktan kurtulan Altın Dal yelkenlerini açarak döndü. Pruvasının altında sular hışırdar ve arkasından dümen suyu köpürürken, Dahlak Adası'nın arkasından pusuda bekleyen gemi açığa çıktı.

Artık ışık Hal'ın avlarını görmesine yetecek kadar parlaktı. Kaptan heyecanla bakıyor, onların arasında yüksek direkli bir geminin büyük yelkenlerini göreceğini umuyordu. Ama sadece Arap teknelerinin üçgen biçimi yelkenlerini gördü.

Bu teknelerden yakında olanlar Altın Dal'ın ortaya çıkmasından korkmamış gibiydiler. Geminin yelkenlerinin oluşturduğu yüksek piramit tam Adulis Körfezi'nin girişindeydi. Arap tekneleri yollarına devam ettiler. Firkateyn en yakındakinin üzerine giderken, Hal yolcu ve mürettebatın teknenin yanına dizilerek Altın Dal'a baktıklarını gördü. Bazıları küt direğe tırmanmış, el sallayarak onları selamlıyordu.

Kaptan dümenin yanında durarak Ned Tyler'a, "Bu sularda bizimkine benzeyen başka bir tek gemi gördükleri anlaşılıyor," dedi. "Yani Moray Martısı'nı, onun için bizim dostları olduğumuzu sanıyorlar." Başını kaldırarak halatlara tutunmuş olan yelkencilerine baktı. Tayfalar o çok sayıdaki yelkeni açmaya hazırdılar. Hal sonra güvertede geriye doğru baktı. Topçular silahlarıyla ilgileniyorlar, barutçular ise öldürücü yükleriyle aşağıdan çıkıyorlardı.

Kaptan, "Bay Fisher!" diye seslendi. "Her iki yandaki birer topa gülle yerleştirin. Diğerlerini ise misket ve zincirle doldurun." Koca Daniel kararmış çürük dişlerini göstererek güldü ve elinin eklemlerini alnına dokundurdu. Hal sadece düşman teknelerini batırmayı ya da yakmayı değil, onları kaçamayacak hale getirmeyi istiyordu. Bu teknelerin en biçimsizi ve en küçüğü bile Hıristiyanların Hıristiyanı majestelerinin hazinesi için çok değerliydi. Tabii Hal onları yakalayarak Mitsiwa'da Amiral Senec'e teslim edebildiği takdirde.

İlk küçük yelkenli o kadar yakındı ki, kaptan mürettebatın yüzlerindeki ifadeyi bile görebiliyordu. Teknede on iki kadar tayfa vardı. Renkleri solmuş, yırtık elbiseler giymiş, başlarına kirli sarıklar sarmışlardı. Çoğu hâlâ gülerek el sallıyordu. Ama kıçta, dümendeki yaşlı adam deli gibi etrafına bakmıyordu. Küçük teknesine doğru hızla gelen yüksek gemiden kurtulmasını sağlayacak bir yol arıyormuş gibiydi.

Hal, "Lütfen bayrakları çekin, Bay Tyler," diye emretti. Pençeli haçın, imparatorluğun koyu mavi zemin üzerine beyaz Koptik haçıyla birlikte dalgalanmasını seyretti. Felaketlerinin habercisi haçın gözlerinin önünde belirmesi yüzünden tayfaların suratlarında dehşet ve umutsuzluk dolu biri ifade belirdi. Hal ikinci emrini verdi. "Toplarını uzat, Bay Daniel." Altın Dal'ın top kapakları gürültüyle açıldı. Toplar bronz namlularını uzatırken gürültü teknede yankılandı.

"Avı sancak tarafından yakalayacağım. Ateşe hazır ol, Bay Daniel." Koca Daniel pruvaya koşarak bir numaralı sancak toplarının komutasını aldı. Kaptan onun toptan topa hızla giderek onların duruşlarını kontrol ettiğini gördü. Porsun namluları daha aşağıya çevirmek için takozları soktu. Küçük yelkenlinin yanından geçerken hemen hemen teknenin içine ateş edeceklerdi.

Altın Dal sessizce küçük tekneye doğru gitti. Hal dümenciye yavaşça, "Bir derece iskeleye ağır ağır döndür," dedi.

Koca ağızlı topların yarattığı tehlikeyi fark eden küçük yelkenlinin mürettebatı küpeşteden kaçıştılar. Kendilerini tasa, güdük direğin arkasına

attılar ya da güverteye yığılmış olan balyalar ve fıçıların gerisine sindiler.

İlk toplar aynı anda gökgürültüsü gibi sesler ve dumanlar çıkararak patladılar. Her atış hedefi buldu. Küçük yelkenlinin direği dibinden kırılırken etrafta beyaz tahta parçaları uçuştu. Yelkenle halatlar birbirine karışarak yandan sarktı. Dümendeki yaşlı adam sanki bir büyücünün sihriyle havaya dönüşmüş gibi ortadan kayboldu. Geride sadece kırık tahtanın üzerinde kırmızı bir leke kaldı.

Hal top ateşinden sonraki kulakları sağır eden gürültüde sesini durabilmek için kükredi. "Ateş kes!" Küçük yelkenli yara almıştı. Pruvası rüzgârda dönmeye başlıyordu. Dümeni uçmuş, direği denize yuvarlanmıştı. Altın Dal ilerlerken küçük tekne onun dümen suyunda yalpalıyordu.

"Bu rota üzerinde ilerle, Bay Tyler." Altın Dal ilerdeki mavi sulara ağılmış olan küçük filoya doğru gitti. Bu yelkenliler ilk tekneye ne kadar acımasızca davranıldığını görmüş, firkateynin direğinde dalgalanan imparatorluk bayrağını da fark etmişlerdi. Şimdi hepsi dümen tarıyor ve rüzgârın önünde dönmeye çalışıyordu. Kazkanatları takmış gibi Altın Dal'ı saldırısından kaçmaya çabalıyorlardı.

Hal yavaşça, "Tam karşıdaki tekneye doğru!" dedi. Ned Tyler firkateyni bir derece döndürdü. Kaptanın seçtiği, gördükleri teknelerin en büyüğüydü. Açık güvertesi insan doluydu. Kaptan, en aşağı üç yüz kişi olmalı, diye hesapladı. Tekne dar denizde kısa bir yolculuğa çıkmıştı. Kaptanı da bu yüzden tehlikeyi göze alarak ihtiyatsız davranmıştı. Gemisinde çok fazla asker vardı.

Aradaki açıklık kapanırken teknedekilerin meydan okurcasına bağırdıkları sözler Hal'ın kulağına kadar geldi. "Tanrı uludur!" Umman askerlerinin kafalarındaki çelik savaş miğferleri ışıldıyordu. Hepsi de kavisli palalarını sallıyorlardı. Sonra tüfeklerle firkateyne doğru düzensizce ateş edildi. Teknenin yanında alevler ve dumanlar belirdi. Kurşun bir top kaptanın başının yukarısından geçerek gürültüyle direğe çarptı.

Kaptan yüksek sesle, "Teknedeki herkes asker," dedi. "Denizin batı kıyısına ulaşırlarsa Judith Nazet'e saldıracaklar," diye eklemesine gerek yoktu. "Yaylım ateşi, Bay Daniel! Onu batır!"

Ağır demir toplar asker gemisini güverteden omurgaya kadar taradı ve onu balta indirilen bir odun gibi yardı. Sular teknenin yarık karnından içeri doldu. Yelkenli alabora oldu. Deniz birdenbire çabalayan, boğulan insanların inip çıkan kafalarıyla doldu.

"Gümüş bayraklı gemiye doğru gidelim." Kaptan arkaya bakmadı. Filoya hızla daldı. Küçük balık sürüsüne dalan bir baraküda gibi. Hiçbir yelkenli ondan daha hızlı değildi. Kaçamazlardı. Dağ gibi yelkenlerinin sürüklediği Altın Dal sanki küçük tekneler denize demir atmışlar gibi onların üzerine doğru uçtu. Topları gürültüyle ateş ve duman püskürtüyordu. Küçük teknelerden bazıları parçalanarak battı. Diğerleriyse firkateynin dümen suyunda kaldı. Direkleri kırılmış, yelkenleri yandan denize sarkmıştı. Bazı denizciler toplar onlara doğru döndürülür döndürülmez kendilerini denize attılar. Köpekbalıklarını top ateşine tercih ediyorlardı.

Birkaç tekne en yakındaki adaya kaçarak oradaki sığ sulara demir attı. Altın Dal'ın onları izlemesi imkânsızdı. Bazı teknelerse mahsus karaya oturdu. Mürettebatları suya atlayıp kıyıya doğru yüzdüler ya da yürüdüler.

En doğuda ve Arabistan kıyılarına en yakın olan tekneler firkateynin saldırısından kaçabilecek durumdaydı. Hal kıça doğru baktı. Arkada sular yakaladığı yelkenlilerin gövde kısımlarıyla doluydu. Geri kalanları doğuya doğru ne kadar sürebilirse, bu düşmanlar Mitsiwa'dan o kadar uzaklaşmış olacaklardı.

Kaptan yelkenlilerin kargaşa içersinde kaçmalarını seyrederek, "Hiçbiri de geri dönmek için acele etmeyecek," dedi. "Bay Tyler, lütfen gemiyi döndür. Sancak tarafına vira."

Bu Altın Dal'ın en başarılı olduğu açıydı. Hal yirmi yelkenlinin batıya dönerek rüzgâra doğru kaçmaya çalıştıklarını gördü. Yüksek sesle, "Arabistan'da yapılan hiçbir küçük tekne benim sevgilim kadar rüzgâra dönemez," dedi. Altın Dal tekrar dağılan filonun arasına daldı. Şimdi onun geldiğini gören teknelerden bazıları yelkenlerini indiriyor ve Tanrı'nın onlara acıması için yalvarıyorlardı.

Kaptan onların her birinin yanına yetiştiğinde firkateynin burnunu rüzgâra doğru döndürerek onu durduruyor, filikayla usta gemicilerini yolluyordu. Teknede bir beyaz ve altı Amadoda oluyordu. Bu ekip teslim olan küçük yelkenliye çıkıyordu. "Teknede değerli bir şey yoksa mürettebatı boşaltın ve yelkenliyi ateşe verin."

Hal akşama doğru Altın Dal'ın peşinden beş küçük yelkenliyi sürüklüyordu. Firkateynin yanındaysa eğreti direk takılmış yedi tekne yol alıyordu. Usta mürettebatı da gemiye dönmüştü tabii. Tekneler Mitsiwa'ya doğru gidiyorlardı. Ele geçirilmiş olan her yelkenliye savaş için hayati önemi olan bol malzeme yüklenmişti. Geride gökyüzü yanan teknelerden yükselen

dumanlarla parlaklığını kaybetmişti. Deniz tahta parçalarıyla doluydu.

General Nazet yağız Arap küheylanına binmiş, uçurumun tepesinden karmakarışık bir biçimde Mitsiwa'ya yaklaşan küçük filoya bakıyordu. Sonunda teleskopunu kapatıp yanında bekleyen Amiral Senec'e, "Ona neden 'El Tazar' adını verdiğinizi artık anladım," dedi. "İngiliz gerçekten bir baraküda." Sonra Senec'in, yüzünün güzel hatlarını yumuşatan düşünceli tebessümünü görmemesi için başını çevirdi. El Tazar, diye düşünüyordu. Bu ona uyan bir ad. Sonra aklına birdenbire başka bir şey geldi. Ateşli bir cengâver o. Acaba bir âşık olarak da öyle mi? Tanrı onu ordularını düşmanlara karşı sürmesi için seçtiğinden beri bir erkeğe ilk defa kadınca gözlerle bakıyordu.

***

Albay Cornelius Schreuder pırıltılı kırmızı ve sarı ipekten yapılmış çadırın önünde atından indi. Bir seyis atı aldı. Hollandalı durup etrafına, kampa baktı. Kralın çadırı Adulis Körfezi'ne bakan bir tepecikteydi. Burada denizden esen rüzgâr havayı serinletiyor ve insanın soluk almasını sağlıyordu. Aşağıda, Zulla Limanı'nın etrafında Arapların kamp kurdukları ovada taşlar sıcaktan çatlıyor ve titrek seraplar görülüyordu.

Körfeze tekneler doluşmuştu. Ama Moray Martısı'nın yüksek direkleri diğerlerini önemsizleştiriyordu. Cumbrae Kontu'nun gemisi gece gelmişti. Şimdi Schreuder, Akbaba'nın ipek çadırda yüksek sesle tartıştığını duyuyordu. Hollandalının dudakları neşesiz bir gülüşle büküldü. Yanından sarkan altın kılıcı düzelttikten sonra çadırın giriş yerine gitti. Uzun boylu bir subahdar eğilerek onu selamladı. Ordudakiler yanlarında hizmet gördüğü bu kısa sürede onu tanımışlardı. Schreuder'in cüretli başarıları Büyük Moğol'un ordusunda bir efsaneye dönüşmüştü. Subay onu kralın huzuruna çıkardı.

Çadırın içi genişti ve lüks eşyalarla döşenmişti. Yer tamamiyle renkli ipek halılarla kaplanmıştı. İpek perdeler ikinci bir çadır oluşturuyor ve güneşin sıcağının içeriye işlemesini engelliyordu. Alçak masalar ender bulunan ağaç ve fildişinden yapılmıştı. Üzerlerindeki kaplar som altındandı.

Büyük Moğol'un kardeşi Mihrace Sadık Han Cihan ipek yastık yığınının ortasında oturuyordu. Sarı ipekten kapitone bir tunik ve kırmızı altın lame çizgili bir şalvar giymişti. Ayağındaki kırmızı terliklerin burunları kıvrık, tokaları da altındandı. Sarı türbanının ortasına ceviz büyüklüğünde bir zümrüt tutturulmuştu. Sakalı yoktu. Somurtkan ifadeli ağzının yukarısında ince bir çizgiye benzeyen bıyığı vardı. Kucağına palasını koymuştu; kını öyle sık mücevherlerle süslenmişti ki, pırıltıları insanın gözlerini rahatsız ediyordu. Eldivenli eliyle bir şahini tutuyordu. Çölün o harika Saker'ini. Sadık Han kuşu kaldırarak sanki o bir kadınmış gibi gagasını şefkatle öptü.

Onun biraz gerisinde başka bir minder yığınının üzerine Tanrı'nın Sol Eli Ahmed El Grang yerleşmişti. Omuzları o kadar genişti ki, sanki sakatmış gibi gözüküyordu. Boynu kalın ve iri kaslıydı. Başına çelik bir savaş miğferi geçirmiş, sakalını kınayla boyamıştı. Geniş göğsüne zırh takmıştı. Bileklerinde de çelik bileklikler vardı. Kaşları birbirine bitişikti. Gözleri bir kartalınki gibi acımasız ve soğuk bakışlıydı.

Bu birbirine uymayan iki adamın gerisinde saraylılar ve subaylar oturuyorlardı. Hepsinin kılığı da çok zengindi. Prensin önünde bir tercüman diz çökmüştü. Akbaba'nın küfürlerini çabucak çevirmeye çalışıyordu.

Cumbrae prensin karşısında duruyordu. Yumruklarını kalçalarına dayamıştı. Kafasında kurdeleli başlığı vardı. Sakalı El Grang'ın çenesini süsleyen boyalı, bakımlı buklelerden daha kırmızı ve kabarıktı. Kareli eteğinin yukarısına yarım zırh giymişti.

Schreuder çadıra girdiği zaman saygıyla yerlere kadar eğilerek önce prensi, sonra da El Grang'ı selamladı.

"Tanrı sizi korusun, Albay. Şu iki güzel çocuğun akıllarının başlarına getirilmesi için size ihtiyacım var. Bu köpek..." Cumbrae yere büzülmüş olan tercümanı çizmeli ayağıyla itti. "Bu köpek sayıklayıp duruyor. Onlara anlattığım şeyleri saçmasapan bir hale sokuyor." Schreuder'in Doğu'da uzun yıllar kaldığını biliyordu. Albayın çok iyi konuştuğu dillerden birinin Arapça olduğunu da.

Akbaba, Hollandalıya emretti. "Onlara şunu söyleyin: Ben buraya ganimet almaya geldim. Aynı güçte bir geminin karşısına çıkarak Martı'mın ayaklarımın altında top ateşiyle parçalanmasına izin vermeye değil. Bu adamlar benim Altın Dal'la savaşmamı istiyorlar."

Schreuder, "Bana durumu daha etraflıca açıklayın," diye önerdi. "Belki o zaman size yardım edebilirim."

Akbaba ona, "Altın Dal bu sulara geldi," dedi. "Herhalde o genç Courtney'in komutasında."

Hollandalı bu adı işitince yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "O gençten hiç kurtulamayacak mıyız?"

"Galiba kurtulamayacağız." Cumbrae güldü. "Her neyse... Direğinde imparatorluğun beyaz haçı dalgalanıyor. El Grang'ın nakliye gemilerinin arasına şiddetle daldı. Son hafta boyunca yirmi üç yelkenliyi batırdı ya da ele geçirdi. O buralardayken hiçbir Arap kaptan denize açılmak istemiyor. Courteney tek başına bütün Etiyopya kıyılarını abluka altında tutuyor." Akbaba başını istemeye istemeye hayranlıkla salladı. "Tenwara'nın yukarısındaki kayalardan El Grang'ın savaş gemilerinin arasına dalmasını seyrettim. Hepsini paramparça etti. Tanrım! Gemisini Franky kadar ustalıkla sürüyor. Arapların etrafında daireler çizdi ve top ateşiyle parçaladı. El Grang'ın bütün filosu limana sıkışıp kaldı. Ona yeni askerler ve malzeme de yetiştiremiyorlar. Araplar genç Courteney'den El Tazar, yani Baraküda diye söz ediyorlar. Hiçbir amiral limandan çıkıp onun karşısına dikilmeye yanaşmıyor."

Sonra yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Altın Dal tertemiz, yosun

bağlamamış. Benim Martı hemen hemen üç yıldır denizlerde. Tahtaları gemi kurtları yüzünden delik deşik. Tahminime göre Altın Dal benim Martı'mdan en aşağı üç deniz mili daha hızlı."

Schreuder onu aşağı görürcesine, "Prense ne söylememi istiyorsunuz?" diye sordu. "Genç Courteney'le karşılaşmaktan korktuğunuzu mu?"

"Ben yaşayan hiçbir insandan korkmam! Ona bakarsanız ölülerden de! Ama bu iş bana kazanç sağlayacak gibi değil. Hal Courteney'de benim istediğim hiçbir şey yok. Ama iş teke tek savaşa geldi mi, Franky'nin oğlu bana ve Martı'ma korkunç bir zarar verebilir. Onunla savaşmamı istiyorlarsa beni biraz görmeliler."

Schreuder prense dönerek durumu ona dikkatle seçtiği diplomatça sözlerle anlattı. Sadık Han Cihan ifadesiz bir suratla onu dinlerken şahinini okşadı. Kuş tüylerini düzelterek sarıgözlerini yarı yumdu. Hollandalının sözleri sona erdiği zaman prens, El Grang'a döndü. "Bu kırmızı sakallı, övünmeye meraklı adama ne ad takmışlardı?"

El Grang boğuk bir sesle açıkladı. "Onu Akbaba diye çağırıyorlar, sayın prens."

"Çok uygun bir ad seçmişler. Kendi adına birilerini öldürmekten hoşlanmıyor. Zayıfların ve can çekişenlerin gözlerini oymayı, daha yırtıcı yaratıkların artıklarıyla beslenmeyi tercih ediyor. O bir şahin değil."

El Grang aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. Prens de tekrar Schreuder'e döndü. "Bu soylu yırtıcı kuşa sorun. El Tazar'la savaşmak için ne ücret istiyor?"

Cumbrae yanıt verdi. "O güzel çocuğa söyle, yüz bin rupi istiyorum. Altın. Bu para ben limandan çıkmadan önce elimde olmalı." Schreuder bile İskoçyalının cüreti yüzünden soluğunu tuttu. Akbaba uysal bir tavırla sözlerini sürdürdü. "Anlayacağınız prensi en zayıf yerinden yakaladım."

Schreuder prensin yanıtını dinledi. Sonra da Cumbrae'ye döndü. "Bu parayla Martı gibi yirmi gemi yaptırabileceğinizi söylüyor."

"Olabilir. Ama Hal Courteney'in bana vereceği zararı kimse ödeyemez. Ona söyle: altın verilmezse Akbaba da uçup gider."

Prensle El Grang fısıltıyla konuştular. Ellerini sallayıp duruyorlardı. Sonunda bir karara vardılar.

Cüretli kaptanın daha hoşuna gidebilecek bir teklifim var. Göze alacağı

tehlike o kadar büyük değil. Ama ona istediği miktar verilecek. Prens ayağa kalktı. Bütün saraylılar dizüstü çökerek secdeye kapandılar. "Bunu size gizlice açıklanması işini Sultan Ahmed El Grang'a bırakıyorum."

Çadırın arkasındaki perdelerin arasından geçti. Bütün maiyeti de onunla birlikte gitti. Geride, ipekten mağarada sadece iki Avrupalıyla sultan kaldı.

El Grang ikisine yaklaşarak önünde oturmalarını işaret etti. "Bu anlatacaklarımı başka hiç kimse duymamalı." Düşüncelerini düzene sokarken kulağının altından tuniğinin yüksek yakasına kadar inen eski, kabarık mızrak yarasına dokundu. O eski yara yüzünden ses tellerinin yarısı gitmişti. El Grang hırıltılı boğuk sesiyle konuşmaya başladı. "İmparator, Suakin önünde öldürüldü. Prester John'ın tacı henüz küçük bir çocuk olan oğlu İyasu'ya kaldı. İmparatorun orduları bozguna uğradığı sırada kadın bir peygamber ortaya çıktı. Onu orduların başına geçmesi için Hıristiyanların Tanrısı'nın seçtiğini iddia ediyordu. Peşinde elli bin cengâverle dağlardan indi. En önde Meryem'in Taşınabilir Tapınak dedikleri dini bir tılsım taşıyorlardı. Kadının dini bir fanatizmden güç alan orduları bizi Mitsiwa önünde durdurmayı başardı."

Hem Schreuder, hem de Cumbrae başlarını salladılar. Bu yeni bir haber değildi. Sultan ekledi. "Şimdi Tanrı bana hem o tılsımı, hem de çocuk imparatoru ele geçirme fırsatını verdi." El Grang arkasına yaslanarak sustu. Kurnazca iki adamın suratlarını inceliyordu.

Albay yavaşça, "Taşınabilir Tapınak ve imparator elinize geçtiği takdirde," dedi. "Nazet'in orduları yaz güneşinde eriyen karlar gibi ortadan kaybolur."

El Grang başını salladı. "Dininden dönen kaçak bir keşiş bana geldi. Başlarında cüretli birinin olacağı küçük bir grubu tılsımla imparatoru sakladıkları yere götürebileceğini söyledi. Çocukla Taşınabilir Tapınak elimize geçer geçmez onları Muscat'a götürecek güçlü ve hızlı bir gemiye ihtiyacım olacak. Bu işin Nazet onları kurtarmaya kalkışmadan önce yapılması gerekiyor." Schreuder'e döndü. "Siz, Albay, ihtiyacım olan o cüretli insansınız. Başarılı olursanız size de yüz bin rupi verilecek."

El Grang sonra Cumbrae'ye baktı. "Sizinki de onları Muscat'a götürecek o hızlı gemi. Rehineleri oraya bıraktığınız zaman size yüz bin rupi daha verilecek." Soğuk bir tavırla gülümsedi. "Bu kez size El Tazar'la savaşmanız değil, ondan kaçmanız için para vereceğim. Bunu yapacak cesaretiniz var mı, benim gözüpek Akbabam."

***

Altın Dal güneye doğru iniyor, yelkenleri güneşin son ışıklarında altın bir kule gibi parlıyordu.

Fasilides'in casusları haber getirmişlerdi. "Moray Martısı Adulis Körfezi'nde demirli. Kaptanı karaya çıktı. Onun El Grang'la görüştüğü söyleniyor." Ama bu haber iki günlüktü, yani bayattı.

Hal'ın içi içini yiyordu. Bakalım Akbaba hâlâ orada mı, diye kendi kendine sorarak yelkenlerini inceliyordu. Tekne suları yarıyor, güverte ayakları altında canlıymış gibi titriyordu. Martı'yı hâlâ demirli bulursak ona karanlıkta bile çıkabiliriz, diye düşündü. Güvertede dolaşıp topların durumunu kontrol etti. Beyaz gemiciler ellerinin eklemlerini alınlarına götürerek ona gülümsediler. Yere çömelmiş dizi dizi Amadoda'larsa güldüler ve sağ ellerinin avucunu göğüslerine dayayarak onu selamladılar. Geyiğin kokusunu almış tazılara benziyorlardı. Kaptan, Altın Dal'ı Martıya yanaştırdığı ve adamlarını geminin güvertesine çıkardığı zaman hiçbirinin savaştan kaçmayacağını biliyordu.

Güneş ufka doğru inerek ateşini denizde söndürdü. Karanlık bastı ve karanın silueti ona karıştı.

Hal kendi kendine, ayın doğmasına daha iki saat var, dedi. Geminin yönünü kontrol için pusula dolabına bakıyordu. İki saate kadar Adulis Körfezi'nde olurlardı. Başını kaldırarak Ned Tyler'a bir göz attı. Pusulanın feneri ikinci kaptanın yüzünü aydınlatıyordu.

Kaptan, "Yeni yelkeni açın," diye emretti. Ned bunu konuşma borusuyla tekrarladı. Yeni yelkenler güverteye yayılmış, brandaya uskura yakaları ve halat matafyonları takılmıştı. Ama geminin eski beyaz yelkeninin indirilmesi zor ve tehlikeli bir işti. Bir saat uğraşarak eski yelkeni indirip ambara koydular. Zifir sürülmüş yelkenler serenlere çekilerek fora edildi.

Geminin teknesi siyahtı. Yelkenleri de gece yarısı gibi kapkara. Adulis Körfezi'ne, oraya demirlemiş olan düşman gemilerini gafil avlamak için girdikleri zaman ay ışığında parıldamayacaktı.

Hal sessizce, lütfen, diye dua etti. "Akbaba'yı orada bulayım! Tanrım, Cumbrae orada olsun!"

Körfez ağır ağır karşılarında açıldı. Düşman filosunun fenerleri büyük bir kentin ışıklarına benziyordu. Geride El Grang ordusunun nöbet ateşleri alçak toz bulutu ve dumanın altından yansıyordu.

"İskele tarafına dön, Bay Tyler. Körfeze girelim." Gemi dönüp hızla demir

atmış olan filoya doğru gitti.

"Mayistra serenlerine bir kat camadan. Bütün tepe armalarını sarın lütfen, Bay Tyler." Gemi biraz yavaşladı. Savaş yelkenleriyle ilerlerken burundaki dalgaların hışırtısı azaldı.

Hal pruvaya doğru gitti. Aboli karanlıkların arasında ayağa kalktı. Kaptan ona, "Okçuların hazır mı?" diye sordu.

Karanlıkta zencinin dişleri ışıldadı. "Hepsi de hazır, Gundwane."

Kaptan şimdi onları seçebiliyordu. Kara gölgeler küpeştenin önünde, topların aralarına çömelmişlerdi. Demetle oku da güverteye koymuşlardı.

Hal, Aboli'yi uyardı. "Onlara göz kulak ol!" Amadoda'ların bir tek kusuru varsa o da savaş sırasında kendilerini kan dökme isteğine kaptırmalarıydı.

Kaptan Daniel'in geminin ortasındaki görev yerine giderken bütün ağır yanan fitillerin kovaların içine konmuş olup olmadığına baktı. Bunların alevli uçları tetikteki düşmanları uyarabilirdi. "İyi akşamlar, Bay Daniel. Adamların daha önce gece savaşa girmediler. Onları sıkı kontrol et. Gelişigüzel ateş etmesinler."

Hal dümenin yanına döndü. Gemi usul usul körfeze girdi. Karanlık suda kara bir gölge gibiydi. Ay Altın Dal'ın arkasında doğdu ve ilerdeki sahneyi gümüş ışıklarıyla aydınlattı. Hal artık düşman gemilerinin biçimlerini görebiliyordu. Kendi teknesi ise hâlâ görünmez bir karaltı gibiydi.

Altın Dal kaymasını sürdürdü. Artık ilerde demir atmış olan gemilerden gelen sesleri duyabiliyorlardı. Şarkılar, dualar, tartışmalar. Biri tahta bir balyozla bir şeye vuruyordu. Demirli küçük gemiler dalgalarla hafifçe yalpalarken kürekleri gıcırdıyor ve yelkeni fıkırdıyordu.

Hal gözlerini kısmış Moray Martısı'nı görmeye çalışıyordu. Ama Akbaba oradaysa bile ilk borda ateşi körfezi aydınlatmadıkça onu göremeyeceğini biliyordu.

Ned Tyler'a yavaşça, "Tam önümüzde büyükçe bir yelkenli var," dedi. "Onun yakınından, sancak tarafından geçmeye çalış."

Hazır ol, Bay Daniel. Kaptan sesini yükseltti. "Sancak tarafındaki gemi. Yaklaştığımız zaman ona ateş aç."

Demirli tekneye yavaş yavaş yaklaştılar. Bordanın tam ortasına geldikleri sırada ateş başladı. Etraf şimşek çakmış gibi aydınlandı. Gürültü kulak zarlarını patlattı sanki. Ses çöldeki tepelere çarparak yankılandı. Gözleri

yakan o kısa süreli ışıkta Hal bütün düşman filosunun direklerini ve tekne kısımlarını gördü. Düşkırıklığı bir kurşun gibi midesine çöktü.

Yüksek sesle, "Martı gitmiş," dedi. Akbaba yine elinden kaçmıştı! Bir dahaki sefere karşılaşacağız, diye kendi kendini teselli etti. Aklını karıştıran bu düşünceyi kesin bir biçimde kafasından attı. Bütün dikkatini gözlerinin önünde cehenneme layık bir gösteri gibi beliren savaş sahnesine verdi.

İlk borda ateşi düşman gemisine isabet ederken Aboli emir verilmesini beklemedi. Amadoda'lar ateş oklarını tutuştururken güverte onların alevleriyle aydınlandı. Her ok sapına, demir ucun arkasına zifire sokulmuş, tarazlanmış kenevir ip parçası bağlanmıştı. Bunlar ağır fitilin ateşine tutulunca cızırdayıp alev aldılar.

Amadoda'ların attığı oklar alevli yüksek bir parabol çizdiler. Sonra da demirli bir geminin tahtalarına saplandılar. Topların parçaladığı tekneden dehşet ve acı dolu çığlıklar yükselirken Altın Dal gemilerin arasına daldı.

Hal dümenciye, "Pruvanın iki yanında bir derecede çift gemi," dedi. "Aralarından geç."

İki gemiye sürtünürcesine geçerlerken, Altın Dal birbirini izleyen borda ateşleri yüzünden önce bir yana, sonra da diğer tarafa doğru hafifçe yattı. Ateş okları gökyüzünden yaralı gemilere yağdı.

İsabet etmedi. Ama Stan Sparrow diğer tarafta duruyor ve oradaki toplara komuta ediyordu. Sıcak demir gülle iki bacağını da dizlerinin hemen altından kopardı.

Hal düşünmeden ona yardım etmek için atıldı ama sonra kendini tuttu. O geminin kaptanı olduğu için yaralanan ve ölenlerle ilgilenmek onun görevi değildi. Ama yine de bu kaybın acısıyla sarsıldı. Stan Sparrow başlangıçtan beri yanındaydı. İyi bir adam ve gemi arkadaşıydı.

Tayfalar Stan'ı kaldırarak Hal'ın durduğu yerin yakınından geçtiler. Kaptan gemicinin yüzünün fildişi rengine dönüşmüş olduğunu gördü. Hemen hemen bütün kanı akıp gitmişti. Hızla ölüme yaklaşıyordu. Ama Hal'ı görünce kendini zorlayarak elini alnına götürdü. "Güzel günlerimiz oldu, kaptan." Eli yanına düştü.

Hal, "Sana hızlı bir yolculuk dilerim, Bay Stan," dedi. Sonra da gemiciyi aşağıya götürürlerken adamlarının yanan gemilerin ışığında yüzündeki ifadeden ne kadar üzüldüğünü anlamamaları için dönerek körfeze baktı.

Altın Dal körfezden çıkıp kuzeye, Mitsiwa'ya doğru döndükten sonra bile geride gökyüzünü yarattıkları o cehennemin alevleri aydınlatıyordu. Grup komutanları çarpışma raporlarını vermek için teker teker kaptana geldiler. Sadece Stan Sparrow ölmüş, üç gemiciyse yanlarından geçtikleri yelkenlilerden açılan tüfek ateşiyle yaralanmıştı. Bir başkasının ise bronz bir topun geri tepmesi yüzünden bacağı ezilmişti. Hal, aslında bu bedel önemsiz sayılır sanırım, diye düşündü. Ama zayıflık olduğunu bilmesine rağmen yine de Stan Sparrow'un yasını tuttu.

Kaptan bitkin haldeydi, savaşın gürültüsü ve barut dumanları başını ağrıtmış, sinirleri uyumasını engelleyecek derecede gerilmişti. Kafası birbirlerini izleyen düşünceler ve duygularla karmakarışıktı.

Dümeni Ned Tyler'a bırakarak buruna gitti. Orada yalnız başına durup serin gece havasının onu teselli etmesini bekledi.

Şafak söker ve Altın Dal, Mitsiwa'ya yaklaşırken, hâlâ orada yalnız başına duruyordu. Körfezin yukarısındaki kayalardan atılan kırmızı üç Çin fişeğinin havaya yükseldiğini ilk gören de o oldu.

Judith Nazet hemen gelmesi için ona işaret veriyordu. Kaptan kalbinin endişeyle çarpmaya başladığını hissetti. Dönüp Aboli'ye bağırdı. "Direğe üç kırmızı fener çek!"

Böylece genç kadına mesajını almış olduklarını bildireceklerdi.

Kaptan, herhalde top seslerini duydu ve alevleri gördü, diye düşündü. Çarpışmayla ilgili raporumu istiyor. Ama aslında böyle olmadığını seziyor, onu saran ani korkuyu böyle yenmeye çalışıyordu.

Altın Dal kıyıya yaklaşırken ortalık iyice aydınlanmıştı. Hal hâlâ burundaydı. Onları karşılamak için kıyıdan hızla ayrılan tekneyi yine ilk o fark etti. İki halat öteden yelkenlinin tek direğinin yanında duran ince silueti tanıdı. Kalbi hop etti ve kederi dağılarak yerini heyecan ve beklenti aldı.

Judith Nazet'in başı açıktı. Siyah kabarık saçları yüzünü çerçeveliyordu. Zırhlıydı. Belinin yanına kılıcını asmış ve çelik miğferini kolunun altına sıkıştırmıştı.

Hal kıç güvertesine giderek dümenciye emir verdi. "Döndür ve vira et. Teknenin bize yanaşmasına izin ver."

Judith Nazet kaportadan telaşla ama çevik ve zarif bir hareketle girdi. Hal genç kadının o güzel yüzünde çok kaygılı bir ifade olduğunu gördü. General,

"Çabucak geri döndüğünüz için Tanrı'ya şükrediyorum," dedi. Sesi güçlü bir duygunun etkisiyle titriyordu. "Müthiş bir felaket oldu. Bunu size anlatmak için yeterli kelime bulamıyorum."

***

Atların ayaklarına deri kesecikler geçirildiğinden taşlı yerde fazla ses çıkmıyordu. Rahip atıyla Cornelius Schreuder'in çok yakınından gidiyordu. Ama Albay yine de ihtiyatlı davranıp hafif bir çelik zinciri adamın beline dolamış, diğer ucunu da kendi bileğine geçirmişti. Rahip sansar yüzlü, hilekâr bakışlı bir adamdı. Schreuder ona hiç güvenmiyordu.

Dar vadide ikişer ikişer ilerliyorlardı. Ay bir saat önce doğmuştu I ama yanlardaki kayalardan yayılan güneşin sıcaklığı hâlâ yüzlerine çarpıyordu. Albay kendi alayından en güvenilir on beş adamını seçmişti. Hepsi de hızla koşabilen adara binmişlerdi. Koşum takımları ses çıkarmayacak hale getirilmiş, silahları kumaşlara sarılmıştı. Onun için karanlık gecede sessizce ilerleyebiliyorlardı.

Rahip birdenbire elini kaldırdı. "Burada duralım." Schreuder emri fısıltıyla tekrarladı.

Rahip, "Etrafta birinin olup olmadığını anlamak için önden gitmem gerekiyor," dedi.

Ben de seninle geleceğim. Hollandalı attan inerek zinciri kısalttı. Gruptaki diğer adamları vadinin dibinde bırakıp dik yamaçtan usul usul çıktılar.

İşte manastır. Rahip tepelerindeki doruklara çökmüş gibi duran kare biçimi büyük binayı işaret etti. Manastır gökyüzündeki yıldızların yarısının görülmesini engelliyordu. "Fenerle iki defa işaret verin. Sonra tekrar iki defa."

Albay küçük feneri manastırın duvarlarına doğru döndürerek alevin görülmesini engelleyen kapağı açtı. İki defa. Sonra beklediler. Ama hiçbir şey olmadı.

Schreuder, "Benimle oyun oynuyorsan, kılıcımın tersiyle kafanı uçururum," diye homurdandı. Yanında duran ufak tefek rahibin titrediğini hissetti.

Adam yalvardı. "Tekrar işaret verin." Albay işareti tekrarladı. Sonra birdenbire duvarın tepesinde hafif bir nokta gibi sönük bir ışık bir an parıldadı. İki defa çaktı, sonra söndü.

Rahip heyecanla, "Artık gidebiliriz," diye fısıldadı. Ama Hollandalı onu durdurdu.

"Manastırdaki içeri girmemize yardım edecek kimselere ne söyledin?"

Onlara Galla grubundan çok soylu birinin Prester John'ın tacını imparatordan almak istediği söylendi. Çocuğun suikast komplosundan kurtulması için onun ve tanışabilir tapınağın başka bir yere götürüleceği

bildirildi.

Schreuder, "İyi bir plan," diye mırıldanarak rahibi atların beklediği yere indirdi. Adam onlara rehberlik etti yine. Başka bir derin uçuruma indiler. Sonunda bir heyula gibi yükselen dev duvarların altına ulaştılar.

Rahip, "Atları burada bırakın," diye fısıldadı. Sesi titriyordu.

Schreuder'in adamları atlarından indiler. Dizginleri seyislik görevi verilen iki arkadaşlarına uzattılar. Hollandalı baskın ekibini topladı ve onları rahibin peşinden duvara doğru götürdü. Yukarıdan aşağıya bir ip merdiven sarkıtıldı. Schreuder karanlıkta merdivenin üstünü göremedi.

Rahip, "Ben üzerime düşeni yaptım," dedi. "Yukarıda bir arkadaşım sizi karşılayacak. Bana söz verilen ödül yanınızda mı?"

Schreuder hemen, "Başarılı oldun," dedi. "Ödülün benim heybemde. Adamlarımdan biri seni atların yanına götürüp onu sana verecek." Zincirin ucunu yardımcısına uzattı. Rahibin anlayabilmesi için Arapça, "Ona iyi bak, Ezekiel," dedi. "Hak ettiği ödülü kendisine ver."

Ezekiel rahibi götürdü. Hollandalı birkaç dakika bekledi. Sonra karanlıkların arasından şok ve hayret dolu bir ses geldi. Bunu kesilen nefes borusundan kaçan havanın hafif hışırtısı izledi. Ezekiel sessizce geri döndü. Hançerini sarığından sarkan kumaşın ucuna siliyordu.

Albay, "Bu işi ustalıkla yaptın," dedi.

Ezekiel, "Bıçağım keskin," diyerek onu tekrar kınına soktu.

Hollandalı ip merdivenin alt basamağına yaklaşıp yukarı tırmanmaya başladı. On beş metre yukarıda duvara oyulmuş küçük, ancak omuzlarının sığabileceği genişlikte bir mazgala erişti. Onu içerdeki küçücük hücrede başka bir rahip bekliyordu.

Hollandalının adamları onu teker teker izleyerek pencereden içeri kaydılar. Sonunda hepsi de küçük hücreye tıkıştılar.

Schreuder rahibe, "Bizi önce çocuğa götür," diye emrederek adamın kemikli omzunu kavradı. Peşinde adamlarıyla karanlık ve dönemeçli dehlizlerde ilerlediler. Herkes bir önündeki arkadaşının omzunu tutuyordu.

Karanlık labirentte dönüp durdular. Sonunda döner bir merdivenden çıktılar. İlerde bir ışık vardı. Usul usul ilerleyerek bir kapıya doğru giderken ışık da daha güçlendi. Kapının iki yanında sönmeye yüz tutmuş meşaleler yanıyordu. İki nöbetçi eşikte büzülmüş yatıyorlardı. Silahları yerde, yanlarında

duruyordu.

Schreuder, Ezekiel'e, "Onları öldür," diye fısıldadı.

Rahip, "Onlar çoktan öldü," dedi. Albay nöbetçilerden birini ayağıyla dürttü. Adamın kolu cansızca yanına düştü. Elindeki içki maşrapası yere yuvarlandı. Mayalandırılmış bal ve sudan elde edilen içki konmuştu anlaşılan, tabii zehir katılarak.

Rahip kapıya belirli bir biçimde vurdu. İçerdeki kol demiri kaldırıldı. Kapı açıldı ve eşikte bir dadı belirdi. Çocuk kucağındaydı. Meşalelerin ışığında gözlerinin dehşetle irileşmiş olduğu görülüyordu.

Schreuder, "Aradığımız bu mu?" diye sorarak battaniyenin bir ucunu kaldırdı ve çocuğun tatlı, kahverengi yüzüne baktı. İmparator uyuyordu. Siyah bukleleri terden ıslanmıştı.

Rahip onayladı. "Evet, o."

Hollandalı dadının kolunu sıkıca kavrayarak onu dışarı, yanına çekti. Rahibe usulca, "Şimdi beni öbür şeye götür," dedi.

Karanlık dehlizler ve koridorlardan oluşan labirentin daha da derinlerine doğru gittiler. Sonunda yine ağır, demir çiviler kakılmış başka bir kapının önüne geldiler. Onun önünde de dört keşiş yatıyordu. Adamların yüz hatları zehirden ölürken çektikleri acıyla çarpılmıştı. Rehber onlardan birinin yanında diz çökerek harmanisinin içini aradı. Ayağa kalktığı zaman elinde pek büyük, demir bir anahtar vardı.

Schreuder fısıltıyla Ezekiel'i yanına çağırdı. Dadıyı ona teslim etti. "Kadını iyi koru!" Sonra da kapıya yaklaşarak bronz tokmağı kavradı. Kapı açılırken ihanete ortak olan rahip ve baskın grubu taş duvarlı küçük mahzenden süzülen parlak ışıkta gerilediler. Karanlıktan sonra yüz mumun ışığı gözleri kamaştırıyordu.

Albay eşiği aştı. Ama o bile şaşırarak kararsızca durakladı. Üzerine ışıltılı örtü geçirilmiş Taşınabilir Tapınağa baktı. Kapaktaki melekler titrek alevlerin ışığında dans ediyor gibiydiler. Hollandalı farkına varmadan haç çıkardı. Sandığın kulplarından birini kavramaya çalıştı. Ama sanki onu gerileten görünmez bir engelle karşılaşmıştı. Hırıltılı hırıltılı soluk alıyor, bir şey göğsünü sıkıştırıyordu. Mantıksız bir isteğe kapılmıştı. Dönüp kaçmak istiyordu. Bir adım geriledi ama sonra kendini topladı. Geri geri giderek odadan çıktı.

Boğuk bir sesle, "Ezekiel," dedi. "Çocuk ve kadınla ben ilgilenirim. Mustafa'yla birlikte sandığı alın."

Adamlar Hıristiyan olmadıkları için Schreuder gibi etkilenmediler. Heyecanla ilerleyerek tutamakları kavradılar. Taşınabilir Tapınak şaşılacak kadar hafifti. Sanki hiç ağırlığı yoktu. İki adam sandığı kolayca taşıdılar.

Schreuder onlara yol gösteren rahibe Arapça, "Atlarımız bizi ana kapının önünde bekleyecek," dedi. "Bizi oraya götür."

Karanlık dehlizlerde hızla ilerlediler. Bir keresinde beklenmedik bir anda beyaz harmanili bir keşişle karşılaştılar. Adam ayaklarını sürüyerek bir köşeden çıktı ve onlara doğru gelmeye başladı. Meşalelerin sönük ışığında Taşınabilir Tapınak'ı silahlı iki askerin arasında görünce bu korkunç saygısızlık yüzünden dehşetle bir çığlık atarak dizüstü düştü. Schreuder sol eliyle dadının kolunu tutuyordu. Sağındaysa kınından çektiği Neptün kılıcı vardı. Yere diz çökmüş olan keşişi, kılıcı bir defa adamın kaburgalarının arasından sokarak öldürdü.

Bir süre sessizce etrafı dinlediler. Ama kimsenin bağırıp çağırdığı yoktu.

Schreuder rahibe emretti. "Haydi. Devam et."

Rehberleri birdenbire durakladı. "Dış kapı biraz ilerde. Yanındaki nöbetçi kulübesinde üç kişi var." Albay kulübede yanan lambanın ışığının açık kapıdan dışarı süzüldüğünü görebiliyordu. Rahip ekledi. "Sizi burada bırakmalıyım."

Hollandalı alayla, "Tanrı seninle olsun," dedi. Rahip koşarak uzaklaştı.

Ezekiel, o sandığı yere bırak. Gidip nöbetçilerin icabına bak. Üç asker koridorda usul usul ilerlediler. Schreuder hâlâ dadının kolunu sıkıca tutuyordu. Ezekiel nöbetçi kulübesine süzüldü. Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra yere yuvarlanan bir şeyin gürültüsü duyuldu.

Schreuder yüzünü buruşturdu. Ama sonra ortalık yine sessizleşti. Ezekiel de geri döndü. "Tamam!"

Albay ona çattı. "Yaşlanıyor ve beceriksizleşiyorsun." Adamları dev kapıya götürdü. Kapının kapatılmasını sağlayan büyük tahta kolu ancak üçü kaldırabildiler. Sonra Ezekiel ilkel vincin kolunu çevirdi ve kapı da tekerleklerinin üzerinde kayarak açıldı.

Hollandalı adamlarını, "Birbirinizden ayrılmayın," diye uyardı. Onları koşarak köprüden geçirdi ve kayalık yola çıkardı. Ayışığında durup bir defa hafif bir ıslık çaldı. Atların kese geçirilmiş hafif, boğuk nal sesleri duyuldu.

Seyis görevi yapan askerler saklandıkları kayaların arkasından çıktılar. Ezekiel Taşınabilir Tapınak'ı yedek atın yük eyerinin üzerine oturtarak bağladı. Sonra her asker kendi atının dizginlerini alıp eyere atladı. Schreuder eğilerek uyuyan çocuğu dadısının kucağından aldı. Küçük uykulu uykulu hafifçe bağırdı. Ama Albay onu susturarak eyeri kaşına sıkıca yerleştirdi.

Dadıya, "Haydi git," diye emretti. "Artık sana ihtiyaç yok."

"Bebeğimi bırakamam." Kadının sesi tiz ve telaşlıydı.

Hollandalı tekrar eğildi ve Neptün'ü bir defa uzatarak dadıyı öldürdü. Kadının cesedini yolun kenarında bırakıp baskın ekibini dağdan aşağıya indirdi.

***

Judith Nazet, Hal'a, "Manastırdan iki keşiş alçaklar kaçarlarken onları izlemeyi başardılar," diye açıkladı. Bu felaket karşısında bile bakışları sakin ve metindi. Dudaklarında azimli bir ifade vardı. Kaptan genç kadının metanetine hayran oldu. Onun dağılan bir orduyu toplayarak zafer kazanmasının nedenini anladı.

Onlar şimdi nerede? Bu korkunç haber Hal'ın aklını başından almıştı.

Baskıncılar manastırdan doğruca Tenwera'ya gittiler. Oraya şafak sökmeden hemen önce, yani üç saat önce vardılar. Onları körfeze demirlemiş olan büyük bir gemi bekliyordu.

Kaptan, "Size gemiyi tarif ettiler mi?" diye sordu.

"Evet. Moğol'un emrinde çalışan korsan o. Son görüşmemizde sözünü ettiğimiz, nakliye gemilerimizi mahveden kaptan.

Genç adam, "Akbaba!" diye bağırdı.

Judith, "Evet," diyerek başını salladı. "Yandaşları bile onu böyle çağırıyorlar. Bizimkiler uçurumun yukarısından bakarken imparator ve Taşınabilir Tapınak'ı küçük bir tekneyle demirli olan o gemiye götürdüler. Onlar güverteye çıkar çıkmaz Akbaba demir alıp denize açıldı."

"Hangi yöne gitti?"

"Körfezden çıkınca güneye döndü."

Hal başını salladı. "Ah, tabii ya! Herhalde ona İyasu'yla tapınağı Muscat'a götürmesi emredildi. Hatta belki de Hindistan'a. Büyük Moğol'un ülkesine."

En hızlı gemilerimizden birini Akbaba'yı izlemesi için yolladım. Gemi onun bir saat kadar gerisinde. Hafif bir rüzgâr da var. Bizimki küçük bir yelkenli. Akbaba'nınki gibi güçlü bir gemiye hiçbir zaman saldıramaz. Ama belki de Tanrı'nın yardımıyla hâlâ Akbaba'yı izliyordur.

Hemen onun peşine takılmalıyız. Kaptan dönüp aceleyle Ned Tyler'a seslendi. "Gemiyi döndür ve aksi yöne gidelim. Bütün yelkenler fora. Branda bezinin her metresini kullan. Rota: Güney-Güneydoğu. Bab El Mandeb'e gidiyoruz."

Judith'in kolunu tuttu. Ona ilk kez dokunuyordu. Generali kendi kamarasına indirdi. "Yorgunsunuz. Bunu gözlerinizden anlıyorum."

Nazet, "Hayır, kaptan," diye yanıt verdi. "Gözlerimde gördüğünüz yorgunluk değil, keder. Onları kurtaramazsanız o zaman her şeyi kaybetmiş

oluruz. Bir kralı, bir ülkeyi, inancı."

Hal ısrarla, "Lütfen oturun," dedi. "Size ne yapmamız gerektiğini açıklayacağım." Haritayı kadının önüne açtı. "Akbaba doğruca Arabistan'ın batı kıyısına gidebilir. Eğer öyle olursa her şeyi kaybettik sayılır. Bu gemiyle bile onu kıyıya varmadan yakalayamayız."

Sabah güneşinin ışıkları kıçtaki lombozlardan içeri doluyor ve Judith'in güzel yüzüne kederin oyduğu işaretleri zalimce belirginleştiriyordu. Sözlerinin verdiği acıyı görmek Hal'ı çok kötü etti. Genç kadını daha fazla üzmemek için başını eğerek haritaya baktı.

Ancak ben Akbaba'nın öyle yapacağını pek sanmıyorum. Cumbrae doğruca Arabistan'a giderse, imparatorla tapınağın Muscat'a ulaşması için karadan, zor ve tehlikeli bir yolculuk yapmaları gerekir. Hindistan'a gitmeleri için de öyle. Kaptan başını salladı. "Hayır. Akbaba, Bab El Mandeb'den geçerek güneye inecek."

Parmağını Kızıldeniz'e açılan dar boğazın üzerine koydu. "Buraya Akbaba'dan önce yetişirsek bizden kaçamaz. Bab çok dar. Akbaba'yı orada kıstırırız."

Judith, "Tanrı bunu bize lütfetsin," diye dua etti.

Hal sertçe, "Akbaba'yla halletmemiz gereken büyük bir hesabımız var," diye homurdandı. "Toplarımı ona doğru çevirmeyi ruhumun ve bedenimin her zerresiyle istiyorum."

General başını kaldırıp ona dehşetle baktı. "Akbaba'nın gemisine ateş edemezsiniz."

"Ne demek istiyorsunuz?" Hal ona hayretle bakakaldı.

"İmparatorla tapınak gemide, onun yanında. Birinden birini ortadan kaldırma tehlikesini göze alamazsınız."

Hal, Judith'in sözlerinin ne kadar doğru olduğunu kavradığı an sanki ruhu titredi. Moray Martısı'm yakaladığında Akbaba, Altın Dal'ı borda ateşine tutacaktı, ama kendisi ona karşılık veremeyecekti. Başlarına gelecek o korkunç şeyleri hayal edebiliyordu. Toplar gemisinin tekne kısmını parçalayacak, güvertedeki tayfalar öleceklerdi. Ancak ondan sonra Martı'ya geçebileceklerdi.

Altın Dal güneye doğru ilerledi. Öğleye yakın vardiyada kaptan bütün adamlarını geminin ortasına topladı. Onlara kendilerinden beklediği görevi

açıkladı. "Sizden hiçbir şeyi saklamayacağım, çocuklar. Akbaba bize istediği her şeyi yapabilecek. Ama biz ona karşı ateş açamayacağız." Gemiciler onu ciddi suratlarla sessizce dinliyorlardı. "Ama şunu da düşünün: Martı'ya geçip mürettebata kılıçlarımızla saldırmamız ne hoş bir şey olacak."

Denizciler kaptanın son sözlerini alkışladılar. Ama Hal onları yelkenleri rüzgâra göre ayarlamaları ve geminin Bab El Mandeb'e doğru azami hızla gitmesi için ellerinden gelen her şeyi yapmalarını söyleyerek gönderdiği zaman gözlerinde korku vardı.

Judith Nazet, Hal'la yalnız kalınca, "Siz bu insanlara ölüm vaat ediyorsunuz," dedi. "Onlar sizi alkışlıyorlar." Kaptana kadının sesinde daha büyük bir saygı varmış gibi geldi.

İlk öksüz vardiyasının ortalarında direğin tepesindeki nöbetçi, "Bir yelkenli!" diye seslendi. "Tam pruva hizasında!"

Hal'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Akbaba'yı bu kadar çabuk yakalamış olabilirler miydi? Kaptan konuşma borusunu durduğu raftan kaptı. "Direkteki nöbetçi! Nasıl bir tekne bu?"

Üçgen yelkenli. Hal büyük bir düşkırıklığına uğradı. "Küçük bir tekne. Bizimle aynı rota üzerinde."

Judith yavaşça, "Bu, Martı'yı izlemesi için gönderdiğim yelkenli olabilir," dedi.

Dakikalar geçerken diğer tekneye yaklaştılar. Yarım saat sonra yelkenli güverteden iyice gözüküyordu. Hal teleskopu generale verdi. Kadın tekneyi dikkatle inceledi. "Evet. O benim yolladığım yelkenli." Teleskopu indirdi. "Onların korkularını gidermek için beyaz haçlı bayrağı çekebilir misiniz? Sonra yelkenlidekilerle konuşabilmem için ona yaklaşabilir miyiz?"

Yelkenlinin o kadar yakınından geçtiler ki, teknenin tek güvertesinin içine bakabildiler. Judith bağırarak Geezce bir tek soru sordu. Sonra da zor duyulan yanıtı dinledi.

Hal'a döndüğü zaman gözleri heyecanla parlıyordu. "Haklıymışsınız. Şafaktan beri Martı'yı izliyorlarmış. Birkaç saat öncesine kadar geminin gabya yelkenlerini bile görebiliyorlarmış. Ama sonra rüzgâr şiddetlenmiş ve gemi de onlardan uzaklaşmış."

Martı'yı son görüşlerinde gemi hangi rota üzerindeymiş?

Judith, "Bütün gün izledikleri rota üzerinde," dedi. "Güneye, doğruca Bab

Boğazı'na doğru gidiyorlarmış."

Hal generale kamaraya inip dinlenmesini rica ettiyse de, Judith onu dinlemedi. Kıç güvertesinde onun yanında beklemek için ısrar etti. Pek az konuştular. Çünkü ikisinin de sinirleri gerilmişti, korku içindeydiler. Ama giderek birbirlerine dostluk duymaya başlıyorlardı. Varlıkları birbirini teselli ediyor, ortak bir güç ve azim kaynağından yararlanıyorlardı.

Hal birkaç dakikada bir başını kaldırarak cenazeleri hatırlatan kara yelkenlerine bakıyordu. Sonra da pusula dolabının yanına gidiyordu. Dümenciye verebileceği hiçbir emir yoktu. Çünkü Ned Tyler mümkün olan her şeyi yapıyordu.

Gemiye sinirli, gerilimli ve anlamlı bir sessizlik çökmüştü. Hiç kimse bağırmıyor ya da kahkahalar atmıyordu. Vardiyadan çıkmış olan tayfalar her zaman yaptıklarının tersine mayistra sereninin gölgesinde uyuklamıyorlardı. Küçük sessiz gruplar halinde toplanmışlardı. Kaptanın her hareketini, her sözünü dikkatle izliyorlardı.

Güneş gökyüzünde bir kavis çizerek uzakta batıdaki tepelerin üzerine doğru indi. Gece bir katil kadar sessizce bastırdı. Ufuk bulanıklaşıp kararan gökyüzüyle birleşti. Sonra da gözden kayboldu.

Hal karanlıkta Judith'in elini koluna koyduğunu hissetti. Güzel, sıcak ama güçlü bir eldi. Genç kadın yavaşça, "Onları kaybettik," dedi. "Ama suç sizde değil. Hiçbir insan daha fazlasını yapamazdı."

Kaptan, "Henüz başarısızlığa uğramış sayılmam," diye yanıt verdi. 'Tanrı'ya inanın ve bana da güvenin."

"Ama karanlıkta? Herhalde Akbaba hiç fener yakmayacak. Yarın şafak sökerken Bab'dan açık denize girecek."

Hal ona bütün bunların kader tarafından çok önceden kararlaştırılmış olduğunu söylemek istedi. Güneye doğru o özel kaderiyle karşılaşmak için gittiğini de. Belki de bunlar Judith'e gerçekle ilişkisi olmayan, fazla hayali şeyler gibi gelecekti. Ama ona her şeyi açıklamalıydı. "Judith!" dedi. Sonra da uygun kelimeler bulmak için durakladı.

Aynı anda Aboli'nin çok yukarıdan, karanlıkların arasından gelen sesi gemide yankılandı. "Güverte!" Bu sesin tonu ve titreşimi Hal'ın tüylerini diken diken etti.

Kaptan yanıt olarak, "Direğin tepesi!" diye gürledi.

"Tam ilerimizde bir ışık var."

Hal bir kolunu Judith'in omzuna attı. Kadın ondan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı. Onun yerine Hal'a sokuldu.

Kaptan, "İşte sorunuzun yanıtı," diye fısıldadı.

Genç kadın mırıldandı. "Tanrı bize yardım ediyor."

"Yukarı çıkmalıyım." Hal elini onun omzundan çekti. "Belki çok acele ediyoruz ve şeytan bize bir oyun oynuyor." Ned'e doğru gitti. "Tam bir karanlık gemi istiyorum, Bay Tyler. Fitil çakan, ışık gösteren herkesi cezalandırırım. Gemi sessiz olmalı. Ne bir gürültü, ne de bir ses." Gabya yelkenlerine doğru gitti.

Çabucak yukarıya, Aboli'nin yanına tırmandı. "O ışık nerede?" Bakışlarıyla ilerdeki karanlıkları taradı. "Ben hiçbir şey göremiyorum."

"Işık kayboldu. Ama hemen hemen tam hizamızdaydı."

"Bir yıldızın ışığı seni aldattı mı, Aboli?"

"Bekle, Gundwane. Bu küçük bir ışık ve uzakta."

Dakikalar ağır ağır geçti. Sonra Hal birdenbire ışığı gördü. Bu bir pırıltı değildi. Hafif, yumuşak bir ışıktı. Öyle belli belirsizdi ki, kaptan bir an gözlerine inanamadı. Özellikle Aboli yanında hiçbir şey görmemiş gibi oturduğu için. Hal gözlerini dinlendirmek için yana doğru baktı. Sonra tekrar döndü. Karanlıkta ışığın hâlâ orada olduğunu fark etti. Bu bir yıldız olamayacak kadar alçaktaydı. Garip, normal olmayan bir ışıktı.

"Evet, Aboli. Işığı şimdi ben de görüyorum." Hal konuşurken ışık güçlendi, sonra yeniden kayboldu.

"O Martı değil de başka bir gemi olabilir."

"Herhalde Akbaba ışık gösterecek kadar ihtiyatsız davranmaz."

"Bu kıç güvertesindeki kamarada yanan bir fener olabilir mi? Ya da pusula dolabından yansıyan bir şey?"

"Belki de tayfalardan biri sakin sakin çubuğunu tüttürüyor."

Hal, "Bunlardan biri olması için dua edelim," dedi. "Işık Akbaba'nın olması gereken yerde. Ay doğuncaya kadar onu izleyeceğiz."

İki dost yan yana oturarak karanlık gecede ileriye doğru baktılar. O acayip ışık bazen belirgin bir nokta gibi gözüküyor, bazen de şekilsiz bir pırıltıya dönüşüyordu. Çoğu zaman gözden kayboluyordu. Bir keresinde söndü ve

dehşet dolu bir yarım saat boyunca hiç gözükmedi. Sonra tekrar belirdi. Şimdi fark edilecek kadar güçlüydü.

Hal, "Ona yaklaşıyoruz," diye fısıldama cesaretini gösterdi. "Işık sence şimdi ne kadar uzakta?"

Aboli, "Bir fersah," dedi. "Belki de daha yakında."

"Bu ay da nerede?" Kaptan doğuya baktı. "Hiç doğmayacak mı?"

Derken Arabistan'ın karanlık dağlarının gerisindeki ilk ışıltıyı gördü. Ay bir gelin gibi utana utana yüzündeki duvağı açtı. Suların üzerinde gümüş bir yol çizdi. Hal'ın soluğu kesildi, bütün sinirleri bir yayın kirişi gibi gerildi.

İlerdeki karanlıkların arasında güzel bir şey belirdi, yarı saydam sislerden oluşan bir bulut gibiydi.

Kaptan, "İşte orada," diye fısıldadı. Sesinin titremesini engellemek için derin bir soluk almak zorunda kaldı. "Moray Martısı ilerde, tam hizamızda."

Aboli'nin kolunu yakaladı. "Aşağıya inip Ned Tyler'la Koca Daniel'i uyar. Martı'yı güverteden görebilinceye kadar orada kal. Sonra geri gel."

Kaptan zenci gittikten sonra Martı'nın yelkenlerinin siluetinin ayışığında giderek belirginleşmesini seyretti. Korkuyordu. Yaşamı boyunca hiç böylesine korkmamıştı. Sadece kendisi için değil, ona güvenen adamları, aşağıdaki güvertede bekleyen kadın ve diğer gemideki çocuk için de korkuyordu. Martı onlara borda ateşi açacak, ama Altın Dal buna karşılık veremeyecekti. O zaman Akbaba'nın gemisine nasıl bordalayacaklardı? Önümüzdeki saatte kaç kişi ölecek? Onların arasında kimler olacak'.' Genç adam Judith Nazet'in gururlu, ince bedeninin uçan misketlerle parçalandığını düşündü. Tanrım, lütfet de böyle bir şey olmasın! Benden zaten dayanamayacağım kadar çok şey aldın! Daha ne kadar istiyorsun? Benden başka neler isteyeceksin?

Diğer gemideki ışığı tekrar gördü. Martı'nın kıçındaki yüksek lombozlardan sızıyordu. Orada şamdanlar mı yanıyordu? Genç adam gözleri acıyıncaya kadar baktı. Ama dışarı sızan ışık tek kaynaktan yayılmıyordu.

Biri hafifçe Hal'ın koluna dokundu. Kaptan Aboli'nin tekrar yanına tırmandığını duymamıştı. Zenci, "Martı güverteden gözüküyor," diye haber verdi.

Kaptanın direkteki gözetleme yerinden hemen ayrılması imkânsızdı. Çünkü Martı'nın kıçından yayılan ışığa bakarken garip, dini bir korku duyuyordu.

Aboli bu bir lamba, mum ya da fenerin ışığı değil, dedi. "Aslında

Meryem'in Taşınabilir Tapınağı karanlıkla parıldıyor. Beni kaderime çağıran bir ışık bu."

Aboli yanında titredi. "Gerçekten de bu dünyaya ait bir ışığa benzemiyor. Şimdiye dek hiç görmediğim bir şey. Perilerin nuru." Sesi titremeye başlamıştı. "Ama bunu nereden biliyorsun, Gundwane? Tılsımın karanlıkta parıldadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Hal kısaca, "Çünkü bunu biliyorum," dedi. Aynı anda ışık söndü ve Martı karanlıklara gömüldü. Şimdi ayışığının aydınlattığı yelkenleri gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Aboli, "Bu bir işaretti," diye mırıldandı.

Kaptan, "Evet, bir işaretti," diye yanıt verdi. Sesi şimdi yine güçlü ve sakindi. "Tanrı bana işaretini gönderdi."

İki dost aşağıya, güverteye indiler. Hal hemen dümene gitti. "İşte gemi orada, Bay Tyler." İkisi de dönerek ileriye, Martı'nın ayışığında parıldayan yelkenlerine baktılar.

"Evet, gemi orada, kaptan."

Pusula dolabındaki ışığı söndür. Lütfen beni Martı'nın yanına götür. Dört yedek dümenci hazır olsun. Diğerleri öldüğü zaman onların yerine geçecekler.

"Peki, Sir Hal."

Kaptan ileriye doğru gitti. Koca Daniel karanlıkların arasından çıktı. "Grapneller, Bay Daniel?"

"Hepsi de hazır, kaptan. Ben ve on güçlü adamım onları fırlatacaklar."

"Hayır, Daniel. Bu işi John Lovell'a bırak. Sen ve Aboli için daha iyi bir iş var."

Porsunla Aboli'yi ana direğin dibinde duran Judith'in yanına götürdü.

"İkiniz General Nazet'le gideceksiniz. En iyi on denizciyi al, Bay Daniel. Güvertedeki savaşa yakalanmayın. Mümkün olduğu kadar çabuk Martı'nın kıç kamarasına inin. Tapınakla çocuğu orada bulacaksınız. Onları hemen getirin. Hiçbir şey sizi bunu yapmaktan alıkoymasın. Anlıyor musunuz?"

Judith Nazet yavaşça, "İmparatorla tapınağı nereye kapattıklarını nasıl bilebilirsiniz?" diye sordu.

Ben biliyorum. Hal o kadar kesin bir tavırla konuşmuştu ki, genç kadın sustu. Aslında Judith'e savaş sona erinceye kadar güvenli bir yerde kalmasını

söylemek istiyordu. Ama onun bunu kabul etmeyeceğini biliyordu. Zaten iki güçlü düşman ölümüne savaşmaya başladıkları zaman hiçbir yerde güvenli olmayacaktı.

Aboli yavaşça, "Sen nerede olacaksın, Gundwane?" diye sordu.

"Ben Akbaba'nın yanında olacağım." Kaptan başka bir şey söylemeyerek orada uzaklaştı.

Buruna doğru giderken küpeştenin aşağısına sinmiş olan her grubun önünde durdu. Onların ekip başlarıyla konuştu. "Tanrı seni kutsasın, Samuel Moone. Martı 'ya geçmeden önce bir iki gülle yiyebiliriz. Ama Martı'nın güvertesinde seni bekleyen zevkli şeyleri bir düşün."

Jiri'ye ise, "Bu öyle bir savaş olacak ki, bunun hikâyesini torunlarına anlatarak övüneceksin," dedi.

Her adamına birkaç söz söyledi, sonra da tekrar pruvada durup denizin üzerinden Martı'ya baktı. Gemi şimdi Altın Dal'dan bir halat boyu ötedeydi. Ayışığının aydınlattığı yelkenlerinin altında sakin sakin ilerliyordu.

Kaptan, "Tanrım," diye fısıldadı. "Bizi görmelerine engel ol." Başını kaldırıp yıldızlara doğru siyah bir piramit oluşturan kendi kara yelkenlerine baktı.

Ağır ağır, insana acı veren bir yavaşlıkla aradaki açıklığı kapattılar. Hal sevinçle, artık bizden kaçamaz, diye düşündü. Ona çok yaklaştık.

Sonra birdenbire Martı'nın direğinin tepesinden korku dolu çılgınca bir çığlık yükseldi. "Dikkat! Tam arkamızda! Altın Dal."

Geminin güvertesinde bir kargaşa başladı. Mürettebat bağırıp çağırıyordu. Sonra davul vahşice çalmaya başladı. Akbaba'nın adamlarını savaş yerlerine çağırıyordu. Teknenin tahtalarının üzerinde ayak sesleri yankılandı. Martı'nın top yuvalarının ağızları gürültüyle açıldı. Topların namluları gıcırtılar ve gümbürtüler arasında dışarı uzatıldı. Geminin karanlık küpeştesinde yirmi yerde birden ağır yanan çıraların alevleri belirdi, alevler çeliklerden yansıdı.

Hal, Akbaba'nın paniğe kapılan mürettebatını yerlerini almaya yollarken öfkeyle böğürdüğünü duydu. "Savaş fenerlerini yakın!" Sonra korsanın dümenciye verdiği emri duydu. "İskeleye dön! O köpekleri yan tarafımıza alalım. Barut kokusunu içlerine öyle fazla çekecekler ki, hepsini cehenneme yolladığımız zaman şeytanın suratına yellenecekler. İblisin burnuna barut kokusu gelecek!"

Martı'nın savaş fenerleri yandı. Böylece topçular bu ışıkta rahatça çalışabileceklerdi. Hal fenerlerin ışığında Akbaba'nın çalı gibi kabarık, kızıl saçlarını gördü.

Martı'nın silueti hızla değişti. Gemi dönüyordu. Hal başını salladı. Akbaba düşünmeden, akılsızca hareket etmişti. Ben onun yerinde olsaydım, diye düşündü. Biraz açıkta durur ve Altın Dal'ı paramparça edinceye kadar top ateşine tutardım.

Dal bu ateşe karşılık veremezdi. Ama şimdi şansı yardım ederse, Martı bir tek defa borda ateşi açacak, ondan sonra Altın Dal ona bordalayacaktı."

Hal güldü. Akbaba kendi kötülüğünün kurbanı olmuştu. Herhalde Hal'ın gemideki çocuk ve kutsal emanet yüzünden ateş açmaktan kaçamacağını düşünememişti. Akbaba, Hal'ın yerinde olsaydı bütün toplarıyla ateşe başlardı çünkü.

Martı ağır ağır dönerken Altın Dal onun üzerine uçarcasına gitti. Hal bir an düşman ateş açamadan ona bordalayabileceklerini sandı.

Son yüz metreyi de aştılar. Ned savaş yelkenlerinin kısaltılmasını emretmişti bile. Martı kavisin son birkaç derecesini de döndü. Bütün topları Hal'ın durduğu yere nişan almıştı.

Kaptan Martı'nın toplarına bakarken gemi doğruca Altın Dal'ı borda ateşine tuttu. Parlak kırmızı ışıklar Hal'ın gözlerini aldı.

Müthiş bir hava akımı Altın Dal'a öyle şiddetle çarptı ki, Hal geriye doğru savruldu. Ona bir topun isabet ettiğini sandı. Etrafında güverte arı gibi vızıldayan kıymıklara dönüştü. Gülle kaptanın yakınındaki bir grup Amadado'ya geldi ve adamlar parça parça oldular. Altın Dal gövdesini delip geçen güllenin yüzünden yan yattı. Boğucu barut dumanı parçalanan tekne kısmına yayıldı.

Borda ateşini izleyen o korkunç sessizlikte şimdi yaralananların ve ölmek üzere olanların çığlık ve iniltileri duyuluyordu. Aradaki dar suyun ötesinden Martı'nın mürettebatının sevinç çığlıkları geliyordu. "Martı ve Cumbrae!" Hal tekrar doldurulmaları için geri çekilen topların gürültüsünü duydu.

Çocuklarımın kaçı öldü acaba, diye düşündü. Dörtte biri mi? Yarısı mı? Dönüp güverteye baktı. Ama karanlık, parçalanmış tahtaları, ölüleri ve can çekişenleri onun gözlerinden gizledi.

Hal suyun ötesinden topların namlularına gülle ve barutların doldurulması

için kullanılan harbilerin takırtılarını duydu. "Daha hızlı," diye fısıldadı. "Daha hızlı, sevgilim. Aramızdaki açıklığı çabuk kapat. Bir daha böyle bir top ateşiyle karşılaşmamıza izin verme."

Kaptan hızlı çalışan bir topçu grubunun silahı diğerlerinden önce doldurduğunu makara gıcırtısı ve gürültüden anladı. Topu dışarı uzattılar. İki gemi şimdi birbirlerine çok yakındılar. Hal bu yüzden namlusu bir devin açılmış ağzına benzeyen korkunç topun yuvadan uzandığını gördü. Namlusu hemen hemen Altın Dal'ın yanına sürtünen top tekrar gürledi.

Tahtalar parçalandı. Tayfalar ağır gülle onları parçalayarak geçerken çığlıklar attılar.

Sonra, Martı'nın topçuları namluları yuvalardan uzatma fırsatı bulamadan iki gemi sürtünme yüzünden çıkan gürültü ve çatırtılar arasında borda bordaya geldi. Kaptan, Martı'nın savaş fenerlerinin ışığında kancaların düşman teknesine fırlatıldıklarını gördü. Onların takırdayarak Martı'nın güvertesine düştüklerini duydu. Hiç duraklamadan küpeşteye sıçradı ve iki geminin teknesi birbirine sürtünürken aradaki dar suyun üzerinden atladı. Akbaba'nın en yakındaki topçularının arasına bir kedi çevikliğiyle zıpladı. Onlar daha kılıçlarını çekemeden iki tayfayı öldürdü.

Sonra onu dalga dalga kendi adamları izledi. En önde mızrak ve baltalarıyla Amadoda'lar vardı. Martı'nın üst güvertesi birkaç saniye içersinde bir savaş alanına dönüştü. İnsanlar göğüs göğse dövüşüyor, korku ve öfkeyle bağırıyorlardı.

Düşmanlar karşılaşırken Altın Dal'ın mürettebatı "El Tazar!" diye kükrüyordu. Diğerleri onlara karşılık veriyorlardı. "Martı ve Cumbrae!"

Hal'ın karşısında dört düşman vardı. Onu ağır ağır küpeşteye doğru sürdüler. Ama John Lovell arkadan yetişip onlara saldırdı. Kılıcını bir tayfanın kürek kemiklerinin arasına saplayarak onu öldürdü. Hal da duraklayan bir gemiciyi kılıçtan geçirdi. Diğer ikisi dönüp kaçtılar. Kaptan bir an etrafına bakınma fırsatını buldu. Akbaba güvertenin dibindeydi. Öfkeyle bağırıyordu. Büyük kılıcını başının yukarısına kaldırmış önündeki adamları kesip biçiyordu.

Hal gözucuyla Judith Nazet'in çelik miğferinin ışıltısını gördü. İki yanında dağ gibi adamlar vardı. Aboli ve Koca Daniel. Grup güverteden hızla geçti ve merdivenden inerek gözden kayboldu. Kıçtaki kamaraya gidiyorlardı. Bir anlık dalgınlık Hal'ın hayatına mal olabilirdi. Bir düşman ona mızrakla saldırdı, ama

kaptan tam zamanında dönerek bundan kurtuldu. Sonra tekrar savaşa katıldı. Boğuşan adamlar güvertede kâh geri, kâh ileri gidiyorlardı.

Hal bir tayfayı kılıcını karnına saplayarak öldürdü. Sonra etrafına bakınarak Akbaba'yı aradı. Düşmanının geminin orta yerinde olduğunu görünce de, "Cumbrae seni öldürmeye geliyorum!" diye bağırdı. Ama o kargaşada Akbaba dönüp ona bakmadı. Hal boğuşan gemicilerin arasından kendine yol açarak Cumbrae'ye doğru gitmeye başladı.

Aynı anda bir düşman kafasına doğru baltasını salladıysa da, isabeti ettiremedi. Balta mayistra yelkenlerinden birinin halatlarını kesti. Direğe asılı olan savaş fenerlerinden biri Hal'ın ayağının dibine şangırdayarak düştü. Kaptan yanan gazyağının alevleri yüzüne doğru yükselirken onlardan kurtulmak için geri zıpladı. Sonra kendini topladı ve Akbaba'ya yetişmek için alevlerin üzerinden atladı.

Diğer tarafa geçer geçmez etrafına bakındı. Ama Akbaba ortadan kaybolmuştu. İki düşman tayfa genç adama saldırdı. Hal onlara doğru döndü. Adamlardan biri kılıcını uzatarak saldırırken, o kolunun sinirlerini kesti. Aynı hareketi sürdürerek kılıcı hafifçe döndürdü ve silahını ikinci tayfanın gırtlağına batırdı.

Kendini toparlayarak omzunun üzerinden geriye baktı. Parçalanan fenerin alevleri yayılmıştı. Işıkları güverteyi aydınlatıyor, alevler sarkan yelkenden halatlara doğru çıkıyordu. Kaptan dans eden alevlerin arasında Judith Nazet'in kıç merdiveninden yukarı firladığını gördü. Peşinde Koca Daniel vardı. Porsun Meryem'in Taşınabilir Tapınağı'nı omzuna vurmuştu. Sanki sandık kuştüyü doldurulmuş bir minderdi. Sandığın üzerindeki altın melekler alevlerin ışığında parıldıyordu.

Bir gemici mızrağını uzatarak generale doğru koştu. Mızrağın parıltılı ucu kadının kaldırdığı kolunun hemen altına çarpınca Hal dehşetle bağırdı. Mızrak genç kadının ince pamuklu gömleğini yırttı ama kumaşın altındaki zincirle örülmüş zırhtan zarar vermeden kaydı. Judith öfkeli bir pars gibi döndü. Gemicinin yüzüne doğru hamle yaparken kılıcı ışıldadı. Darbesini öyle müthiş bir öfkeyle indirdi ki, kılıcın ucu korsanın başının arkasından çıktı. Adam kadının ayaklarının dibine yığıldı.

Generalin ateş saçan gözleri kalabalık güvertede Hal'ınkileri buldu.

Judith, "İyasu!" diye bağırdı. "Onu bulamadık!"

Hal alevlerin arasından bağırdı. "Daniel'le git! Bu gemiden ayrıl! Tapınağın

Altın Dal'da güvenli bir yere götür. Ben İyasu'yu bulurum!"

Judith ne durakladı, ne de tartışmaya kalktı. Yanında Daniel'le koşmaya başladı. Küpeşteye ulaşıp oradan Altın Dal'ın güvertesine atladı. Kaptan güvertede çarpışarak merdivene doğru gidiyordu. Aşağıya inecekti. Herhalde çocuğu oraya saklamışlardı. Ama başlarında Jiri'nin olduğu bir grup Amadoda, güvertede ilerleyerek onun yolunu kesti. Kara cengâverler kalkanlarını birleştirip kaplumbağa kabuğu gibi bir bütün haline getirmişlerdi. Aralıklardan mızraklarını uzatmışlardı. Korsanlar onların saldırısına karşı koyamadılar.

Her çarpışmanın sonucun kararlaştırılacağı bir an gelir. Martı'nın mürettebatı uluyan, dans eder gibi yürüyen cengâverlerin önünden kaçarken o an da gelmiş oldu. Akbaba'nın adamları yenilmişti.

Hal kendi kendine, İyasu'yu bulmalı ve alevler barut deposuna yetişemeden onu Martı'dan götürmeliyim, dedi. Başkasaraya doğru döndü. Alt güvertelere inmenin en kolay yolu buydu. Ama aynı anda bir böğürme duraklamasına neden oldu.

Akbaba yukarıda duruyor, dans eden alevlerin sarı ışıkları onu aydınlatıyordu. Cumbrae, "Courteney!" diye kükredi. "Sen bunu mu arıyordun?"

Başı açıktı. Birbirine karışmış kızıl bukleleri yüzüne düşüyordu. Sağ elinde büyük kılıcı vardı, solunda ise İyasu. Akbaba onu havaya kaldırırken çocuk dehşetle bağırdı. Arkasında sadece ince bir gecelik vardı, etekleri beline kadar sıyrılmıştı. Çocuk ince kahverengi bacaklarını sallayarak çırpınıyordu.

Akbaba yine, "Aradığın bu muydu?" diye böğürdü. Çocuğu daha da yukarıya kaldırdı. "Öyleyse gel de yumurcağı al."

Hal ileri doğru atıldı. Yolunu kesen iki adamı kılıçtan geçirerek başı kasaraya çıkan merdivene erişti. Akbaba onun yaklaşmasını seyrediyordu. Cumbrae herhalde yenildiğini biliyordu. Gemisi alevler içinde yanıyor, hızla ilerleyen mızraklılar adamlarını biçerek denize atıyorlardı. Ama İskoçyalı acayip, çirkin bir yaratık gibi sırıtıyordu. "İzin ver de sana güzel bir oyun göstereyim, Sir Henry! Oyunun adı 'Çocuğu Kılıçla Tut!"

Kalın kıllı kolunu sallayarak İyasu'yu havaya, beş metre yukarıya firlattı. Sonra çocuk aşağıya düşerken kılıcını onun altına tuttu.

Hal deli gibi, "Yapma!" diye bağırdı.

İyasu kılıcın üzerine düşmeden hemen önce Akbaba silahını döndürdü.

Çocuk hiç zarar görmeden onun kucağına düştü.

Hal bağırdı. "Konuşalım! Çocuğa zarar vermeden onu bana teslim et. O zaman serbestçe gidebilirsin. Bütün ganimetinle."

"Ah, ne kazançlı bir anlaşma! Gemim yanıyor, ganimet de öyle!"

Hal, "Beni dinle," diye yalvardı. "Çocuğu bırak gitsin."

Akbaba hâlâ kahkahalar atıyordu. Sonra, "Kardeş bir şövalyeyi nasıl reddederim?" diye sordu. "Sana istediğini vereceğim. İşte! O kara piçi bırakıyorum." Kolunu yine salladı ve İyasu'yu geminin yanından fırlattı. Çocuk düşerken gömleği küçücük vücudunun etrafında uçuştu. Sonra deniz hafif bir şıpırtıyla onu yuttu.

Hal, Judith Nazet'in arkasında bağırdığını duydu. Kılıcını güverteye attı. Koşarak üç adımda küpeşteye yetişti. Yandan balıklama suya daldı. Denizin derinliklerine indi, sonra yüzeye çıkmak için döndü.

Altı metre derinlikten yukarıya baktı. Su dağ havası kadar berraktı. Martı'nın yosunların kirlettiği omurgasının yanından geçtiğini gördü. Yanan geminin alevleri suyun kırışık yüzeyine yansıyarak oynaşıyordu. Sonra kaptan kendisiyle alevlerin ışığının arasında küçük, kara bir gölge gördü. Çocuk küçücük kol ve bacaklarıyla ağa yakalanmış bir balık gibi çırpınıyordu. Teknenin arkasında dönüp dururken ağzından gümüşümsü hava kabarcıkları çıkıyordu.

Hal atıldı. Kollarıyla ayaklarını suya vurarak İyasu hızla döne döne uzaklaşmadan önce onu yakaladı. Çocuğu göğsüne bastırıp hızla yüzeye fırladı. İyasu'nun yüzünü sudan çıkardı.

Çocuk bitkince çırpındı. Öksürüyor, boğulur gibi soluk almaya çalışıyordu. Sonra hafif ve dehşet dolu tiz bir sesle inledi. Hal, "Hepsini içinden at," diyerek etrafına bakındı.

Koca Daniel'in adamlarını geri çağırdığı anlaşılıyordu. Sonra Altın Dal'ı yanan tekneden uzaklaştırmak için grapnellere bağlı halatları kesmişti. Martı'nın ana yelkeni tutuşmuştu. Tayfaları üzerlerini yalayan alevlerin kavurucu sıcaklığından kaçmak için kendilerini yandan denize atıyorlardı. Martı şimdi yanan yelkeniyle suda ilerliyordu. Dümeninde de kimse yoktu. Hal'ın suda ayaklarını vurarak durduğu yere doğru geliyordu. Genç adam çaresizce tek elle yüzmeye çalışarak İyasu'yu geminin yolundan çekti.

Uzun, korkunç bir an ona Martı'nın altında kalacaklarmış gibi geldi. Sonra

ani bir rüzgâr Martı'nın pruvasını bir derece döndürdü. Gemi kaptanla çocuğun biraz uzağından geçti. Aralarında bir kayık boyu açıklık bile yoktu.

Hal hayretle Akbaba'nın hâlâ başkasarada yalnız başına durduğunu gördü. Alevler etrafını sarmıştı ama korsan onların sıcaklığını hissetmiyormuş gibiydi. Sakalından dumanlar çıkarken kıllar karardı. Cumbrae başını eğerek Hal'a baktı ve boğulurcasına güldü. Soluk almaya çalıştı, Sonra genç adama bir şeyler haykırmak için ağzını açtı. Aynı anda Martı'nın trinkete yelkeni yanarak yerinden kurtuldu. Koskocaman branda bezi aşağıya doğru uçarak Akbaba'yı sardı. Hal o yanan kefenin altından son, feci bir çığlığın yükseldiğini duydu. Sonra alevler yükseldi ve yaralı Martı rüzgâra kapılarak efendisini götürdü.

Kaptan onun gidişini seyretti. Ama sonra okyanusun dalgaları araya girdi ve yanan gemiyi göremez oldu. Derken büyük bir dalga onunla çocuğu yükseklere çıkardı. Martı bir fersah ötedeydi. Aynı anda alevler barut deposuna erişti. Depo müthiş bir gürültüyle patladı. Hal patlamanın gücü denizde yayılırken suların göğsünü sıkıştırdığını hissetti. Ama Martı'yı seyretmeyi sürdürdü. Geminin alev alev yanan tahtaları havaya fırladı, Sonra da kara sulara düşerek söndü. Etrafa tekrar sessizlik ve karanlık çöktü.

Altın Dal görünürlerde yoktu. Geminin bir izi de. Çocuk içe dokunacak biçimde ağlıyordu. Hal Geezce bilmediği için onu teselli edemiyordu. O yüzden İyasu'nun başını sudan yukarıda tutarak İngilizce, "Sen iyi ve güçlü bir çocuksun," dedi. "Cesur olmalısın. Çünkü bir imparator olarak doğdun ve ben imparatorların ağlamadığını kesinlikle biliyorum." Kaptanın ıslak çizmeleri ve giysileri onu aşağıya doğru çekiyordu. Yüzmeye çalışıyor, fazla karşı koyamıyordu. Genç adam o uzun gecenin geri kalan saatlerinde İyasu'yla kendini suyun yüzünde tutmayı başardı. Ama şafak zamanı artık gücünün tükenmek üzere olduğunu anladı. Kollarının arasındaki çocuk titriyor, usulca inliyordu.

Hal tuzun yaktığı boğazı yüzünden boğuk bir sesle, "Çoğu gitti azı kaldı, İyasu," dedi. "Bu güneşli bir gün olacak." Ama ikisinin de o kadar dayanamayacağını biliyordu.

"Gundwane!" Hal o çok sevdiği sesi duydu. Onu çağırıyordu. Ama bunun bir hayal olduğunu bildiğinden yüksek sesle güldü. "Şimdi bana oyunlar oynama," dedi. "Bunu kaldıracak halde değilim. Beni rahat bırak."

Sonra karanlıkların arasından bir karaltının çıktığını gördü. Ona doğru hızla gelen kayığın küreklerinin şıpırtısını işitti. Yine o ses duyuldu. "Gundwane!"

Hal hırıltılı bir sesle, "Aboli!" dedi. "Buradayım!"

O iri siyah eller uzanıp Hal'ı yakaladı. Onu ve çocuğu filikanın yanından içeri aldı. Hal tekneye biner binmez etrafına bakındı. Bütün fenerleri yanan Altın Dal yarım fersah ötede duruyordu. Ama Judith Nazet karşısında, kıçta oturuyordu. Kadın çocuğu Hal'dan alarak kendi pelerinine sardı. İyasu'ya şarkı söyler gibi bir şeyler mırıldandı. Çocuğu yatıştırmak için Geezce konuşmaya başladı. Mürettebat ise kürek çekerek gemiye doğru gidiyordu. Onlar daha Altın Dal'a erişmeden çocuk kadının kucağında uyuyakaldı.

Hal, Aboli'ye boğuk bir sesle, "Taşınabilir Tapınak?" diye sordu. "Güvenli bir yerde mi?"

Aboli onun endişelerini giderdi. "Senin kamaranda." Sonra sesini alçalttı. "Bütün bunlar babanın çok önceden olacağını söylediği şeyler. Artık yıldızlar sonunda seni serbest bırakmalılar. Çünkü kehanet yerine geldi ve sen de üzerine düşeni yaptın."

Hal görevini yerine getirmenin verdiği o derin rahatlığı duydu ve yorgunluk atılan bir pelerin gibi omuzlarından kaydı. Sanki bir günahın ağır kefaretini çok uzun süre ödemeye çalışmıştı. Judith'e baktı. Genç kadın onu seyrediyordu. Siyah gözlerinde Hal'ın anlayamadığı bir şeyler vardı. Ama ne olduğunu anlayamadan kadın bakışlarını ondan kaçırdı. Genç adam ona sokulmak, dokunmak istiyordu. Judith'le konuşmayı, ona kendisine hakim olan o garip güçlü duygulardan söz etmeyi arzuluyordu. Ama küçük kalabalık teknede aralarında dört sıra kürekçi vardı.

Altın Dal'a yaklaşırken mürettebat direklere ve halatlara tırmandı. Filika geminin zincirine bağlanırken adamlar bağırarak kaptanı alkışladılar. Aboli, Hal'ın ip merdivenden yukarı tırmanmasına yardım etmek için elini uzattı. Ama kaptan bu eli görmezlikten gelerek merdivenden yalnız başına çıktı. Geminin ortasına dizilmiş olan branda bezine sarılı ölüleri ve Martı'nın top ateşinin teknesine verdiği zararı gördüğü zaman durakladı. Ama şimdi bunun üzerinde durmanın sırası değil, diye düşündü. Ölüleri yandan denize atacak ve daha sonra onların yasını tutacağız. Ama şimdi zafer saati. Kaptan gülümseyen adamlarının suratlarına baktı. "Ah, siz haydutlar! Akbaba'yla korsanlarına ummadıkları kadar büyük bir hesabı ödettiniz. Bay Tyler, rom fıçısını aç. Gemideki herkese normal ölçünün iki katını ver. Cehennem yolunda olan Akbaba'nın şerefine içmeliyiz. Sonra rotayı Mitsiwa'ya çevir."

Kaptan çocuğu Judith Nazet'in kucağından alarak onu aşağıya, kıçtaki

kamaraya götürdü. İyasu'yu ranzaya yatırıp yakınında duran genç kadına döndü. "O sağlam bir çocuk. Fazla bir zarar görmedi. En iyisi bırakalım uyusun."

Judith usulca, "Evet," dedi. Yine Hal'a siyah gözlerinde o anlaşılmaz ifadeyle bakıyordu. Sonra kaptanı elinden tutarak Meryem'in Taşınabilir Tapmağı'nın konduğu perdeli hücremsi yere götürdü.

"Benimle birlikte dua eder misin, El Tazar?" diye sordu. Birlikte yere diz çöktüler.

"İmparatorumuzun, küçücük hizmetkârın İyasu'nun hayatını bağışladığın için sana şükrediyoruz, Tanrım. Onu kâfirlerin kötülük dolu ellerinden kurtardığın için de. İlerde bekleyen o çarpışma sırasında silahlarını kutsamanı diliyoruz. Zaferi kazandıktan sonra onun uzun süre, barış içinde hükümdarlık etmesini de. Onun akıllı ve iyi bir hükümdar olmasını sağla. Senin adına bunun için yalvarıyoruz. Amin."

Hal da, "Amin," diye tekrarlayarak kalkacak oldu. Ama kadın onu kolundan tutup durdurdu.

"Tanrım, sana ayrıca bize iyi ve sadık hizmetkârın Henry Courteney'i yolladığın için de şükrediyoruz. Onun cesareti ve fedakârca hizmetleri olmasaydı düşmanlar zafere ulaşacaklardı. Onun, Etiyopyalıların hepsinin duyacakları minnetle ödüllendirilmesini dilerim. Hizmetkârın Judith Nazet'in ona karşı duyduğu sevgi ve hayranlıkla da."

Genç kadının sözleri Hal'ı derinden etkilemişti. Dönüp ona baktı. Ama Judith'in gözleri kapalıydı. Hal kulaklarının kendisini aldattığını düşündü. Ancak genç kadın onun kolunu daha da sıkıca tuttu. Sonra ayağa kalktı, Hal'ı da çekti.

Yine kaptana hiç bakmadan onu kamaradan çıkardı. Yandaki küçük kabine götürdü. Kapıyı kapatıp sürgüsünü itti.

"Giysilerin ıslak," diyerek bir cariye gibi genç adamın giysilerini çıkarmaya başladı. Sakin ve yavaş hareket ediyordu. Sonra Hal'ı elinden tutarak sert tahtadan yapılmış ranzaya götürdü. Genç adam onu yanına çekecek oldu. Ama Judith, Hal'ın ellerini itti.

Sonra onun karşısında soyunmaya başladı...

Bir rüyaya benzeyen o sıcak gün, akşama doğru yandaki kamarada çocuğun ağladığını duydular. Judith içini çekti ama hemen kalktı. Giyinirken Hal'ın yüzünün ve bedeninin her ayrıntısını ezberlemek istiyormuş gibi ona

bakıyordu. Sonra zırhının şeritlerini bağlarken genç adamın başucunda durdu. "Evet, seni gerçekten seviyorum. Ama Tanrı seni seçtiği gibi bana da özel bir görev verdi. Çocuk imparatorun Aksum'da Prester John'un tahtına sağsalim oturmasını sağlamam gerekiyor." Bir süre sustu, sonra da usulca ekledi. "Seni tekrar öpersem kararımdan dönebilirim. Elveda, Henry Courteney. Keşke ben sıradan bir kız olsaydım ve farklı şartlarda karşılaşsaydık." Kapıdan çıktı ve kralına hizmet etmeye gitti.

Altın Dal, Mitsiwa'nin açığında demir atarak filikayı indirdi. Daniel Fisher, Meryem Ana'nın Taşınabilir Tapınağı'nı sandalın tahtalarının üzerine saygıyla yerleştirdi. Tam zırh ve savaş miğferi giymiş olan Judith Nazet burunda duruyor, yanındaki küçük çocuğun elini tutuyordu. Hal dümene geçti ve on gemici kürek çekerek sığ denizde onları kıyıya doğru götürdü.

Kırmızı kumlarda Piskopos Fasilides ve elli savaş komutanı onları bekliyorlardı. Uçurumların yukarısına on bin cengâver dizilmişti. Generalleriyle hükümdarlarını tanır tanımaz sevinçle bağırmaya başladılar. Sesleri bütün ovaya yayıldı. Sonunda elli bin kişinin bağrışmaları çöldeki tepelerde yankılandı.

Cesaretleri kırılan askerler dağlara çıkan ve içerlere giden yollarda yürüyorlar, generallerinin ve imparatorlarının onları terkettiklerine inanıyorlardı. Sonra bu sesleri duyarak döndüler. Tepelerden aşağıya sel gibi aktılar. Dev bir orduydu bu. Atları kızıl tozları kaldırarak gökyüzüne erişen bulutlar oluşturuyor, silahları güneşte ışıldıyor ve sesleri yükselerek bir zafer korosuna dönüşüyordu.

Fasilides, İyasu'yu karşılamak için öne geldi. Çocuk Judith'le el ele kıyıya çıkıyordu. Elli komutan kumların üzerine diz çöktüler. Kılıçlarını kaldırarak Tanrı'nın hükümdarlarını kutsamasını dilediler. Sonra ileri atıldılar. Meryem Ana'nın Taşınabilir Tapınağı'nı omuzlarına alma şerefi için birbirleriyle kıyasıya yarıştılar. Bir savaş ilahisi söyleyerek dönemeçli dağ yolundan çıkmaya başladılar.

Judith Nazet altın göğüs zırhı olan, başına devekuşu tüyleri takılmış yağız bir küheylana bindi. Atını döndürdü. Sıçrayıp şaha kalkan hayvanı mahmuzlayarak suyun kıyısında duran Hal'a doğru götürdü.

"Savaşı biz kazanırsak, düşmanlar deniz yoluyla kaçmaya çalışacaklar. Güzel geminle onlara ulu Tanrı'nın gazabını gönder. Onun intikamını al! Savaş aleyhimize dönerse bizi Altın Dal la burada bekle. İmparatoru güvenli bir yere götürürüz."

"Sizi burada bekleyeceğim, General Nazet." Hal başını kaldırarak genç kadına baktı ve sözlerini özel bir biçimde vurgulamaya çalıştı.

Judith atın üzerinden eğildi. Miğferinin burnunu koruyan çelik uzantısının gerisinde siyah gözleri parıl parıldı. Belki bu ışıltının nedeni bir cengâverin vahşiliğiydi, belki de kayıp bir âşık için gözlere dolan yaşlar.

Hayatımın sonuna kadar her gün, keşke başka türlü olsaydı, diye düşüneceğim, El Tazar. Doğrularak küheylanı döndürdü ve dağ yolundan çıktı. Piskopos Fasilides'in kucağında olan İmparator İyasu dönüp Hal'a elini salladı. Geez dilinde bir şeyler söyledi. Yüksek tiz sesi suyun kenarında bekleyen kaptana hafifleyerek ulaştı. Ama genç adam bu sözlerin bir kelimesini bile anlamadı.

Elini sallayarak, "Sen de öyle, oğlum!" diye bağırdı. "Sen de öyle!"

Altın Dal denize açıldı. Elli kulaç derinliğe varınca başlıklarını çıkararak ölülerini denize teslim ettiler. O branda bezinden kefenlerin içinde kırk üç ölü vardı. Galliler, Devonlular ve Zambere Nehrinin kıyısındaki gizemli ülkeden gelen cengâverler. Artık hepsi de sonsuza dek silah arkadaşları olarak kalacaklardı.

Sonra Hal gemisini korunmalı sığ yere geri götürdü. Orada bütün adamlarını çarpışmanın verdiği zararların onarılması ve General Nazet'in karadan yolladığı barutun depoya doldurulması işlerinde çalıştırdı.

Üçüncü gün sabaha karşı karanlıkta top sesleriyle uyandı. Hemen güverteye çıktı. Aboli rüzgâr altı tarafındaki küpeştenin önünde duruyordu. "Savaş başladı, Gundwane. General bu son çarpışmada ordularını El Grang'ın güçlerine karşı sürdü."

İki dost küpeştenin önünde durup karanlık kıyılara baktılar. Uzaklardaki tepeler savaş alanında çakan cehennemi ışıklarla aydınlanıyordu. Kalın toz ve duman tabakaları durgun havada gökyüzüne yükseliyor ve tropiklerin büyük fırtına bulutları gibi dev bir örs biçimini alıyordu.

Hal, Aboli'yle Ned Tyler'a, "El Grang yenildiği takdirde ordusuyla denizi aşarak Arabistan'a kaçmaya çalışacak," diye açıkladı. Sonu gelmeyen top seslerinin yarattığı gümbürtüyü dinliyorlardı. "Demir al ve gemiyi güneye döndür. Adulis Körfezi'nden kaçmaya çalışan düşmanları karşılayacağız."

Altın Dal körfezin ağzındaki yerini alır ve yelkenlerini kısaltırken öğleyi geçmişti. Top sesleri hâlâ kesilmiyordu. Hal direğin tepesine tırmanarak

teleskopunu Zulla'nın gerisindeki geniş düzlüğe çevirdi. İki büyük ordu orada ölüm kalım savaşına girişmişlerdi.

Kaptan toz ve dumanın yarattığı perdenin arasından saldıran ya da karşı hücuma geçen küçücük atlıları görebiliyordu. Hayvanlarının nallarının kaldırdığı tozlar yüzünden birer hayalete benziyorlardı. Dev topların ağzından fışkıran alevler güneş ışığında uçuk kırmızı gözüküyordu. Piyadelerin oluşturduğu uzun sıralar kızıl sislerin arasında ölmekte olan yılanlar gibi kıvrılıp bükülüyordu. Askerlerin mızraklarının ucu sürüngenlerin pulları gibi parlıyordu.

Çarpışmalar yavaş yavaş kıyıya doğru inmeye başladılar. Hal süvarilerin uçurumların yukarısında akarak biraz dağınık olan piyadelerin arasına daldıklarını gördü. Kılıçlar kalkıp indi ve piyadeler etrafa dağıldılar. Adamlar kendilerini kayalıklardan aşağıdaki denize atmaya başladılar.

Kaptanın içi içini yiyordu. Kim bunlar? O atlar kimin? Sonra merceğin sayesinde kalabalık süvari grubunun önündeki Habeşistan'ın beyaz haçını gördü. Atlılar Zulla'ya doğru uçarcasına gidiyorlardı.

Aboli, "Nazet onları yedi," dedi. "El Grang'ın ordusu kaçıyor!"

"Bay Tyler, derinliği ölçtür. Bizi kıyıya daha yaklaştır."

Altın Dal sessizce körfezin ağzına kaydı. Şimdi kıyıdan ancak bir halat boyu uzaklıktaydı. Hal direğin tepesinden boz savaş bulutlarının ağır ağır dönerek kıyıya yaklaştığını gördü. El Grang'ın askerlere kargaşa içinde Etiyopya süvarilerinin önünden kaçıyorlardı.

Adamlar silahlarını atarak sendeleye sendeleye suyun kıyısına indiler. Onları götürecek her türlü tekneye binmeye razıydılar. Sonra her boyda ve durumda yelkenli teknelerden oluşan bir filo kıyıdan ayrıldı. Tıka basa kaçaklarla doluydular. Yelkenliler alev alev yanan Zulla Limanı'ndan körfezin ağzına doğru ilerlediler.

Koca Daniel, "Tanrım!" diyerek güldü. "Suda birbirlerine nasıl da sokulmuşlar. İnsan körfezin bir yanından diğerine onlara basa basa gidebilir. Ayakları da hiç ıslanmaz."

Hal, "Toplan yuvalarından uzatın lütfen, Bay Daniel," diye emretti. "Bakalım onların ayaklarından başka şeylerini de ıslatabilecek miyiz?"

Altın Dal küçük teknelerden oluşan büyük filoya daldı. Ufak yelkenliler kaçmaya çalıştılar ama firkateyn onları kolaylıkla yakaladı ve topları

gürlemeye başladı. Tekneler arka arkaya parçalanarak alabora oldular. Yenilmiş, bitkin askerler sulara yuvarlandılar. Zırhları yüzünden çok çabuk battılar.

Bu öyle korkunç bir katliamdı ki, topçular artık namluları dışarı uzatırken sevinçle bağırmıyorlardı. Sıkıntılı bir sessizlik içinde çalışıyorlardı. Hal topların gerisinde dolaşarak onlara, "Neler hissettiğinizi biliyorum, çocuklar," dedi. "Ama onlara bugün aman verirseniz, yarın hepsiyle yeniden savaşmanız gerekebilir. Acaba o zaman size merhamet gösterirler mi? Bunu kim bilebilir?"

Katliam Hal'ın da midesini bulandırıyor, güneşin batmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Ya da katliamı sona erdirecek herhangi bir şeyi. Bu fırsatı beklenmedik bir biçimde yakaladılar.

Sancak tarafındaki topların başında olan Aboli yerini bırakarak kıç güvertesinde bir aşağı bir yukarı dolaşan Hal'ın yanına koştu. Kaptan başını kaldırıp ona sert sert baktı. Aboli ise pruvanın üzerinden sancak tarafını işaret etti.

"Şu kırmızı yelkenli gemi. Kıçtaki adam. Onu görüyor musun, Gundwane?"

Hal'ın kollarındaki tüyleri endişeyle diken diken oldu. Sırtından soğuk terler aktı. Çünkü kıçta, dümene yekesine dayanmış duran uzun boylu adamı tanımıştı. Adamın yüzü traşlıydı. Uçları sivri bıyığı yoktu artık. Bir Arap soylusu gibi giyinmişti. Başında sarı bir sarık, ayaklarında beyaz şalvar ve yumuşak deriden yapılmış, dizlerine kadar gelen çizmeler vardı. Kaftanı işlemeliydi. Ama beyaz tenli suratı etrafındaki kara sakallı adamların arasında bir ayna gibi dikkati çekiyordu. Çevresindekilerin arasında onun gibi uzun boylu, atletik vücutlu ve geniş omuzlu adamlar olabilirdi. Ama hiçbirinin belinde kını altın işlemeli o ünlü kılıç olamazdı.

Hal, "Gemiyi döndür, Bay Tyler," diye emretti. "O kırmızı yelkenli tekneye yanaş."

Ned onun işaret ettiği tarafa bakınca küfürü bastı. "Köpoğlu köpek! Schreuder bu! Şeytanın onu lanetleyip cehenneme götürmesini dilerim!"

Yüksek direkli firkateyn üzerlerine gelirken Arap mürettebat küçük yelkenlinin yan tarafına koştu. Kendilerini denize atarak kıyıya doğru yüzmeye çalıştılar. Etiyopya süvarilerinin kılıçlarını, Altın Dal'ın namluları uzanan toplarına tercih edeceklerdi. Schreuder kıçta yalnız kaldı. Başını kaldırarak yüzünde o soğuk ve acımasız ifadeyle firkateyne baktı. İyice yaklaşırlarken Hal, Hollandalının suratına tozların ve barut islerinin bulaşmış olduğunu

gördü. Giysileri yırtılmış, savaş alanının kirlerine bulanmıştı.

Genç kaptan küpeşteye giderek Hollandalının bakışlarına karşılık verdi. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki, Hal'ın sözlerini duyurmak için sesini yükseltmesine pek gerek kalmadı. "Albay Schreuder, kılıcım sizde, efendim."

Schreuder, "O halde buraya inip onu almak zahmetine katlanır mısınız, efendim?" diye sordu.

Bay Tyler, ben yokken komuta sende. Gemiyi yelkenliye iyice yanaştır ki, ona geçebileyim.

Aboli, "Bu delilik, Gundwane," diye fısıldadı.

Hal, "Dikkat et de bu işe hiç kimse karışmasın," dedi. "Sen de öyle." Kaportaya gitti. Küçük yelkenli aşağıda yalpalayarak belirdiği zaman merdivenden kayarcasına indi ve teknenin tek güvertesine atladı.

Kılıcını çekerek kıça doğru baktı. Schreuder dümen yekesinden uzaklaşıp kolalı gibi duran kaftanını çıkardı.

"Siz romantik bir budalasınız, Henry Courteney," dedi. Neptün kılıcı hafifçe hışırdayarak kınından çıktı.

Hal da kendi kılıcını çekerken, "Ölümüne değil mi?" diye sordu.

Schreuder ciddi bir tavırla başını salladı. "Tabii! Çünkü ben sizi öldüreceğim."

Bir mönüete başlayan iki âşık gibi yavaşça birbirlerine yaklaştılar. Dönerek bir daire çizerken kılıçları birbirine dokundu, çarptı, çelik çeliğin üzerinden kaydı. Ayakları devamlı hareket halindeydi. Kılıçların uçlarını yukarıya doğru tutuyor, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

Ned Tyler firkateyni elli metre ötede tutabilmek için dümeni ustalıkla kullanıyor, kısaltılmış yelkenleri rüzgâra göre ayarlıyordu. Mürettebat küçük yelkenliye yakın olan küpeştenin önüne dizilmişti. Sessizce ve dikkatle düelloyu seyrediyorlardı. Çoğu stil ve teknik gibi inceliklerden anlamıyordu. Ama yine de bu öldürücü törenin zarafet ve güzelliğinin farkındaydılar.

Gözlerine bir göz! Hal babasının sesini duyar gibiydi. "Gözlerinden onun ruhunu oku."

Schreuder'in yüzünde hâlâ o ciddi ifade vardı. Ama kaptan onun soğuk bakışlı mavi gözlerinde beliren ilk gölgeyi fark etti. Bu korku değil, saygıydı. Kılıçlarını böyle hafifçe birbirlerine dokundururlarken bile Schreuder düşmanını tartmıştı. Daha önceki karşılaşmalarını hatırlıyordu. Bu nedenle bu

tür bir güç ve ustalıkla karşılaşacağını tahmin etmişti. O da Hal gibi bu düellodan sağ çıktığı takdirde bir daha ölümün bu kadar yakınında dans etmeyeceğini ve onun soluğunu hissetmeyeceğini biliyordu.

Schreuder saldırıya geçmeden bir saniye önce Hal bunu onun gözlerinden okudu. Albay bir dizi süratli hamleyle saldırıya geçti. Kaptan her saldırıyı durdurarak geriledi. Ama bu hamlelerin ne kadar güçlü olduğunun farkındaydı. Yukarıda firkateynin küpeştesinden onları seyreden gemicilerin heyecanlı homurtularını hayal meyal duyuyordu. Bütün dikkatini Schreuder'in gözlerine vermişti. Onun darbelerini karşılıyordu. Hollandalı birdenbire kılıcı Hal'ın gırtlağına saplamak için atıldı. Genç adam bunu engellediği an da birdenbire sağ dizini büktü ve Hal'ın ayak bileğine doğru uzandı. Kaptanın Aşil kirişini keserek onu sakatlayacaktı.

Hal ışıltılı altın kılıcın üzerinden atladı. Ama kılıcın bir an çizmesinin topuğuna geldiğini hissetti. Genç adam iki ayağı birden havada olduğu için bir an dengesini kaybetti. Schreuder hemen doğruldu. Tıpkı saldırıya geçen bir kobra gibi. Kılıcının açısını değiştirdi ve Hal'ı karnından yaralamaya çalıştı. Genç adam geri sıçradı ama kılıcın kendisine dokunduğunu fark etti. Çelik bir ustura kadar keskin olduğu için can acısı duymadı. Sanki karnı hafifçe tırmalanmıştı. Genç adam sol ayağının üzerinde sıçradı ve Schreuder'in mavi gözlerinden birine doğru uzandı. Albayın gözlerinde hayret dolu bir ifade belirdi. Başını yana eğdi ve kılıcın ucu yanağını yardı.

İki hasım gerileyerek yine birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. İkisi de yaralanmış, kanları akıyordu. Hal sıcak sıvının gömleğinin önünü ıslattığını hissediyordu. Kırmızı bir çizgi Schreuder'in ince dudaklarının yakından akıyor ve çenesinden damlıyordu.

Schreuder, "İlk kanı ben çıkardım değil mi, efendim?" diye sordu.

Hal bunu kabul etti. "Evet, efendim. Ama acaba son kanı kim akıtacak?" O daha bu sözleri söylerken Schreuder bu kez olanca amansızlığıyla saldırıya geçti. Altın Dal'daki seyirciler heyecanla uluyup zıplarken Hollandalı, Hal'ı küçük yelkenlinin kıçından adım adım buruna doğru sürdü. Genç adamı oraya sıkıştırdı. İki kılıç birbirine kilitlendi. Hal küpeşteye dayanıp kaldı. Hasımların gözleri birbirinden ancak bir el uzaklığındaydı. Solukları birbirine karışıyordu. Hal düşmanını orada tutmaya çalışırken Schreuder'in üst dudağında bir ter damlasının belirdiğini gördü.

Hal mahsus sallanarak vücudunu geriye doğru büktü. Kendininkilere çok yakın olan o mavi gözlerde bir zafer parıltısının belirdiğini fark etti. Ama sırtı

bir okçunun çekiş gücüne dayanan bir uzun yay kadar sağlamdı. Birdenbire doğruldu ve bacaklarının, kollarının ve gövdesinin üst kısmının gücünü kullanarak Schreuder'i geri fırlattı. Bu hareketten aldığı hızla saldırıyı sürdürdü. Kılıçları birbirine çarparak, sürtünerek Hollandalıyı zorla geriletti. Açık güvertede kıça doğru sürdü.

Albay dümen yekesi arkasına battığı için durdu. Daha fazla gerilemesi imkânsızdı. Hal'ın kılıcını durdurdu ve bileğinin bütün gücünü kullanarak bu kilit anını uzattı. Vincent Winterton'u ve ondan önce on iki düşmanını daha bu oyunla öldürmüştü. İki hasmın kılıçları tiz sesler çıkararak onlarla birlikte döndü. Bu erimiş güneşten oluşan gümüş bir girdap gibiydi. İki adamı birbirlerinden ayırıyor ama yine de birarada tutuyordu.

Düello uzadı. Uzadı. İki düşmanın yüzünden de terler akıyordu. Soluk soluğaydılar. Hafifçe homurdanır gibi telaşla, kesik kesik nefes alıyorlardı. Kılıcını geri çekecek ilk düellocu için bu ölüm demek olacaktı. Sanki bilekleri kılıçlarıyla aynı çelikten yapılmıştı. Sonra Hal, Schreuder'in gözlerinde hiçbir zaman göremeyeceğini sandığı bir şeyin belirdiğini fark etti. Korkuydu bu.

Hollandalı daire çizmelerini durdurmaya ve Vincent'e yaptığı gibi kılıçlarını kilitlemeye çalışıyordu. Ama Hal buna razı olmak niyetinde değildi. Hollandalıyı zorlayıp duruyordu. Albayın demir gibi kolundaki ilk yorgunluğu hissetti, gözlerindeki çaresiz ifadeyi gördü.

Schreuder sonra kılıcını geri çekti. Kılıcın ucunu indirdiği ve gard durumundan çıktığı an Hal saldırdı. Hollandalının göğsünün tam ortasına, bütün gücüyle... Kılıcın ucunun adamın göğsüne girdiğini, sonra kemiğe çarptığını hissetti. Kılıcının kabzası elinde sarsıldı.

Firkateynin güvertesindeki adamların kükremeleri fırtınanın dövdüğü bir denizin dalgaları gibi onlara çarptı. Hal'ın zaferin ilk tadını aldığı ve kılıcının düşmanının canlı etine gömülmesinin zevkini çıkardığı sırada Schreuder geriledi ve altın kakmalı Neptün'ü gözlerinin hizasına kadar kaldırdı. Bu gözlerdeki safirimsi pırıltılar kaybolmaya başlıyordu. Albay saldırdı.

İleri atılırken Hal'ın kılıcı bedenine büsbütün battı. Ne çare ki, genç adam ışıklar saçarak göğsüne doğru gelen Neptün kılıcının karşısında savunmasız durumdaydı. Kendi kılıcının kabzasını bırakarak geri sıçradı. Ama uzun altın kılıçtan da, onun matkap gibi ucundan da kaçamadı.

Kılıcın göğsünün sol tarafına, yukarıya saplandığını hissetti. Sendelerken kılıç etinden çıktı. Genç adam kendini zorlayarak ayakta kalmayı başardı. İki

hasım karşılıklı durdular. İkisi de ağır yaralıydı. Ama Hal silahsızdı. Schreuder ise Neptün kılıcını hâlâ sağ elinde tutuyordu.

Hollandalı, "Sizi öldürdüm sanırım, efendim," diye fısıldadı.

Hal yanıt verdi. "Belki. Ama ben sizi öldürdüğümden kesinlikle eminim."

Schreuder, "O halde ben de emin olmalıyım," diye homurdanarak Hal'a doğru sarsakça bir adım attı. Ama sonra bacaklarının gücü kesildi, öne doğru eğildi ve güverteye kapaklandı.

Hal acı içinde Hollandalının ölüsünün yanında diz çöktü. Sol elini göğsündeki yaraya bastırmıştı. Ama sağ eliyle Schreuder'in Neptün'ün kabzasını sıkıca kavramış olan ölü parmaklarını açtı. Elinde kılıç, ayağa kalkarak Altın Dal'ın yukarıda kalan güvertesine doğru döndü.

Işıltılı kılıcı havaya kaldırdı. Gemidekiler onu çılgınca alkışlayarak bağrıştılar. Bu ses Hal'ın kulaklarında garip yankılar yaptı. Parlak Afrika güneşi sönükleşir, gözleri gölgeler ve karanlıklarla dolarken şaşkın şaşkın kirpiklerini kırpıştırdı.

Sonra dizleri büküldü ve küçük yelkenlinin güvertesine hızla çöktü. Kucağındaki kılıcın üzerine doğru eğildi.

Ned Tyler firkateyni yelkenliye yaklaştırırken, Hal geminin bordasının tekneye çarptığını hissetti ama bunu görmedi. Sonra Aboli'nin elleri onun omuzlarını kavradı. Zenci genç adamı kucağına alırken o kalın sesiyle kulağına mırıldandı.

"Artık bitti, Gundwane. Her şey sona erdi."

Ned Tyler gemiyi körfezin içerlerine götürerek Zulla'nın açıklarında ki sakin sulara demir attı. Şimdi limanda, top ateşiyle delik deşik olmuş surların üzerinde Etiyopya bayrağı dalgalanıyordu.

Hal kıçtaki kamaranın ranzasında tam on dört gün yattı. Ona sadece Aboli bakıyordu. On beşinci gün zenciyle Koca Daniel onu kaldırarak

Genç adam ertesi sabah şafaktan iki saat önce güverteye çıktı. Bütün gemi uyanmıştı. Altın Dal'a yola çıkmanın her zaman uyandırdığı o heyecan hakimdi şimdi. Bundan sadece kaptan etkilenmiyordu. Kendini bir kayba ve ihanete uğramış gibi hissediyordu. Judith Nazet ona söz vermemişti, ama Hal bütün kalbiyle genç kadının geleceğini ummuştu. Şimdi, gemisini son defa dolaşırken dönüp kıyıya bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

Ned ona yaklaştı. "Deniz çekiliyor, kaptan! Rüzgâr da çok uygun. Dahlak

Adası'na kolaylıkla ulaşabiliriz."

Hal artık yola çıkmalarını geciktiremeyecekti. "Demir al, Bay Tyler. Bütün yelkenler fora. Bizi güneye, Filler Gölü'ne götür. Orada henüz tamamlanmamış bir işimiz var."

Ned Tyler'la Koca Daniel güldüler. Oraya saklandığını bildikleri hazineden paylarını alacaklardı artık.

Serenlerde yelkenler şişti. Altın Dal sarsılarak uyandı. Pruvası döndü. Gemi dengesini buldu. Şimdi burnu açık denize doğruydu.

Hal ellerini arkasında kavuşturarak durmuş, ileriye doğru bakıyordu. Aboli kolunda bir pelerinle yaklaştı. Kaptan ona doğru döndüğü zaman pelerini silkeledi ve Hal'ın incelemesi için havaya kaldırdı. "Pençeli haç. Babanın her yolculuğun başında kullandığı pelerinin aynısı."

"Onu nereden buldun, Aboli?"

Sen yaralandıktan sonra yatarken ben onu Zulla'da senin için hazırlattım. Bu pelerini taşımayı hak ettin. Aboli pelerini Hal'ın omuzlarına koydu. Sonra sonucu anlamak için bir adım geriledi. "Tıpkı baban gibisin! Onu ilk gördüğüm günkü gibi." Bu sözler genç adamı o kadar sevindirdi ki, sıkıntısı biraz olsun dağıldı.

Güverte! Direkteki gözcünün sesi aydınlanmaya başlayan gökyüzünde yankılandı.

Direk! Hal başını arkaya atarak yukarı baktı.

"Kıyıdan işaret veriliyor!"

Kaptan çabucak dönerken pelerin etrafında dalgalandı. Zulla surlarının yukarısında şafağın aydınlatmaya başladığı gökyüzünde parlak üç ışık uçuşuyordu. Hal bakarken bunları zarifçe uçuşarak yere doğru indiler.

Aboli, "Çin hava fişekleri bunlar," dedi. "Çağrı işareti."

Hal, "Bay Tyler, lütfen gemiyi döndür," diye emretti. Altın Dal dönüş yaparken o da küpeşteye gitti.

Aboli seslendi. "Limandan bir tekne çıkıyor!"

Kaptan ileriye doğru baktı. Alacakaranlıkta küçük bir yelkenlinin onlara doğru geldiğini gördü. Tekne yaklaşır ve etraf da aydınlanırken kalbi hop etti ve soluğu kesildi.

Burunda tanımadığı kılıkta bir kadın ayakta duruyordu. Arkasında mavi bir

kaftan, başında da aynı renkte bir örtü vardı. Yelkenli gemiye yanaşırken, genç kadın başındaki örtüyü çıkardı. Hal o şahane siyah bukleleri gördü.

Judith Nazet gemiye çıktığı sırada kaptan onu kaportada bekliyordu. Genç kadın güverteye ayak basınca onu beceriksizce selamladı. "Hayırlı sabahlar, General Nazet."

"Ben artık general değilim. Ben sadece Judith adlı sıradan bir kızım."

"Hoşgeldin, Judith."

"Fırsat bulur bulmaz geldim." Genç kadının sesi boğuk ve biraz da kararsızdı. "Artık İyasu taç giydi ve Taşınabilir Tapınak da dağlardaki yerinde dinleniyor."

"Gelmeyeceğini düşünerek çaresizlikle kıvrandım!"

Judith, "Hayır, El Tazar," dedi. "Bunu asla yapmamalısın."

Hal yelkenlinin dönerek kıyıya doğru gittiğini hayretle gördü. Altın Dal'a hiçbir yükü teslim etmemişti. Kaptan, "Yanında hiçbir şey getirmedin mi?" diye sordu.

Judith yavaşça yanıt verdi. "Sadece kalbimi getirdim."

Kaptan, "Ben güneye gidiyorum," diye açıkladı.

"Sen nereye gidersen, ben de oraya gelirim, efendim."

Hal, Ned Tyler'a döndü. "Gemiyi döndür. Diğer rotaya. Doğruca Dahlak Adası'na gidelim. Sonra güneye, Bab El Mandeb'e ineriz. Son sürat, Bay Tyler."

"Son sürat, kaptan." Gülümsemesi yayılan Ned Tyler, Koca Daniel'e göz kırptı.

Altın Dal şafakla karşılaşmaya koşarken, Hal geminin kıç güvertesinde dimdik durdu. Sol elini Neptün kılıcının safirli kabzasına dayamıştı. Diğer elini uzatarak Judith Nazet'i yakınına çekti. Genç kadın isteyerek ona sokuldu.

SON